

Thế Giới Có Chút Ngọt

Contents

Thế Giới Có Chút Ngọt	2
1. Chương 1: Liên Quan Đến Tình Yêu	3
2. Chương 2: Có Time Không Có Vết Bẩn	4
3. Chương 3: Tồn Tại Ngoại Lệ	6
4. Chương 4: Bí Mật	9
5. Chương 5: Khoảng Cách Hai Thước	11
6. Chương 6: Áo Khoác Của Cậu	14
7. Chương 7: Khoảng Cách Một Mét	17
8. Chương 8: Thất Vọng	20
9. Chương 9: Nam Sinh Tóc Dài Ngủ Khu Dương	23
10. Chương 10: Mặc Tạp, Chẳng Lê Cậu...	26
11. Chương 11: Tiêu Chuẩn Của Một Người Đàn Ông	28
12. Chương 12: Cùng Nhau Trải Qua Đêm Giáng Sinh, Thế Nào?	31
13. Chương 13: Đả Kích Vô Cùng Nặng Nề	34
14. Chương 14: Chỉ Còn Dư Lại Hai Chúng Ta Trong Một Căn Phòng	38
15. Chương 15: Giờ Đây Năm Sau	41
16. Chương 16: Hôn	44
17. Chương 17: Không Được Lập Lại Nữa	47
18. Chương 18: Lấy Thân Phận Một Người Bạn Để Thích Cậu	50
19. Chương 19: Ngôi Nhà Ma Mở Đường Mùa Xuân	53
20. Chương 20: Khoảng Cách 0,5 Mét	57
21. Chương 21: Tất Cả Đều Bị Xáo Trộn	60
22. Chương 22: Màu Da Người (Màu Nude)	63
23. Chương 23: Lăn Qua Lộn Lại Nhớ Cậu	66
24. Chương 24: Đến Gần Tình Yêu	69
25. Chương 25: Thú Tội Như Một Tên Ngốc	72
26. Chương 26: Thì Ra Có Thể Thích Cậu	75
27. Chương 27: Mới Ở Cùng Nhau Liền 3p?	78
28. Chương 28: Yêu Là Như Thế Sao?	82
29. Chương 29: Thèm Muốn	85
30. Chương 30: Chẳng Phải Tất Cả Là Đều Vì Cậu Sao?	87
31. Chương 31: Chuyện Muốn Biết Còn Rất Nhiều	91
32. Chương 32: Hác Suất Thất Tình!	94
33. Chương 33: Màu Sắc Tình Yêu	98
34. Chương 34: Xuất Hiện Tình Địch	101
35. Chương 35: Vận Vẹo Yêu	104
36. Chương 36: Nói Cho Cậu Biết Sao, Dựa Vào Cái Gì?	106
37. Chương 37: Hiểu Nhau Hơn	108
38. Chương 38: Những Thứ Dễ Thương	111
39. Chương 39: An Na	113
40. Chương 40: Tình Bạn, Tình Yêu (1)	116
41. Chương 41: Tình Bạn, Tình Yêu (2)	119

42. Chương 42: Thần Cách Bị Cắm (1)	121
43. Chương 43: Thần Cách Bị Cắm (2)	124
44. Chương 44: Càng Ngày Càng Muốn	126
45. Chương 45: Tôi Tuyệt Đối Sẽ Không Làm Một Chuyện	129
46. Chương 46: Tôi Tuyệt Đối Sẽ Không Làm Một Chuyện (2)	131
47. Chương 47: Tiến Tới Gần Một Chút Xíu	133
48. Chương 48: Thân Thể Và Tâm Trí Dơ Bẩn	136
49. Chương 49: Mạc Tập Kiên Cường Nhưng Yếu đuối	140
50. Chương 50: Thần Cách Dịu Dàng Nhưng Tàn Bạo	143
51. Chương 51: Quá Khứ Chồng Chất Lên Hiện Tại	146
52. Chương 52: Quan Trọng Nhất Là: Thần Cách	149
53. Chương 53: Bệnh Viện Chỉ Là Chuyện Nhỏ	152
54. Chương 54: Chương Bg Đặc Biệt 1: Quảng Lý Và An Na	156
55. Chương 55: Dùng Cách Gì Để Lấy Lòng Giáo Viên?	160
56. Chương 56: Ngày Không Đáng Để Được Nhắc Tới (1)	163
57. Chương 57: Ngày Không Đáng Để Được Nhắc Tới (2)	166
58. Chương 58: Tôi, Chúng Ta	169
59. Chương 59: Kỳ Nghỉ Hè	172
60. Chương 60: Yêu Cậu, Yêu Đến...	175
61. Chương 61: Cuộc Chiến Áo Cưới	178
62. Chương 62: Cảm Ơn Mùa Hè Sắp Kết Thúc (1)	182
63. Chương 63: Cảm Ơn Mùa Hè Sắp Kết Thúc (2)	184
64. Chương 64: Nỗi Lo Của Mạc Tập	187
65. Chương 65: Lá Chắn Của Thần Cách	189
66. Chương 66: Khoảng Cách 0 Mét	192
67. Chương 67: Đoạn Quá Trình Này Phải Có Cậu	196
68. Chương 68: Những Chuyện Này Cuối Cùng Cũng Phải Tới	198
69. Chương 69: Lừa Gạt!	202
70. Chương 70: Chúng Con, Mọi Người	205
71. Chương 71: Có Một Loại Tình Yêu	207
72. Chương 72: Chuyện Mạc Tập Không Biết	210
73. Chương 73: Chúng Con Muốn, Chúng Con Muốn Sống Bên Nhau	213
74. Chương 74: Chúng Con Muốn, Chúng Con Muốn Sống Bên Nhau (2)	215
75. Chương 75: Quảng Lý Và An Na (chương Bg Đặc Biệt 2)	217
76. Chương 76: Quảng Lý Và An Na (chương Bg Cuối Cùng)	221
77. Chương 77: Một Năm Rồi Lại Một Năm	224
78. Chương 78:	227
79. Chương 79: Chuyện Xưa Kết Cục Là... (1)	230
80. Chương 80: Chuyện Xưa Kết Cục Là... (2)	233
81. Chương 81: Pn 1: Phải Được Hạnh Phúc	237
82. Chương 82: Phiên Ngoại 2: Phải Được Hạnh Phúc	239
83. Chương 83: Phiên Ngoại 3: Phải Được Hạnh Phúc	243
84. Chương 84: Phiên Ngoại 4: Phải Được Hạnh Phúc	246
85. Chương 85: Phiên Ngoại 5: Phải Được Hạnh Phúc	248
86. Chương 86: Phiên Ngoại 6: Phải Được Hạnh Phúc	252

Thế Giới Có Chút Ngọt

Giới thiệu

Truyện Thế Giới Có Chút Ngọt của tác giả Angelina thuộc thể loại ngôn tình đam mỹ, tình yêu vốn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-gioi-co-chut-ngot>

1. Chương 1: Liên Quan Đến Tình Yêu

Sau 151 ngày gặp được Ngô Thế Huân, mỗi ngày Lộc Hàm đều tự nhủ rằng không thể yêu người này.

Ngô Thế Huân: "Đồng chí Lộc Hàm, đứng lại!"

"Kiên trì chính là thắng lợi, thắng lợi thì có vợ và con, phải rồi a!" Lộc Hàm nghĩ như vậy, nhanh chóng đi khỏi. Nhưng Thế Huân dùng sức mạnh sẵn có nắm chặt cánh tay của Lộc Hàm đang tất bật xung quanh. Chạy không thoát, Lộc Hàm đành ngoan ngoãn đầu hàng và giới thiệu bản thân mình.

Chương 1: Liên quan đến tình yêu

Mùa hè năm 2006 rất nóng bức, Lộc Hàm mặc áo sơ mi trắng, ngồi trên đôi dép của mình mà đánh bài xích. Cậu ta hút thuốc cùng đám bạn thuộc dạng giang hồ chơi chung với mình, ăn nói cười đùa khúc khích. Rất không đúng lúc, mẹ cậu gọi điện thoại tới. Lộc Hàm không thể không nghe máy, bên đường xe tải lớn qua lại "gào thét", Lộc Hàm quát lớn về phía điện thoại: "Mẹ gọi điện lúc này làm gì? Không phải con đã nói tối nay sẽ về sao? Có phiền quá hay không a? Sao? Mẹ nói sao? Có thể nói nói lớn một chút không? Con không nghe rõ!"

Thanh âm bên đầu dây kia dần dần trở nên rõ ràng, dễ nghe. Lộc Hàm tay trở nên run lên, điều thuốc trên tay cũng theo đó mà rơi rắc từng mảnh tro chưa kịp chạm đất đã bị gió thổi đi mất hút. Cậu kinh ngạc nhìn chằm chằm vào cửa hàng bên kia đường, xem hai cửa trượt bằng kính phản ánh của riêng mình. Lộc Hàm khóc, khóc đến tê tâm liệt phế, thiếu chút dọa chết bạn bè và người qua đường.

Lộc Hàm cậu ta thật không hiểu, mấy ngày trước chẳng phải bệnh viện xác nhận ba cậu chỉ bị ho suyễn, bây giờ lại nói rằng ba cậu bị nhồi máu cơ tim cấp tính. Cũng bởi bác sĩ lúc ấy không chuẩn đoán bệnh tình cẩn thận một chút, chẳng phải dẫn đến không phát hiện kịp thời mà cướp đi sinh mạng ba cậu sao? Tính mạng con người mong manh như thế sao? Vừa nói không còn liên không còn?

Lộc Hàm từ sau khi ba mất luôn mang gương mặt bi thương, rồi cũng tức giận trước cái chết của ba mình.

Bệnh viện sợ lớn chuyện ảnh hưởng đến danh tiếng, cử hai người tìm đến nhà Lộc Hàm, cầm hoa tươi cùng trái cây đóng gói, có một phong bì màu đỏ, trong đó bao gồm thẻ tín dụng và một bản thỏa thuận.

Một người đàn ông cao to được bệnh viện cử đến chính là giám đốc bệnh viện cùng một cô gái lúc đầu nét mặt thông cảm, sau đó nhỏ giọng khuyên: "Nhà của bà cũng không có ai là họ hàng thân thích, bà còn có một đứa con trai phải nuôi, tương lai nó còn phải học đại học, nếu quả thật bà đi kiện bệnh viện chúng tôi, bà có đủ tiền thuê luật sư không? Nếu lỡ không thắng kiện chẳng phải tiền mất mà không đạt được mong muốn sao? Trong này có 200 triệu cùng một tờ thỏa thuận, nếu như hai mẹ con bà đồng ý rằng sau này không hề tìm đến bệnh viện gây phiền toái nữa tiền này liền thuộc về bà và cháu, chúng ta không còn dính dáng gì đến nhau nữa!"

Lộc Hàm nghe những lời này, liền muốn đi lên xé rách mặt mũi của hai người này nhưng nhanh chóng bị mẹ cậu kéo lại . Bà suy nghĩ đắn đo, cuối cùng cặp mắt sưng đỏ gật đầu đồng ý. Bà không trả nổi luật sư phí, bà còn có một đứa con trai phải nuôi, coi như sẽ không tình nguyện chấp nhận bởi đây chính là thực tế .

Bằng cách này, 200 triệu đã che mất được nguyên nhân dẫn đến sự ra đi vĩnh viễn của ba Lộc Hàm lên thiên đàng.

Ngày hỏa táng ba mình, Lộc Hàm cắt tóc ngắn, nhuộm lại mái tóc vàng thành màu đen, ném đi tất cả các gói thuốc lá và các bộ sách dành cho người lớn giấu dưới gầm giường, những thứ kia chung quanh đều là phá động đích y phục , lộc hàm khí ám đầu minh liễu , chẳng qua là giá cao quá lớn. Năm ấy Lộc Hàm 15 tuổi .

Bây giờ Lộc Hàm đã 20 tuổi, là sinh viên năm thứ ba tại một trường đại học địa phương chuyên ngành pháp luật, năng lực cậu không đủ gọi là xuất sắc, cũng rất thỏa mãn nhân sắc thuộc dạng không quá đẹp cũng không quá xấu của mình. sách thượng luôn nói những thứ kia an với hiện trạng người của chỉ định không chỗ nào làm , không biết số này theo là từ đâu trong cho ra , bất quá lộc hàm cũng không quan tâm , hần dựa vào ghế sa lon , thoải mái đem chân đặt ở trà trên phi cơ , nhìn vòng quanh gian phòng này , đây là ở vào một tòa sang trọng cao ốc đích tầng chót nhất , vốn là hần là không muốn nổi loại phòng này đích , vừa lúc cái này 19 lầu là cải trang đích phòng muốn tiện nghi điểm , vừa lúc lộc hàm phát tiểu nhi cũng muốn ở bên ngoài muốn phòng , cái này một vốn là cùng hai vừa lúc , để cho lộc hàm ở đi vào , cùng mình sở dự trừ đích một dạng , rất thoải mái , đang nghĩ như vậy , hác đẹp trai liễu mạng lau đầu từ phòng vệ sinh đi ra , đặt mông ngồi vào lộc hàm đích bên cạnh , đoạt lấy hộp điều khiển ti vi “ tựu trường cũng một tuần lễ , người trừ đi học chính là vui ở trên ghế sa lon xem ti vi , người có thể hay không có chút những khác chí hướng ? ”

hác đẹp trai chính là lộc hàm đích phát tiểu nhi , mẹ hần lấy cá tên cùng hần lớn lên nghiêm trọng không hợp , hần thường châm chọc hác đẹp trai đơn giản chính là đáng tiếc danh tự này , thật ra thì hác đẹp trai đáng dấp đi cũng coi là đẹp mắt , nhưng lão thị ngày ngày ở căn phòng không ngừng luyện cử tạ chính là ách linh đích , đem thân thể luyện đích đặc khôi ngô .

“ không có gì hay chơi . ”

“ vậy thì tìm người bạn gái vui đùa một chút , cũng năm thứ ba đại học , lại còn là xử nam , người cũng không sợ nói ra để cho người ta buồn cười . nếu không ta để cho san san giới thiệu cho người một . ”

“ chớ , người giữ lại mình dùng . ”

2. Chương 2: Có Time Không Có Vết Bản

Thật ra Mạc Tạp cũng có những tâm tình trong lòng như một người bình thường: khổ sở, bị thương, vui vẻ, cảm động,... nhưng cậu chính là không muốn đem những tâm tình này biểu hiện cho người ngoài nhìn, nhìn thì phải làm thế nào đây? Cậu không muốn người khác thích mình, cũng không muốn người khác ghét mình.

Cậu luôn sống chậm so với người khác, không thích chạy đua theo trào lưu. Giống như năm đó lưu hành một dạng trò chơi, người khác điên cuồng tham gia. Hác Suất lúc ấy khoa trương, dùng điện thoại di động thiết đặt chuông báo thức, bất kể thời gian, địa điểm, chỉ cần chuông báo thức vang lên sẽ thấy Hác Suất lấp lánh hữu thần, cặp mắt từ nơi nào đó chuyển qua máy vi tính trước mặt. Có ngày Mạc Tạp thấy một vị bằng hữu khác một mực ngồi nhìn chăm chăm máy vi tính trước mặt. Cậu mới đầu cho là đang xem phim điện ảnh, cũng không có nghe thấy âm thanh, đi tới phát hiện hần đang nhìn chăm chăm trò chơi của người khác, Mạc Tạp hỏi: “Đang làm gì đó?”, bằng hữu trả lời rõ ràng như chuyện đương nhiên: “Chờ người khác!” Mạc Tạp nhìn kỹ lại, trò chơi này còn biểu hiện 7 giờ 40 phút.

Lúc đó Mạc Tạp rất không hiểu tại sao phải điên cuồng cái trò chơi này như vậy. Đợi đến một năm, hai năm sau, mọi người dần dần không chơi cái trò chơi này nữa , Mạc Tạp mới quyết định thử một lần. Giống như bây giờ lưu hành một dạng mạng xã hội, Mạc Tạp một chút cũng không muốn chơi. Cậu không hiểu người khác tại sao lại muốn chia những cảm nhận của mình với người khác, cậu cũng không có, cho nên cậu không chơi. Có lẽ có một ngày người của toàn thế giới đều không chơi mạng xã hội, Mạc Tạp sẽ chơi.

Hác Suất đang có chút không yên lòng nâng quả tạ.

Mạc Táp hỏi: “Sao thế?”

Hác Suất để mấy quả tạ xuống: “Gần đây San San có chút không quan tâm tới tớ, cậu nói rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?”

Mạc Táp nhìn Hác Suất một cái, nói: “Là sinh lực cậu giảm xuống phải không?”

“Chớ có nói đùa, tớ hoài nghi cô ấy đang thích một người đàn ông khác. Tớ cho rằng phụ nữ đẹp thì không thể tin cậy nhiều được!”

“Không thể tin được còn tìm?”

“Tớ cho rằng San San sẽ không giống loại người này!”

“Phụ nữ quả thật không giống nhau, tớ nói loại phụ nữ như Cao San San thật không đáng giá. Cậu phục vụ cô ta như phục vụ bà nội, còn có chút tôn nghiêm của một người đàn ông?”

“Cậu biết cái gì, tìm một người bạn gái xinh đẹp như tớ dễ dàng lắm sao? Mang đi ra ngoài anh em thấy mà còn mặt mũi đàn ông.”

“Dáng vẻ không phải là thứ quan trọng nhất, đối với một nửa kia, tớ tương đối coi trọng vẻ đẹp tâm hồn hơn.”

“Yêu, một tình yêu cao thượng!” Hác Suất vốn là muốn cầu xin sự an ủi ở Mạc Táp, nhưng ngược lại còn đả kích mình. Hắn chỉ đành phải mặc quần áo tử tế lại, chuẩn bị lại đi tìm Cao San San, có lẽ là bởi vì San San đang tới kì kinh nguyệt nên ngày nay mất hứng. Mạc Táp và Hác Suất cùng nhau xuống lầu, đi mua chút du nỏ hương đậu rang tới ăn vặt.

Trong thang máy, Hác Suất cùng Mạc Táp trò chuyện: “Nhớ lần trước tớ đã nói với cậu người nam kia không?”

“Ai?”

“Người vừa mới vào đại học năm nhất đó!”

“Ồ, thế nào?”

“Đường như chúng ta với nó sống cùng sống chung trong tòa nhà này, tên gì Thần Cách, tức chết tớ...” Hác Suất đột nhiên mở to âm điệu, cùng lúc nện vào tường thang máy một cái nặng nề. Hác Suất vĩnh viễn chỉ ở đây nổi điên.

“Cậu thì thế nào?”

“Tên đó đẹp trai hơn ta, so về tiền cũng có nhiều hơn. Cậu nói xem có tức không?”

“Nếu như đây chính là tiêu chuẩn khiến cậu tức giận, cậu có phải còn nhiều điều tức chết người hơn không?”

Hác Suất hung hăng liếc Mạc Táp một cái, thang máy vừa mở ra liền thật nhanh biến mất. Mạc Táp thuận lợi đi mua được đậu hủ kiền và đậu rang của ông chủ Trần, đặc biệt dặn dò người ta để nhiều hột tiêu một chút. Cậu liền không kịp nghĩ đến hình tượng vừa đi vừa ăn, cậu không quan tâm hình tượng của mình quá nhiều. Mạc Táp là một người nhà quê trong một thành phố sẽ có nhiều người tử tế.

Cửa thang máy đóng lại, lúc này một bàn tay đặt giữa cánh cửa thang máy, ngón tay thon dài, xinh đẹp, để cho Mạc Táp không nhận được cú đấm đem bàn tay mình so sánh với bàn tay này.

Cửa thang máy cảm ứng một cái lại lần nữa mở ra, Mạc Táp ngẩng đầu lên, thang máy ngừng, thời gian ngừng, thế giới ngừng, chỉ còn dư lại nhịp tim ở trong người loạn xạ. Nếu như hoàng tử có thể bước ra từ trong truyện cổ tích thật, vậy người này nhất định đã đến nhằm thế giới này. Thật không thể tìm được bất kỳ một từ ngữ nào xứng hình dung người nam nhân trước mắt này, dù sao chính là đẹp mắt, đặc biệt đẹp mắt.

Vừa mới vài giây trước Mạc Tạp nói với Hác Suất rằng đáng vẻ bên ngoài không quan trọng, lời như thế tất cả đều là chó má, đáng vẻ đúng là rất quan trọng, ngay cả Mạc Tạp thích ăn nhất đậu rang của ông chủ Trần cũng từ vị trí số một nhanh chóng tuột hạng.

Mạc Tạp thấy nam sinh này lần đầu tiên nhìn liền nhận ra, là người nam sinh ở tầng 18 kia, hắn luôn mặc một chiếc áo màu sáng cùng quần Jeans màu tối. Khiêm tốn hơn nữa, phía trên khuôn mặt dễ nhìn dễ cho người ta không nhìn được liếc mắt nhìn. Cho tới bây giờ Mạc Tạp chưa từng thấy ai tốt như nam sinh kia, bất kể điểm nào của hắn cũng hoàn hảo. Thì ra là trên thế giới này, trai đẹp trong truyền thuyết có thật, sạch sẽ đến thuần khiết.

Nam sinh đi vào, liền đứng ở bên cạnh Mạc Tạp. Mạc Tạp nhìn nam sinh nhún “lầu 18”, mặc dù trên mặt là vô biểu tình, trong lòng lại ngây thơ nhảy cẫng cho rằng mình đã đoán đúng. Thang máy từ từ di chuyển lên phía trên. Mạc Tạp nhìn nam sinh cao hơn mình rất nhiều. Trang phục của hắn luôn là trắng noãn như vậy, trắng noãn đến không thành thật. Thang máy rất nhanh đã đến tầng 18. Cánh cửa mở ra, mắt thấy nam sinh muốn đi ra, Mạc Tạp muốn giữ lại sự kỳ diệu theo cách của mình mà buột miệng: “Này, cậu đừng bột giặt gì để giặt đồ trắng như vậy?”

Đây là lời nói đầu tiên mà Mạc Tạp nói với Thần Cách, bởi vì cậu rất muốn giặt quần áo trắng sạch như vậy.

Thần Cách cũng không có quay đầu, chẳng qua là liếc Mạc Tạp một cái, gương mặt tuấn tú treo một nụ cười mờ nhạt, quá mờ nhạt, chẳng qua là khóe miệng có một chút nhếch mà thôi, hoàn toàn lật nghiêng nụ cười bình dị muốn tiếp cận của Mạc Tạp, đơn giản còn có loại cảm giác từ chối ngàn dặm từ người khác.

“Tide.”

Giọng nói của Thần Cách nghe còn hay hơn trong tưởng tượng của Mạc Tạp, từ trường rõ ràng, gọi lên một người giàu trí tưởng tượng. Chờ cửa thang máy đóng lại, Mạc Tạp vì sự thất lễ của mình mà sợ hết hồn. Cho tới bây giờ, cậu chưa chủ động cùng người lạ nói chuyện nhiều, cái cảm giác xấu hổ đã không xuất hiện, Mạc Tạp nghĩ: “Có thể mình đã quá muốn có một bộ quần áo sạch sẽ, cũng có thể hương đậu rang của ông chủ Trần giúp mình có thêm can đảm?”

Đêm hôm đó, Mạc Tạp ném đi tất cả bột giặt quần áo, đi xuống lầu dưới vào siêu thị mua sắm một giỏ lớn bột giặt quần áo Tide, chất tẩy rửa Tide mới được nâng cấp, bột giặt Tide, xà phòng, chất tẩy rửa Tide. Mạc Tạp không biết rằng Thần Cách không phải tự mình giặt quần áo, Mạc Tạp còn không biết rằng Thần Cách chẳng qua là một ngày nghe được chương trình quảng cáo “Có Tide không có vết bẩn” nên thuận miệng nói. Cho nên cậu mỗi ngày đều đứng ở trên ban công dùng Tide chà xát giặt quần áo.

3. Chương 3: Tồn Tại Ngoại Lệ

Mấy ngày sau, Mạc Tạp mới biết thì ra là nam sinh lầu dưới rõ ràng chính là Thần Cách, chính là Thần Cách. Vốn là lúc trước Mạc Tạp có chút ghét người này, sau khi gặp mặt đã cảm thấy không ghét. Hiện tại cậu là loại người như vậy, cậu thì càng không thể nào cùng Thần Cách có bất kỳ giao thiệp nào.

Dĩ nhiên Mạc Tạp không quan tâm, cậu cũng không muốn cùng Thần Cách trở thành bằng hữu. Cậu không muốn cùng bất cứ người nào trở thành bằng hữu, bất kể người đó là nam hay nữ, cậu đã có mấy bằng hữu như vậy là đủ rồi. Chẳng qua là thỉnh thoảng vẫn sẽ cố ý hoặc vô ý nhìn về ban công của lầu dưới, hành động này đã trở thành một thói quen.

Hác Suất tâm tình vẫn như cũ, vẫn còn rất tệ. Hắn dặn dò Mạc Tạp: “Cậu ngàn vạn đừng đem chuyện Thần Cách sống ở lầu dưới cho San San nghe. Gần đây số lần San San nhắc tới tên đó đã vượt quá thời gian trước đây!”

“Cậu yêu San San thật lòng sao?”

“Năm nay tìm được một người đẹp như vậy là rất khó khăn. Cậu không nghe hôm qua trên ti vi nói sao? Tỷ lệ nam và nữ ngày càng mất cân bằng, theo dự đoán vài năm nữa bốn người đàn ông sẽ cùng giành một người phụ nữ làm vợ, rất vất vả a.” Hác Suất khổ tâm nói.

“Như vậy à!” Mạc Táp ngẩng đầu lên như có điều suy nghĩ: “Xem ra sau này chỉ có thể tìm đàn ông mà thôi!”

Hác Suất nằm úp người xuống hít đất, tiếp nối lời của Mạc Táp: “Này Mạc Táp, cậu thử dụ dỗ Thần Cách thử xem?”

Mạc Táp một cước liền đạp lưng của Hác Suất: “Hứ!”

“Tính cách của cậu đối với phụ nữ không có sức hút, không chừng đối với đàn ông...” Lời Hác Suất còn chưa nói hết liền bị Mạc Táp tăng thêm lực đạp trên chân, trực tiếp đem Hác Suất giẫm ở trên đất không đứng nổi: “Để ông đây nói với cậu một lần, cậu nói vừa rồi chỉ là trò đùa. Ông đây không có hứng thú với nam nhân, lại nói Thần Cách là loại người như thế...” Mạc Táp một lời cũng không lên tiếng, trong đầu liền hiện ra gương mặt hoàn hảo đến không thể bắt bẻ của Thần Cách. Hác Suất dùng sức ngẩng đầu, nghiêng 70 độ nhìn Mạc Táp không biết nói gì.

Mạc Táp đỏ mặt, đối với mình có chút xấu hổ cũng không hiểu nổi mình: “Nói thì nói vậy, dù sao tớ chắc chắn sẽ không thích đàn ông, lại càng không thể thích Thần Cách. Cậu đừng nói giỡn quá mức, dù gì chúng ta cũng là đàn ông, nếu để người khác nghe thấy được thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra.”

Hác Suất từ dưới đất bò dậy vỗ vỗ tay, nhìn chằm chằm mặt Mạc Táp không giải thích được, nhìn lại căn phòng một chút: “Phòng này chỉ có hai chúng ta, còn ai có thể nghe được? Lại nói cậu kích động như thế, rõ ràng phản ứng làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.”

Qua nhiều năm như vậy, phản ứng của Mạc Táp cũng không gạt được Hác Suất, ai bảo hai người lớn cùng nhau. Mạc Táp không biết phải nói gì, chỉ có thể đi tới ban công. Khi cái gì cũng không nghe thấy, Hác Suất trong phòng khách tiếp tục nói: “Mạc Táp này, đừng quá tự ti. Loại đàn ông giống như Thần Cách, nói không chừng một ngày bị thiên lôi đánh đến nổ đầu liền thích cậu.”

“Cậu có thể chuyển đề tài khác được không? Nếu như tớ thích đàn ông thật, nhiều năm như vậy tại sao lại không thích cậu? Hơn nữa mỗi lần nhìn thấy cậu lại cảm thấy ghê tởm.”

Hác Suất cũng không tức giận, giọng nói nặng nề: “Năm này tìm được một người như Thần Cách để làm bạn cũng không phải chuyện dễ, cậu suy nghĩ một chút, dù sao cái mộng của cậu nhàn rồi cũng là nhàn rồi.”

Thật ra thì Hác Suất cũng là nói giỡn, nếu như Mạc Táp không có phản ứng, hẳn cũng sẽ không tiếp tục cái đề tài này. Kết quả không ngờ rằng cậu phản ứng mạnh như vậy, điều này làm cho Hác Suất càng muốn tiếp tục trêu chọc chuyện này cho xong.

“Cái mộng lão tử cũng rãnh rồi 20 năm, tớ tin rằng dù có rãnh rồi thêm vài thập niên nữa nó cũng không một câu oán hận, làm gì muốn cho Thần Cách thọt?”

Ý thức được âm lượng của mình có chút thái quá, Mạc Táp nhìn xuống dưới một cái, thấy Thần Cách vừa lúc đi vào, hẳn, hẳn sẽ không có có nghe được gì?

Trong thang máy, Mạc Táp lại đụng phải Thần Cách. Bởi vì không biết hẳn có nghe được không, Mạc Táp luôn cảm thấy xấu hổ chuyện cùng Hác Suất nói những lời quá kỳ quái đó, cái gì cái mộng rồi không cái mộng...

Mạc Táp chấp tay sau lưng, cố ý cầm cuốn sách đem tới che kín cái mộng.

Sau khi thang máy dừng lại tại tầng 1, Thần Cách đi tới cửa thì dừng lại, nghiêng đầu lạnh lùng nói: “Yên tâm, ta đối với cái mộng 20 năm chưa dùng đến của ngươi thật không có hứng thú.”

“Gi?” Hẳn quả nhiên nghe được, nhưng... Mạc Táp giơ sách hoảng loạn bỏ rơi sau lưng của Thần Cách: “Cái mộng của ai già? Mau nói cho tôi rõ, có nghe được gì không? Sao còn đi?”

Thần Cách tựa hồ không có ý định quan tâm tới Mạc Táp đang kêu la phía sau. Người này là loại người gì, tính tình thật khủng khiếp.

Tự trường mới được không bao lâu, Thần Cách bỗng được chú ý như thủy triều nhào tới. Xem ra người này không chỉ đáng về mà ngay cả phương diện làm người cũng rõ ràng rất kiệt xuất. Giáo viên và ban

giám hiệu nhà trường khen ngợi hẳn không dứt lời, chỉ tiếc hẳn lấy lí do muốn chuyên tâm học hành mà từ chối lời mời làm ban cán bộ hội học sinh.

Mạc Táp méo miệng gần như lên thiên đàng, trong mắt bọn họ biết rất nhiều về Thần Cách, còn với mình thì lại biết rất ít như vậy.

Sau khi tiết Thể dục hoàn thành, đầu tóc đầm đìa mồ hôi, Mạc Táp đến mở vòi nước ở bồn nước gần đó, dùng hai tay đang bưng nước hắt lên thẳng lên mặt, hai tay vỗ vỗ nhẹ trên mặt, nước giăng tung tóe, bên cạnh nữ sinh thở nhẹ một tiếng: “Á, làm cái gì vậy?”

Mạc Táp cuống quýt thu tay về, cũng không cần thận dụng phải đài xi măng bên cạnh, mu bàn tay trở nên đỏ chót: “Chuyện này... thật xin lỗi, kia, tôi, là...”

Ngay cả một câu đầy đủ cũng không thể hoàn thành, Mạc Táp ngẩng đầu lên nhìn kỹ, là Thần Cách cùng một nữ sinh xinh đẹp bên cạnh, Mạc Táp vừa lúc xối nước ra thì bọn họ đi ngang qua, kết quả bị nước giăng lên người.

Nữ sinh xinh đẹp chán ghét trợn mắt nhìn Mạc Táp một cái, xoay người quan tâm hỏi Thần Cách: “Để tớ giúp cậu làm sạch?”

“Được rồi, cậu đi trước đi.”

“Nhưng...”

“Tôi sẽ đến sau!” Giọng nói ôn nhu, nụ cười nhàn nhạt.

Mạc Táp so sánh thái độ này của Thần Cách với thái độ mà hắn dành ình lần trước, trong lòng thì khinh bỉ. Đây là sự đả ngộ khác biệt. Mặc dù mình không phải là một nữ sinh, cũng không đẹp, nhưng... tên khốn này cũng không cần biểu hiện rõ ràng như vậy chứ.

Nữ sinh xinh đẹp vừa đi, Mạc Táp căng thẳng mang thần kinh thanh tỉnh trở lại. Lúc quay đầu lại, gương mặt vô cùng dễ nhìn của Thần Cách đã diện vô biểu tình: “Tại sao cứ làm những chuyện ngu xuẩn như vậy?”

Mạc Táp mở nửa miệng, nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng dáng người khác: “Có ai không? Mau đến xem bộ mặt thật của Thần Cách nè!”

“Không phải là cậu tự làm mình ướt sao? Tôi không phải cố ý. Ai nha, tôi còn không biết cậu chỉ là một người chỉ được cái đẹp trai mà thôi.” Mạc Táp khốn khổ nói.

Thần Cách lạnh lùng nhìn Mạc Táp một cái, sau đó đem tầm mắt đặt ở trên mu bàn tay Mạc Táp, Mạc Táp cũng phát hiện, gơ tay lên lắc lư trước mặt Thần Cách: “Ngại quá, phải để cho cậu thất vọng rồi, chẳng qua chỉ bị đụng nhẹ thôi, sẽ không cảm thấy đau đâu!”

“Thật không? Vậy thì tiếc quá.” Thần Cách đưa tay đặt ở chỗ đỏ trên tay Mạc Táp, dùng sức ấn xuống một cái.

“Đau, thật là đau, Thần Cách, cậu...”

Thần Cách xoay người nhún nhún vai: “Thật đúng là Kiều Tích Tích.”

Mạc Táp nói không ra lời, chỉ có thể căm tức nhìn Thần Cách càng đi càng xa.

Người này đối với khái niệm trường học ôn nhu rốt cuộc là cái gì? Nếu như loại người giống như hắn cũng gọi là ôn nhu, vậy chính hắn coi như phong tình vạn liễu.

Truyền thuyết, thật là một thứ biến thái.

Mu bàn tay bị Thần Cách đụng vào càng ngày càng sưng đỏ, Mạc Táp một tay gác lên phía trên, nắm thật chặt, trong lòng dâng lên tới cổ một tâm tình không giải thích được. Không phải là bị cái dáng dấp hơi đẹp mắt của đàn ông đụng một cái sao, không phải phụ nữ sao phản ứng, thật là...

Mạc Táp mang những suy nghĩ này không thôi. Mạc Táp đã qua cái tuổi vừa nhìn lần đầu đã yêu, hướng chỉ đối phương còn là một người đàn ông, còn đặc biệt ghét mình.

Mạc Táp quyết định sẽ biến mất xung quanh Thần Cách, dù sao bọn họ cũng không nên có giao thiệp, cái này vi phạm kế hoạch đã định sẵn của Mạc Táp khi học đại học. Cậu chỉ muốn chuyên tâm học tập, sau đó kiếm tiền, báo hiếu ẹ. Lúc Mạc Táp 15 tuổi đã tự mình đưa ra kế hoạch cho tương lai rồi. Nhưng mà có chuyện Mạc Táp không biết, Thần Cách cũng không biết, từ “giao thiệp” rõ ràng đã bắt đầu rồi, muốn rút lui ra khỏi thế giới của nhau cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Ở trong mắt Mạc Táp, Thần Cách luôn mang một nụ cười nhàn nhạt, nhìn dáng vẻ có thể dễ dàng tiếp cận. Nhưng khi đứng ở trước mặt hắn, sẽ có một loại cảm giác khó tả khiến cậu khó đến gần hắn. Cậu luôn duy trì khoảng cách với tất cả mọi người. Bên cạnh Thần Cách luôn có rất nhiều người, nam có, nữ có, hắn luôn tồn tại như một vì sao sáng chói. Nhưng mình thì sao? Ngay cả cùng người xa lạ nói chuyện cũng khó khăn, luôn núp mình trong một nơi tối tăm, không một chút ánh sáng mặt trời ngoài cửa sổ. Người khác xem Mạc Táp là một quái thai, không có người nào thích quái thai cả.

Dĩ nhiên, đối với Mạc Táp mà nói, Thần Cách là một ngoại lệ.

Bởi vì là một ngoại lệ, nên phải tiếp tục, ông trời chính là đã an bài một tình yêu như vậy.

4. Chương 4: Bí Mật

Mỗi người, hoặc nhiều hoặc ít cũng có những bí mật của riêng mình. Mạc Táp cũng có một bí mật rằng cậu đã mơ một giấc mơ rất đổi mơ hồ. Trong giấc mơ, cậu mang một gương mặt chập chờn gọi tình, còn gương mặt của đối phương thì rất rõ ràng. Gương mặt đó đến chết Mạc Táp cũng sẽ không quên, chủ nhân của gương mặt đó chính là Thần Cách. Trong giấc mơ, cậu quên mất mình là một nam nhân, đối phương cũng là một nam nhân, chỉ có tiếng thở dốc nặng nề cùng Thần Cách như có như không chạm vào nhau. Đầu ngón tay kia như mang theo lửa đem Mạc Táp thiêu đốt hoàn toàn. Mạc Táp quần quai thân thể một lần lại kêu rõ ràng tên Thần Cách một lần, trần ngập niềm vui sướng.

Mạc Táp không phải bị giấc mơ này làm cho thức tỉnh, mà là sau khi đã giải phóng tinh dịch liền từ từ thức dậy. Cậu đỡ chăn lên, liếc mắt nhìn xuống hạ thân, sau đó che đầu lại, hai chân giãy giụa phát ra tiếng than khó chịu. Có những giấc mơ khi tỉnh lại sẽ quên, nhưng cũng có những giấc mơ vẫn luôn quanh quẩn trong đầu khi tỉnh dậy. Mạc Táp vì giấc mơ này mà nằm trên giường khủng hoảng ước chừng hai giờ mới quyết định rời giường. Cậu quan tâm nhất là mặc dù chỉ là mơ nhưng cậu vẫn bị “đâm”. Thật may hôm nay là thứ bảy, không có lớp, cậu mới có thể quang minh chính đại khủng hoảng lâu như vậy.

Sau khi rời giường, chuyện thứ nhất cậu làm chính là đi mua một quyển sách giải thích ý nghĩa của giấc mơ. Gần như vắt kiệt hết những trang sách nhưng cậu vẫn không tìm được giấc mơ bị một người đàn ông “đâm” rốt cuộc có ý gì. Đây là một nghi vấn rất lớn, cậu phiền não lật lại từng trang sách lần cuối, tức giận đem sách ném ra ngoài. Một giây kế tiếp cậu ý thức được mình đã ném xuống ban công chỗ Thần Cách. Nhưng bất kể như thế nào, ném đồ xuống dưới cũng là một hành động vô cùng sai lầm.

Vì vậy, cậu bắt đầu khắp nơi tìm tòi biện pháp để sửa chữa hàng động sai lầm này. Mạc Táp cầm giá phơi đồ, nhào vào trên lan can, cầm cây phơi đồ hướng về phía ban công của Thần Cách thọt tới thọt tới, tựa như trong giấc mơ lúc sáng Thần Cách hướng về phía cái móng của cậu thọt tới thọt tới vậy. Nhưng cuốn sách cũng chỉ dịch chuyển hai cái, cũng không có dấu hiệu gì, cậu còn không cẩn thận làm rớt cây phơi đồ xuống, người xui xẻo làm cái gì cũng không thuận lợi.

Thần Cách phát hiện ban công phát ra tiếng động khác thường, mở cửa sổ phòng khách, liếc mắt nhìn Mạc Táp đang lúng túng nhào vào trên ban công.

“Người ở đây làm gì?”

Thấy mặt của Thần Cách, giấc mơ tối ngày hôm qua của Mạc Táp không kịp chờ đợi lúc ẩn lúc hiện trước mắt, mặt đỏ lên, ấp úng nói: “Cái đó... sách của tôi đã rơi xuống đây.”

Thần Cách xem quyển sách trên đất một chút, ngôn ngữ thô tục in trên bìa sách: Giấc mơ từ điển bách khoa toàn thư.

“Cậu thật sự hứng thú với cái này?”

Mạc Táp nghe được rõ ràng trong giọng nói của Thần Cách đối với mình chính là đang châm chọc, nhưng lỗi là của mình nên không thể nào tranh luận với hắn, chẳng qua là bĩu môi, toàn trường đã bị vẻ bề ngoài của người này lừa gạt mất rồi. Thứ người như thế đơn giản chính là ác liệt đến không tưởng được.

“Cậu đừng đi, tôi lập tức xuống liền!”

Mạc Táp liền đi xuống dưới tầng 18. Tầng 18 có tổng cộng hai căn phòng, cậu không biết rõ Thần Cách rốt cuộc là ở phòng 1801 hay 1802. Cuối cùng, cậu miễn cưỡng từ trong hai con số chọn một con số mình yêu thích là 1802 đến gõ cửa. Chuông cửa vang lên bốn, năm lần nhưng không có phản ứng, Mạc Táp thay đổi cách, dùng tay gõ cửa: “Này... Này... Niên đệ... Này!”

Cửa đối diện mở ra: “Nơi này, ngu ngốc!”

Mạc Táp quay đầu lại, gương mặt khó chịu cùng không cam lòng, là hắn quá đần, hắn chọn một con số mình ghét, ở trong đó liền nhất định là Thần Cách ở. Thần Cách đem quyển sách cùng cây phơi đồ nhét ra bên ngoài, sau đó đóng cửa lại, không chút nào muốn quanh co đòi lời với Mạc Táp.

Ánh mắt của Mạc Táp chỉ kịp nhìn thấy được một cái mắt đang liếc. Luôn có những người này, không phải là buộc mình ghét hắn sao?

Mạc Táp cứ như vậy buồn thoảng qua, rõ ràng bị tên cầm thú máu lạnh vô tình kia khi dễ, sao còn mơ

Chương 4: Bí mật

Mỗi người, hoặc nhiều hoặc ít cũng có những bí mật của riêng mình. Mạc Táp cũng có một bí mật rằng cậu đã mơ một giấc mơ rất đổi mơ hồ. Trong giấc mơ, cậu mang một gương mặt chấp chờn gợi tình, còn gương mặt của đối phương thì rất rõ ràng. Gương mặt đó đến chết Mạc Táp cũng sẽ không quên, chủ nhân của gương mặt đó chính là Thần Cách. Trong giấc mơ, cậu quên mất mình là một nam nhân, đối phương cũng là một nam nhân, chỉ có tiếng thở dốc nặng nề cùng Thần Cách như có như không chạm vào nhau. Đầu ngón tay kia như mang theo lửa đem Mạc Táp thiêu đốt hoàn toàn. Mạc Táp quần quai thân thể một lần lại kêu rõ ràng tên Thần Cách một lần, tràn ngập niềm vui sướng.

Mạc Táp không phải bị giấc mơ này làm cho thức tỉnh, mà là sau khi đã giải phóng tinh dịch liền từ từ thức dậy. Cậu đỡ chân lên, liếc mắt nhìn xuống hạ thân, sau đó che đầu lại, hai chân giãy giụa phát ra tiếng than khó chịu. Có những giấc mơ khi tỉnh lại sẽ quên, nhưng cũng có những giấc mơ vẫn luôn quanh quẩn trong đầu khi tỉnh dậy. Mạc Táp vì giấc mơ này mà nằm trên giường khủng hoảng ước chừng hai giờ mới quyết định rời giường. Cậu quan tâm nhất là mặc dù chỉ là mơ nhưng cậu vẫn bị “đâm”. Thật may hôm nay là thứ bảy, không có lớp, cậu mới có thể quang minh chính đại khủng hoảng lâu như vậy.

Sau khi rời giường, chuyện thứ nhất cậu làm chính là đi mua một quyển sách giải thích ý nghĩa của giấc mơ. Gần như vắt kiệt hết những trang sách nhưng cậu vẫn không tìm được giấc mơ bị một người đàn ông “đâm” rốt cuộc có ý gì. Đây là một nghi vấn rất lớn, cậu phiền não lật lại từng trang sách lần cuối, tức giận đem sách ném ra ngoài. Một giây kế tiếp cậu ý thức được mình đã ném xuống ban công chỗ Thần Cách. Nhưng bất kể như thế nào, ném đồ xuống dưới cũng là một hành động vô cùng sai lầm.

Vì vậy, cậu bắt đầu khắp nơi tìm tòi biện pháp để sửa chữa hàng động sai lầm này. Mạc Táp cầm giá phơi đồ, nhào vào trên lan can, cầm cây phơi đồ hướng về phía ban công của Thần Cách thọt tới thọt tới, tựa như trong giấc mơ lúc sáng Thần Cách hướng về phía cái móng của cậu thọt tới thọt tới vậy. Nhưng cuốn sách cũng chỉ dịch chuyển hai cái, cũng không có dấu hiệu gì, cậu còn không cẩn thận làm rớt cây phơi đồ xuống, người xui xẻo làm cái gì cũng không thuận lợi.

Thần Cách phát hiện ban công phát ra tiếng động khác thường, mở cửa sổ phòng khách, liếc mắt nhìn Mạc Táp đang lúng túng nhào vào trên ban công.

“Người ở đây làm gì?”

Thấy mặt của Thần Cách, giấc mơ tối ngày hôm qua của Mạc Táp không kịp chờ đợi lúc ẩn lúc hiện trước mắt, mặt đỏ lên, ấp úng nói: “Cái đó... sách của tôi đã rơi xuống đây.”

Thần Cách xem quyển sách trên đất một chút, ngôn ngữ thô tục in trên bìa sách: Giấc mơ từ điển bách khoa toàn thư.

“Cậu thật sự hứng thú với cái này?”

Mạc Táp nghe được rõ ràng trong giọng nói của Thần Cách đối với mình chính là đang châm chọc, nhưng lỗi là của mình nên không thể nào tranh luận với hắn, chẳng qua là bĩu môi, toàn trường đã bị vẽ bề ngoài của người này lừa gạt mất rồi. Thứ người như thế đơn giản chính là ác liệt đến không tưởng được.

“Cậu đừng đi, tôi lập tức xuống liền!”

Mạc Táp liền đi xuống dưới tầng 18. Tầng 18 có tổng cộng hai căn phòng, cậu không biết rõ Thần Cách rốt cuộc là ở phòng 1801 hay 1802. Cuối cùng, cậu miễn cưỡng từ trong hai con số chọn một con số mình yêu thích là 1802 đến gõ cửa. Chuông cửa vang lên bốn, năm lần nhưng không có phản ứng, Mạc Táp thay đổi cách, dùng tay gõ cửa: “Này... Này... Niên đệ... Này!”

Cửa đối diện mở ra: “Nơi này, ngu ngốc!”

Mạc Táp quay đầu lại, gương mặt khó chịu cùng không cam lòng, là hắn quá đần, hắn chọn một con số mình ghét, ở trong đó liền nhất định là Thần Cách ở. Thần Cách đem quyển sách cùng cây phơi đồ nhét ra bên ngoài, sau đó đóng cửa lại, không chút nào muốn quanh co đôi lời với Mạc Táp.

Ánh mắt của Mạc Táp chỉ kịp nhìn thấy được một cái mắt đang liếc. Luôn có những người này, không phải là buộc mình ghét hắn sao?

Mạc Táp cứ như vậy buồn thoáng qua, rõ ràng bị tên cầm thú máu lạnh vô tình kia khi dễ, sao còn mơ một giấc mơ oanh oanh liệt liệt như vậy? Mạc Táp không quan tâm, không muốn suy nghĩ thêm về giấc mơ sai lầm đó. Đây nhất định là ông trời ỉn ảm hiệu, để ỉn không muốn quá gần gũi Thần Cách, nếu không kết quả khẳng định rất thống khổ.

Nhưng mà, ông trời không phải lúc nào cũng ỉn ảm hiệu dễ dàng ngộ ra như vậy.

Bên này, Thần Cách phát hiện ra chỉ cần hắn ở cạnh Mạc Táp sẽ cảm thấy rất thư giãn. Hắn đối với mình lại sẽ có cảm giác hơi phiền não một chút, cho nên lại đem loại phiền não này đến trên người của Mạc Táp. Hắn chính là không có cách nào đối xử với Mạc Táp như đối xử với người khác, hắn không có cách nào quá lạnh nhạt, cũng không có cách nào mỉm cười nói chuyện với Mạc Táp.

.....

Ánh trăng sáng dệt bầu trời đêm thành một tấm lưới mềm mại, đem hai người đàn ông mắc kẹt trong đó. Không có một vì sao, không có một ngọn gió, từ trong phòng khách truyền tới một tiếng hát tha thiết, lắng đọng. Trong bầu trời đêm tĩnh mịch bao trùm, Mạc Táp ngồi trên ban công, ngón tay gõ theo từng nhịp của bài hát, trong miệng nhẹ nhàng ngân nga theo nhịp điệu.

Mỗi người hoặc nhiều hoặc ít cũng có những bí mật của riêng mình, Thần cách cũng có. Hắn thật ra thì biết ở trên cái lầu này thỉnh thoảng ở bên ngoài sẽ có một người tên là Mạc Táp. Bởi vì chỗ Thần Cách ở nếu không đóng cửa phòng khách lại, trên kia Mạc Táp nói gì dưới này cũng nghe rõ. Đây không phải là Thần Cách tự nguyện, mà lại buộc phải nghe. Tỷ như bây giờ, Mạc Táp hát ngân nga, âm thanh liền xuyên thấu qua ban công, dồn hết vào căn phòng của Thần Cách.

Hắn nằm trên ghế sa lon, một cái tay tựa vào sau ót.

Hắn ngồi ở trên ghế, mặt lạnh như băng dán vào lan can.

Có một người không thể thoát khỏi, tịch mịch.

5. Chương 5: Khoảng Cách Hai Thước

Ngồi ở trường học to lớn, trước những hàng ghế khổng lồ, Mạc Táp hiện ra đặc biệt nhỏ bé. Cậu giờ phút này rất cố gắng đem bài giảng về hiến pháp đang lộn quanh trong miệng thầy giáo nhồi nhét vào trong đầu. Nhưng nhiều lần không có kết quả, cậu buông bỏ đem sách đặt trên đầu mình, thật là phiền người,

ban đầu là vì câu nói của mẹ học ngành luật sẽ có tiền đồ nên cậu mới theo học cái ngành nhảm chán này. Mạc Tạp thật ra thì không muốn đi theo con đường này, cậu chỉ muốn mở một tiệm bánh mì, ngày ngày ở trong đó nướng thật nhiều loại bánh.

Cách đó không xa, một cảnh khiến Mạc Tạp chú ý, là Thần Cách cùng hai nữ sinh khác. Xung quanh người này dù thế nào luôn có nhiều loại nữ nhân. Trên mặt của Thần Cách còn mang cả nụ cười cười nhàn nhạt, ôn nhu, hơn nữa lại rất chừng chặc. Mạc Tạp ngoẹo đầu, sách trên đầu rơi xuống mặt đất, đầu óc rối bời, tại sao Thần Cách có thể đối với người khác như vậy, lại đối với mình như vậy? Vô lý. Mạc Tạp cảm giác mình nhiều nhất sinh ra để không ai xem, sẽ không ghét mình đến mức đi như vậy đi. Nghĩ tới đây, Mạc Tạp trong lòng toát ra một chút mất mát.

“Ngại quá, bạn học, xin hỏi một chút. Lầu học sinh B4 đi như thế nào vậy?”

Một thanh âm dặt Mạc Tạp suy nghĩ trở lại. Cậu ngẩng đầu lên, thấy một gương mặt xa lạ, toàn thân liên căng thẳng, cảm thấy đặc biệt không được tự nhiên: “Ủ, kia, cái đó.” Thấy kia gương mặt xa lạ vẫn chăm chăm nhìn vào mình, Mạc Tạp có chút muốn chạy.

“Bạn học, cậu làm sao vậy? Có phải là không thoải mái hay không?” Người xa lạ đem mặt tiến lại càng gần. Khi những người khác dựa vào mình quá gần, Mạc Tạp sẽ theo thói quen lùi bước. Mạc Tạp liều mạng lắc đầu, đưa tay hướng B4 chỉ chỉ, nhưng mà người xa lạ còn chưa kịp hiểu được, đối với Mạc Tạp quá dị cảm thấy có chút khó hiểu kỳ diệu.

“Đi về phía trước khoảng hơn 200 thước, quẹo trái, sẽ thấy một tòa nhà màu đen xen màu hồng, đó chính là B4.”

Âm thanh này phát ra với âm độ rất cao. Nhắm mắt lại, Mạc Tạp cũng có thể biết là ai. Mạc Tạp ngẩng đầu lên, bên cạnh Thần Cách đã không còn hai mỹ nhân xinh đẹp kia. Người xa lạ vô cùng cảm kích hướng về phía Thần Cách cười cười: “Cảm ơn nhiều nha!”

“Không có gì!”

Chờ sau khi người lạ đi, cũng chỉ còn lại có hai người, Thần Cách cùng Mạc Tạp. Mạc Tạp rõ ràng thấy rất rõ ràng, Thần Cách khoe miệng mới vừa còn nhong lên khoe miệng, bây giờ biến thành một cái thẳng tắp, ngạo mạn cúi đầu nhìn quyển sách dưới chân Mạc Tạp: “Thật không? Sau này còn muốn làm luật sư?”

Mặc dù một lời của Thần Cách đánh một đòn chí mạng vào Mạc Tạp, cậu đối mặt đám người xa lạ lời nói trở nên không có mạch lạc, nhưng giọng của hắn là cười nhạo cái gì, đơn giản chính là khinh bỉ những thiếu sót của tôi.

“Cậu chỉ là sinh viên năm nhất, chưa hiểu biết được nhiều, dựa vào cái gì để giáo huấn tôi? Cậu có biết theo như bối phận cậu còn phải cung cung kính kính gọi ta một tiếng niên trưởng hay không?” Mạc Tạp nói chuyện lưu loát lại.

“Cậu đang lúc bị chứng rối loạn ngôn ngữ?”

“Cậu mới có chứng rối loạn ngôn ngữ thì có. Tôi chẳng qua là không có thói quen cùng người không quen nói chuyện thôi.”

“Tôi đã nói chúng ta rất quen sao?”

Mạc Tạp mặt đỏ lên, cậu không có biện pháp trả lời ngay, cả chính cậu còn không có làm rõ ràng vấn đề. Hác Suất là người lớn lên cùng cậu, có thể cùng hắn nói chuyện bình thường, nhưng trước mắt Thần Cách rõ ràng mới biết, chẳng lẽ cậu căn bản cũng không phải là không có thói quen cùng người xa lạ tiếp xúc, cậu chẳng qua là không có thói quen cùng người xa lạ tiếp xúc bình thường. Bởi vì Thần Cách ưu chất lớn nên liền như vậy? Cái này gọi là suy luận không lô-gic gì hết.

“Cậu hỏi tôi, tôi hỏi ai? Cậu nói như vậy cứ như thói quen. Thế nào, cậu quản sao? Lại nữa, cậu không phải là vừa ở cùng hai nữ sinh, tại sao lại ở chỗ này?” Mạc Tạp nói không lại, cũng chỉ có thể đùa bốn vô lại.

Mặt của Thần Cách vẫn không có một tia biểu cảm, điều này làm cho Mạc Tạp rất không thoải mái, đặc biệt không thoải mái. Là tại lão tử đáng đáp có nhiều xấu xí khiến nhiều người chán ghét.

“Cậu quản sao?”

“Nói chuyện cường điệu một lần nữa, tôi dù gì cũng là niên trưởng, có thể có chút lễ phép cơ bản nhất hay không?”

“Tôi cho cậu câu trả lời cần lễ phép sao?” Nói xong, Thần Cách rời đi.

Mạc Táp tức giận cắn trực răng, xem thường người, quá xem thường người. Cậu đứng lên hướng về phía Thần Cách còn chưa đi bao xa, nói: “Dù cậu có ghét tôi đi nữa, có cần biểu hiện rõ ràng như vậy không? Tôi cũng có lòng tự ái của mình!” Đây coi như là một lời chất vấn.

Thần Cách ngừng lại, nghiêng mặt sang bên. Mạc Táp còn tưởng rằng Thần Cách sẽ có chút đau lòng.

“Tôi thấy cậu vẫn còn nghĩ mình là một cái đầu lớn.” Thần Cách lưu lại những lời này rồi rời đi, Mạc Táp tức giận giơ chân, chùng quanh sân cỏ cũng cho néo gốc một mảng lớn, không may bị cán bộ hội học sinh thấy, trực tiếp đến cảnh cáo và phạt 50 tiền.

Tự trường đã hơn một tháng, mặc dù cũng ở chung một tòa nhà, Mạc Táp lại tận lực tránh xa Thần Cách. Nếu đã biết Thần Cách không thích mình, hắn cũng không muốn tự đòi hỏi những thứ không có gì vui. Nhưng kể từ tuần trước, giáo viên dạy Pháp văn đã điều chỉnh lại thời gian học nên mỗi buổi sáng thứ sáu hoặc ít hoặc nhiều cũng đụng phải Thần Cách trong thang máy.

Thang máy bao lớn, Mạc Táp đứng xa Thần Cách.

Một là đứng ở bên trái, hoặc là đứng ở bên phải.

Mạc Táp cảm thấy khoảng thời gian này trôi rất chậm, dựa vào tường thanh máy lạnh như băng, môi dưới cũng để cho cậu cắn nhẹ. Cậu nhìn con số chậm rãi thay đổi từ 18 xuống 1 trên cửa, đùa bốn ngón tay của mình, hai chân bắt an chéo lại, an tĩnh trong thang máy. Tiếng nhịp tim và tiếng thở của Mạc Táp nghe rất rõ ràng. Cậu đôi lúc sẽ nhin không được, dùng ánh mắt lên lút xem Thần Cách một chút.

Hai người cách nhau một khoảng cách 2 thước.

Cửa thang máy mở ra. mới buổi trưa mà bầu trời có màu xám, những đám mây đen bao phủ khắp bầu trời. Mạc Táp có chút dự cảm xấu. Quả thật mới vừa đi bước ra, một cơn gió mạnh liền thổi tới. Mạc Táp bị gió thổi đến đầu tóc rối bù, ngẩng đầu nhìn lên trời. Mưa từ các đám mây nặn ra rơi ngày càng dày cộm và nặng hạt, rơi trên mặt của Mạc Táp. Một giọt, hai giọt, Mạc Táp vẫn chắc lông mày lui về đại sảnh, có chút hối hận ban đầu nên nghe lời của Hắc Suất mua một cái dù. Mạc Táp luôn đem một vài chuyện cậu cảm thấy không liên quan mà bỏ qua, đợi đến lúc không còn kịp nữa cậu mới có hối hận. Nhưng đến lần sau, cậu cũng sẽ không rút kinh nghiệm.

Thời gian đã không còn kịp rồi, Mạc Táp cắn răng một cái vọt ra giữa trời mưa to, núp dưới sự che chắn của các quầy hàng thực phẩm, xuyên qua con đường vắng lạnh Mạc Táp vô cùng nổi bật. Mưa ướt đầm toàn bộ thể giới, bao gồm Mạc Táp. Gió thổi khiến cậu run lẩy bẩy, năm nay không biết chuyện gì xảy ra, rõ ràng mới bước vào tháng mười nhưng đã có chút giá rét.

Lúc Mạc Táp chạy đến cửa trường học, tóc của cậu đã ướt nhèm. Cậu quyết định nén lại ở phòng bảo vệ một chút, chờ mưa ít đi sẽ tiếp tục thực hiện bước cuối cùng để vào lớp. Cách đó không xa, Thần Cách cùng một người nữ sinh khác, mỗi người cầm một cây dù sóng vai đi tới. Cho đến khi họ tiến lại gần hơn, Mạc Táp mới nhìn rõ, người đi cạnh hắn là một nam nhân. Sở dĩ cậu nhìn lầm là bởi vì nam sinh kia tóc cũng cùng dài mượt mà, hơn nữa khuôn mặt tựa như nữ nhân, làn da rõ ràng trắng nõn, đem nữ tính của một nữ sinh cùng sự cứng cỏi của một nam sinh hội tụ một thân, bên cạnh Thần Cách trò chuyện chuyện gì đó.

Lúc Thần Cách đi ngang qua Mạc Táp, hắn liếc đôi tay đang co lại, đôi môi trắng bạch có chút run rẩy của cậu. Thần Cách dừng lại, thu dù lại, chuyển qua đứng trong dù của nam nhân kia, ném cây dù của mình vào trong tay của Mạc Táp trước mặt. Đối lấy là gương mặt kính ngạc của Mạc Táp, sau đó Mạc Táp đột nhiên có chút cảm động. Mạc Táp là một người như thế, chỉ cần người khác đối với cậu hơi tốt một chút, cậu sẽ quên đi chuyện trước kia không còn một mống.

Thần Cách cởi áo khoác ra: “Đừng dùng cái biểu cảm ngu ngốc đó nhìn tôi!” Nói xong đem áo khoác ném tới, ném tới treo trên đầu của Mạc Tạp, liền chuẩn bị rời đi.

Mạc Tạp cuống quýt lấy áo khoác trên đầu xuống: “Còn cậu thì tính sao?” Đem áo khoác cởi ỉnh, Thần Cách cũng sẽ bị lạnh mất thôi.

“Tôi là nam nhân!” Thần Cách cũng không quay đầu lại liền đi.

Thần cách vừa thốt lên xong, mặt của Mạc Tạp tối một khoảng lớn, tên khốn kiếp này nói những lời kia là có ý gì, ta cũng không phải nữ nhân! Một hồi cùng nữ sinh xinh đẹp chung một chỗ, một hồi cùng một nam nhân dáng dấp giống như nữ sinh xinh đẹp ở cùng nhau, đơn giản là biến thái đến vô địch. Mặc quần áo của loại người này chắc chắn sẽ bị lây bệnh không thể nhìn thấy. Nghĩ là nghĩ như vậy, Mạc Tạp vẫn đem áo của Thần Cách giữ thật chặt.

Người nam sinh tóc dài không nhịn được quay lại nhìn Mạc Tạp một vài lần.

Mạc Tạp mặc áo khoác của Thần Cách vào, mở cửa dù Thần Cách ra chạy về phía học đường tràn đầy kiến thức. Trên áo khoác còn lưu lại một chút ấm áp nhàn nhạt của Thần Cách. Cậu giơ ống tay áo lên ngửi một cái, thì ra là đây chính là mùi của tên kia: ngọt ngào giống như kẹo.

6. Chương 6: Áo Khoác Của Cậu

Nếu như có người nói đến tên Thần Cách, sẽ nghe được vô số câu cảm thán: Ta thật thích hần!

Nếu như có người nói tên Mạc Tạp, sẽ nghe được vô số câu nghi vấn: Mạc Tạp là ai?

Cũng không biết người nào đã đem chuyện cái áo khoác trên người Mạc Tạp là của Thần Cách nói ra, nữ sinh trong lớp đồng loạt đem ánh mắt muốn giết người tụ tập đến trên người Mạc Tạp, trong chốc lát tất cả liền công phu xông tới.

“Mạc Tạp à, cái áo khoác này tớ giúp cậu trả lại cho Thần Cách nha?” A nói.

“Mạc Tạp à, đừng nghe, tớ cùng Thần Cách tương đối thân, hay là cho tớ đi.” B nói.

“Các bạn chớ phiền như vậy có được hay không? Mạc Tạp, bình thường trong lớp tớ với cậu quan hệ tốt vô cùng, bọn họ hay nói xấu cậu, còn mình thì không, cho nên hay là ỉnh cái áo khoác đi.” C nói.

Đã hơn hai năm, Mạc Tạp chưa từng bị nữ sinh trong lớp chú ý quá nhiều như vậy. Xã hội này rất thực tế. Cậu bây giờ rất không được tự nhiên, không có biện pháp nói ra lời nào, trong lòng có chút cảm giác áp bức, để cho cậu có chút thở không nổi. Trong lòng nghĩ muốn nói rất nhiều, lại không biện pháp mạch lạc phun ra. Cuối cùng, chỉ có thể dùng hai tay giữ chặt hai bên chiếc áo, liều mạng lắc đầu. Mạc Tạp không thích như vậy, cậu hy vọng những người và những thứ đối với cậu có chút xa lạ này cách xa một chút, bởi vì không khí tựa hồ đã không đủ.

“Mạc Tạp đừng hẹp hòi như vậy chứ! Cậu đường đường là một nam nhân chẳng lẽ cũng có ý với Thần Cách?”

“Tớ... tớ không có!”

“Nếu không có, tại sao lại giữ chặt áo không tha?”

“Không, dù sao không được!” Mạc Tạp rất cố chấp, chính cậu cũng không biết tại sao phải cố chấp như vậy, dù sao chính là không muốn đem cái áo khoác này cho người khác, ai cũng không được.

“Mạc Tạp quả đúng là một người đáng ghét!”

“Đúng vậy, từ lúc tựu trường tới giờ có biểu hiện rất lạ, nói không chừng là cũng có khuynh hướng thích Thần Cách.”

“Nhất định là lừa gạt sự thương hại của Thần Cách, sau đó lấy được áo khoác này làm một ít chuyện ghê tởm.”

Lưng Mạc Táp ngã lưng vào tường, những nữ sinh này nói chuyện càng ngày càng khó nghe, Mạc Táp lúc mặt trắng lúc mặt xanh nói. Lúc này không biết nữ sinh nào đưa tay ra bắt đầu kéo bộ đồ trên người Mạc Táp, quyết định mạnh bạo hơn, những nữ sinh khác thấy vậy cũng không từ bỏ ý đồ, Mạc Táp bị kéo đến lắc lư đảo đảo, đầu choáng váng hơn.

Âm thanh của tiếng áo rách khiến cho tất cả mọi người buột miệng. Các nữ sinh nhìn lại một chút, nể để cho Thần Cách biết đem đem áo của hắn ra phá, ngược lại sẽ nhận được sự phản hiệu quả. Vì vậy, bọn họ nhanh chóng tản ra tại thời điểm này.

Mạc Táp cởi áo khoác khắp nơi đã toàn là vết rách xuống, cắn môi dưới, không nói một lời.

Cậu không trách người khác, cũng không muốn đi trách bất luận người nào, như vậy quá mệt mỏi. Mặc dù Mạc Táp đánh mất rất nhiều thứ: tín ngưỡng, ước mơ, tình tình, nhưng có một dạng cậu lại hoàn hảo giữ lại, đó chính là sự hiền lành.

Vào thời điểm tan học, mưa đã tạnh, mặt đường ướt nhẹp, bầu trời bắt đầu sáng lại. Mạc Táp vội vã chạy đi về, để cây dù trước cửa phòng 1801, sau đó chạy lên lầu. Ở nhà, cậu lục lọi xung quanh tìm một cái đèn nhỏ cùng một hộp dụng cụ may đồ đã mua sẵn, lén lút lút ở gian phòng của mình và đồ. Mạc Táp rõ ràng là một đàn ông, đối với việc may vá chẳng mấy thuần thục, nơi đầu ngón tay bị kim đâm thành một tổ ong, vá được coi như đã là tốt lắm rồi, nhắc chỉ đến những mảnh vá xấu xí kinh khủng kia. Nhưng Mạc Táp lại nghĩ rằng Thần Cách sẽ không biết chuyện này, cũng không biết là tại Mạc Táp quá ngây thơ hay do cậu nghĩ rằng Thần Cách là một tên ngốc.

Sắc trời từ từ tối sầm lại. Mạc Táp cơm nước xong, ra ngoài ban công nhìn xuống xem một cái, căn phòng của Thần Cách vẫn tối như cũ, vẫn chưa về sao? Cậu mang ra một cái ghế nhỏ ngồi ở ban công, tay nắm lan can sắt, coi chừng ban công nhà Thần Cách, giống như một tù nhân chờ đợi được thả ra khỏi ngục tù. Hôm nay ở cùng tên nam sinh đó sao? Còn hai nữ sinh lần trước thì sao? Còn mấy nữ sinh lần trước, lần trước nữa thì sao? Mạc Táp nhớ lại những người mình từng thấy đi cạnh cùng Thần Cách, từ từ liền ngủ thiếp đi, trên người còn khoác áo khoác của Thần Cách. Thần Cách mang đến cho người ta một vị ngọt êm đềm, giống như một viên kẹo vĩnh viễn ăn không bao giờ thấy chán.

Thần Cách đi tới ban công, trong lúc vô tình liền thấy tư thế ngủ quái dị của Mạc Táp, hắn khẽ cười một cái: “Thật là một tên ngốc!”

Hắn dựa vào trên ban công, cứ như vậy nhìn gương mặt đang ngủ của Mạc Táp, như vậy mà cũng ngủ được. Tháng mười gió đêm mang theo một trận lạnh lẽo, có chút xào xạc.

“Này!”

Âm thanh của Thần Cách đánh thức Mạc Táp. Mạc Táp mở mắt còn hơi buồn ngủ: “Có chuyện gì?” Những lời này hỏi thật đúng là tùy tiện.

“Cậu muốn ngủ trở về căn phòng ngủ đi, đừng ở chỗ mất mặt, xấu hổ này!”

“Gì?” Mạc Táp còn muốn hỏi cái gì, Thần Cách đã đi trở về phòng khách, kéo cửa sổ thủy tinh lại.

Người này, mỗi lần đều không nghe người ta nói xong câu, rốt cuộc có ý gì?

Mạc Táp thở phì phò đi trở về căn phòng, đem mục đích tại sao đến ban công quên không còn một mống.

Đến lúc bắt đầu nửa đêm, cơ thể Mạc Táp có chút khó chịu, người rất nóng, cổ họng rất đau, mặc dù khát nước cậu liền đứng lên uống nước nhưng khí lực lại không có. Cậu đem tay vô lực khoác lên trên trán, cảm thụ thân nhiệt đang nóng rần lên. Còn chưa kịp chọn lựa hành động lại mơ mơ màng màng ngủ mất, cậu cảm giác mình mơ thật nhiều, nội dung những giấc mơ rất hỗn loạn. Áo ngủ bị ướt đầm mồ hôi, dính vào trên người rất không thoải mái. Thật vất vả mới đến buổi sáng, Mạc Táp bò dậy, tùy tiện trong ngăn kéo tìm thuốc uống, lấy điện thoại di động ra xem thời gian một chút, hôm nay thứ bảy, thật may là không phải đi học.

Nhưng bởi vì giáo viên có dặn dò bài tập cần phải đến thư viện tìm tài liệu, mặc dù đầu óc còn hôn mê, cậu nặng nề thân thể đi đến trường. Đọc theo đường đi, những món ăn vặt bình thường Mạc Táp rất thích ăn bỗng khiến cho cậu buồn nôn kinh tởm.

Từ thư viện Mạc Táp ôm sách ra ngoài, lấy tay xoa xoa mồ hôi trên trán và sau lưng. Đột nhiên, có một giọng nữ ngọt ngào gọi cậu: “Bạn học, ngại quá, cậu có thể giúp giúp ta mang cái bàn xuống không?”

Mạc Táp quay đầu lại liền thấy một người nữ sinh rất khả ái, cậu có chút kinh ngạc, quay đầu lại nhìn phía sau mình không ai, xác định nữ sinh đang gọi mình sau, mới nói: “Gọi tôi phải không?”

“Đúng vậy, cậu cũng là năm thứ nhất đại học sao?”

“Không phải, tôi là năm thứ ba đại học.” Lúng túng.

“Nguyên lai là niên trưởng à, em là năm thứ nhất đại học, tên là Tô Thụy. Có thể làm phiền anh giúp em mang một cái bàn xuống hay không? Bởi vì có chút chuyện, lại nói hôm nay là thứ bảy, những nam sinh trong lớp cũng chưa tới. Có thể làm phiền anh giúp em một chút không?”

Thân thể Mạc Táp bây giờ đã vô cùng không chịu nổi, nhưng cậu vẫn đáp ứng yêu cầu. Bản thân là một nam sinh, giúp nữ sinh chút chuyện nhỏ này là không thể cự tuyệt. Dù sao cũng không cần nói chuyện, cũng sẽ không quá lúng túng. Bên trong còn có rất nhiều học sinh năm thứ nhất đại học, Mạc Táp liếc mắt liền thấy được Thần Cách, ngồi ở trên bàn, trong tay cầm sách. Cậu chăm chú nhìn bộ dáng của hắn, bất luận đi đến nơi nào cậu cũng sẽ hoặc nhiều hoặc ít ghé mắt nhìn hắn. Mạc Táp há miệng, lại phát hiện cổ họng cũng bắt đầu đau dữ dội, thậm chí không gọi nổi tên Thần Cách. Cậu không để ý ánh mắt quái dị của mọi người với mình đi tới trước mặt Thần Cách, lấy tay chỉ Thần Cách đang xem sách, muốn nói cho Thần Cách chuyện cái áo khoác.

Kế tiếp, xảy ra một chuyện để cho Mạc Táp cảm thấy rất sỉ nhục, vào thời điểm Thần Cách ngẩng đầu lên, cậu lại hai chân mềm nhũn, vô lực té vào trong ngực Thần Cách. Đúng vậy, một người đàn ông ngã xuống vào trong ngực một người đàn ông khác. Mạc Táp còn có chút mơ hồ trong ý thức nhưng cậu thà bị một người dùng gậy đánh đến ngất xỉu trong lúc này còn hơn, lần này coi như rất mất mặt rồi.

Thần Cách cau mày, chủ động nhìn cử chỉ hiện tại của Mạc Táp: mồ hôi toát ra, khuôn mặt ửng đỏ, ánh mắt mở rộng đột nhiên đóng lại. Thần Cách đưa bàn tay đặt trên trán Mạc Táp, nóng một cách lợi hại. Tô Thụy cũng đi theo tới đây: “Ai nha, tớ chẳng qua là để cho anh ta giúp mang cái bàn xuống, vậy mà liền xỉu?”

Thần Cách không lên tiếng, ôm lấy Mạc Táp liền đi ra phía ngoài. Mạc Táp lần nữa ngửi thấy mùi quần trang phục nhàn nhạt mùi thơm ngát của Thần Cách, đột nhiên nhớ tới một chuyện, dồn toàn sức lực ra ngoài, phần nộ nhìn Thần Cách: “Cậu gạt tôi! Thì ra là cậu không dùng bột giặt Tide, mùi thơm này không đúng.” Mạc Táp trước khi ngất xỉu nói lời oán trách cuối cùng.

Thần Cách có chút dở khóc dở cười, rốt cuộc đang nói cái gì, người này mỗi lần chú ý trọng điểm đều rất kỳ quái. Tô Thụy nhặt lên sách, đặt ở trong ngực Mạc Táp. Thần Cách mang Mạc Táp ôm đi ra ngoài, mặc dù thứ bảy trường học không nhiều người lắm, nhưng không phải không có.

Thần Cách chặn chiếc xe taxi: “Đi bệnh viện!”

Tiếng nói còn không có rõ, Mạc Táp giống như một dạng hồi quang phản chiếu mở mắt ra, bắt lại cổ áo của Thần Cách, chăm chú nhìn chằm chằm Thần Cách: “Tôi không đi bệnh viện, tôi phải về nhà!”

“Không được!” Thần Cách thái độ lãnh đạm, giọng nói kiên quyết.

“Tôi không muốn đi bệnh viện.”

Thần Cách không để ý tới Mạc Táp, Mạc Táp mềm nhũn khẩu khí nói tiếp: “Xin cậu!”

Thần Cách nhìn Mạc Táp, cũng đã bệnh thành như vậy, lại mang theo loại biểu lộ đó nhìn mình, rốt cuộc là sợ đi bệnh viện. Mí mắt Mạc Táp bắt đầu càng ngày càng chìm, cậu nhẹ nhàng bắt được ngón tay của Thần Cách, âm thanh thì lương: “Cậu xin cậu đừng mang tôi đến bệnh viện. Ba tôi chính là chết ở trong bệnh viện, cho nên không muốn, không muốn...”

Mạc Táp chỉ thì thầm nói trong miệng, cuối cùng hô hấp nặng nề. Thần Cách nhìn bàn tay nhỏ bé đang nắm ngón tay của mình có chút nóng hổi, nhìn vào gương mặt của cậu ta, cuối cùng hướng về phía tài xế nói: “Trở về.”

Thời gian, giống như qua một thế kỷ.

Mạc Táp bị một trận đặc biệt ngọt trên đầu cho tỉnh, mùi này có chút quen thuộc giống như trang phục của Thần Cách. Cậu mơ hồ mở mắt ra, nhất thời không biết mình ở nơi nào. Cậu nghĩ, có lẽ mình chết, có lẽ đây chính là thiên đường. Thì ra là thiên đường thanh tịnh như vậy.

7. Chương 7: Khoảng Cách Một Mét

Cậu ngẩng nhìn bốn phía, túi trường bước đá đã rơi xuống. Sờ cái trán, sờ đi sờ lại, đã bớt nóng, Mạc Táp lấy tay chống thân thể của mình lên ngồi dậy, thấy được Thần Cách đang tựa vào cửa phòng ngủ.

Mạc Táp cuống quýt cúi đầu nhìn trên người mình, lúc phát hiện có mặc quần áo mới thở phào nhẹ nhõm.

“Đừng làm động tác dư thừa, tôi không phải loại người này!” Thần Cách đối với phản ứng đầu tiên của Mạc Táp vô cùng không vui, người này có hiểu cái gì gọi là biết ơn hay không?

“Đây là nhà cậu?”

“Cậu có thể không nói nhảm được chứ? Tôi không cần bạn tâm trả lời.”

Đối với thái độ ác liệt của Thần Cách, Mạc Táp ít nhiều có chút thích ứng, lòng có không cam tâm cũng không thể không biết tại sao. Khóe mắt liếc về trên bàn, lúc mình đi mượn sách... Mạc Táp chấp ghép những gì nhớ được rồi dần dần nhớ rõ ra, cảm thấy xấu hổ to lớn, cậu muốn một lần đi thẳng và nhảy xuống dưới lầu cho xong. Nhưng trước mắt, Thần Cách cứu cậu một mạng để cho cậu vài phần kính trọng, hắn liền trở thành một thánh nhân lấp lánh hào quang. Cậu cuống quýt từ trên giường đứng lên, chân đạp ở trên sàn nhà biểu đạt ra mình thành khẩn nhất cảm ơn: “Hôm nay cảm ơn cậu, nhưng mà, cậu có thể ôm tôi qua nửa trường học, thể lực cậu thật đúng là tốt.” Mạc Táp đặc biệt bắt không được trọng điểm, lại chạy lệch.

Thần Cách cũng không có quan tâm, hắn cũng đã có chút thích ứng với phương diện cách nói chuyện của Mạc Táp: “Đem giày mang vào!”

Mạc Táp ngoan ngoãn nghe lời kì lạ, liền rất nhanh cúi xuống đem giày mang xong, cũng kết dây giày trông rất đẹp, thấy tại mình mà hắn phải ngủ ở cuối giường nên cảm thấy hơn xin lỗi: “Ngại quá, tôi lập tức giúp cậu dọn dẹp giường.” Nói xong cũng nghiêm túc bắt đầu từ đầu giường, bởi vì giường quá lớn, cậu còn phải chạy hai bên.

“Cậu rõ ràng nóng rần lên, làm gì sức lực giúp người khác dời cái bàn? Cậu thật đúng là ngốc, là vì lấy lòng cô gái mà không muốn sống nữa, niên trưởng?” Thần Cách phía sau hai chữ niên trưởng châm chọc, vị đặc biệt mạnh.

“Tôi không phải là vì muốn lấy lòng người nào mà là giúp người làm niềm vui.”

“Cái thành ngữ này từ lúc học tiểu học đến khi tốt nghiệp vẫn chưa nghe!”

“Dù ở thực tế tôi xấu, tôi cũng phải cố gắng làm người tốt!” Mạc Táp bên này dọn dẹp, bên kia cùng Thần Cách nói chuyện phiếm.

“Tại sao?”

“Bởi vì...” Mạc Táp vỗ vỗ giường, khẩu khí nhỏ lại, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Thần Cách, trong mắt có ánh sáng trong suốt vô cùng: “Bởi vì tôi phải tranh thủ làm việc tốt khi còn sống, để sau này chết đi có thể lên thiên đường. Như vậy mới có thể thấy ba tôi!”

Thần Cách sửng sốt một chút, nói lời này rõ ràng Mạc Táp cũng không có bị thương, ngược lại cười rất vui vẻ, giống như một luồng ánh sáng mặt trời trong nháy mắt đã phủ kín cả phòng. Thần Cách nhất thời không biết đối mặt gương mặt này như thế nào, nghĩ quá nhiều, lắc đầu: “Chắc chắn là có chứng đầu to!”

“Làm gì lại mắng tôi? Cậu mới là bệnh lạ, phòng này rốt cuộc có người hay không? Tại sao lại yên tĩnh như vậy?” Lời này Mạc Táp một chút cũng không có khoa trương. Trong phòng tất cả mọi đồ vật đều đều sắp xếp chu đáo, điều này làm cho Mạc Táp nghĩ tới một bộ phim đã từng xem qua, ngay cả vai nam chính cũng có bệnh thích cưỡng chế người khác, tên cụ thể Mạc Táp cũng nhớ không được, dù sao nếu đã nằm

trong tầm kiểm soát của nam chính thì không thể làm bất cứ điều lộn xộn được, nếu không sẽ không được yên thân.

Mạc Táp nhìn từ trên xuống dưới Thần Cách, cảm thấy có chút đáng tiếc, một người rõ ràng thật tốt, sao lại bị bệnh này.

“Tĩnh lại rồi còn ở nơi này làm gì?”

Người này thật đúng là biết không nói tình cảm, Mạc Táp quay xuống có chút xem thường: “Thật tốt, tôi biết cậu ghét tôi, tôi lập tức đi ngay.”

Đi tới cửa, Mạc Táp giống như nhớ tới cái gì, xoay người: “Cậu có thể nói cho tôi biết rốt cuộc cậu đã làm gì quần áo của cậu hay không?”

“Sao?”

“Tại sao lại có mùi ngọt ngào giống như một viên kẹo? Tôi còn nghĩ không ra đó là loại kẹo gì.”

“Loại nào?”

“Chính là cái loại đó. Lần trước cậu cho tôi mượn cái áo khoác cũng có.” Mạc Táp gấp gấp giải thích.

Dưới tình huống không có báo trước, Thần Cách đột nhiên gần sát Mạc Táp, nhẹ nhàng nói nhỏ bên tai Mạc Táp: “Bây giờ cũng có sao? Mạc Táp.”

Mùi trên người Thần Cách nhàn nhạt rõ ràng như vậy, Mạc Táp có chút choáng váng đầu. Đây là lần đầu tiên Thần Cách kêu tên của mình, thì ra là hắn biết tên mình nhưng vì sao cái tên bình thường này đã đi theo Mạc Táp suốt hai mươi năm, từ khi Thần Cách trong miệng gọi ra lại trở nên vương vấn?

“Có, có.” Mạc Táp cả lăm, mặt đỏ bừng một chút, vội vàng đẩy Thần Cách ra: “Cũng, cũng không cần dựa vào gần như vậy.”

Thần Cách có chút không vui, nhíu mày một cái.

“Nói không chừng ngày nào đó tâm tình tôi tốt, sẽ nói cho cậu biết.” Thần Cách lại khôi phục dáng vẻ ngạo mạn như trước.

“Ngày nào đó là ngày nào vậy? ” Mạc Táp không buông tha.

“Dù sao cũng không phải là hôm nay.” Thần Cách không chút khách khí đóng cửa lại. Loại người này không có thái độ lễ phép gì cả. Mạc Táp tức giận, hung hăng đá một cước vào cửa của Thần Cách sau đó mới lần lần trở về phòng của mình.

Vừa vào tới phòng, cậu liền thấy áo khoác của Thần Cách treo ở đây, thật nổi bật. Cậu nhìn chòng chọc một hồi lâu, vừa mới hạ sốt mà trong đầu đều toàn là dáng vẻ của Thần Cách không mời mà đến, đuổi cũng không đi.

Cậu đã muốn đem áo khoác trả lại cho Thần Cách nhưng không nỡ, dù sao hắn cũng không thiếu một bộ trang phục, lại nói cái áo khoác này đã bị như vậy, dù sao cũng qua mặt hắn không được, hắn hôm nay cũng không có nhắc đến, có lẽ cũng quên chuyện này.

Cứ như vậy, Mạc Táp vì mình mà tìm vô số cái cớ để tha thứ, dung túng cho hành động chiếm đoạt tài sản của người khác bất hợp pháp.

Cứ tưởng rằng sau sự việc lần này, cả hai sẽ hiểu nhau hơn, quan hệ của hai người sẽ khá một chút. Nhưng ôm ý nghĩ này tựa hồ như chỉ có một người là Mạc Táp, Thần Cách giống như hoàn toàn xem như không có chuyện gì vẫn lãnh đạm như thế. Mạc Táp đứng trong thang máy bủn xỉn, hôm nay chịu thua thiệt cố ý kéo khoảng cách giữa hai người lại gần một chút.

Mạc Táp từ bên phải thang máy điều chỉnh đến chính giữa, khoảng cách giữa hai người là 1 thước.

“Năm thứ nhất đại học có phải rất vui không?” Mạc Táp tìm một câu hỏi tột tệ nhất để bắt chuyện.

Cho đến khi thang máy đến lầu 1, câu hỏi này vẫn không được hồi âm. Vừa đi ra khỏi cửa, Mạc Tạp liền thấy một cô gái đứng ở phía xa, thấy Thần Cách đi ra, do dự một chút đi tới: “Có thể cùng đi đến trường với cậu thật sao?”

“Đi thôi.” Thần Cách ở trước mặt người khác đều như vậy.

Mạc Tạp đi theo phía sau hai người họ, cố nén muốn đưa tay quấy rối giữa hai người họ. Cậu tức giận không phải là vì Thần Cách đi chung với nữ sinh khác, cậu tức giận là vì hắn đối xử với cậu cùng người khác tại sao lại tệ như vậy. Đúng, cậu tuyệt đối không phải là người phá đám, tuyệt đối không phải.

Sau tất cả, mọi thứ đều trở về vị trí ban đầu.

Hôm nay, Hác Suất cố ý đợi Mạc Tạp học xong rồi về chung, Mạc Tạp hoàn toàn không có bị ý tốt của Hác Suất làm ở mắt: ” Tìm tớ có chuyện gì?”

“Đừng nghĩ tớ là loại người như vậy được không?”

“Cậu rõ ràng là một người như vậy!”

“Gần đây tớ có hơi khó khăn, có thể cho tớ mượn tiền không?”

“Không phải là tớ nói cậu, Cao San San chủ yếu chỉ yêu thích tiền của cậu. Trường học này cô gái tốt còn nhiều mà, tại sao cậu hết lần này liền tới lần khác thích một cô gái tệ như vậy?”

“San San không phải là loại người như cậu nói. Mặc dù bình thường là làm bộ một chút, đối trá một chút, nhưng những cái khác tạm được. Thật ra thì cô ấy không dùng được bao nhiêu tiền của tớ, tớ cũng không phải người giàu có, không phải cô ấy vẫn theo tớ sao?”

“Đó là bởi vì cô ta không tìm được một người giàu có!” Mạc Tạp không khoan nhượng.

Hai người rất nhanh đã đến cửa thang máy, Hác Suất nói tiếp: “Là là, cậu đều nói là, cậu rất cuộc có cho tớ mượn tiền hay không? Anh em gì thật nghèo a!”

“Vậy thì đi bán cái móng a.” Mạc Tạp nói những lời này không có khổng chế âm lượng lại, đưa tới ánh mắt khó chịu của mọi người. Mạc Tạp cười một tiếng, xin lỗi, liền thấy Thần Cách, thật là đúng lúc, hôm nay lại đụng phải hai lần. Mạc Tạp đem Hác Suất đẩy tới thang máy, mắt thấy Thần Cách cũng muốn vào thang máy, Mạc Tạp liền mạng nhấn nút đóng cửa thang máy. Cửa thang máy ở trước mặt Thần Cách đóng lại. Trước khi cửa đóng, Mạc Tạp đi vào khuôn mặt đen nhìn ra một sự trả thù Thần Cách rõ ràng, cười như trả thù, cười đau bụng.

Hác Suất cảm thấy lúc này Mạc Tạp đặc biệt giống như người điên nhưng bởi vì còn phải mượn tiền, hắn không có nói thẳng ra, chẳng qua là tương đối khéo léo nói: “Này Mạc Tạp! Cậu có phát hiện ra một chuyện hay không?”

“Chuyện gì?”

“Gần đây cậu trở nên thật vui vẻ, giống như cả ngày tâm trạng đều tốt.”

“Phải không?” Ngay cả Mạc Tạp cũng không có phát hiện.

“Có phải bởi vì Thần Cách hay không?”

“Hừ, có tin tớ ới một đồng nước miếng lên người cậu không?”

“Cậu xem cậu lại kích động.”

“Rất cuộc cậu có còn muốn mượn tiền hay không?”

“Tất nhiên muốn, ta đặc biệt nhớ, mới vừa rồi không phải là chỉ đùa với cậu sao? Nhưng mà như đã nói qua, thật ra thì tớ cảm thấy Thần Cách người này thật thật không tệ. Lần trước lúc tớ cùng hắn cùng nhau đi thang máy, hắn cũng có lòng giúp ta nhấn lầu 19 đó.”

Lần này Mạc Tạp thật nổi giận: “Có làm hay không, ngay cả cậu đáng đáp bĩ ỉ như vậy hắn cũng không ghét, vậy dựa vào cái gì mà ghét tớ như vậy?”

Để được vay tiền, Hác Suất vờ như không có nghe thấy lời bàn luận về mình của Mạc Táp, cẩn thận đem Mạc Táp nhìn một lần, sau đó sờ cằm, mặt thản nhiên nói: "Có thể là do kiểu tóc ngắn ngang này làm người khác không thích cậu!"

Mạc Táp hung hăng liếc Hác Suất một cái: "Một chút cười cũng không được!"

Buổi tối đêm đó, tắm xong Mạc Táp đứng trước gương, nhìn vào mái tóc của mình, suy nghĩ: "Chẳng lẽ kiểu tóc này làm ngi khác không thích mình thật?"

8. Chương 8: Thất Vọng

Buổi dạ tiệc hoa lệ của học sinh vừa bắt đầu. Trừ học sinh năm thứ nhất đại học ra, nam nữ học sinh năm thứ hai, ba, bốn đại học ở trong góc tán tỉnh nhau. Bình thường mới vừa tựu trường chính là thời điểm vàng để nói những chuyện này. Mạc Táp bình thường đối với chuyện như vậy không có hứng thú, dù sao nơi nào náo nhiệt nơi đó liền không có Mạc Táp.

Ở trong lớp Mạc Táp nghe được nơi xa truyền tới tiếng nhạc cùng tiếng hoan hô cũng biết buổi dạ tiệc bắt đầu. Cậu nhìn đồng hồ đeo tay một cái, thu dọn sách vở chuẩn bị về nhà. Vầng trăng cong hình lưỡi liềm treo trên bầu trời, vây quanh bầu trời to lớn chỉ có một vài ngôi sao phát ra ánh sáng mờ nhạt. Trong cuộc sống này, Mạc Táp không được may mắn, cho tới tận bây giờ cậu chưa có xem qua sao băng rơi rơi.

Cậu đá những viên đá trên đất, ngân nga một bài hát, rất nhanh liền thấy một tiệm cắt tóc ven đường bên cạnh quầy hàng. Cửa tiệm nhấp nháy đủ thứ ánh sáng nhiều màu sắc. Mạc Táp đứng lại có chút do dự, mặc dù gần đây thanh tra hành động rất lợi hại nhưng cũng không quét sạch hết, đặc biệt loại tiệm có chút tục khí như thế này rất đáng ngờ. Cho đến khi Mạc Táp thấy trong cửa hàng chỉ có một người phụ nữ trung niên ăn mặc vô cùng mộc mạc mới yên tâm, anh dừng cảm sải bước đi vào.

Bà chủ tiệm cắt tóc này thật sự là một người tốt. Thậm chí bà cũng không thích tán gẫu giống như những người chủ khác, chỉ lẳng lặng đứng sau Mạc Táp nghiêm túc cắt tóc. Mặc dù kĩ thuật cắt tóc không quá xuất sắc nhưng cũng rất khá. Mạc Táp nhìn mình trong gương, cười khoan khoái hài lòng, liền trả tiền và rời khỏi tiệm cắt tóc. Mùi hương từ cửa hàng bán thức ăn ven đường thu hút Mạc Táp. Cậu sờ bụng mình, có chút cảm giác đói, quyết định ăn một bữa những thứ thức ăn gây ung thư này. Mọi người thường ôm may mắn trong lòng, tựa như người hút thuốc lá, có nhiều người đang hút thuốc lá như vậy mà có mấy ai phát bệnh ung thư đâu.

Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Mạc Táp chọn những món ăn yêu thích của mình, gọi một chai bia. Cậu ngồi trong góc, vào lúc này cửa hàng không có nhiều khách, chỉ có một, hai người ngồi phân tán rải rác, có chút vắng vẻ.

Một người ăn thật là cô đơn, nhưng loại cô đơn ở mức độ này có thể đã trở thành thói quen. Cậu rót ỉnh một chén bia, bọt bia màu trắng từ cái ly chảy ra dọc theo miệng ly đổ xuống bàn. Đã rất lâu không có uống nhiều rượu, hôm nay đặc biệt nhớ liền uống một chút, Mạc Táp ngẩng đầu lên uống một hơi cạn sạch bia trong ly, sau đó đem cái ly nặng nề đặt trên bàn. Đèn đường sáng, hương từ trường học đi qua một bóng người, từ mơ hồ đến rõ ràng. Mạc Táp mượn ánh đèn đêm nhận ra Thần Cách, ánh đèn mềm mại làm nổi bật gương mặt tuấn tú của hắn. Nếu như Mạc Táp nói sẽ không động lòng, vậy cậu nhất định là đang nói láo.

Tầm mắt Thần Cách chú ý tới đầu Mạc Táp, thẳng hướng Mạc Táp đi tới. Đối diện với cậu ngồi xuống bàn, vị trí vừa lúc đưa lưng về phía đường phố. Mạc Táp có chút kinh ngạc, chẳng lẽ đổi kiểu tóc, mình liền thay đổi làm cho người khác thích? Theo sát phía sau lại chạy tới hai nữ sinh.

"Hà? Kỳ thật, rõ ràng mới vừa thấy Thần Cách mà, tại sao không thấy đâu nữa rồi?"

"Có phải là cậu hoa mắt hay không?"

"Có thể là vậy?"

Cho đến khi hai nữ sinh đi xa, Mạc Táp mới thất vọng phát hiện sự thật, cắn môi: "Cậu lợi dụng tôi?"

Thần Cách nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến.

“Bình thường bị nữ sinh đuổi theo phản ứng nên cao hứng mới đúng chứ?”

“Phiền chết.”

Đường đường là một mẫu người yêu lí tưởng cho đại chúng lại nói những lời này, Mạc Tạp kích động vô xuống bàn: “Tôi đã sớm nhìn ra bộ mặt dã thú của cậu, quả nhiên là như vậy!”

“Cậu muốn tố giác tôi?” Thần Cách mặt hài hước.

“Cậu ăn nói cho cẩn thận.”

“Thế nào? Chó dữ này muốn nhảy tường?”

“Cậu mới là chó đó!”

Ông chủ đem đồ nướng bưng lên, cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người. Ông còn có lòng tốt đưa một bộ mới chén đĩa mới cùng cái ly để trước mặt của Thần Cách. Mạc Tạp muốn nói điều gì đó nhưng thấy Thần Cách không có từ chối nên cũng không nói.

Thần Cách đối với mình còn có một ân cứu mạng, Mạc Tạp giúp hắn rót bia vào ly.

“Hót tóc sao?”

Thần Cách đột nhiên nói một câu, làm tay Mạc Tạp run một cái, bia văng ra vài giọt ở trên bàn.

“Đúng vậy, thích không?” Không biết là do uống bia hay tại hoàn cảnh mà Mạc Tạp thốt nên những lời này.

Ngay cả Thần Cách cũng không nghĩ đến Mạc Tạp sẽ hỏi mình như vậy. Hắn nhìn chằm chằm Mạc Tạp, quan sát tóc cậu một cái, mới chậm rãi mở miệng: “Vẫn như vậy.”

“Cũng biết trong miệng cậu không có lời nói nào tốt. Cậu thì không thể đối xử với tôi tốt hơn một chút như đối xử với những người khác. Mặc dù ta là một người đàn ông, so với cô gái khác có phần tệ nhưng dù gì cũng là người niên trưởng, cậu nói không phải là...”

“Nói không chừng ngày nào đó khi tâm tình tôi tốt sẽ coi cậu là niên trưởng.”

“Nói không chừng ngày nào đó là ngày nào vậy?”

“Dù sao cũng không phải là hôm nay.”

Lại là những lời này, những từ thật khó chịu, Thần Cách không cho cậu câu trả lời.

Mạc Tạp dứt khoát liền coi thường chuyện này, cầm lên ly bia được rót đầy: “Uống một ly?”

Thật lâu, Thần Cách mới chậm rãi gắp ly lên, Mạc Tạp nhẹ nhàng cùng Thần Cách cụng ly một. Trong lúc uống, cậu còn không quên len lén nhìn Thần Cách, người này uống bia cũng đẹp mắt, thanh lịch như vậy, đơn giản chính là bệnh bẩm sinh.

“Nếu cậu lợi dụng tôi, như vậy có phải cậu nên mời tôi?”

“Được!” Thần Cách dứt khoát cũng đáp ứng yêu cầu này.

Mạc Tạp xoa xoa tay, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn cười lên: “Vậy tôi cũng không khách khí.” Nói xong liền như kẻ điên chạy đi gọi thật nhiều đồ ăn.

Thần Cách nhìn Mạc Tạp chọn món, người này tựa hồ như không muốn bị người khác quấy rầy, tính tình tự ti, cứng đầu lại vì chút chuyện nhỏ liền vui vẻ. Ngay cả Thần Cách cũng không biết rõ nguyên nhân tại sao ở trước mặt của cậu ta mình sẽ rất thoải mái. Ngón tay thon dài của Thần Cách lướt vòng quanh miệng ly, rốt cuộc bao lâu đã không có loại cảm giác này, lâu đến mức Thần Cách đã không nhớ nổi. Hắn từ trước đến nay với người chung quanh luôn duy trì một khoảng cách, sẽ không quá xa, cũng sẽ không quá gần. Nhưng đối với Mạc Tạp, khoảng cách này liền bị tan rã. Thần Cách không nhịn được cười khẽ, xem ra thật đúng là không thể xem thường tên này.

Cứ như vậy hần nhàn nhật cười một tiếng, không có tránh được ánh mắt của Mạc Táp. Thậm chí Mạc Táp ở nơi này có chút hoảng hốt với loại nụ cười này. Thần Cách cơ hồ không thể ăn được cái gì, đều bị Mạc Táp ăn xong hết. Cậu thật đói bụng lắm. Cuối cùng ăn xong một chuỗi thịt nướng, Mạc Táp hướng trên ghế dựa vào: “Xong rồi, ăn quá no rồi, thật là muốn ói.”

“Cậu ngu ngốc thật sao?” Nói xong Thần Cách đứng lên thanh toán tiền, chuẩn bị đi.

Mạc Táp cũng kiên trì khó khăn đứng lên, do dự nửa ngày mới lên tiếng: “Thần Cách, chuyện đó, à, tôi có thể với cậu cùng nhau về nhà không?” Mạc Táp chẳng qua là cảm thấy dù sao hai người chỗ ở cũng gần nhau, cùng nhau về nhà cũng có bạn. Cái ý nghĩ này, ngay cả Mạc Táp cũng cảm thấy có chút buồn cười, mình là bởi vì quá cô đơn cho nên mới cần một người bạn sao? Hay là bởi vì đối phương là Thần Cách cho nên mới tìm lấy cớ vì cô đơn? Bất kể là lý do gì đều không quan trọng. Ông chủ tiệm nghe những lời này liền nhìn Mạc Táp bằng ánh mắt quái dị. Ánh mắt kia để cho Mạc Táp ý thức được chuyện, cuống quýt giải thích: “Ông chủ, chuyện này, tôi cùng hần, cái này.” Không thể giao tiếp lưu loát với người lạ.

Thần Cách cau mày có chút không nhin được nói: “Cậu rốt cuộc có đi hay không?”

Cuối cùng Mạc Táp thất bại đi theo sau lưng Thần Cách.

Bây giờ các địa điểm ăn vặt mới bắt đầu náo nhiệt lên. Các gian hàng nhỏ đầy học sinh. Thần Cách cùng Mạc Táp một trước một sau xuyên qua đám người. Mạc Táp nhìn bóng lưng Thần Cách, rõ ràng so với mình nhỏ hơn, phải là tiểu niên đệ, tại sao so về thể lực lại mạnh hơn mình rất nhiều? Lại nói cái này không phải cùng nhau về nhà. chẳng qua là đi theo phía sau hần mà thôi. Thấy tại sao lại giống như người hầu của Thần Cách vậy? Bởi vì Thần Cách cao hơn Mạc Táp cho nên Thần Cách đi ở phía trước, Mạc Táp cơ hồ phải dùng bước chân dài đi phía sau mới theo kịp.

Lúc xuống lầu dưới, Mạc Táp có chút không thở ra hơi, phát tay một cái buông tha cho: “Cậu cũng cho ta nghỉ một lát đi, mới vừa ăn xong đồ cũng tiêu hóa xong rồi, đây có phải là một bữa ăn chùa không?”

“Mạc Táp, Mạc Táp Táp, Mạc Táp Táp Táp.” Tiếng kêu phía sau, không chiếm được đáp ứng chắc là sẽ không buông tha.

Mạc Táp liếc mắt, xoay người, Hác Suất đã chạy đến trước mặt cậu. Khuôn mặt tươi cười rực rỡ kia tuyệt đối không phải diễn tốt. Đầu tiên Hác Suất thấy được Mạc Táp cắt tóc mới, lại nhìn thấy Mạc Táp sau lưng Thần Cách, lần này mặt Hác Suất từ nụ cười rực rỡ biến thành cười gian không có ý tốt, sau đó nhìn Mạc Táp trêu chọc: “Chạy đi hót tóc mới thật?”

Mạc Táp bị Hác Suất thấy có chút chột dạ: “Mắc mớ gì tới cậu? Cậu lại tìm tở làm gì?”

Thần Cách chẳng qua là nhìn lướt qua không khí trò chuyện giữa hai người, cũng không quay đầu lại liền hướng thang máy đi. Mạc Táp nhìn Thần Cách đã đứng trong thang máy, nóng lòng nói: “Cậu chờ tôi một chút a, một người đi thang máy không phải rất buồn sao?” Nói xong cũng chạy đến giữa cửa thang máy đứng, lấy hai tay hai chân chống cửa thang máy, nói với Hác Suất: “Nếu như không có gì, tở đi lên trước.”

“Đừng a, là như vậy, lần trước cậu cho tở mượn tiền, San San nói cô ấy không có áo ấm nên rất lạnh, cho nên tở mua cho cô ấy quần áo. Cậu xem hôm nay khó lắm trăng mới sáng như vậy, hai chúng tôi muốn đi ăn khuya, cậu cho tở mượn tiền nữa đi!”

“Tôi cho cậu mượn tiền, cậu lại cho người nữ bại hoại đó, cái này rõ ràng lừa tiền. Cậu cho rằng mình là đại gia sao? Tở còn muốn cho các người mượn đi ăn khuya, đừng có nằm mơ, cậu ăn phân đi!” Xem ra Mạc Táp đã tức giận đến quên Thần Cách cũng ở trong thang máy.

“Đêm dài như thế, đi đâu ăn phân? Một lần cuối cùng, van cậu, Mạc Táp!” Hác Suất đáng thương thỉnh cầu, bởi vì Cao San San vẫn còn ở bên ngoài chờ.

Mạc Táp cuối cùng không thể kìm lòng, dù gì vẫn là đứa bạn chơi chung từ nhỏ, từ trong túi xách móc ra 400 nguyên tiền ném cho hần đồng thời còn không quên tựa như phát tiết như nói một câu: “Cậu bán một cái mông!”

Lấy được tiền Hác Suất liền chạy đi, Mạc Táp lúc này mới thả tay, vào thang máy. Quay người lại, mặt Thần Cách diện vô biểu lộ nhìn cậu chăm chăm, Mạc Táp sửng sốt, cậu có chút lúng túng: “Bình thường tôi

không như vậy, đều là bị hấn dụ dỗ làm cho hồ đồ.” Mạc Táp ý muốn giữ chút thể diện, cậu cũng không biết tại sao muốn giải thích những thứ này với Thần Cách. Cậu chính là cảm thấy muốn giải thích một chút.

“Cậu biết hấn cùng nữ sinh đi ra ngoài ăn cơm?”

Thần Cách đột nhiên đưa ra vấn đề này để cho Mạc Táp có chút không sờ được đầu óc nhưng vẫn là trả lời: “Dĩ nhiên tức giận! Cậu không biết chứ người phụ nữ rất giả tạo, giả tạo đến không thể tin được.”

Mạc Táp thật sự rất ghét Cao San San nhưng cũng không quan hệ với Hác Suất nhiều lắm, coi như cô ấy không có cùng Hác Suất ở chung một chỗ, cậu chỉ là ghét Cao San San thôi.

“Ghen?”

Lại không giải thích được một vấn đề, Mạc Táp hỏi: “Ghen? Ăn của cậu sao? Cao San San sao? Đừng có nói đùa, tôi không thích Cao San San, tại sao phải ghen, phải tranh giành cùng Hác Suất?” Xem ra Mạc Táp đã hiểu lầm vấn đề của Thần Cách nhắc đến.

Thần Cách không có ý định tiếp tục hỏi tới, tâm tình không khỏi thất vọng có chút phiền não. Đến trong thang máy, con số không động, mới phát hiện hai người đều không có lên cùng tầng lầu, Thần Cách đưa tay ra nhấn lầu 18.

“Giúp tôi nhấn xuống lầu 19, cảm ơn!”

“Tự mình làm!”

Mạc Táp sửng sốt một chút, lộ vẻ tức giận nhấn lầu 19. Còn tưởng rằng mới vừa chung một chỗ ăn về, hai người quan hệ sẽ tốt một chút, kết quả còn lại rất khác, người đàn ông này lòng dạ tuyệt đối cứng như đá.

Đến lầu 18, cửa thang máy đình một tiếng sau đó mở ra, Thần Cách đi ra ngoài.

Mạc Táp nói: “Này, ngủ ngon.”

“Ai muốn cậu chúc ngủ ngon?”

Một mình ở trong thang máy Mạc Táp có chút buồn như đưa đám: “Hấn rốt cuộc tức mình cái gì a?”

Thần Cách dùng sức đem chìa cắm vào trong ổ khóa, nặng nề đẩy cửa ra: “Rốt cuộc ta tức cái gì ở cậu?”

9. Chương 9: Nam Sinh Tóc Dài Ngũ Khu Dương

Cuộc sống luôn có rất nhiều chuyện mà so với dự đoán sẽ kém rất xa, nhưng mọi người lại không nhận được kỳ vọng.

Thần Cách vẫn được hoan nghênh như cũ, mặc dù hấn nhẹ nhàng cự tuyệt tất cả lời tỏ tình của các nữ sinh cũng như nam sinh nhưng bọn họ vẫn còn thích hấn. Mạc Táp đang đứng một góc trong lớp, phát biểu ý kiến của cậu về luật đấu tranh. Mạc Táp một tuần lễ sẽ đụng phải Thần Cách hai đến ba lần, mặc dù học chung một trường, nhưng bởi vì thời gian học không giống nhau nên sợ dĩ phải bỏ qua, bỏ qua, hai người cũng không cố ý muốn cùng gặp nhau.

Có lúc Mạc Táp sẽ thấy Thần Cách cùng bạn học bên cạnh cùng nhau trong trường. Mạc Táp còn không biết rõ rốt cuộc Thần Cách như vậy là ôn nhu hay lạnh lùng, mang theo cái loại đó nụ cười lại từ chối người từ ngoài ngàn dặm.

Đến hơn 10 giờ thứ bảy, Mạc Táp mới từ trong chăn chui ra ngoài. Cậu vén màn cửa ra, nhìn một chút khí trời bên ngoài, bất tri bất giác cũng đến tháng 11, Mạc Táp sợ lạnh, nên trừu muốn ăn ra cái gì cũng đều không muốn làm. Nhìn đồng quần áo dơ bẩn, Mạc Táp vô lực thở một cái, kể từ khi cậu phát hiện Thần Cách không phải dùng bột giặt Tide để giặt đồ thì đối với chuyện giặt giũ này cũng giảm mất nhiệt tình.

Nén lại thật lâu, Mạc Táp mới đem tất cả quần áo dơ dãi đến ban công. Mở vòi bông sen, chờ nước đổ đầy vào thao, cậu đem tay đặt lên trên lan can, vô ý hoặc cố ý nhìn nhìn, không thấy Thần Cách, chỉ thấy một nam sinh tóc dài bước vào phòng của hấn. Cứ như vậy thoáng một cái trong lòng Mạc Táp liền rối loạn.

Lần đầu tiên vào phòng của Thần Cách, trừ hấn ra chẳng phải không có người nào sao? Vốn là Mạc Tạp không thể nào thích nam sinh để tóc dài, luôn cảm thấy nam không ra nam, nữ không ra nữ, nhưng không biết tại sao nam sinh này để tóc dài lại vô cùng thích hợp. Mạc Tạp nhớ lại những tin đồn liên quan tới Thần Cách, có rất nhiều tin đồn, nhưng cái chính là trong đó có một tin rất mơ hồ là Thần Cách có thể thích nam nhân. Vốn là quá nhiều nghi vấn, Mạc Tạp cũng không có quan tâm, bây giờ ngay cả chung một chỗ suy nghĩ một chút, Mạc Tạp cũng có chút khó chịu, hoàn toàn quên nước đang tràn ra ngoài.

Cho đến khi nước ra ngoài ban công, Mạc Tạp mới phục hồi tinh thần lại, cuống quýt tắt nước. Cậu đặt thao đồ xuống đất, vén ống tay áo lên lấy tay khuấy khuấy nước. Thỉnh thoảng cậu nhìn về phía dưới ban công. Mạc Tạp có chút oán hận tại sao chỉ có thể nhìn đến ban công, nếu như có thể thấy cả phòng thì tốt biết mấy, như vậy cậu nhất định đem những bí mật của Thần Cách công bố cho thiên hạ biết. Ban ngày mang người đàn ông về nhà, đơn giản có điều mờ ám riêng tư.

Mạc Tạp là một người bất không được trọng điểm, cậu chỉ hiểu giờ phút này cậu có trồng một tâm tình vô cùng không tốt, nhưng lại không có đi truy cứu tại sao lại có cái tâm tình như thế này.

Sau 38 lần Mạc Tạp nhìn xuống ban công của Thần Cách, nam sinh tóc dài rất cục cựa cũng xuất hiện ở trên ban công, 38 đầu phải là một con số may mắn. Có lẽ Mạc Tạp dùng sức giặt quần áo quá mạnh, có lẽ là cậu cố ý dùng sức như vậy để làm cho bọt xà phòng từ trong thao chậm rãi chảy xuống lầu dưới. Nam sinh tóc dài ngẩng đầu lên, vừa đứng nhìn thẳng vào mắt Mạc Tạp. Mạc Tạp theo bản năng lập tức cúi đầu.

“Là anh?” Nam sinh tóc dài hiển nhiên còn nhớ rõ Mạc Tạp.

Mạc Tạp không có đáp lại, cũng không phải là cậu không lễ phép, chẳng qua là cậu ngại nói chuyện với người xa lạ mà thôi.

Nam sinh tóc dài rõ ràng nhìn thấu sự lúng túng của Mạc Tạp, nói tiếp: “Là niên trưởng sao, em không biết anh sống ở lầu trên nhà của Cách, xuống đây chơi đi!”

Cách cái gì mà Cách, gọi thật đúng là quá thân thiết. Nhưng mà sao lại nhiệt tình như thế, kia cũng không phải là nhà của hấn, khẩu khí nói chuyện còn tưởng hấn là chủ nhân nhà của Thần Cách không bằng.

“Không, không, không cần.”

“Em vừa tới trường học không được bao lâu, có rất nhiều chuyện muốn cần đến thỉnh giáo niên trưởng đây, xuống chơi một chút đi!”

Mạc Tạp chưa kịp trả lời đã không thấy nam sinh tóc dài. Một hồi sau, Mạc Tạp Liền chuông cửa vang lên, không cần suy nghĩ cũng biết là ai. Cậu do dự một hồi, sau đó nhắm mắt đi mở cửa. Mới vừa mở ra không kịp cự tuyệt, liền bị nam sinh tóc dài kéo xuống lầu dưới. Đây là lần thứ hai Mạc Tạp tới nhà Thần Cách.

Một giây trước Mạc Tạp còn nguyên rửa người khác, một giây kế tiếp cậu liền bị người khác dẫn tới trước mặt của Thần Cách.

Thần Cách đang ngồi ở trên nền nhà, đặt trước mặt một tờ giấy A4. Tay trái cầm bút máy, tay phải cầm thước kẻ, tựa hồ đang phác họa cái gì đó, nhìn qua rất phức tạp. Bởi vì rất phức tạp cho nên Mạc Tạp nhìn cũng không hiểu. Thần Cách chẳng qua là ngẩng đầu liếc Mạc Tạp một cái, biểu cảm căn bản không có gì thay đổi nhiều.

“Cậu dẫn hấn tới làm chi?”

“Thần Cách, thì ra là cậu thuận tay trái!” Mạc Tạp đột nhiên nói, chẳng liên quan gì cả.

Nam sinh tóc dài nhìn Thần Cách một chút, lại nhìn Mạc Tạp một chút, sau đó đến gần Mạc Tạp mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Niên trưởng, chào anh! Anh tên là gì? Em tên là Ngũ Khu Dương.” Đây mới gọi là ôn nhu thật sự, giống như mái tóc mềm mại của hấn.

Ngũ Khu Dương tiến đến gần, Mạc Tạp theo bản năng lui về phía sau một bước, lúng túng trả lời: “Mạc Tạp.”

“Niên trưởng Mạc Tạp, sợ em sao?” Ngũ Khu Dương mang theo gương mặt rất giống như nữ nhân bước thêm bước nữa về phía Mạc Tạp.

Mạc Táp lắc đầu, lại đi lùi về sau một bước, ánh mắt hoàn toàn không nhìn Ngũ Khu Dương.

“Niên trưởng Mạc Táp, anh làm như vậy rất thất lễ đấy. Em tự nhận là mình làm cho người ta thích, anh biểu hiện như vậy làm như đáng về em rất đáng sợ không bằng.”

Tất cả những người xa lạ đều làm cho Mạc Táp cảm thấy có chút đáng sợ. Tay chân cậu luống cuống muốn giải thích, nhưng càng nói lại càng loạn. Đối mặt với Ngũ Khu Dương một bước lại một bước tiến tới gần, Mạc Táp lại cảm thấy thở không nổi. Cậu chạy tới bên cạnh Thần Cách, Ngũ Khu Dương cũng vội vàng đi theo, lúc này Thần Cách mới ngẩng đầu lên, nhìn Ngũ Khu Dương một cái: “Cậu có chừng mực một chút!”

Thần Cách tựa hồ như tiếp thêm lượng lớn khí ôxi ột người sắp chết đuối như Mạc Táp, Mạc Táp lại nhích lại gần Thần Cách.

Ngũ Khu Dương nhún vai một cái: “Tớ chẳng qua là đối với phản ứng của anh ta cảm thấy có chút tò mò mà thôi!” Nói xong Ngũ Khu Dương nhìn Mạc Táp, nói tiếp: “Niên trưởng Mạc Táp, anh thật rất kỳ quái, anh không sợ Cách sao lại sợ em?” Ý của Ngũ Khu Dương quả thật nhiều ẩn ý.

Thật lâu sau Mạc Táp mới nói một câu đầy đủ: “Tôi không phải sợ cậu, tôi chẳng qua là không có thói quen cùng người xa lạ nói chuyện.”

“Anh nói lời này làm em càng không hiểu, anh cùng Cách là bạn thân sao?”

Mạc Táp len lén nhìn Thần Cách một cái, sau đó lắc đầu một cái.

“VẬt các người thường nói chuyện sao?”

Mạc Táp tiếp tục lắc đầu.

“Vậy tại sao anh lại xem ta như người lạ?” Ngũ Khu Dương nói chuyện thật đúng là sắc bén.

Mạc Táp không trả lời, có lẽ cậu đang nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này. Ngược lại, Thần Cách lần đầu phát ngôn: “Ồn ào chết!”

Ngũ Khu Dương cúi thân xuống đem tay khoác lên trên vai Thần Cách: “A~~ ôn nhu, chừng chặc bình thường đâu hết rồi? Một chút phong độ đàn ông cũng không có?”

“Hôm nay cậu đặc biệt thật nhiều lời.”

Hai người bọn họ đang nói cái gì, Mạc Táp một câu nói cũng không nghe được, cậu xem tay của Ngũ Khu Dương đặt ở trên người vai Thần Cách, nếu như từ phía sau nhìn còn tưởng đây là một đôi trai gái, thân mật như vậy, quá thân mật.

Loại người như vậy, trừ đối với mình lạnh như băng, đối với người khác lại thoải mái. Thật khó hiểu, bất đồng!

Ngũ Khu dương đứng lên, nhìn đồng hồ, sau đó buộc tóc lên, lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn. Nam nhân này không làm cho nữ nhân không khỏi quá đáng tiếc, cái này chính xác là bán cái mông. Những lời này là trước kia Mạc Táp vô tình học được, cho tới bây giờ thỉnh thoảng cũng còn sẽ nói ra.

“Em cũng phải đi rồi, niên trưởng Mạc Táp, anh đưa em đến thang máy là được.” Hoàn toàn không buông tha người cự tuyệt, lúc gần đi, Ngũ Khu Dương khom lưng nhỏ giọng nói khẽ bên tai của Thần Cách. Mạc Táp vận lông mày chung một chỗ, sẽ không nhiều chuyện nghe lén họ.

Đến cửa thang máy, hai người đều không có nói chuyện, Ngũ Khu Dương dừng trước thang máy, ngoe đầu lộ ra một hàng hàm răng trắng nõn: “Anh có muốn đưa em đến lầu dưới hay không?”

“Không muốn!” Mạc Táp cự tuyệt cũng rất dứt khoát.

Ngũ Khu Dương cũng không có tức giận, toát ra một câu: “Không muốn nghe chuyện của Cách? Em có rất nhiều chuyện muốn tuyên bố.”

Ném được những lời này tới Mạc Táp mà nói là chuyện to lớn.

“Em phải đi về!”

Trước khi cửa thang máy đóng lại, Mạc Táp bước vào thang máy: “Dù sao tôi cũng không sao.”

Mạc Táp đứng cách Ngũ Khu Dương một khoảng thật xa, mặc dù không khí như vậy rất không thoải mái, nhưng vì tò mò chuyện của Thần Cách cậu có thể chịu đựng sự không thoải mái này. Mạc Táp nhìn chăm chăm nam sinh tên Ngũ Khu Dương bên cạnh, hẳn rồi cuộc với Thần Cách có quan hệ như thế nào?

10. Chương 10: Mạc Táp, Chẳng Lẽ Cậu...

Trong thang máy, Ngũ Khu Dương không vội cũng không hoảng hốt. Mạc Táp lại muốn đi lên bóp cổ của Ngũ Khu Dương, hận không được đưa tay vào trong miệng của hắn đem tất cả những lời liên quan tới Thần Cách móc ra hết.

Sau khi thang máy xuống được 3 tầng, Ngũ Khu Dương mới bắt đầu chậm rãi nói: “Cách sinh ra trong một gia đình làm kinh doanh. Anh cũng biết, kinh doanh thì phải giao tiếp mở rộng quan hệ. Cậu ta lại là con trai độc nhất, tương lai sẽ tiếp quản sự nghiệp của gia đình nên ba mẹ Cách từ nhỏ bắt đầu giáo dục cậu ta trở thành một người kiệt xuất, ưu tú và phải biết xử lý công việc, giao tiếp cùng người khác, bất kể mình có thích hay không, bất kể có ghét đối phương hay không đều không được thể biểu lộ tâm tình chân thực của mình ra, dù sao chính là phải cư xử khéo léo với người khác. Mới mấy tuổi cậu ta đã không thể lựa chọn ghét cái gì, thích cái gì, phải miễn cưỡng tiếp thu tất cả mọi việc.”

Mạc Táp cúi đầu nhìn giày của mình, trong đầu lại tất cả đều là nụ cười nhàn nhạt của Thần Cách ở trong trường học cùng người bạn thân ngồi chung kia, chẳng trách rõ ràng nhìn thấy đang cười lại tựa như muốn từ chối người ngoài ngàn dặm. Thật ra thì ngoài mặt hắn làm như vậy, trong lòng cũng rất mâu thuẫn. Chẳng qua là một đứa trẻ đã phải đối mặt những thứ này, đó là một tuổi thơ bất hạnh như thế nào, hơn nữa phải một mình đối mặt trong nhiều năm như vậy. Nếu như mình không thích người xa lạ sẽ tránh xa, còn hắn sẽ không có quyền lựa chọn như mình.

Thang máy đến lầu 1, Ngũ Khu Dương đi ra khỏi thang máy, quay đầu, vẻ mặt thành thật: “Em vẫn cảm thấy tại sao Cách không phản kháng, cho tới hôm nay đại khái mới hiểu được Cách cũng không phải là không có lựa chọn, chẳng qua là chưa xuất hiện một lí do chính đáng để cậu ta làm như vậy. Được rồi, em phải đi rồi. Nói thêm một câu nữa, niên trưởng, thật ra thì em so với Cách tốt hơn rất nhiều nha.” Ngũ Khu Dương mập mờ cười cười, vẫy tay hẹn gặp lại sau.

Một đồng lời của Ngũ Khu Dương kia vô cùng có thâm ý, Mạc Táp nghe có chút rơi vào trong sương mù, căn môi dưới do dự một hồi, cuối cùng vẫn là nhấn tầng 19 để về phòng. Căn phòng của Thần Cách vẫn chưa đóng cửa trên trước, Mạc Táp đứng ở cửa nhìn trong phòng khách của Thần Cách, cái đồ Thần Cách lạnh lùng, cái đồ Thần Cách đẹp trai đẹp trai, cái đồ Thần Cách người yêu lí tưởng của các nữ sinh ở trường, cái đồ Thần Cách người khác trong miệng đều nói tốt, cái đồ Thần Cách miệng mồm xấu xa.

Bây giờ Mạc Táp thật là muốn nhào tới trên người của Thần Cách, nhưng cậu vẫn còn một tia lý trí. Mình là một nam nhân xông tới ôm một người đàn ông tựa hồ có chút không tốt lắm.

Thần Cách ngẩng đầu nhìn Mạc Táp đứng ở cửa biểu lộ phức tạp: “Này, gương mặt cậu như vậy là có chuyện gì?”

Mạc Táp sờ mặt của mình một cái: “Tôi không có gì, ừ, lúc tôi ra cửa quên mang theo chìa khóa, có thể ở lại chỗ này một chút được không? Chờ Hắc Suất trở về tôi sẽ đi!”

“Không thể!”

“Có thể!” Mạc Táp tự mình đi tới, đóng cửa lại, nhỏ giọng nói: “Cậu yên tâm, tôi sẽ không quấy rầy đến cậu!”

Thần Cách không thêm gì nữa, Mạc Táp cầm lên hai cái gối đệm sa lon, đưa một cái cho Thần Cách: “Cầm cái này ngồi đi, trên nền nhà lạnh lắm!”

“Cậu bây giờ đang quấy rầy ta.”

“Vâng, vâng, vậy tôi không nói nữa, có muốn tôi giúp cậu rót một ly cà phê không, Cách đệ?”

Đây quả thực không giống như một Mạc Táp của thường ngày, Thần Cách quái dị nhìn Mạc Táp một cái: “Tên Ngũ Khu Dương kia rốt cuộc đã nói gì với cậu?”

“Không nói gì hết. Hắn nói cậu là nam nhân đẹp trai nhất thế giới, tôi cũng cảm thấy như vậy.” Mạc Táp híp mắt nói, nụ cười rực rỡ không thể tưởng tượng được.

“Đầu của người đầu bị cửa thang máy gấp?”

Mạc Táp không để ý tới lời của Thần Cách, đứng dậy đi tới phòng bếp tìm đồ pha cà phê. Trong chốc lát liền bưng một ly cà phê bốc hơi nóng đi ra, vừa đi còn vừa nói: “Thật ra thì tôi nghĩ cậu không ghét ta như vậy!”

Thần Cách cũng không có ngăn đầu, không ngừng như cũ: “Ý của cậu là biết ta đang suy nghĩ gì?”

“Tám chín mười phần, dù sao cậu trước sau không thể nào là thích tôi, điểm này tôi đã biết trước. Nếu muốn làm bạn tốt thì ít nhất cậu phải giống như Ngũ Khu Dương vậy, cậu nhìn tôi này.”

“Cậu như thế nào?”

“Muốn sắc đẹp không có sắc đẹp, muốn tiền không có tiền.”

“Cậu rốt cuộc đem tôi làm thành cái gì?”

“Tôi cũng không phải nói cậu. Tôi cũng đã quen việc người khác không thích tôi, và nói rằng chúng ta thật không xứng khi đi chung với nhau.”

“Xứng? Cái từ này đa số chỉ dùng để nói về đôi tình nhân.” Thần Cách nhắc nhở.

Mạc Táp mặt có chút hồng cũng có chút lúng túng, vội vàng giải thích: “Tôi chỉ là nhất thời dùng sai từ thôi, tôi cũng không phải muốn nói tới chuyện đó, cái gì tình nhân rồi không tình nhân. Hai người đàn ông nói ra điều này, cười chết mất, hắc, hắc.” Mạc Táp cười tỏ ý mạnh mẽ, thấy Thần Cách mặt vô biểu tình, tựa hồ tâm tư cũng đặt ở trên bản vẽ. Căn bản là trò chuyện với chính mình, cậu cũng nhìn bản vẽ của Thần Cách, do dự thật lâu, rốt cục vẫn phải lên tiếng: “Thần Cách!”

“Sao?”

“Cái đó, cậu với Ngũ Khu Dương có quan hệ như thế nào?”

Vấn đề này thành công làm cho Thần Cách ngẩng đầu lên, nhìn biểu cảm của Mạc Táp nói: “Dù sao cũng không phải loại quan hệ như cậu nghĩ!”

“Tại sao cậu lại biết ta muốn nói tới loại quan hệ nào?”

“Một người xấu xa chỉ biết có ý nghĩ xấu xa.”

“Thần Cách! Nhưng tôi là niên trưởng.”

“Không cần một mực nhắc chuyện này với ông!”

Nếu như một người thật sự có thể học máu giống như Đường Bá Hổ, Mạc Táp cảm giác mình cũng có thể khắc ra một bộ xuân hoa thu trên tường, nhưng cậu rất nhanh an ủi mình: Không quan hệ, như vậy cũng tốt, ít nhất hắn không thích mình. Có lẽ đây chính là ý của Ngũ Khu Dương, Thần Cách sẽ không ở trước mặt người ngoài biểu lộ tâm tình của mình, nhưng lại ghét mình, ở mức độ nào đó mà nói, cũng coi là một loại đột phá, đột nhiên Mạc Táp cảm giác mình thật vinh dự, bị Thần Cách ghét có lẽ cậu là người đầu tiên.

“Cậu có đói bụng không? Ta đi xuống dưới, ra đường sẵn mua cho cậu chút đồ ăn.”

“Không đói bụng.”

“Không cần khách khí với ta, chút tiền không là bao. Vậy tôi đi xuống!”

“Chúng ta cùng đi!”

Xem ra có lúc Thần Cách cũng không có biện pháp cự tuyệt Mạc Táp, chỉ có thể để cho cậu tự tiện đối tốt với mình, loại cảm giác này Thần Cách cũng không ghét.

Chỉ hơn mười phút, Mạc Tịch liền thở hỗn hển xách theo một cái túi lớn vào, sau đó đi vào phòng bếp cầm cái đĩa, đem những thực phẩm giống nhau bỏ vào trong một cái đĩa. Hoàn toàn chỉ có thịt gà và thịt cá. Mùi thịt xông vào mũi để cho Thần Cách liếc mắt nhìn: “Tất cả đều là thịt?”

Mạc Tịch sững sốt một chút, quả thật dinh dưỡng phối hợp quá cân bằng. Hơn nữa, Mạc Tịch chỉ mua thức ăn, hoàn toàn quên mất cơm. Trên tường kim đồng hồ chỉ 12 giờ, nói không chừng trong nhà Hác Suất sẽ nấu một ít cơm. Mạc Tịch nghĩ như vậy, lại xông tới trên lầu, đá văng ra cửa phòng. Quả nhiên nhìn thấy Hác Suất, trước mặt bày hai đĩa, cơm và bắp cải Trung Quốc. Thấy Mạc Tịch trở lại, Hác Suất đáng thương nhìn Mạc Tịch: “Cậu cho tớ mượn tiền lại bị dùng gần như hết. Cậu xem, tớ thật đáng thương, chỉ có thể một mình ăn cơm với rau mà thôi.”

Hác Suất nói, đồng thời Mạc Tịch ừ ừ để ứng phó, tay đang múc cơm trong nồi.

“Cậu làm gì thế a, tớ còn chưa ăn xong đây!”

Hác Suất vẫn còn chưa nói hết, đã không thấy Mạc Tịch. Điều này làm cho Hác Suất rất là tức giận, rất tức giận. Mạc Tịch thở hỗn hển lại chạy tới.

“Cậu đem cơm bưng đi đâu rồi?”

Mạc Tịch không lên tiếng, ánh mắt tặc tặc nhìn chằm chằm Hác Suất trước mặt: “Cậu có còn một chút lương tâm hay không? Cầm cơm tớ đi, bây giờ còn muốn lấy đi thức ăn của tớ.”

“Vậy bây giờ cậu trả tiền lại cho tớ.” Mạc Tịch trực tiếp nói ngược lại.

“Cậu lại lấy chuyện như vậy uy hiếp tớ, Mạc Tịch, cậu chừng nào thì trở nên hư hỏng như vậy? Trường đại học dạy như thế nào, cậu là học luật pháp, đây chính là pháp chế xã hội.”

Mạc Tịch bưng hai cái đĩa lên, Hác Suất ôm lấy chân Mạc Tịch: “Ít nhất nói cho tớ biết nguyên nhân.”

“Hôm nay tớ cùng Thần Cách cùng nhau ăn cơm, kết quả ta toàn mua chút thịt, quên mua chút rau, không có cơm.” Mạc Tịch vừa nói một lí do vô cùng hoang đường.

“Phải không? Muốn tớ tức chết phải không? Vậy tớ phải làm sao đây?”

“Trong ngăn kéo không phải là có mì ăn liền sao? Đi nhanh một chút, ngây ngô một hồi món ăn lạnh.” Mạc Tịch đá tay của Hác Suất.

“Cậu cho người cùng lớn lên với cậu ăn mì gói, trong khi đó lại ột người xa lạ mới quen ba, bốn tháng ăn thịt cá, đây quả thực là đại nghĩa diệt thân a.”

“Vậy thì có cái gì lớn đâu?” Mạc Tịch đi tới cửa lại quay đầu lại nói tiếp: “Tớ chính là thích như vậy.”

Hác Suất ngăn người tại đó, Mạc Tịch người này rốt cuộc có biết mới vừa rồi mình nói gì hay không? Thật lâu sau, Hác Suất che miệng mình phát ra tiếng kêu sợ hãi, không phải đâu, không thể nào đâu, chẳng lẽ Mạc Tịch hần...???

11. Chương 11: Tiêu Chuẩn Của Một Người Đàn Ông

Đây đã là lần thứ hai hai người cùng ăn trên một bàn cơm, không có quá nhiều lúng túng và khách sáo. Mạc Tịch dường như rất tự nhiên, cậu cầm đôi đũa lên, mời Thần Cách ăn sau đó mới bắt đầu dùng cơm. Cặp chân của cậu ở dưới bàn đung đưa tới lui, thỉnh thoảng sẽ đá trúng chân bàn.

“Những món ăn này dường như quá mặn, cậu có cảm thấy hay không?”

“Tôi vốn không có trông cậy vào một người bị chứng đầu to sẽ mua được món gì ngon.”

“Này, này, nhưng tôi là có hảo tâm thấy không có ai nấu cơm cho cậu ăn mới giúp cậu mua, bình thường ai có thể có đãi ngộ như vậy? Đừng lãng phí lòng tốt của tôi được hay không?”

“Cậu tỉnh tỉnh, ôn nhu?”

“Cậu thật đúng là không có lòng biết ơn người khác!” Mạc Táp lại gấp một hộp thức ăn bỏ vào trong miệng, nheo chân mày lại: “Quả nhiên lần thứ hai ăn mặn hơn!” Cậu tự thuyết tự thoại, đứng dậy rót chén nước đặt ở bên tay trái của Thần Cách, xem ra cậu đã đem chuyện Thần Cách thuận tay trái ghi nhớ vào trong đầu.

“Nhất định là ông chủ bán đồ ăn sơ ý, trong lúc tám chuyện phỉm đã bỏ muối hai lần, rất nhiều muối. Chẳng phải khách hàng là thượng đế, sao lại để thượng đế ăn nhiều muối như thế này?”

“Cậu không thể ngừng nói vớ vẩn?”

“Tôi đây biết, nhưng mỗi người hoặc nhiều hoặc ít không phải đều có khuyết điểm của mình sao? Tôi chính là không có biện pháp cùng người khác chung sống, người khác cũng chê tôi không thú vị lắm. Cậu xem đi, cũng từng tuổi này ngay cả người yêu cũng không tìm được.” Mạc Táp khốn khổ nói.

“Vậy là cậu thích tôi sao.” Thần Cách không phải dùng câu nghi vấn, giống như dạng trần thuật nhàn nhạt.

“Không thích!” Mạc Táp dùng sợ hãi dùng câu cảm thán, lần đầu tiên bác bỏ giả thuyết của Thần Cách.

“Vậy tại sao cậu không thích nói chuyện với người khác?”

Mạc Táp sững sốt một chút, buông đôi đũa xuống, hơn nữa khó hiểu nghiêm túc quan sát Thần Cách ngồi đối diện, trừ gương mặt đó so với người bình thường đẹp mắt một chút, cậu thật đúng là không nghĩ ra rốt cuộc Thần Cách có cái gì đặc biệt để inh đối với hắn đặc biệt như thế: “Thành thật mà nói, tôi cũng không chỉ một lần suy nghĩ cái vấn đề này, nhưng mãi không tìm được đáp án. Chờ ngày nào đó nghĩ thông suốt, tôi nhất định nói cho cậu biết đầu tiên!” Mạc Táp liếm môi một cái, cầm ly nước Thần Cách mới vừa uống qua, cậu cũng uống một hộp.

Thần Cách nhìn ly nước của mình dính đầy nước bọt của Mạc Táp: “Cậu không cho rằng mình là người ngoài?”

Mạc Táp không nghe rõ Thần Cách đang nói cái gì, lúc hỏi lần nữa, Thần Cách đã không muốn cùng Mạc Táp nói chuyện, nhanh chóng sau khi cơm nước xong lại bắt đầu tiếp tục hoàn thành bản phác họa. Mạc Táp cũng bắt đầu dọn dẹp những món ăn thừa trên bàn. Trong phòng khách rộng rãi chỉ còn lại tiếng xào xạc của cây bút máy trong tay Thần Cách cọ xát với tờ giấy cùng với âm thanh của chén đũa va chạm nhẹ nhàng lúc Mạc Táp dọn dẹp.

Sau khi dọn dẹp phòng bếp xong, Mạc Táp kéo ống tay áo xuống, lấy tay xoa xoa hông có chút mỏi vì lúc đứng rửa chén của mình. Thần Cách còn đang rất chuyên tâm ở một góc đồ họa, Mạc Táp nhẹ tiếng đi ra ngoài ban công, ngẩng đầu nhìn các bộ quần áo treo trên giá, thật là trắng nõn, giống như quần áo mới vậy. Rất nhanh cậu lại đem tầm mắt dán vào trên người Thần Cách, khi hắn nghiêm túc gương mặt cực kỳ đẹp. Từ phía sau thổi tới một ngọn gió khiến Mạc Táp lạnh lạnh ớn, cậu thận trọng nghĩ: “Nếu như có thể xuống đây chung sống như vậy, có lẽ, chẳng qua là có lẽ, Thần Cách sẽ thích mình.”

Mạc Táp hướng về phía quần áo Thần Cách, một nguyện vọng thật khó thực hiện.

Thần Cách mặc dù đang chuyên tâm đang vẽ phác họa, nhưng hắn có thể cảm giác được Mạc Táp vẫn ở xung quanh mình. Thỉnh Thoảng sẽ hai mắt nhìn cậu. Thần Cách cũng không có bài xích, thật ra thì lúc cảm thấy có người ở bên cạnh mình, loại cảm giác này cũng không có tồi tệ như vậy, dù sao một cuộc sống sinh hoạt kéo dài như vậy luôn là sẽ cô đơn. Một người không thể khống chế được những thứ thất tình lục dục kia.

Thời gian lơ đãng đã qua hai giờ, Thần Cách đứng lên, đuổi người, tựa hồ đã hoàn thành. Đứng ở ngoài ban công, Mạc Táp cũng đứng lên, lắc lắc đôi chân tê tê: “Làm xong?”

“Ừm!”

“Vậy tôi cũng nên đi.” Mạc Táp dời bước tới cửa.

“Cậu sớm nên đi, không hiểu rốt cuộc tại sao cậu một mực ở lại chỗ này.”

Mạc Táp cười cười đưa tay mở cửa: “Không tại sao hết, tôi chỉ muốn dành thời gian cùng cậu.” Mạc Táp đi tới ngoài cửa.

Đứng trong thang máy, cậu chợt ý thức được mình mới vừa nói cái gì, cậu bắt đầu hối hận, bản thân bây giờ sao cái gì cũng dám nói ra? Cậu nói vừa rồi cũng có thể tùy tiện nói ra khỏi miệng? Nếu để Thần Cách hiểu lầm mình thích hắn vậy muốn làm sao bây giờ? Đúng vậy, Thần Cách sẽ nghĩ như thế nào đây? Mạc Táp vừa thoát khỏi một mớ hỗn loạn này lại rơi vào một mớ hỗn loạn khác, tất cả cái mây đều từ một người mà diễn biến ra.

Thần Cách nhìn cái ly trên bàn khi này Mạc Táp đã uống qua, cầm lên, nắm vành ly, đi tới thùng rác trước mặt. Nếu như là bình thường hắn có lẽ đã sớm không chút do dự đem cái ly dính đầy nước miếng người khác vứt bỏ, nhưng bây giờ ngón trở cùng ngón cái lại chậm chạp không chịu buông tay, do dự một hồi, hắn cuối cùng vẫn đem cái ly lại để lại trên bàn.

Gió thu tháng 11 xào xạc, xung quanh các quầy hàng đều là lá khô. Mạc Táp đập lá cây, nghe được âm thanh của lá cây khô phát ra thanh thúy đến tê liệt thanh. Đã hơn hai tuần cậu không gặp Thần Cách chính diện, chẳng qua là thỉnh thoảng cậu sẽ thấy người này ở trường. Mạc Táp càng muốn nói cùng hắn nói chuyện, càng muốn đến gần hắn một chút.

Sau khi hoàn thành tiết thứ ba, mặt trời rốt cục đi ra. Mạc Táp chọn một thao trường tốt hơn là ngồi hàng lang có chút chói mắt làm cho Mạc Táp không dám ngẩng đầu. Màn hình điện thoại di động phản chiếu ra bộ dáng của cậu, cậu dùng một cái tay chặn trên đầu điện thoại di động. Lúc này mới có thể miễn cưỡng nhìn thấy được. Mạc Táp đang chơi một trò chơi tên là “Là một người đàn ông phải đi đến 100 tầng”. Sự thật chứng minh có lẽ Mạc Táp cũng không phải là người đàn ông, bởi vì cậu nhiều nhất cũng chỉ có thể chơi tới tầng 60, còn 40 tầng nữa, một khoảng cách tương đối xa.

“Cậu chỉ thuộc cấp bậc này?”

Nghe được âm thanh châm chọc mình, trái tim Mạc Táp đập căng thẳng. Ánh mặt trời tựa hồ so với bình thường có chút gay gắt hơn, phơi phải cả khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Táp trở nên có màu đỏ tự nhiên: “Cậu tới khi nào, không có một chút âm thanh, cậu muốn hù chết người a?”

Thần Cách không có để ý tới lời nói của Mạc Táp mà ngồi xuống bên cạnh Mạc Táp nhìn cậu chơi trò chơi. Lúc này, Mạc Táp đã không có cách nào giữ bình tĩnh, chống chọi đến tầng 10 liền té chết. Cậu đem tất cả đồ tội trên người Thần Cách, di chuyển ngồi xa Thần Cách, đưa lưng về phía Thần Cách: “Cậu đừng nhìn tôi a, cậu không biết bị người khác nhìn sẽ ảnh hưởng tâm lý?”

“Phải không?”

“Nhìn đi, lại chết, cái này tất cả đều là lỗi của cậu.”

Thần Cách đưa tay đoạt lấy điện thoại của Mạc Táp, Mạc Táp quay lưng trở lại: “Làm gì vậy?”

Thần Cách không lên tiếng, cầm điện thoại di động lên liền chơi tiếp. Mạc Táp đóng băng, không có chút phản ứng trước tình huống này. Thần Cách nhìn Mạc Táp: “Ngốc nghếch, ở đây làm gì? Mau che ánh nắng lại!”

Mạc Táp cau mũi một cái, gương mặt không phục nhưng vẫn đưa tay ra giúp Cách che ánh sáng chiếu đến điện thoại di động, thỉnh thoảng cúi đầu xem Thần Cách chơi như thế nào, trong lòng một mực nguyên rửa hắn ngã xuống chết đi, nhìn hắn một cách đầy tự mãn. Nhưng chuyện không như vậy, Mạc Táp dùng tay che nắng lâu như vậy nên ngày càng buồn rầu. Cậu không thể nhịn được nữa, thúc giục: “Cậu có thể chết nhanh lên một chút được hay không? Tay tôi mềm nhũn rồi này!”

“Đừng quấy rầy, che nắng tốt lắm!” Căn bản cũng không nương tay cho Mạc Táp một lần, Thần Cách trước sau nhìn chằm chằm điện thoại di động. Không bao lâu, Thần Cách ngẩng đầu lên, đem điện thoại ném trả lại cho Mạc Táp.

Mạc Táp cầm điện thoại di động lên, nhìn vào màn hình, nhất thời hai mắt tràn đầy khâm phục, đưa ngón tay cái hướng về phía Thần Cách thở dài nói: “Cậu quả nhiên là đàn ông!” Thì ra là Mạc Táp phán định tiêu chuẩn làm một người đàn ông thông qua một trò chơi điện thoại di động.

“Chẳng qua là chính cậu quá ngu ngốc!”

”Ngày niên đệ, tôi phát hiện cậu đặc biệt ghét ta đó. Cậu rốt cuộc ghét ta ở chỗ nào? Nói ra cho tôi tham khảo một chút.

“Nói không chừng ngày nào đó tâm tình tôi tốt sẽ nói cho cậu biết.”

“Nói không chừng ngày nào đó là ngày nào vậy?”

“Dù sao không phải là hôm nay!”

Mạc Tịch ngồi nhìn chằm chằm Thần Cách, không hài lòng và nói: “Cậu đúng là một người hẹp hòi, tôi cũng không có cầu xin để cho cậu thích tôi!”

“Phải không?” Thần Cách tựa hồ có chút lãnh đạm.

Chuông vào học vang lên, Thần Cách đứng lên, đi được ba bước liền bị Mạc Tịch gọi lại: “Chuyện này, tôi nói, không phải là tôi hỏi cậu mấy vấn đề lạnh nhạt sao?” Chuyện này không giải thích được, để cho Thần Cách nghiêng đầu nhìn chằm chằm Mạc Tịch, ánh mắt Mạc Tịch lóe lên, trong đầu tìm tòi từ ngữ thích hợp để diễn tả ý mình muốn nói.

“Cậu không phải nói ngày nào đó tâm tình tốt mới nói cho ta biết sao? Cậu cũng biết chúng ta tuy ở tại một tòa nhà nhưng cơ hội thấy mặt nhau cũng không nhiều.” Mạc Tịch lượn quanh đề tài so với trái đất còn xa hơn: “Nói cách khác, vạn nhất cậu ngày nào đó trúng số độc đắc, bị mỹ nữ tỏ tình, trên đường đạp phải phân chó, tâm tình đột nhiên thay đổi tốt hơn lại không tìm được tôi.”

“Cậu rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Tôi không muốn nói gì hết!”

Thần Cách lười để ý tới, Mạc Tịch nói tiếp: “Ý của tôi là, để cho cậu dễ dàng tìm được tôi, chúng ta hãy trao đổi số điện thoại của nhau, cậu cảm thấy như thế nào?”

Mạc Tịch rốt cuộc vẫn phải mở miệng, khoe miệng Thần Cách hiện lên vẻ tươi cười: “Muốn?”

“Không phải là tôi muốn, đây không phải là để cho cậu thuận tiện tìm được tôi người sao?” Liền một câu nói: “Có cho hay không?”

“Không cho!” Quả nhiên chỉ có một câu nói, Mạc Tịch có lòng tốt đề nghị lại bị dứt khoát cự tuyệt. Cậu cho tới bây giờ là lần đầu tiên thấp giọng hạ khí, mặt dày, không để ý hình tượng xin số điện thoại người khác lại đối lấy là thái độ như vậy. Mạc Tịch cảm thấy thế giới này đã càng ngày càng biến đổi, giữa con người với con người không có tình thương yêu, Trái đất sắp bị hủy diệt!

“Không phải là Thần Cách chưa cho số điện thoại thôi sao, có cần thiết dùng tới ý nghĩ cực đoan như vậy không?”

Xác định Thần Cách đã đi xa, Mạc Tịch mới mắng: “Thần Cách, cậu bán một...” Cậu suy nghĩ một chút, cảm giác mình chưa phải hy vọng Thần Cách đi bán cái mông, vì vậy sửa lại: “Cậu bán dứa!”

12. Chương 12: Cùng Nhau Trải Qua Đêm Giáng Sinh, Thế Nào?

Mạc Tịch cùng Thần Cách chung sống, như có như không đã qua hết mùa thu. Năm nay là một năm kỳ quái, khắp nơi đều là chiến tranh cùng thiên tai. Mạc Tịch thật không hiểu, cậu không hiểu, cũng không muốn hiểu.

Trên đường, mọi người so với bình thường náo nhiệt hơn rất nhiều, thậm chí các quầy hàng còn được trang trí rất đẹp bằng các tờ giấy hồng hồng, xanh biếc xanh biếc, rồi những người bán hàng cũng đội mũ đỏ lên đầu. Cũng khó trách, đêm ngày mai là đêm Giáng sinh. Không biết từ lúc nào phương Đông cũng phổ biến ngày lễ này như các nước phương Tây. Mạc Tịch có chút gì đó vui vui mừng mừng trước lễ Giáng sinh, không giải thích được, cậu cảm thấy lễ Giáng sinh là một ngày lễ thật ấm áp.

Hôm nay tan lớp sớm hơn so với bình thường một ít, không có gì để làm Mạc Tạp đột nhiên liền nhàm chán. Cậu không muốn trở về nhà, muốn đi dạo xung quanh một chút. Có lẽ là bởi vì hôm nay tâm tình tương đối khá tốt, lại có lẽ là bởi vì cậu vừa lúc thấy Thần Cách chờ đèn xanh đèn đỏ ở ngã tư đường. Quần áo trắng noãn kia biến thành một màu sắc nhu hòa nhất trong tầm mắt Mạc Tạp. Cảm giác thích nhìn Thần Cách tựa như thích lễ Giáng sinh vậy, khiến cho trái tim rất thoải mái. Cậu đi tới đứng bên cạnh Thần Cách, đèn xanh còn có 46 giây. Mạc Tạp ngẩng đầu, dùng giày bắn của mình nhẹ nhàng đụng giày của Thần Cách bên cạnh một cái: “Này, rất ít gặp cậu nha! Mọi người rất cực nhận ra rõ cậu là một người có nội tâm độc ác, chán nản về bề ngoài anh tú của cậu?”

“Chẳng phải tôi luôn tốt hơn cậu sao?”

“Tôi chẳng qua là giấu sâu trong lòng, đợi người thật sự đào móc được tiềm năng của tôi, nhất định thấy ưu điểm của tôi.”

“Tôi nghĩ là đến đào móc thì thể của cậu.”

“Không, không, tôi ói lên người cậu một đóng nước miếng bây giờ. Ngày mai chính là Giáng sinh rồi, cậu có thể nói một câu hòa bình được không?”

“Không có câu nói hòa bình dành cho cậu!”

“Đúng rồi! Tôi cũng không có câu nói hòa bình nào dành cho cậu!” Mạc Tạp nói không lại Thần Cách, cũng chỉ có thể đem nguyên văn lời nói của hắn một lần nữa thuật lại.

Thần Cách chẳng qua là nâng vai một cái, đem lời của làm Mạc Tạp thành gió bên tai. Đèn đỏ sáng, Thần Cách bước trên những vết ngựa vằn trên đường, Mạc Tạp cũng bước ngắn bước dài theo sau: “Lễ Giáng sinh cậu có dự định làm gì không?”

“Làm gì?”

“Sao tôi không nghĩ ra nhỉ? Tôi còn độc thân, cậu cũng không có dự định gì, hay là tôi xuống nhà cậu, chúng ta cùng nhau trải qua một đêm Giáng sinh, thế nào?”

“Với một người đàn ông như cậu?”

“Thế nào? Phân biệt giới tính à? Tôi cũng không phải yêu cầu cậu cùng ta làm cái gì động trời, hai người giống như bằng hữu uống chút rượu, hàn huyên tâm sự một chút.”

“Tôi không có hứng thú!”

Mạc Tạp còn muốn thuyết phục Thần Cách, lại thấy chỉ có bàn tay mảnh khảnh đặt trên cổ tay áo Thần Cách. Cậu tức giận nói: “Tôi ở đằng sau nói nhiều như vậy cậu cũng không thèm nghe, hại tôi chạy theo muốn lên cơn suyễn đây này!” Đầu óc Mạc Tạp nhất thời có chút trống không, chỉ cảm thấy thanh âm có chút quen thuộc, nhìn lại một chút liền nhận ra Tô Thụy, người mà cậu từng giúp cô ấy di chuyển cái bàn trong thư viện trường. Đã có một đoạn thời gian không thấy cô ấy, lần này cô ấy mặc quần áo mùa đông, mang cái mũ màu trắng đột nhiên càng thêm khả ái.

Tô Thụy cũng phát hiện Mạc Tạp, có chút kinh ngạc, trợn to hai mắt: “Đây không phải là người lần trước, anh tên gì, hình như Mạc Tạp thì phải? Niên trưởng Mạc Tạp, sao anh lại ở chỗ này?”

Mạc Tạp tựa hồ cũng không có nghe rõ lời của Tô Thụy, ánh mắt cùng tâm tư đều tập trung vào tay của Tô Thụy đang nắm tay Thần Cách, bật thốt lên: “Hai người đang yêu?”

Câu câu hỏi này đối lấy gương mặt đỏ lên đầy thẹn thùng của Tô Thụy, biểu hiện này là của nữ nhân, Mạc Tạp là đàn ông vĩnh viễn cũng sẽ không có như vậy.

“Ghét, niên trưởng! Anh ở đây nói càn cái gì, chúng tôi vẫn chỉ là bằng hữu thôi!” Lời này rõ ràng nhiều ả ý, vẫn chỉ là, nói không chừng sẽ có phát triển.

“À, à, như vậy sao.” Lần này Mạc Tạp thật không biết muốn nói gì nữa, cậu lúng túng đứng trên vạch vằn ngựa (dành cho người đi bộ), không biết làm sao, ngay cả đèn xanh đèn đỏ cũng không quan tâm. Thần Cách nắm cổ tay của Mạc Tạp kéo cậu đi vào vỉa hè. Chỗ cổ tay truyền tới một trận nhiệt độ. Mạc Tạp giống như một người hoảng sợ rút tay về, điều này làm cho Thần Cách trong lòng có chút không thoải mái.

Tô Thụy nói tiếp: “Cách, ngày mai cậu muốn làm gì? Tiết lộ một chút tin tức cho tớ, tớ không thể để cho những người khác mang cậu đi ra ngoài, phải không?”

“Tùy tiện làm gì cũng được!” Giọng ôn hòa.

Mạc Tạp nhìn Thần Cách, mới vừa rồi thái độ với mình tệ như vậy, điều này làm cho Mạc Tạp có chút đau lòng. Cậu tự trách mình không nên mặt dày như vậy, đại khái là bị quần áo siết ngực chặt đến khó chịu. Mình giống như người ngu ngốc, rõ ràng cũng biết Thần Cách rất ghét mình, mà mình mỗi lần còn mặt dày da cứng ở bên cạnh hắn, thứ người như mình làm sao có người ở cùng lễ Giáng sinh? Phải không biết nên bên người nào mới đúng chứ!

“Vậy tôi không làm phiền hai người các cậu, đi trước.”

“Hả? Sao vội vậy? Đây!” Tô Thụy còn không còn kịp giữ lại, Mạc Tạp liền một hơi chạy đi, Thần Cách muốn đưa tay giữ cậu lại nhưng không làm vậy: “Cậu cẩn thận coi chừng xe cộ cho tôi!”

Vốn là muốn nổ tung, Mạc Tạp không thể làm gì khác hơn là nhìn chung quanh, định là không có xe nào đi lại mới bắt đầu nổ tung. Cậu thoáng nghĩ hay là bị một chiếc xe BMW đụng chết cho rồi, cũng không nên đi tới đây, như vậy sẽ không thấy được điều gì. Cậu đưa ngón tay ra xoa xoa ngực, nguyên nhân khiến mình khó chịu là người khác đều có đôi có cặp, mình lại là một người cô đơn. Hác Suất bên cạnh Cao San San, Thần Cách không biết bên người nào. Bằng hữu đều không thể dựa vào. Mạc Tạp trước sau không có dũng khí quay đầu lại liếc mắt nhìn nữa.

Ở trong đại sảnh, Mạc Tạp thấy được Ngũ Khu Dương tựa hồ là đến tìm Thần Cách. Thấy Mạc Tạp, cao hứng đi lên trước vỗ vỗ bả vai Mạc Tạp: “Các anh cũng tan lớp sớm?”

Mạc Tạp cách Ngũ Khu Dương xa một chút, quần bách gật đầu một cái.

“Chúng ta cũng quen biết, anh còn cự em như thế?”

“Cái đó, Thần Cách không có ở đây, cậu không cần đi lên.” Mạc Tạp giống như muốn né tránh, bước nhanh tiến vào thang máy, Ngũ Khu Dương cũng đi theo vào. Mạc Tạp bị hành động này làm cho hoảng sợ, biểu hiện làm cho lòng người ngứa ngáy, nhưng mà hôm nay giống như đám đông hơn rất nhiều, điều này càng thêm nâng lên hứng thú của Ngũ Khu Dương. Lần trước gặp mặt, cậu có lưu lại một chút ấn tượng tốt về Ngũ Khu Dương, nhưng nội tâm cùng hình tượng của hắn quả thật không trong sạch. Ngũ Khu Dương là một tên quý đại háo sắc, nam nữ đều ăn được. Nếu như hơi lưu ý tới những lời đồn trong trường thì sẽ biết rõ chân tướng, chỉ tiếc Mạc Tạp cho tới bây giờ không có ý tò mò, chẳng qua chỉ là chú ý tới những lời đồn về Thần Cách.

“Hắn không có ở đây, tìm anh cũng được mà!”

“Tìm tôi?” Mạc Tạp vừa nói vừa lùi ra sau bức tường thang máy.

Ngũ Khu Dương cũng vội vàng đi theo. Thang máy lại có thêm hai, ba người vào, Ngũ Khu Dương đẩy Mạc Tạp nhỏ giọng nói: “Tối mai có dự tính làm gì?”

“Có, có!” Mạc Tạp cơ hồ không chút suy nghĩ.

“Với ai a?”

“Cậu hỏi tới chuyện này làm chi?” Mạc Tạp nhìn con số thang máy, lúc nào mới có thể đến đây.

“Xem ra anh như vậy mà cũng biết gạt em. Ngày mai em tới đón anh, dẫn anh đi chơi, thế nào?”

“Không, chẳng ra thể thống gì!”

“Ai nha, thật đúng là tuyệt tình! Em cũng không phải là một đứa trẻ hư, niên trưởng.”

“Tôi không có nói như vậy!”

Thang máy càng ngày càng ít người, cuối cùng chỉ còn dư lại Mạc Tạp cùng Ngũ Khu Dương.

“Thật ra thì niên trưởng, em nói thẳng, em trừ thích nữ nhân cũng muốn đùa giỡn với nam nhân.” Ngũ Khu Dương từ trước đến giờ là người nói thẳng.

Mạc Táp miệng lớn lại lớn: “Vậy cậu cùng Thần Cách?”

“Cùng hần? Ánh mắt kia có ý gì? Em cùng hần đời này cũng không thể. Đừng thấy tên kia bình thường ở trước mặt người khác đáng vẻ hòa đồng, hần thật ra cũng không phải là người tốt lành gì đâu!” Ngũ Khu Dương nói lời này mình cũng không khá hơn chút nào được.

“Này, vậy hần cũng thích nam nhân?”

Ngũ Khu Dương ý vị thâm trường nhìn Mạc Táp một cái, sau đó trả lời: “Hần ngay cả nữ nhân cũng không quan tâm, làm sao có thể thích nam nhân?”

Nghe được Ngũ Khu Dương trả lời, Mạc Táp cảm giác mình hần thở phào một cái, nhưng là không biết vì sao khẩu khí liền không đi xuống, ngược lại càng ngày càng cao. Ngũ Khu Dương tiếp: “Thật ra thì em...” Lời còn chưa nói hết, Mạc Táp lại đem đề tài đoạt mất: “Vậy hần đã có bạn gái?”

“Nói không chừng có, ai dám hỏi chuyện riêng của hần, thật ra thì niên trưởng, ta còn...”

“Hần chính miệng nói cho cậu biết hần không thích nam nhân?” Mạc Táp cảm giác mình phải xác nhận một cái.

Ngũ Khu Dương hình tượng mỹ hảo biến mất. Cửa thang máy đã mở ra, hần vẫn còn nghiêm túc suy nghĩ, đặt Mạc Táp ép vào tường thang máy, tóc dài làm cho Mạc Táp rất không thoải mái: “Anh có thể nghe em nói hết lời được không? Em đáng đẹp thật đẹp trai, dư thừa xứng với một người bình thường. Em đối với anh có cảm giác cũng không tệ lắm, có muốn thử một chút hay không?” Ngũ Khu Dương khẩu khí có chút khinh bạc, có lẽ là đối với mình quá mức tự tin.

“Gi??” Ý nghĩ của Mạc Táp rốt cục trở lại quỹ đạo chính.

Ngũ Khu Dương tựa hồ còn chưa đủ hiểu rõ Mạc Táp, Mạc Táp chẳng qua là không am hiểu, không có thói quen cùng người khác trao đổi mà thôi, cũng không phải là hèn yếu. Dù thế nào thì lúc trước cậu cũng là một tên cắc kè côn đồ, Mạc Táp không hề nghĩ ngợi, một cước liền đá vào nơi hiểm yếu nhất của Ngũ Khu Dương, mắng to: “Cậu bán một cái mông! Ai muốn với cậu thử một chút?”

Mạc Táp giận dữ đi ra cửa thang máy: “Tuổi cậu là người thế nào, lại nói lời như vậy. Nhưng tôi là đàn ông.”

Ngũ Khu Dương thống khổ che nửa người dưới ngồi chồm hổm dưới đất, trơ mắt nhìn cửa thang máy khép lại. Mạc Táp trở lại trong phòng, lại bắt đầu suy nghĩ vừa rồi. Thần Cách chuyện này không biết xấu hổ, khắp nơi cùng nữ nhân lêu lổng, chỉ cần nghĩ đến hình ảnh Tô Thụy cùng Thần Cách mới vừa ở chung một chỗ, Mạc Táp rất không thoải mái, đặc biệt không thoải mái, ăn bao nhiêu món ăn ngon cũng hóa giải không được tâm tình không thoải mái. Cậu đã hoàn toàn đem chuyện Ngũ Khu Dương để qua sau ót, chỉ cần là chuyện Mạc Táp không quan tâm, cậu căn bản ngay cả muốn cũng sẽ không suy nghĩ nhiều.

13. Chương 13: Đả Kích Vô Cùng Nặng Nề

Vào thời điểm tự học, Ngũ Khu Dương ngồi ở bên cạnh Thần Cách, hạ thân còn mơ hồ đau.

“Cách này, tiểu tử trên lầu kia không biết làm sao mà đã thay đổi!”

Thần Cách vừa nghe đến lời của Ngũ Khu Dương, tay trái xoay bút liền ngừng lại. Hần nhìn chòng chọc Ngũ Khu Dương một cái, không nói gì.

“Cậu nhìn tớ như vậy xong rồi sao? Tớ cảm thấy hần thật thú vị, vừa lúc gần đây tớ lại trở về là một người độc thân, vốn là muốn tìm hần vui đùa một chút. Cậu đoán hần thế nào? Tớ trực tiếp biến hần thành bảo bối của tớ, đây chính là thức ăn!”

“Cậu dùng nó ăn cơm?” Thần Cách chằm chọc.

“Này, ta đang nói chính sự, nhưng mà dù sao gần đây cũng không trò chuyện, trêu chọc hần cũng không lỗi.”

“Đừng đụng tới hần.” Thần Cách tiếp tục xoay bút, nói rất nhẹ nhàng.

“Tạo sao? Cậu không muốn, còn không cho người khác đụng.”

Muốn hỏi tại sao, Thần Cách mình cũng không muốn lắm. Hần cũng không muốn lo lắng nhiều như vậy, hần bây giờ dâng lên cơn tức giận không tên, càng nhìn Ngũ Khu Dương càng cảm thấy tiểu tử này quá không vừa mắt.

Ngũ Khu Dương đem mái tóc đen vùng hươu sau lưng, hai tay ôm ở trước ngực: “Ngược lại cậu nói cho tớ một lí do để tớ có thể buông tay một chút được không? Tớ nghe nói hần bây giờ sống cùng với một người đàn ông, nói không chừng hần cũng đã... chẳng qua là quá xấu hổ không dám nói, cậu là người ngoài cuộc chắc là sẽ không hiểu.”

“Tớ không muốn nói thêm lần thứ ba, đừng đụng hần, cậu đúng là yêu quái tóc dài.”

Ngũ Khu Dương thiếu chút nữa không nhảy lên. Trước kia cho tới bây giờ, Thần Cách không có mắng mình như vậy, hần biết rõ mình coi trọng nhất chính là tóc, hần không thể tin: “Cậu, cậu, cậu mắng tớ?”

“Mắng cậu thì sao? Tốt nhất đem lời của tớ nhớ rõ.”

Ngũ Khu Dương giơ tay lên, nhún nhún vai tựa như thỏa hiệp: “Thật tốt, tớ sẽ đáp ứng, tuyệt đối không đụng hần, được chưa?” Lời nói tỏ ra nghe lời nhưng trong lòng hần cũng có ý nghĩ tiểu nhân, cậu không cho tớ đụng, tớ càng muốn đụng, xem cậu có thể xử tớ như thế nào. Ngũ Khu Dương đồng dạng là một người không sợ chết nhiệt huyết thiếu niên.

Lễ Giáng sinh năm nay vừa lúc là thứ bảy và chủ nhật. Đối với những đôi yêu nhau trong trường đại học, lễ Giáng Sinh cùng lễ tình nhân không có khác nhau bao nhiêu, trên căn bản đều là bắt đầu bằng xô cô la cùng hoa hồng, sau đó ở bên ngoài trường thân mật và cuối cùng kết thúc trên giường. Cái này tựa hồ là một truyền thống, cùng với sự phát triển vững mạnh của ngôi trường. Nhìn một ngôi trường học có chiều dài lịch sử lâu đời, ở xung quanh có bao nhiêu phòng trọ cũng dễ dàng đếm. Đến thứ bảy, chủ nhật đơn giản chính là đầy ắp cả người a, sau 18:00h đình hòng thuê được một căn phòng.

Mạc Tập so với bất cứ lúc nào cũng hy vọng trường học có thể có khóa cửa, bởi vì bình thường có lẽ không nhiều cảm giác lắm nhưng là ở trong ngày lễ, một người sẽ đặc biệt thấy cô đơn khi chung quanh đều náo nhiệt, đều là hình ảnh cảm động, ấm áp. Cho dù trong lòng có cứng rắn như thế nào cũng sẽ ít nhiều có chút bi thương, huống chi Mạc Tập nội tâm đặc biệt yếu đuối. Cậu vẫn còn thống khổ chuyện Tô Thụy ở cạnh Thần Cách ngày hôm qua.

Tiết học kết thúc, cả lớp nhanh như cắt đã giải tán. Đi học chưa từng thấy tích cực như vậy bao giờ. Mạc Tập chậm rãi đi phía sau tất cả mọi người. Ngũ Khu Dương ở cổng trường học chờ đợi thật lâu mới thấy Mạc Tập đi ra, Mạc Tập liền tựa hồ căn bản không thấy hần, từ bên cạnh hần đi qua, điều này làm cho hần có chút rất đả kích, mình như thế nào đi chăng nữa cũng là một mỹ nam mà.

“Niên trưởng Mạc Tập!”

Mạc Tập quay đầu lại, thấy Ngũ Khu Dương, dáng vẻ đáng đáp chân tướng đều xinh đẹp theo nét cổ điển, có chút hơi nữ tính.

“Hôm nay em mua hai vé đến biển Caribê, đi du lịch còn tốt hơn đi chơi giáng sinh, có hứng thú hay không?”

Ngũ Khu Dương cầm trong tay hai tấm vé, lắc lắc ở trước mặt Mạc Tập. Đây gọi là khơi dậy niềm đam mê trong con người Mạc Tập. Cậu nhìn Ngũ Khu Dương trong tay cầm vé, nhưng cũng còn duy trì một khoảng cách với hần. Mạc Tập là một người thông minh, cậu không quên ngày hôm qua Ngũ Khu Dương đã nói những gì, thật ra thì cậu đặc biệt muốn đi đến biển Caribê, đây là một nơi vô cùng đẹp. Bình thường, bởi vì do điều kiện kinh tế cùng lộ trình khó khăn nên cậu chưa thực hiện được mong muốn, bây giờ ngược lại có cơ hội, nhưng mà cậu cân nhắc một chút, Ngũ Khu Dương là một tên đồng tính, nếu như mình và hần cùng nhau, nói không chừng người khác sẽ hiểu nhầm mình cũng bị đồng tính. Cậu không có kì thị chuyện này, chẳng qua là cho tới bây giờ không có nghĩ tới việc này.

“Nếu có hứng thú cũng không hứng thú đi cùng với cậu!” Mạc Táp biểu hiện thái độ nhênh ngang, đặt tay vào trong túi áo, ra dáng một người đàn ông. Vốn tưởng rằng như vậy Ngũ Khu Dương sẽ hết hy vọng, nhưng Ngũ Khu Dương là người không tầm thường, càng không dễ dàng có được, hẳn lại càng cảm thấy đó là một bảo bối.

Thời điểm 11 giờ của ngày Giáng sinh, Mạc Táp bị Hác Suất từ trên giường kéo dậy, mãnh chấn ầm áp liền thấm vào một ít hàn khí, Mạc Táp có chút tức giận mắt nhìn chằm chằm: “Cậu rốt cuộc muốn làm gì?”

“Cậu dữ dội như vậy làm gì? Tổ tìm cậu có chút việc.”

Mạc Táp lần nữa trở về trong chăn, che kín toàn thân thể: “Đi ra, cuối tháng không có tiền cho cậu mượn.”

“Không phải tìm cậu để mượn tiền.”

“Bất kể là chuyện cậu chết cũng nên tránh xa tớ ra, tớ buồn ngủ.”

Hác Suất mặt không sao cả xoay người chuẩn bị rời đi: “Mới vừa xuống lầu dưới lại gặp phải Thần Cách, hẳn gọi cậu đi xuống một chuyến kia!”

“Cậu nói người nào?” Mạc Táp ý thức đã bắt đầu mơ hồ, cậu sắp tiến vào mộng đẹp.

“Thần Cách!”

Mạc Táp từ trên giường một cái liền ngồi dậy mặc dù mang trên mặt biểu cảm vô cùng chán ghét oán trách: “Không tìm những nữ nhân kia, tìm tớ làm gì, thiệt là, phiền người chết, tớ cũng là rất bận rộn.” Trong chớp mắt, Mạc Táp đã chỉnh tề mặc quần áo lên người, tốc độ nhanh đến khiến cho người ta sợ hãi than.

Nhìn Mạc Táp sau khi đã vội vã xuống lầu, Hác Suất tay cầm phong bì màu đỏ cũng ra khỏi nhà, tính toán mua cho Cao San San chút quà gì đặc tiền.

Cửa phòng 1081 khép hờ, Mạc Táp mới vừa vào cửa liền bị Ngũ Khu Dương đứng ở phía sau đưa tay đóng lại. Mạc Táp cảnh giác quay đầu lại, thấy là Ngũ Khu Dương, trong lòng có tròng dự cảm vô cùng xấu, nhớ lại gương mặt cười cười gian xảo của Hác Suất khi này, cậu có tròng một cảm giác bị bán đứng thật sâu.

“Thần Cách đâu?”

“Cậu ta sáng sớm đã bị nữ sinh gọi ra ngoài, không chừng là sẽ về trễ lắm. Niên trưởng Mạc Táp, đứng ở trước mặt anh chính là em, anh thế nào cũng nên quan tâm em đi! Em đây là một người có công phu!” Người này công phu thật lợi hại, chẳng qua là tốn ít tiền cùng lợi dụng danh tính Thần Cách mà thôi.

Mạc Táp ngẩng nhìn bốn phía, tìm xem có cái cây gậy hay con dao gì không, tùy thời chuẩn bị tự vệ: “Cậu rốt cuộc muốn làm gì?”

“Anh cũng cho em là người xấu? Thật ra thì anh đừng xấu hổ nói, em cũng biết anh thích em. Đến đây đi, ca ca, tới trong lòng em này!”

Mạc Táp có chút muốn ói, người này đã xảy ra chuyện gì, gương mặt thật đẹp nhưng tính tình lại giống như một tên ngốc.

Nhưng Mạc Táp đã tính sai một bước, không nghĩ tới Ngũ Khu Dương dùng sức lực vô cùng mạnh tiến lên liền ôm lấy Mạc Táp ném xuống giường của Thần Cách, sau đó cũng bò lên giường: “Anh yên tâm, em sẽ không miến cưỡng anh, em không phải loại người như vậy.”

“Con mẹ nó! Người bây giờ đang miến cưỡng ta.” Mạc Táp hầm hừ, ở trên giường đá loạn xạ như một tên mù.

“Anh đừng lộn xộn a, tỉnh táo một chút!”

“Ta tỉnh táo lại? Mẹ nó, người là một tên đại đầu quỷ! Người bán cái mông, cả nhà người đều là ăn phân để lớn lên!”

“Niên trưởng, ánh quá không văn minh!”

“Muốn ta văn minh? Ta dùng cái cán của đồ hốt rác đâm vào mông người có tính là không văn minh?”

Thật ra thì Ngũ Khu Dương không có ý định làm gì, hẳn chính là muốn thử một chút Mạc Tạp có phải người thuộc giới thứ ba như mình hay không. Nghĩ tới Mạc Tạp phản ứng kịch liệt như vậy, hơn nữa nói càng ngày càng không lọt lỗ tai.

“Hai người ở đây làm gì?” Âm thanh của Thần Cách có một lực vô cùng xuyên thấu, ở trên giường hai người đồng thời ngưng động tác. Ngũ Khu Dương mặt tái nhợt quay đầu nhìn Thần Cách đang tựa vào cửa nhìn mình chằm chằm. Từ trong đôi mắt thâm thúy của Thần Cách, hẳn đoán được mình sắp nằm trong quan tài.

Hắn buông tay của Mạc Tạp ra, khuôn mặt tươi cười hi ha nói: “Không có, cái gì cũng không làm, tớ trên chộc anh ta một chút thôi!”

Thần Cách nhìn lướt qua Mạc Tạp trên giường chưa tỉnh hồn, cắn răng, gương mặt lạnh hơn băng đến gần Ngũ Khu Dương, nhẹ nhàng túm chặt tóc của Ngũ Khu Dương: “Không phải tôi đã nói cậu đừng đụng hấn sao?”

“Chẳng phải tớ đã nói chỉ là đùa giỡn thôi sao? Lại nói tớ thật không có chuẩn bị làm chuyện gì, cậu cũng hiểu rõ ta đúng không?”

“Cậu không chỉ đụng hấn, mà còn ở trên giường của tớ đụng hấn?” Thần Cách hỏi ngược lại, hỏi khiến Ngũ Khu Dương lạnh cả người.

“Chúng ta là bạn tốt nhiều năm như vậy, đừng quá kích động!”

“Dễ dàng bỏ qua cho cậu như vậy, tớ sợ cậu lần sau sẽ không nhớ!”

“Tớ đáp ứng cậu, sau này tuyệt đối không đụng anh ta!”

“Ngày hôm qua cậu cũng nói như vậy!” Thần Cách không biết từ nơi nào lấy ra một cây kéo, hướng về phía tóc dài lưu loát của Ngũ Khu Dương, cắt một nháp, cây kéo cùng tóc phát ra âm thanh xé mại thống khổ. Mớ tóc dài kia thoát khỏi chủ nhân rơi xuống trên đất, Mạc Tạp ngây ngẩn cả người, Ngũ Khu Dương khóc, phát điên nắm lấy cổ áo của Thần Cách: “Cậu, cậu, Thần Cách, cậu có biết tóc này ta giữ lại bao nhiêu năm rồi không? Tớ muốn tuyệt giao với cậu!”

Khóe mắt Ngũ Khu Dương nước mắt chiếu lấp lánh: “Tớ chẳng qua cảm thấy cậu chơi thật tốt, ai ngờ đụng hấn, cậu lại hạ tay, cậu để cho tớ sau này còn sống thế nào?” Nói xong quỳ trên mặt đất nhặt tóc của mình lên, bây giờ dùng một từ nước mũi, một từ nước mắt để hình dung Ngũ Khu Dương một chút cũng không khoa trương, hình tượng gì rất lạ.

Bị chửi, Thần Cách một chút phản ứng đều không có, đẩy tay Ngũ Khu Dương ra: “Đừng đem tóc làm đầy sân nhà, bẩn chết!”

Đã kích giống như một viên đá rơi vào đầu của Ngũ Khu Dương, ngay cả từ đầu chí cuối ở một bên quan sát như Mạc Tạp cũng bắt đầu có chút đồng cảm với Ngũ Khu Dương, cậu vỗ nhẹ nhẹ bả vai của Ngũ Khu Dương: “Thật ra thì tôi cảm thấy cậu để tóc ngắn so với tóc dài càng đẹp mắt.”

Ngũ Khu Dương giờ phút này căn bản là không nghe lọt bất kỳ lời an ủi nào, bộ dáng của hắn so với ba mẹ chết càng khó coi hơn.

“Tôi biết cậu bây giờ tâm tình thật không tốt, chuyện gì cũng không nghe lọt, chuyện gì đều không muốn làm, muốn một mình yên lặng một chút. Tôi có thể hiểu được, cậu bây giờ nhất định là không muốn đi đến biển Caribê, vậy thì không bằng đem kia hai tờ vé đó cho tôi đi!” Chưa kịp đợi Ngũ Khu Dương đáp lại, Mạc Tạp đã đoạt lấy hai tấm vé trong túi của Ngũ Khu Dương, đứng ở trước mặt Thần Cách: “Này, Thần Cách, chúng ta cùng đi biển Caribê xem nơi này thú vị như thế nào đi!”

Thần Cách khéo léo cự tuyệt những yêu cầu của nữ sinh, cũng không có lý do gì phải đáp ứng yêu cầu của Mạc Tạp: “Cậu cho rằng cậu là ai?”

“Tôi chính là tôi, là Mạc Tạp. Vì người bằng hữu Ngũ Khu Dương ở trong phòng của cậu đã làm một chuyện đen tối đối với tôi, cho nên cậu cũng phải chịu một nửa trách nhiệm, coi như là bồi thường tổn thất tinh thần.”

” Tôi ngay cả nữ nhân đều không đi cùng, tại sao phải cùng cậu đi?”

“Bọn họ thích cậu, đối với cậu có điều yêu cầu. Tôi không thích cậu, đối với cậu không muốn cầu xin, chẳng qua là muốn có bạn có bè mà thôi, chẳng qua là đúng lúc có hai tấm vé mà thôi, chẳng qua là tôi cũng xem cậu là một người, đi đi, tôi nghe nói chỗ kia đặc biệt tốt!” Lúc Mạc Tạp nói lời này, cặp mắt trong suốt kia phát ra một trận ánh sáng.

Thật lâu, Thần Cách mới không nhịn được nói câu: “Thuận tiện chấp nhận!”

Lần này Mạc Tạp cười càng sáng lạn hơn: “Vậy cậu chờ tớ, tớ đi lên lầu lấy điện thoại di động.”

“Nơi này còn có một người đây!” Ngũ Khu Dương bi oan phần nộ nhắc nhở hai người sự tồn tại của mình. Mạc Tạp quay đầu lại liếc mắt nhìn Ngũ Khu Dương: “Cố gắng lên!” Sau đó liền tựa như bay lên lầu.

Lúc Mạc Tạp lên lầu, Hác Suất đã mua một xấp dây hoa hồng đặt ở trong phòng khách, còn có cây nến cũng bày xong. Vốn là Mạc Tạp muốn tìm Hác Suất tức giận, nhưng bây giờ cậu hoàn toàn không có biện pháp đối với bất kỳ người nào tức giận. Trong cơ thể cậu có trồng một thứ kỳ quái vô hạn, nhìn bất cứ chuyện gì đều tốt đẹp. Chứng có lớn nhất chính là gương mặt xấu xa kia của Hác Suất hôm nay thoạt nhìn đặc biệt thuận mắt.

14. Chương 14: Chỉ Còn Dư Lại Hai Chúng Ta Trong Một Căn Phòng

“Cậu bán đứng bạn bè, tớ sẽ trở lại tìm cậu tính sổ. Hôm nay tớ có chuyện phải đi ra ngoài một hồi, có thể sẽ trở về tương đối trễ.” Mạc Tạp vừa tìm điện thoại di động trên ghế sa lông vừa nói.

“Cái gì bán không ra bán. Người khác cho tớ tiền chỉ để kêu cậu xuống gặp mặt, chuyện này kẻ ngu mới không đáp ứng đó. Lại nói cậu bây giờ không phải đang rất tốt sao. Nào nào, xem biểu lộ của cậu là đáp phải phải phân chó sao?”

“Tớ đập cậu thì có. Nói cho cậu biết, tớ sẽ đi biển Caribê chơi.”

“Thiệt hay giả? Giá vé đến chỗ này rất đắt tiền, cậu lấy đâu ra tiền? Đi với ai?”

“Người khác cho tớ vé, hai tờ, cho nên tớ gọi Thần Cách cùng đi.” Mạc Tạp nói lời này có nhiều kiêu ngạo.

”Khoan đã, cậu chờ chút. Tớ là bạn cùng lớn lên với cậu, tại sao cậu không gọi tớ, lại gọi Thần Cách?”

“Cậu đây không phải là muốn bên cạnh Cao San San sao? Nói cái gì không nên gọi Thần Cách nữa. Đó là bởi vì cậu không rảnh, cho nên tớ không thể làm gì khác hơn là gọi Thần Cách.”

“Nếu như tớ nói ta rảnh rồi thì sao?”

“Cậu mà rảnh? Điện thoại di động đã tìm được, tớ đi trước.” Lúc gần đi cậu nhìn vào cái bàn ăn: “Cậu cầm cây nến chết người ở trên đó làm gì vậy?”

“Hứ! Cậu nói cái gì? Trở lại cho tớ! Chuyện liên quan tới Thần Cách và tấm vé còn chưa nói rõ ràng đây!”

Nhưng là Mạc Tạp đã sớm không có còn ở đây. Hác Suất ngồi một cành hoa hồng nói: “Ai nha, hoa nhỏ, người nói xem Mạc Tạp đồng tính lúc nào mới có thể phát hiện ra hắn đang biến thành người đồng tính đây?”

Mạc Tạp rất nhanh đã đi xuống tới, Ngũ Khu Dương như cũ quỳ ở nơi đó không nhúc nhích, xem ra chuyện này đối với hắn đích đã kích đặc biệt lớn.

“Tôi chuẩn bị xong rồi, thế nào?”

Thần Cách lần nữa đi tới trước mặt Ngũ Khu Dương, đưa tay ra: ” Khi tớ mới trở về thấy xe của cậu đậu ở dưới lầu.”

“Nam nhân cũng đi cùng cậu, tóc cũng bị cậu cắt bỏ, cậu bây giờ còn lái xe của tớ. Cách, cậu nhìn tớ, nhìn đôi mắt của tớ, cậu nói cho tớ biết, cậu đã bị gì thế?”

Thần Cách nhìn ánh mắt của Ngũ Khu Dương: “Tớ cho cậu biết, nhất định phải đem tóc nhật sạch sẽ cho tớ.” Sau đó giật giật ngón tay, Ngũ Khu Dương mới bất đắc dĩ từ trong túi xách lấy ra chìa khóa xe, Mạc Tạp đã không kịp đợi từ phía sau đẩy bả vai Thần Cách liền hướng ngoài cửa đi: “Tôi không phải là muốn thúc giục cậu, nhưng mà hôm nay là đêm Giáng sinh, đi trễ nhất định sẽ kẹt xe.”

“Nói xạo chết người!”

Mạc Tạp quay đầu lại giúp Thần Cách dẫn dò Ngũ Khu Dương: “Ngây ngô ở đó làm gì? Tắt đèn cùng tôi đi, giúp hắn tiết kiệm một chút tiền điện. Còn nữa nhớ khóa trái cửa, năm nay ăn trộm rất nhiều.”

Nói xong, hai người liền biến mất ở cửa cua quẹo. Ngũ Khu Dương nghe được tiếng cửa thang máy mở, cảm tức tiếp nhận sự thật: “Người, hai người các người nhất định sẽ xuống địa ngục!”

Đài phát thanh trong xe đang phát tin tức, thỉnh thoảng sẽ còn kèm theo âm thanh xào xạc do tín hiệu không tốt. Xe chạy hơn hai giờ, Thần Cách liền hối hận lúc ấy mình tại sao chấp nhận yêu cầu của người nhà quê đó, bởi vì hai người đã bị ngăn lại ở đường hầm hơn mười phút. Thần Cách có chút phiền não, ngón tay không ngừng gõ tay lái, nhìn sang Mạc Tạp bên cạnh một chút. Mạc Tạp đã ngủ thiếp đi ngọ cả đầu, nếu không có giây nịt an toàn cậu đã sớm ngã trái ngã phải rồi. Thần Cách tắt loa phát thanh đi, sau đó hơi nghiêng về phía trước, nhẹ nhàng điều chỉnh ghế ngồi của Mạc Tạp lại mới lại tiếp tục chờ đợi khá lâu.

Lại qua hai mươi phút sau, một đoàn xe thật dài mới bắt đầu đi lại, lúc xe khởi động làm Mạc Tạp tỉnh dậy, mở mắt ra, đuổi người: “Đến đâu rồi vậy?”

“Cậu tỉnh dậy thật là đúng lúc.”

“Thế nào? Mới vừa kẹt xe à? Hả? Cậu điều chỉnh ghế ngồi cho tớ?”

Hai vấn đề của Mạc Tạp đều không được trả lời. Cậu điều chỉnh ghế ngồi lại lần nữa. Xe còn chưa đi bao lâu lại dừng phải ngã ba đường, Thần Cách ngừng lại hỏi: “Đi hướng nào?”

“Cậu hỏi tớ, tớ làm sao biết.”

“Không biết cậu còn muốn đi?”

“Sao lại đổ lỗi cho tớ? Cái này do Ngũ Khu Dương, ngay cả trong xe cũng không có máy định vị, vậy mà nói mình rất giàu có. Để tớ xem bản đồ.” Mạc Tạp tìm được một tấm bản đồ để trong xe.

“Nhanh lên một chút!”

“Cậu đừng thúc giục tôi, làm tôi khẩn trương.”

“Tôi chỉ thúc giục cậu, không có làm cậu.”

“Cậu... Cậu có... Lão tử không so đo với cậu.” Mạc Tạp chăm chú nhìn bản đồ cẩn thận tìm kiếm vị trí bọn họ bây giờ đang dừng. Thần Cách đưa tay đặt ở trước mặt Mạc Tạp, đẩy mặt của cậu lui về phía sau: “Cậu đừng nhìn gần như vậy, muốn cận thị à?”

Mặc dù tay của Thần Cách đã thu hồi đi, nhưng Mạc Tạp cảm thấy đụng chạm cái tay kia nhiệt độ lại thật lâu không trôi đi. Bên trái buồng tim nhảy lên, âm thanh có chút điếc tai nhức óc, để cho cậu thật không biết làm sao, hốt hoảng không dứt, cậu không biết rõ thân thể của mình đang bị gì.

“Này, tìm được chưa?”

“Tìm, tìm được cái gì? A, đúng đúng, bản đồ, a, cái này đi bên kia.” Mạc Tạp vì không muốn cho Thần Cách đưa ánh mắt đặt ở trên người mình liền vô cùng tùy tiện chỉ đại một phương hướng. Hiện tại cậu đâu còn tâm trí quản chuyện xe sẽ chạy hướng nào, chính cậu trong đầu còn không tìm được phương hướng nữa là. Cậu kéo cửa sổ xe xuống, cảm giác mình nhất định phải hít một ngụm khí mới được.

“Cậu làm gì thế?”

“Tôi hít thở không khí một chút!”

Xe lại tiếp tục hành trình một hồi, trên lộ xe càng ngày càng ít, chung quanh cũng càng ngày càng hoang vu. Thần Cách có chút hoài nghi hỏi Mạc Tạp: “Cậu xác định là đi đường này?”

Câu hỏi này liền khiến Mạc Táp chột dạ, thấy trước mặt ven đường có một quán nhỏ liền nói: “Cậu dừng lại đây, tớ đi hỏi thăm đường!”

Trong chốc lát, Mạc Táp trong ngực ôm hai bình nước suối trở lại, gương mặt trấn định, phảng phất nỗi lo sợ, cậu là sợ bị Thần Cách mắng.

Xe lại tiếp tục chạy, hơn nữa lại đi theo hướng sai.

“Còn bao lâu nữa?”

“Uống nước rồi hãy nói, tôi cố ý đặt chai nước ở trong ngực cho nó ấm, uống không có lạnh như vậy.” Mạc Táp trở nên ân cần, Thần Cách nhận lấy, mở chai ra uống một hớp lại đưa trả cho Mạc Táp, Mạc Táp vẩn nấp lại.

Mạc Táp nhìn sắc trời bên ngoài đã càng ngày càng mờ: “Thật ra thì, có chuyện tôi không biết nên nói thế nào với cậu.”

“Cậu đừng nói cho tôi biết là đi lầm đường nhé?”

“Thật, thật ra thì... Tôi chính là muốn nói cho cậu biết chuyện này.”

Thần Cách thắng xe gấp, vỗ đầu che mặt liền mắng: “Sao cậu không chịu nói sớm? Cậu thật là quá ngu ngốc, lại còn bị chứng đầu to quá độ!”

“Tôi không phải như vậy, tôi chính là sợ bị cậu mắng ta như vậy!”

“Nói cậu ngu ngốc là còn nhẹ!” Thần Cách lần nữa khởi động xe: “Bây giờ trời đã tối rồi, cũng đã trở về không kịp, trước mặt hẳn có người ở, tá túc một đêm.”

Mạc Táp đâu còn dám nói cái gì phản bác, chỉ còn có thể gật đầu đồng ý. Hơn mười phút sau, Mạc Táp liền thấy một trấn nhỏ, đúng là một trấn rất nhỏ. Vào thời gian này rất nhiều tiệm mì đã đóng cửa, chỉ có một số ít tiệm cùng các gian hàng thịt nướng là còn một ít người. Xe đi ngang qua, vòng một vòng lớn, mới tìm được một quán tương đối khá mới. Cửa hiệu viết là quán mới, thật ra cũng không có gì khác biệt với mấy quán khác nhưng mà lại có tên khá đặc biệt: “Thành phố Paris”

Bây giờ cũng không phải lúc bắt bẻ, hai người được bà chủ mập mạp dẫn đến một căn phòng ở lầu ba. Bản lề cửa gỗ màu vàng, dùng cái chìa khóa mở cửa. Vừa vào căn phòng, Mạc Táp liền kinh ngạc, ngay cả thứ cơ bản nhất là ti vi đều không có, hơn nữa ngay cả tường đều là làm bằng gỗ, rèm cửa sổ cũng rất dơ bẩn. Có lẽ thứ đáng giá an ủi duy nhất chính là hai miếng chăn màu trắng. Mạc Táp lấy một cái liền đặt mông ngồi xuống giường, giường phát ra âm thanh chi chít: “Mệt chết đi được.”

“Điều này có thể trách người nào được?” Thần Cách khóa trái cửa cẩn thận, sau đó thử một chút có an toàn hay không.

“Tôi cũng đã thừa nhận sai lầm, cậu còn muốn như thế nào?”

“Tôi có thể như thế nào, nhanh đi tắm đi!”

Ở phòng vệ sinh, Mạc Táp bên đánh răng, bên nhìn chăm chăm mình trong gương, đột nhiên ý thức được tối nay mình sẽ cùng Thần Cách ở chung một đêm. Chỉ cần nghĩ đến vấn đề này, ngũ tạng cậu sẽ thay đổi xao động bất an. Cậu nhổ ra nước bọt trong miệng, liều mạng làm hô hấp sâu. Minh cũng thường cùng Hác Suất đơn độc chung sống, đều là nam nhân, không có gì để lo lắng. Thần Cách cũng không phải đối xử đặc biệt với mình, sao mình lại có cảm giác được hấn cưng chùi, đáng xấu hổ!

“Cậu còn phải ở bên trong ngây ngô bao lâu?”

“Ồ, lập tức ra liền.”

Mạc Táp thần thái tựa như bình thường đi ra ngoài, nhưng vừa nhìn thấy mặt của Thần Cách cậu vừa khẩn trương, sau khẩn trương lại là hốt hoảng, chỉ đành phải nhanh chóng chui vào trên giường, dùng chăn cuộn cơ thể thật thật nghiêm ngặt: “Tôi muốn ngủ.” Bởi vì sợ quán mới không sạch sẽ cho nên chẳng qua là chỉ cần cởi áo khoác, mặc quần áo đúng cách.

Không bao lâu, nghe được âm thanh rửa sạch của phòng vệ sinh, Mạc Táp từ trong chăn đưa ra một cái tay lục lọi áo khoác lấy điện thoại ra, sau đó thò đầu ra nhìn một chút, xác định Thần Cách không có ra ngoài, lại đem đầu rúc vào trong chăn bấm số điện thoại của Hác Suất. Bên này Hác Suất đang cùng Cao San San tiến hành bữa tối bên ngọn nến, bởi vì điện thoại di động một mực vang không ngừng mới cần rằng nghiêng lợi nghe điện thoại của Mạc Táp: “Nếu như không phải là chuyện quan trọng, tớ liền làm thịt cậu.”

“Cậu nói chuyện với người nào đây? Lập tức trả tiền cho lão tử.” Mạc Táp nhỏ giọng nói.

“Cậu đừng nói tới chuyện này. Vậy cậu nói có chuyện gì gấp?”

“Tớ muốn hỏi một chút. Buổi tối tớ ngủ có nói mơ hay không? Hoặc là mộng du?”

“Cậu đã phá chuyện quan trọng của tớ vào lúc cậu gọi tới rồi. Tớ không biết, không biết, cậu đừng gọi điện thoại cho tớ nữa.” Hác Suất vô tình cúp điện thoại của Mạc Táp.

Mạc Táp nghe tiếng tút tút cũng tắt điện thoại di động. Cái gì chuyện nhỏ, cái này rõ ràng là chuyện đại sự cực kỳ quan trọng. Vạn nhất mình lúc ngủ quá bất nhã, hù dọa Thần Cách làm sao bây giờ? Tính sao bây giờ, đừng ngủ như chết là được rồi. Nói xong lời này chưa đầy năm phút, Mạc Táp ngủ thiếp đi. Sau khi Thần Cách tắm xong, đi ra đã có thể nghe được tiếng hít thở đều đều của Mạc Táp, hẩn đi tới mép giường của Mạc Táp: “Tên ngu ngốc này, muốn chết vì kín mít hay sao?”

Hẩn đưa tay đem chăn kéo kéo xuống để gió thổi không lọt. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Táp từ trong chăn lộ ra.

Đèn dập tắt, phòng ở mất đi ánh sáng sau từ từ tối xuống. Sau đó bị ánh trăng từ rèm cửa sổ liềm mạng chui vào thay thế, huyền diệu mông lung.

15. Chương 15: Giờ Này Năm Sau

Hai người ngủ không được bao lâu đã bị tiếng gõ cửa nặng nề bên ngoài đánh thức. Mạc Táp tuy ngủ nhưng rất cảnh giác, chỉ cần có điểm động tĩnh sẽ tỉnh lại. Cậu đứng dậy, mặt khó chịu hỏi: “Người nào vậy?”

“Xin hỏi quý khách có cần phục vụ hay không?”

Mạc Táp đi lên phía trước, cậu mở cửa ra một chút, từ trong khe cửa hướng ra ngoài nhìn, thấy chỉ có một người phụ nữ trang điểm đậm, sau đó mới mở cửa. Người phụ nữ này trên dưới 25 tuổi, mông nhỏ, ngũ quan không tính là đẹp nhưng cũng không xấu xí, xung quanh mắt có chút tàn nhang.

“Phục vụ khách hàng cái gì?”

“Tiểu đệ đệ, cậu là thật không biết hay là giả vờ không biết? Không phải trẻ em bây giờ cũng nên biết sao?” Người phụ nữ chau mày, hướng về phía Mạc Táp kiêu kiêu cười.

Nụ cười này, Mạc Táp liền hiểu ra ý nghĩa của phục vụ khách hàng, chẳng qua là cậu không nghĩ tới chuyện này đã phổ biến đến một nơi như thế này. Vì tò mò giá thị trường bây giờ, Mạc Táp hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

“800 ngàn một lần, 1.6000.000 một đêm.”

“Cũng không mắc.” Mạc Táp suy nghĩ.

Người phụ nữ lắc lắc cái eo thon gọn đi vào trong phòng, thấy còn có một người quay đầu nhìn Mạc Táp la àm lên: “Thì ra là có hai người à, vậy thì phải tăng giá, một triệu một lần.”

Mạc Táp vô cùng tiếc hận nhìn Thần Cách: “Cậu xem, bộ dáng kia của cậu cũng trị giá 200 ngàn.”

Người phụ nữ nhìn kỹ Thần Cách một chút, không khỏi có chút vui mừng, không nghĩ tới chuyện một nơi như thế này trăm năm khó được gặp một người đàn ông anh tuấn, lãng tử như vậy. Vì vậy hơi hạnh phúc, liền giảm giá: “Tôi sẽ giảm giá cho cậu mỗi lần mua hàng, cậu cảm thấy như thế nào?” Người phụ nữ đến gần giường Thần Cách, đặt mông ngồi ở trên giường, Thần Cách chẳng qua là cười cười, như cũ như không có chuyện gì xảy ra.

Mạc Táp vừa không hoảng hốt không vội vàng, bây giờ cũng trở nên nóng nảy: “Đừng, đừng! Chúng tôi cái gì cũng không muốn, chẳng qua là ở chỗ này một buổi chiều, ngày mai còn phải lên đường đấy!”

Nghe được Mạc Táp nói như vậy, người phụ nữ không vui, ôm tay: “Cậu không muốn làm gì lại đưa tôi vào đây, rồi hỏi này nọ, cố ý trêu chọc lão nương sao? Chơi thật khá đó, lão nương đây là ai? Xem thường lão nương sao? Cậu có biết ở nơi này lão nương vẫn có chút danh tiếng không?”

Người phụ nữ hoàn toàn làm Mạc Táp giật mình, đem ánh mắt cầu cứu hướng về Thần Cách. Thần Cách đứng lên, một cái tay vịn bả vai người phụ nữ: “Hắn là muốn làm chuyện đó, nhưng mà mới vừa làm giải phẫu bao quy đầu, có lòng nhưng không đủ lực.” Người phụ nữ soi mói toàn thân Mạc Táp, đứng lên: “Vậy còn cậu?”

Thần Cách đem người này mang ra ngoài cửa: “Hôm nay quá mệt mỏi, tối mai tìm cô, được không?”

Người phụ nữ có chút không muốn, nhưng lại cự tuyệt Thần Cách không được, cuối cùng chỉ đành phải đứng ở cửa: “Vậy ngày mai cậu nhất định phải tìm tôi, chỉ cần nói bà chủ ở dưới một tiếng. Tôi tên là Mộng Mộng, nhớ nha!”

“Mộng Mộng đúng không? Tối mai gặp lại!” Nói xong Thần Cách đóng cửa lại, xoay người mặt lạnh nhìn Mạc Táp ở một bên ngây ngốc: “Đừng có tùy tiện mở cửa cho người ngoài cửa!”

Sau đó lại trở về ngủ trên giường. Mạc Táp làm thật làm thật chủ, mới vừa học cách nói chuyện của người khi này: “Tôi tên là Mộng Mộng, nhớ nha!”

“Cậu còn muốn ngủ hay không?”

“Sao lại không ngủ? Chẳng lẽ muốn thức để cảm nhận cậu đối với tôi có nhiều lãnh đạm sao?” Mạc Táp nói chuyện ê ẩm.

Đền lại lần nữa dập tắt, yên tĩnh thật lâu, ánh trăng lơ lửng mới truyền tới âm thanh dễ nghe của Thần Cách: “Đây không phải là lãnh đạm!”

“Cái này còn không phải là lãnh đạm, vậy đó là cái gì?”

Lại là trầm mặc, một hồi sẽ qua mà, Thần Cách trở mình: “Nói không chừng ngày nào đó tâm tình tôi tốt, thật tốt, sẽ nói cho cậu biết.”

“Nói không chừng ngày nào đó là ngày nào vậy?” Rõ ràng cũng biết sẽ không có câu trả lời, Mạc Táp mỗi lần cũng sẽ cam tâm tình nguyện nhận những lời này.

“Dù sao cũng không phải là hôm nay.”

Lại một lần nữa trầm mặc, lần này không có ai nói chuyện. Có lẽ là bởi vì ban ngày hành trình quá mệt mỏi, hai người đã đi ngủ.

Nửa đêm, Mạc Táp mơ mơ màng màng nghe được Thần Cách rời giường đi nhà cầu, trong chốc lát, Mạc Táp cảm giác mình bị một vật thể đè lại. Trong nháy mắt cậu liền từ trạng thái mơ hồ biến thành thanh tỉnh cực độ. Người mù, người điếc, kẻ ngu cũng biết là Thần Cách. Mạc Táp phẫn nộ quấy người một cái. Thần Cách chiu vào chăn, cũng đem chăn kéo về hướng hắn. Mạc Táp vội vàng nắm chặt mép chăn của mình bên này, để ngừa nguyên một cái chăn bị Thần Cách lấy.

Xem ra Thần Cách đã ngủ đến giường của ai cũng không nhận ra, không chừng còn tưởng rằng đây là nhà mình. Hắn ngược lại ngủ rất thơm, Mạc Táp nhìn hắn, cùng Thần Cách ở gần như vậy mình căn bản là không có biện pháp ngủ. Trái tim của cậu lại đang không quy luật nhảy lên, giống như là muốn tùy thời từ cổ họng nhảy lên đi ra. Mạc Táp chặt vật nuốt nước miếng một cái muốn gọi Thần Cách dậy, Thần Cách đột nhiên xoay người lại, đối mặt với Mạc Táp, lần này hai người đối mặt càng gần. Thần Cách thở, hơi thở vừa đúng lúc bay tới trên mặt của Mạc Táp. Mạc Táp toàn thân giống như bị vô số con kiến bò qua, ngay cả tóc gáy cũng ngạo nghễ dựng lên. Dấu hiệu cho thấy chủ nhân bây giờ đang ở trạng thái khẩn trương.

Mượn ánh trăng yếu ớt thấy mặt của hắn sau khi ngủ, Mạc Táp cũng không đành lòng đánh thức Thần Cách, chỉ ngây ngốc giữ vững cái tư thế này vay nhìn Thần Cách. Cậu đưa tay sờ gương mặt đẹp mắt của Thần Cách, nhanh chóng tan chảy cảm xúc. Cậu có chút hoảng hốt, đột nhiên cậu ý thức được mình đang

làm gì, lại thật nhanh đem tay rút trở về. Thấy Thần Cách cũng không có tỉnh dậy, cậu không nói gì, lấy tay sờ bụng tim của mình một cái, lại đem tay đặt ở chỗ bụng tim đang đập thành thịch của Thần Cách, nói: “Có lẽ Thần Cách có bệnh, nhịp tim hẳn đập với tốc độ so với mình chậm như vậy.”

Mạc Tạt không rõ ràng lắm mình ngủ khi nào, mở mắt ra lần nữa là lúc thấy Thần Cách, cậu mới xác định mình không có nằm mơ. Tay giống như đụng phải một vật ấm áp, Mạc Tạt càng nghĩ càng cảm thấy có cái gì không đúng, rõ ràng là có mặc quần áo ngủ, làm sao có thể sẽ có vật ấm áp? Mạc Tạt dùng tay trái sờ một cái, kinh hãi run sợ dùng tay phải đưa vào trong quần của mình sờ một cái nữa, xác định là hai vật thể giống nhau, mặt đỏ lên, nhất định là tối hôm qua sau khi hắn đi nhà cầu ngay cả kéo quần lên cũng không kéo hết.

Trái lo phải nghĩ, Mạc Tạt khế cần rằng, quyết định vẫn là đem vật kia đem vào trong quần hắn trở lại. Nhưng bởi vì vào buổi sáng, sau khi thức dậy vật kia của đàn ông đều ở trạng thái dựng đứng. Hơn nữa là lần đầu tiên thấy cái này của người đàn ông khác, hướng chi vật kia so với mình còn lớn hơn nhiều. Mạc Tạt có chút bị giật mình, càng luống cuống tay chân, từ từ đem vật thể này trở về trong quần của hắn, sau đó kéo “cửa sổ” lại. Trán Mạc Tạt đỏ mồ hôi, nhỏ giọng oán trách: “Ngủ thật đúng là sâu!”

“Cậu ở đây làm gì?”

Mạc Tạt ngẩng đầu lên, trên mặt ửng đỏ đã đổi thành tái nhợt. Thần Cách nhìn chòng chọc Mạc Tạt, sau đó nhìn bàn tay cậu đang đặt trên quần của mình. Mạc Tạt có trông cảm giác khóc không ra nước mắt, tại sao vừa vặn ở nơi này tiết mồ hôi Thần Cách liền tỉnh?”

“Cậu, cậu đừng hiểu lầm tôi, tôi chẳng qua là...”

“Cậu chẳng qua cái gì?”

“Tôi, tôi chỉ là muốn đem nó đưa về nhà, chỉ như vậy mà thôi. Cậu tốt nhất không cần nhớ quá nhiều.” Mạc Tạt hốt hoảng thu hồi hai tay, vừa nói lời nói không có mạch lạc. Thần Cách ngồi dậy, kéo “cửa sổ” lên: “Cậu chạy đến trên giường của tôi làm gì?”

Mạc Tạt cũng ngồi dậy: “Tôi chạy đến trên giường của cậu? Cậu mở mắt ra xem thật kỹ, thật rõ ràng đi. Là ai chạy đến trên giường của người nào, đừng nói tôi thành người tùy tiện như vậy có được hay không? Cũng không biết là người nào, nửa đêm canh ba liền...” Mạc Tạt càng nói âm thanh càng nhỏ, đến cuối cùng sẽ không có thanh âm.

Thần Cách nhìn chung quanh một chút: “Vậy cậu làm gì sao không đánh thức tôi?” Hoàn toàn không có một chút đuối lý.

Cái vấn đề này làm Mạc Tạt ú ớ, nửa ngày tìm một câu trả lời thích hợp. Mà Thần Cách cũng chỉ tùy tiện hỏi một chút mà thôi, cũng không có ý định muốn nghe câu trả lời: “Nhanh lên một chút đi, phải trở về nhà!”

“Này không đi biển chơi sao?” Mạc Tạt có chút thất vọng.

“Cậu rốt cuộc có nhìn vé hay không? Lễ hội Giáng sinh chỉ mở ra tối hôm qua.”

Trải qua nhắc nhở như vậy, Mạc Tạt mới từ trong túi xách lấy ra hai tấm vé, cẩn thận đọc dòng chữ nhỏ phía dưới, sau đó thất vọng và trở về trên giường, hai chân đung đưa loạn xạ. Mỗi lần Mạc Tạt đùa bốn tính khí sẽ như vậy: “Tôi còn mong đợi điều gì tốt, có lắm hay không a, cái gì lễ Giáng sinh, ông già nô en. Xui xẻo thật!”

“Được rồi, đừng đùa bốn như vậy, mau dậy đi!”

“Tôi chính là không cam lòng!”

“Có cái gì đâu mà không cam lòng, sang năm tôi dẫn cậu tới đó không được sao?”

Lời nói của Thần Cách vừa dứt, Mạc Tạt đang ở trên giường bất động, lặp lại câu nói của Thần Cách trong đầu, trợn to mắt hỏi: “Ý của cậu là sang năm sẽ còn chỗ tôi đi?”

“Không cần đem lời của tôi lặp lại một lần nữa.”

Mạc Tạt từ trên giường nhảy tung lên: “Quá tốt, đây chính là cậu nói, tôi một chút đều không có cường bách cậu. Sang năm nếu cậu không chở tôi đi, tôi liền nguyên rửa cậu cả đời này cũng không chiếm được lão bà.”

“Dài dòng cái gì, đi thôi!”

“Chờ tôi một chút, giày còn chưa mang xong.” Mạc Tạt ngay cả giày chưa mang hoàn chỉnh liền vội vã chạy ra ngoài, đến quầy tính tiền ở lầu dưới, Mạc Tạt đặc biệt dặn dò bà chủ nói cho Mộng Mộng hai chữ “gặp lại sau”

Trên đường trở về, Mạc Tạt thấy Thần Cách để điện thoại ở cửa chắn gió, liền vội vàng cầm lấy: “Tôi phải thêm ghi chú vào điện thoại của cậu, tránh để cậu sang năm đem chuyện này quên mất.” Mạc Tạt nghiêm túc cầm điện thoại của Thần Cách: “Thiết lập mười đồng hồ báo thức, tôi cũng không tin nhắc nhở không giết chết cậu.”

“Cậu còn là trẻ con sao?”

Mạc Tạt không lên tiếng, cậu len lén nhìn Thần Cách một cái, sau đó liền mạng lưu số điện thoại của mình vào điện thoại của hắn. Thấy điện thoại di động của mình có số gọi đến, Mạc Tạt không nhịn được có chút kích động nhỏ, không cho tôi số điện thoại di động, tôi cuối cùng cũng có biện pháp có được, quấy rầy cậu cho chết luôn.

“Này, Thần Cách.”

“Gi?”

“Sang năm còn phải cùng nhau trải qua lễ Giáng sinh, đúng không?”

“Cậu còn phải nhắc nhở tôi bao nhiêu lần?”

“Tôi đây không phải sợ cậu quên sao? Nếu như khi đó cậu có bạn gái thì làm sao bây giờ?”

“Được được được! Bất kể sang năm có như thế nào, tôi cũng cùng cậu trải qua, được chưa?”

“Được!” Mạc Tạt nhẹ nhàng cười.

“Hài lòng?”

“Hài lòng!”

16. Chương 16: Hôn

Mặc dù không được đi biển Caribê, nhưng lễ Giáng sinh cũng không phải đã kết thúc. Mạc Tạt vì đối với hành vi sai lầm của mình ngày hôm nên chuẩn bị mời Thần Cách ăn bữa ăn hoành tráng, đó là nguyên một thùng KFC (Kentucky Fried Chicken - Gà rán Kentucky).

Con đường giống như gương mặt nổi đầy mụn khi tuổi thanh xuân qua đi, lồi lõm, giống như Ngũ Khu Dương dù xe có tốt đến mấy nhưng khi lái trên địa hình như thế này liền lộ ra thật nhiều khó khăn, nhưng mà là do Thần Cách lái xe. Nơi này là một ngọn núi nhỏ gần trường học, trước kia Mạc Tạt đều là đi bộ lên, lần này ngồi xe khiến cậu lắc lư dọ dầy. Trên núi có một ngôi chùa nhỏ, được xây dựng từ rất lâu. Bởi vì không đạt được tiêu chuẩn của dự án du lịch nên có rất ít người quan tâm đến. Khi còn bé, ba Mạc Tạt thường dẫn cậu tới nơi này chơi; trưởng thành, Mạc Tạt liền dẫn Thần Cách tới đây chơi.

Mạc Tạt đem cả một thùng KFC để vào sau xe, sau đó lấy tay sờ một cái: “Tôi xem trong phim ảnh thấy một số người cũng ngồi ở trước xe như vậy, không biết tôi có thể ngồi lên hay không?” Mạc Tạt nhao nhao muốn thử.

“Ngồi đi, dù sao cũng không phải là xe của tôi!”

Lấy được phê chuẩn của Thần Cách, Mạc Táp liền đặt mông ngồi lên mui xe trước, uống một ngụm lớn nước côca côla: “Không lâu nữa sẽ có một công ty nhận thầu làm nhà tại đây!”

Thần Cách không nói gì, chẳng qua là nhìn chằm chằm ngôi chùa trước mặt cũ nát đến không chịu nổi. Mặc dù cảnh sắc nơi này thật đẹp, nhưng lại không có những thứ cần thiết phục vụ cuộc sống con người. Tiếp theo, Mạc Táp lại uống một hơi côca côla, mùa đông uống côca côla càng lạnh hơn: “Mặc dù tôi cũng biết tiền rất quan trọng, nhưng có lúc cũng muốn dừng lại lấy hơi, Thần Cách, với tính cách và thái độ tiêu cực về tiền bạc này sau này tôi có thể làm gì? Tôi đã năm thứ ba đại học, trước kia lúc tôi năm thứ nhất đại học, năm thứ hai đại học đã không nghĩ đến, nói thật sắp bước ra xã hội, tôi cũng có chút sợ.” Thấy Thần Cách vẫn không có nói chuyện, Mạc Táp đột nhiên ý thức được mình đã nói quá nhiều: “Cảnh vật khiến con người nảy sinh cảm xúc! Cậu có thể hoàn toàn nhìn tôi không?”

“Tôi thật không muốn nói những lời kinh tởm, buồn nôn để động viên cậu. Mỗi người đều có lý do khiến mình hạnh phúc, lý do đó có thể là vì những đứa con, vì thương người, vì bạn bè, vì cha mẹ hoặc là vì người không quen biết. Cậu cũng sẽ có, sẽ có một ngày như vậy, sẽ có một người tận tâm tận lực làm cho cậu hạnh phúc, Mạc Táp.”

Mạc Táp nhìn Thần Cách, hai tròng mắt thâm thúy khiến hắn phải chú ý: “Thật ra tôi đặc biệt thích nghe cậu gọi tên tôi!”

“Cậu có bị bệnh không?”

“Bởi vì giọng nói của cậu thật dễ nghe, đem tên của tôi ra gọi cũng rất êm tai. Vừa nghe cậu kêu tôi, tôi đã cảm thấy hạnh phúc.”

“Tại sao tôi phải làm cho cậu có cảm giác hạnh phúc?”

“Đừng quá hẹp hòi chứ!”

“Cậu xinh đẹp, tôi cự tuyệt.”

“Thần Cách là một tên quỷ hẹp hòi!” Mạc Táp hướng về phía bên tai Thần Cách lớn tiếng kêu la.

Thần Cách hướng bên cạnh lóe lóe: “Cậu nhỏ giọng một chút.”

“Tại sao nhỏ giọng? Tôi muốn cho toàn thể giới biết cậu là một tên quỷ hẹp hòi. Nếu cậu hẹp hòi như vậy, tôi dành một mình ăn hết một thùng KFC này thôi!” Mạc Táp đem nguyên một thùng ôm vào trong lòng ngực mình.

“Ăn xong rồi, cậu liền lại đi xuống đường mua một phần khác đi lên.”

“Cậu xinh đẹp.” Mạc Táp học Thần Cách trả lời, từ thùng trong lấy ra một miếng gà rán. Nếu quả thật có Thần Cách sẽ làm cho cậu hạnh phúc, Mạc Táp hy vọng hắn vĩnh viễn sẽ ở đây, bởi vì giờ phút này cậu cũng đã hạnh phúc. Cậu bị ý tưởng đột nhiên này làm cho sợ hết hồn, gà rán cũng bị Mạc Táp bóp biến hình.

“Này, cậu không ăn đừng lãng phí thức ăn.”

“Lãng phí thức ăn cũng không cho cậu ăn.”

“Thật đúng là tính tình thất thường.”

.....

Đường về nhà giống như tới thời điểm lắc lư vậy, Mạc Táp hối hận mới vừa rồi ăn quá nhiều, những thứ đó bây giờ cũng tranh trước giành sau muốn trào đi ra ngoài. Thần Cách nhìn lướt qua sắc mặt không tốt lắm của Mạc Táp: “Đây chính là báo ứng của việc lãng phí thức ăn!” Nói là nói như vậy, nhưng Thần Cách vẫn thả chậm tốc độ xe.

“Cậu bớt hả hê chút đi, một hồi xuống núi dừng ở cửa tiệm thuốc, tôi đi mua thuốc say xe.”

Xe dừng ở một tiệm thuốc, Mạc Táp liền vọt vào, lúc đi ra cầm theo một bọc thuốc lớn.

“Cậu chỉ là say xe, hay là bị bệnh nan y đây?”

“Thần Cách, miệng cậu không khỏi thật xấu.”

Lúc lái xe về tới, khu chung cư đã thay đổi nhiều. Hai ngày nay thật đúng là khổ cực, Mạc Tạp muốn cời giấy nịt an toàn ra, lại phát hiện bị mất kẹt: “Chiếc xe này cùng Ngũ Khu Dương thật đúng là rách rưới!” Miệng Mạc Tạp cũng không tốt hơn được cái gì.

“Đừng nói bậy.” Thần Cách nghiêng người kiểm tra dây an toàn của Mạc Tạp. Thần Cách nghiêng gần khiến Mạc Tạp trong đầu toàn là hương vị ngọt ngào. Mạc Tạp cúi đầu nhìn gò má Thần Cách, trong lòng muốn hôn, kích động đã xâm chiếm toàn bộ tư tưởng, cậu bất an giấy dựa.

“Cậu có thể đừng động đây hay không? Cản trở tôi!”

Mạc Tạp cắn môi dưới, trong lòng không ngừng tái diễn tình tư tưởng giáo dục: “Không được, Mạc Tạp, đừng làm chuyện điên rồ, đừng kích động. Mạc Tạp, mau nghĩ đến những người phụ nữ khác, mau suy nghĩ.” Nhưng bây giờ trừ Thần Cách ra, cậu cái gì cũng không nghĩ đến được.

Nhờ Thần Cách, dây nịt an toàn rốt cục được mở ra, Mạc Tạp nhanh chóng mở cửa xe: “Tôi đi trước!” Nói xong ngay cả quay đầu lại cũng không, liền sải bước hướng đại sảnh đi. Lễ Giáng sinh này thật là quá hồ đồ, đầu óc đều không bình thường.

Mở cửa, Hác Suất đi ra nhiệt liệt hoan nghênh: “Giáng sinh vui vẻ!”

“Cao San San đâu?”

“Cô ấy nói tối hôm qua đã cùng tớ đón giáng sinh, hôm nay muốn cùng ba mẹ đón giáng sinh!”

“Loại chuyện hoang đường này cậu cũng tin?”

“Cậu đừng nói tớ, thành thật khai báo, tối ngày hôm qua như thế nào?”

Mạc Tạp hung hăng trợn mắt nhìn Hác Suất một cái: “Tớ cảnh cáo cậu, cái gì cũng không được hỏi, hỏi cũng sẽ vô ích, tớ chắc chắn sẽ không nói cho cậu biết.”

“Quý, là cùng Thần Cách có chuyện riêng tư nên không thể nói cho tớ biết?”

“Lão tử không cho cậu nói lung tung, không cho cậu nói lung tung!” Mạc Tạp hướng về phía Hác Suất tung một trận quyền đấm cước đá, Hác Suất đau đớn.

Sau khi Thần Cách dừng xe xong mới phát hiện Mạc Tạp mua thuốc còn đặt ở trên chỗ ngồi kế bên, hắn xách theo thuốc đến lầu 19, nhấn chuông cửa một cái. Mạc Tạp mới vừa một mọt té ở trên ghế sa lon nghỉ ngơi, Hác Suất nhìn camera: “Sao? Thần Cách tại sao lên nơi này?” Đang chuẩn bị mở cửa, Mạc Tạp liền vọt tới, một cước đem Hác Suất đá thật xa: “Cậu đi ra!”

Mạc Tạp chỉnh chỉnh sửa sửa quần áo, mở cửa, vì để ngăn ngừa bị Hác Suất thấy, cậu đi ra ngoài nhẹ nhàng khép cửa lại: “Sao cậu lại lên đây?”

Thần Cách đem thuốc đưa cho Mạc Tạp: “Không khỏe hãy uống thuốc rồi nghỉ ngơi một chút!”

“Ừ!”

Thấy Thần Cách đang muốn rời đi, Mạc Tạp gọi lại: “Cái đó, có muốn đi vào ngồi một chút hay không?”

“Không cần!”

“Vậy tôi tiễn cậu đến thang máy nơi đó!” Rõ ràng khoảng cách từ chỗ cậu đến thang máy chỉ vài bước.

Thần Cách không nói gì, Mạc Tạp đi theo phía sau Thần Cách. Cho đến lúc thấy Thần Cách đi vào trong thang máy, cậu liền đứng ở bên ngoài thang máy nhìn Thần Cách, không khí bây giờ có chút lúng túng, có chút mập mờ, có chút không nói được.

“Này, cậu vẫn nhìn tôi như cũ, chưa xong sao?”

“Tôi ới cho cậu một đồng nước miếng a, còn không biết xấu hổ, người nào theo...”

Thần Cách dè cửa thang máy lại, tiến lên một bước, cúi người đến gần, nhẹ nhàng hôn lên môi Mạc Tạp. Cảm giác ấm áp xa lạ khiến trong lòng Mạc Tạp rung động không dứt, trong nháy mắt liền trầm luân đi

xuống. Nụ hôn này đến từ Thần Cách khiến cho cậu không thể chống đỡ được. Sau khi nhẹ nhàng hôn một cái, Thần Cách dính vào bên tai Mạc Táp nhẹ giọng nói: “Ngủ ngon, Mạc Táp.”

Cho đến lúc thang máy đóng lại, Mạc Táp mới ý thức được từ từ có chút thanh tĩnh, nhưng vẫn hôn mê như cũ. Mới lúc này đã xảy ra chuyện gì? Bị hôn, mình bị hôn, mình bị Thần Cách hôn? Mạc Táp từ từ sửa lại ra những câu hỏi này.

Trong thang máy, Thần Cách đưa hai tay vào túi quần, đem đầu tựa vào tường thang máy: “Mình lại thật sự đã hôn.”

“Xem ra Thần Cách thật ngốc, tưởng đây là nước ngoài, lúc nói ngủ ngon còn theo thói quen hôn người khác. Đây chẳng qua là lễ phép mà thôi, cho nên, cái đó hôn, chẳng qua là tượng trưng cho ngủ ngon mà thôi!” Mạc Táp đưa ra một lý do từ đầu tới để an ủi mình thoát khỏi sự xao động không dứt đích tình cảm.

Trở về phòng, Hác Suất đang chuẩn bị hỏi đã xảy ra chuyện gì, Mạc Táp đã đưa tay ngăn cản hẳn: “Cậu đừng tới đây, đừng tới gần tớ!”

“Tớ, thế nào...” Hác Suất đơn giản quá ủy khuất.

“Đừng dùng mùi hôi thối đó nói chuyện với tớ, đừng làm cảm xúc của tớ bị ô nhiễm.”

“Lời của cậu nói, tớ không tài nào hiểu nổi!”

“Nghe không hiểu là tốt nhất, tớ muốn đi ngủ.”

Mạc Táp nặng nề đóng cửa lại, đưa ngón tay ra sờ sờ đôi môi mình, trên người lưu lại mùi của Thần Cách. Cậu ở trên giường lăn qua lộn lại, không cách nào ngủ được.

Sẽ không, chắc chắn sẽ không vui mừng. Tương lai của mình là phải cưới một người phụ nữ, sinh con, làm sao có thể vì một người như Thần Cách rối loạn bước chân, đây cũng không phải là một lựa chọn sáng suốt.

Nhưng nếu như không phải là thích hẳn, như vậy tại sao đối với hắn luôn luôn dùng tâm tình tốt?”

Ông già nô en à, ông tại sao lại cho con một trò đùa quái ác như vậy?

17. Chương 17: Không Được Lập Lại Nữa

Bởi vì cái hôn đó, cả một tuần liền Mạc Táp buổi tối đều không thật sự ngủ. Loại cảm giác này giống như một thiếu nữ đang nếm qua cảm giác đang yêu, ban đêm ngủ đột nhiên lại mở mắt, ngay sau đó hồi tưởng lại chuyện đêm đó, sau đó dùng sức ôm gối lần nữa ngủ thiếp đi. Thần Cách xuất hiện, để cho Mạc Táp ứng phó không kịp.

Cậu mỗi ngày đều đang vì mình tìm vô số lý do để không thích Thần Cách, vậy mà một loạt lý do thích Thần Cách từ bốn phương tám hướng trào lên tới, mặc cho Mạc Táp có ngăn cản như thế nào vẫn không chút lưu tình bao phủ.

Cậu ngã trên ghế sa lon ở phòng khách, nhìn chằm chằm điện thoại di động. Màn hình điện thoại hiện lên số của Thần Cách. Cậu suy nghĩ nhiều lần, đây là một điều mâu thuẫn hành hạ người. Nếu như gọi cho hắn, Thần Cách vì bị mình quấy rầy mà ghét mình, nhưng nếu không gọi, cảm giác trống trải như thế này sẽ làm mình phát điên lên mất.

“Hác Suất, cậu ở đây làm gì?” Mạc Táp hỏi Hác Suất đang mình trong phòng.

Hác Suất dĩ nhiên không thể nói mình đang xem phim xxx, hắn cố gắng ổn định tâm tình: “Không có làm gì hết, chuyện này bây giờ không thể nói.”

“Tại sao không thể nói bây giờ?”

Tay Hác Suất giờ phút này đang bận rộn, vừa bị Mạc Tạp, chỉ đành phải dừng lại: “Ta có việc.” Nói xong lại tiếp tục, thật vất vả để đạt đến khoái cảm.

“Cậu cảm thấy Thần Cách là người như thế nào?” Mạc Tạp hoàn toàn không thấy Hác Suất nói.

Hác Suất run run vì tức giận, có ý định không để ý tới Mạc Tạp.

“Tớ hỏi cậu đấy!”

Bị gián đoạn nhiều lần, Hác Suất rốt cục không còn hứng thú, tắt phim, dùng lực mạnh mở cửa phòng ngủ ra: “Có lúc tớ hận không được bóp cổ cậu cho đến chết để có chút thanh tịnh!”

“Cậu ăn thuốc nổ hả?”

“Đúng vậy, không có chỗ để giải quyết, mới vừa hỏi tớ cái gì?”

“Tớ hỏi Thần Cách là người như thế nào?”

Hác Suất làm bộ sờ cảm một cái: “Cậu trực tiếp dùng mắt thường cũng có thể thấy được hắn là người như thế nào. Khắp mọi khía cạnh đều xuất sắc, tính tình lại ôn nhu, đơn giản là người hoàn hảo đến không thể bắt bẻ.”

Mạc Tạp lẳng lặng nghe, Thần Cách đối với mình cũng không ôn nhu, mình sẽ không có lý do thích hắn.

“Cho nên, cậu thích hắn cũng có thể chấp nhận được. Chỉ là do đối với phụ nữ cậu không có đủ mạnh mẽ để thu hút họ giống tớ.” Hác Suất nói nổ banh nhà lầu, khiến Mạc Tạp đầu óc trống không.

Đặt móng từ ghế sa lon đứng lên, cậu hết sức phũ phạn: “Ai thích hắn chứ? Cậu đừng tùy tiện mở miệng nói lung tung. Tớ nhầm chán hỏi chuyện Thần Cách, tớ chính là thích hắn? Tớ chỉ cùng hắn ăn hai bữa cơm, tớ liền thích hắn? Tớ chỉ cùng hắn đi ra ngoài chơi một lần, tớ chính là thích hắn? Tớ chỉ nhìn hắn mấy lần, tớ chính là thích hắn? Tớ, tớ chính là muốn đối với hắn tốt một chút, chính là thích hắn? Cái suy luận quỷ quái. Tớ muốn đi học.” Lời này, Mạc Tạp nói cho Hác Suất nghe cũng là nói ình nghe.

Tiết thứ hai buổi chiều, Mạc Tạp đi vệ sinh xong vô tình hương lan can bên ngoài nhìn một cái, liền thấy Thần Cách cùng Tô Thụy chung một chỗ. Mạc Tạp chỉ nhìn thấy gò má Thần Cách, mà cái loại ôn nhu đó vĩnh viễn sẽ không thuộc về mình. Cậu nhìn lại gương mặt xinh đẹp của Tô Thụy một chút, một chút tự ti từ sâu thẳm trong lòng lại bò dậy, đem trời buộc cậu đến chết. Không phải chỉ là một cái hôn sao? Bị làm cho choáng váng cũng chỉ có một mình mình mà thôi, giống như một đứa ngốc. Nhưng mình là người đàn ông a, hơn nữa nếu là người yêu của Thần Cách cũng ít nhất phải ưu tú để xứng với hắn.

Mình là cái gì đây? Chẳng qua là một người bình thường thôi, người khác sẽ không chú ý. Một người bình thường thì phải sống trong cuộc sống bình thường, nếu như đứng ở nơi không thuộc về mình sẽ rất buồn cười. Cứ cho rằng mình thích Thần Cách thật đi, liệu người nào sẽ tin rằng Thần Cách cũng thích mình? Ngay cả mình cũng sẽ không tin nổi, huống chi mình không có thích Thần Cách, mình chẳng qua là quá cô đơn. Mạc Tạp nghĩ như vậy, lần nữa nhìn về hướng kia một cái, yên lặng đi trở về phòng học.

Một người có thể bị hình ảnh của ai đó bao vây xung quanh đầu óc, Mạc Tạp coi như hoàn toàn cảm nhận được điểm này. Giảng viên ở bục giảng nói cái gì, Mạc Tạp rõ ràng rất nghiêm túc nghe lại nhớ không gì.

“Gần đây, sinh viên năm nhất Tô Thụy thật đáng ghét, thường thấy cô ta cùng Thần Cách chung một chỗ.”

“Tớ cũng nhìn thấy mấy lần. Chẳng lẽ để cho cô ta đi trước chúng ta một bước?”

“Có người còn thấy trước đêm Giáng sinh hai người ở chung một chỗ.”

“Thật đáng ghét! Tớ không thể nhường Thần Cách cho người khác.”

“Ai biểu người ta đáng đáp đẹp. Người như Thần Cách, đáng đáp không đẹp vóc người không tốt, hắn có thể để mắt tới sao? Cậu hãy nhận xui xẻo đi.”

“Thật là không cam lòng a, tớ cũng muốn cùng Thần Cách chung một chỗ.”

“Đừng nằm mơ!”

Ngày hôm đó, nếu không phải Ngũ Khu Dương làm chuyện đồi bại đó, nếu không phải mình mặt dày bảo Thần Cách cùng mình đi Caribê thì có lẽ hắn và Tô Thụy đã có một đêm Giáng sinh thật lãng mạn. Cũng do mình cố chấp muốn bên cạnh hắn.

Mạc Táp đem mặt gục xuống bàn, khom người, thật khó chịu. Chẳng phải chỉ là hắn ở cùng nữ sinh khác thôi sao, tại sao lại đau như vậy? Lòng của Mạc Táp giống như bị chuột rút, toàn bộ ngũ tạng co quắp không dứt.

Thật lâu, Mạc Táp cười khổ một cái, thừa nhận đi, cảm giác đau như vậy chính là thích hắn.

Thật đúng là trên đùa, cho đến khi thấy hắn và nữ sinh khác ở cùng một nơi, mới nhận ra rõ loại cảm giác này.

Đứng ở trên sân bóng rổ, Mạc Táp có chút hồi hộp, mệt quá, sau tiết thể dục thể chất này có thể về nhà, Mạc Táp chỉ muốn trở về nhà để ngủ.

Lúc này một quả bóng rổ bay tới thẳng tắp đập vào mặt của cậu. Quả bóng rơi xuống đất, Mạc Táp chảy một chút máu mũi. Xung quanh truyền tới âm thanh nhạo báng của nữ sinh cùng nhiều nam sinh khác.

“Có làm hay không, rốt cuộc cậu chơi hay không?”

“Thật là cảm thấy cậu ta như một quái nhân. Cậu có thấy không, nó giống như một kẻ ngu đứng ở đây chờ cầu bay vào người.”

“Không phải, là bị bóng rổ đập vào mặt. Cậu xem sắc mặt của nó, hãy gọi cho nó xe cứu thương đi, chết người bây giờ.”

Mạc Táp có chút chật vật nói xin lỗi: “Thật xin lỗi.”

Giáo viên đi tới: “Không sao chứ? Tiết này em không cần học nữa, nhanh lên phòng y tế kiểm tra đi!”

Mạc Táp gật đầu, che lỗ mũi chảy máu rồi đi. Cậu không có đến phòng y tế, cậu không muốn đi đến đó, chỉ muốn về nhà ngủ, ngủ thiếp đi cũng sẽ không đau đớn. Nhưng ông trời tựa hồ còn muốn cho cậu thêm xui xẻo, đi tới cửa trường học liền vừa đúng lúc đụng phải Tô Thụy cùng Thần Cách. Mạc Táp bây giờ chỉ hy vọng Thần Cách không nhìn thấy cậu, nhưng hy vọng chẳng qua là hy vọng mà thôi.

“Này, mặt của cậu bị sao vậy?” Thần Cách nhìn thấy Mạc Táp lấy tay che lỗ mũi.

Mạc Táp không nói lời nào, chỉ lo đi, bị Thần Cách bắt lại, đưa tay muốn lấy tay của Mạc Táp ra: “Để cho tôi xem một chút!”

Mạc Táp đẩy Thần Cách ra: “Đừng đụng tới tôi.”

Thần Cách lúc này mới thấy được mặt của Mạc Táp. Lỗ mũi máu vẫn còn chảy xuống, Thần Cách căng thẳng trong lòng: “Người nào làm?”

“Cậu quản tôi nhiều như vậy làm gì? Dù sao cũng không ai thích tôi, cậu cũng không cần giả chú hề giả vờ quan tâm tôi. Mạc Táp tôi không cần cậu thương hại.” Mạc Táp cũng không quay đầu lại liền chạy, một mực chạy, chạy đến đau dạ dày cũng không muốn dừng lại. Ngay cả thang máy cũng không muốn đi. trực tiếp đi lên bằng đường thang bộ. Lầu 19 là một khoảng cách khá dài, cuối cùng mệt mỏi không đi được nữa, Mạc Táp tìm một nấc thang ngồi xuống.

“Ai cho phép cậu cứ như vậy chạy mất?” Âm thanh của Thần Cách theo sát phía sau, còn có chút mệt.

Mạc Táp có chút kinh ngạc nhìn Thần Cách: “Cậu, cậu cũng tới đây làm gì?”

Thần Cách không để ý đến Mạc Táp, nắm tay của cậu lên liền hướng lên lầu kéo đi. Mạc Táp muốn tránh thoát lại không thể tránh thoát: “Cậu đừng xía vào chuyện của tôi!”

“Tôi mặc kệ, sẽ vẫn quản cậu.”

“Tôi không cần cậu lo, để cho tôi tự do!”

“Đừng để lão tử phải chửi cậu ngu ngốc, nghe được không?” Âm thanh của Thần Cách có chút hơi giận.

Đây là lần đầu tiên Mạc Táp thấy Thần Cách dữ dội như vậy. Mạc Táp không dám nói tiếp nữa, mặc ình bị Thần Cách kéo vào trong phòng tắm, đem mặt rửa sạch sẽ máu.

“Ngước đầu lên, một hồi sẽ không sao.”

“Ừm!”

Mạc Táp ngước đầu đứng ở phòng khách, nhìn trần nhà, từ từ tỉnh táo lại, đem tất cả mọi chuyện nghĩ lại. Cảm giác mình quả thật không đúng, rõ ràng Thần Cách từ đầu chí cuối cũng chưa có làm gì sai, hẳn chẳng qua là không thích mình thôi. Mình lại đem tất cả tâm tình trút cho hắn, còn vì hắn nổi giận. Rõ ràng chính là mình không cách nào quên được ảo tưởng của mình đối với hắn.

“Cậu như vậy chạy tới, Tô Thụy có ý kiến gì không?” Mạc Táp thận trọng thử dò xét.

“Quan tâm cô ta làm chi?”

“Tôi, ừ...” Mạc Táp ấp úng không biết có nên hỏi hay không.

“Có chuyện cần nói?”

“Tôi nghe nói, cậu cùng Tô Thụy giống như ở cùng một chỗ.”

“Cậu tin?”

“Tôi có tin hay không cũng không có vấn đề gì, dù sao chuyện không liên quan đến tôi.” Mạc Táp bày ra thái độ thờ ơ.

“Nếu cậu không có vấn đề, tôi cũng không cần thiết nói cho cậu biết.” Trong lời nói của Thần Cách mang theo chút không vui.

Mạc Táp cười cười, cười so với người khác cũng rất khó coi: “Cũng là, chuyện riêng tư của cậu, dĩ nhiên không cần nói cho tôi, ha ha, cậu cho rằng tôi đây thật muốn nghe? Vậy cậu đã sai lầm rồi, tôi chẳng qua là đứng ở lập trường một người bạn hỏi một chút mà thôi.”

“Có lúc thật không biết cậu đang nghĩ gì.” Một hồi bày ra cái loại biểu lộ bi thương đó. một hồi đáng vẻ lại như không có chuyện gì xảy ra, để cho Thần Cách không biết như thế nào cho phải.

“Đúng vậy, tôi đang suy nghĩ gì vậy?” Mạc Táp tự lẩm bẩm, sau đó chăm chú nhìn Thần Cách, lời nói không thông qua đại não bật thốt lên: “Có lẽ tôi là muốn, tôi muốn trở thành người mà cậu yêu thích nhất.”

Thấy Thần Cách mặt vô biểu tình, Mạc Táp cuống quýt bỏ tức một câu: “Đùa giỡn với cậu thôi, bị gạt!”

“Đã bảo cậu ngước đầu lên!”

“Biết, cũng không cần lớn tiếng như vậy, tôi cũng không phải là người điếc.”

Mạc Táp lần nữa ngẩng đầu lên, nhìn trần nhà, cũng nữa muốn nói đau, cũng nữa không muốn ở trước mặt hắn bại lộ ra tình cảm yếu ớt.

“Còn đau không?”

Mạc Táp lắc đầu: “Đã đau đến không còn cảm giác được đau đớn.”

18. Chương 18: Lấy Thân Phận Một Người Bạn Để Thích Cậu

“Tháng 9, tháng 10, tháng 11, tháng 12, tháng 1.” Mạc Táp tự lẩm bẩm đếm ngày, bất tri bất giác đã quen biết Thần Cách 151 ngày, mặc dù mỗi ngày đều tự nhủ với mình không thể thích Thần Cách, người đàn ông này: “Này đồng chí Mạc Táp, cố lên! Kiên trì chính là thắng lợi, thắng lợi thì sẽ có vợ và con, đúng rồi!” Nhưng hỏa lực của Thần Cách rất mạnh, đụng phải Mạc Táp khiến lòng của cậu khắp nơi tán loạn.

Điện thoại di động truyền tới âm thanh chấn động cắt đứt ý nghĩ của Mạc Tạp. Là Miêu Âm Nam gọi điện thoại tới, Âm Nam là người bạn nữ duy nhất trong số ít bạn bè của cậu. Chưa tốt nghiệp cấp hai cô ta đã thôi học, bảo là muốn đánh liều với tương lai sự nghiệp của mình. Nhưng đi làm chưa được 2 năm, cô đã được một ông chủ thầu xây dựng chú ý và muốn kết hôn. Vừa mới bắt đầu, Âm Nam không đồng ý, trong lòng cô còn quyến luyến không quên bạn trai cũ.

Ông chủ thầu xây dựng hết cách đành dùng tiền thực hiện ước mong của mình. Cuối cùng, một năm sau ông ta liền có được Âm Nam. Cô ta bắt đầu ngừng làm việc, ngày ngày ở nhà được người khác nuôi. Mạc Tạp một chút đều không khoa trương, vóc dáng Âm Nam trước kia giống như một mỹ nhân, nhưng kể từ khi quen với cuộc sống sung sướng, Mạc Tạp thấy tận mắt cô ta bắt đầu từ cỡ XS vọt lên cỡ XXL.

Âm Nam chưa bao giờ đề cập tới dáng vẻ của ông chủ thầu kia, hay có cũng chỉ là nhàn nhạt nhắc đến. Gọi cũng gọi là ông Trần, chuyện này để cho Mạc Tạp nghĩ rằng người kia là ông già đầu hói 30 tuổi nên Âm Nam mới ngượng ngùng không nói quá nhiều. Cho đến khi có lần thấy ở ngoài, Mạc Tạp cảm giác mình bị lừa gạt, tên chủ thầu kia rõ ràng chỉ mới 20 tuổi, là một người đàn ông anh tuấn, hơn nữa còn có tên gọi Trần Tư Vũ nghe thật hay.

“Âm Nam a, sao hôm nay nhớ tới gọi điện thoại cho tôi?”

“Âm thanh có vẻ bất lực kia, có chuyện gì xảy ra? Nhận được điện thoại của tớ mất hứng như thế sao? Đi ra ngoài ăn đi!”

“Cậu ở đâu?”

Mạc Tạp từ từ đi xuống lầu, đến chỗ Âm Nam nói, Âm Nam không chờ Mạc Tạp tới đã bắt đầu ăn.

“Chẳng phải lúc trước cậu nói muốn giảm cân sao?”

Âm Nam nhún nhún vai: “Hết cách rồi. Lúc tớ muốn giảm cân, mỗi lần đói bụng sẽ có cảm giác như đang tự ngược đãi mình. Không phải dễ dàng để đến được thế giới này, cho nên ăn nhiều một chút cũng không có gì tiếc nuối. Nhưng sau khi mỗi lần ăn xong, tớ lại nghĩ đến thế giới này không phải là chuyện dễ dàng gì, không được mặc đồ đẹp cũng rất tiếc nuối.”

Mạc Tạp uống chút trà: “Cái này thật sự gây rối cho cậu rồi. Tớ không phải là nói cậu, mập mạp cũng không phải là xấu nhưng cũng nên biết kìm chế một chút. Nếu như ngày nào đó ông Trần chê cậu xấu, chẳng phải cậu liền mất tất cả? Cậu cũng không muốn nhớ cậu có bao nhiêu năm thoát khỏi xã hội.” Bấy năm trên căn bản chưa có tiếp xúc với thế giới bên ngoài, đây là một con đáng kinh ngạc.

“Tớ nói ít thôi, vậy cậu cho rằng cậu tốt ở điểm nào?”

“Tóm lại so với cậu tốt hơn nhiều.”

Âm Nam nhìn nhìn sắc mặt khó coi của Mạc Tạp: “Tớ nói không chừng, cậu có phải là có chuyện gì gạt tớ hay không?”

Mạc Tạp cúi đầu nhìn vào trong ly thủy tinh ẩm đậm màu xanh của lá cây trà, phản chiếu ra bộ dáng của mình: “Này, Âm Nam, cậu nói nếu như tớ thích đàn ông sẽ như thế nào?”

“Chuyện này sao? Kết quả sẽ rất thảm. Cậu sẽ bị người xung quanh chê cười, cậu sẽ bị đa số người của xã hội kì thị, cậu sẽ để cậu khóc thút thít, cậu sẽ chịu đựng rất nhiều áp lực. Cậu sẽ không được người khác thông cảm, cậu còn có thể có thể sẽ cảm thấy rất tịch mịch.” Mạc Tạp nghe Âm Nam nói đến khủng hoảng tinh thần.

Mạc Tạp siết chặt tay. Âm Nam đưa tay ra đặt trên tay của Mạc Tạp, vỗ vỗ: “Nhưng mà, cậu cũng sẽ hạnh phúc.”

“Để có được cái hạnh phúc này phải trả giá rất rất đắt!”

“Vốn đây cũng không phải là một chuyện xấu xa gì, chẳng qua là bị một số người xấu xí hóa. Những người đó sợ hãi kì thị, cho rằng đây là một căn bệnh. Sau đó dùng lực lượng của bọn họ đem toàn bộ thế giới vụn vụn, cho nên có vài người cho dù là người đồng tính cũng không dám biểu lộ ra. Càng đè nén càng ức chế. Những người thuộc thế giới thứ ba thật sự sống thật với bản thân mình là rất ít, đại bộ phận đi tới

nửa đường không chịu nổi sự khinh miệt nên bỏ cuộc. Cho nên Mạc Tạp này, thích một người đàn ông quả thật cần dũng khí, mà người đàn ông này sau này muốn chọn lựa con đường như thế nào mới là chuyện khó. Người đó sẽ công khai hay bỏ cuộc.”

“Bị cậu nói đáng sợ như vậy, tớ đâu còn dám.”

Âm Nam cười cười: “Đồ ngốc, tình yêu không phải là cậu muốn thu hồi là có thể thu hồi được. Dĩ nhiên, phải nói rõ ngay từ đầu, nhưng tớ tuyệt đối không có ý kiến. Nhưng mà cố gắng tìm một người đẹp trai một chút.”

“Cậu đang đùa sao? Nói không chừng cho đến hết đời cũng không chờ được ngày hấn nói thích tớ.”

“Cậu cũng đừng bi quan quá!”

“Là sự thật, sự thật. Đúng rồi, cậu không thể nào vô cớ tìm tớ?”

Âm Nam dừng một chút, đem cái bánh cuối cùng trên bàn nhét vào trong miệng: “Chỉ ăn cơm với cậu một bữa thôi không được sao?”

“Có thể.”

Thật lâu Âm Nam nói tiếp: “Sáng hôm nay tớ cùng Trần Tư Vũ đăng kí kết hôn.”

Mạc Tạp sững sốt một chút, kinh ngạc nhìn Âm Nam thật lâu nói không ra lời, hoàn toàn không nghĩ tới Âm Nam sẽ sớm như vậy liền đem cuộc sống của mình giao phó cho người khác: “Vậy có phải tớ nên lấy ít tiền chúc mừng cậu hay không?”

“Nếu không cậu cho rằng tớ tìm cậu làm gì?”

“Được!” Mạc Tạp từ trong túi xách lấy một cái bao tiền màu đỏ đặt lên bàn, Âm Nam cũng không có khách sáo nhận.

“Có phải cậu đã có thai hay không?”

“Tớ thật nghi ngờ cậu là một cái đầu quỷ á. Được rồi, tớ cần phải trở về, ông Trần đang chờ tớ ăn cơm.”

“Được rồi, cẩn thận một chút.”

Âm Nam đưa tay ra dùng sức ôm lấy Mạc Tạp, sau đó hung hăng hôn má trái cậu một cái: “Tớ đã đem hạnh phúc của tớ truyền cho cậu rồi, cố gắng lên!”

“Ông Trần sẽ giết tớ!”

Âm Nam buông Mạc Tạp ra, gọi chiếc taxi, hướng về phía Mạc Tạp ngọt ngào cười một tiếng. Mạc Tạp đưa mắt nhìn chiếc xe đi xa, sau đó liền thấy Thần Cách ở đối diện lộ bên kia. Thần Cách chẳng qua là lạnh lùng liếc Mạc Tạp một cái rồi rời đi.

Mạc Tạp đứng ở trong đám đông người. Trời chiều lốm đốm ánh hoàng hôn, xung quanh bảo phủ âm thanh huyền ảo càng ngày càng xa. Cậu nghĩ lại mỗi một câu nói của Âm Nam, cuối cùng buông bỏ những lời đó như không khí. Chuyện sau này ai có thể đoán trước được. Có lẽ một ngày âm đạm như vậy sẽ tiếp tục trôi. Có lẽ một ngày cứ như vậy không gặp nhau, cũng không có tin tức. Có lẽ Thần Cách cũng sẽ thích mình.

Có lẽ... Có lẽ...

Mạc Tạp chỉ muốn có thể làm người cuối cùng.

Nếu bây giờ là thích, sẽ tuân theo ý nguyện của mình, lấy thân phận một người bạn thích hấn, thay vì tổ tình sẽ bị xa lánh. Còn không bằng lặng lẽ sống ở bên cạnh hấn, nhìn hấn thích người khác.

Mạc Tạp trong lòng nhiều suy nghĩ, cậu vỗ vỗ mặt của mình, bước nhanh đuổi theo hướng Thần Cách rời đi. Thần Cách cũng không đi xa, Mạc Tạp sải bước đi đến bên trái Thần Cách: “Được rồi, tôi đã sẵn sàng, nói cho tôi biết về chuyện của cậu cùng Tô Thụy đi, lần này tôi muốn nghe.”

“Nhưng tôi không muốn nói.” Giọng của Thần Cách so với bình thường còn lãnh đạm hơn.

“Đường như tâm trạng cậu hôm nay không được tốt. Có phải là đã gây lộn với Tô Thụy rồi không?”

Câu hỏi này của Mạc Tạp khiến cho gương mặt của Thần Cách lạnh hơn: “Người phụ nữ kia là ai?”

“Người phụ nữ kia?” Mạc Tạp có chút bối rối, rất nhanh phản ứng kịp, chỉ có thể là Âm Nam: “Ý cậu là người lúc này? Là bạn tôi thôi.”

“Cậu với bạn mình ở trên đường ôm nhau?” Lời nói của Thần Cách mang theo gai thép.

“Hôm nay cô ấy kết hôn, chỉ là muốn chia sẻ hạnh phúc thôi.”

“Quả nhiên kẻ ngốc có bạn bè cũng là kẻ ngốc.”

“Này, này. Cậu mắng tôi là được rồi, làm gì mắng bạn tôi nữa? Lạc đề rồi, cậu làm gì không chịu nói cho tôi biết chuyện với Tô Thụy thế?”

“Tôi cùng cô ta cũng không có chuyện gì để nói cho cậu biết.”

“Vậy tại sao cậu lại cùng Tô Thụy ở cùng một chỗ?”

“Dường như cậu có nhiều câu hỏi lắm?”

“Khi này tôi cũng đã trả lời cậu rồi, bây giờ cũng phải trả lời, có qua có lại.”

“Cô ta một mực quần tôi để thuyết phục tôi vào hội học sinh.”

“Chỉ đơn giản như vậy?”

“Cậu nghĩ chuyện rất phức tạp?”

Mạc Tạp đã chuẩn bị tinh thần tiếp thu chuyện Thần Cách và Mạc Tạp đang quen nhau, nhưng chuyện là không phải như những gì cậu nghĩ, thật bất ngờ. Xem ra Âm Nam quả nhiên có thể truyền hạnh phúc của cô ấy sang Mạc Tạp. Mạc Tạp cao hứng, nắm áo của Thần Cách: “Đi uống một chén, thế nào? Tôi mời cậu.”

“Cậu là một người nghiện rượu sao?”

“Mời cậu đi uống mà cậu còn làm thái độ này. Thần Cách, cậu thật là một người ác liệt, đi thôi.”

“Đừng lôi lôi kéo kéo.”

“Tôi sẽ phải lôi lôi kéo kéo.”

Hai người sóng vai đi trên đường. Thỉnh thoảng, tay của Mạc Tạp sẽ đụng phải ngón tay của Thần Cách do đường đông nghịt người. Cậu nghiêng đầu len lén liếc mắt nhìn Thần Cách, vô cùng an tâm.

“Tháng 9, tháng 10, tháng 11, tháng 12, tháng 1.”

“Làm gì vậy?”

“Tôi đếm xem tôi biết cậu được bao lâu rồi.”

“Chứng đầu to của cậu lại tái phát.”

Mạc Tạp tiếp tục đếm: “Tháng 2, tháng 3, tháng 4, tháng 5...” Chưa đếm xong, Thần Cách cắt đứt: “Còn chưa tới tháng 2 mà.”

“Tôi đếm xem sau này sẽ biết cậu mấy ngày.”

19. Chương 19: Ngôi Nhà Ma Mở Đường Mùa Xuân

Cuối năm buông xuống. Còn mười mấy ngày nữa sẽ bước vào kì nghỉ. Bọn học sinh cũng không lòng dạ nào đi học nữa. Hầu hết đều suy nghĩ về thế giới náo nhiệt sắp tới, thậm chí còn dự tính hành trình ột tháng nghỉ học. Rất nhiều học sinh dậy sớm để đi học cũng sẽ muốn phần hạn, chờ lão tử được nghỉ ở nhà nhất

định sẽ ngủ như chết đi sống lại. Nhưng sự thật là lúc về nhà, chuyện này thật không thể làm được. Còn có người tính toán ở độ tuổi này sẽ nhận được bao nhiêu tiền lì xì. Dù sao tâm hồn không có để trong phòng học. Còn Mạc Táp lại chống đầu, nghĩ rằng tạm thời không thấy được Thần Cách, nói như vậy không chừng cũng không có sai.

Gần đây trên ti vi chương trình chào đón mùa xuân gì gì đó tần suất xuất hiện đặc biệt nhiều. Cái gì tàu điện ngầm mùa Xuân, xe buýt mùa xuân. Các khu vui chơi giải trí nắm bắt được thị hiếu và cùng nhau đưa ra một dự án tốn kém: Ngôi nhà ma mở đường ủa Xuân. Dĩ nhiên , chính phủ không bỏ qua cơ hội thu tiền thuê cho dự án này. Cái gì dùng để giúp đỡ cho những người khó khăn, chỉ khi có ống kính của đài truyền hình hướng về phía mình thì mới nhiệt như nấu nước sôi. Cũng có nhiều nhà lãnh đạo tâm tư kín đáo, không ngại thiệt thòi giúp đỡ những người nghèo khổ, quốc gia chính là cần những người như thế này.

Dự án “Ngôi nhà ma ám” được nhiều người tuyên dương, đưa đến những nam sinh trong trường đặc biệt bị thu hút. Họ muốn đến đây cùng một nữ sinh, nữ sinh đó nhất định sẽ bị dọa sợ đến thẳng hướng chui vào trong ngực nam sinh.

Ngôi nhà ma ám này là một nơi tối tăm, dễ dàng làm chút chuyện cầu thả. Sờ cái móng lớn của người khác cũng có thể đuổi ma quỷ đi.

Mạc Táp dù có bị đánh chết cậu cũng sẽ không đi đến chỗ này. Trước kia cậu là một người tin vào khoa học, cho tới bây giờ vẫn không tin trên thế giới này có ma, vì vậy cả ngày lẫn đêm ôm màn hình xem những bộ phim ma kinh dị của Âu Mỹ , bình thường nhàm chán cũng là đọc những bộ truyện ma ngớ ngẩn trên điện thoại, đơn giản đến nỗi truyện ma nào cũng thành truyện cười. Sau đó càng xem càng cảm thấy trong sách này đang nói những chuyện có thật, vì vậy Mạc Táp đã cảm thấy tư tưởng của mình càng ngày càng không khoa học.

Cho dù bây giờ cậu còn như thường lệ thích xem kinh dị, nhưng tuyệt đối không tưởng tượng đến thế giới ngoài đời thật. Cậu vô cùng sợ ma, người giả ma cũng sợ.

Hác Suất tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, một lần còn mua số lượng lớn mười mấy tấm vé, chuẩn bị thành lập một đội đi: “Mạc Táp, đi thôi. Cậu có thể dùng giống như một bà già được không?”

Mạc Táp phát tay một cái, tiếp tục đảo quyển sách trên tay: “Sợ ma chính là bà già? Cái này cậu suy luận cái quỷ gì vậy, phép khích tướng đối với tớ vô dụng.”

“Gần nghỉ xuân rồi, mọi người cũng nên đi ra ngoài tụ họp một chút. Bây giờ cậu không đi, lúc sang năm nếu như cậu cần tớ, tớ cũng mặc kệ.”

“Yên tâm, chuyện này là tuyệt đối không thể nào. Huống chi, cậu giống như ở cách vách tớ, luôn ở gần tớ.”

“Tớ bó tay với cậu, ngay cả ngôi nhà ma ám cũng dám không đi, chơi rất khá đó.”

“Đừng, ngàn vạn đừng nói tớ tốt.”

“Tuổi trẻ cứ như vậy thật không có tiền đồ. Cậu biết những người thuộc thế hệ tuổi trẻ như chúng ta trên lưng gánh cái gì không?”

“Trên lưng chủ yếu gánh phân mệnh.”

“Là sứ mạng, không phải là phân mệnh. Nếu như ngay cả ngôi nhà có ma cũng sợ, chúng ta còn làm thế nào hoàn thành nhiệm vụ quốc gia giao phó cho, đi hy sinh mình?” Hác Suất nói hùng hồn, cộng thêm chút bi thương, giống như là sắp sẽ phải chuẩn bị vì quốc gia dâng ra tính mạng của mình.

“Tớ đã nói tất cả phép khích tướng đối với tớ đều vô dụng.”

Hác Suất ôm tay, theo thói quen sờ cảm một cái: “Nếu cậu nhất quyết không đi, cậu muốn bỏ qua cơ hội ở bên hần?”

“Hần mới sẽ không đi những nơi nhàm chán như vậy.” Xem ra Mạc Táp đối với Thần Cách giống như rất quen, Hác Suất không nói tên ra cũng biết là người nào.

“Nhưng nghe nói hần mới vừa bị Ngũ Khu Dương cùng một nữ sinh kéo đi. Cậu cũng biết khi đến chỗ tối tăm này, nữ sinh kia nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội sờ một cái đủ vốn lẫn lời.”

Mạc Táp tức giận đem sách hướng trên bàn vỗ một cái: “Người này có còn liêm sỉ hay không? Đến ngôi nhà ma chính là đi thử nghiệm sự sợ hãi, vậy mà cũng thành nơi cho nam nữ làm mấy chuyện hồ đồ. Tổ ngược lại muốn đi thấy tận mắt chuyện đáng xấu hổ này, không chịu nổi hành động đập vào mắt này. Nhưng trước tiên tớ nói rõ, tớ đi tuyệt đối không phải là vì Thần Cách, cậu đừng nghĩ sai.”

“Tớ biết. Cậu làm sao có thể vì Thần Cách đi, nói giỡn.” Hác Suất phụ họa Mạc Táp.

Cả một đám người đi bộ, Mạc Táp đi ở phía sau cùng, tự mình định giá rốt cuộc mất đi sinh mạng ở nơi này có đáng giá hay không, chết trước khi yêu, cuộc sống còn có cái gì ý nghĩa? Thấy Thần Cách mất đi sinh mạng, tình yêu kia còn có ý nghĩa sao? Thật ra thì chẳng qua là đến ngôi nhà ma, không có nghiêm trọng như vậy.

Tràng diện chưa từng có cảnh náo nhiệt như vậy, học sinh chiếm đa số, khắp nơi tụ thành một đồng. Có một số là vừa ra ngoài, còn có một số là chuẩn bị đi vào. Có vài người giả bộ làm dáng vẻ tựa như bình thường, nhưng mà nhìn sắc mặt kia có thể khẳng định bị dọa sợ đến không nhẹ. Mạc Táp cất bước chật vật. Toàn bộ ngôi nhà ma đều ở trong hang động, bên ngoài điêu khắc những tượng đá công phu, cố ý làm màu sắc giống như cũ. Mạc Táp đưa vé cho người kiểm soát ở chỗ thu ngân, sau đó nghiêm túc đọc bảng giới thiệu bên cạnh, liền kiên định. Quả nhiên giữ lại mạng sống là điều quan trọng nhất. Ma trong ngôi nhà này có thật có giả, còn có người giả ma tùy lúc sẽ từ một góc xuất hiện, hoặc là đột nhiên vỗ vỗ bả vai khách. Khả năng Mạc Táp chịu đựng được ma quỷ hù dọa là rất có hạn.

Nơi tiến vào cửa động có một tượng Phật ngồi, xung quanh phát ra tiếng kinh và tiếng nhạc. Bình thường những thứ này âm nhạc có thể để cho người ta thanh tĩnh, bây giờ nghe muốn phá lệ rợn cả tóc gáy. Mạc Táp cảm thấy cái này thiết kế thật là quái dị, cái này không phải nói với mọi người là nơi có Phật cũng sẽ có ma quỷ sao?

Mạc Táp xoay người muốn đi, bị Hác Suất kéo lại: “Vé cũng đã nộp, cậu muốn đi?”

“Tớ muốn trở về.”

“Thần Cách đã vào đây mười phút trước.”

Mạc Táp chật vật đưa ra quyết định trong lòng. Nhà tâm lý học đã từng nói, nếu như một mực tránh né những chuyện mình sợ, vĩnh viễn đều sợ hãi, muốn vượt qua loại sợ hãi này cần phải đi đối mặt. Cậu hít sâu một hơi, nhỏ giọng lẩm bẩm nói: “Tớ không sợ ma, tớ không sợ quỷ, tớ một chút cũng không sợ. Đi thôi!” Nói xong, Mạc Táp nhắm mắt lại cuồng điên vọt vào. Bên trong truyền tới một chút âm thanh tụng kinh. Mạc Táp không dám nhìn, nhắm mắt lại, thỉnh thoảng không nhịn được đem một con mắt hơi mở ra, liền thấy trong quan tài cương thi nhảy ra. Mạc Táp chân như nhũn ra, muốn đi trở về. Đáng tiếc đường trở về một mảnh đen nhánh, cậu không muốn gọi hét lên, là một người đàn ông tuyệt đối không thể phát ra tiếng hét chói tai như phụ nữ. Cậu nhỏ giọng kêu tên Hác Suất, tránh làm cho những con ma kia thức dậy.

Xung quanh biến sắc, ánh đèn mờ ảo chiếu vào cây hoa anh đào giả, dưới tàng cây là một cô gái mặc kimono. Mạc Táp trong lòng hô to không ổn, không thể nào, Nhật Bản đã tới rồi, chúng ta cần hỗ trợ từ đất nước.

Cô gái đột nhiên phát ra tiếng khóc thút thít, kèm theo bả vai run run. Mạc Táp chỉ có thể nhìn được phía sau. Bây giờ chỉ sợ hãi của cậu sắp đạt đỉnh điểm, thân thể cũng bị mồ hôi lạnh thấm ướt. Một cái tay khoác lên trên bả vai của cậu, Mạc Táp ngẩn cổ họng kêu la: “Con mẹ nó, lão tử đã nói không đến đây, Thần Cách không thấy, ngược lại thấy rất nhiều ma.”

“Hả? Cậu ở đây tìm tôi?” Âm thanh của Thần Cách từ nơi bóng tối truyền tới.

Mạc Táp mượn chưa đủ 1 thước ánh sáng thấy được mặt của Thần Cách, yên tâm, hô hấp cũng thuận một chút: “Thần Cách, cậu, cậu ở đây từ lúc nào?”

“Mới vừa rồi.”

“Vậy cậu làm gì không lên tiếng, muốn hù chết người sao?”

“Tại cậu không gọi tên tôi!” Thần Cách nói chuyện đương nhiên, ai bảo cậu một mực gọi Hác Suất, gọi Hác Suất không ngừng.

Thấy Thần Cách có chút châm chọc nhìn mình, Mạc Tạp có chút không phục: “Cậu nhìn tôi như vậy xong rồi sao? Chưa từng thấy qua đàn ông sợ ma sao? Đáng ghét.”

“Ngược lại đã thấy đàn ông sợ ma rồi, nhưng chưa từng thấy qua người nào sợ ma còn dám ôm ma.”

Vân vân, nếu như Thần Cách từ nơi đó nói chuyện, vậy mình ôm cái này là cái gì? Mạc Tạp sống lưng lúc này đặc biệt lạnh. Cậu quay đầu, liền thấy một gương mặt đầy răng nanh. Gương mặt đó bị Mạc Tạp ôm thật chặt có chút lúng túng nói: “Có thể, có thể buông ra không?”

Mạc Tạp buông lỏng tay liền ngã ra sau, Thần Cách tiến lên đỡ Mạc Tạp lại, lấy tay vỗ vỗ mặt của Mạc Tạp: “Thiệt hay giả vậy? Lại xỉu à?”

Con ma kia cũng gấp: “Không sao chứ? Tôi không phải cố ý, có muốn kêu bác sĩ tới đây hay không?”

Thần Cách nhớ lại chuyện Mạc Tạp một mực nói hận bác sĩ cùng bệnh viện, phất tay một cái: “Không cần! Cậu ta một hồi là ổn thôi, người tốt nhất hãy đi khỏi đây, tránh để cho hấn tỉnh lại thấy người.”

“Được.” Con ma một cái liền bay đi.

Thần Cách đem Mạc Tạp ôm đến dựa vào góc tường tối đen, sau đó ngồi dưới đất. Mạc Tạp nằm trong ngực Thần Cách, bên tai mơ mơ màng màng truyền tới một trận tiếng tim đập, đập qua bốn phía tiếng kêu sợ hãi.

Trong chốc lát Mạc Tạp tỉnh lại, cứng ngắc toàn thân thể xem chung quanh một chút: “Con ma đâu? Ở nơi nào?”

“Đã bị cậu hù dọa đi rồi.”

Mạc Tạp thở phào nhẹ nhõm, phát hiện mình ở trong ngực của Thần Cách, thân thể mới vừa buông lỏng một chút lại cứng ngắc.

“Cậu thật là, đã bị hù dọa đến ngất xỉu.”

“Tôi đây thật sợ. Mỗi người đều có thứ để sợ, cậu cũng có. Tôi cho cậu biết, nếu tôi ở chỗ này tìm được cậu, cũng đừng nghĩ sẽ ở lại, cậu phụ trách phải đem tôi mang ra khỏi nơi quỷ quái này.”

Lúc này một con ma tóc trắng đang khắp nơi tìm mục tiêu. Mạc Tạp lại muốn lên tiếng, bị Thần Cách bịt miệng, con ma tóc trắng tựa hồ như không phát hiện ra hai người trong góc tối, từ bên cạnh bọn họ lướt qua. Thần Cách đưa chân ra, con ma bị vấp té lộn mèo một cái: “Ui da, người nào vậy.”

“Xem đi, có cái gì đáng sợ đâu.” Thần Cách làm mẫu cho Mạc Tạp.

Mặt Mạc Tạp hoảng sợ nhìn Thần Cách: “Xem ra thứ đáng sợ nhất là cậu.”

“Mau đứng dậy đi, chân cũng bị cậu ngồi làm cho tê rần.”

Mạc Tạp đỏ mặt đứng dậy, đưa tay đem Thần Cách kéo lên. Cách đó không xa, trên đất con ma tóc trắng thấy hai người: “Các người đã không tuân theo quy định, bên ngoài không phải là có ghi sao? Không thể đụng chạm bất kỳ con ma nào.”

Hai người cũng không quan tâm tới hấn, còn chưa đi mấy bước đường, đụng phải một con ma treo cổ từ trên rơi xuống, Mạc Tạp lại ngất xỉu. Thần Cách có chút bất đắc dĩ đem Mạc Tạp đặt trên lưng. Trên lưng Mạc Tạp cười. Lần này cậu vô cùng ích kỷ, quả nhiên nơi này tối tăm chỉ để làm những chuyện cầu thả như thế, ngay cả Mạc Tạp cũng biến thành một người gian trá, thừa dịp sắp qua năm mới, chiếm lấy lòng tốt của Thần Cách một lần.

Mặc dù xung quanh có lúc thỉnh thoảng sẽ có người đi ngang nhưng ở một nơi đen tối như vậy ai cũng không nhìn thấy người nào. Mạc Tạp tựa trên bờ vai Thần Cách lại cảm thấy trước đó chưa từng có thoải mái như vậy, giống như toàn thế giới cũng chỉ còn lại có hai người.

“Thần Cách, nói cho cậu biết một bí mật.”

“Ừ!”

“Tôi mới vừa giả bộ bất tỉnh đó.”

“Tôi biết.”

“Cậu biết còn công tôi, làm gì không đem tôi đặt ở nơi đó?”

“Tôi sẽ không đem cậu đặt ở nơi cậu sợ nhất.”

Mạc Táp có cảm giác cảm động, toàn thân lưu luyến: “Tôi có nặng hay không?”

“Cậu cảm thấy thế nào?”

“Vậy cậu tốt nhất quen sức nặng này đi. Nếu cậu cũng nói như vậy, sau này lúc tôi sợ cậu nhất định phải công tôi.”

“Nói không chừng ngày nào đó tâm tình tôi tốt, sẽ đồng ý cậu.”

“Nói không chừng ngày nào đó là ngày nào vậy?”

“Dù sao cũng không phải là hôm nay.”

“Ngày mai cũng được.”

“Ồng ngốc!”

“Nếu hôm nay cậu giải cứu tôi, tôi có thể dễ dàng tha thứ cho việc cậu gọi tôi là đồ ngốc một lần.”

“Ồng ngốc!”

“Tôi nói chỉ dễ dàng tha thứ một lần.”

“Ồng ngốc!”

“Cậu còn nói.”

Mạc Táp nằm trên lưng của Thần Cách, nghe được tiếng hít thở thật tốt của hắn. Cứ việc dùng hết cố, tìm cặn sạch lý do, nhưng vẫn là không có biện pháp không thích cậu, chỉ biết thích hơn, thích thích hơn, thích đến thời gian trái tim đập đều phải nặn ra nhượng cho cậu.

Tình yêu mở đường ủa Xuân, trên con đường đều có cậu ở đây.

20. Chương 20: Khoảng Cách 0,5 Mét

Một hồi nữa sẽ phải trở về nhà mình, Mạc Táp đem cái áo khoác của Thần Cách treo ở trong phòng thận trọng xếp vào trong vali. Cậu sắp xếp đồ trong vali lại, sau đó đứng lên liếc mắt nhìn lịch treo ở trên tường, liền đi ra ngoài ban công, đưa mắt nhìn xuống. Cậu dùng một chân đá lan can một cái. Không biết Thần Cách bây giờ đang làm gì? Có phải đang thu dọn đồ đạc hay không? Mạc Táp cảm giác suy nghĩ của mình gần đây nếu không chú ý sẽ lại bay tới trên người của Thần Cách. Đây là một biểu hiện không tốt, thích thăm một người đã là một chuyện thống khổ, mà thích thăm một đối tượng tất cả mọi người đều thăm mền lại còn đau khổ hơn. Nói không chừng, lần này sang năm hắn liền đụng phải một nữ sinh hợp ý, từ đây về sau sống vui vẻ, hạnh phúc.

Được rồi, vậy mình cũng chỉ còn cách chúc phúc hắn. Mạc Táp muốn nghĩ như vậy, nhưng mà cậu thật ra lại nghĩ: “Không thể được! Tốt nhất nữ sinh kia vĩnh viễn đừng xuất hiện.”

Mình nên mua cái gì ẹ bây giờ? Mình cũng không có nhiều tiền lắm, hay là đi xuống dưới mua ẹ một ít đồ ăn mang về, tránh để mẹ trách cứ dài dòng là không mua thứ gì về.

Mạc Táp quét sạch những đồ ăn linh tinh ở chợ, xách theo túi lớn túi nhỏ liền hướng đi trở về. Mới vừa đúng lúc đi vào thang máy, cậu ho một tiếng liền thấy Thần Cách đi tới. Mạc Táp thừa dịp cửa thang máy chưa đóng lại, trong nháy mắt nhảy ra khỏi thang máy: “Ngại quá, mọi người đi trước.”

Thần Cách mất lạnh nhìn Mạc Táp.

“Nhìn cái gì vậy? Mới vừa rồi thang máy cực kỳ chật chội, cậu cho rằng tôi là muốn chờ cậu cùng đi sao?”

“Tôi đâu nói gì.”

Mạc Táp vì mới vừa tự mình bại lộ có chút hối hận, tựa như có chút giận dữ đem tất cả túi đồ ăn đều nhét vào trong tay của Thần Cách: “Thật là không có tình người. Nhìn tôi xách nhiều đồ như vậy cũng không mở miệng nói giúp.” Xem ra Mạc Táp ngày càng mặt dày.

Thần Cách ngược lại không có cự tuyệt giúp Mạc Táp xách đồ. Thang máy từ từ xuống, Mạc Táp nói: “Cậu thu xếp đồ xong rồi sao?”

“Không có.”

“Vậy cậu chuẩn bị lúc nào thu dọn?”

“Hình như chuyện không liên quan tới cậu.”

“Hỏi một chút không được sao?”

“Không được.”

Cửa thang máy mở ra, Mạc Táp đi vào trong thang máy. Trong thang máy, hai người đứng cách nhau 0,5 mét.

“Nhớ mang theo những thứ cần thiết, chẳng hạn như máy sạc điện thoại. Những thứ đồ này rất dễ quên đem theo, sau khi thu xếp xong còn phải kiểm tra một lần nữa, xác định có mang đủ đồ hay không. Sau đó nên dọn dẹp phòng một cái, trước khi đi phải đóng cửa sổ lại, nếu không bụi sẽ bám vào.”

Thần Cách nhìn Mạc Táp đang dặn dò mình với gương mặt nghiêm túc, bất đồng với sắc mặt tựa như đang cười.

Rất nhanh đã đến lầu 18, Thần Cách đi ra ngoài.

Mạc Táp vẫy tay chào: “Này, vậy tôi đi lên trước.”

“Cậu muốn đi đâu?”

“Còn chuyện gì? Đồ của tôi vẫn còn ở trên tay cậu sao?” Mạc Táp đi ra thang máy, đưa tay từ Thần Cách ở đó cầm lấy đồ.

” Vậy tôi đi a! Ủm, cái đó, gấp lại sau.”

Mạc Táp xoay người đang chuẩn bị đi, lại bị một tay của Thần Cách kéo trở lại, cũng đem cậu kéo vào phòng: “Ai muốn với cậu gấp lại sau.”

” Làm gì vậy?”

“Thu dọn đồ đạc.”

“Bản thân cậu không có tay không có chân sao? Tại sao phải giúp cậu thu dọn đồ?” Mạc Táp nói rất tức giận, nhưng túi thức ăn trên tay đã để xuống, vén tay áo lên: “Tớ cho cậu biết, đây là gần sang năm mới đáp ứng giúp cậu dọn dẹp.” Mạc Táp thật đúng là một người mạnh miệng.

“Nói dài dòng!”

“Cậu còn đông tây nói tôi. Tôi ở đây thu dọn đồ đạc, vậy cậu làm gì?”

“Xem cậu thu dọn đồ đạc.”

“Này, này!” Mặc dù Mạc Táp có chút không phục, nhưng vẫn là thận trọng giúp Thần Cách thu dọn đồ đạc, thỉnh thoảng hỏi một chút những thứ nào hẳn cần mang theo, những không muốn mang theo.

Thần Cách mở ti vi, ngồi ở trên ghế sa lon. Thái độ nhàn nhã này làm cho Mạc Táp xem thường. Thật bất công, lão tử ở chỗ này khổ sở cùng bận rộn, hẳn rãnh rỗi ở chỗ đó xem ti vi, lợi dụng nhược điểm mình thích hẳn, thật là đáng ghét.

“Thần Cách, chừng nào thì cậu đi?”

“Tuần sau đi, đi nước ngoài.”

Mạc Táp dừng lại một chút, nước ngoài? Thật là xa á: “Hôm nay mọi người đã về quê hết, vậy không phải một mình cậu rất nhàm chán sao?”

“Chuyện này không cần cậu quan tâm.”

“Ai quan tâm chứ? Tốt nhất là cậu nhàm chán chết đi!”

Đồ của Thần Cách không nhiều lắm, một hồi đã được Mạc Táp làm xong: “Đồ đã thu dọn xong.”

“Ừ!”

Mạc Táp vẫn đứng ở trong phòng khách không động đây, Thần Cách quay đầu thấy Mạc Táp đang nhìn mình chằm chằm: “Cậu lại dùng biểu lộ như vậy nhìn tôi.”

“Tôi mới không có.”

“Có phải cậu không bỏ được tôi hay không?”

“Không, không có! Được rồi, tôi có một chút thôi. Dù sao tôi với cậu quen biết lâu như vậy, cũng giống như tôi cần Hác Suất.” Mạc Táp nói láo. Cậu sợ Thần Cách nhìn ra tình cảm của mình, cậu sợ Thần Cách chán ghét mình.

Thần Cách đứng lên hướng Mạc Táp đi, đưa tay nâng cằm Mạc Táp lên: “Vậy cậu cũng dùng loại này biểu lộ này nhìn hấn sao?”

Mạc Táp nhanh chóng bỏ qua một bên đầu: “Cậu đừng mang tôi ra đùa giỡn. Tôi không hiểu cái đùa giỡn này, giống như, giống như nụ hôn lần trước vậy. Mặc dù tôi biết đây là chỉ là chúc ngủ ngon giữa bạn bè với nhau, nhưng tôi cũng không phải là người ngoại quốc.” Mạc Táp đã không biết mình đang nói gì.

“Tùy cậu nghĩ như thế nào thì nghĩ.” Thần Cách mặt vô biểu tình.

Cái gì vậy, nói tức giận liền tức giận, thất thường là hấn mới đúng chứ. Mạc Táp lấy điện thoại di động ra, nhìn thời gian một chút: “Cậu có muốn tiễn tôi không?”

“Không muốn.”

“Gần sang năm mới rồi, cậu hãy thu lại tính khí đại thiếu gia kia đi. Tôi cũng đã giúp cậu thu dọn đồ đạc rồi, cậu không thể đưa tiễn tôi sao? Chờ một chút, tôi đi lên phòng mang hành lý xuống.” Mạc Táp đã tự làm chủ, mình ở trên đó tưởng tượng hai ngày nay Thần Cách cô đơn đích một mình, Mạc Táp cũng có chút như đưa đám, bỏ người mình thích lại là một chuyện rất khó.

Đứng ở dưới lầu, Mạc Táp nhìn trước chỗ chờ xe taxi, dù sao mang theo vali nhiều như vậy mà đi xe buýt không phải là lựa chọn tốt. Hai người đều không có nói chuyện, Mạc Táp không biết nên nói gì, cái loại tâm tình không rõ ràng đó đã nổi dậy trong lòng cậu. Trên mặt giống như không có chuyện gì xảy ra, nhưng nguy trạng là một chuyện thống khổ, không cẩn thận sẽ tiết lộ toàn bộ.

Xe taxi dừng ở trước mặt của Mạc Táp. Mạc Táp đem hành lý bỏ vào sau xe, sâu hoắm nhìn Thần Cách một cái, khéo miệng muốn nói cái gì nhưng chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, cuối cùng quyết định chui vào trong xe. Sau khi nói cho tài xế địa chỉ liền bắt đầu nổi lên cổ một tâm tình bi thương. Thần Cách cũng đi theo ngồi vào xe.

“Cậu đang làm gì vậy?”

“À, nếu hôm nay, ngày mai đều không có chuyện làm, vậy thì đến nhà cậu chơi.” Lời từ trong miệng Thần Cách nói ra, tựa hồ như một câu nói bình thường hấn vẫn dùng, không chút ngượng ngạo.

Nhưng đối với Mạc Táp mà nói không hoàn toàn giống nha. Đầu tiên là đầu óc cậu trống không, ngay sau đó đầu óc nóng lên, tiếp theo nữa là đầu óc cũng không nghe được gì: “Gì? Tại sao tôi phải mang cậu đến nhà tôi?”

“Cứ quyết định như vậy.”

“Một mình cậu ở đây quyết định cái gì, có nghe lời tôi nói hay không? Này!”

Xe đã chạy, Mạc Tạp có nói gì cũng đã trễ, cậu len lén lấy điện thoại gửi tin nhắn ẹ.

“Mẹ, mẹ đang làm gì vậy?”

“Đánh mặt chược.”

“Chuyện gấp, mau trở về dọn dẹp nhà cửa.”

“Không rảnh!”

“Thật vô cùng vô cùng cấp bách!”

Chờ tin nhắn hồi âm của mẹ cậu giống như mò đá rơi xuống biển, rốt cuộc là không có bất kì tin nhắn nào.

Thần Cách nhìn chằm chằm Mạc Tạp đang lo lắng: “Này, cậu không muốn tôi đi sao, Mạc Tạp?”

Được, thật là đáng ghét. Biết rất rõ mình thích nghe hắn gọi tên mình, hắn nhất định là cố ý nhiễu loạn lòng người. Mạc Tạp bắt lại quần của mình thật chắc, ổn định, hồi lâu Mạc Tạp khẽ cắn răng đem đầu nghiêng qua một bên.

Đột ngột như vậy liền đến trong nhà người khác, người này thật đúng là tùy tiện. Mạc Tạp len lén dòm Thần Cách bên cạnh, trên khuôn mặt dễ nhìn biểu tình gì đều không có, đoán không ra hắn rốt cuộc đang suy nghĩ gì. Cũng đúng, nếu quả thật có thể đoán được lời của hắn, mình cũng không cần khổ cực như vậy. Thật ra thì, làm bạn tốt với hắn so với tưởng tượng của Mạc Tạp còn mệt mỏi hơn.

Nếu như mình một mực không nói, Thần Cách lúc nào mới có thể chú ý tới tình cảm của mình đối với hắn đây?

“Đúng rồi, lúc cậu đi ra có khóa cửa kỹ không?”

“Coi như là có đi.”

“Cái gì coi như có? Cậu có thể cảnh giác với tài sản của mình được không?”

21. Chương 21: Tất Cả Đều Bị Xáo Trộn

Trong lòng của Mạc Tạp vô cùng thấp thỏm, cố gắng nhớ lại trong nhà có cái gì mà người khác không nhận ra, nhưng có lẽ là đồ người không nhận ra quá nhiều, làm Mạc Tạp vô cùng hối hận vì đã đồng ý yêu cầu của Thần Cách.

Mạc Tạp mở cửa cho Thần Cách cho vào nhà. Vốn là cậu muốn nói nhà có hơi nhỏ một chút, nhưng sau đó suy nghĩ nói như vậy quá kiểu cách cũng liền không nói ra miệng.

Thần Cách nhìn quanh căn nhà một cái, rất đơn giản không có trang trí nhiều, đồ nội thất tất cả đều là màu trắng cùng màu xám tro, ngay cả sàn nhà cũng là màu trắng, trong nhà không quá tối. Trên tường gần hành lang có những tấm ảnh, Thần Cách đi tới. Là hình của Mạc Tạp khi còn bé, đáng vẻ tựa hồ chưa được mười mấy tuổi. Trong hình một cậu bé nhuộm tóc vàng hướng về phía ống kính nở một nụ cười thật to, một bộ dáng thỏa mãn tốt đẹp.

Thấy Thần Cách vẫn nhìn hình của mình, Mạc Tạp có chút ngượng ngùng đi tới, đứng ở bên cạnh Thần Cách: “Không có gì đẹp mắt, đều là trước kia, đã thật lâu không có chụp hình, không cho phép cậu cười tôi trước kia xấu xí.”

“Tại sao bây giờ không chụp?”

“Trưởng thành cũng không muốn làm những chuyện không có ý nghĩa này.” Mạc Tạp sau khi nói xong dừng một chút, sau đó dùng tay chỉ vào tấm hình một người đàn ông trung niên: “Đây là ba tôi, như tôi đã nói với cậu, ông đã lên thiên đường rồi.” Mạc Tạp nói một tia biểu lộ cũng không có.

“Cậu hiếm khi nhắc tới ba mình.”

“Có cái gì tốt để nhắc, nhắc nhiều cũng sẽ không sống lại được. Lại nói bây giờ tôi đã không sao, tại sao phải nhắc tới những chuyện chuyện thương tâm đã qua này?”

“Là cậu không dám đối mặt.”

Bị một câu nói đâm trúng sự thật, Mạc Táp có chút tức giận: “Tôi mới không có, không biết cậu thật sự hay đang làm bộ rất hiểu tôi đang nghĩ gì vậy.”

“Bây giờ tính tình của cậu như vậy cũng là vì ba cậu đã đi.”

“Không phải như vậy.”

“Thật là mạnh miệng. Nếu như cậu không học được cách chấp nhận, tính tình như vậy sau này ra ngoài xã hội sẽ thua thiệt.”

“Giáo dục tôi ít một chút, tự tôi biết muốn cái gì.”

“Muốn cái gì?” Thần Cách hỏi rất trực tiếp, Mạc Táp nhìn chằm chằm Thần Cách, đáng vẻ muốn trả lời, nhưng cuối cùng lại cuống quýt xoay người: “Tôi giúp cậu rót một tách trà.”

Thần Cách đem tay sờ vào mặt của Mạc Táp mười mấy tuổi trong hình: “Mạc Táp, có những chuyện cần phải nói ra, người khác mới có thể hiểu cậu đang muốn gì.”

“Tôi đã nói tất cả, tôi đang rất hài lòng về mình bây giờ.”

“Nhưng tôi không hài lòng.”

Không dám đối mặt đi đồ nhất gan, một ngày nào đó tâm sẽ mắc bệnh cho coi.

Lúc này, mẹ Mạc Táp về tới nhà, thấy trước cửa có hai đôi giày, có chút kinh ngạc còn tưởng rằng là Hắc Suất tới. Cho đến ngẩng đầu lên thì càng kinh ngạc, Mạc Táp bao nhiêu năm nay đã không có mang một khuôn mặt mới về nhà, hơn nữa khuôn mặt mới này thật đúng là làm cho động lòng người. Dựa vào sự thu hút khác giới này, mặt của bà cười nở hoa: “Khách tới nhà à, là bạn của Mạc Táp chứ gì. Thật là, thằng nhóc này cũng không nói một tiếng để bác còn đi mua ít thức ăn đãi khách.”

“Chào dì, dì đừng khách khí, là con tới quấy rầy mọi người mới đúng. Con tên là Thần Cách, học cùng trường với Mạc Táp. Bởi vì tạm thời không về nhà được, cho nên con phải làm phiền dì một đêm.” Đáng vẻ của Thần Cách bây giờ tựa như một người rất lễ phép, giống như một người giao thiệp với người khác rất tốt.

Mạc Táp quan sát Thần Cách, nhớ lại lời Ngũ Khu Dương nói, cảm giác giống như mình với Thần Cách trái ngược nhau. Mình không cách nào đối với người xa lạ nói chuyện lưu loát, lại hết lần này tới lần khác có thể ở trước mặt hắn nhẹ nhõm như vậy. Vậy mà ngay cả Thần Cách tựa hồ đối với người khác cũng ôn nhu như vậy mà hết lần này tới lần khác đối với mình dữ như vậy, nói không chừng, hắn cũng thích mình? Mạc Táp liếc mành phe phẩy đầu, làm sao có thể, làm sao có thể, thật là nằm mơ giữa ban ngày.

“Một mình con ở nơi đó nổi điên làm gì vậy? Ti vi cũng không mở, nước cũng không có, để cho khách đứng ở đây.” Mẹ Mạc Táp mắng cậu một trận.

“Con đây không chuẩn bị những thứ kia cũng không sao.”

Mẹ cậu cười cười đem Thần Cách kéo đến trên ghế sa lon ngồi: “Đừng để ý tới thằng nhóc kia, đầu óc nó có chút chậm hiểu. Con tên là Thần Cách đúng không? Ba mẹ con như thế nào? Hắn con cũng đã có bạn gái rồi, quen bao lâu rồi? Là con trai độc nhất sao?”

“Mẹ, mẹ đang làm gì thế? Có phiền hay không a?”

Ngay cả Mạc Táp cũng bị thái độ thái quá của mẹ mình đối với Thần Cách làm cho hoảng sợ, nhưng mà đáng vẻ của Thần Cách trông rất bình thường như không có chuyện gì. Mẹ cậu cũng ý thức được mình nói quá nhiều: “Con xem dì này, thật vất vả Mạc Táp mới mang một người bạn về nhà nên dì thật cao hứng đến quên mất chưa nấu cơm. Dì đi nấu cơm, con thích ăn cái gì?”

“Dì tùy tiện nấu cái gì cũng được, không cần quá phiền toái đâu dì.”

“Sao lại phiền toái chứ? Trước kia dì cùng Mạc Táp hai người ăn cơm rất vắng lặng, nay ba người cùng ăn sẽ rất náo nhiệt. Sau này con có thể đến nhà dì chơi thường xuyên.” Xem ra mẹ cậu quả thật thật cao hứng.

“Vậy sau này thường xuyên đến đây quấy rầy dì, đừng nói con làm phiền mọi người nhé.”

“Được, được.”

Mạc Táp ngồi sang ghế dự bị, mặc dù biết Thần Cách nói cho lễ phép vậy thôi, thế nhưng câu sau này thường xuyên đến quấy rầy khiến cho Mạc Táp bận tâm, suy nghĩ kĩ quái.

Trên bàn cơm, lời của mẹ Mạc Táp đặc biệt nhiều. Bà cùng Thần Cách trò chuyện, Thần Cách cũng trả lời lưu loát. Mạc Táp ngồi ở bên cạnh căn chiếc đũa, sự thật lại một lần nữa chứng minh, ngay cả mẹ so với mình còn hấp dẫn hơn nhiều.

Sau khi cơm nước xong, mẹ Mạc Táp rửa chén, Thần Cách đi tắm, Mạc Táp trong phòng khách đem chân vỗ một lần rồi một lần nữa, ủi cho đến khi không có nếp nhăn nữa thì thôi. Sau đó cậu hướng cửa phòng ngủ nhìn một chút, xác định không ai, cậu bước vào đem lỗ mũi đặt ở gối đầu ngửi ngửi, sợ có mùi gì đó lạ. Cuối cùng cậu đem tất cả đồ dùng để bên trái, để cho Thần Cách cầm thuận tay một chút.

Xác định không có vấn đề gì nữa, Mạc Táp duỗi thẳng lưng một cái, đi tới cạnh cửa sổ, mở cửa sổ ra. Cậu nằm ở phía trên nhìn phía ngoài lên đèn huy hoàng, ở chỗ này thật lâu, phía bên ngoài cửa sổ một mực đang thay đổi. Đang lúc Mạc Táp cảm thán thời gian, sau lưng một mùi thơm ngát bay tới, Mạc Táp ngay cả đầu không quay lại cũng biết là Thần Cách: “Cậu dùng sữa tắm của nhà tôi cũng dễ ngửi như vậy.”

“Nhìn cái gì vậy?”

“Nhìn xem nhà còn có thể sửa cao thêm bao nhiêu.” Mạc Táp nói loạn xạ, thật lâu, Mạc Táp đem tầm mắt thu hồi lại: “Thần Cách, hỏi cậu một vấn đề này, đơn thuần mọi người trao đổi bình thường, tuyệt đối không có ý gì bất chính.” Mạc Táp trịnh trọng thanh minh.

“Có thể đừng nói quá nhiều lời thừa thãi hay không?”

“Ngũ Khu Dương nói hần là một người thuộc thể giới thứ ba, cho nên tôi, tôi liền có chút tò mò, cậu đối với đàn ông sẽ có cảm giác sao?” Mạc Táp cảm giác mình hỏi quá chột dạ, cho tới mức không dám nhìn ánh mắt của Thần Cách.

“Cậu hỏi làm gì?”

“À không có gì, tôi chính là hỏi một chút. Dĩ nhiên, tôi đối với đàn ông nhất định là không có cảm giác gì. Không biết lúc cậu đi lên có thấy dưới lầu có nhà bán thịt heo không? Tương lai của tôi là phải cưới thiên kim nhà bọn họ.” Thân thể của Mạc Táp lúc bên trái, lúc bên phải, có thể đem so sánh với Tôn Ngộ Không.

Thần Cách đột nhiên nắm tay của Mạc Táp, ngón tay xinh đẹp, ầm ập đan xen vào các ngón tay của Mạc Táp: “Có cảm giác không?”

Môi dưới của Mạc Táp cũng mau chóng bị cậu cắn đỏ máu, lắc đầu một cái: “Cảm giác gì cũng không có.”

Thần Cách dùng một cái tay khác, tiếp tục đặt lên trên cổ của Mạc Táp nhẹ nhàng lướt qua. Mạc Táp không nhận được một trận run rẩy, lòng kiên định đã khó lòng phòng bị: “Vẫn là không có cảm giác gì.”

“Vậy tại sao cậu lại đỏ mặt như vậy?”

“Tôi ới một đồng nước miếng vào người cậu bây giờ. Người nào đỏ mặt chứ, là do tay của cậu quá nóng, làm cho tôi nóng theo. Tôi cũng không khách khí.” Mạc Táp ý đồ che giấu, ai ngờ nói nhanh quá, thật có một đồng nước miếng bay ra, rơi vào trên áo sơ mi trắng nõn của Thần Cách. Thần Cách liếc mắt nhìn: “Làm phiền cậu chú ý vệ sinh một chút.”

“Tôi không phải cố ý, cởi ra, tôi giúp cậu giặt sạch.” Mạc Táp nhón chân lên, giúp Thần Cách cởi nút áo ra, tâm tình vô cùng phức tạp. Mất thật lâu mới cởi ra được, liền vội vã nói chúc ngủ ngon, dùng sức đóng cửa lại. Trong tay cậu nắm thật chặt áo của Thần Cách, thật lâu mới phục hồi tinh thần lại. Sau đó đem áo bỏ vào trong máy giặt quần áo, bắt đầu đem hành lý lấy ra.

Mạc Táp mở tủ treo quần áo ra, bắt chước trên ti vi lấy từng bộ đồ ra đếm thích thay vì hoa hồng: “Không thích, thích, không thích, thích, không thích, thích, đặc biệt thích, đặc biệt thích, vô cùng thích.”

Cuối cùng Mạc Táp đem tất cả quần áo đẹp vào trong tủ lại, ở phía ngoài hai chân đạp loạn xạ, phát ra giọng buồn buồn: “Làm sao bây giờ??? Giống như đã không chịu nổi.”

Đều do Thần Cách, khuấy loạn cuộc sống của mình, cậu dám làm như vậy. Mạc Táp vừa dọn dẹp quần áo xong, lại bối tung chúng lên ngổn ngang.

22. Chương 22: Màu Da Người (Màu Nude)

Ngày thứ hai, sáng sớm tiếng kêu của Mạc Táp đầy sợ hãi sắp lật đổ cả tòa nhà. Mẹ cậu bị gián đoạn thói quen, mặc bộ đồ giống như đồ ngủ đi ra, đầu tóc bù xù, mặt mày chưa rửa trạch cứ Mạc Táp: “Kính hãi hết lớn như vậy làm gì? Ngây ngô một hồi lại đánh thức Thần Cách.”

Mạc Táp đứng ở ban công, cầm cái áo sơ mi ngày hôm qua giúp Thần Cách giặt, giận dữ nhìn mẹ mình: “Mẹ xem, đối với áo của Thần Cách đã làm gì.”

Mẹ cậu hoang mang: “Mẹ đã làm cái gì?”

“Thật là... Mẹ, con đã không tìm được từ nào để hình dung mẹ, mẹ, mẹ, mẹ.” Âm thanh của Mạc Táp lắc lắt khúc, làm cho đầu óc mẹ cậu mơ hồ.

Bà nhìn kỹ y phục, cái áo này có một vết loang màu da người (màu nude): “Người nào làm vậy?”

“Mẹ có biết Thần Cách hẳn rất thích sạch sẽ hay không? Mẹ xem mẹ đã làm cái gì nè. Tại sao mẹ lại đem đồ lót treo gần cái áo này như vậy? Tại sao mẹ không biết loại đồ lót này khi giặt rất dễ ra màu? Bây giờ nó đã ra màu thật sự rồi, hơn nữa còn dính lên áo của Thần Cách.”

Cái này còn phải nói đến chuyện tối hôm qua. Mạc Táp sau khi thu dọn đồ xong và bình tâm trở lại liền lấy áo của Thần Cách trong máy giặt đã giặt xong thận trọng phơi ở ngoài ban công và đi ngủ. Hết lần này tới lần khác mẹ cậu là một con cú đêm, lúc nửa đêm nhớ tới quần lót còn chưa giặt. Quần lót này mấy ngày trước mua với giá 10 đô la. Phụ nữ trung niên yêu thích những bộ đồ lót có màu da người như thế này. Sau khi cho vào máy giặt xong, bà cũng không suy nghĩ nhiều lấy ra đem phơi kế bên cái áo của Thần Cách. Bộ đồ lót gọi cảm kia vô cùng vô tư đem màu da người của nó dính lên áo của Thần Cách.

Đối mặt với lời chỉ trích của Mạc Táp, ngược lại mẹ cậu xem như không có gì: “Mẹ còn tưởng rằng là chuyện gì, còn tưởng chuyện kinh thiên động địa.” Bà nói xong, bước tới mép cửa liếc một cái vào phòng của Thần Cách, xác định Thần Cách vẫn còn ngủ, sau khi ra ngoài còn nói: “Con ngàn vạn đừng nói cho cậu ta, cậu ta không biết đâu.”

“Hắn cũng không phải là người mù, làm sao có thể không nhìn thấy? Cho tới bây giờ con chưa thấy trên quần áo của Thần Cách có vết bẩn một lần nào. Hiện tại hẳn biết được sẽ nghĩ con như thế nào?” Mạc Táp sôi trào giống như trong nồi nước nóng, cậu có chút thất vọng. Tình yêu của mình lại bị đứt đoạn chỉ vì một vết bẩn do cái đồ lót màu da người của mẹ gây ra. Thần Cách nhất định sẽ rất tức giận, cũng sẽ không quan tâm mình nữa, từ nay đoạn tuyệt quan hệ với mình.

“Dù sao con cũng không được nói là mẹ làm, nếu không thối sau con sẽ không có tiền sinh hoạt.” Xem ra bà không muốn mất thể diện trước mặt một người đẹp trai, nhanh chóng uy hiếp nhân chứng, lần này sẽ chết không có đối chứng.

Mạc Táp liếc bảng hiệu trên cổ áo của Thần Cách một cái, một thương hiệu quần áo đắt tiền, liền ý thức chuyện đi mua một cái khác để đền quá không thực tế, mình không có nhiều tiền như vậy. Suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên trong đầu kỳ đà nảy sinh một ý nghĩ. Cậu học theo mẹ mình, thuần thục đem cái áo còn hơi ướt để lại chỗ cũ, sau đó như không có chuyện gì xảy ra ngồi ở trên ghế sa lon xem tin tức. Năm nay Mạc Táp thật không biết nên xem cái gì trên ti vi, nào là phim Cung đình chuyển kiếp, nào là nói về chiến tranh...

Chương trình trên ti vi ngày càng chán, không thu hút được Mạc Táp.

Sau khi Thần Cách thức dậy, ra khỏi giường, Mạc Tạp cầm đồ điều khiển ti vi tay có chút vô lực, đang chuyển kênh lộn xộn. Ngược lại mẹ cậu vui vẻ như không có chuyện gì, cười hi hi: “Thức dậy rồi sao? Vậy đi đi làm điểm tâm cho con, con thích ăn mì sao?”

“Con ăn gì cũng được.”

Mạc Tạp làm bộ nghiêm túc xem ti vi, qua một lúc lâu, Thần Cách tựa hồ cũng không có nhắc đến cái áo sơ mi. Mạc Tạp nghĩ mùa đông mặc rất nhiều lớp đồ, mặc ít một món cũng không có gì lớn, chỉ cần hần không đề cập tới mình liền kiên quyết không mở miệng nói chuyện này.

“Áo của tôi đâu?”

“Hả? Cậu nói cái gì?” Mạc Tạp cảm giác mình có chút lãng tai.

“Áo!” Xem ra Thần Cách đã không có gì kiên nhẫn.

“Quần? Cậu không có mặc quần sao?”

Thần Cách đón tầm mắt của Mạc Tạp đang xem ti vi, ngoe đầu: “Cần tôi giúp cậu kiểm tra màng nhĩ không?”

“Cậu nói áo à? Tôi mới nghe được, ha ha, thiệt là, gần đây lỗ tai tốc độ tiếp nhận thay đổi chậm, chuyện này, là như vậy, chờ cậu ổn định tâm trạng lại hãy nghe tôi nói hết.” Mạc Tạp đem Thần Cách kéo tới, sau đó hai tay đè lại bờ vai của hắn, đem hắn ngồi xuống ghế sa lon.

“Đầu tiên tôi phải nói rõ, chuyện này không hề liên quan với tôi.” Mới vừa nói xong những lời này, mẹ cậu trong nhà bếp bắn ánh mắt lăm lăm xuyên qua lớp kính thủy tinh cho cậu, Mạc Tạp vội vàng nói tiếp: “Dĩ nhiên cũng không liên quan tới mẹ tôi. Năm nay gió trời đặc biệt lớn, tối hôm qua tôi phơi áo của cậu ở ban công, kết quả bị gió thổi rớt xuống dưới đường. Sau đó khẳng định không biết bị người nào vô sỉ lượm mất. Cậu không biết sáng sớm tôi đã tìm cặn sạch tất cả các thùng rác bên dưới nhưng vẫn không thấy, thật là tức chết người mà.”

Mạc Tạp ngay cả ánh mắt đều không nháy mắt một cái đã nói xong, thấy Thần Cách không nhúc nhích, không có ý tức giận, mới tiếp tục thử dò xét: “Cậu sao không tức giận?”

“Cậu cho rằng tôi sẽ vì một cái áo sơ mi mà tức giận?”

“Dĩ nhiên không phải, tôi thật là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử a.” Mạc Tạp ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng hồi hận sớm biết đã nói sự thật thì tốt hơn nhiều.

“Tối đây ăn mì đi hai đĩa.” Mẹ Mạc Tạp từ trong bếp đưa đầu ra.

Hai người đi chậm rãi tới bàn ăn, bà bưng lên hai tô mì đặt trên bàn.

“Cảm ơn dì.”

“Đừng khách khí, từ từ ăn, đi đi thay quần áo trước.”

Mạc Tạp nhìn tô của mình một chút, sau đó nhìn sang tô của Thần Cách. Tô của mình như một con sông, tô của hắn thì như một đỉnh núi cao Everest. Mạc Tạp đem chiếc đũa đưa vào trong tô của Thần Cách: “Mẹ, tại sao cậu ta được ăn hai cái trứng, còn con thì chỉ có một, hơn nữa rau cũng nhiều hơn con.” Mạc Tạp muốn gấp một cái trứng cho vào tô của mình lại bị Thần Cách dùng đũa kẹp lại: “Đừng dùng đôi đũa dính đầy nước miếng của cậu đưa vào tô của tôi gấp đồ.”

“Nước miếng tôi thì thế nào, có tác dụng khử trùng đó, nhanh lên một chút đưa tôi một cái trứng đi, nếu không tôi sẽ ăn không đủ dinh dưỡng đó.”

“Bản thân cậu đã thiếu dinh dưỡng sẵn.”

Thần Cách đẩy đôi đũa của Mạc Tạp ra, gấp một cái trứng cho vào trong tô của Mạc Tạp.

“Dựa vào cái gì mà cậu có thể dùng đôi đũa dính đầy nước miếng của cậu đưa vào trong tô của tôi, lại còn khuấy khuấy nữa?”

“Đây là vinh hạnh của cậu.”

“Cậu quá viễn vong rồi đấy.” Mạc Tịch vừa nói, vừa giả vờ ăn mì, thừa dịp Thần Cách không chú ý đột nhiên tiến lên gắp quả trứng trong tô của Thần Cách, liền mở miệng to ra như cái thau đưa quả trứng vào trong miệng nhai, nhai đến khi quả trứng bị chia thành trăm mảnh mới nhả lại vào tô mì của Thần Cách, Mạc Tịch khuấy đều một cái nữa.

“Bây giờ tôi xem cậu ăn thế nào.” Mạc Tịch hả hê cười mãn nguyện, nói chuyện cũng hàm hồ không rõ.

“Cậu mấy tuổi rồi? Một xấp đầy tuổi còn chơi cái trò con nít này, ngây thơ?” Âm thanh của Thần Cách lãnh đạm, hơn nữa còn châm chọc. Mấy câu nói ngắn ngủi khiến Mạc Tịch không mặt mũi nào nhìn Giang Đông phụ lão, mái tóc muốn dựng đứng dựng tới trần nhà.

Sau khi hai người ăn xong, Mạc Tịch được mẹ giao rửa chén, sau đó dặn dò hãy cùng Thần Cách hàn huyên nói chuyện, bảo cậu ta chiếu cố, bảo vệ mình. Hôm nay vừa lúc là ngày cần giải quyết sổ sách, bà dài dòng thật lâu mới đi làm. Mạc Tịch cầm hai cái tô trong nhà bếp: “Nếu như tôi đoán không sai, cậu đại khái sẽ không rửa chén.”

Thấy không có hồi âm, cậu càng thêm xác định suy đoán của mình là đúng, đại não trào tới một cảm giác khó tả: “Tôi thật muốn cười nhạo cậu, ngay cả việc rửa chén nhỏ nhặt cũng không làm nói chi đến những chuyện đại sự. Vậy sao cậu biết mặc đồ đến đi, vậy sao cậu ăn cơm được?” Mạc Tịch càng nói càng hoạt bát, đem Thần Cách hoàn toàn khinh bỉ nhìn một lần.

“Chỉ biết ăn, không biết rửa, tiểu tử, tiền đồ nguy nan quá.”

“Tôi biết cậu tiền đồ rửa chén sáng lạng, sau này muốn đi nơi nào phát triển? Đi Thượng Hải rửa chén? Hay là đi Bắc Kinh rửa chén?”

Lại làm cho Mạc Tịch dừng lại, cho tới nay Mạc Tịch cũng cảm giác miệng mình cũng coi là lợi hại, thường thường giúp Hắc Suất thuyết phục khách hàng khó tính. Xem ra “sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân”, câu này tục ngữ của người xưa thật đúng.

Thần Cách nghĩ kế sách đối phó với Mạc Tịch vừa lúc nhận được điện thoại, bởi vì ngày mai có thể có một trận bão tuyết cho nên nhà hắn gọi điện báo cho cậu biết, buổi chiều liền đi. Nên mới vừa còn đắm chìm trong vui vẻ với Mạc Tịch, bây giờ liền thay đổi.

“Này, tôi phải đi rồi.”

Mạc Tịch đem tay đặt ở trong nước vọt một cái sau đó liền chạy đến trước cửa: “Tôi tiễn cậu xuống dưới lầu.”

“Không cần.”

Mạc Tịch cuống quýt đem áo khoác mặc vào: “Tôi sẽ phải tiễn cậu, cậu còn phải trở về phòng của cậu để lấy hành lý, nếu không nhanh lên sẽ không kịp chuyến bay.”

Phía ngoài không khí mỏng manh, Mạc Tịch đem hai tay đặt ở khóe miệng hắt khí, để inh ảm áp một chút. Mặt trời bị mây cao bao phủ, sương mù của mùa đông nhạt nhẽo làm tâm tình của con người ảnh hưởng theo. Một đoạn ngắn khoảng cách, hai người đều không có nói chuyện. Mạc Tịch vừa đi vừa cúi đầu nhìn mũi giày của mình.

Không bỏ được thì không cách nào nói ra khỏi miệng, còn có rất nhiều thứ thì không cách nào nói ra khỏi miệng.

Xung quanh người đi đường rất ít, Thần Cách đưa tay đón chiếc xe taxi. Xe taxi vòng một vòng dừng ở trước mặt của Thần Cách.

“Không nói gì thì tôi đi đây.”

“Vâng, vâng, tôi sẽ nói.”

Mạc Tịch hít sâu một hơi, bắt lại cổ áo của Thần Cách kéo xuống, cậu ngẩng đầu lên khế hôn lên môi Thần Cách. Cái hôn vụng về, hơn nữa còn nhẹ nhàng làm cho Thần Cách có chút kinh ngạc, chỗ sâu tận đáy lòng bị đụng chạm mềm mại, ngay sau đó hắn toàn bộ tiếp nhận. Sau mấy giây ngắn ngủi, Mạc Tịch buông

Thần Cách ra, bắt lại cổ tay áo của hắn, cậu đang cố gắng trấn định lại gương mặt đang đỏ ửng: “Đây là đáp lễ cho cái hôn chúc ngủ ngon lần trước của cậu, tôi phải nói tạm biệt với cậu tại đây.”

Nếu như lúc này một hơi chạy về nhà, có lẽ sẽ hoàn mỹ.

Hết lần này tới lần khác bị Thần Cách nắm lấy áo kéo trở lại.

“Làm gì vậy?”

“Cậu thật đúng là để mắt đến tôi, tôi hôn trị giá nhiều tiền như vậy sao?” Mạc Tạp có chút dương dương đắc ý.

“Bằng hữu, không cần nhớ quá nhiều.”

“Làm gì vậy?”

“Cho mẹ cậu chút tiền mua quần lót màu da người.” Nói xong, Thần Cách ngồi vào xe taxi, nghênh ngang mà đi.

23. Chương 23: Lăn Qua Lộn Lại Nhớ Cậu

Chương 23: Lăn qua lộn lại nhớ cậu

Không chỉ có nhà thơ, nhà văn cũng có thể viết ra một cuộc chia ly, một câu thơ u sầu. Mạc Tạp coi những đắng cay như thế như một trải nghiệm sống. Đó là một thứ gì đó mà không thể kiểm soát hoàn toàn, vào thời gian rảnh rỗi lại nghĩ đến mà bản thân không giải thích được tại sao, sau đó nữa chính là loại cảm giác ngứa ngáy muốn mà không có được.

Mạc Tạp bận rộn chào hỏi khách hàng trong quán ăn của mẹ cậu. Mặc dù bên ngoài trời là khí lạnh của mùa đông nhưng trong quán cũng rất ấm áp. Trong quán tiếng gọi, tiếng hối thúc của khách không ngừng vang lên, Mạc Tạp chạy tới tới lui lui, không kịp dừng để nghỉ mệt. Thời gian Thần Cách đi cũng đã trôi qua bốn, năm ngày, mấy ngày nữa chính là đêm giao thừa. Quán ăn bây giờ làm ăn càng ngày càng phát đạt, khách hàng không ăn các món Trung truyền thống mà thay vào đó là món lẩu.

Thần Cách bên kia không biết như thế nào, một mực không dám gọi điện thoại cho hắn. Nhớ tới ngày hôm đó, chuyện hắn hôn mình, Mạc Tạp tự cảm thấy mình thật kỳ quái. Vào thời điểm xảy ra thì cảm giác không có, đến lúc qua rồi thì cảm giác mới mãnh liệt.

“Còn đứng ngu ngơ làm gì vậy? Không thấy có khách sao?”

Mạc Tạp theo tiếng kêu nhìn lại, thấy Hác Suất, Âm Nam và cả Trần Lão Ngũ, cậu cười đi tới: “Hôm nay mọi người sao lại rảnh rỗi tới đây vậy?”

“Tối chiều cổ cậu làm ăn a, tránh để cậu một mình quá cô độc.” Hác Suất nói trọng tình trọng nghĩa, vừa nhìn liền thấy có chút giả tạo.

“Phải không? Tổ sợ cậu ngay cả tiền bán cái móng cũng không đủ để ăn một nồi lẩu.”

“Cậu quá khinh thường cái móng của tớ rồi.”

“Hai người các cậu xong chưa, tớ còn muốn ăn cơm đây.” Âm Nam ngăn cản hai người nói chuyện.

Mạc Tạp loay hoay tìm một bàn trống cho ba người ngồi xuống, Hác Suất nhìn quanh bốn phía một cái: “Không tệ a, nhà cậu làm ăn thật là càng ngày càng phát đạt. Tính tình mẹ cậu giống như bị rơi xuống từ trên trời, vậy mà có thể quản lý một quán ăn như vậy.”

“Nói xấu mẹ tớ ít một chút, bà được gọi là rơi xuống từ trên trời? Đơn giản chỉ là không có thuốc chữa thôi, may nhờ trong quán còn có dì tớ giúp một tay.”

Âm Nam cũng đi theo phụ họa: “Cậu khoan hãy nói, nhà cậu gần đây đạp phân chó rất lợi hại a.”

“Không, sao lại đơn giản chỉ là đập phân chó như vậy, hoàn toàn chính là đập phân của đà điểu luôn.” Hác Suất nói.

“Ở chỗ ăn cơm các cậu có thể văn minh một chút hay không? Muốn ăn thứ đó thì đi ra đằng sau, đừng ảnh hưởng tới làm ăn. Còn không thì hãy học hỏi Trần Lão Ngũ kia. Quả nhiên là người làm ăn bên ngoài, đây mới gọi là điềm tĩnh.”

Lão Ngũ chẳng qua là cười cười, bình thường Lão Ngũ nói cũng không nhiều, cuộc sống của hắn cũng chỉ nói về chuyện Âm Nam.

“Này Lão Ngũ, cậu cũng đừng quá cứng chiu Âm Nam, người phụ nữ này không thể cứng chiu, càng cứng chiu càng kiêu ngạo.”

Lão Ngũ chưa kịp nói Âm Nam đã cướp lời: “Lão Ngũ, đừng nghe lời của Mạc Táp, chính cậu ấy không cứng chiu được người phụ nữ nào, bây giờ lại bị đàn ông cứng chiu rồi.”

Mạc Táp tâm tình giống như mới vừa từ trong nồi lẩu lẫn lộn đứng lên: “Các người có còn muốn ăn lẩu nữa hay không? Quán của tớ không cho phép nói tên Thần Cách, cái người không có tim không có phổi này. Thần Cách? Hừ! Lão tử không lạ gì, cứ cho là tớ thích hắn thật đi, nhưng mà cũng có một chút xiu mà.” Mạc Táp đưa ngón tay út lên mô tả cái chút xiu mình vừa nói.

“Mạc Táp, cậu kích động? Hắn không có tim không có phổi sao?”

“Hác Suất, cậu sống thật uổng phí. Cứ cho Mạc Táp là thích Thần Cách đi. Cậu ta nhớ hắn đến tẩu hỏa nhập ma, nên cái tội danh gì cũng đổ lên đầu của Thần Cách. Nói trắng ra là lại đang oán hận mình không có nhiều hy vọng, cũng ở đây oán hận Thần Cách đến giờ vẫn chưa trở lại.”

Mạc Táp sợ hết hồn, mình lại bị Âm Nam nói trúng như vậy, đem chiếc đĩa đặt ở trong nồi vớt cá, lại ủ rũ cúi đầu để đĩa xuống: “Thích một người tại sao là cảm giác này, thật là phiền toái.”

“Vậy thì gọi điện thoại cho hắn đi!”

“Tớ còn chưa có yêu đến loại trình độ đó. Tớ là đàn ông, mặc dù thích hắn cũng phải giữ vững khí chất đàn ông.”

“Đàn ông có gì căng thẳng, không có xem manga BL à? Ai ”cắm” vào cũng được, miễn có cảm giác là được rồi.”

“Thế giới loạn luân như vậy, nếu như theo cậu đọc thể loại đó, tớ đoán chừng mình sẽ ngồi tù. Cậu bắt đầu đọc manga BL từ lúc nào vậy?”

“Gần đây ở nhà nhàm chán, muốn đổi đổi khẩu vị. Nói không chừng trong đó sẽ chỉ cho cậu một số tư thế phổ biến.” Âm Nam nói thờ ơ.

Hác Suất cùng Mạc Táp cùng lúc nhìn Lão Ngũ: “Một lão bà lại đòi như vậy, xem ra làm đàn ông cũng không dễ dàng a.”

“Rất dễ dàng.” Âm Nam vỗ vỗ tay của Mạc Táp: “Chỉ cần phía sau vô hạn khuếch trương, tiền đồ liền bừng sáng.”

“Cậu bán một cái mộng.” Mạc Táp tức giận nhéo Âm Nam một cái.

Bạn bè hoặc nhiều hoặc ít có thể hóa giải tâm tình của Mạc Táp đối với Thần Cách, nhưng chờ bọn họ sau khi đi, Mạc Táp lại cô đơn, xung quanh lại yên tĩnh. Mạc Táp cầm điện thoại di động không biết như thế nào cho phải, rất muốn gọi điện thoại cho hắn, nhưng không biết muốn nói gì. Mạc Táp cảm giác mình quá ngớ ngẩn, tại sao lại muốn gọi điện cho Thần Cách?

Dọn dẹp quán xong, Mạc Táp mệt mỏi vắn hông một cái. Về đến nhà, mẹ cậu mới vừa ăn cơm xong liền trò chuyện với bạn bè trên QQ. Mạc Táp lên tiếng chào bà rồi đi ngay vào phòng tắm. Điện thoại di động đặt trên bồn rửa mặt, thỉnh thoảng cậu lại liếc nhìn một cái.

Không thể để cho Thần Cách nghĩ là mình đang nhớ hắn, ngàn vạn không thể gọi cuộc điện thoại này, gọi chính là nhận thua, cấp cho hắn cái cảm giác không rõ ràng, như vậy mới có thể câu khởi khẩu vị của hắn.

Mạc Táp cho là như vậy, vì cần phải khống chế lại ham muốn của mình, Mạc Táp đem điện thoại tiện tay ném vào ngăn tủ trong phòng của mẹ, để tránh mình làm chuyện ngu ngốc. Nằm ở trên giường, rõ ràng rất mệt mỏi, chính là không ngủ được, lăn qua lộn lại, Mạc Táp một hồi mở máy vi tính ra chơi CF. Sau đó Mạc Táp lấy điện thoại tắt, bắt đầu hít đất, hít không được mấy cái đã nằm dưới sàn không ngồi dậy nổi. Trong chốc lát cậu lại chạy lại tủ lạnh lấy chút thức ăn ra, ăn xong thì đánh răng.

Mạc Táp nhìn đồng hồ, đã nửa đêm, cậu co bàn tay lại thành một quả đấm. Cậu đi ra ngoài, lão tử chính là để cho hần không chịu đựng được, lão tử chính là thua, lão tử không kìm chế được lòng mình, lão tử không câu khẩu vị của hần. Mạc Táp hủy bỏ niềm tin vào sự kiên định của mình khi này, lén lén lút lút chạy vào phòng của mẹ, dùng đèn pin rọi tìm kiếm lục lọi khắp nơi. Đèn đầu giường đột nhiên mở ra, ánh mắt mờ mờ của mẹ cậu nhìn Mạc Táp, bà hoảng hốt: “Con ở đây lục lọi tủ đồ lót của mẹ làm gì?”

Mạc Táp giải thích: “Con, con chẳng qua là không cẩn thận để điện thoại ở chỗ này.”

Mẹ cậu căn bản là không có nghe Mạc Táp nói gì, tắt đèn đầu giường, trở mình: “Thật không ngờ tới con mình là một tên biến thái.” Sau đó liền đi ngủ.

Mạc Táp muốn giải thích, nhưng mẹ cậu đã ngủ thiếp đi, lại nói cậu đã tìm được điện thoại liền thụt lui ra khỏi căn phòng. Cậu chạy về phòng liền đóng cửa lại, đi qua đi lại mấy lần, liền bấm một dãy số điện thoại.

“Ừ!”

Để mình xem, có ai nghe điện thoại nói thẳng “ừ” như thế không? Điều này làm cho Mạc Táp không biết nên đưa ra câu gì để trả lời, suy nghĩ thật lâu, đem điện thoại cúp máy, sau đó ném tới trên giường, lần nữa đi qua đi lại.

Đã lâu không nghe được giọng nói của Thần Cách, mặc dù chỉ có một chữ đủ để Mạc Táp tiêu hóa, quá ngốc, đơn giản là một tên ngốc, Mạc Táp nhào lên trên giường nhấn nút gọi lại.

“Ừ!”

Chuyện này Thần Cách nghe điện thoại có thể đổi câu mở màn hay không?

“Cái này, cậu là ai a?” Mạc Táp mở màn như vậy cũng không hơn gì Thần Cách, không giải thích được tại sao cậu lại như vậy, cậu gọi cho người ta còn hỏi là ai nữa.

“Này, Mạc Táp, tôi nói cậu...” Lời của Thần Cách vẫn chưa nói hết Mạc Táp lại đem điện thoại cúp. Xong rồi, hần đã đoán ra mình là người nào rồi. Mình nhớ lúc ấy chẳng phải mình chỉ lấy số điện thoại của hần thôi sao? Mình đâu có cho hần số điện thoại của mình, sao lại biết ai gọi? Nhưng mà, cũng không biết Mạc Táp đang kinh hoảng cái gì, gọi điện thoại cho người khác không phải là để cho người ta biết là ai sao?

Đang lúc Mạc Táp không biết như thế nào cho phải, điện thoại di động chấn động dọa Mạc Táp giật mình, màn hình hiển thị tên người gọi là “đừng gọi điện thoại cho hần”. Do dự thật lâu cậu mới nhận điện thoại: “Người nào vậy? Hơn nửa đêm có để cho người ta ngủ hay không?”

“Cậu thử cúp máy một lần nữa đi.” Đầu kia giọng nói lạnh như băng.

“Là Thần Cách sao? Tôi tắt cúp điện thoại khi nào? Tôi xem một chút, ai nha, tôi mới vừa gọi điện thoại cho Hác Suất, tại sao lại gọi nhầm đến cậu? Cậu ở bên kia như thế nào rồi?” Mạc Táp nói vô cùng dễ dàng.

Thần Cách cũng lười đi vạch trần cái lí do đó: “Tôi bên này như thế nào, cậu biết có ích lợi gì?”

“Tôi cũng chính là thuận tiện hỏi, cậu cho rằng tôi là quan tâm cậu sao? Đúng rồi, cậu có nhớ hôm cuối cùng trong trường có dán thông báo nói về cái gì không? Lúc đi tôi không có nhìn, sợ có chuyện quan trọng mà tôi không biết.” Mạc Táp vì kéo dài thời gian nói chuyện, tìm chút đề tài tới trò chuyện. Xem ra Mạc Táp không tìm được bạn gái cũng không phải không có nguyên nhân, là do tài nghệ này của hần, ngay cả một bà già cũng không của được.

“Đây là những điều cậu muốn nói?”

“Cậu cho rằng tớ muốn nói gì? Đúng rồi, còn nữa, mật khẩu đăng nhập vào trang web của trường là gì vậy, tớ quên mất.” Mạc Táp nói xong, đáp lại lời cậu một âm thanh vô tình của sóng vô tuyến điện thoại.

Lại treo điện thoại của lão tử, Mạc Tạp nói: “Cậu có biết tùy tiện treo điện thoại người khác rất đau đớn, tự ái hay không?”

“Phải không?”

“Chính là như vậy.”

Kế tiếp chính là sự im lặng thật dài, lúng túng hơn cả khi không biết nói gì. Tay cầm điện thoại có chút như nhũn ra, Mạc Tạp đổi một cái tay: “Ồ bên này buổi sáng có một cơn mưa, buổi chiều mặt trời mới chịu lộ ra. Trong quán làm ăn rất bận rộn, tôi cũng mệt mỏi, bây giờ làm ăn cũng thật không dễ dàng.” Mạc Tạp nói đại

“Mấy ngày nữa tôi sẽ trở về.” Thần Cách đột nhiên nói một câu, giống như là đoán trúng Mạc Tạp đang nghĩ gì, khiến Mạc Tạp xao động, vuốt lên xuống bên ngoài lồng ngực.

“Mấy ngày nữa là mấy ngày?”

“Đầu tháng ba sẽ trở về.”

“Này, cậu thích ăn lẩu sao?”

“Làm gì?”

“Không làm sao, hỏi chơi.”

“Tôi muốn cúp điện thoại, dài dòng.”

“Ừ!” Mạc Tạp dừng một chút: “Chuyện này, Thần Cách, trở về sớm một chút.”

“Về sớm một chút để làm gì?”

“Cậu trừ làm gì làm gì thì không thể nói từ khác hay sao? Về sớm một chút, không có gì hết, tôi, tôi chính là có nhớ cậu một chút.”

“Một chút là bao nhiêu?”

“Một chút là một chút, dù sao tuyệt đối không nhiều lắm.”

“Mùng bốn về.”

“Cậu bán mấy thứ linh tinh. Làm gì đột nhiên trở về sớm như vậy?”

“Mùng năm về.”

“Cậu quyết định dứt khoát một chút, lão tử nguyên rửa cậu chết ở bên đó luôn.”

“Mùng sáu về.”

“Cậu lại thay đổi dự định.”

“Mùng bảy về.”

“Cái gì? Cậu nói cái gì? Tôi ở chỗ này tín hiệu không tốt, cậu nói gì đều không nghe rõ. Cậu nói đầu tháng ba trở lại a, tốt, đến lúc đó gặp lại, cứ như vậy, tôi ngủ trước.” Sau đó cúp điện thoại.

Nỗi nhớ đã vơi đi phần nào, bây giờ lại phải chờ đợi. Thời gian à, trôi mau hơn một chút nữa đi, thật thật là nhớ, thật là muốn thấy Thần Cách!

24. Chương 24: Đến Gần Tình Yêu

Chương 24: Đến gần tình yêu

Tình yêu là một trò chơi đáng sợ đến dọa người, Mạc Táp đang bị tra tấn và hành hạ trong đó. Trong đầu cậu không ngừng đấu tranh, biết rất rõ ràng đối phương và mình đều là đàn ông, hơn nữa cậu hiểu Thần Cách vĩnh viễn cũng sẽ không thích mình nhưng tâm tình cậu đặc biệt mãnh liệt muốn gặp hẳn đến không tự chủ được, giống như một người sắp chết đuối cầu mong sự sống.

Mạc Táp rốt cuộc cũng hiểu được nhiều truyền thuyết đáng sợ liên quan tới tình yêu. Ngay cả khi trái tim có bị tan nát, nhưng vẫn có nhiều người đi trước nguyện hy sinh cùng nhau, nguyện cùng chôn vùi nhau trong một ngôi mộ. Không có lí do gì khác để họ làm như vậy, đó là vì tình yêu.

Nhưng mà!!! Thần Cách là một tên vô sỉ không giữ lời hứa, cũng đã qua năm ngày rồi mà sao vẫn chưa thấy về, những ngày đầu năm như thế này cũng không chúc người ta được một lời. Ai nha, mình cũng không phải là gì của hắn, cũng không có lí do gì để hắn phải bận tâm mà chúc năm mới vui vẻ. Nói như vậy, có lẽ mình và hắn ngay cả bạn bè cũng không phải.

“Mạc Táp, cậu có thể giảm bớt số lần ngồi耿耿 ngơ như thế được không?” Người nói chuyện chẳng qua là Hác Suất.

“Cậu quản thật đúng là nhiều, có rảnh rỗi ở chỗ này nói chuyện phiếm tại sao không gọi người phụ nữ đó?”

“Tớ chẳng qua là tới giúp cậu một tay, cũng không phải tới làm Ngư lang. Lúc nào quán đóng cửa? Tớ còn muốn trở về xem ti vi.”

“Giờ này xem chương trình gì trên ti vi?”

“Gần đây San San cũng không thèm quan tâm tới tớ, cho nên tớ liền xem một số bộ phim tình yêu.”

“Lại là phim cổ trang thô tục?”

“Cái gì thô tục chứ? Cậu không thích cũng không thể chê bai phim người khác thích. Cậu ghét nhất là xem thể loại xem phim gì?”

“Nhiều cặp đôi, một người phụ nữ mà nhiều đàn ông tranh giành, diễn viên quá xấu xí, lời thoại nhân vật quá sến súa. Nữ chính ở một nơi nào đó nhăn nhó nửa ngày, giữa hai người xảy ra hiểu lầm nên nam chính lạnh lùng không quan tâm. Căn bản là những phim như vậy tớ không muốn xem.”

“Cậu yêu cầu thật đúng là nghiêm khắc!” Hác Suất khinh bỉ nhìn Mạc Táp: “Chính cậu mới là nhăn nhó nửa ngày, không chịu thừa nhận sự thật.”

“Đừng đem tớ so sánh với phim ảnh của cậu. Cho tới bây giờ tớ không nghĩ rằng mình sẽ nói ra sự thật. Tớ là thân phận gì tớ biết rất rõ, không phải cứ thổ lộ ra là có thể thành công. Tớ là đàn ông, không phải là người phụ nữ thẹn thùng, không muốn vì Thần Cách mà mang nhiều rắc rối.”

“Vậy thì thế nào? Có phải cậu rất coi trọng thân phận đàn ông này hay không?”

Mạc Táp cười cười, cười có chút khổ sở, một cái tay cầm khăn lau, một cái tay khác cầm thùng rác khom người đem tất cả thức ăn còn dư lại trên bàn đều đẩy tới trong thùng rác, thật lâu mới buông lỏng nói: “Nếu như thân phận đàn ông này không quan trọng như lời cậu, vậy cũng tốt.” Đúng vậy, như vậy coi như đã thổ lộ, coi như đã bị cự tuyệt, giống như đặc tính của một nữ sinh khi bị thất tình ăn nhiều một chút, khóc lớn một chút. Nhưng mình là một nam sinh, sau khi thổ lộ sẽ bị coi như là một quái vật. Nếu như bị Thần Cách ghét, lúc ấy mình nhất định so với bây giờ sẽ thảm hơn.

Dù sao cũng sẽ khổ sở, liền chọn đau đớn nhẹ một chút để chịu đựng đi.

Hác Suất nhìn Mạc Táp bận rộn một chút cũng không có nói quá, đột nhiên sắc mặt trắng nhợt, nhìn về phía một dáng người cực lớn phía sau lưng của Mạc Táp.

Mạc Táp cũng quay đầu, thấy được con gái của dì Lý bán thịt heo cách vách, Lý Sư Sư (hai người cùng họ Lý)

“Sư, Sư a, em...” Mạc Táp lại không thể nói chuyện bình thường, mặc dù còn là thường xuyên thấy Lý Sư Sư, nhưng cậu luôn cảm thấy so với với người xa lạ cũng không có gì khác nhau.

Hác Suất cầm cây chổi ở bên cạnh cười gian hiểm, nhỏ giọng nói: “Vợ tương lai tới tìm cậu, tớ rất mong đợi hai người nữ trên nam dưới.” Vừa nói, Hác Suất vừa đưa ngón tay cái ra. (giống như nút like vậy á)

Mạc Tạt dùng chân đạp mu bàn chân của Hác Suất, ý bảo hắn nhỏ giọng một chút. Lý Sư Sư thấy Mạc Tạt cũng có chút ngưng ngừng, trên gương mặt mập mạp ửng đỏ lên, trong tay còn một cái đuôi gà.

“Thật ngại quá, nhà vệ sinh của em có người đang ở trong đó, có thể sử dụng nhà vệ sinh của nhà anh được không?”

“À à nơi đó.” Mạc Tạt chỉ hướng đến nhà vệ sinh.

Lý Sư Sư từ từ đi, Mạc Tạt cùng Hác Suất đứng trợ người. Hác Suất lấy cùi chỏ khiu khiu Mạc Tạt: “Nếu như tớ không có hoa mắt thì, thì mới vừa rồi Lý Sư Sư có phải đem đuôi gà cầm vào trong nhà vệ sinh thì phải.”

“Hình như là vậy!”

Trong chốc lát, Lý Sư Sư đi ra, đuôi gà trong tay trở thành xương gà. Lần này mặt của Mạc Tạt cùng Hác Suất đen thui, Hác Suất lần nữa lấy cùi chỏ khiu Mạc Tạt: “Nếu như tớ không hoa mắt thì, thì mới vừa rồi lúc cô ta đi vào nhà vệ sinh cái đuôi gà trên tay vẫn còn nguyên.”

“Hình như là vậy.”

Lý Sư Sư như không có chuyện gì xảy ra, lau tay vào quần một cái: “Thật là làm phiền hai người.”

“Không có, không có gì.” Mạc Tạt đáp lại một cách máy móc.

Hác Suất vẫn nhìn chăm chăm vào đuôi gà trong tay Lý Sư Sư, tưởng tượng hình ảnh mới vừa rồi cô ta trong nhà vệ sinh ăn, cuối cùng xanh cả mặt, vô cùng kích động.

“Sư Sư tỷ, tìm không được nhà vệ sinh sao?” Một giọng nói trong veo truyền vào quán ăn. Một cô gái đứng trước cửa tiệm, mang khăn choàng cổ màu đỏ, chiếc quần len ngắn màu đen, chân mang đôi giày màu đỏ, buộc tóc đuôi ngựa, gương mặt hình trái xoan, là một cô gái khá ái, hơn nữa có vẻ như đang học trung học đệ nhị.

“Tớ mới vừa đi nhà vệ sinh xong, đang chuẩn bị đi ra đây.”

Nữ sinh mắt to nhìn chăm chăm thấy được Mạc Tạt, đột nhiên ánh mắt sáng lên, vây quanh Mạc Tạt mấy vòng, sau đó nhào tới trên người Mạc Tạt. Hành động kích động này của người xa lạ khiến cho toàn thân Mạc Tạt cứng ngắc, chỉ muốn đem cô gái này một cước từ trên người mình bay xuống.

“Mạc Tạt, là Mạc Tạt sao?”

“Em là...” Có lời gì không thể buông ra trước rồi nói, rất khó chịu.

Cô gái từ trên người Mạc Tạt xuống, ở trước mặt Mạc Tạt quay một vòng: “Thật không quen biết em?”

Mạc Tạt nhìn hồi lâu thật đúng là không nhớ ra được là ai.

“Là em, khi còn nhỏ, vào mùa hè, mỗi lần em tới nhà cô em sẽ chạy đến chơi cùng anh, em là Tiêu Mạn.”

Mạc Tạt trong đầu nhớ lại người này, rốt cục tìm tòi trong trí nhớ mơ hồ cũng nhớ ra. Trước kia lúc cậu còn học trung học đệ nhất, cậu đã gặp cô ta, lúc đó một đứa bé bướng bỉnh đang ngồi khóc ở gần đây.

“Là em?” Mạc Tạt tap giờ mới hiểu được đạo lý năm tháng không buông tha người. Bây giờ em ấy cũng đã lớn như vậy, nhìn một cô gái lớn lên trở thành một nữ sinh khá ái, nhớ tới thật đúng là có chút bi thương.

“Anh rốt cục cũng nhớ em rồi, nhưng mà Mạc Tạt ca, anh cũng thay đổi quá nhiều. Em nhớ anh trước kia tóc vàng, đáng vẻ cũng rất lưu manh.”

“Này, này, nói như em vậy rất thất lễ.”

Hác Suất một mực đứng bên cạnh tựa như rơi vào trong sương mù, cảm thấy nữ sinh trung học đệ nhị cấp này quá tự nhiên, từ vừa mới bắt đầu đã nắm lấy tay của Mạc Tạt. Hác Suất nhìn chăm chăm vào cánh

tay của Mạc Tạp ma sát với bộ ngực của Tiêu Mạn, cảm thán, bây giờ nữ sinh trung học đệ nhị cấp nữ trở mã rất tốt a, không khỏi có chút ghen tỵ với Mạc Tạp.

Ngũ Khu Dương đem xe dừng ở ngoài phi trường. Trong đám người phát ra ánh sáng chói mắt, mang giày thể thao, quần jean cùng cái áo khoác trùm đầu, không ai khác đó là Thần Cách. Giống một vẻ đẹp trời ban, hần ăn mặc đơn giản như vậy cũng làm cho người khác phải chú ý thật nhiều. Thần Cách mở cửa xe ngồi xuống.

Ngũ Khu Dương oán trách: “Cậu có thể mua chiếc xe cho riêng mình được không? Sao cứ bắt tớ làm tài xế hoài, rất lãng phí về đẹp của tớ.”

“Cậu không làm tài xế cho tớ mới thật sự lãng phí.”

“Thật không rõ tại sao cậu trong trường lại có nhiều người thích như vậy, đám người kia mắt cũng bị mù hết. Đúng rồi, không phải cậu nói đầu tháng ba trở về sao, sao bây giờ mới về?”

“Có chút việc muốn hiểu rõ.”

“Chuyên gì?”

Thần Cách lười biếng tựa vào chỗ ngồi, một cái tay khoác lên cửa sổ xe, nhìn bên ngoài thoáng một cái ánh đèn xanh xanh biếc biếc đã lên: “Chuyện quan trọng.”

“Chuyện quan trọng gì?”

“Cậu không cần biết.”

“Thật đúng là lãnh đạm.”

“Nơi này đi phía trái.”

“Sao thế? Cậu không trở về nhà? Còn muốn đi nơi nào?” Ngũ Khu Dương có chút ngạc nhiên.

“Cậu nói càng ngày càng nhiều.”

Thần Cách rốt cục dùng một ngày một đêm đem những chuyện hần chưa nghĩ tới thuận tiện suy nghĩ. Mạc Tạp người này, đối mặt với Mạc Tạp hần sẽ cảm giác vô cùng dễ chịu.

Thật đúng là không có biện pháp đây.

Lại, lại đi thích cái loại người có chứng đầu to đó.

25. Chương 25: Thú Tội Như Một Tên Ngốc

Chương 25: Thú tội như một tên ngốc

9 giờ là thời điểm quán ăn của mẹ Mạc Tạp đông khách nhất. Lý Sư Sư vì bị Tiêu Mạn thúc ép nên đã quay về nhà mình, Hắc Suất cũng bận rộn chào hỏi khách hàng, chỉ có Mạc Tạp bị Tiêu Mạn dây dưa cản bản không chuyên tâm làm việc được. Mạc Tạp đến chỗ kia, Tiêu Mạn liền đi theo đặt câu hỏi không ngừng, nữ sinh trung học đệ nhị cấp bây giờ quả thật thể lực rất tốt.

Rất lâu không có bị nữ sinh dây dưa không dứt như vậy, Mạc Tạp càng cảm thấy không được tự nhiên. Mặc dù trước đây thỉnh thoảng sẽ mua kẹo để dỗ dành em ấy nín khóc, nhưng khi đó em ấy là đứa bé, bây giờ lớn lên, so với lúc trước còn ồn ào hơn.

Một chiếc xe dừng ở ngoài cửa quán ăn, Thần Cách xuống xe hướng Ngũ Khu Dương phất tay một cái: “Cám ơn, cậu có thể biến mất.”

Ngũ Khu Dương phát điên nói: “Giọng điệu này của cậu thật làm cho người ta nổi giận.” Nói xong hướng vào trong quán liếc một cái liền đem xe lái đi.

“Này, Mạc Tạp ca, anh học năm thứ ba đại học sao?”

“Ừ!”

“Vậy nhất định đã có một cô bạn gái khả ái rồi?”

“Vẫn chưa có.”

“Thật hay giả? Chẳng lẽ không ai để ý tới anh?” Thật đúng là nói ra sự thật tàn khốc a.

“Đúng vậy.”

“Những người đó thật không biết nhìn người.” Tiêu Mạn nói xong đỏ mặt nhìn chằm chằm xuống đất, nhún nhún thật lâu mới nói ra một câu nói: “Nếu không, Mạc Táp ca, hai chúng ta làm người yêu của nhau đi.”

“Hả?” Mạc Táp đầu tiên là khiếp sợ lời nói từ trong miệng Tiêu Mạn nhô ra, sau đó giống như đuổi con ruồi liều mạng khoát tay: “Anh đối với người chưa đủ tuổi thành niên không có hứng thú. Thay vì ở chỗ này nói những lời nhảm nhí này, không bằng trở về đi học còn tốt hơn.” Mặc dù Mạc Táp không giỏi giao tiếp, có lúc cũng rất chậm chạp nhưng đối với chuyện tình cảm lại có lí trí rất rõ ràng, bất kể là Ngũ Khu Dương cũng được, Tiêu Mạn cũng được.

Chính cậu là một người không thích sự cầu thả, không thích chính là không thích, nếu không thích cũng không cần cho đối phương một chút kỳ vọng. Mặc dù cậu không thích người quá quyết đoán, nhưng đối mặt với người thích mình mà mình không thích, cậu lại mâu thuẫn muốn dứt khoát.

Dĩ nhiên nếu như là lời của Thần Cách, cậu có thể sẽ không như vậy.

“Mạc Táp ca đừng cự tuyệt nhanh như vậy, đừng xem em là một học sinh đệ nhị cấp, em cũng là một người con gái dịu dàng.”

“Phiền em đừng nói những lời buồn cười này.”

Tiêu Mạn lại muốn nhào tới trên người của Mạc Táp. Mạc Táp lại bị một cái tay kéo mở ra, Mạc Táp chỉ nghĩ là tay mình đụng phải bức tường ẩm áp, quay đầu nhìn lại, khuôn mặt dễ nhìn kia đủ để làm loạn toàn bộ nhịp tim của cậu. Mạc Táp hoảng hồn 10 giây, sau đó lại tốn 10 giây hoàn hồn, xoay người hướng về phía Thần Cách một trận giương nanh múa vuốt loạn xạ: “Tại sao là cậu, cậu về khi nào? Cậu không biết xem lịch sao? Đã năm ngày rồi, đồ ngốc.”

Nói đến ngay cả Mạc Táp mình cũng không tin, cậu luôn luôn tỏ ra mạnh mẽ, vừa thấy thấy Thần Cách lỗ mũi liền có chút chua.

Thần Cách mặt vô biểu tình nhìn chòng chọc Mạc Táp một cái, sau đó nhìn Tiêu Mạn mặt đang bối rối bên cạnh, khóe miệng hần cong lên mỉm cười một chút. Mạc Táp luôn cảm thấy cái nụ cười này không lạnh nhưng vẫn làm người khác đóng băng.

“Mạc Táp ca, người này, vị ca ca này là người nào vậy?” Thật là đẹp trai, Tiêu Mạn ở trong lòng khiếp sợ.

Thần Cách kéo một cái ghế, ngồi xuống, cái gì cũng không nói. Mạc Táp rơi vào tình trạng lộn xộn, ngay cả mình hần cũng không để ý tới, làm sao có thể quan tâm tới Lý Tiêu Mạn.

Hác Suất nghe được âm thanh đi ra ngoài, đem Lý Tiêu Mạn đang đứng một bên ngăn người đẩy đi theo hướng quầy thịt heo của dì Lý kể bên. Thần Cách một tay chống cằm: “Cậu thật đúng là không tự chủ.” Minh mới đi không bao lâu, lại cùng một nữ sinh ở đây ôm ôm ôm một cái, mặc dù cuộc nói chuyện giữ hai người Thần Cách ít nhiều gì cũng nghe được, nhưng mà vẫn là có chút khó chịu.

“Cậu nói lời này có ý gì? Làm gì giống như một đại thiếu gia ngồi ở chỗ đó, rất ảnh hưởng đến chúng tôi làm ăn.”

“Muốn tôi đi?”

“Đi là tốt nhất. Dù sao cậu chẳng phải là muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?” Tay của Mạc Táp nhéo khăn lau, cũng nhanh chóng xé nó thành hai miếng.

Hác Suất ở bên cạnh cũng ướt mồ hôi lạnh, Mạc Táp người này lại ở đại sảnh nhiều người làm ra biểu tình kia, ngay cả dì Quảng Lí ở bên kia cũng hướng bên này nhìn.

(*Quảng Lí: Một cái tên, dì của Mạc Táp. Thay mẹ cậu quản lý quán ăn, còn mẹ cậu thì cả ngày đi chơi mặt trước, cuối tháng thì đếm tiền.)

Khách hàng trong quán la lên: “Phục vụ đâu? Không ai tiếp khách.”

“Tôi liền, tôi liền.” Mạc Táp vội vã chạy đến chỗ khách, đem thực đơn cùng chén đĩa đưa tới. Chờ lúc đi ra đã không thấy bóng dáng của Thần Cách, một cảm giác mất mát đánh tới, hấn tức giận sao? Rõ ràng là rất muốn gặp hấn, thấy hấn rồi lại nói những lời như thế. Mạc Táp mới vừa còn hưng phấn, con người khuếch trương, bây giờ đơn giản giống như xì hơi.

Hác Suất muốn tiến lên nói chút lời triết lý an ủi cậu, nhưng suy nghĩ nửa ngày không biết nên nói gì đành hết cách vỗ vỗ bả vai của Mạc Táp.

11 giờ, Mạc Táp xách theo hai túi rác lớn, dùng chân đá văng cửa sau ra, cửa mở ra. Mạc Táp há hốc miệng, là gặp ma sao, tại sao? Tại sao Thần Cách lại ở bên ngoài, một người đứng trong bóng tối, hai tay đặt trong túi quần. Nghe tiếng động, Thần Cách ngẩng đầu lên, tầm mắt hai người đụng phải nhau: “Cậu, cậu, cậu, tại sao cậu lại ở chỗ này? Không phải đã đi rồi sao?”

“Cậu thật đúng là chậm a.” Thần Cách đưa tay xoa cổ.

Mới vừa cho là Thần Cách đã đi, cảm giác mất mát khi nãy lại hóa thành oán khí, Mạc Táp đem túi rác ném về hướng Thần Cách, Thần Cách mau chóng tránh ra: “Làm gì đều không nói một tiếng, tôi tưởng rằng cậu đi rồi.”

“Không phải là cậu kêu tôi đi?”

“Cậu có một chút chủ kiến được hay không? Tôi bảo cậu đi, cậu liền đi. Tôi bảo cậu chết, tại sao cậu không đi chết?” Mạc Táp thật là ủy khuất, mấy ngày nay quá nhớ hấn, hấn cũng không biết mình chịu đựng không nổi. Lúc thấy Thần Cách tắt cả tâm tình liền không kịp chờ đợi hướng trào ra ngoài, thu cũng thu lại không được. Cậu thở phì phò đi lên phía trước đem túi rác nhặt lên xoay người ném vào thùng rác gần đó. Đột nhiên bên tai truyền tới âm thanh của Thần Cách, dựa vào gần như vậy, bức bách Mạc Táp không dám xoay người: “Này, Mạc Táp, cậu xem tôi là gì?”

Tay Mạc Táp run lên, bị vấn đề đột nhiên xuất hiện làm cho không biết làm sao, chẳng lẽ mình biểu hiện quá rõ ràng nên bị hấn phát hiện? Chẳng lẽ Thần Cách là tới tìm mình than bài, để mình không muốn quần lấy hấn?

Mạc Táp xoay người đem Thần Cách đẩy cách mình xa chút, nghiêng đầu nhìn nơi khác: “Vấn đề này của cậu thật đúng là kỳ quái, đương nhiên là bạn bè rồi. Chẳng lẽ còn có cái gì, tôi đối với bạn bè đều như vậy. Chẳng lẽ cậu có cái gì hiểu lầm?”

Thật lâu không có nghe thấy hồi âm, Mạc Táp ngẩng đầu lên, thấy biểu lộ của Thần Cách, là ảo giác của mình sao? Bộ dáng giống như đang rất tức giận.

“Nếu như vậy, tôi có bạn gái cậu cũng không có vấn đề gì sao?” Giọng nói của Thần Cách vô cùng lạnh lùng.

Mạc Táp muốn trả lời chuyện đương nhiên, nhưng miệng cậu rốt cuộc cũng không nói được. Tim của cậu nhéo thành một đoạn, căn bản là cũng không có khí lực nói ra những suy nghĩ trong lòng, thật khó chịu a. Thấy Mạc Táp một mực cúi đầu không nói lời nào, Thần Cách xoay người đưa lưng về phía Mạc Táp: “Tôi hiểu!” Nói xong cũng đi ra ngoài và rời khỏi.

Hấn hiểu? Hấn hiểu cái gì? Mạc Táp phát hiện mình so với trong tưởng tượng còn tổn thương hơn. Vốn là Mạc Táp chỉ muốn lấy thân phận bạn bè sống cạnh Thần Cách, bây giờ lòng tham nổi lên, cậu muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa. Nhìn hấn và người phụ nữ khác yêu nhau, giống như đã không cách nào nữa rồi, tê liệt, đau đớn đến không cách nào ngừng lại.

Cậu xông lên phía trước, quyết liệt đuổi theo Thần Cách. Sau đó cậu cúi đầu, trong miệng lầm bầm nói nhỏ: “Cậu cứ đi cùng bạn gái đi!!! Đi à, bất kể cậu và Tô Thụy cùng một chỗ, hơn nữa ở cùng nhiều người thích cậu trong trường. Cậu cho rằng tôi sẽ quan tâm sao? Tôi căn bản là...” Mạc Táp càng nói càng vô lực. Hồi lâu, cậu đưa tay ra nắm áo của Thần Cách lại, lại gần đi lên, mặt dính vào trên lưng của Thần Cách: “Ngốc nghếch! Thần Cách là một tên đại ngốc nghếch!”

Thấy Thần Cách không nói gì, Mạc Táp buông Thần Cách ra: “Cậu đã từng nói có mấy lời phải nói ra thì người khác mới có thể hiểu. Cậu cho rằng đạo lý này tôi không hiểu sao?”

Thần Cách nhìn chăm chăm Mạc Tạp, Mạc Tạp tránh thoát tầm mắt của Thần Cách, nói tiếp: “Tôi không cách nào giống như một nữ sinh quang minh chính đại tỏ tình với cậu. Tôi sợ, tôi thật sợ, Thần Cách.” Mạc Tạp nâng lên hai tròng mắt trong suốt, bên trong đã sớm nổi lên hơi nước, thật chắc nhìn chăm chú vào Thần Cách: “Bản thân là đàn ông, tôi, thật, có thể yêu cậu sao?”

Lòng của Thần Cách bị thứ gì quyết liệt động tới. Trầm tĩnh quá lâu vẫn bị Mạc Tạp khuấy loạn bảy tám phần. Mặt Mạc Tạp nghiêm túc cùng bi thương tựa hồ như đã sẵn sàng bị cự tuyệt.

“Vốn là tôi nghĩ nếu như nói ra, bị cự tuyệt, đó không phải là thảm hại lắm sao? Tư cách sống bên cạnh cậu cũng không có, nhưng bây giờ cái gì cũng xong rồi, tôi thích cậu, Thần Cách, rất thích cậu nhưng là cậu căn bản cũng không thể thích tôi được.” Mạc Tạp bất đắc dĩ cười khổ, nếu nói hết ra, liền nói rõ ràng hơn chút, giống như một đứa ngốc đang thú tội.

“Nói không chừng ngày nào đó tâm tình tôi tốt sẽ thích cậu.”

Bây giờ mình đã nói hết, Thần Cách còn có thể như không có chuyện gì xảy ra nói lời như thế, Mạc Tạp siết chặt tay.

“Nói không chừng ngày nào đó là ngày nào vậy?” Những lời này Mạc Tạp đều cơ hồ theo quán tính xuất khẩu ra, dù sao cậu cũng không đặt nhiều kì vọng Thần Cách sẽ trả lời.

Hoàn cảnh xung quanh phá hỏng hết. Ở phía sau quán, trong một con hẻm nhỏ, tiếng la hét, tiếng mắng chửi, tiếng nước chảy của nhà vệ sinh, còn có mùi của thùng rác gần đây. Mặc dù như thế, Mạc Tạp vẫn có thể nghe thấy được vị ngọt nhàn nhạt trên người của Thần Cách.

“Liền hôm nay đi.” Giọng nói của Thần Cách tựa hồ bao trùm hết thấy tất cả huyền não, xuyên thấu thân thể của Mạc Tạp.

26. Chương 26: Thì Ra Có Thể Thích Cậu

Chương 26: Thì ra có thể thích cậu

“Cậu, có phải cậu đã uống quá nhiều rượu rồi hay không?” Trong lòng Mạc Tạp cái gì cũng không có, đầu óc và trước mắt cũng trống rỗng. Cậu không thể hiểu nổi câu nói vừa rồi của Thần Cách. Cậu thậm chí hoài nghi mới vừa rồi là do xung quanh có những người khác đang nói chuyện, cậu hướng bốn phía nhìn một chút, trong cái hẻm đen tối nay một con ma cũng không có.

“Cậu, cậu, cậu trả lời người nào ở đây?” Mạc Tạp thật không dám tin tưởng, không thể tin tưởng.

Thần Cách đưa ngón trỏ thon dài xinh đẹp lướt nhẹ trên lông mày của Mạc Tạp, chẳng qua hần là dùng lực nhẹ nhàng. Thân thể Mạc Tạp có chút lay động, rõ ràng hần tựa như đang cười nhưng ánh mắt lại cực kỳ nghiêm túc. Mạc Tạp khốn hoặc nhìn Thần Cách, phảng phất hần là một ảo giác, buông tim cậu nhảy tới cục xương ở cổ họng: “Vậy khi tâm tình cậu không tốt liền đem ta đá sang một bên?”

“Như vậy cũng không chừng.”

“Cậu cũng đừng trêu chọc tôi. Tôi không hiểu được dạng đùa giỡn này, sẽ cho đó là thật.” Mạc Tạp liều mạng khoát tay, Thần Cách đưa tay bắt cái tay kia của Mạc Tạp lại, đem cậu lôi vào trong ngực của mình, dùng hai tay ôm thật chặt. Đầu của Mạc Tạp lọt vào nơi trái tim Thần Cách đang đập, cậu cũng không cách nào thở được nữa.

“Vậy coi như thật đi.” Âm thanh của Thần Cách quá mức ôn nhu, chấn động tình cảm của Mạc Tạp.

“Nhưng tôi...”

“Này, tôi muốn cậu, Mạc Tạp.” Lời nói nhỏ bên tai, ngọt ngào hơn so với bình thường khiến Mạc Tạp động tâm. Thân thể Mạc Tạp nhanh chóng mềm ra thành một bể nước.

“Gi? Nhưng...”

“Không ai hỏi ý kiến của cậu, đây là mệnh lệnh!”

“Nếu như cậu dám đùa giỡn với tôi, tôi sẽ hận cậu suốt đời.” Mạc Tạp cắn áo của Thần Cách.

Cậu cứ như vậy yên lặng nằm trong ngực của Thần Cách, len lén đưa tay nhéo bắp đùi của mình một cái. Thật là đau! Thì ra là, đây không phải là mơ. Nhưng chân chân thật thật ở trong ngực Thần Cách ngay cả nằm mơ cũng mơ không đẹp đến như vậy.

Liên như bây giờ đi, ước gì cái thế giới này ngừng quay tại thời điểm này, cậu không muốn một giây nào trôi qua.

Hắn - Thần Cách, tại sao lại thích mình? Thế giới này quả nhiên rất kỳ diệu a.

Mạc Tạp giống như nghĩ tới điều gì, đột nhiên từ trong ngực Thần Cách tránh ra. Cậu lục lại điện thoại di động trong túi, sau đó mở lên, dùng ánh sáng màn hình điện thoại rọi vào mặt Thần Cách, Thần Cách mặt nhắm mắt lại: “Cậu làm gì thế?”

“Tôi muốn xác nhận một chút cậu có phải là Thần Cách hay không, quả nhiên là cậu.” Mạc Tạp lại đem điện thoại di động rọi vào mặt của mình: “Cậu xem, tôi là Mạc tạp, cậu đừng nhận lầm người.”

Thần Cách cầm lấy điện thoại di động hướng trên đầu Mạc Tạp nhẹ nhàng gõ một cái: “Cậu quả nhiên bị chứng đầu to.”

“Đây chẳng qua là để xác nhận một cái.”

“Muốn xác nhận đúng không?” Thần Cách nâng mặt của Mạc Tạp lên, cúi người hôn. Lần hôn này cũng không ngăn ngừa như hai lần trước, thỉnh thoảng nhẹ nhàng va chạm đầu môi, thỉnh thoảng 2 đầu lưỡi cọ sát mãnh liệt. Cái hôn ấm áp mà lại triền miên này khiến áu chảy lên não Mạc Tạp ngày càng nhiều, cậu nắm lấy áo của Thần Cách thật chặt.

Thật lâu, Thần Cách mới buông Mạc Tạp ra: “Xác nhận là có thật.”

Tay Mạc Tạp vịn tường mới có thể đứng vững. Mình là đàn ông không có nhiều tiền đồ, lại bị một cái hôn liền cho biến thành như vậy, nói ra đơn giản không mặt mũi nào nhìn hương thân phụ lão. Trong miệng còn giữ hơi thở cùng nhiệt độ của Thần Cách, cậu chặt vật nuốt nước miếng một cái.

”Trong quán hình như không còn bận rộn?

“Hình như là vậy.”

“Vậy để tôi đưa cậu về nhà, đi thôi!”

“Nhưng nhà tôi ở rất gần đây. Chờ tôi một chút a, không phải cậu nói sẽ đưa tôi về sao, rõ ràng liền một mình tự đi về.” Thật kỳ quái, bây giờ mình và Thần Cách chẳng phải coi như là người yêu của nhau rồi sao? Luôn cảm thấy vẫn còn có chút không quá chân thật. Mạc Tạp có thể nghe được tiếng bước chân của mình và Thần Cách. Thần Cách đi ở phía trước, cái bóng vừa lúc bị kéo dài đến dưới chân của cậu.

“Thần Cách.”

“Sao?”

“Nếu như tôi không thổ lộ với cậu, cậu thật sẽ đi tìm những người phụ nữ khác sao?”

“Chuyện đó sao? Chỉ là nói để thăm dò cậu thôi.”

“Cái gì?! Ý của cậu là, cậu đã sớm biết tôi thích cậu?” Mạc Tạp cảm giác mình bình thường che giấu rất kỹ cơ mà.

“Ai cũng biết, cả ngày lẫn đêm gương mặt đều phát tình.”

“Người nào phát tình chứ? Nếu cậu biết tôi thích cậu, hơn nữa nếu như tôi, tôi không có đoán sai thì cậu cũng thích tôi trước đó rồi? Vậy cậu tại sao không trực tiếp thổ lộ với tôi, hại tôi một mình ở đây nói nhiều

lời buồn cười như vậy.” Nhớ tới dáng vẻ vừa rồi của mình, chỉ còn thiếu cái mình chưa khóc, thật muốn tìm một cái lỗ chui xuống.

“Chuyện thổ lộ mất mặt này tôi sẽ không làm.” Thần Cách nhàn nhạt một câu nói giống như một tảng đá lớn rơi vào trên đầu của Mạc Tạp, được, được lắm.

“Cậu quả thật là một tên đại biến thái!!!” Mạc Tạp phát điên rống to.

“Khổng chế âm lượng lại, khuya rồi.”

“Sao cậu nghĩ rằng làm điều đó lại mất mặt?”

Cũng mặc kệ Mạc Tạp mắng Thần Cách thế nào, trong lòng cậu vui sướng vô cùng. Thay đổi theo thời gian, cậu chậm rãi từ mới vừa kinh sợ, sau một chút xúu liền phục hồi tinh thần lại. Mình và Thần Cách là người yêu của nhau, sự thật này bao phủ khắp đêm tối. Thứ được mình một mực kỳ vọng thì ra là chính là loại cảm giác này, ngực muốn nổ tung lên.

“Đến rồi!” Mạc Tạp đứng trước nhà mình, căn bản cũng không muốn tách ra.

Thần Cách đưa tay xoa xoa tóc của Mạc Tạp: “Tóc lại dài nữa rồi.”

“Là do tóc mau phát triển.”

“Mai vào nhà đi!”

“VẬY CÒN CẬU?”

“Làm gì, muốn tôi hôn?”

Mạc Tạp cảm thấy giờ phút này Thần Cách rất dịu dàng, mặc dù không giống sự dịu dàng mà hắn dành cho người khác nhưng mà hắn bây giờ thật là làm cho người khác động lòng. Thần Cách nhìn chăm chăm vào mặt Mạc Tạp, khiến cậu đỏ mặt nói: “Ai muốn cậu hôn, tôi vào nhà đây.” Nói xong cũng không quay đầu lại liền xông vào nhà.

Sau khi tắm rửa xong, Mạc Tạp lại một lần nữa nằm ở trên giường. Cậu thật không có biện pháp tiến vào trạng thái giấc ngủ bình thường, có lẽ hay không, lúc không ở cùng nhau nên khổ sở đến ngủ không được, lúc ở cùng nhau hạnh phúc đến ngủ cũng không được, tại sao mình luôn không ngủ được. Mạc Tạp cung tay lại, hung hăng đánh mấy cái, đều tại cậu, Thần Cách người xấu này.

Kế tiếp, phải làm sao đây?

Sau khi biết Thần Cách, tựa hồ mỗi một ngày đều có một điều mong đợi. Cậu bây giờ đang mong đợi ngày mai, ngày mai của ngày mai, ngày mai của ngày mai của ngày mai nữa, đang mong đợi tất cả những ngày sau này.

Mạc Tạp lấy điện thoại di động ra, mở danh bạ ra, một dãy số cậu đã thuộc nằm lòng, là số của Thần Cách. Cậu muốn đổi tên của hắn lại, rồi lại không biết đổi thành cái gì. Người yêu? Không được! Mạc Tạp nổi da gà khắp người. Thần Cách? Rất bình thường, một chút đặc biệt cũng không có. Tiểu Cách? Thật không được! Nếu như bị hắn nhìn thấy, còn không phải bị đánh chết ở trên đường sao? Suy nghĩ hồi lâu thật vẫn không nghĩ ra tên thích hợp, Mạc Tạp suy nghĩ một chút đã cảm thấy mệt nhọc, sau khi ánh mắt nhắm lại mấy giây, cậu mơ hồ đem tên “đừng gọi điện thoại cho hắn” đổi thành “cực kỳ thích”.

Ngũ Khu Dương oán trách và oán trách: “Hơn nửa đêm lại kêu tớ làm tài xế cho cậu, thật quá đáng, cần thận trọng và cậu tuyệt giao.” Ngũ Khu Dương đã cùng Thần Cách tuyệt giao vô số lần.

“Hay là đi ăn chút gì đi, tớ trả tiền.”

“Coi như cậu còn có chút lương tâm, còn biết mời tớ đi ăn, tớ sẽ tạm thời không tuyệt giao với cậu.” Ngũ Khu Dương bên lái xe, bên thỉnh thoảng hướng Thần Cách nhìn: “Hình như hôm nay tâm tình cậu rất tốt?”

Dựa theo bình thường, Ngũ Khu Dương đoán chừng phải nhận được câu trả lời dạng như chuyện của tớ cậu quản nhiều như vậy làm gì.

“Phải không?”

“Tuyệt đối! Có phải là có chuyện gì hay không?”

“Cứ coi là vậy, ở cùng Mạc Táp.” Ngược lại Thần Cách nói lời này một chút tâm tình đều không có mà Ngũ Khu Dương thiếu chút nữa đâm xe vào lề đường. Hắn ở bên trong xe sợ hãi kêu, hoàn toàn mất bình tĩnh: “Cái gì?! Cậu nói hai người ở cùng nhau là có ý gì?”

“Còn có ý gì nữa.”

Ngũ Khu Dương sửng sốt thật lâu, cuối cùng một tay cầm tay lái, một tay che bụng, cười nước mắt cũng đi ra: “Có lắm hay không, thật hài, tớ nhớ trước kia cậu thẳng, bây giờ tại sao liền biến thành cong? ha ha ha, xem ra Thần Cách cậu cũng có ngày hôm nay.”

Quả đấm của Thần Cách hướng Ngũ Khu Dương bên kia nhanh chóng bay đi. Nếu không phải là Ngũ Khu Dương kịp thời tránh, hẳn nhất định sẽ chết: “Có tin tớ phanh thây cậu làm trăm mảnh hay không?”

“Đừng, tớ tin, cậu nói tớ nào dám không tin. Các cậu xảy ra vậy, nói ra cùng chia vui.”

“Người bình thường biết quá nhiều cũng không tốt.”

“Vậy nói một chút thôi.”

“Mắc mớ gì tới cậu?”

“Vậy tớ nên gọi hắn là gì đây?” Ngũ Khu Dương đến bây giờ còn không ngừng được vui vẻ, đùa giỡn.

Thần Cách lạnh lùng nhìn lướt qua Ngũ Khu Dương, khiến Ngũ Khu Dương tóc gáy đứng thẳng. Thần Cách thật lâu mới nói: “Phải gọi là chị dâu!”

27. Chương 27: Mới Ở Cùng Nhau Liền 3P?

Chương 27: Mới ở cùng nhau liền 3P?

*3P = threesome: Hoạt động tình dục giữa 3 người.

*Phong quyết định rồi: MT và TC xưng tôi gọi cậu, còn MT đối với NKD tôi - cậu, NKD đối với MT cũng là cậu - tôi luôn.

Quảng Lý cao gầy mang dép, vắn vẹo lưng, tay che miệng đang ngáp từ trong nhà đi ra, ngồi lên xe, Ngũ Khu Dương nhìn Quảng Lý chê trách: “Cậu có thể chăm chút nhan sắc một chút hay không? So với người châu Phi không khác bao nhiêu. Mùa đông lạnh rét cậu chỉ mang dép không cảm thấy lạnh à? Còn nữa, cậu bao lâu đã không có rửa mặt vậy? Lão Tử có thể thấy mặt cậu ngày càng dày lên.”

“Tôi không muốn lãng phí thời gian. Có chuyện gì đã xảy ra với tóc của cậu vậy?” Quảng Lý trực tiếp đâm trúng nỗi đau của Ngũ Khu Dương. Vừa nhắc tới chuyện này, khóe mắt Ngũ Khu Dương đã có lệ.

Quảng Lý: học xong trung học đệ nhị cấp bị linh cảm dẫn dắt quyết định làm một nghệ thuật gia. Hắn ngày ngày vui ở trong nhà vẽ vẽ, nhưng mà cũng có chút thành tựu, ở trong nước cũng coi là có chút danh tiếng. Chẳng qua là tính tình quá âm trầm, đối với tình yêu có chút bi quan, đối với cuộc sống thái độ cũng rất tuyệt vọng, cũng không biết như thế nào lại cùng Thần Cách trở thành bạn bè.

Ngũ Khu Dương không muốn nhắc lại chuyện bị thương này, chẳng qua là có chút hận nhìn Thần Cách một cái, lại hỏi Quảng Lý: “Cậu rốt cuộc mấy tháng không có ra khỏi nhà, cậu vẽ tranh chắc cũng nhiều, chân chính có thể bán bao nhiêu tiền?”

“Đó là bởi vì tớ còn chưa có chết. Nếu tớ chết thì những bức tranh này càng có giá trị hơn. Nay Cách, có muốn tớ đưa cậu mấy bức tranh không?”

“Đừng đem cái loại đồ xui xẻo đó đưa tớ.”

“Này này, Thần Cách, sao cậu vẫn còn vô tình như vậy?”

”Hắn chỗ nào coi là vô tình? Hắn rất tình cảm a. Tổ cho cậu biết một bí mật lớn, hắn cùng một người nam sinh tên là Mạc Táp, chú ý là nam nha

.” Ngũ Khu Dương chưa nói xong, quay đầu hướng Quảng Lý nháy mắt.

Quảng Lý cũng không phản ứng nhiều lắm: “Vậy thì thế nào? Dù sao đến cuối cùng cũng sẽ phải chia tay. Yêu, đơn giản chính là cuối cùng phản bội đối phương, chán nản đối phương, cắt JJ của đối phương, ngoại tình, tự sát, vui qua đường.”

“Dừng lại, cậu đừng đem bệnh bị quan lây cho tớ. Tớ còn có rất nhiều ngày phong lưu sung sướng muốn trôi qua. Cách, đi chỗ nào ăn?”

“Chỗ nào cũng được!”

“Bất kể là đi chỗ nào ăn, cũng sẽ có thịt heo nhiễm bệnh, vi khuẩn E.Coli, sau đó sẽ kí sinh trong thân thể chúng ta, gây bệnh cho con người.”

“Cậu nói nữa tớ sẽ đem cậu đá xuống xe!” Ngũ Khu Dương không thể nhịn được nữa.

=====F=====

Sáng sớm ngày hôm sau, Ngũ Khu Dương bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Hắn từ trên ghế salon mơ hồ ngồi dậy, thật là, để ột mỹ nam như vậy ngủ trên ghế sa lon, phòng khách cũng bị Quảng Lý chiếm.

“Người nào sáng sớm gọi điện thoại tới đây a, phiền chết.” Ngũ Khu Dương cầm điện thoại của Thần Cách lên, thấy điện thoại hiển thị tên người gọi là “Ngu Ngốc”, xem ra Mạc Táp yêu Thần Cách nhiều hơn Thần Cách yêu Mạc Táp. Ngũ Khu Dương cười gian chơi trò ác độc, nhận điện thoại.

Đầu này Mạc Táp thật vất vả để lấy dũng khí gọi điện cho Thần Cách. Cậu nghĩ, nếu là người yêu, cậu cũng có đặc quyền gọi điện thoại cho bạn trai. Mặc dù vẫn có chút bất an, Mạc Táp cùng Thần Cách lui tới, từ sâu trong nội tâm có chút tự ti. Cậu luôn cảm thấy mình không xứng với Thần Cách, bất kể phương diện nào mà nói cũng không xứng.

“Này, có chuyện gì?” Bên đầu điện thoại kia thanh âm khàn khàn từ tính, còn mang theo thẹn thùng ghê tởm.

Mạc Táp nghe được câu nói này cũng biết khẳng định không phải là giọng nói của Thần Cách. Biến thái như vậy, trừ Ngũ Khu Dương còn có ai. Mạc Táp chỉ tương đối ngu ngốc khi ở trước mặt Thần Cách, còn ở trước mặt những người khác cậu cũng coi là một người khôn khéo.

“Ngũ Khu Dương, điện thoại của Thần Cách sao cậu lại cầm?” Bởi vì cùng Ngũ Khu Dương cũng coi là nhiều lần tiếp xúc, hơn nữa hắn lại là bạn tốt của Thần Cách cho nên Mạc Táp nói chuyện cũng không có cảm thấy lúng túng như trước kia.

Ngũ Khu Dương không nghĩ tới mình ngày nay thành như vậy vẫn bị phớt bầy: “Cậu thật là, sớm như vậy đã quấy rầy chuyện tốt của chúng tôi rồi.”

“Chuyện tốt gì?”

“Ghét, hỏi rõ như vậy, đương nhiên là loại chuyện đó rồi.”

“Cậu đừng dùng loại thanh âm kinh tởm như vậy để nói chuyện được không? Trước kia là con người bình thường, thế nào bây giờ lại biến thành một người chuyên lừa gạt như vậy, lại còn gạt người rất ưu tú nữa. Sao không đi Nhật Bản phát triển a, chết nường nhờ Trung quốc làm gì?” Mạc Táp miệng không buông tha người, mặc dù Mạc Táp tin tưởng Thần Cách, nhưng mà, còn không nhịn được suy nghĩ lung tung, suy nghĩ lại một chút. Ngũ Khu Dương có gương mặt giống như một người phụ nữ xinh đẹp, có lẽ tối hôm qua Thần Cách cảm thấy hối hận vì yêu mình, sau đó tìm Ngũ Khu Dương để giải quyết nhu cầu. Không thể nào! Mạc Táp mình sao lại trông ý nghĩ có chút buồn cười, Thần Cách đúng là nhìn người rất kém cỏi, lại để ý loại người xinh đẹp này.

Ngũ Khu Dương mặt trầm một đoạn lớn, xem ra hai người đều độc lưỡi nhất tộc.

“Tôi chính là loại thanh âm này, ai kêu tối hôm qua chơi quá điên cuồng, cổ họng cũng khàn!”

“Cậu lời này có ý gì?”

“Ba người chúng tôi đã cùng ân ái với nhau!” Vừa nói Ngũ Khu Dương chạy đến phòng khách, đẩy đẩy Quảng Lý đang ngủ say: “Nói một vài câu đi, nhanh lên!”

“Sáng sớm biết nói cái gì, tôi đối với cậu không có hứng thú, đừng quấy rầy ta. Ngay cả Cách cũng bị cậu lây bệnh, tôi muốn chết một cách lạnh lặn.” Quảng Lý quay người sang một bên ngủ thiếp đi.

Giọng nói này Mạc Tạp cho tới bây giờ chưa từng nghe qua: “Cái này, đây là người nào a?”

“Một nhân vật trong trò chơi 3P của chúng tôi.”

“Cậu để cho Thần Cách nghe điện thoại.” Mạc Tạp cũng lười cùng Ngũ Khu Dương nói bậy.

“Tôi hôm qua hần mệ nhọc, cậu cũng biết thể lực hần rất tốt.”

Lời này cũng làm cho Mạc Tạp đỏ mặt: “Tôi, tôi làm sao biết?”

“Này, cậu còn không biết. Xem ra sau này cậu phải tăng cường rèn luyện thân thể a, nếu không sau này làm sao thỏa mãn được Cách.”

Điện thoại đầu này Mạc Tạp rất nhanh đỏ mặt: “Cậu bán một cái mông. Nói càn cái gì vậy, tôi, cậu, cậu đã biết chuyện của chúng tôi?”

“Thần Cách cũng đã nói cho chúng tôi biết hết rồi, còn đem tất cả chi tiết chuyện tối hôm qua của các cậu đều nói một lần.” Ngũ Khu Dương lại nói bừa.

“Hần đã nói gì? Tôi mới không mặt dày mày dạn giống hần thú tội. Cậu đừng nghe hần nói lung tung, Thần Cách thật không biết xấu hổ mà!” Mạc Tạp có chút kinh ngạc, chuyện giống như vậy không phải là càng ít người biết càng tốt sao, tự làm khó mình. Mình có được hần cũng coi như một chuyện tốt, kì diệu đi. Nhưng là mình đây chỉ đi theo cản trở hần mà thôi, không phải sẽ để cho hần bị xem thường sao? Mạc Tạp một mực nghĩ như vậy, dù sao khoảng cách của hai người là chênh lệch rất xa.

Ngũ Khu Dương thuận đà sẵn sàng, tiếp tục đùa giỡn: “Hần đã nói như vậy. Hần nói anh xin hần hãy nói yêu anh đi, còn ôm hần, khóc lóc, nghĩ đến chuyện gạo sống nấu thành cơm chín, thịt tề đại đến chết.”

“Không có! Không có! Không có! Tôi chỉ nói với hần là tôi thích hần, ai nói yêu? Người nào thịt đã tề rần? Người nào làm những chuyện không biết xấu hổ kia chứ? Hần bịa đặt, cậu để cho hần nghe điện thoại!”

“Bây giờ cậu ấy đang ngủ, tôi cũng không can đảm đi đánh thức cậu ta dậy. Được rồi, tôi cũng muốn ngủ, có chuyện gì một hồi nói sau. Ngày hôm qua thức rất khuya, giờ rất mệt mỏi.” Nói xong Ngũ Khu Dương cúp điện thoại.

Xem ra tất cả đều là một trò đùa quái ác.

Lúc Thần Cách rời giường đã là buổi trưa, Ngũ Khu Dương cùng Quảng Lý đã đi rồi. Lúc này bên ngoài có người nào đó gõ cửa không ngừng, Thần Cách mở cửa: “Ồ ào chết!”

Cửa vừa mở ra, Mạc Tạp nhìn Thần Cách ăn mặc có chút không chỉnh tề, mới vừa tỉnh ngủ, lộ ra hơi thở lười biếng, mặt cậu lại liền đỏ lên.

Thần Cách dùng chân khế đá Mạc Tạp một cái: “Này, ngẩn ngơ đứng ở đó làm gì, đi vào!”

Mạc Tạp thiếu chút nữa bị khung cảnh trong nhà làm cho quên mất chuyện chính sự: “Cậu hủy hoại danh dự của tôi làm gì? Tôi cũng không một mực nói yêu cậu, còn, còn cầu xin cậu, càng không có muốn cùng cậu gạo sống nấu thành cơm chín, ai muốn với cậu cùng nhau nấu. Nói chuyện chịu một chút trách nhiệm có được hay không?”

Đầu tiên đã nói một câu kỳ quái như vậy, Thần Cách pha ỉnh một ly cà phê: “Cậu rốt cuộc đang nói cái gì?”

“Còn ở đây giả bộ không hiểu, Ngũ Khu Dương cũng nói với tôi rồi.”

“Cậu thật là ngu ngốc a, lời của cậu ta cậu cũng tin. Tôi chỉ nói với hần chúng ta đang yêu nhau.”

Mặc dù lời nói không đúng vào trọng tâm, nhưng mà Mạc Tạp nghe được câu nói sau cùng của Thần Cách, trong lòng vẫn dâng lên một cảm xúc khó tả, lại nói thẳng như vậy, còn có chút ngượng ngùng không vậy?

Nhưng nghĩ tới mình lại bị Ngũ Khu Dương hạ lưu dùng chiêu bả ỏ gài bẫy, Mạc Tạp liền có chút tức giận. Nhưng mà suy nghĩ một chút cũng là Thần Cách không giống miệng của nhiều người nói. Như đã nói qua, gặp chuyện gì liên quan đến Thần Cách cậu đều dễ dàng để xảy ra một sai lầm chí mạng.

“Cứ coi như cậu chưa nói gì đi, nhưng cậu thật là một người không trong sạch. Rõ ràng hôm qua mới ở bên tôi, không bao lâu liền bên người khác.”

Thần Cách cau mày, nhấp một hớp cà phê, tên Ngũ Khu Dương này rốt cục còn nói cái gì nữa.

Mạc Tạp nói tiếp: “Ngũ Khu Dương nói các cậu ngày hôm qua ở chỗ này làm chuyện đồi bại đó, nói cậu thể lực không ngừng. Còn nữa, cậu ta còn nói cậu tồn tại một vấn đề nghiêm trọng, chưa đầy 30 giây đã tràn ra ngoài rồi.” Mạc Tạp cười nhỏ, đừng tưởng rằng chỉ có Ngũ Khu Dương sẽ lợi dụng Thần Cách đùa giỡn mình.

(Phong: Ý nói Thần Cách bị chứng xuất ti*h sớm đó mà^^)

Lần này Thần Cách cầm ly cà phê nắm thật chặt, Ngũ Khu Dương tên khốn kiếp này. Cũng đúng, chuyện quan chuyện của đàn ông như vậy, cũng không có đạo lý không tức giận.

Mạc Tạp đứng ở bên cạnh: “Nhanh đi chữa trị cho cậu, hần đã kêu tôi như vậy a. Đem cậu nói không giống đàn ông, cậu phải duy trì tôn nghiêm đàn ông của mình.”

Thần Cách để ly cà phê xuống, đi lại gần cửa: “Ừ, chuyện như vậy là phải làm cho rõ ràng!”

“Đúng không, tôi đã nói rồi.”

Thần Cách đi tới cửa, lấy tay nhẹ nhàng ngắt một cái đem cửa khóa trái, ôm tay xoay người. Mạc Tạp tựa hồ thấy sau lưng Thần Cách là một luồng không khí tà ác.

Mạc Tạp cảm thấy có cái gì không đúng: “Cậu làm gì thế?”

Thần Cách khom người đem Mạc Tạp gánh trên vai đi tới hướng phòng: “Dùng cậu để làm sáng tỏ chuyện này là được rồi.”

“Gi?” Mạc Tạp bị treo trên vai của Thần Cách giùng giàng: “Cầm thú, cậu để tôi xuống, ai muốn cậu giải thích. Tôi đang lừa gạt cậu, Ngũ Khu Dương không có nói như vậy, là tôi bịa đặt. Cứu mạng!”

Thấy Thần Cách không phản ứng gì Mạc Tạp còn nói: “Đừng, cậu hãy nghe tôi nói. Đây chính là lần đầu tiên của tôi, cho nên hãy chọn một ngày tốt để làm đi. Nhất định phải là một ngày ý nghĩa tôi mới tình nguyện dâng cái quý giá của mình cho cậu. Nay, cậu ngược lại hãy nghe tôi nói a.”

“Vừa đúng lúc mới vừa thức dậy còn chưa có mặc quần áo tử tế, thật thuận tiện.”

“Cậu cũng quá coi thường lần đầu tiên của tôi. Đây là lý do quỷ quái gì vậy, chỉ có một mình cậu thuận tiện, để tôi xuống đi!”

Thần Cách đem Mạc Tạp ném tới trên giường, người này khí lực thật là mạnh. Mạc Tạp đổ mặt, liều mạng hướng góc giường lui, bị Thần Cách kéo tới: “Đừng mắc cỡ, mau cỡi.” Nói xong không để ý tới tiếng Mạc Tạp đang thét lên như tiếng heo bị đâm họng, Thần Cách từng cái từng cái một cởi bỏ quần áo của Mạc Tạp.

Mạc Tạp có trông cảm giác khóc không ra nước mắt. Cậu đã từng lên kế hoạch muốn ở thời điểm tốt nhất đem lần đầu tiên dâng cho hần, tỷ như lễ tình nhân gì đó, đáng tiếc loại này ảo tưởng biến thành nước mắt, giống như một bình hoa vỡ tung, bể tan tành, nước chảy đầy đất.

28. Chương 28: Yêu Là Như Thế Sao?

Chương 28: Yêu là như thế sao?

Sau khi tắm xong, Mạc Tạp hữu khí vô lực nằm lỳ ở trên giường. Sĩ nhục là cái gì? Sĩ nhục là nói yêu còn chưa tới 24 giờ, liền bị người khác đặt ở trên giường. Mạc Tạp đem cái gối ném vào Thần Cách đang ngồi ở mép giường lau tóc ướt: “Đều tại cậu, lần đầu tiên của tôi bị cậu cướp đi rồi!”

“Rõ ràng là chính cậu chạy tới đây nộp mạng còn gì.”

“Tôi rõ ràng có ngăn cản loại hành vi này của cậu. Là cậu mạnh mẽ ép buộc tôi làm chuyện đồi bại này. Đừng chọc tôi, nếu không tôi sẽ gọi cho cảnh sát tới đây bắt cậu. Cậu là một tên hiếp dâm!”

Thần Cách lấy khăn lau trên đầu xuống. Mạc Tạp ngây ngẩn cả người, người đàn ông này rốt cuộc có thời điểm xấu xí nào hay không. Thần Cách đem khăn ném tới trên đầu của Mạc Tạp, dùng sức xoa xoa.

“Đau, thật là đau. Cậu đang làm gì thế?”

“Tóc ướt như vậy không được nằm lỳ ở trên giường. Đi sang một bên cho tôi!”

“Này, này! Đối với người vừa bị ép làm chuyện đó thì thái độ này của cậu thật tệ nha!” Mạc Tạp ngồi dậy, cũng ngồi ở mép giường, dùng khăn lông Thần Cách vừa sử dụng qua còn ướt tiếp tục lau.

“Lau xong thì mặc quần áo vào!”

“Biết rồi!”

Mạc Tạp chậm rãi mặc quần áo vào: “Vậy tôi đi về đây!”

“Cái mông không có sao chứ?”

“Cậu hỏi trực tiếp như vậy làm gì?”

“Cậu ở đây xấu hổ cái quái gì?”

“Tôi mới không có. Hơn nữa, tôi là một người đàn ông, một chút đau đớn này cũng không chịu nổi, nói ra không phải cười rơi nước mắt luôn sao? Thật là, đừng đem tôi so sánh với những người phụ nữ yếu đuối có được hay không. Bọn họ lần đầu tiên là phá trinh, tôi không có trinh, làm sao có thể đau được, ha ha ha.” Rốt cuộc cười đắc ý cái gì ???

“Như vậy sao?”

“Đương nhiên là như vậy rồi. Đừng nói là đi về nhà, tôi cũng có thể nhảy về nhà.” Nói xong, Mạc Tạp đứng thật nhảy nhót bính bính ra ngoài cửa. Thần Cách mặt vô biểu tình nhìn Mạc Tạp rời đi. Rốt cuộc tại sao mình lại thích loại người ngu ngốc như vậy? Cậu ta nhảy như vậy chỉ khiến nghiêm trọng hơn thôi.

Dọc theo đường đi, Mạc Tạp cũng rất bình tĩnh, vô luận là ở trên xe buýt, trong thang máy, hay ở nơi chật chội đông người. Cho đến khi về đến nhà, đóng kín cửa lại, Mạc Tạp dựa vào cửa từ từ trượt xuống đất. Cậu quỳ trên mặt đất, vùi đầu rất thấp, thật lâu thật lâu, rốt cục Mạc Tạp cũng truyền tới âm thanh tê tâm liệt phế, đơn giản vang tận mây xanh: “Ông nội hần, thật là đau a. Tại sao lại đau như vậy?” Cái mông nóng hừng hực, giống như muốn nứt ra.

“Ông nội hần, ông nội hần, ông nội hần, ông nội hần!” Mạc Tạp chỉ có thể chửi mắng để giảm bớt cơn đau.

Chiều hôm nay mẹ Mạc Tạp đánh mặt chước vận khí tốt, cho nên buổi tối tiếp tục chơi thêm vài ván. Lúc về đến nhà đã 11 giờ khuya. Bà mở cửa, trong nhà một mảnh đen nhánh. Tại sao vậy? Mạc Tạp cũng không biết mở đèn. Bà mò tìm công tắc, bước lên một bước thì vừa lúc đem chân giẫm lên trên mông của Mạc Tạp, đem Mạc Tạp từ hôn mê đánh thức, cổ hết sức quay đầu: “Người, người, người nào?”

“Là mẹ, mẹ đây. Con nằm ở đây như một xác chết, muốn hù chết mẹ sao? Mau dậy đi!”

Mạc Tạp căn bản là không có biện pháp đứng lên, giống như một người khuyết tật trườn bò, bò đến gian phòng của mình.

Người xưa có câu: tự làm bậy không thể sống.

Câu nói này bây giờ rất thích hợp với Mạc Tạt.

Mười ngày sau khi sự việc đó xảy ra, Mạc Tạt bắt đầu đi học trở lại. Mặc dù mùa Xuân đã đến, khí trời vẫn còn giá rét như cũ. Mạc Tạt đối đối với khái niệm tình yêu có chút mơ hồ không rõ ràng. Sau khi làm chuyện đó hai người không có gặp nhau. Mạc Tạt cảm giác mình thay vì cùng Thần Cách nói chuyện yêu đương không bằng nói tình một đêm còn thực tế hơn.

Mình không gọi điện thoại cho tên kia, tên kia cũng không thèm gọi điện thoại ình luôn.

Tất cả tựa hồ như vẫn không thay đổi. Nữ sinh thích Thần Cách vẫn còn vây lượn ở bên cạnh hắn. Hắn vẫn còn làm ra cho người khác có cảm giác xao động. Thỉnh thoảng ở trên lan can thấy Thần Cách bị nữ sinh ôm, tâm tình Mạc Tạt lại suy nghĩ nhiều. Mình và hắn chẳng phải đã nói yêu nhau rồi hay sao? Nhưng hắn vẫn còn như vậy. Thích một người được tất cả mọi người thích, thật không biết là may mắn hay là bất hạnh.

Cái này gọi là tình yêu sao? So với trước kia hoàn toàn không có khác biệt. Rõ ràng đang ở trên lầu, Mạc Tạt ở lầu dưới cố chấp, kiên quyết không tìm Thần Cách.

Vào buổi trưa, Mạc Tạt còn nhiều bài vở, không có thời gian ăn nên trực tiếp đi siêu thị mua mì ăn liền. Cậu vội vội vã hướng trở về chạy, không được chết tử tế rồi, lại gặp Ngũ Khu Dương và Thần Cách, còn có một số người khác. Xung quanh hắn luôn có nhiều người như vậy, nhiều người như vậy. Còn mình lại là một người luôn cô đơn, làm người thật đúng là thất bại. Tốt nhất nên tránh mặt, không nên gây thêm phiền toái cho Thần Cách. Nếu như những người khác phát hiện hắn có một người yêu như mình, Thần Cách chắc chắn sẽ rất mất mặt.

Thần Cách gọi Mạc Tạt đang muốn chạy: “Này, bên kia, tới đây!”

Cái gì gọi là bên kia, Mạc Tạt trợn to cặp mắt, có thể nhìn đến nhóm người kia, cậu lại xì hơi.

Mặc dù Mạc Tạt đi mấy bước về hướng bên kia nhưng vẫn duy trì một khoảng cách tương đối. Thần Cách đi tới, cầm lấy mì ăn liền trong ngực của Thần Cách ném thẳng vào thùng rác: “Ai cho cậu ăn cái này?”

“Nhưng là tôi rất không có thời gian, ăn cái này sẽ rất thuận tiện!”

“Dù cậu có gấp gáp thế nào cũng không được ăn!”

Chuyện này, những người bên cạnh tất cả đều ngây dại. Đây là Thần Cách luôn đối đãi thân thiết với mọi người hay sao? Cảm giác giống như một người khác. Ngũ Khu Dương từ phía sau đẩy đám người kia: “Đi thôi, đi thôi, không có gì hay để xem”

Sau khi đám người kia rời khỏi, Mạc Tạt mới thở phào nhẹ nhõm: “Vứt bỏ cũng rất lãng phí, cậu có biết tiết kiệm thực phẩm hay không?”

“Đi thôi!”

“Này, cậu rốt cuộc có nghe lời tôi nói hay không? Đi đâu?”

“Quán ăn.”

“Nhưng mà, cùng tôi đi ăn không có vấn đề gì sao?”

“Cậu nói ngu ngốc gì vậy? Nhanh lên một chút!”

Mạc Tạt từ phía sau đuổi theo Thần Cách, cũng là do tự mình nghĩ quá nhiều đi, nhưng người nào sẽ hiểu lầm mình và Thần Cách đây?

Lần đầu tiên Mạc Tạt ăn ở một nơi như vậy. Xung quanh đều hướng ánh nhìn về cậu, khiến cho Mạc Tạt rất không được tự nhiên: “Hay là đổi chỗ khác đi, cảm giác nhiều người ở đây đều hướng bên này nhìn.”

“Không sao, cứ thoải mái!”

“Bị nhìn như vậy làm sao ăn cơm được?” Mạc Tạt luôn bị người khác không chú ý tới, lâu dài trở thành thói quen nên không thể ngăn cản loại cảm giác này.

“Ăn cho nhiều vào biết chưa?” Thần Cách gấp một lượng lớn thức ăn nhét vào trong miệng của Mạc Tạp. Mạc Tạp bị thức ăn làm cho bị sặc đến đỏ mặt, uống một ngụm nước mới đỡ hơn một chút, cậu chậm rãi nói: “Cậu đang làm gì vậy? Có thấy ở đây nhiều người hay không?”

“Vậy thì thế nào?”

“Cái gì như thế nào, tôi là đàn ông. Chuyện như vậy không phải là càng ít người biết càng tốt sao. Thêm nữa, cậu không để ý tới địa vị của mình ở trường sao? Nếu như bị tôi phá hư, tôi sẽ vô cùng áy náy.” Hiếm khi Mạc Tạp nói chuyện lưu loát như hôm nay.

Thần Cách lấy tay chống hai má, ngoe đầu: “Cậu quan tâm chuyện này lắm sao?”

“Không quan tâm mới là lạ. Nếu cậu là tôi, cậu cũng sẽ nghĩ giống tôi bây giờ. Cậu xem tôi đây lớn lên, vóc người này, thành tích này, thể lực này, sở thích này, càng nói càng cảm giác tệ hại. Chuyện tôi là một nam sinh thì không nói đến đi, nếu để cho người khác biết cậu cùng người như vậy yêu đương sẽ rất mất thể diện cho cậu đó!”

“Nếu như tôi cảm thấy mất thể diện, đó cũng là bởi vì cậu là một tên ngu ngốc!”

“Tôi ngu ngốc ở chỗ nào? Cậu gọi tôi như vậy, không phải ngu ngốc cũng bị cậu biến thành ngu ngốc!”

Ngũ Khu Dương kỳ đà cắn môi cũng bu lại: “Tối rồi, mọi người chúng ta cùng nhau ăn!” Nói xong cũng ngồi xuống, dáng vẻ rất tự nhiên.

“Mạc Tạp, các cậu đã làm chuyện đó chưa?” Hỏi thật trực tiếp.

Cơm trong miệng Mạc Tạp phun ra ngoài, ngồi đối diện Thần Cách nghiêng đầu mau tránh ra. Mạc Tạp đỏ mặt quơ múa chiếc đũa: “Không có!” Nhưng rõ ràng trên mặt lại hiện lên hai chữ đã làm.

Ngũ Khu Dương cười, một giọng cười gian tà, đem Mạc Tạp chọc cho tức giận.

“Cười cái gì mà cười. Đây là lần đầu tiên, cậu cười a, cười một cái là đủ rồi!”

Ngũ Khu Dương sừng sốt mấy giây, sau đó cười lớn tiếng hơn. Đối với Mạc Tạp mà nói hoàn toàn là một đả kích. Ngũ Khu Dương thật lâu mới dừng cười lại: “Ai cười cậu chứ? Tôi là cười Thần Cách. Thế nào? Cậu không có phát hiện gì sao? Thật ra thì Thần Cách cũng là thứ...” Ngũ Khu Dương còn chưa nói hết lời liền bị Thần Cách kiềm ở cổ kéo đi ra ngoài. Đi chưa được mấy bước, Thần Cách xoay đầu lại: “Ăn xong rồi về trường, không được đi lung tung!”

“Người nào đi lung tung chứ? Tôi cũng không phải là một đứa trẻ.” Mạc Tạp phản bác, Thần Cách đối với mình vẫn còn vô tình như vậy.

“Thần Cách, tớ, mau buông ra, tớ không thở nổi. Nếu cậu không buông ra, tớ sẽ chết!”

Giọng nói của Ngũ Khu Dương càng phiêu càng xa.

“Là do cậu tự tìm cái chết!”

Mạc Tạp nhìn Thần Cách cùng Ngũ Khu Dương rời đi, nhin không được bật cười. Đúng rồi, mới vừa rồi Ngũ Khu Dương rốt cuộc muốn nói cái gì? Thần Cách cũng là lần thứ? Thứ cái gì thứ? Kệ cậu ta, dù sao lời từ trong miệng của Ngũ Khu Dương nói ra chẳng khi nào tốt lành.

Yêu là như thế sao? Rõ ràng mấy ngày trước vì không thấy được hắn mà cảm thấy vô cùng cô đơn, nhưng mới vừa gặp được hắn, lỗ hổng kia lại được lấp đầy.

Đối với loại tâm trạng luôn thay đổi liên tục này, Mạc Tạp hơi bị choáng ngợp.

29. Chương 29: Thèm Muốn

Liên quan tới chuyện Thần Cách và Mạc Tạp cùng nhau ăn cơm lần trước, lời đồn bay đầy trời. Đại đa số các học sinh đều cảm thấy Thần Cách là một người rất tốt và thân thiện, chẳng hạn như hắn giúp đỡ người nghèo, tôn trọng đàn anh trong trường... Bình thường nếu như Thần Cách cùng một cô gái xinh đẹp ở chung một chỗ nhất định sẽ gây ra scandal chấn động, còn bây giờ ăn cơm chung với Mạc Tạp liền biến thành nhà từ thiện.

Mạc Tạp nghe được lời đồn thổi phào nhẹ nhõm nhưng đồng thời cậu cũng vô cùng phẫn hận cái thế giới này.

Lời của giáo viên đem suy nghĩ của Mạc Tạp dắt trở lại: “Các em đều là sinh viên đại học năm ba, đối với xã hội bên ngoài nên hiểu biết một chút, cần phải trải nghiệm, gặt lấy nhiều kinh nghiệm sống. Bây giờ sinh viên đại học ở khắp nơi, các em nếu không cố gắng, sau này ra trường muốn tìm một công việc tốt cũng khó khăn. Có nhiều người chỉ cầm trên tay giấy chứng nhận học nghề mà thôi, không phải bằng tốt nghiệp đại học. Các em nên biết giấy chứng nhận học nghề đó không có giá trị chút nào. Các em ý thức tương lai cũng không có, tuổi trẻ bây giờ quá kiêu ngạo.”

Mạc Tạp bên nghe giáo viên trên bục giảng nói, bên cầm bút viết loạn xạ lên giấy. Mình cũng năm thứ ba đại học, sang năm sẽ ra ngoài thực tập. Xem ra phải nghiêm túc học một chút, gần đây trong đầu đều là Thần Cách, còn chưa đụng đến một cuốn sách. Bây giờ là lúc cần phải cố gắng thật nhiều. Mạc Tạp không muốn làm một người xuất sắc nhưng càng không muốn làm một người vô dụng.

Giờ nghỉ trưa Mạc Tạp vẫn còn ngồi liêu mạng đọc sách. Trong chốc lát bạn học đều đi về hết sạch, phòng học trống rỗng chỉ còn dư lại Mạc Tạp. Mạc Tạp ngẩn người nhìn bên ngoài cửa sổ, mùa xuân nhanh tới cũng nhanh đi.

“Nhìn cái gì vậy?” Giọng nói từ tính đánh vỡ yên lặng. Mạc Tạp quay đầu lại liền thấy Thần Cách hướng mình đi tới. Thần Cách đưa tay đặt trên đầu Mạc Tạp ấn xuống một cái, sau đó ngồi bên cạnh Mạc Tạp, lấy cái bánh bao ném tới trên bàn.

Mạc Tạp mở bọc ni long, lấy cái bánh bao ra cắn mấy cái: “Quả nhiên làm sinh viên đại học năm nhất thật sướng, bây giờ có thể hưởng thụ tuổi thanh xuân, tôi cũng đã đến tuổi xế chiều rồi!”

“Cậu là một ông già tóc bạc phơ sao?” Lại nói lời như thế.

“Tôi thấy cũng không xê xích gì nhiều. Tôi sắp phải đi thực tập nửa năm rồi!”

“Vậy thì thế nào?”

“Cái gì như thế nào, đi thực tập dĩ nhiên sẽ rời trường học, nói như vậy...” Mạc Tạp thở dài, nuốt bánh bao trong cổ họng xuống, nhỏ giọng nói: “Nói như vậy, cậu nhất định sẽ bị người khác cướp đi.”

Thật đúng là đáng yêu, Thần Cách cầm bút lên, đâm đâm trên mặt của Mạc Tạp: “Ngốc quá, nếu như sợ thì xin chuyển xuống học năm nhất coi chừng tôi đi!”

“Ai muốn coi chừng cậu chứ, bớt tự ột chút đi!”

Mạc Tạp ăn bánh bao xong, sờ bụng một cái, cảm thấy thật tốt, ánh mắt có chút mơ hồ: “Tại sao vậy, mới vừa ăn no, bây giờ lại buồn ngủ.”

Thần Cách đưa tay đem đầu Mạc Tạp dè vào trên đùi của mình, bởi vì thân thể bị dè xuống, Mạc Tạp chỉ có thể đổ mặt muốn giùng giàng ngồi dậy.

“Không được cử động!”

“Ngây ngô một hồi có người đến nhìn thấy. Nơi này chính là phòng học, tôi chắc là sẽ không giúp cậu xxx đâu!”

“Ha ha ha~~” Thần Cách lại cười lớn tiếng.

“Cậu cười cái gì?”

“Mạc Táp, cậu thật là hạ lưu . ”

“Cậu mới hạ lưu đấy!”

“Chớ ồn ào, ngủ đi!”

Mạc Táp sững sốt, vì mới vừa rồi mình nói lời vô sỉ xấu xa nên lúng túng ma sát mặt vào quần của Thần Cách. Dám chửi mình ngu ngốc? Nhưng bởi vì quá buồn ngủ, không bao lâu cậu liền đem oản hận đi vào giấc ngủ.

Ánh nắng mặt trời soi vào phòng học yên tĩnh, soi vào trên quyển tập, cây viết, trên bảng đen, trên thân thể hai người.

Tiết cuối cùng của buổi chiều là thể dục. Mạc Táp cảm thấy thật là kỳ quái, có lẽ là lên đại học rồi nên lười biếng vận động. Trước kia khi còn trung học đệ nhất cấp, trung học đệ nhị cấp, thể dục chính là tiết học cậu chờ đợi nhất, bởi vì trong tiết này cậu có thể rèn luyện thân thể, lấy hơi để tập trung học tập. Bây giờ lên đại học lại rồi, cậu lại tự hỏi thể nào lại là môn thể dục.

“Sắp tới có một cuộc thi vận động, lớp các em có đăng kí thì nên tích cực luyện tập một chút, nếu không sẽ không đạt giải được. Bây giờ cả lớp chạy vòng quanh sân trường 5 vòng. Các em quá lười vận động, đừng tưởng rằng lên đại học liền có thể phóng túng, thân thể mới là tiền vốn.” Giáo viên thể dục nói tới nói lui, nói không ngừng.

Trong lớp phát ra một mảnh âm thanh buồn bã. Mạc Táp trước kia còn tích cực vận động, nhưng là bây giờ đã sớm không còn như vậy. Dù sao cậu cũng không có hứng thú tham gia loại hoạt động nào nhiệt này. Sau khi chạy xong 5 vòng, Mạc Táp mệt lã người. Cho đến khi tiếng chuông tan học vang lên, Mạc Táp ngã nhào ra trên sân banh không nhúc nhích. Từ góc độ này nhìn, bầu trời rộng lớn hơn. Bên phải bắt đầu náo nhiệt lên, Mạc Táp trở mình, cậu liền thấy Thần Cách cùng Tô Thụy cùng nhau xuống sân, hình như là tiết này lớp bọn họ học thể dục.

Hai người kia đứng chung một chỗ, nhìn thể nào cũng thật xứng đôi, giống như một cặp trời sinh không chia lìa. Mạc Táp muốn mình bớt suy nghĩ lung tung một chút nhưng vẫn là có cái gì đó bám chặt lồng ngực của cậu. Hắn thật là đáng ghét mà! Nhìn Thần Cách đối với người khác dịu dàng, thật là có chút không cam lòng.

Mạc Táp đứng lên, vỗ vỗ vết bẩn trên người chuẩn bị rời đi. Tô Thụy đột nhiên thấy được Mạc Táp: “Niên trưởng Mạc Táp, kì vậy, tại sao anh lại ở chỗ này?”

Mạc Táp không biết phải làm gì, cậu cũng chỉ có thể chật vật trả lời, ánh mắt liếc trộm Thần Cách một cái: “Mới vừa học thể dục xong, đang chuẩn bị đi đây.”

“Thật là có duyên, tới chỗ nào cũng có thể gặp được niên trưởng.”

“Như vậy à?” Mạc Táp không biết nói gì, cười cười: “Vậy tôi cũng không quấy rầy nữa, hai người từ từ trò chuyện.”

Tô Thụy lộ ra vẻ mặt then thùng: “Niên trưởng, anh còn nói lời như thế, thật là ngại quá!”

Dáng vẻ của Tô Thụy như vậy chẳng trách sao nam sinh nào cũng muốn bảo vệ cô. Thần Cách đứng bên cạnh mặt vô biểu tình nhìn Mạc Táp, giống như muốn đọc được suy nghĩ của Mạc Táp. Mạc Táp lướt qua Thần Cách liền chạy.

“Tớ thấy niên trưởng Mạc Táp có chút kỳ quái, không lẽ anh ấy thích tớ sao?” Tô Thụy cười nói giỡn.

Thần Cách nhú mày một cái, tên kia lại đang đoán mò chuyện gì.

“Đúng rồi, Cách, tuần này có rảnh rồi không? Có muốn đi chơi hay không?”

“Tôi đã có hẹn rồi!”

“Sao? Cậu đi chơi cùng bạn gái?” Tô Thụy thử dò xét.

“Ừ!”

Một chữ ngắn ngủi đối với Tô Thụy là đả kích thật lớn. Bình thường cũng không thấy Thần Cách cùng cô gái nào lui tới mật thiết, sao lại đột nhiên liền nhô ra một bạn gái? Không chờ Tô Thụy tiếp tục hỏi, Thần Cách đã một mình đi về phía thao trường.

Sau khi tan lớp, Mạc Tạp từ từ ôm lấy tập sách hướng cửa trường học đi.

Ở thang máy phía dưới đụng phải Thần Cách, hai người đứng ở trong thang máy, Mạc Tạp ôm ôm tập vở trong ngực: “Sắp có hội thao nên hôm nay giáo viên thể dục cho lớp chúng tôi chạy mười vòng, đơn giản muốn lấy mạng già này của tôi.”

Thấy Thần Cách không nói gì, Mạc Tạp cũng ngừng miệng.

Lúc thang máy đến lầu 18, Thần Cách bắt lấy cổ tay của Mạc Tạp đem cậu lôi ra thang máy đưa về phòng của mình. Đóng cửa phòng lại, Mạc Tạp tựa vào trên cửa, Thần Cách một tay chống lên cửa: “Có lời gì muốn nói với tôi không?”

“Không có!”

Thần Cách lấy tay nâng cằm Mạc Tạp lên, có chút dùng sức: “Tôi nói cậu nghe, không muốn nhìn thấy tôi cùng nữ sinh chung một chỗ thì nói ra đi!”

Mạc Tạp ngạc nhiên, tại sao chuyện gì cũng không gạt được Thần Cách: “Không có!”

“Không có? Cậu ở trước mặt tôi nói dối, tôi sẽ tức giận đó!”

Mạc Tạp cắn môi một cái, suy tính hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Tôi cảm giác mình thật khó chịu khi nhìn cậu đi cùng những cô gái khác. Thật sự cảm thấy rất khó chịu! Tôi giống như một người phụ nữ ở đây suy nghĩ lung tung, một chút phong độ đàn ông đều không có. Lời như thế tôi không có đủ can đảm nói cho cậu biết.” Mạc Tạp quả trách mình.

Thần Cách buông cằm Mạc Tạp ra, mở đèn của phòng khách lên, cởi áo khoác ném ở trên ghế sa lon: “Cho nên cậu muốn tôi như thế nào?”

“Tôi có thể ra yêu cầu với cậu?” Mạc Tạp tiến lên, đem áo khoác của Thần Cách nằm trên ghế sa lon treo lên móc.

“Nói cho tôi nghe một chút đi!”

“Vậy cậu không được đứng quá gần nữ sinh kia!” Mạc Tạp ngược lại sáng khoái ra lệnh.

“Thái độ không tốt, không đồng ý!” Thần Cách ngồi ở trên ghế sa lon.

Mạc Tạp tức giận nhe răng, vừa kêu mình đưa ra yêu cầu là hắn, thay đổi khi đông khi tây cũng là hắn. Mạc Tạp nén lại nửa ngày, dùng tay tắt đèn của phòng khách, cậu không muốn để cho Thần Cách thấy biểu cảm trên mặt cậu giờ phút này. Cậu đi tới trước mặt của Thần Cách, cúi đầu nhìn Thần Cách đang ngồi trên ghế sa lon: “Tôi không muốn cậu dụ dỗ đối với những người khác, tôi sẽ rất bất an!”

Thần Cách đưa tay kéo Mạc Tạp lại khiến cậu mất thăng bằng, té nhào vào trong ngực Thần Cách: “Biết rồi!”

“Biết là tốt rồi!” Mạc Tạp vui trong ngực Thần Cách nói.

Mạc Tạp thật là muốn đem tất cả suy nghĩ trong lòng nói cho Thần Cách biết. Mỗi một giây một phút ở bên cạnh Thần Cách cậu đều muốn ghi nhớ thật kỹ, không muốn để cho trí nhớ bị thời gian mơ hồ cướp mất.

30. Chương 30: Chẳng Phải Tất Cả Là Vì Cậu Sao?

Chương 30: Chẳng phải tất cả là vì cậu sao?

Gần đây những tin đồn vô căn cứ lan truyền khắp trường học. Tất cả là bởi vì Thần Cách đột nhiên cùng nữ sinh kéo ra khoảng cách nhất định. Đối với lần này, trong trường học suy đoán rất nhiều, nhưng cũng không ảnh hưởng đến danh tiếng của hắn. Bọn nữ sinh chỉ tập trung oán hận lên bạn gái của Thần Cách, sau đó họ cùng nhau đem cô ta nguyên rủa đến chết.

Mạc Tịch mở ti vi lên, tay cầm bịch khoai tây chiên, mình đọc sách cả ngày nên bây giờ là lúc tự thưởng mình. Hắc Suất từ bên ngoài chạy vào: “Ngày mai có cuộc thi chạy, tớ cũng đã đăng kí thi, còn cậu?”

“Đối với loại chuyện đó tớ không có hứng thú. Bộ ngực nữ sinh đang đưa ở trong thao trường không hấp dẫn sự chú ý của tớ!”

“Cũng đúng, bây giờ cái phía dưới của nam sinh đang đưa trong thao trường mới có thể hấp dẫn cậu đi!”

Mạc Tịch cầm một miếng khoai tây chiên lên liền ném tới Hắc Suất: “Cậu nói cái quỷ gì vậy? Cậu cứ tự hào về việc mình có tham gia thi đi, thật ra thì cậu cũng chỉ là một người có đầu không có não, chân tay phát triển nhưng vô dụng!”

“Mạc Tịch, dám nói tớ như vậy, cẩn thận tớ tìm Thần Cách để xử lý cậu!”

“Hắn có thể trị tớ?” Mạc Tịch cười lạnh, đem miếng khoai tây cắn dồn dập, giống như đang muốn phát tiết. Thần Cách rốt cuộc có thể trị cậu hay không, chính cậu cũng không biết đáp án.

“Ngày mai nhớ tới cổ vũ cho tớ, để tớ có tinh thần. Tớ cũng muốn để cho San San xem khí phách anh hùng của tớ trong thao trường.” Lỗ mũi Hắc Suất nở to muốn nổ tung, bộ dáng rất khát khao.

“Gần đây tớ muốn dành toàn bộ thời gian để đọc sách.” Mạc Tịch không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt. Một nơi đông người như vậy không nên đi đến, chỉ làm mình thêm khó chịu mà thôi.

“Sao? Có vẻ như cậu chưa biết chuyện này, Thần Cách cũng tham gia.”

“Tên lạnh lùng đó cũng tham gia bộ môn chạy bộ náo nhiệt này sao? Đừng hòng gạt tớ!”

“Cậu có lầm hay không? Ngay cả một người đi đường còn biết về Thần Cách nhiều hơn cậu nữa. Cậu thích hắn là như thế sao? Cũng đã hơn nửa năm, vậy cậu biết được cái gì về hắn? Hắn thích ăn cái gì? Thích màu nào? Bao nhiêu tuổi? Trong nhà có mấy người? Đừng nói cho tớ nghe là ngay cả những thứ này cậu cũng không biết nhé!” Hắc Suất thật đúng là khiến Mạc Tịch rối bời, Mạc Tịch cảm giác mình càng ngày càng nhỏ bé.

“Chuyện này, những chuyện này không biết cũng không sao. Nói rõ cho cậu biết tớ chính là thích hắn, thích một cách vô điều kiện.”

“Thật đúng là đáng xấu hổ, cứ cho rằng là cậu như vậy đi. Được lắm, tớ muốn hỏi một vấn đề nữa.” Hắc Suất chỉ Mạc Tịch.

“Chuyện gì?”

“Phòng học của Thần Cách ở chỗ nào?”

“Chuyện này, chuyện đó, tớ...” Trong nháy mắt tinh thần sa sút đi xuống, Mạc Tịch cảm giác mình quả nhiên còn chưa xứng đáng để làm người yêu của Thần Cách. Bình thường mình cũng không có hỏi Thần Cách nhiều, cũng không có đi qua phòng học của hắn. Nói như vậy, mình chỉ biết người mình thích tên Thần Cách mà thôi. Hiểu biết về Thần Cách của mình so với đám nữ sinh trong trường kém rất xa. Mạc Tịch đem miếng khoai tây cuối cùng bỏ vào trong miệng, vút cái túi trống không sang một bên.

“Thậm chí ngay cả chuyện này cậu cũng không biết. Tớ đơn giản muốn quỳ xuống bái phục cậu!”

“Vậy cậu quỳ đi!”

“Cậu cho rằng tớ là một tên ngốc sao? Đi tắm đây, mới vừa chạy bộ nên ra nhiều mồ hôi. Cậu không vận động thường xuyên như vậy, chưa tới mười năm nữa cậu sẽ biến thành một ông già đầu hói bụng bự.”

“Ai cần cậu lo?”

Mạc Táp tùy tiện trả lời đôi câu, trong đầu còn đang suy nghĩ tới những lời Hác Suất mới nói. Chuyện liên quan tới Thần Cách cậu còn muốn biết nhiều hơn, không chỉ là những thứ người khác biết, mà còn những thứ người khác không biết.

Cuộc thi chạy bắt đầu từ lúc sáng sớm. Toàn bộ sân trường liên vang lên bài “Nhân dân Trung Quốc giải phóng quân hành quân”. Đây là một bài quốc ca, tới tới lui lui, hát từ khi học tiểu học đến khi đại học. Bọn học sinh cũng tranh nhau chạy vào thao trường. Bình thường trong lớp mọi người không có đoàn kết với nhau, nhưng đến với cuộc thi này tất cả đều vì mình trong lớp mà cố gắng lên. Tựa như người Trung Quốc sẽ đánh nhau với người Trung Quốc, nhưng nếu như có một người ngoại quốc mắng người Trung Quốc là heo, mọi người nhất định sẽ hợp nhau tấn công.

Mạc Táp cũng đi theo đám người hướng thao trường đi tới. Nếu nói cậu không có vì mục đích cá nhân là không thể nào, trừ muốn nhìn Thần Cách ra, đó chính là muốn nhìn Thần Cách.

Hôm nay cậu chọn hàng ghế đầu để ngồi, xung quanh nữ sinh người người cười đùa, chơi điện thoại, giành bánh snake của nhau.

Mạc Táp hai tay bưng chai nước uống hết nửa chai, ánh mắt nhìn ra giữa sân trường. Thần Cách đứng ở chỗ đó, trên mặc áo khoác, phía dưới là quần cụt, khí chất nhẹ nhàng khoan khoái, ấm áp, vóc dáng hoàn mỹ khiến mọi người ganh tỵ.

Thần Cách đã có thật là nhiều nữ sinh cầm khăn lông và nước khoáng chờ đợi. Một cơ hội tốt như vậy dĩ nhiên sẽ không bỏ qua, bạn chen tôi, tôi đẩy bạn.

Mạc Táp ngồi ở đằng xa mắt tròn trắng, trong lòng nhỏ giọng phát âm: ”Được hoan nghênh nhiệt tình như vậy sao? Những nữ sinh này đúng là mê trai. Mình khinh, mãnh liệt khinh bỉ bọn họ!”

Cũng đừng khinh bỉ người khác, cậu thấy gương mặt đỏ của Thần Cách, còn không phải là thèm thuồng sao?

Lượt thi đầu tiên là dành cho những sinh viên đại học năm nhất. Mạc Táp cho là Thần Cách giỏi lắm chỉ đăng kí hạng mục 100 mét thôi. Thân thể kia của hắn so với Hác Suất rõ ràng là ít cơ bắp hơn. Nhưng đã tới hạng mục 1500 mét rồi mà vẫn chưa thấy bóng dáng của Thần Cách. Mạc Táp không thể kiềm chế: “Chẳng lẽ hắn chọn 5000 mét? Chuyện này không phải để cho người ta chê cười sao?”

Thay vì nói Mạc Táp tới đây để cổ vũ, còn không bằng nói cậu đến đây để xem Thần Cách bị bêu xấu và an ủi hắn.

Mới vừa rồi âm thanh hỗn loạn đến điếc tai nhức óc, bây giờ một cái liên yên lặng: chơi điện thoại di động cũng không chơi, ăn vặt cũng không ăn, ánh mắt từng cái một dọa người. Một người nói: “Gần tới Thần Cách rồi, lúc cậu ấy chạy ngang đây lớp chúng ta nhất định phải đồng thanh gọi tên cậu ấy thật lớn. Chúng ta không thể thua những lớp khác.”

“Được!” Các nữ sinh đồng thanh, thái độ vô cùng quyết tâm làm các nam sinh ngồi bên cạnh nóng mặt.

Hác Suất đã khởi động chân tay xong, ngồi ở chỗ trống bên cạnh Mạc Táp: “Những nam sinh giống như con gà con bên lớp cậu sẽ bị tớ đánh bại, ha ha ha!”

Mạc Táp cũng lười quan tâm tới Hác Suất. Trong đầu thoáng qua con số, 400 mét một vòng, 5000 mét là 12,5 vòng. Thần Cách sẽ xuất hiện trước mặt mình 12 lần.

“Cậu ở đây cười trộm cái gì?”

“Không cần cậu quan tâm, Cao San San đâu?”

“Một hồi nữa sẽ tới. À, một hồi nữa cô ấy sẽ ngồi ở chỗ này, để cô ấy ngồi với đám nam sinh háo sắc kia tớ không yên lòng.”

“Không được!” Cùng loại người như Cao San San ngồi chung một chỗ, Mạc Táp đơn giản là ngàn lần không muốn.

“Cứ quyết định như vậy!”

Tiếng còi của trọng tài vang lên, Mạc Tạp đem tất cả tầm mắt hướng tới đường chạy. Ngay sau tiếng hét chói tai đó, cả trường như muốn sập xuống bởi tiếng reo hò cổ vũ. Thật đúng là quá khoa trương, đang xem hài trên ti vi sao? Chỉ cần Thần Cách chạy tới chỗ nào, tiếng cổ vũ chỗ đó tựa như một dạng sóng biển trào lên, ngay cả nam sinh cũng hò hét. Cũng khó trách, cái loại giả làm người tốt đó không những cướp được trái tim của nữ sinh mà còn thu được sự tôn trọng của các nam sinh khác. Thật là không cam lòng!

Khi Thần Cách chạy đến ngang mặt mình, Mạc Tạp vốn cũng muốn nói lời cổ vũ ghê tởm để khích lệ hắn. Nhưng chưa kịp mở miệng, âm thanh của nữ sinh ngồi phía sau cũng đã thổi bay lời muốn nói của cậu. Thần Cách nhìn cũng không có nhìn Mạc Tạp một cái đã chạy qua, tốc độ chạy thật nhanh. Mới vòng thứ nhất đã bỏ rơi những nam sinh khác phía sau. Bộ môn chạy này cần có sức bền và chiến thuật đúng. Bây giờ đặc chí chạy nhanh, đến cuối cùng liền biến thành một con chó thở hổn hển.

Sau khi chạy qua 9 vòng, Thần Cách vẫn còn dẫn đầu. Mồ hôi trên trán dọc theo gương mặt anh tuấn rơi xuống. Thần Cách dường như trở thành nhân vật chính của cuộc thi. Ở trong bể người chói mắt như vậy, Thần Cách được bao phủ bởi tiếng hò hét nồng nhiệt, còn Mạc Tạp thì không ai quan tâm. Thần Cách và Mạc Tạp giống như hai con người thuộc hai thế giới khác nhau.

Ngay cả Hác Suất cũng kinh ngạc trước thể lực hơn người của Thần Cách: “Người yêu của cậu tuyệt đối là người ngoài hành tinh!”

Mạc Tạp đập chân của Hác Suất: “Cậu nhỏ giọng một chút giùm tớ. Hắn là một quái vật!”

“Ừ. Quả nhiên vận khí của cậu rất tốt, đã không tìm thì thôi, chứ một khi đã tìm thì nhất định sẽ tìm được một người mạnh nhất!” Hác Suất ôm bả vai của Mạc Tạp, có chút ghen tỵ và thù hận.

Tiếng reo hò lại vang lên. Thần Cách quét nhìn Mạc Tạp một cái, thuận tiện cũng quét nhìn tay của Hác Suất đang ôm Mạc Tạp. Hắn từ trong vòng chạy ra bên ngoài vòng, giựt lấy chai nước suối Mạc Tạp đang cầm trong tay.

“Này, cái đó, tôi đã uống rồi...” Mạc Tạp muốn ngăn cản.

Nhưng Thần Cách đã vừa chạy vừa ngửa đầu lên đem nước còn dư lại uống cạn, sau đó đem chai nước suối rộng dùng sức ném thẳng tắp về phía sau, chính xác đập vào trên mặt của Hác Suất. Hác Suất bị đau nhe răng há miệng, lấy tay của mình che lỗ mũi: “Đau, đau, thật là đau!”

“Cậu còn ở đó cười, có lương tâm hay không?”

“Đáng đời cậu!”

“Coi như cậu có phúc, tìm được người đàn ông như vậy!”

Lời này khiến Mạc Tạp nói càng đắc ý hơn: “Đúng vậy, như thế nào? Cậu bán cái mộng!” Mạc Tạp đã cao hứng tùy tiện mắng chửi người loạn xạ.

“Tớ bán cái mộng? Lão tử cho là chính cậu đã bán cái mộng để đổi lấy người đàn ông này!” Hác Suất nhún bả vai châm chọc.

Mạc Tạp phát tay: “Không có!”

Mạc Tạp nói xong nhìn ra phía sau. Ánh mắt mọi người nhìn cậu như một con thú lạ, đơn giản lạnh sởn người.

Phần thi kết thúc. Kết quả không hề bất ngờ, Thần Cách giành hạng nhất. Mạc Tạp nhìn một đám đông người vây lấy Thần Cách, cắn móng tay suy nghĩ một chút, do dự mình có nên đi đến nói lời chúc mừng quê mùa hay không. Nhưng có nhiều người như vậy, mình sẽ xấu hổ và bị ghệt thở cho coi.

Nhưng nếu Thần Cách hướng thế giới của mình mà đưa tay ra, mình không có lý do gì để không đưa tay ra nhận.

Suy tính nửa ngày, Mạc Tạp đứng lên, chỉnh sửa quần áo đi về phía Thần Cách đang đứng. Thật vất vả mới đi tới đây, Mạc Tạp đứng ngoài cùng của đám người, nhưng Mạc Tạp không cách nào chen vô để đi tiếp. Hai người cách đứng cách nhau một mét. Rõ ràng Mạc Tạp nhìn thấy Thần Cách nhưng không cách nào chạm tới hắn. Cậu lúng túng vì mình làm ra cái quyết định này, hối hận muốn quay đầu chạy đi.

Lúc này Thần Cách từ trong đồng nữ sinh đi ra, đem khăn lông mới vừa lau xong trùm lên đầu của Mạc Tạp: “Đồ ngốc, đứng ở đây làm gì, đi thôi!”

Mạc Tạp lấy khăn lông xuống oán trách: “Cái khăn này mồ hôi không, thật là dơ!”

Thần Cách đã sớm đi ra ngoài thao trường, không để ý tới ánh mắt nghi hoặc của mọi người. Mạc Tạp đi theo, lại đem khăn lông ném trả lại cho Thần Cách: “Dơ như vậy ai muốn cầm giúp cậu.” Khăn lông rơi xuống đất, Thần Cách cũng không lượm lên, Mạc Tạp trợn mắt nhìn, lượm khăn lông lên và đuổi theo.

“Nếu dơ, ai kia lại tới gần tôi làm gì?” Thần Cách lạnh lùng nói.

“Tôi là một đàn ông nên không sợ dơ. Hơn nữa, ai muốn đi gần cậu như vậy? Là do con đường này quá hẹp!” Mạc Tạp không nhìn con đường rộng lớn bên cạnh, trợn tròn mắt nói mò.

Có nhiều thứ nhỏ nhất đang dần thay đổi, trong cuộc sống thường ngày sẽ khó cảm nhận được. Được bên cạnh Thần Cách, cuộc sống của Mạc Tạp ngày càng tươi sáng hơn.

Vậy nên, tình yêu là rất kì diệu!

31. Chương 31: Chuyện Muốn Biết Còn Rất Nhiều

Chương 31: Chuyện muốn biết còn rất nhiều

Thần Cách cùng Mạc Tạp trở về phòng. Thần Cách đi vào phòng tắm đem mồ hôi do mới vừa chạy rửa sạch. Mạc Tạp ở bên ngoài nhằm chán chờ đợi, một hồi ở trên ghế sa lon, một hồi lại ra ngoài ban công lắc lư.

Đột nhiên cậu nghĩ đến chuyện gì đó, liếc mắt nhìn vào phòng tắm, sau đó âm thầm, lén lút đi vào phòng ngủ của Thần Cách. Nhân cơ hội này mở album ảnh, quyển nhật kí của hắn ra xem. Nhưng mà cậu vô cùng thất vọng. Cái nhà này đơn giản trống rỗng không giống một cái nhà, đừng nói đến cuốn album, ngay cả một tấm hình cũng không có. Quả nhiên muốn hiểu Thần Cách vẫn là phải tự mình hỏi hắn, như vậy sẽ nhanh hơn.

Cậu lại vội vã chạy lên lầu, vào phòng mình tìm giấy viết, lúc trở về Thần Cách đã tắm xong.

“Tôi có chút chuyện muốn thỉnh giáo cậu một chút!”

“Đừng ở nơi nào làm bộ!”

“Chuyện này, cậu thích ăn cái gì?”

“Nói ra cậu cũng sẽ không làm được món này!”

“Vậy cậu thích màu gì?”

“Không có quan tâm!”

“Bình thường có đặc biệt thích vận động hay không đây?”

“Không có !”

“Yêu thích đi du lịch?”

“Không có!”

“Đối với chuyện của tôi, cậu có nhiệt tình không?”

“Không có nhiệt tình!”

Mạc Tạp càng hỏi càng phát điên, vốn là mình còn chuẩn bị giấy viết để ghi chép, hiện tại thật muốn ném giấy viết vào gương mặt vô tình của hắn.

“Vậy cậu bao nhiêu tuổi?”

“Số lần trả lời câu hỏi của tôi đã đạt đến giới hạn!”

“Gi? Cậu mới trả lời mấy câu, hơn nữa trả lời cũng rất không có ý nghĩa!”

Bên này Mạc Táp oanh oanh liệt liệt cầm giấy viết giương nanh múa vuốt, bên kia Thần Cách lạnh lùng không phản ứng chút nào giật giật ngón tay: “Đến bên này!”

“Làm gì nữa vậy?” Mạc Táp đi tới, nếu như cảm thấy một cái ôm có thể tiêu trừ hết tức giận trong tôi, vậy thì cậu tuyệt đối đã nghĩ lầm rồi Thần Cách ơi!

Thần Cách mở cửa, lại đóng cửa lại.

Mạc Táp bị đuổi ra ngoài. Cậu ở ngoài cửa giận đến tay run, thái độ gì vậy, tư tưởng gì vậy?

Mạc Táp trở về trường học. Người trong lớp cũng thừa thốt dần. Cậu ngồi ở trong thao trường nổi giận đả hai chân. Không phải là chỉ hỏi có mấy vấn đề thôi sao, có gì mà tỏ thái độ như thế? Sớm biết đã không nghe lời của tên khốn kiếp Hác Suất. Hiểu rõ? Cái loại ngu ngốc đó có cái gì tốt cần hiểu rõ? Hắn là một con cầm thú, bán đứa, bị đứa đâm chết!

Cao San San từ cách đó không xa đi tới. Đế giày cao gót đâm xuống thao trường tạo ra từng cái lỗ nhỏ. Cũng đã lâu Mạc Táp không gặp Cao San San. Tóc cô ta lại đổi màu, thắt bím hai bên, dáng vẻ đầy kiêu ngạo đi tới bên cạnh Mạc Táp. Nhìn xung quanh chỗ ngồi, cô nói: “Mạc Táp, cậu giúp tôi dọn dẹp một chút, chỗ này dơ quá. Cậu nhường cho tôi chỗ của cậu đi!”

Gân xanh trên trán Mạc Táp rất rõ ràng. Cậu khế cắn răng, nếu Cao San San không phải là bạn gái của Hác Suất thì Mạc Táp khẳng định sẽ cầm đôi giày cao gót kia lên, dùng sức đâm vào gương mặt đó. Mạc Táp dùng chân đùa rác rưởi xung quanh sang một bên, sau đó đứng lên nhường chỗ cho Cao San San. Cậu kéo cái băng ghế cách xa Cao San San một chút, tránh cho không được tự nhiên. Không ngờ Cao San San cũng làm hành động giống cậu, cũng kéo băng ghế cách xa Mạc Táp một chút.

Hác Suất ở phía xa làm khởi động tay chân, thỉnh thoảng còn hướng bên này hưng phấn vẫy vẫy tay. Nhưng mà Mạc Táp luôn cảm thấy Hác Suất khởi động không giống với người khác, càng xem càng giống như đang khoe cơ bắp săn chắc.

Các sinh viên năm thứ nhất đại học đang gấp rút chạy 400 mét cuối cùng. Cao San San tựa hồ căn bản cũng không có hứng thú nhìn Hác Suất. Cô đưa bàn tay ra, chăm chút móng tay của mình. Mạc Táp khinh bỉ nhìn Cao San San, thật không biết Hác Suất rốt cuộc thích cô ta ở điểm nào. Dáng vẻ cô ta đẹp sao? Ngực to sao? Cái mông căng tròn sao?

Đạo lý này Mạc Táp không hiểu, một người phụ nữ có những thứ như vậy là đủ rồi.

Ngũ Khu Dương nhàn nhã chạy trong đường đua trước mặt Mạc Táp. Hắn nghiêng đầu, hướng Mạc Táp phất tay, gương mặt rạng rỡ, thêm một nụ cười mơ hồ: “Hi, chị dâu!”

Mặt của Mạc Táp tái mét, lại một lần nữa giận đến toàn thân phát run, muốn tấn công lại không thể tấn công. Bên này Cao San San hỏi: “Tên đẹp trai kia mới vừa nói chuyện với cậu?”

“Tuyệt đối không phải!” Mạc Táp hết sức phủ nhận. Chị dâu?! Chị dâu cái đầu cậu chứ chị dâu.

“Không thể nào, hắn học chung trường với cậu, chắc là có quen biết.”

“Không, không quen biết!”

“Thật là, hỏi cậu thật vô ích!” Ánh mắt Cao San San lại dõi theo Ngũ Khu Dương đang chạy. Mạc Táp đối với hành động khác thường của Cao San San không có suy nghĩ nhiều. Trong lòng cậu suy tính, chuyện liên quan tới Thần Cách quả nhiên hỏi Ngũ Khu Dương là cách hay nhất.

“Cái gì? Cậu muốn biết chuyện của Thần Cách?” Ngũ Khu Dương làm bộ dáng vẻ kinh hãi: “Vậy cậu làm gì không tự mình đi hỏi hắn?”

“Câu trả lời của hắn vô cùng không có thành ý, nếu không cậu cho rằng tôi sẽ đến hỏi cậu sao?”

“Cậu bây giờ đang nhờ vả tôi, chú ý đến thái độ một chút. Con người tôi nếu như để tâm trạng không được tốt, sẽ mất trí nhớ, chuyện gì cũng không nhớ nổi.”

Mạc Táp cung tay thành một quả đấm, lão tử sắp mất kiên nhẫn rồi.

“Cậu muốn biết chuyện gì cứ hỏi đi.”

“Chuyện này, hẳn thích ăn cái gì?”

“Hẳn dường như không có đặc biệt thích một món ăn nào hết. Cậu cũng biết, con người hẳn đối với rất nhiều chuyện cũng không để tâm tới.”

“Vậy hẳn thích màu gì?”

“Hẳn dường như không có đặc biệt thích một màu nào hết.”

“Bình thường hẳn có sở thích nào không?”

“Sở thích sao? Không có!”

“Hẳn nhiệt tình với chuyện gì nhất?”

“Ai nha, con người hẳn đối với chuyện gì cũng không có nhiệt tình.”

Mạc Táp nghe Ngũ Khu Dương trả lời xong, cảm thấy kì lạ. Tại sao câu trả lời lại giống nhau như vậy? Câu trả lời chỉ khác nhau ở số lượng từ mà thôi: “Cậu có thể nói những thứ hữu ích hơn không?”

“Đừng lớn tiếng như vậy chứ, dù gì tôi cũng trả lời rồi, thái độ phải thành ý một chút!” Ngũ Khu Dương sờ cằm suy nghĩ một chút, sau đó chỉ Mạc Táp: “Nhưng mà đối với cậu thì lúc nào cũng thật nhiệt tình.”

“Hẳn đối với tôi như vậy mà được gọi là nhiệt tình? Đang đùa giỡn à? Tôi thật ngốc khi đứng ở đây nói chuyện với loại người như cậu!”

“Niên trưởng, cậu có biết rốt cuộc có nhiều người để ý tới Thần Cách không? Kết quả, hẳn lại bỏ qua tất cả để chọn cậu. Nói không chừng kiếp trước cậu là một hòa thượng, ngày ngày ở trong chùa đọc kinh để cầu phúc lành, cho nên đời sau mới bị Thần Cách chọn.” Ai lại đi làm loại chuyện nhảm chán như vậy.

Ngũ Khu Dương đứng ở đó nói. Mạc Táp cảm giác như có ai đang cầm cái búa nhỏ gõ nhẹ vào tim của cậu. Còn tưởng rằng Thần Cách đã trải qua vô số cuộc tình, ngàn vạn sẽ không muốn yêu mình, nhưng mà... Trong lòng cậu nhẹ bỗng, hai chân cũng có thể thoát khỏi mặt đất.

Ngũ Khu Dương hất tóc sang một bên. Mặc dù mái tóc dài đã không còn nhưng thói quen thì vẫn còn lưu giữ: “Nhưng mà mới 17 tuổi, hẳn còn chưa có nhiều kinh nghiệm tình dục đã gặp phải cậu. Mặc dù trước kia cũng có nữ sinh chủ động uốn éo mê hoặc hẳn nhưng mà cũng không lọt vào mắt của hẳn được. Thật là không hiểu nổi hẳn đang suy nghĩ cái gì, tôi vẫn cho là hẳn đang đợi một mỹ nhân tuyệt trần xuất hiện, nhưng mà, ông trời đang muốn trêu tôi...”

Những câu nói kế tiếp Mạc Táp cái gì cũng không có nghe thấy, chỉ nghe đến 17 tuổi. Bây giờ Mạc Táp cảm giác như đang có người cầm cái búa gõ vào mình, nhưng lần này là gõ lên đầu, máu chảy đầy đầu.

” 17 tuổi? 17 tuổi?”

“Cậu nói, hẳn còn chưa phải là một người trưởng thành?”

“Cậu còn chưa biết? Cũng khó trách!” Ngũ Khu Dương vỗ vỗ bả vai của Mạc Táp: “Tâm tình của cậu tôi hiểu, cái loại biến thái tính tình kia rõ ràng vẫn còn là một đứa trẻ. Vấn đề này tôi cũng hoài nghi thật nhiều năm, có lẽ mẹ hẳn khi đang mang thai ăn quá nhiều khiến hẳn phát triển nhanh như vậy!”

Mạc Táp sụp đổ. Chắp tay sau lưng đi qua đi lại, hoàn toàn sụp đổ.

Cậu biết Thần Cách so với cậu nhỏ tuổi hơn, nhưng không nghĩ tới chênh lệch nhiều như vậy. Cậu sống đã được 21 năm, mà Thần Cách còn ở độ tuổi dậy thì, nói thẳng ra là hai người chênh lệch nhau 4 tuổi. Hoàn toàn bị bề ngoài của Thần Cách lừa gạt, nhưng mà nguy hiểm thật nha. May mắn là 17 tuổi, nếu như là 16 tuổi trở xuống, mặc dù hẳn có tự nguyện thì mình cũng phạm tội dụ dỗ trẻ em rồi.

Cũng không biết Thần Cách bây giờ có trở về trường học chưa, Mạc Tạp lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho hắn.

“Đang ở đâu vậy?”

“Phòng học.”

Mạc Tạp hỏi Ngũ Khu Dương vị trí phòng học của Thần Cách liền rời đi. Tốn chút thời gian cậu mới tìm được phòng học của Thần Cách. Thần Cách đứng ở bên ngoài hành lang, dựa vào lan can, tóc bị gió thổi bay. Bốn phía nửa cái bóng người cũng không có, tất cả học sinh đều ra xem cuộc thi hết rồi. Mạc Tạp đi tới, đứng cạnh Thần Cách, thân thể nhào vào trên lan can: “Cậu làm gì không nói cho tôi biết cậu mới 17 tuổi?”

“Chuyện như vậy có cái gì đáng giá để nói?”

“Bởi vì là chuyện liên quan tới cậu. Nhưng mà, chuyện của cậu, tôi hy vọng được nghe chính miệng của cậu nói ra. Cậu cũng nên cho người yêu nhiều đặc quyền hơn nữa.”

Thần Cách có chút tức giận: “Chẳng phải là do cậu đã nói câu ngu ngốc đối với người chưa trưởng thành không có hứng thú sao?”

Mạc Tạp nhìn chằm chằm Thần Cách, ngây ngẩn cả người, trong đầu nhớ lại mình đã nói câu đó khi nào. Thật lâu cậu mới nhớ lại, là lúc Tiêu Mạn tỏ tình với mình, mình chỉ tùy tiện nói một lý do để từ chối. Cái gì? Mạc Tạp ngơ ngác nhìn Thần Cách, thì ra là loại người lạnh như băng này cũng có lúc đáng yêu như vậy.

Hồi lâu Mạc Tạp nghiêm túc nói: “Thần Cách, tôi cảm thấy cậu còn nhỏ như vậy phải học trung học đệ nhị cấp mới đúng đó. Ha ha, thật xin lỗi, bây giờ tôi không nhin nổi, thật là muốn cười, ha ha ha, mới 17 tuổi thôi sao, ha ha

, ha ha ha

~ tôi cười đau bụng.” Mạc Tạp tay che miệng cười, tay vỗ vỗ khắp bắp đùi, hoàn toàn không khống chế được.

Thần Cách khẽ cắn răng: “Có gì đâu mà cười?”

Cười đủ rồi, Mạc Tạp đứng lên: “Tôi đối với người chưa trưởng thành quả thật không có hứng thú, nhưng với cậu thì khác. Ai quan tâm chứ, đừng nói 17 tuổi, cho dù cậu mới 7 tuổi tôi cũng sẽ chờ cậu lớn lên, sau đó sẽ yêu cậu.”

“Cậu định làm một người chú biến thái sao?” Thần Cách hài hước.

Mạc Tạp đột nhiên tiến lên ôm hông của Thần Cách, ngẩng đầu lên: “Đừng nói những lời không tốt về tôi như vậy!”

“Cậu dịu dàng như vậy là có ý gì?”

“Để cho cậu biết, tôi không chỉ có một bộ mặt hung dữ, mà còn rất dịu dàng, ngọt ngào!”

Thần Cách khẽ cười, cúi người khẽ cắn rái tay của Mạc Tạp: “Có nhiều điểm cậu thật ngốc!”

32. Chương 32: Hác Suất Thất Tình!

Chương 32: Hác Suất thất tình!

Mạc Tạp đang trên đường đi học, bỗng nhiên thấy được một cảnh đáng sợ. Ngũ Khu Dương lại cùng Cao San San đi chung với nhau, động tác mập mờ, nói chuyện cười đùa. Oanh một tiếng đầu óc cậu trở nên trống rỗng, nghĩ tới Hác Suất. Hác Suất là bạn bè thân của mình, bạn gái của bạn thân mình lại cùng bạn thân của Thần Cách đi chung với nhau, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

Mạc Táp nổi giận, xông lên phía trước đem hai người đánh chung một chỗ tách ra, tức giận nhìn Ngũ Khu Dương: “Cậu tại sao lại làm như vậy?”

Về mặt Ngũ Khu Dương khó hiểu: “Tôi thế nào?”

“Cậu làm sao vậy? Mặc dù bình thường cậu là một công tử hào hoa, nhưng tôi vẫn nghĩ rằng cậu là một người có đạo đức. Thật không ngờ tới cậu lại là loại người như vậy. Tôi thật sai lầm.”

“Mạc Táp, cậu nói rõ ràng một chút đi, tôi đã làm gì?”

Mạc Táp chỉ Cao San San: “Người phụ nữ này chính là bạn gái của Hác Suất. Cậu làm như vậy tôi còn mặt mũi nào nhìn Hác Suất?”

Ngũ Khu Dương đem tầm mắt đặt trên người Cao San San: “Không phải cô nói cô không có bạn trai?”

Cao San San một chút vẻ kinh ngạc đều không có, ôm tay: “Em là không có bạn trai nha. Em cùng Hác Suất chia tay rồi. Vốn là không có nghiêm túc yêu hần, chỉ muốn quen qua đường cho nên bên hần một thời gian đã nói rõ ràng. Bây giờ có một đối tượng thích hợp hơn, chia tay cũng là chuyện rất bình thường. Hơn nữa, Mạc Táp, chuyện của tôi và Hác Suất không có liên quan tới cậu, cậu lo chuyện bao đồng làm gì? Nhiều chuyện, có cần dạy dỗ lại không?” Cao San San nói khiến cho Mạc Táp trong lúc nhất thời không có cách nào phản bác, hai người cũng đã chia tay, mình không có quyền xen vào, nhưng chuyện như vậy...

“Nhưng nói thế nào đi nữa, cô tìm Ngũ Khu Dương...”

“Tôi tìm hần thì thế nào? Tôi cũng có quyền lựa chọn đối tượng ình. Chẳng phải cậu đã nói không quen biết Ngũ Khu Dương sao? Quẩn nhiễu như vậy làm gì, trước kia cảm thấy ghét cậu, quả nhiên cậu có nhiều thứ khiến tôi ghét, quẩn chuyện của người khác có phiền hay không? Tôi với cậu cũng không thân thiết gì. Đúng là quái thai! Cậu đi tìm bạn quái thai của cậu đi, tên Hác Suất đó, nói không chừng hần bây giờ đang trốn ở một nơi nào đó khóc sụt sùi. Cậu không thấy đáng vẽ của hần khi nghe tôi nói chia tay đâu.”

Một bên là Ngũ Khu Dương hoàn toàn không có nói gì, một bên là San San và Mạc Táp đang cãi lộn.

“Cậu còn không đi học, đứng ở chỗ này làm gì?” Giọng nói của Thần Cách xuất hiện ở phía sau Mạc Táp.

Ánh mắt của ba người tất cả đều đặt trên người của Thần Cách. Ngũ Khu Dương là người thứ nhất giờ hai tay lên: “Chuyện này tớ hoàn toàn chẳng hay biết gì, không liên quan tới tớ.”

Cao San San thấy Thần Cách có chút kinh ngạc, thấy hần nói chuyện với Mạc Táp thì càng kinh ngạc.

“Loại phụ nữ chết bầm không biết xấu hổ này, lại đá Hác Suất. Ý mình đẹp sao?” Giải thích với Thần Cách sau, lại quay đầu nhìn chằm chằm Cao San San: “Cái gì, cô không thích tôi, cô cho rằng lão tử thích cô sao? Tôi là vì cô là một người phụ nữ, hơn nữa lại là bạn gái của Hác Suất nên mới nhường nhịn. Cô coi mình là nhân vật quan trọng lắm sao?”

Thần Cách kéo Mạc Táp đang nóng nảy lại: “Nhanh đi học đi!”

“Nhưng tôi còn chưa có nói xong...”

“Đừng dài dòng!”

Mạc Táp nhìn Thần Cách một cái, lại quay sang trợn mắt với Cao San San, sau đó nhìn nhìn Ngũ Khu Dương với dáng vẻ muốn ăn thịt người: “Tiểu tử, cậu nhớ kỹ cho tôi, cậu liệu hồn đó!” Nói xong cũng vội vã chạy đến trường học.

Chờ sau khi Mạc Táp đi, Cao San San thở phào nhẹ nhõm: “Cái người đáng ghét này cuối cùng đi rồi. Đây, Thần Cách, cậu và Khu Dương quen biết à?”

Thần Cách tựa hồ căn bản coi như Cao San San không tồn tại, hướng về phía Ngũ Khu Dương nói: “Tốt nhất hãy xử lý chuyện này nhanh đi!”

“Biết rồi, đừng phải loại phụ nữ này tôi cũng là người bị hại chứ có được gì đâu.”

Thấy Thần cách sắp đi, Cao San San muốn tiến lên bắt cổ tay của Thần Cách lại, nhưng bị Thần Cách nhanh chóng tránh ra: “Đừng đụng tôi, tôi đối với phụ nữ không có hứng thú!”

Cao San San có chút không dám tin tưởng lỗ tai của mình. Mặc dù học ở trường khác, nhưng một mực nghe nói Thần Cách là một người đối với tất cả mọi người đều ôn nhu, lịch sự: “Sao, sao lại vậy?”

Cao San San rõ ràng thấy được trong mắt Thần Cách là lạnh lẽo và lạnh lùng: “Cậu nói với Mạc Táp những lời ôn nhu như vậy, còn đối với tôi sao lại lạnh lùng như vậy?”

“Tại sao cậu đối với Mạc Táp quan tâm như vậy? Tại sao?”

“Loại quái thai như cô không cần phải biết tại sao. Tránh ra, đừng cản đường.” Thần Cách lướt qua Cao San San và biến mất ở cửa trường học.

“Haizz, thiếu chút nữa bị cô hại chết. Xem ra lần sau tìm phụ nữ phải cẩn thận một chút.” Ngũ Khu Dương nhún nhún vai.

Cao San San đơn giản là bị đả kích tiếp nối đả kích. Bây giờ ngay cả Ngũ Khu Dương cũng nói như vậy, sắc mặt của cô ta xanh lại đỏ: “Thật không thể hiểu nổi các người, sao lại đứng về phía của Mạc Táp? Chẳng lẽ ngay cả cậu cũng muốn chia tay với tôi?”

“Chuyện này không liên quan tới Mạc Táp, là do nhân phẩm của cô quá kém. Hơn nữa, mặc dù tôi đây có chút đào hoa, nhưng cũng có nguyên tắc làm người. Bạn gái của bạn thân sẽ không đụng tới. Cô cũng đừng tới tìm tôi nữa. Nếu không phải là cô có chút nhan sắc, tôi cũng không định nghiêm túc quen với cô.”

“Cậu và Hác Suất là bạn bè?”

“Cứ xem là vậy đi! Mau rời khỏi đây đi!”

Sáng sớm Cao San San bị đả kích này, có chút thất hồn lạc phách.

Sau khi tan lớp, Mạc Táp liền vọt tới trong lớp Hác Suất. Vốn là Mạc Táp có rất ít bạn bè, lúc cậu và Thần Cách có xảy ra chuyện gì luôn là Hác Suất ở bên cạnh an ủi. Bây giờ cũng là lúc nên báo đáp.

Hác Suất gục xuống bàn không nhúc nhích, dáng vẻ thương tâm muốn chết. Rõ ràng dành nhiều thời gian bên Cao San San như vậy, còn tưởng rằng sẽ làm động lòng cô ấy, xem ra là mình quá coi thường Cao San San rồi, cũng đánh giá cao bản thân quá cao rồi.

“Này, cậu không sao chứ?”

“Không có sao!”

“Đừng gạt người. Tan giờ học chúng ta đi uống một chén nhé.”

Hác Suất lắc đầu một cái: “Cái gì cũng không có sức lực để làm.”

“Cậu cứ làm bộ đáng này cũng không phải biện pháp. Lúc đầu cậu không phải nói là chỉ vui đùa với cô ta thôi sao?”

“Tớ chỉ vì sĩ diện thôi. Tớ có thể vì cô ta chấp nhận mặt dày đi mượn tiền của cậu, hết lần này tới lần khác không trả, vậy mà...”

“Đừng nghĩ đến cô ta nữa. Còn chuyện số tiền cậu thiếu tớ để sau này trả cũng được.”

“Cái gì? Còn tưởng rằng tớ đang trong trạng thái thất tình thì cậu sẽ bỏ qua số nợ này cho tớ. Bạn bè cái gì chứ...”

“Đừng có nằm mơ.” Mạc Táp nhìn Hác Suất một cái, còn có tâm tình nói giỡn, như vậy cũng không nghiêm trọng.

Nhưng những ngày kế tiếp, Hác Suất cả ngày cũng không có tinh thần làm gì hết, kêu hần đi làm chuyện gì cũng phải thúc ép. Vì thế Mạc Táp đã tìm chuyên gia Âm Nam tới giúp một tay, kết quả vẫn không có điểm khởi sắc.

Chỉ có Ngũ Khu Dương khôi phục nhanh nhất. Rõ ràng ngày hôm qua thấy hần ôm một người đàn ông, hôm nay lại ôm người phụ nữ, ở trước mặt cậu anh em em. Thần Cách ngồi trên bàn bên cạnh, một cái tay cầm sách, một cái tay để trong túi quần, đang an tĩnh đọc sách. Bọn họ nghỉ trưa ở một nơi có chút xa xỉ, là phòng họp của hội học sinh, nói chuyện lớn cũng không ai nghe thấy.

Mạc Táp đem mặt dính vào trên cái micrô: “Hác Suất lần này bị tổn thương rất nặng á. Phương pháp gì tôi cũng đã thử qua, nhưng vẫn bó tay. Tôi đây quả thật là một người bạn thất bại.”

“Ừ!”

“Cậu ở cái gì mà ừ, ít nhất cũng biết an ủi tôi một cái đi!”

“Cái gì? Hác Suất vẫn còn trong tình trạng sa sút à, cậu ta thật đáng thương.” Ngũ Khu Dương một bên trêu chọc phụ nữ trong ngực, một bên nói.

“Cậu cho rằng ai cũng biến thái giống cậu sao? Hơn nữa, mọi chuyện tất cả đều do cậu gây ra, còn chưa tìm cậu tính sổ đó!”

Lúc này cửa bị mở ra, xuất hiện một người bị ướt đầm dề, nếu không phải là buổi tối, Mạc Táp cho là đã gặp ma rồi: Mái tóc người này dài che kín nửa gương mặt, mang đôi dép kẹp, khoe miệng hoàn toàn trắng tấp, biểu cảm gì đều không có.

Là Gấu đen châu Mĩ bị lạc đến đây sao? (Phong: Ý nói Quảng Lý đen á mà, còn nguyên nhân thì chắc ai cũng biết.)

Thần Cách ngay cả ngẩng đầu lên cũng không có, trước sau đều đọc sách.

“Quảng Lý, hiếm khi mới thấy cậu đi tắm nha.” Ngũ Khu Dương giễu cợt bộ dạng của Quảng Lý.

“Quả nhiên ngày tận thế tới rồi. Trong nhà ống nước bị vỡ, tất cả các bức tranh của tớ vẽ trong một năm qua đều bị hư hết rồi. Đây chính là mảng tối của cuộc sống, sống cũng không có ý nghĩa. Hôm nay trong nhà ống nước bị vỡ, ngày mai sẽ là mái nhà sập, sau đó chính là bom nguyên tử nổ, loài người sẽ bị diệt vong.”

Trong lòng Mạc Táp có hơi kinh ngạc, gấu đen châu Mĩ này lại là người.

Ngũ Khu Dương nói tiếp: “Đúng rồi, hai người các cậu còn chưa chào hỏi nhau. Đây chính là Mạc Táp người mà tớ nói, còn đây là Quảng Lý, là một...”

“Không cần giới thiệu, tôi sắp chết rồi, cần bản không cần nhớ con người của tôi.”

Mạc Táp cười cười. Không biết tại sao trước kia thấy người xa lạ luôn có cảm giác bị áp bách, nhưng kể từ khi quen với Thần Cách, loại cảm giác này tựa hồ giảm bớt đi. Huống chi bây giờ Thần Cách đang ở bên cạnh cậu, cậu cảm thấy an tâm rất nhiều. Trong lòng cậu còn tưởng rằng bạn bè của Thần Cách đều là những anh chàng đẹp trai, những cô nàng xinh đẹp, cao quý, không ngờ tới hẳn cũng có quái nhân là bạn bè.

“Đúng rồi, cậu đột nhiên tới trường học làm gì?”

“Tớ tìm Cách có chút việc. Nhà tớ bây giờ bị ngập nước rồi, phải tìm một nơi ở tạm. Nhưng mà đừng lo lắng, tớ sẽ không ở quá lâu, có lẽ ngày mai ra cửa liền bị xe đụng chết.”

“Phòng 1802 còn trống, cái chìa khóa ở trong lò vi sóng, mình đi lấy.”

“Tại sao cậu có chìa khóa của phòng 1802? Hơn nữa sao lại để chìa khóa trong lò vi sóng?” Chỉ có mình là bình thường sao?

“Loại đồ vật này dù sao bình thường cũng không dùng đến.”

“Không dùng đến cũng không nên tùy tiện để lẫn lộn như thế chứ! Chẳng lẽ chỉ có một mình tôi đang kinh ngạc sao? Các cậu đều không cảm thấy kỳ quái sao?” Mạc Táp nắm tóc của mình.

Tất cả mọi người đều không có động đậy, dù chỉ là một hành động rất nhỏ. Mạc Táp rốt cuộc cũng hiểu được ở đây mình là người bình thường nhất, nhưng mà nói về độ điên cậu cũng là điên nhất. Quảng Lý đột nhiên như thế, mới một cái chớp mắt liền biến mất.

Mạc Táp cảm thấy để ý tới những người này hoàn toàn là làm ình khổ sở thêm thôi, không bằng đi uống rượu cùng Hác Suất: “Hajzz, vẫn là đi uống rượu với Hác Suất sẽ vui hơn.”

Thần Cách cầm cuốn sách đập xuống bàn: “Cậu rốt cục có biết tự giác một chút hay không?”

“Cái gì á?”

“Ồ trước mặt người yêu nhắc tên của người đàn ông khác.”

“Tôi căn bản chỉ xem Hác Suất là bạn thôi, hơn nữa bây giờ cậu ấy đang buồn nên cần được an ủi. Nếu Ngũ Khu Dương và Quảng Lý gặp chuyện, cậu cũng sẽ làm giống tôi.”

Ngũ Khu Dương cười lớn khoát tay: “Mạc Tạp, cậu mới vừa ở đây nói mấy lời đáng chê cười gì vậy?”

“Uống rượu cái gì, chuyện ngu xuẩn như thế không cho phép làm!”

“Mặc dù cậu nói như vậy, nhưng để Hác Suất như vậy tôi cũng không yên tâm.”

Thần Cách không có nói nữa. Ngày hôm sau, Mạc Tạp ngủ thẳng giấc tới buổi trưa mới rời khỏi giường. Cậu vuốt mớ tóc rối đi tới phòng khách, hàm răng muốn rơi xuống đất. Hác Suất đang tươi cười rạng rỡ đang nói chuyện với một người phụ nữ xinh đẹp xa lạ, nước miếng văng tung tóe. Thấy Mạc Tạp, hắn liền cười tít mắt: “Cậu tỉnh dậy rồi à, nhìn nè, Thần Cách mới đưa người này cho tớ. Thấy thế nào, so với Cao San San xinh đẹp hơn phải không? ha ha ha

~”

Mặt của Mạc Tạp bởi vì bị kinh sợ mà có chút trắng bệch. Người này, người này, Thần Cách rốt cuộc là một người như thế nào????

33. Chương 33: Màu Sắc Tình Yêu

Chương 33: Màu sắc tình yêu

Mùa xuân tới, vạn vật có sự thay đổi giao mùa.

Năm nay mùa xuân ấm áp tới hơi trễ, nhưng không khí vẫn náo nhiệt, vui vẻ.

Sau khi quen biết Thần Cách, thế giới của Mạc Tạp từ từ trở nên có nhiều màu sắc. Quảng Lý chuyển tới đây ở, Hác Suất cũng bị Thần Cách không biết từ nơi nào lấy được một người bạn gái làm cả ngày vui vẻ giống như một kẻ ngốc. Xem ra con đường tắt nhanh nhất để thoát khỏi chuyện thất tình thống khổ chính là bắt đầu một tình yêu mới. Quan trọng nhất chính là Mạc Tạp so với trước kia vui vẻ hơn nhiều.

Mạc Tạp mắt cũng không chớp cái nào nhìn chằm chằm máy vi tính, nháy con chuột liên tục để di chuyển thật nhanh, hoàn toàn không để ý tới không khí mùa Xuân ở bên ngoài. Cậu đang chơi trò chơi, cạnh máy vi tính còn để ly đậu rang của ông chủ Trần. Nhân vật trong game được cậu điều khiển thận trọng cầm súng AK, chờ đến khi kẻ thù xuất hiện, cậu sẽ bắt ngờ tấn công không nhân nhượng.

Mới không chú ý chưa tới mười giây, cậu liền nghe âm thanh của tiếng súng. Mạc Tạp không phản ứng kịp, nhân vật cậu điều khiển đã bị bắn đến máu chảy khắp người. Trong vòng chưa đầy mười phút, cậu đã bị kẻ địch đánh lên tới 17 lần. Cậu tức giận đập con chuột một cái, vọt ra ngoài ban công, hướng xuống phía ban công của lầu 18 hét lớn: “Thần Cách, có chơi cậu cũng không nên dùng cách đánh lên. Lén lút lút còn gì là anh hùng chứ? Tôi mãnh liệt khinh bỉ cậu.”

Giáo huấn xong cậu lại lần nữa trở lại máy vi tính, tay đặt lên con chuột, quan sát xung quanh thật kỹ, chuẩn bị sẵn sàng cho trận chiến. Đợi đó đi, tôi ném lựu đạn nổ chết người, cái tên không biết xấu hổ kia. Mạc Tạp cầm lựu đạn xông ra, mới vừa đi tới cửa liền bị người từ phía sau dùng kiếm đâm chết. Mạc Tạp chơi chưa được bao lâu mà đã dễ thua, nhục nhã không gì bằng, tên Thần Cách vậy mà mình không tóm được. Lòng tự ái đàn ông của Mạc Tạp đã bị tên Thần Cách không đáng giá một đồng kia chà đạp. Cậu bị giết, tức đến mù quáng, Tiểu Vũ Trụ bộc phát cơn điên, sống lại liền giơ súng lên bắn càn quét tứ tung, trong miệng la hét: “Đi ra đi, mau đi ra, lão tử sẽ không giết người.” Lúc thấy Thần Cách trong hình, Mạc Tạp giơ súng lên, cười so với người khác còn nham hiểm hơn. Cậu nháy con chuột một cái mới phát hiện

không có đạn, cuống quít muốn lui về. Nhưng đã muộn rồi, cậu lần nữa ngã trong vũng máu. Tiểu Vũ Trụ kia mất mạng lần nữa, Mạc Táp tức giận, quả quyết thoát khỏi trò chơi.

Mạc Táp lao xuống cầu thang, hướng về phía phòng của Thần Cách, hết gõ cửa lại là đá cửa: “Mở cửa cho tôi nhanh lên!”

Bên trong không có phản ứng chút nào, cuối cùng cậu không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn nhấn chuông cửa: “Phiền cậu mở cửa cho tôi một chút!”

Lúc này cửa mới mở ra, Mạc Táp nhanh chóng vọt vào bên trong, chạy tới nhìn vào máy tính của Thần Cách, kiểm tra một trận: “Khẳng định là cậu đã thoát khỏi trò chơi này!”

Thần Cách không lên tiếng, chỉ là lười nói chuyện.

“Tôi đã sớm đoán được cậu sẽ không thừa nhận, đừng để cho tôi tìm ra!” Mặt của Mạc Táp vẫn còn nhìn vào màn hình, vẫn là không thu hoạch được gì, trong lòng có chút thất vọng.

“Cậu đã thoát ra?” Mạc Táp vẫn còn chưa tin.

“Không có!” Thần Cách nói không chút biểu cảm.

Đã kích kèm theo giọng nói của Thần Cách, Mạc Táp bị một đòn chí mạng mà tổn thương, chỉ thiếu chút nữa máu từ khóe miệng tràn ra.

“Coi như cậu may mắn, đừng để cho tôi phát hiện. Cậu chưa ăn cơm phải không? Bây giờ tôi muốn đi xuống dưới mua đồ, nhưng tuyệt đối sẽ không mua cơm giúp cậu!” Mạc Táp nghênh ngang đi ra ngoài. Cậu nặng nề nhấn nút mở cửa thang máy, sau đó lại dùng lực đập vào thang máy.

Mạc Táp đi tới cửa tiệm cậu thường ăn cơm: “Ông chủ, lấy cho tôi một phần cơm trắng, cùng một cái đùi gà, rau xào.”

“Được, rau xào với đùi gà.”

Mạc Táp do dự một hồi, rồi hướng ông chủ nói: “Chuyện này, ông chủ, lấy hai phần như vậy.”

“Được!”

Mạc Táp xách đồ chuẩn bị đi trở về thì tình cờ đụng phải Tô Thụy. Tâm tình của cô ấy tựa hồ có chút không tốt. Bình thường lúc nào cũng thấy đáng vẻ cô ta cười hì hì, hôm nay lông mày cũng vện lại với nhau, cái miệng nhỏ nhắn đẹp mắt thì ỉu rĩ. Một bộ dáng không có tinh thần làm gì hết. Mạc Táp cảm thấy kỳ quái, nhưng cậu cũng không phải cái loại người xen vào chuyện của người khác. Cậu thả chậm bước chân, hai người lúc đầu đi song song với nhau, bây giờ Mạc Táp lui lại đi sau lưng Tô Thụy. Cậu không muốn ngây ngô một hồi nói chuyện với cô ta. Cậu vốn là như vậy, cho dù là đụng phải bạn bè trong lớp, cậu cũng làm bộ không thấy cúi đầu, vội vã đi ngang qua.

Điện thoại của Tô Thụy từ trong túi xách rơi ra bên ngoài, bởi vì không có tinh thần, không có chú ý tới nên cô cũng không biết.

Mạc Táp nhặt điện thoại của Tô Thụy lên: “Cái này, này, Tô, Tô Thụy, điện thoại di động của em.”

Tô Thụy quay đầu thấy Mạc Táp có chút kinh ngạc, nhận lấy cái điện thoại di động cậu đưa: “Cám ơn anh, em bắt cần quá. Cám ơn anh.”

“Không sao! Vậy tôi đi trước.”

“Sao? Cùng đi đi!”

Mạc Táp chột vật gật đầu một cái, bây giờ không biết nói chuyện gì thật là lúng túng. Con đường này cảm giác so với bình thường dài hơn một chút.

Tô Thụy mở miệng trước: “Niên trưởng Mạc Táp, anh có nghe nói không, Cách có bạn gái.”

Hồi lâu, Mạc Táp đáp lại: “Chuyện như vậy chỉ là do người trong trường đồn đoán thôi.”

“Nếu quả thật là do người trong trường đồn thì tốt biết mấy. Là chính miệng Cách nói cho em biết. Thật ra thì, nói ra cũng không sợ anh chê cười, từ lúc tựu trường em đã thích Cách. Em còn tưởng rằng mình sẽ có cơ hội làm bạn gái của cậu ấy, xem ra là em mơ mộng quá nhiều rồi.”

Thần Cách ở trước mặt người khác thừa nhận sự tồn tại của cậu, làm cho khóe miệng của Mạc Táp có chút co quắp. Cậu mân chặc đôi môi muốn nói ra tất cả sự thật nhưng may mà cậu kìm nén lại được. Bây giờ Tô Thụy đang khổ sở, không thể làm chuyện thất đức như vậy. Cậu nhìn Tô Thụy, trong đầu kỳ đà cản mũi sáng lên một cái. Nghĩ lại một chút, cho tới bây giờ mình vẫn sợ nếu chuyện của mình và Thần Cách bị phát hiện sẽ làm cho Thần Cách gặp nhiều rắc rối. Nhưng mà ngay cả bản thân của hần một chút cũng không quan tâm chuyện như vậy. Tại sao mình lại muốn cảnh giác với nghi ngờ đây?

Mạc Táp muốn đưa tay vỗ vỗ bả vai của Tô Thụy, nhưng suy nghĩ một chút lại thu tay về: “Thật là xin lỗi~”

“Sao anh lại muốn xin lỗi? Cũng không phải là lỗi của anh, chẳng qua là thật không cam lòng. Em còn chưa thổ lộ chuyện này với Cách, thì Cách đã bị người khác đoạt mất rồi.” Tô Thụy vừa nói, hốc mắt lại đỏ hoe, đáng vẻ tựa như muốn khóc lên.

Đàn ông sợ nhất chính là nhìn thấy phụ nữ khóc. Hơn nữa cũng có thể nói là do mình hại cô ấy khóc nên mình cũng một phần nhỏ trách nhiệm.

“Em đừng khóc nữa.” Mạc Táp lục lọi trong túi quần tìm giấy vệ sinh, sau đó đưa cho Tô Thụy. Tô Thụy nhỏ giọng khóc thút thít, Mạc Táp có chút luống cuống tay chân, phụ nữ bị như vậy cậu sẽ không biết làm gì, an ủi lung tung: “Hắn chẳng qua là mới có bạn gái, cũng không phải là kết hôn. Em vẫn còn có cơ hội, ai nha, anh cũng không biết anh đang nói cái gì. Em cũng đừng khóc. Hơn nữa, mặc dù hần có bạn gái nhưng em cũng có thể nói tình cảm của mình ra cho hần biết. Bất kể có được đáp lại hay không, ít nhất cũng đã nói ra lòng mình, sau này cũng sẽ không hối hận. Đừng khóc, một hồi người khác nghĩ là tôi ăn hiếp em.”

Tô Thụy ngây ngốc im lặng mấy giây, đột nhiên bật cười, vỗ vỗ bả vai của Mạc Táp: “Niên trưởng, anh thật đúng là người tốt. Cảm ơn anh đã an ủi em. Nỗi buồn trong lòng em đã vơi đi không ít. Ừ, em chỉ là muốn khóc một chút, khóc xong cũng quên hết rồi. Mặc dù Cách có bạn gái nhưng mà tình yêu ở đại học chia tay sớm là chuyện rất bình thường. Em vẫn sẽ đối xử với cậu ấy thật tốt, đợi đến lúc cậu ấy chia tay sẽ bắt lấy thời cơ.” Tô Thụy lại đột nhiên tràn đầy tự tin, phụ nữ đúng là một loài động vật mau thay đổi, thật khó hiểu.

Nhìn bóng lưng Tô Thụy rời đi, Mạc Táp ngơ ngẩn, mới vừa rồi quá hốt hoảng hoàn toàn không biết đang nói cái gì, bây giờ nghĩ lại, kiểu an ủi như vậy có phải là một loại sai lầm hay không?

Mạc Táp xách theo hai phần cơm trở về, Thần Cách tựa hồ một chút kinh ngạc cũng không có, ngồi ở trên bàn chờ sẵn.

Mạc Táp lấy chén dưa ra đưa cho Thần Cách, lắc đầu cố buông lỏng nói: “Nghe nói tình yêu ở đại học chia tay cũng là một chuyện rất bình thường. Haiz, tuổi trẻ bây giờ đối với tình yêu thật không có trách nhiệm. Cậu nghĩ có phải không? Nhưng mà nhìn cậu mày thanh mục tú như vậy (ý nói đẹp), cũng biết cậu là một người tốt, chắc chắn sẽ không làm chuyện như vậy, có đúng hay không?”

Nghe xong lời của Mạc Táp, Thần Cách suy nghĩ một chút.

“Cậu ở đây nói cái gì? Không cho phép nghĩ tới mấy chuyện như vậy.”

“Cậu mau trả lời đi!~”

“Tôi không muốn trả lời, mau quên mất chuyện này đi!” Mạc Táp chuẩn bị bị Thần Cách tẩy não.

Thần Cách đưa tay bắt lại cổ áo của Mạc Táp đang đứng ở một bên gấp đồ ăn. Mạc Táp bị buộc cúi người xuống, môi bị Thần Cách hôn. Thật lâu Thần Cách mới buông Mạc Táp ra: “Bây giờ đã quên chuyện đó chưa?”

“Thật tốt quá, một cái hôn có thể khiến tôi quên đi những chuyện không hay, sao không nói sớm. Sau này khi có nữ sinh thích cậu, tôi sẽ hôn cậu một cái, để cho cậu quên những nữ sinh đáng yêu, dịu dàng đó. Đúng rồi, vậy tôi cũng có thể tùy tiện sai cậu đi làm công chuyện. Đến lúc đó hôn cậu một cái, cậu cũng

không nhớ gì.” Mạc Tạp được voi đòi tiên, càng nói càng vui vẻ, cuối cùng nhảy qua ngai ở trên đùi Thần Cách.

“Mau tránh ra, tôi muốn ăn cơm.”

“Cứ ôm tôi như vậy mà ăn.”

“Cậu bị điên sao?” Thần Cách mắng là mắng như vậy, nhưng cũng không có đẩy Mạc Tạp tránh ra.

Mạc Tạp cười, cười mãn nguyện: “Tôi cũng cảm thấy mình thật là ghê tởm, nhưng mà có lẽ ta hôm nay tôi bị kích thích.”

“Bị chết nhiều lần nên trở thành tên ngốc?”

“Sao lại cười trên nỗi đau của người khác chứ? Cậu là một tên đáng ghét.”

“Vậy thì xuống khỏi đùi của tôi đi.”

“Không! Tôi muốn trả thù cậu, ngồi trên chân của cậu, đến khi nào cậu bị đau không chịu nổi thì ngưng.”

34. Chương 34: Xuất Hiện Tình Dị

Chương 34: Xuất hiện tình dị?

Mạc Tạp giống như một đứa con của trời: không thiếu ăn, không thiếu uống, không thiếu tình yêu. Cuộc sống của cậu dường như đã có tất cả ngọt ngào và hạnh phúc.

Khí trời tháng ba cuối cùng cũng đã chuyển biến tốt đẹp. Mạc Tạp vận vẹo cơ thể, ngáp ngủ, mở cửa sổ ra tận hưởng một luồng gió mát. Cậu xoa xoa mắt, liếm ngón tay trở một cái rồi xé thêm một tờ lịch nữa. Ngũ Khu Dương đẩy cửa ra, đi thẳng tới trước mặt của Thần Cách: “Hình như mấy ngày nữa An Na sẽ trở về. Cô ấy đi du lịch cũng rất lâu rồi, nửa năm thì phải.”

“Tôi hôm qua cô ấy đã nói chuyện này rồi.” Mí mắt Thần Cách cũng không chớp một cái.

“Cái gì chứ? Quả nhiên cô ấy thật thiên vị. Thật quá đáng, cô ấy chỉ mới vừa báo cho tôi biết.” Ngũ Khu Dương làm dáng vẻ có chút ghen tỵ. Bởi vì Ngũ Khu Dương làm bộ dạng này đã nhiều lần, nên Mạc Tạp cũng không biết là thật hay giả. Ngũ Khu Dương liếc Mạc Tạp một cái rồi nói tiếp: “Lần này ba mẹ An Na muốn ép cô ấy tiếp tục hoàn thành việc học, còn cố ý sắp đặt cho cô ấy học chung lớp với chúng ta với lý do là nhờ cậu giúp đỡ. Nhưng tôi nghĩ mục đích chính là muốn tạo cơ hội cho hai người sống chung với nhau.”

“Không cần cậu lắm mồm!”

Lời của Ngũ Khu Dương thành công đem ánh mắt của Mạc Tạp từ trong sách dời ra. Rất ít khi bọn họ cùng bàn luận về một người phụ nữ, đại đa số đều là Ngũ Khu Dương một mình lẩm bẩm lầu bầu khen ngợi, Thần Cách trên căn bản cũng sẽ không đáp lại. Hơn nữa Mạc Tạp cũng không phải một tên ngốc. Theo như lời của Ngũ Khu Dương nói thì quan hệ giữa cô gái tên An Na này với Thần Cách rất không bình thường.

“An Na là ai?” Mạc Tạp hỏi.

Ngũ Khu Dương lập tức chuyển sang một khuôn mặt tươi cười đầy mập mờ, nói: “Sao, Thần Cách không có nhắc tới người này cho cậu nghe à? An Na là thanh mai trúc mã từ nhỏ với Thần Cách. Tình cảm của hai người vẫn tốt, nếu không phải là An Na ra nước ngoài đi du lịch thì đâu tới phiên cậu. Bây giờ cô ấy trở về cướp Thần Cách của cậu, cậu ngàn vạn phải cẩn thận.” Niềm vui lớn nhất của Ngũ Khu Dương bây giờ chính là trêu chọc Mạc Tạp. Chuyện mái tóc của hắn bị cắt vẫn là nỗi đau quanh quẩn trong đáy lòng của hắn. Nếu không có biện pháp ra tay trả đũa với Thần Cách thì việc ra tay trả đũa đối với bảo bối của hắn hiệu quả cũng giống như nhau.

“Cậu cho rằng tôi sẽ tin?”

“Không tin cũng được. Đến lúc đó đừng trách tôi không có nhắc nhở cậu. Tiểu Na nhà chúng ta có vóc người đẹp, tính tình tốt, tướng mạo tốt, gia thế tốt. Mấy thứ khác không nói đến, chỉ việc cô ấy là phụ nữ cũng đã hơn cậu rồi.” Ngũ Khu Dương nhìn có chút hả hê.

“Cậu nói có phải quá nhiều rồi không?” Thần Cách lên tiếng.

“Được, được, được. Vậy tớ cũng không tiết lộ quá nhiều. Tớ biết cậu không muốn để cho Mạc Táp biết tiểu Na. Bây giờ tiểu Na trở về, cậu cũng nên chuẩn bị tâm lý.”

Thần Cách một chân đá vào ngũ bấp đùi của Khu Dương. Ngũ Khu Dương bị đau, lui một bước: “Cậu lại đá tớ. Tớ muốn tuyệt giao với cậu.” Nói xong Ngũ Khu Dương tức giận đi ra cửa. Bộ dáng như vậy rất giống như đang diễn hài.

Mạc Táp cầm cuốn sách lên che khuất gương mặt, tiếp tục đọc sách. Lúc này chữ viết rậm rạp, chằng chịt trên sách cũng không cách nào khiến Mạc Táp bình tâm lại. Cậu len lén nhìn biểu cảm trên mặt của Thần Cách. Vẫn là không nhúc nhích như vậy. Nếu như là bạn trai thì cũng nên đứng lên giải thích đi. Mà hẳn đối với lời của Ngũ Khu Dương đều không có phản bác, chẳng lẽ Ngũ Khu Dương nói đều là sự thật? An Na là người yêu trước kia của Thần Cách? Mạc Táp nghĩ tới đây, đã cảm thấy ngực có chút nóng rực. Tuy nói là một người đàn ông thì không nên có lòng dạ nhỏ nhen, tuy biết phải tin tưởng người yêu của mình mà an tâm nhưng cậu luôn cảm thấy An Na trước kia bên cạnh Thần Cách tựa hồ so với mình không có giống nhau.

Thanh mai trúc mã?! Biết là có nhiều chuyện mình không biết đi, biết là có nhiều chuyện của Thần Cách mình không biết đi,...

Một buổi chiều tiếp đó, trong đầu của Mạc Táp đều là lời của Ngũ Khu Dương, cho dù cậu có đuổi cũng không đi. Điều làm cho Mạc Táp e ngại nhất chính là sự lạnh lùng của Thần Cách. Phần tình cảm này còn có rất nhiều yếu tố không xác định. Trong lòng Mạc Táp hiểu có thể cùng Thần Cách yêu nhau đã là một chuyện rất rất hạnh phúc rồi. Mặc dù tình yêu mà hắn dành cho cậu chưa bằng một phần mười tình yêu mà cậu dành cho hắn, mặc dù hắn luôn lãnh đạm đối với cậu nhưng bởi vì cậu quá yêu hắn. Nhưng loại tình cảm này không cách nào ức chế, quá thích ngược lại bị siết chặt đến thở không nổi. Cây cân nghiêng về phía lợi hại. Đầu kia của Thần Cách càng ngày càng cao đến gần bầu trời, đầu này của mình cũng không ngừng đi xuống.

Nếu quả thật như lời Ngũ Khu Dương, vậy mình chính là người thay thế trong khoảng thời gian An Na không có ở đây? Mạc Táp gỡ gỡ tóc. Nghĩ như thế nào cũng thấy thật phiền não, cậu dùng sức đá thang máy một cái: “Chậm quá!”

“Cậu ở đây làm gì?”

Không biết từ lúc nào Thần Cách đã đứng ở phía sau Mạc Táp. Mạc Táp quay đầu lại sửng sốt một chút, lại cúi đầu: “Đang đợi thang máy á, còn có thể làm gì, đôi mắt cậu bị mù à?” Bởi vì tâm tình phiền não nên giọng nói cũng khác một chút.

“Đây là thái độ nói chuyện với người yêu của cậu sao?”

“Vậy cậu muốn tôi dùng thái độ gì? Tôi không nên đối xử tốt với cậu mới được sao?”

“Cậu có gì đó không được bình thường, đã xảy ra chuyện gì?” Thần Cách phát hiện Mạc Táp có cái gì không bình thường.

“Tôi không có, chính là đột nhiên thấy cậu nên khó chịu, đặc biệt khó chịu.” Thần Cách yên lặng. Vốn là như vậy, lần nào cũng chỉ có một mình cậu ở đây tất bật, mà hắn thì làm ra dáng vẻ như chuyện không liên quan đến hắn. Mạc Táp thật muốn đi lên bắt lại thân thể của Thần Cách, liều mạng ôm hắn vào lòng, hỏi hắn và An Na có quan hệ như thế nào, tại sao không phản bác lại lời của Ngũ Khu Dương. Nhưng Mạc Táp không thể. Hành động như vậy chỉ làm cho Thần Cách nghĩ lòng dạ mình nhỏ mọn thôi, chỉ làm cho Thần Cách ghét mình thêm thôi. Cậu đối với Thần Cách có chút tức giận. Cậu cũng muốn làm người yêu Thần Cách thật tốt, cũng muốn giống như hắn cái gì cũng đều không quan tâm. Nhưng mà cậu không làm được, cậu chẳng qua cũng chỉ là một người phạm mà thôi, cũng sẽ ích kỷ.

Thần Cách nhúu đôi chân mày đẹp mắt lại, bắt lấy cánh tay của Mạc Tạp, hỏi Mạc Tạp vừa nói cái gì, nhưng đúng lúc này điện thoại di động liền vang lên, Thần Cách nhận điện thoại: “Alô~!”

“Biết rồi, đến lúc đó cậu trực tiếp đến chỗ của tớ luôn đi. Được rồi, đi ngủ sớm một chút đi.”

Giọng nói của Thần Cách rất dịu dàng, lại mang cho Mạc Tạp một trận đau nhói. Đây là lần đầu tiên Mạc Tạp thấy Thần Cách quan tâm nữ sinh khác. Quả nhiên An Na so với những nữ sinh khác không giống nhau.

“An Na?” Mạc Tạp hỏi.

“Ừ~! Trở lại vấn đề, mới vừa rồi lời của cậu là có ý gì?”

Quả nhiên còn chưa định nói chuyện của An Na ỉn. Mạc Tạp chỉ muốn nghe Thần Cách nói một câu thôi cùng An Na không có gì. Chỉ một câu là đủ rồi, nhưng Thần Cách chính là không hiểu, là muốn tránh né sao? Là muốn ỉn tự tìm hiểu về An Na sao?

Cửa thang máy mở ra, Mạc Tạp tránh ra khỏi tay của Thần Cách, bước vào thang máy: “Không có ý gì hết, tùy tiện nói một chút.”

“Cái gì gọi là tùy tiện nói một chút?”

Giờ phút này Mạc Tạp không nói ra được khổ sở, cảm giác thứ gì ở ngực một mực bành trướng, chèn ép đến nỗi việc hít thở cũng khó khăn. Thần Cách đối với mình vô cùng lãnh đạm, An Na xuất hiện, tự ti, lo sợ, những tâm tình này trộn lại, tất cả đều trào ra bên ngoài. Nhưng tính cách của cậu lại không có phép cậu đem những tâm tình này nói ra cho Thần Cách nghe.

“Chính là tùy tiện nói một chút sao? Tôi chính là tức giận khi nhìn thấy cậu sao? Chẳng lẽ cũng vì thích cậu nên tôi phải theo cậu, tôi kìm nén tính tình của mình sao? Tôi không giải thích được.~” Mạc Tạp trong thang máy nói gì chính bản thân cũng không biết.

Đối với việc Mạc Tạp đột nhiên nổi giận, Thần Cách cũng có chút tức giận: “Không giải thích được thì nổi điên làm gì?”

“Đúng vậy! Tôi chính là không giải thích được, tôi chính là nổi điên. Thế nào, cậu chướng mắt? Vậy cậu cứ đánh tôi đi!~” Mạc Tạp ghét nói những lời như vậy, nhưng mà không hiểu sao cậu không suy nghĩ gì mà đã nói ra. Có lẽ cậu chỉ là muốn chọc giận Thần Cách, muốn Thần Cách thấy được bộ dạng mình bây giờ, muốn Thần Cách có thể quan tâm mình hơn một chút.

Nhưng Thần Cách vẫn mặt vô biểu cảm như cũ, không nhìn ra được cậu đang suy nghĩ gì.

Thất vọng giống như con rắn độc quấn lấy trái tim của Mạc Tạp, ngay cả khi thấy mình như vậy cũng không có hành động gì sao?

Mạc Tạp trở nên giống người mất hồn. Cửa thang máy chậm rãi mở ra, dừng lại tại lầu 18. Thần Cách nhìn cũng không có nhìn Mạc Tạp một cái liền đi ra ngoài. Mạc Tạp dè cửa thang máy lại, hướng về phía Thần Cách quát: “Có phải bắt kể tôi làm gì cậu cũng sẽ không quan tâm sao? Cậu xem tình cảm của tôi dành cho cậu là gì? Cậu phải làm tôi đau khổ hơn nữa cậu mới hài lòng?” Bởi vì tay của Mạc Tạp đã dùng lực quá mức để giữ cửa thang máy lại nên bây giờ không còn màu sắc của máu. Cậu buông tay ra, nhẹ giọng nói: “Thần Cách, nếu như tôi nói chia tay, chuyện này đối với cậu cũng không có gì to lớn sao?” Cửa thang máy dần dần đóng lại, Thần Cách đưa tay vào chặn lại. Cửa thang máy bị tay của Thần Cách chặn lại nên chậm rãi mở ra lần nữa.

Mặt Thần Cách âm trầm tương đối đáng sợ, hấn dùng sức nắm cầm Mạc Tạp: “Tôi không biết rốt cuộc cậu muốn làm gì. Xem như tôi không có nghe thấy mấy lời vừa rồi. Mạc Tạp, tôi cho cậu biết, muốn nói chia tay với tôi, cậu không có cửa đâu!!~”

Thần Cách buông tay ra, đem Mạc Tạp đẩy ra, sau đó xoay người đi. Mạc Tạp bị đẩy té ra sau, thân thể của cậu va chạm mạnh vào tường trong thang máy. Cậu nhìn cửa thang máy từ từ khép lại. Đến lầu 19, cửa thang máy mở ra, Mạc Tạp đi ra ngoài. Cậu ngồi trượt dưới đất, tại sao, tại sao phải đột nhiên nói lời như thế? An Na xuất hiện khiến cho Mạc Tạp khổ sở đè nén bất an trong lòng. Rõ ràng là mình giận dỗi, bây giờ lại biến thành như vậy.

Mạc Táp co rúc thân thể, đem mặt chôn ở trên gối, phần cảm giác đau lòng này, ai có thể tới đây mang đi? Thần Cách đi tới cửa, sau đó vô lực té ở trên ghế sa lon, nhìn rèm cửa sổ bị gió ban đêm từ từ thổi nhẹ, lên rồi lại xuống. Ở vị trí bùng tim của hắn có chút khó chịu, đây là loại khó chịu không thể thừa nhận. Hắn đắm vào ghế sa lon một cái thật mạnh, nặng nề nằm trên ghế sa lon. Gê tởm, lại dễ dàng nói lời chia tay ra khỏi miệng như vậy.

35. Chương 35: Vận Vẹo Yêu

Sáng sớm Hác Suất đi vào nhà vệ sinh thì thấy Mạc Táp đầu tóc như ổ gà đang đánh răng, ban đầu còn cho là thấy ma: “Cậu làm sau vậy? Sắc mặt thật là khó nhìn.”

Mạc Táp không có trả lời, đem bọt màu trắng trong miệng phun ra. Cậu cho nước vào miệng, ngẩng đầu lên khò khò mấy cái lại phun ra. Sau khi đem cái ly cùng bàn chải đánh răng cất xong, lại chuẩn bị rửa mặt.

“Gây gổ với Thần Cách rồi chứ gì.” Hác Suất sống cùng Mạc Táp đã nhiều năm như vậy cho nên hắn hiểu rất rõ Mạc Táp. Chỉ cần gặp phải một chuyện khổ sở cậu ấy sẽ buồn buồn, không muốn nói chuyện.

“Không có, hắn thậm chí không quan tâm tới tớ nữa, nói chi đến việc gây gổ.” Mạc Táp đem khăn lông nóng lau lên trên mặt của mình, nhưng mà không lấy xuống. (Phong: Ý là Mạc Táp đang dùng chiếc khăn che mặt lại á, hình như không muốn có Hác Suất thấy nét mặt của mình lúc này.)

“Rốt cuộc là thế nào?” Hác Suất hỏi tiếp.

Mạc Táp thật lâu mới lấy khăn lông xuống khỏi mặt. Bởi vì nhiệt độ của chiếc khăn, mặt cậu có chút đỏ: “Không có gì. Được rồi, tớ có giờ học, đến trường trước nha.”

“Mạc Táp, có một số chuyện bất kể là chuyện tình cảm hay chuyện gì khác, cậu cũng cần phải nói ra thì người khác mới có thể hiểu. Thần Cách cũng chỉ là một con người bình thường, chẳng lẽ cậu trông cậy hắn sẽ hiểu tất cả suy nghĩ của cậu sao? Không đem vết thương bộc lộ ra, làm sao người khác có thể chữa lành vết thương cho cậu? Rốt cuộc cậu đang sợ cái gì?”

Mạc Táp dừng lại một chút, sau đó mới cầm sách đi ra cửa. Lời Hác Suất nói, trong lòng Mạc Táp hiểu rõ hơn ai hết. Cậu cũng muốn giống như một người bình thường có thể dễ dàng tâm sự với mọi người, nhưng cậu đã quen với cô đơn trong một thời gian dài, đã quen với việc một mình chịu đựng tất cả các chuyện thống khổ. Cậu sợ người khác thấy mình yếu đuối, không muốn nhận được sự thương hại từ bất kì ai. Từ lúc ba cậu qua đời năm cậu 15 tuổi, Mạc Táp tự nói với mình thật phải kiên cường. Nhưng là một con người, lúc nào cũng có thể kiên cường được sao? Bây giờ cậu thu mình lại giống như một con cạp giấy, lại bị Thần Cách nhẹ nhàng đâm một cái, liền muốn sụp đổ.

Nơi xa Thần Cách vẫn là một tia sáng lấp lánh như cũ. Thái độ trò chuyện vô cùng tự nhiên, khuôn mặt tươi cười đầy dịu dàng. Mặc dù loại dịu dàng này Mạc Táp biết là không thành thật nhưng cậu vẫn khát khao có được. Mạc Táp ở trên lầu nhìn Thần Cách ở lầu dưới, có chút tự giễu. Quả nhiên chỉ có mình là một đứa ngốc, cái gì cũng nghĩ không thông, cũng cảm thấy khó chịu. Vậy mà đối với phương lại xem như không có chuyện gì, xem như không có mình. Càng thấy Thần Cách như vậy, Mạc Táp càng tức giận.

Tiết thể dục mới vừa kết thúc. Mạc Táp một mình ngồi trong vườn hoa nhỏ của trường. Cậu ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, thì ra là một ngày không có Thần Cách trông trải như vậy.

Bắt tri bắt giác chuông vào học liền vang lên. Tiết sau là lớp Thần Cách học thể dục. Mạc Táp đứng dậy, bây giờ ngay cả dũng khí nhìn Thần Cách cậu đều không có. Nhưng cậu đã chậm một bước. Xuyên thấu qua tán cây, cậu lại thấy được Tô Thụy và Thần Cách, hai người cùng nhau đứng ở góc tường ít người qua lại. Tô Thụy mặc cỡ đồ mặt không biết đang nói cái gì. Mạc Táp không muốn nhìn nữa, thật là chịu đủ rồi! Bất kể là An Na hay là Tô Thụy, luôn có nhiều người thích hắn như vậy. Hắn chính là ý vào có nhiều người thích mình mới như vậy. Mình chỉ là một con người nhỏ bé trong đám đông người thích hắn, hắn có

thể bỏ qua lúc nào cũng được. Còn mình, mất Thần Cách coi như mất tất cả. Đây chính là sự khác biệt, Thần Cách không phải là người mà mình có thể giữ cho riêng mình.

Thần Cách cũng nhìn thấy Mạc Táp ở phía sau bụi cây. Hắn bỏ Tô Thụy lại, đi về phía Mạc Táp. Lúc này Mạc Táp không còn chỗ để trốn. Tầm mắt lạnh lùng của Thần Cách mang theo tức giận, thẳng tắp quan sát Mạc Táp, dường như muốn ăn tươi nuốt sống cậu. Trên mặt Mạc Táp lộ ra đau thương cùng tuyệt vọng.

“Mới vừa rồi Tô Thụy tỏ tình với tôi!”

“Vậy thì thế nào, muốn tôi chúc mừng cậu sao?”

“Phải không? Vậy tôi cũng cần phải cảm ơn cậu vì đã khích lệ cô ấy tỏ tình với tôi.”

Mạc Táp suy nghĩ một chút. Khi đó thấy cô ta đau khổ như vậy, bản thân là đàn ông nên chỉ muốn an ủi cô ấy một chút mà thôi, không ngờ cô ấy lại ngộ nhận mình đang khích lệ cô ấy.

“Cậu luôn muốn tôi hẹn hò với người khác, phải không?” Thần Cách cười lạnh, có chút giễu cợt.

“Đúng vậy, dù sao chuyện cậu hẹn hò với ai tôi cũng không quan tâm. Tôi đã sớm nghĩ thông suốt. Yêu sao? Trước kia là do tôi ngộ nhận nên dùng tất cả khí lực lấy lòng cậu, muốn cậu yêu tôi. Nhưng mà tất cả đều uổng công. Mỗi ngày lo lắng đề phòng, tôi không xứng với cậu. Tôi không muốn yêu cậu như vậy nữa, tôi quá mệt mỏi rồi.” Cố ý nói ra những lời tàn nhẫn này, chỉ để ình đau hơn mà thôi, chỉ để trừng phạt mình thôi. Dù sao nói khó nghe một chút, những lời này cũng không làm cho Thần Cách đau được.

“Đủ rồi, cảm miệng!” Thần Cách không muốn nghe nữa, đi xuống, vô lực nói: “Cậu đi đi!”

Mạc Táp nhìn Thần Cách một chút, sau đó xoay người chạy đi. Mặc dù trong mắt cậu có hơi rưng rưng, nhưng không có tạo thành giọt lệ. Từ lúc 15 tuổi cho tới bây giờ, Mạc Táp đã không khóc nữa. Chuyện tình cảm với Thần Cách tựa như một giấc mơ. Còn chưa giải thích được tại sao bắt đầu liền không giải thích được tại sao kết thúc.

Bởi vì ở gần nhau, dần dần vạn vẹo thành tình yêu. Thật là đau, thật thật là đau.

Sáng sớm ngày hôm sau, Mạc Táp đứng ở cửa trường học thì bị một giọng nói quen thuộc gọi lại.

Mạc Táp hoảng thần quay đầu, liền thấy Lý Sinh Phương. Mặc dù hắn thay đổi không ít nhưng Mạc Táp liếc mắt một cái liền nhận ra hắn. Lý Sinh Phương là bạn của Mạc Táp khi còn học ở trung học đệ nhất cấp. Lúc đó hai người thường cùng nhau trốn trong nhà vệ sinh hút thuốc, cũng thường cùng nhau đi đánh lộn.

“Lý Sinh Phương? Tại sao cậu lại ở chỗ này?”

“Tôi có một người bạn học ở trường này cho nên đến đây thăm, không ngờ lại gặp cậu. Tôi còn tưởng rằng nhận lầm người, không ngờ là cậu thật. Cậu thay đổi nhiều quá. Dạo này khỏe không, từ sau khi tốt nghiệp trung học đệ nhất cấp cũng không thèm liên lạc với bọn này.” Lý Sinh Phương cũng không phải khách khí ôm bả vai Mạc Táp.

“Khỏe, cảm ơn cậu.” Mạc Táp tránh ra khỏi vòng tay của Lý Sinh Phương.

“Từ khi nào cậu trở nên khách khí như vậy? Thật là...” Lý Sinh Phương lấy một điều thuốc ra, ngậm lên môi, còn đưa cho Mạc Táp một điều. Mạc Táp khoát tay: “Tôi không hút.”

Lý Sinh Phương đem điều thuốc bỏ lại vào trong gói thuốc lá: “Khi nào tan lớp, cùng đi uống một chén được không?”

Mạc Táp có chút do dự. Bây giờ cậu quả thật không có cái tâm tình làm chuyện này. Hơn nữa, Thần Cách không thích mình và người khác đi uống rượu. Thật là buồn cười, bây giờ đã đến nông nổi này mà Mạc Táp vẫn còn nghĩ cho Thần Cách. Mạc Táp đang suy nghĩ phải cự tuyệt chuyện này như thế nào thì Lý Sinh Phương lại vô cùng không khách khí đem tay vòng ở trên cổ của Mạc Táp: “Bạn học cũ thật khó khăn mới gặp mặt nhau, cậu coi như là nể mặt tôi một chút đi!~”

“Cách, cậu xem, tiểu tử kia không muốn sống nữa. Đứng trước cửa trường ôm ôm ôm người khác.” Giọng nói của Ngũ Khu Dương khiến thân thể Mạc Táp cứng đơ, ánh mắt rơi vào trên người của Thần Cách đang

đứng bên cạnh. Thần Cách mặt vô biểu cảm nhìn chăm chăm Mạc Tạp, sau đó nhìn lướt qua Lý Sinh Phương bên cạnh. Cái gì cũng không nói, lướt qua Mạc Tạp mà đi.

Sắc mặt Mạc Tạp tái nhợt nhìn Thần Cách rời đi. Lại đi dễ dàng như vậy sao? Tại sao? Dù là hắn có một chút tức giận, đối với Mạc Tạp mà nói đều là an ủi. Hắn cứ yên lặng đi như vậy, chẳng lẽ tình yêu này đối với hắn chỉ là một trò đùa? Hay là hắn coi như không tồn tại?

“Cậu biết bọn họ?”

Mạc Tạp không nói lời nào, cổ họng rất chặt nói không ra lời.

“Cậu làm sao vậy? Sắc mặt rất khó nhìn, có phải là không thoải mái hay không?”

Mạc Tạp lắc đầu một cái, thật lâu mới ngẩng đầu lên: “Không sao!~”

“Không sao là tốt rồi. 7 giờ tối nay tớ đứng trước cổng trường chờ cậu. Quyết định như vậy!” Lý Sinh Phương cười cười, đem tàn thuốc bỏ vào thùng rác và rời đi. Uống thì uống, dù sao cũng không sao cả, Mạc Tạp muốn tự giận bản thân mình.

Đây vốn chính là một tình yêu không công bằng. Thần Cách như vậy, mình như vậy, chẳng qua là tại sao mình lại không cam lòng? Nghĩ lại, lúc mới bắt đầu, người tỏ tình chính là mình, mà Thần Cách một câu nói thích mình cũng chưa từng nói ra. Tất cả chẳng qua đều do mình tự đa tình. Buồn cười! Mạc Tạp lấy một cái tay che mặt của mình, thật là buồn cười sao?

Ngũ Khu Dương đuổi theo Thần Cách: “Cậu làm vậy coi như xong?”

Thần Cách không lên tiếng, Ngũ Khu Dương cũng không dám lăm lăm. Bây giờ toàn thân Thần Cách lan tràn hơi thở kinh khủng, Ngũ Khu Dương cũng không muốn tự tìm đường chết. Kẻ ngu cũng nhìn ra được hai người đã gây gỗ. Đây là lần đầu tiên Ngũ Khu Dương thấy Thần Cách như vậy. Người có thể làm hắn bị như vậy, đoán chừng cũng chỉ có Mạc Tạp.

Nhưng mà cảm giác tổn thương lẫn nhau là rất rất rất đau.

36. Chương 36: Nói Cho Cậu Biết Sao, Dựa Vào Cái Gì?

Mùi cá nướng tràn ngập toàn bộ cái quán nhỏ. Mạc Tạp không còn tâm trạng cầm đôi đũa gấp thức ăn, mà chỉ biết rót rượu và uống không ngừng. Lý Sinh Phương ngăn cản: “Này, cậu uống như vậy sẽ say đó!”

“Say còn tốt hơn.”

“Nói gì vậy, cậu bị thất tình phải không?”

“Đưa ly rượu cho tớ, nhanh!~”

“Quả nhiên là vậy. Hai người học cùng một trường? Cậu cũng đừng quá thất vọng. Phụ nữ sao, trên đường tùy tiện cũng có thể bắt được một đồng.”

“Ai muốn một đồng chứ! Tớ chỉ cần một người.”

“Không ngờ tới cậu lại si tình như vậy. Trước kia cũng không thấy cậu đem lòng yêu một đứa con gái nào.”

“Khi đó mới 15 tuổi, biết cái gì là tình yêu chứ!”

“Vậy cậu nên bày tỏ tình cảm của mình với người đó sớm một chút thì tốt rồi.”

“Lúc nào tớ cũng đối xử tình cảm với người đó, nhưng mà tên biến thái kia một chút phản ứng đều không có. Ngu ngốc! Ngu ngốc! Đáng ghét!” Mạc Tạp càng nói càng lớn tiếng, bởi vì uống rượu mà có chút đỏ mặt. Bây giờ cậu đang tức giận.

Lý Sinh Phương ngăn cản Mạc Táp: “Cậu cũng nhỏ giọng một chút, mắng nữ sinh như vậy không tốt lắm đâu.”

“Ai nói hần là nữ sinh, hần là một tên nam sinh.”

Lý Sinh Phương sững sốt một chút: “Mạc Táp, cậu uống say thật rồi, đừng uống nữa! Vốn tớ muốn tìm cậu để ôn lại chuyện cũ, xem ra tớ chọn không đúng thời điểm rồi!”

Mạc Táp đưa tay ra: “Ai nói tớ uống say, đưa cho tớ một liều thuốc.”

Lý Sinh Phương lấy liều thuốc lá ra đưa cho Mạc Táp. Mạc Táp châm liều thuốc. Bởi vì đã lâu không có hút thuốc lá nên cậu không nhận được ho khan một tiếng, phổi có chút không thoải mái. Thật ra thì Mạc Táp không có say, đầu óc chỉ hơi lâng lâng nhưng vẫn còn tỉnh táo. Cậu biết rõ ràng mình đang làm gì, dù gì cũng đã không còn gì nên hần sẽ không quản mình nữa đâu.

Cửa quán bị một người nặng nề đẩy ra. Mạc Táp quay đầu, dáng vẻ mờ ảo của Thần Cách trong tầm mắt cậu từ từ rõ ràng. Thần Cách từ từ đi tới, đi tới trước mặt Mạc Táp. Hần hoàn toàn không để ý tới ánh mắt của mọi người, giựt liều thuốc từ trong tay của Mạc Táp đem vút vào trong lò than nướng cá.

“Không cho lão tử hút thuốc lá?”

Thần Cách đột nhiên xuất hiện, làm cho Lý Sinh Phương và Mạc Táp cũng có chút kinh ngạc nói: “Sao cậu lại tới đây?”

Thần Cách cúi người ôm lấy Mạc Táp, gánh cậu lên trên vai, hướng về phía Lý Sinh Phương lạnh lùng nói: “9 giờ rồi, người này đã đến giờ cấm!”

“Giờ cấm? Chờ đã, này, tên kia, cậu là ai vậy?” Lý Sinh Phương đứng lên muốn ngăn cản người xa lạ đột nhiên xông vào.

Thần Cách thản nhiên nhìn Lý Sinh Phương một cái, sau đó giữ chặt Mạc Táp ở trên vai. Mạc Táp bị treo trên vai, đỏ mặt, liều mạng đâm vào lưng của Thần Cách: “Cậu làm gì vậy, để tôi xuống.”

“Chẳng qua là muốn cậu giải thích cho tôi biết người đàn ông đó là ai thôi.”

“Cậu muốn nghe tôi giải thích sao? Khốn kiếp, cậu còn tới tìm tôi làm gì? Dù sao không phải là chuyện của tôi cậu không quan tâm sao?”

“Cậu làm sao biết tôi không quan tâm tới cậu?”

Lý Sinh Phương đưa tay tiến lên, muốn kéo Mạc Táp lại nhưng vừa đưa tay ra đã bị Thần Cách đẩy trở về: “Đụng vào đồ của tôi một lần nữa coi.” Giọng của Thần Cách tuy rất bình thường nhưng lại chấn động khiến Lý Sinh Phương không dám nhúc nhích. Hần chỉ có thể trở mắt nhìn Mạc Táp bị Thần Cách mang đi.

“Ai là đồ của cậu chứ. Nếu không thả tôi xuống, tôi sẽ la hét kêu người cứu mạng.”

“Ồn ào quá!~~”

Công viên gần đó đã có chút cũ kỹ, chỉ có một sân đá banh nhỏ, một cái xích đu, mấy máy tập thể dục... Tất cả đều không còn sử dụng được nên chẳng ai quan tâm tới công viên này. Thần Cách để Mạc Táp xuống. Mạc Táp lui lại mấy bước, lo sợ nhìn Thần Cách một cái.

“Nói đi!~”

“Nói gì? Tôi với cậu không có gì để nói.”

“Nói về người đàn ông đó kia!” Khẩu khí Thần Cách không tha cho Mạc Táp đã cự tuyệt.

“Chẳng lẽ tôi với quen biết với ai cũng phải báo cáo cho cậu biết?”

“Người yêu cũ?”

“Cậu cho rằng tôi có nhiều người yêu giống như cậu lắm sao? Hơn nữa, cậu dựa vào cái gì mà quản tôi?” Mạc Táp vừa nghĩ tới lại cảm thấy nổi giận.

“Dựa vào cái gì à?” Thần Cách đến gần Mạc Tạp, Mạc Tạp muốn đi lui về phía sau nhưng bị Thần Cách bắt cổ áo lại. Khoảng cách giữa hai người từ từ gần lại, thậm chí Mạc Tạp có thể cảm nhận được hơi thở của Thần Cách phả vào mặt của mình. Da đầu cậu có chút tê dại: “Đừng tưởng rằng như vậy là có thể làm tôi sợ.”

“Tôi bây giờ đang rất tức giận, cậu khôn hồn đừng hoảng cho tôi một chút!”

“Cậu cũng biết tức giận? Thật đúng là hiếm thấy đây!” Mạc Tạp khổ sở.

“Cậu ở chỗ này làm cho tôi nổi điên. Tôi không nhớ rõ có đồng ý cho cậu có thể cùng người đàn ông khác ôm ấp, hút thuốc, buổi tối ở bên ngoài uống rượu hay không nữa. Mạc Tạp, cậu nói cho tôi biết, ai cho phép cậu có thể làm mấy chuyện này?”

Mạc Tạp nhìn mặt của Thần Cách, trong hai tròng mắt nghiêm túc kia thoáng qua một tia bị thương, lo âu, táo bạo. Mạc Tạp cảm giác mình có lẽ bị hoa mắt. Người như Thần Cách mà cũng có dáng vẻ này nữa sao?

Thần Cách nắm cổ tay của Mạc Tạp thô bạo kéo cậu vào trong nhà vệ sinh: “Bây giờ tôi sẽ nói cho cậu biết, lão tử dựa vào cái gì để có thể quản cậu.”

Mạc Tạp bị kéo đi có chút lảo đảo: “Cậu, cậu muốn làm gì?”

Thần Cách một cước đá văng cánh cửa phòng vệ sinh ra, đem Mạc Tạp đặt vào bên trong, đóng cửa lại. Không gian nhỏ hẹp chứa hai người có chút chật chội. Mạc Tạp ngó người đứng ở một góc, không biết Thần Cách định làm gì nữa?

Thần Cách đưa tay cởi ra nút áo của mình ra: “Hôm nay lão tử phải nói rõ ràng với cậu. Tại sao gặp một chuyện gì đó cậu đều tránh né, không muốn đem suy nghĩ, khó chịu trong lòng mình nói ra? Cậu cho rằng làm như vậy sẽ tốt cho cậu và cho người thân, bạn bè, người yêu của cậu sao? Thật là, Mạc Tạp, cậu rốt cuộc xem tôi là cái gì? Tôi không phải là người yêu của cậu sao? Tôi muốn cậu có thể dựa dẫm vào tôi mỗi khi gặp chuyện gì đó khiến cậu buồn, cậu hiểu chứ?”

Lần này Mạc Tạp bình tâm trở lại. Cậu sợ chạm vào chỗ tối tăm trong lòng mình, sợ chạm vào vết thương, sợ nói ra tất cả Thần Cách sẽ ghét mình. Ai cũng muốn tốt đẹp trước mặt người yêu của mình mà. Cậu trách cứ bản thân, đồng thời trách Thần Cách. Giữa hai người dường như có một bức tường cao ngăn cách, không cách nào thăm dò đến chỗ sâu nhất trong nội tâm của đối phương.

Bây giờ nói ra cũng coi như là chưa có muộn đi.

“Tôi, thật ra thì...” Tất cả lời muốn nói của Mạc Tạp đều bị nghẹn lại ở cổ họng.

“Đợi lát nữa nói, bây giờ làm chuyện chính sự trước.” Thần Cách cởi quần áo của Mạc Tạp.

“Hả? Ở chỗ này? Tôi không muốn, để tôi đi ra ngoài.”

“Đừng có nằm mơ!”

“Tôi đã sẵn sàng nói hết tâm sự trong lòng mình rồi. Đây, đây, ở đây rất khó chịu. Chuyện quan trọng, còn, chuyện quan trọng...”

“Tâm sự cái rắm!~” Thần Cách nắm tay của Mạc Tạp đặt lên trên tường: “Đây là trừng phạt dành cho cậu, không nghe lời tôi, còn dám nói chia tay nữa. Tôi bất mãn với cậu lắm. Cái mông của cậu chuẩn bị sẵn sàng để tiếp nhận đi!~”

37. Chương 37: Hiểu Nhau Hơn

Chương 37: Hiểu nhau hơn

Thần Cách đến gần, lè lưỡi khẽ liếm rái tay của Mạc Tạp. Xúc cảm ướt át làm cho cả người Mạc Tạp không khỏi căng thẳng. Tay của hắn quấn quanh cổ của Mạc Tạp, hôn từ nhẹ nhàng đến mạnh bạo. Thần Cách dời đến đôi môi khô khốc của Mạc Tạp. Trong khi đầu lưỡi của hai người quấn quít với nhau, bàn tay của Thần Cách không ngừng ma sát trên ngực của Mạc Tạp. Thần Cách chậm rãi xoa xoa đầu ti của Mạc Tạp. Bởi vì mới vừa uống rượu nên Mạc Tạp càng bị kích thích hơn, cơ thể so với bình thường cũng nhạy cảm hơn. Hành động như vậy cũng khiến Mạc Tạp muốn nổ tung.

Một cái tay khác của Thần Cách từ bụng trượt vào trong quần, nắm lấy phân thân nóng bỏng của Mạc Tạp. Hơi lạnh như băng từ tay của Thần Cách truyền đến cho Mạc Tạp một trận run người. Thân thể cậu giống như một dây cung bị kéo căng. Bàn tay thon dài xinh đẹp của Thần Cách bao trọn lấy phân thân của cậu, thỉnh thoảng nhẹ nhàng chậm rãi vuốt ve, thỉnh thoảng dùng sức cọ sát lên xuống. Mạc Tạp ôm chặt lấy Thần Cách, ngẩng đầu lên: “A~, a, tôi, Cách, tôi, tôi không chịu nổi nữa rồi.~” Mạc Tạp cứ như vậy rên rỉ.

Chất lỏng màu trắng chảy ra từ phân thân của Mạc Tạp, dính đầy trên tay của Thần Cách. Ngay cả cơ hội nghỉ ngơi Mạc Tạp cũng không có. Thần Cách đưa một ngón tay vào trong lỗ huyệt của Mạc Tạp, mới vừa đi vào liền bị kẹp lại. Chỗ sâu nhất của Mạc Tạp không ngừng co rúc. Ngón tay Thần Cách phía dưới đang đưa: “Chỗ này của cậu hình như là rất muốn rồi!”

“A, đồ ngốc, a~, đừng, a~ đừng nói mấy lời hạ lưu như vậy!~”

Thần Cách tiếp tục đưa ngón tay thứ hai vào, từ từ khuếch trương ở bên trong. Mạc Tạp mê mẩn đứng lên, tiến lại mút lấy cổ của Thần Cách: “Cách~~ a~~ tôi muốn~~” Lý trí bị bao phủ, trước sau chỉ có cầu khẩn.

Thần Cách bị kích thích không cách nào kìm chế, ôm chặt người trước mắt. Hai chân Mạc Tạp mềm nhũn, không thể đứng vững. Thần Cách ôm lấy Mạc Tạp. Hai chân Mạc Tạp quấn lấy hông của Thần Cách. Thần Cách nâng Mạc Tạp lên. Phân thân của hắn cọ sát ở bên ngoài, cũng không định tiến vào. Mạc Tạp bị trêu chọc, không nhịn nổi: “Cậu, rốt cuộc cậu có muốn vào bên trong không?”

“Nói lời gì dễ nghe cho tôi cao hứng một chút đi!” Giọng nói của Thần Cách khàn khàn, xem ra hắn cũng mau mất sức.

Mạc Tạp cắn môi, phía sau vô cùng trống rỗng, cuối cùng mặt đỏ lên, ghé vào lỗ tai của Thần Cách: “Thích nhất là làm chuyện này với cậu, rất thoải mái.”

Vốn là Thần Cách muốn Mạc Tạp nói cảm thấy có lỗi khi đi ra ngoài cùng người đàn ông khác. Nhưng những lời này cũng đủ làm cho hắn hài lòng rồi. Hắn không thể kìm nổi dục vọng nữa, đem phân thân nóng bỏng của mình tiến vào nơi nhỏ hẹp của Mạc Tạp.

”A

” Bị cái đó đột nhiên tiến vào khiến Mạc Tạp thở gấp rút. Thần Cách đã tiến vào thật sâu.

Mạc Tạp bị Thần Cách đặt trên tường, kịch liệt đưa lên xuống, ra vào. Mạc Tạp nắm cổ áo của Thần Cách, đầu óc bên trong gió cuốn hết lý trí: “A~ a a~ muốn, a~~ chết.”

Ý thức dần dần bay xa, chỉ còn lại âm thanh rên rỉ sung sướng triền miên. Không biết thời gian đã qua bao lâu, cũng không biết lên đỉnh mấy lần, Mạc Tạp tựa như mơ hồ lại bị Thần Cách đánh thức. Cậu phải đáp ứng nhu cầu từ Thần Cách.

Tốc độ của Thần Cách càng lúc càng nhanh, mồ hôi thấm ướt trán của hắn. Mạc Tạp biết hắn sắp lên đỉnh nên cậu lần nữa ghé vào tai của hắn, ngậm lấy rái tai của hắn, phát ra tiếng kêu rên rỉ. Thân thể Thần Cách căng thẳng, phía dưới lại to lên mấy phần.

Mạc Tạp bị loại tốc độ này làm cho choáng đầu hoa mắt: ”A~~ a~~ a a a, Thần Cách~ a~a, a a a

~~”

Hai người cơ hồ đồng thời buông thả. Mạc Tạp co quắp ôm lấy người Thần Cách.

Sau khi mặc đồ xong, tay chân Mạc Tạp không còn sức lực, thấy Thần Cách đi ra ngoài thì la hét muốn nghỉ ngơi một chút mới đi. Cậu có chút không phục nhìn Thần Cách một cái. Chính hắn dùng cái tư thế hao sức này nên mới khiến mình mệt như thế, bây giờ lại coi như không có chuyện gì.

Ngồi trên băng ghế ở công viên, Mạc Tạp nhìn ánh đèn màu lóe ra ở bên kia sông, hai chân chạm vào nhau đung đưa.

“An Na và cậu rốt cuộc có quan hệ thế nào? Ngũ Khu Dương nói như vậy cậu cũng không có gì để phản bác sao?”

“An Na? Người này làm cho cậu mất bình tĩnh với tôi?” Thần Cách rõ ràng không vui.

“Ồ cạnh cậu, tôi cảm giác mình chưa đủ ưu tú, chưa đủ tốt. Thấy những người khác thích cậu, dĩ nhiên phải rất bất an rồi. Huống chi tôi linh cảm rằng An Na so với những nữ sinh khác không giống nhau.”

“Tôi không đáng giá để nhận được sự tin cậy của cậu?”

“Tôi chẳng qua là không tin mình mà thôi, hơn nữa ai kêu cậu luôn tỏ ra lạnh lùng với tôi, không quan tâm tôi, luôn khi dễ tôi.”

“Đúng là tình yêu luôn khiến người ta mất đi lí trí.”

“Cậu ở đây suy luận cái quái gì. Bỏ ra những thứ khác không nói, lúc tôi gây gổ với cậu, cậu cũng không thêm nói ngọt dỗ dành tôi, lại còn ở đó làm ra dáng vẻ thờ ơ nữa chứ.”

“Chuyện đó sao? Tôi vốn muốn để cho cậu một mình tĩnh tâm suy nghĩ, để cho cậu hiểu rõ nội tâm của mình hơn.”

“Là vậy à.” Mạc Tạp cúi đầu xuống nhìn đất, sau đó cười: “Kết quả thấy tôi cùng người khác đi uống rượu, cậu liền gấp gáp chạy tới. Cậu ghen sao?”

“Không phải!”

“Không thừa nhận sao?”

“Không có sao thừa nhận được?”

Mạc Tạp xuyên thấu qua ánh đèn nơi công viên nhìn gò má xinh đẹp của Thần Cách. Mặc dù không có biểu cảm gì nhưng Mạc Tạp có thể cảm giác được ấm áp như cũ. Đây chính là Thần Cách, hẳn cũng có tính cách của riêng hẳn, cũng có những thiếu sót của riêng hẳn như là sống nội tâm, quá cứng nhắc, chỉ quan tâm đến vết thương của chính mình. Mình và hẳn, ai cũng đã từng trải qua một quá khứ đau đớn. Tuổi thơ của hẳn không được trọn vẹn. Từ nhỏ hẳn đã bị buộc làm theo ý của bố mẹ, không có cách nào làm theo mong muốn của mình. Hẳn cũng đã từng cảm thấy trống trải, cô đơn bước qua những tháng ngày dài. Hẳn cũng có một vết sẹo trong lòng, vậy mà mình lại ích kỉ, nhỏ nhen quên mất chuyện này. Thần Cách không phải là không có phương thức truyền đạt tình yêu của hẳn dành ỉn, mà là bởi vì mình tự ti không tiếp nhận mà thôi.

Một người không cách nào chia sẻ những khổ sở và bi thương trong lòng, một người không cách nào biểu đạt dịu dàng với đối phương.

“Thật xin lỗi cậu, thật thật xin lỗi!” Cúi như là mình đã nói những điều không nên nói, đã làm những chuyện không nên làm. Thần Cách cũng đã vô điều kiện đón nhận mình không phải sao? Mà mình cũng thật là, thật đúng là một người yêu không tốt mà.

Thần Cách dừng một chút, ra khỏi chỗ ngồi, đứng đối diện với Mạc Tạp đang ngồi trên băng ghế, hai tay đặt lên hai bên vai của Mạc Tạp: “Mạc Tạp, sau này không muốn thấy cậu đi cùng người đàn ông khác nữa. Cậu so với cái thế giới nhỏ bé này, đối với tôi mà nói, cực kỳ quan trọng, quan trọng nhất.”

Tim của Mạc Tạp quặng thắt lại, đứng lên nhào vào trong ngực của Thần Cách: “Tôi thích cậu nhất!”

“Tôi biết!~”

“Hôm nay sẽ để cho cậu đắc ý một lần. À, cậu cũng nói thích tôi đi!”

“Nói không chừng một ngày nào đó tâm tình tôi tốt sẽ nói cho cậu nghe!”

“Nói không chừng một ngày nào đó là ngày nào vậy?”

“Dù sao cũng không phải là hôm nay!”

Mạc Táp ở trong ngực Thần Cách một chút cũng không tức giận, cười so với ai khác cũng ngọt ngào hơn: “Tôi không quan tâm, tôi có thời gian cả đời để đợi chờ cái ngày đó!” Cậu không nói thích tôi cũng không sao, tôi có thể cảm nhận được cậu rất yêu tôi là đủ rồi.

Mạc Táp 20 tuổi bị Thần Cách 17 tuổi giáo huấn rất nhiều, làm cho Mạc Táp có cái nhìn mới hơn về thế giới nhỏ bé này. Tuy vậy, không có gì là không có cái giá cả, Mạc Táp phải trải qua nhiều chuyện mới nhận lại thành quả tốt.

38. Chương 38: Những Thứ Dễ Thương

Chương 38: Những thứ dễ thương

Sáng sớm bị bắt đi mua sắm, Thần Cách dùng sắc mặt không tốt nhìn Mạc Táp.

“Cậu biểu cảm như vậy là có ý gì? Cậu cho rằng tôi muốn đi mua sắm lắm sao? Hôm nay không phải là ngày quốc tế phụ nữ sao? Tôi muốn mua chút đồ tặng mẹ.”

“Không có hứng thú!”

“Cậu nói lời điên cuồng gì vậy? Con rể thì phải lấy lòng cha mẹ vợ chứ. Với cái thái độ này của cậu, sau này đừng nghĩ đến chuyện vào cửa nhà của tôi.”

Thần Cách châm chọc: “Cậu lo xa như vậy sao?”

Mạc Táp xấu hổ: “Ai, ai lo xa chứ? Tôi nhất thời nói sai thôi. Đúng rồi, cậu nghĩ xem nên mua cái gì bây giờ?” Dời đến đề tài khác.

“Tôi làm sao biết.”

“Tôi sớm đoán được cậu sẽ nói như vậy. Người như cậu căn bản không nhờ vả được, tự tôi nghĩ!”

Mạc Táp vừa đi vừa nhìn những món đồ được bày bán bên đường. Vất hết óc, cậu cố gắng nhớ lại mẹ mình rất cuộc thích gì, trừ thích chơi mạt chược ra thật đúng là không nghĩ ra những vật khác. Lúc này Thần Cách đã không có ở đây bên cạnh Mạc Táp. Cậu quay đầu lại, thấy Thần Cách đứng trong một cửa tiệm. Mắt Mạc Táp sáng lên, chẳng lẽ hắn tìm được vật gì tốt.

Thần Cách miễn cưỡng lựa chọn: “Tôi giúp mẹ cậu chọn mua được một số cái quần lót đẹp lắm.”

Mặt của Mạc Táp mặt của từ xanh đến xanh biếc, phát điên lôi kéo Thần Cách rời đi. Người này vẫn còn nhớ tới chuyện quần lót của mẹ mình lúc trước, rõ ràng chính là đang cười nhạo mình và gia đình mình mà: “Cậu có thể đứng đắn một chút hay không?”

“Cậu thật đúng là phiền toái.”

“Có ai tặng quần lót ẹ mình không? Tôi cũng không phải là tên biến thái!!” Đang lúc nói như vậy, Mạc Táp liếc tới một cửa tiệm bán thú cưng. Cậu buông Thần Cách ra hào hứng chạy vào trong tiệm. Cậu ngồi xổm xuống trước mặt một con chó nhỏ lông trắng như tuyết, đôi mắt có ú nước thật đáng thương. Mạc Táp đưa ngón tay ra, con chó nhỏ liền vẫy đuôi, đưa đầu lười ảm áp ra liếm ngón tay của cậu. “Tốt nhất không nên đưa con chó này ẹ tôi nuôi. Mẹ tôi là một người không chu đáo, nếu bà ấy có thể nuôi sống một con chó, tôi cũng sẽ không gầy như vậy.” Mạc Táp lăm bầm lâu bầu nửa ngày mới phát hiện Thần Cách căn bản không có theo cậu vào trong tiệm, chẳng qua chỉ là đứng ngoài cửa tiệm.

Mạc Táp ôm con chó nhỏ lên, chuẩn bị đi tới trước mặt Thần Cách. Nhưng mới vừa đi lại gần, Thần Cách liền lui một bước, dáng vẻ tựa như không muốn tiếp cận.

Người này, chẳng lẽ sợ chó sao? Mạc Táp cảm thấy buồn cười. Tìm cơ hội trêu chọc tên Thần Cách lạnh lùng kia mới được. Cậu thừa dịp hắn không chú ý, nhảy đến trước mặt Thần Cách, hai tay giơ con chó nhỏ lên gần sát Thần Cách.

“Ách xì!~~” Thần Cách đẩy con chó nhỏ ra, hắt hơi một cái.

“Cậu không phải sợ chó? Chẳng lẽ? Cậu chờ một chút...” Mạc Tạp lại vọt vào trong tiệm, ôm lấy một con mèo nhỏ đáng yêu ra. Vừa tiếp xúc với gần Thần Cách, Thần Cách lại hắt hơi một cái. Mạc Tạp lần nữa hướng về tiệm, ôm con chó nhỏ mập ú ra, đến gần Thần Cách, Thần Cách liền tiếp nhảy mũi. Mạc Tạp lại chuẩn bị hướng về tiệm, bị Thần Cách kéo cổ áo: “Cậu muốn chọc tôi tức giận phải không?”

“Cậu bị dị ứng với những thứ dễ thương!!” Mạc Tạp không thể tin.

“Những con vật đầy lông lá dơ bẩn kia cũng gọi là dễ thương?”

“Xem ra cậu không chỉ có tinh thần tà ác, ngay cả thân thể cũng tà ác cho nên khi tiếp xúc với những thứ dễ thương này, tựa như yêu quái đứng trước Phật bồ tát.” Đây là ẩn dụ kỳ quái gì đây.

Thần Cách nín lấy mặt của Mạc Tạp: “Còn có cái tà ác hơn cậu không thấy. Có muốn thử một chút hay không?”

“Tôi sợ cậu sao? Cao tăng hãy giúp ta một tay, hàng phục cái con ác ma này!” Mạc Tạp lần nữa giơ con mèo trong ngực lên, bị Thần Cách tránh xa.

“Cậu, người này, muốn chết sao?” Thần Cách khê cần rằng.

Mạc Tạp mừng rỡ có chút điên cuồng, giơ con mèo lên cao, chủ tiệm đi ra ngăn cản: “Cái cậu này, cậu rốt cuộc có mua hay không? Con mèo này cũng không phải là để cho cậu cầm lên chơi.” Vừa bị nói như thế, Mạc Tạp có chút xin lỗi đem mèo trả lại cho chủ quán. Cậu ôm con mèo một cái mới chịu rời đi. Mạc Tạp đã cảm thấy phía sau mình có một đại sức mạnh đi theo hộ tống. Cậu quay đầu lại, thấy Thần Cách. Thần Cách biểu cảm nhàn nhạt, nói: “Cậu muốn chết kiểu nào?”

Mạc Tạp nhanh chân muốn chạy trở về tiệm bán thú cưng, lại bị Thần Cách nhanh tay hơn bắt lại, kéo Mạc Tạp đi về phía trước: “Xem ra là do cậu muốn tôi chọn cho cậu kiểu chết này!”

“Vậy tôi chọn chết an vui!”

“Phải không?” Thần Cách cười lạnh.

“Chú ý hình tượng, nếu như bị người cùng trường nhìn thấy, hình tượng hoàng tử của cậu sẽ bị tan vỡ. Vì tôi là một tên vô danh tiểu tốt, không đáng giá để cậu làm việc mạo hiểm như vậy! Làm việc phải thận trọng.”

Hai người ở ngoài đường ồn ào một lúc, nhưng mà đại đa số thời gian đều là Mạc Tạp ồn ào, kiếm chuyện cũng là Mạc Tạp. Cậu cũng nhanh chóng đem mục đích ra ngoài quên mất. Từ khi cùng Thần Cách sống chung một chỗ, cậu dễ dàng quên mất rất nhiều chuyện. Cuối cùng cậu không có chọn được một món quà gì tốt cả, chỉ có thể chọn mua một bộ mỹ phẩm dưỡng da.

“Cậu nói hai chúng ta là đàn ông đi mua mỹ phẩm dưỡng da của phụ nữ có rất kỳ quái hay không?”

“Không phải hai người, chỉ có một mình cậu!”

“Gi? Cậu không đi với tôi?”

Thần Cách nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến. Mạc Tạp tá hỏa: “Này, có phải bạn trai tôi không vậy? Chút chuyện nhỏ này cũng không chịu làm. Cậu có biết Trương Tam, bạn trai của Lý Tứ không, cô ấy nhờ cái gì Trương Tam cũng đều tươi cười vui vẻ làm.” Phép khích tướng của Mạc Tạp dùng trên người Thần Cách rõ ràng không có hiệu quả: “Đừng lãng phí nước miếng, chiêu này đối với tôi vô dụng.”

“Xem như cậu cố chấp!~”

Mạc Tạp nhìn lướt qua trung tâm mua sắm, thương hiệu mỹ phẩm dưỡng da cậu không có nghiên cứu nhiều lắm. Cậu chỉ có thể chọn đến quầy bán của một cô gái thoát nhìn tướng mạo bình thường.

Thần Cách đứng ở cách đó không xa, nhìn về mặt lúng túng của Mạc Tạp nói gì gì đó với nữ nhân viên bán hàng, còn mang theo gấp gáp, biểu cảm của cậu bị che khuất nên Thần Cách không thấy. Thình thoảng Mạc Tạp quay đầu nhìn Thần Cách với ánh mắt cầu cứu.

Mạc Tạt người này, tựa hồ giống như một người phụ nữ lo sợ trước khi sinh con vậy.

Ánh sáng mặt trời không hề chói mắt như vậy nữa. Màu sắc của hoàng hôn rất trầm lắng và hài hòa, đem cả con đường biến thành màu cam vàng. Túi mỹ phẩm dưỡng da trên tay Mạc Tạt đựng đưa tới lui.

“Bò vò viên!” Mạc Tạt nói với cô bán hàng bên đường.

Mạc Tạt nhận lấy hộp bò vò viên, Thần Cách đứng ở bên cạnh trả tiền. Mạc Tạt cầm cây que nhọn bằng trúc ghim dính một viên bỏ vào trong miệng: “Cái này ngon hơn nhiều so với ở ngoài trường học của chúng mình bán. Cậu có muốn nếm thử một chút hay không?”

Mạc Tạt ngốn nhiều viên bò viên trong miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhô ra, nói chuyện cũng rất khó nghe.

“Đồ ngốc, mau nuốt xuống đi rồi hãy nói chuyện.”

“Vô duyên vô cớ mắng tôi vậy sao? Tôi là có lòng tốt bảo cậu nếm thử một chút thôi mà.”

“Ách xì!~” Thần Cách hắt hơi một cái.

“Cậu làm sao vậy, có phải là bị cảm hay không?”

“Không phải!”

...

“Sao vậy, sao không nói lời nào hết vậy?”

“Ồn ào chết đi được!~” Thần Cách xem mặt của Mạc Tạt một chút, sau đó xoay đầu đi chỗ khác: “Tôi bị dị ứng với những thứ quá dễ thương!”

Mạc Tạt cứng ngắc một cái, câu nói vừa rồi, là đang khen mình sao? Không phải đâu, không thể nào đâu. Mạc Tạt bắt lại lồng ngực của mình, kìm chế quả tim ở bên trong đang phanh phanh nhảy loạn. Cậu thấp giọng mắng: “Cậu này thật là, làm người ta khó xử như vậy!~”

39. Chương 39: An Na

Chương 39: An Na

Mặc dù Thần Cách không giải thích với Mạc Tạt về mối quan hệ giữa hắn và An Na, nhưng bây giờ Mạc Tạt cũng không quan tâm. Cậu đã suy nghĩ lạc quan hơn, tích cực hơn. Nếu Thần Cách đã không muốn giải thích, mình cũng không cần nghe hắn giải thích.

Mà bây giờ An Na rốt cục sắp về tới. Mạc Tạt đã chuẩn bị sẵn sàng để nghênh chiến. Nếu như là trở về đây cướp Thần Cách, giết giết giết! Nếu như là trở về đây để hâm nóng tình bạn cũ, giết giết giết! Nếu như trở về đây để đi học, vậy thì tha cho cô ta một con đường sống. Mạc Tạt đã khẩn trương suy nghĩ muốn nổ tung đầu óc. Dù sao An Na cũng là một người con gái đã đi theo Thần Cách hơn mười năm, không có cảm giác bị cô ta áp đảo là không thể.

Mạc Tạt tap ngồi trên ghế sa lon của Thần Cách, dáng vẻ tựa như rất bình tĩnh. Ngũ Khu Dương ngồi trên ghế sa lon bên kia chéo chân: “Lâu quá vậy, Cách đi đón An Na vẫn chưa về nữa.”

“Cậu gấp gáp như vậy làm gì?”

“Cậu có tư cách nói tôi sao? Phía sau cậu cũng có một ngọn lửa đang hùng hực cháy kia! Đừng có ở đây giả vờ bình tĩnh như vậy!”

“Chuyện này, An Na là một nữ sinh như thế nào?”

Ngũ Khu Dương sờ cằm một cái, làm ra dáng vẻ hồi tưởng: “Là một cô gái vô cùng duyên dáng, dịu dàng, đáng yêu. Đôi mắt thì lấp lánh ánh thủy tinh, tựa hồ như lúc nào cũng khóc. Khuôn mặt xinh xắn đến nỗi

tiên nữ trên trời cũng phải ganh tị. An Na khiến cho bất kì ai cũng không nỡ dùng sức, sợ sẽ làm vỡ cô ấy bất kì lúc nào.”

Nghe tới những lời miêu tả này, trong đầu Mạc Táp hiện lên hai chữ ghê tởm, bản thân liền hồi hận tại sao mình lại ngu xuẩn tìm Ngũ Khu Dương hỏi.

Mạc Táp mặc dù không tin vào lời của Ngũ Khu Dương, nhưng đối với An Na vẫn tràn đầy tò mò. Chắc chắn là bạn tốt của bọn họ. Thì ra là bọn họ cũng có bạn bè là nữ sinh. Nếu như là mình động thủ không nương tay với An Na, Thần Cách có bị khó xử không? Chẳng lẽ mình phải im lặng sống bên cạnh một người thích Thần Cách sao? Chắc chắn An Na so với Tô Thụy có phần ưu tú hơn. Mặc dù ngoài mặt Thần Cách đối xử với ai cũng tương đối dịu dàng, nhưng bạn bè của hắn cũng không có nhiều. Xem ra, bộ não của Thần Cách cũng có chức năng chọn lọc bạn bè.

Ngũ Khu Dương đi tới ban công nhìn xuống phía dưới: “An Na về thôi rồi!”

Mạc Táp cũng chạy đến ban công: “Ở chỗ nào?”

“Mới vừa vào đại sảnh, cô ấy sẽ lên đây nhanh thôi.”

Ngũ Khu Dương nhìn mặt Mạc Táp biểu cảm không ngừng biến đổi: “Niên trưởng, hô hấp sâu vào, cậu đang bị nghẹt thở kìa.”

“Chết sang một bên đi! Cậu đi bán cái mông đi! Không rãnh tán gẫu với cậu!” Mạc Táp hung hăng trừng Ngũ Khu Dương.

Cánh cửa rốt cục cũng chậm rãi mở ra. An Na cứ như vậy xuất hiện trong tầm mắt của Mạc Táp. Theo suy nghĩ của riêng Mạc Táp, An Na quả thật là một mỹ nhân, nhưng nét đẹp lại không giống như một thiên thần. Nếu đem nét đẹp tự nhiên này so sánh với Cao San San đẹp nhờ son phấn, Mạc Táp sẽ nghiêng phần thắng về An Na. Cô ấy thật đúng là nét đẹp hiếm hoi khó tìm trong thời buổi bây giờ. An Na có một mái tóc ngang vai rất đẹp, rất nữ tính. Trên trán tràn đầy khí chất trẻ trung, năng động. Vóc người rất gầy gò. Trên mặt của cô ấy một chút biểu cảm cũng không có. Ngũ Khu Dương nghênh đón giúp cô ấy cầm hành lý: “Nhớ quá, đã lâu không gặp, càng ngày càng xinh đẹp nha!”

“Đừng có nịnh bợ, quà của cậu ở trong túi xách đó.”

Thần Cách ném cái chìa khóa xe cho Ngũ Khu Dương, sau đó ngồi ở trên ghế sa lon. An Na cũng đặt mông ngồi xuống bên cạnh Thần Cách, đem hai chân đặt trên bàn để trà.

“Để xuống!” Thần Cách ngay cả mí mắt cũng không có chớp một cái.

“Cậu tiếp đãi khách thật tệ nha! Tởm chết!” An Na nói thì nói như thế, nhưng vẫn để chân xuống.

“Đó là chuyện của cậu!”

Mạc Táp nhìn chằm chằm Thần Cách, sau đó nhìn chằm chằm An Na. Hai người họ như vậy mà là thanh mai trúc mã sao? So với mình cùng Hác Suất cũng không bằng. Là do có sự hiện diện của mình ở đây nên mới giả bộ làm như vậy sao? Trong đầu Mạc Táp bắt đầu nhớ lại những tình tiết trong phim mà cậu đã xem. Hình ảnh Thần Cách và An Na xuất hiện trên màn hình, hai đứa trẻ mập mạp ở một nơi thật lãng mạn chơi trò rượt đuổi, cười đùa vui vẻ:

“Anh Thần Cách, chờ em một chút với, em không đuổi kịp anh. Ui da!~” Bé gái An Na ngã nhào xuống đất, đôi mắt đầm lệ uống uống.

Thằng bé trai Thần Cách quay đầu lại, mặt quan tâm đỡ bé gái An Na đứng dậy: “Sao rồi, có đau lắm không?”

“Đều do anh chạy quá nhanh, An Na không đuổi kịp!”

Thằng bé trai Thần Cách vỗ vỗ đầu bé gái An Na: “Anh xin lỗi, sau này anh tuyệt đối sẽ không bỏ em lại một mình đâu. Chúng ta cùng nhau chạy đi!”

“Dạ!” Bé gái An Na dùng sức gật đầu một cái.

“Sau này anh muốn kết hôn với An Na, muốn chúng ta cả đời ở bên nhau!”

“Dạ, cả đời chúng ta đều ở bên nhau!” Hai người móc ngoéo với nhau, sau đó tay trong tay mang theo tiếng cười cùng nhau chạy đi, chạy đi. Cuối cùng hình ảnh hai người biến mất cùng với ánh hoàng hôn đỏ thắm ở phía cuối chân trời.

Mạc Tạt từ trong ảo tưởng của mình phục hồi tinh thần lại. Hai người này ở trong thực tại so với trong tưởng tượng của mình khác rất xa.

An Na đưa ánh mắt sang một bên, nhìn khắp người Mạc Tạt. Mạc Tạt cũng nhìn An Na, trong lòng cậu bị lấp đầy bởi sự lúng túng và luống cuống, tựa hồ như thấy người lạ nên có chút không quen. Ngũ Khu Dương ở một bên giới thiệu: “Như tớ đã nói với cậu, đây chính là người tình bé nhỏ của Thần Cách, Mạc Tạt!”

“Cậu, chào cậu” Mạc Tạt lễ phép.

“Ừhm~”

Sao, sao thái độ lạnh nhạt quá vậy? Không phải là biết mối quan hệ giữa mình với Thần Cách rồi nên ghét mình đó chứ? Chuyện đó cũng có thể lắm chứ, người yêu bị cướp mất, bây giờ chắc chắn bị An Na coi mình là cái gai trong mắt, hơn nữa còn đâm vào da thịt cô ấy. Không biết thế nào, hôm nay đầu óc Mạc Tạt đặc biệt tích cực suy nghĩ.

“Thái độ khá một chút!” Thần Cách vẫn không nhúc nhích khóe mắt.

“Chào cậu!~” An Na lần nữa trả lời.

Quan hệ của hai người thật là kì lạ. Mạc Tạt thật không thể không nhìn ra có cái gì mập mờ. Thay vì nói giống như người yêu, Mạc Tạt càng nghĩ càng thấy giống quan hệ giữa cha và con gái.

Có lẽ đây chính mô hình thu nhỏ của một gia đình, cha bảo gì con làm đó.

“Cậu không có nói cho Quảng Lý biết hôm nay cậu về nước?” Thần Cách hỏi.

“Thế nào? Hắn còn chưa có chết?” An Na đối với Quảng Lý không thêm quan tâm.

Đang nói như vậy, cửa lại xuất hiện một người. Mạc Tạt sợ hết hồn, thật lâu mới phân biệt ra là Quảng Lý. Tóc của hắn so với lần trước thì dài hơn, đôi dép thì vẫn như cũ. Cả người hắn bị hơi thở tuyệt vọng nào đó bao phủ. Mặc dù Quảng Lý đã dọn tới chỗ Thần Cách ở nhưng Mạc Tạt rất hiếm khi thấy được mặt mũi của người này.

Quảng Lý thấy An Na: “Trở về nước rồi sao? Tới đây để gặp mặt tôi lần cuối?” Mạc Tạt rất khó thấy được biểu cảm của Quảng Lý, bởi vì cậu ngay cả mặt của Quảng Lý cũng không thấy được.

Khuôn mặt vô biểu cảm kia của An Na đột nhiên bắt đầu biến hóa, biến hóa rất nghiêm trọng. Cô cầm giày lên liền hướng mặt của Quảng Lý ném tới. Quảng Lý bị ném trúng liền lùi lại mấy bước, An Na tiến lên: “Nửa năm rồi cậu chưa thấy phản ứng của tôi phải không?”

“Phản ứng kịch liệt đối với quả tim không tốt!” Giọng của Quảng Lý không mặn không nhạt giải thích.

An Na một cước đá tới chính giữa bụng của Quảng Lý, Quảng Lý rên lên một tiếng, cong lưng ôm bụng.

“Cái tính cách kì quái này của cậu là sao? Ăn nhiều phân lắm à? Tự biến mình thành một con sư tử châu Phi sao?” An Na không chút lưu tình mắng.

Phải rồi, Quảng Lý từ Phi Châu đến biến thành gấu đen Châu Mỹ, bây giờ lại biến thành sư tử châu Phi.

(Dùng gấu đen châu Mỹ hay sư tử châu Phi đều là nói về Quảng Lý. Quảng Lý rất lười tắm :) nên An Na so sánh với sư tử châu Phi bởi vì sư tử không tự tin khi xuống nước. Tìm hiểu thêm về đặc tính này của sư tử trên trang Wikipedia, mục “sư tử trong tự nhiên”)

Quảng Lý không chút nào bị ảnh hưởng, đứng thẳng lên, bình tĩnh nói: “Chẳng lẽ khi tớ ăn mặc, thế giới này sẽ trở nên tốt đẹp? Thật là ngây thơ.”

“Cậu nói cái gì?!”

Thần Cách lên tiếng, Mạc Táp liếc về phía Thần Cách. Hắn đi ra ngăn cản hai người gây gổ sao? Không ngờ tới người này đối với bạn bè vẫn có chút lương tâm: “Chuyện này, Quảng Lý, cậu thật giống như thời gian trước đây, lúc chia tay bạn gái.”

Mạc Táp cảm thấy không giải thích được, Thần Cách đột nhiên nói nói gì vậy.

Quảng Lý ủ rũ: “Ừ~”

An Na nheo mắt lại, cười lộ ra một sáng sủa, hai tay tạo thành chữ thập: “Vậy tôi không phải là nên chúc mừng cậu sao, Quảng Lý!!”

“Chuyện như vậy...” Quảng Lý còn chưa nói hết, kế tiếp Mạc Táp thấy được hình ảnh kinh khủng nhất trong đời: Quảng Lý bị An Na xử lí. Cuối cùng Mạc Táp quay đầu, không đành lòng nhìn lại, hình tượng của An Na trong nháy mắt bị lật đổ.

Quảng Lý vỗ vỗ bụi bặm trên người, từ dưới đất đứng lên, gương mặt lạnh nhạt, nói tiếp lời dở dang khi nãy: “Chuyện như vậy cũng không có gì đáng nói, dù sao cũng chỉ xem nhau là khách qua đường.” Hoàn toàn không giống một người mới vừa bị hành hung.

Ngay cả Mạc Táp cũng báỉ phục Quảng Lý, hắn thật đúng là có dũng khí!

An Na nắm lấy mái tóc dài của Quảng Lý, kéo hắn về phòng tắm: “Rốt cuộc bao lâu rồi cậu không có tắm vậy?”

Trong phòng tắm truyền tới giọng nói Quảng Lý: “Tự tôi cởi.”

“Cậu cho rằng ai muốn xem cái đồ chơi kia của cậu? Cũng không phải quá lớn để người sợ hãi không dám nhìn!” (Ha ha, hử hử r nha ^^)

Sau khi hai người đi vào phòng tắm, Thần Cách mới quay đầu hướng Mạc Táp nói: “An Na thích Quảng Lý, hiểu chưa?”

“Gi!!!!!!!!!!!!” Mạc Táp kinh ngạc cùng kích động, nước miếng văng tung tóe. Thế giới này vẫn có người không đi thích Thần Cách mà lại đi thích cái tên gấu đen châu Mĩ kia? Thật đúng là chỉ những củ cà rốt, rau cỏ mới có sở thích yêu đương ngu ngốc này. Nhưng tâm tình nặng nề của cậu lại được một câu nói đơn giản của Thần Cách hóa giải.

“Quảng Lý biết không?”

Ngũ Khu Dương lắc đầu : “Hắn không biết!”

“An Na làm gì mà không trực tiếp nói thích hắn?”

“Chắc là do tâm lý của con gái, ngại nói những chuyện này!”

Tâm lý của con gái? Bây giờ Mạc Táp ngay cả châm chọc An Na cũng không có đủ dũng khí để làm, thậm chí còn muốn cầu xin cô ấy chừa ỉnh một con đường sống.

40. Chương 40: Tình Bạn, Tình Yêu (1)

Chương 40: Tình bạn, tình yêu (1)

“Này Ngũ Khu Dương, cậu làm gì mà không nói cho Quảng Lý biết chuyện này vậy?” Nếu như là Thần Cách, hắn không thích nhúng tay vào chuyện của người khác cũng rất bình thường. Còn Ngũ Khu Dương, cái miệng của hắn lúc nào cũng không ngừng vênh vang đi chọc ghẹo người khác, vậy tại sao không nói?

“Quảng Lý căn bản cho rằng đây là chuyện đùa. Hơn nữa tớ không có dám nói. Đây là chuyện của bọn họ, tớ không dám xen vào, nếu không sẽ bị An Na đánh cho đến trọng thương.” Đây cũng là lời nói thật.

“Không phải đâu! Cậu ít nhiều gì cũng là một người đàn ông mà!” Mạc Táp có chút không tin.

“Chuyện này không có liên quan tới giới tính. Hồ sơ của An Na rất huy hoàng, không có đối thủ nhưng cô ấy chỉ chịu thua một người thôi!”

“Chịu thua? Người nào đánh bại được cô ấy?” Mạc Tạp có chút ngạc nhiên.

Ngũ Khu Dương nhìn Thần Cách, dương dương cảm: “Nếu không, cậu cho rằng An Na tại sao phải nghe lời của Thần Cách như vậy? An Na chỉ nghe lệnh của người mạnh hơn mình thôi.”

“Tớ, hai người các cậu đã đánh nhau rồi sao?” Mạc Tạp hỏi.

Thần Cách suy nghĩ một chút: “Hình như là hồi tiểu học gì đó!”

Lần này, Mạc Tạp rốt cục bỏ qua. Cậu cũng không muốn đi quá sâu vào lí tưởng sống cũng như qui tắc kết giao bạn bè của bọn họ. Những người này hoàn toàn là tự mình chuốc lấy cực khổ, uống phí thời gian mà thôi.

Nếu như không phải là chính mắt thấy Quảng Lý đi vào phòng tắm, Mạc Tạp dù có bị đánh chết cũng sẽ không tin tưởng cái người bị An Na mang ra từ phòng tắm là Quảng Lý. Đơn giản giống như hắc mị mới đi Hàn Quốc phẫu thuật thẩm mỹ về. Tóc vuốt lên, gương mặt sạch sẽ, quần áo mới, duy nhất có đôi dép không đổi. Gương mặt đó mặc dù còn rất âm trầm nhưng lại đẹp trai đến kinh người, không giống với cái nét đẹp nhìn có hơi giả tạo của Ngũ Khu Dương. Vừa mới bắt đầu, Mạc Tạp còn cho là mắt An Na bị mù, bây giờ cũng miễn cưỡng tìm ra được một lý do khiến cô si mê Quảng Lý đến vậy.

Ngũ Khu Dương nói: “Quảng Lý, tớ thiếu chút nữa quên mất cậu dài ngắn ra sao rồi. Chúng ta nghĩ thử xem, đã lâu không rồi không có đông đủ như thế này, kế tiếp phải làm gì?”

Mạc Tạp đưa ánh mắt dời về phía ngoài cửa sổ, khí trời dễ chịu, mây quang đang vạn dặm. Thời tiết tháng 3 không lạnh cũng không nóng, mình lúc nào cũng buồn chán ở nhà, thật lâu không có đi ra ngoài hoạt động gân cốt.

“Đi đạp xe đạp đi!” Mạc Tạp đề nghị. Tuổi trẻ mà, là cái tuổi của sự năng động, ra chút mồ hôi cũng không sao. Mọi người vừa đạp xe vừa trò chuyện với nhau, đó là chuyện trước kia Mạc Tạp đã nghĩ đến nhưng không muốn làm. Người này chính là kỳ quái như thế, tâm tình tốt liền nguyện ý thay đổi ý định của bản thân.

Quảng Lý lắc đầu: “Bên ngoài nguy hiểm như vậy, sẽ bị đụng, sẽ bị những chiếc xe khác lấn áp đến té, căn bản cũng sẽ không có người tới cứu cậu đâu!”

Mạc Tạp thật lòng hy vọng Quảng Lý đừng nói mấy chuyện bi oan như vậy. Mặc dù hắc mị không giống với khuôn mặt tươi cười hi ha của Ngũ Khu Dương lúc nào cũng nói những câu ghê tởm, nhưng lời của Quảng Lý cũng khó nghe không kém. Mạc Tạp đưa ánh mắt dời về phía Thần Cách: “Này, đi đi!~”

Thần Cách không tình nguyện phải khước miệng một cái, từ trên ghế salon đứng lên, đi tới cửa, thấy Mạc Tạp không có phản ứng không nhìn được quay đầu: “Cậu rốt cuộc có đi hay không?”

“Đi, sao lại không đi chứ!~~” Mạc Tạp cười híp mắt chạy vội tới sau lưng Thần Cách.

Nếu Thần Cách đã đồng ý, ba người kia cũng không có gì để nói nữa. Dù sao cũng đã lâu không có vận động cơ thể.

Gần trường học có một chỗ đặc biệt cho thuê xe đạp. Năm người bọn họ mỗi người thuê một chiếc. Mạc Tạp ngồi lên xe đạp, kiểm tra thắng xe và những bộ phận khác một chút, xem có còn tốt hay không.

Mọi chuyện đều diễn ra đúng với suy nghĩ của Mạc Tạp, nhưng, Mạc Tạp chỉ vào xe của Thần Cách: “Tại sao chỉ có một mình xe của cậu là có cái gắn cái đèn chớp đủ màu kia? Cậu lấy từ đâu ra cái đồ chơi kia vậy?”

Thần Cách nhún nhún vai, nói bình thường như chẳng có chuyện gì: “Ông chủ cho.”

“Dựa vào cái gì mà lại phân biệt đối xử như vậy? Ông chủ thật là.”

“Dựa vào cái gì sao? Một người bình thường cũng có thể nhìn ra được.” Thần Cách bắt đầu đạp xe, đem Mạc Tạp bỏ rơi ở phía sau.

“Các cậu đi theo tôi, tôi biết một nơi rất vui.” Ngũ Khu Dương chạy lên phía trước dẫn đường.

Quảng Lý cũng chạy xe đạp, trong chốc lát cau mày, nhìn hạ thân của mình: “Bị chèn ép đau quá!~” Mạc Tập làm bộ không có nghe được những lời này, những người khác hình như cũng chẳng để ý. Quảng Lý quay đầu đi, hỏi: “Cậu ở đây, còn An Na đâu?”

An Na chạy lại gần Quảng Lý một chút, ngay sau đó tung ra một cước đẹp mắt. Quảng Lý cùng chiếc xe té xuống đất, văng đi thật xa.

“Không muốn chết, vậy thì đừng có nói tên tôi ra!” An Na nói.

Quảng Lý từ dưới đất bò dậy, đỡ chiếc xe đạp lên, gương mặt giống như tê liệt, không chút biểu cảm. Chẳng lẽ hắn không cảm giác được đau đớn sao?

Một lát sau, bọn họ dừng lại trước nơi Ngũ Khu Dương nói. Bởi vì con đường này đang sửa chữa cho nên không có xe chạy qua lại. Con đường chưa được tráng nhựa này vừa dài vừa vắng vẻ, Ngũ Khu Dương cao hứng: “Chúng ta chạy đua đi. Nếu như người nào chạy hết con đường này đầu tiên sẽ có quyền đưa ra yêu cầu đối với những người thua cuộc.”

“Cậu nói chuyện nhằm chán quá, cậu bao nhiêu tuổi rồi còn muốn chơi cái trò con nít như vậy?” Mạc Tập xấu hổ giùm Ngũ Khu Dương.

Ngũ Khu Dương quay đầu, vẻ mặt đáng yêu nháy mắt: “Hết cách rồi, niên trưởng! Chúng ta còn trẻ mà, không phải là nên tham gia những cuộc đua như thế này sao? Cậu cũng tham gia đi. Nếu cậu cảm thấy sợ thì có thể ngồi đằng sau xe Thần Cách. Khi đó, cậu có thể dựa vào lưng Thần Cách, ôm eo Thần Cách, ông xã ơi, bà xã sợ lắm, sợ lắm.” Ngũ Khu Dương rõ ràng đang châm chọc.

“Tôi sợ em gái cậu a.”

“Dù sao cũng không có sao.” An Na coi như là đồng ý, xoay xoay cổ, khởi động gân cốt. Mạc Tập có thể nghe thấy rõ ràng tiếng xương phát ra, hoảng sợ nhìn An Na, người con gái gầy yếu này rốt cuộc khí lực lấy ở đâu ra?

“Tôi nên đưa ra yêu cầu gì bây giờ?” Ngũ Khu Dương sờ cằm một cái, suy nghĩ: “Tôi muốn cùng Thần Cách hưởng thụ một đêm ân ái thật ngọt ngào!”

Mạc Tập là người phản đối đầu tiên: “Làm phiền cậu chết sang một bên đi. Cậu làm gì có cửa ngủ cùng Thần Cách? Với lại tôi nhớ, cậu đâu có thích đàn ông.” Lời nói này thật trực tiếp.

Ngũ Khu Dương đến gần Thần Cách: “Nếu như là Thần Cách, tôi sẵn sàng nguyện ý dâng cái mông xinh đẹp cho cậu ấy thật.”

Thần Cách giơ tay lên, nhẹ nhàng bẻ gãy một cành cây ở bên trên, chỉ thẳng vào Ngũ Khu Dương, lạnh lùng nói: “Không phải đợi lâu, bây giờ tôi sẽ chọt cái mông xinh đẹp của cậu.”

Ngũ Khu Dương bị đe dọa, tạo khoảng cách với Thần Cách. Giờ phút này Mạc Tập đang cắn móng tay trong lòng tính toán, có chết cũng không để cho Ngũ Khu Dương thực hiện được âm mưu của hắn.

Quảng Lý ở một bên cũng suy nghĩ, sau đó nói: “Yêu cầu của tôi là mọi người cùng đi chết với tôi.”

Mình cũng không thể làm theo yêu cầu của Quảng Lý là cùng hắn đi chết! Nếu như vậy, mình phải chiến thắng tất cả để bọn họ không thể đưa ra yêu cầu với mình.

Cuộc tranh tài này rơi vào tình thế bắt buộc, Mạc Tập hô hấp thật sâu, nghiêng đầu nhìn Thần Cách, khuôn mặt thả lỏng biểu cảm. Trong lòng cậu tràn đầy quyết tâm. Căn bản là đối với cuộc tranh tài này, cậu không có hứng thú lắm, nhưng mà để bảo vệ Thần Cách thoát khỏi những âm mưu biến thái của những tên ác ma kia, có chết cậu cũng cam tâm.

“Chuẩn bị xong chưa?” Ngũ Khu Dương hỏi.

Không có ai trả lời, tất cả đã chuẩn bị xong. Mạc Tập cúi người, tạo trạng thái sắp chiến đấu.

“Bắt đầu!”

Mạc Tạt liều mạng đạp, khởi đầu của cậu vô cùng hoàn hảo. Bây giờ Mạc Tạt đang dẫn đầu, nhưng mà, cậu tận hưởng chiến thắng chưa được bao lâu liền xảy ra chuyện không ngờ. Chiếc xe của cậu chạy lão đảo. Cậu quay đầu lại liền phát hiện Ngũ Khu Dương đang liều mạng dùng chân của hắn đá vào bánh xe của cậu. Gương mặt Ngũ Khu Dương hiểm ác: “Nếu như cậu nghĩ rằng đây chỉ đơn giản là một cuộc đua xe đạp thì cậu đã sai lầm rồi!”

“Cái tên chơi ăn gian kia, tôi không tha cho cậu đâu!” Mạc Tạt tức giận giương nanh múa vuốt.

“Quy tắc của cuộc thi này là có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào để giành chiến thắng. Cậu hiểu chưa?”

“Đây là cái quy tắc biến thái gì vậy?”

Đang lúc Mạc Tạt sắp bị Ngũ Khu Dương làm cho ngã xuống thì Thần Cách chậm rãi chạy đến giữa hai người, thẳng tắp đạp vào chân Ngũ Khu Dương.

Ngũ Khu Dương tức giận thu hồi chân: “Đi trước một bước nha!~~” Rõ ràng là đang châm chọc.

Sau đó Mạc Tạt cảm giác sau lưng có hai cơn gió mạnh gào thét mà qua: An Na, Quảng Lý. Ngũ Khu Dương đang lấy tốc độ kinh người chạy đến đích. Mạc Tạt kinh hãi. Đây gọi là một cuộc tranh tài sao? Phải gọi đây là một trò đùa trớ trêu mới đúng! Đám người kia ~~ tất cả đều là quái vật! Người điên!

41. Chương 41: Tình Bạn, Tình Yêu (2)

Chương 41: Tình bạn, tình yêu (2)

“Ai cho cậu theo chân bọn họ tham gia cuộc đua này?”

Mạc Tạt có chút như đưa đám: “Nhưng mà tôi...” Từ đầu đến cuối, Mạc Tạt đã đánh giá quá thấp đối thủ. Bọn họ là ai? Là bạn bè của Thần Cách. Vậy thì không thể đối đãi với họ như một người bình thường.

“Muốn thắng lắm sao?”

“Ừ~ Nhưng mà bọn họ dẫn trước nhiều như vậy, hoàn toàn không còn hy vọng nữa rồi!” Mạc Tạt biểu cảm đáng thương của một người bại trận.

Hồi lâu, Thần Cách mới chậm rãi nói: “Thật là, xuống xe, chúng ta đổi.”

Mạc Tạt không rõ Thần Cách muốn làm gì nhưng vẫn xuống xe, đổi xe với Thần Cách. Thần Cách ngồi lên xe đạp của Mạc Tạt, một cái chân đặt trên đất, quay đầu nhìn Mạc Tạt nói: “Ngoan ngoan ở phía sau đợi cho tôi!”

“Sao?”

Mạc Tạt chưa kịp phản ứng, Thần Cách đã chạy đi. Mạc Tạt cũng cố gắng đuổi theo phía sau. Ngồi trên chiếc xe đạp đẹp như thế này, lại được gió mùa Xuân thổi đến thật mát, trong lòng Mạc Tạt có hơi thích thú. Mạc Tạt lắc lắc đầu, bây giờ không phải là lúc phân tâm trước cảnh này.

Ở phía trước nhất chính là An Na và Ngũ Khu Dương. Khoảng cách như vậy coi như là Thần Cách cũng không có biện pháp giành chiến thắng rồi. Lúc Mạc Tạt nghĩ như vậy, Thần Cách ở phía sau nói thật to để An Na chạy ở phía trước có thể nghe thấy: “An Na, bạn gái của Quảng Lý là do Khu Dương giới thiệu!”

Cũng trong một cái chớp mắt, Mạc Tạt thấy An Na lái chiếc xe đạp màu hồng thay đổi quỹ đạo, xông thẳng tới phía Ngũ Khu Dương đá vào xe của hắn. Bụi đất tung bay đầy trời, tiếng chém giết nổi lên bốn phía.

Giải quyết hết hai người, Thần Cách liếc Quảng Lý một cái, tăng nhanh tốc độ. Thần Cách đuổi kịp Quảng Lý, cùng Quảng Lý sóng vai chạy xe.

“Này, Quảng Lý, cậu không phải là vẫn muốn chết sao?”

“Đúng vậy, thế nào?” Nói chuyện ngây thơ.

“Vậy thì đi đi!” Thần Cách đưa chân ra, đá đầu xe của Quảng Lý một cước. Quảng Lý rời khỏi con đường, té sang bên lề đường đầy cỏ. Mạc Tập chạy ở phía sau thấy mồ hôi lạnh toát ra, đây chính là giết người trong nháy mắt trong truyền thuyết sao? Lần đầu tiên, mình thật may mắn, mình chọn Thần Cách cũng đồng nghĩa với chọn một con đường sống.

Hình ảnh kinh dị, thế giới tà ác. Đám người kia thật sự là bạn bè của nhau sao?

Thần Cách dừng xe lại, nhìn về Mạc Tập ở đằng sau nói: “Ngốc, ở chỗ đó làm gì?”

Mạc Tập chậm rãi chạy trên con đường chưa được tráng nhựa, thông thả tới điểm đích. Thêm nữa, cậu nhìn quang cảnh mùa Xuân xung quanh, thuận tiện thở nhẹ một cái.

Không bao lâu, những người khác cũng đến đông đủ. Mặc dù Ngũ Khu Dương không phục, nhưng tranh tài chính là tranh tài, quy tắc là mọi người đặt ra, hán cũng nguyện thua cuộc. Hán lớn tiếng kêu la: “Lần sau không để cho Thần Cách chơi, lần nào cậu ấy cũng thắng, thật quá đáng!”

“Lần nào cũng thắng?”

“Hả, cậu không biết sao? Chúng tôi thường chơi loại trò chơi này.” Ngũ Khu Dương nói chuyện đương nhiên.

“Các cậu có thể chơi những trò chơi mà bạn bè tốt nên chơi có được không?” Mạc Tập phát diên tri trích.

“Thua thì thua!” An Na ôm tay: “Nói đi, muốn tay trái hay là tay phải?”

“Tôi cũng không phải là một tên côn đồ!” Mạc Tập chưa có bình tĩnh lại. Bây giờ Mạc Tập mới cảm nhận được Hác Suất và Âm Nam là bạn bè tốt đến nhường nào: “Chuyện này, à, coi như tôi đã ra yêu cầu cho cậu xong rồi đi, tôi cũng không muốn bắt nạt nữ sinh.” Xem ra Mạc Tập vẫn còn giữ được khí chất của một người nam tử hán. Cậu quả thật đối với An Na không có yêu cầu gì. Nhưng mà Mạc Tập cũng không phải ngây thơ đơn thuần như vậy, trong lòng cậu cũng có suy tính kĩ. Bây giờ giả bộ làm người tốt, để cho An Na đối với mình ấn tượng tốt một chút, nói không chừng sau này cũng sẽ không đánh mình.

“Về phần Ngũ Khu Dương, để cho tôi cân nhắc mấy ngày sẽ nói cho cậu biết.” Gần đây Mạc Tập bị Ngũ Khu Dương chính có chút thăm. Đây là một vấn đề nghiêm trọng, cậu phải nghiêm túc suy tính rất cuộc phải trả đũa Ngũ Khu Dương đến chết như thế nào.

Ngũ Khu Dương kinh sợ, lão tử coi như xong đời.

“Còn Quảng Lý thì sao?”

Dáng vẻ Quảng Lý bình thản: “Mỗi người sống trên thế giới này đều mặc cho cậu định đoạt, tôi cũng không tránh khỏi.”

Mạc Tập suy nghĩ một chút: “Vậy cậu hãy cùng An Na hôn nhau đi!” Lời này vừa ra khỏi miệng, Quảng Lý còn chưa kịp phản ứng đã bị An Na đạp lên chân một cái: “Cái gì? Ai muốn cùng tên ngu ngốc này hôn chứ, tôi không đồng ý!”

“Cậu có thể không đồng ý, dù sao đây cũng là yêu cầu dành cho Quảng Lý. Được rồi, giải tán!” Mạc Tập vỗ tay một cái, dáng vẻ xem như mọi chuyện đã xong. Ngũ Khu Dương không vui: “Như vậy không công bằng, Thần Cách cũng thua, cậu còn chưa nói ra yêu cầu dành cho cậu ấy.”

“Vậy à?” Mạc Tập sờ sờ cằm, sau đó nhảy đến ngồi trên yên đằng sau xe của Thần Cách: “Vậy thì chờ tôi trở về đi!”

“Cái gì?! Cậu nào tàn à? Yêu cầu gì vậy? Cơ hội tốt như vậy, cậu nhất định để lãng phí sao? Ít nhất cũng phải để cho Thần Cách ăn mặc như ôsin hầu hạ cậu một ngày chứ, nếu không thì kêu cậu ấy giả tiếng mèo kêu cũng được.” Ngũ Khu Dương vì lãng phí cơ hội này mà thiếu chút nữa đầm ngực dậm chân.

Hai tay Mạc Tập nắm lấy vạt áo của Thần Cách: “Tôi cảm thấy bây giờ Thần Cách đã rất tốt rồi, cần bản là không có đòi hỏi hay yêu cầu gì nhiều nữa!~”

Khóe miệng Thần Cách nhẹ nhàng cong lên, chân chậm rãi đạp xe.

“Tôi đói bụng.”

“Muốn ăn cái gì?”

“Lần này thử ăn ở quán kia đi, nghe nói đồ ăn làm ngon lắm.”

Ba người ở lại, đứng tại chỗ nhìn hai người dần dần đi khuất. Có cần làm ra cái cảnh vợ chồng hạnh phúc như vậy không? Muốn ngọt chết người ta sao?

“An Na?”

“Chuyện gì?” An Na không có chút phòng thủ quay đầu lại, Quảng Lý nghiêng người đem An Na kéo vào trong ngực, nâng lên cầm lên liền hôn. Ánh mắt của An Na đột nhiên khuếch trương to ra, thân thể cứng ngắc, ngẩn người tại đó. Cho đến khi Quảng Lý buông cô ấy ra, mặt của cô ấy mới bắt đầu từ từ đỏ lên. An Na nắm được tay của Quảng Lý, vùi đầu hẳn xuống thật thấp, sợi tóc rơi xuống che kín gương mặt đỏ bừng của cô: “Cậu, cái tên ngu ngốc này!” Nói xong hung hăng tát má trái của Quảng Lý một cái, sau đó nhanh chóng leo lên xe đạp liền bay đi. Tốc độ kia chỉ có thể dùng từ bay để hình dung.

Quảng Lý sờ má trái của mình một cái, vẻ mặt khó hiểu: “Cô ấy rốt cuộc bị gì vậy? Tôi còn chưa đưa đầu lưỡi vào mà.”

Ngũ Khu Dương giống như một tên ngốc nhìn Quảng Lý, nói: “Tôi cũng không biết cô ấy thế nào, có thể không thích bị cậu hôn.” Tà ác của Ngũ Khu Dương lại nổi lên.

Bất kể là tình bạn hay là tình yêu, hiệu ứng ấm áp có thể khác nhau, nhưng mức độ lại như nhau.

42. Chương 42: Thần Cách Bị Cầm (1)

Chương 42: Thần Cách bị cầm (1)

Edit by Liêu Phong

Bởi vì gần đây thời tiết lúc lạnh lúc nóng, Mạc Tạp thật không biết nên mặc quần áo như thế nào. Mặc dày kết quả lại nóng nực, mặc mỏng một chút lại lạnh, hơn nữa dự báo thời tiết trên ti vi cũng càng ngày càng không chính xác. Vốn là buổi sáng bầu trời trong xanh, quang đấng, nhiệt độ ấm áp, Mạc Tạp nghĩ hôm nay nên mặc đồ tương đối mỏng để đến trường. Kết quả buổi trưa của ngày hôm đó nhiệt độ liền giảm xuống, còn có mưa to. Mạc Tạp cũng không dám ra ngoài phòng học, ở trong lớp run lấy bầy.

Điện thoại di động trong cặp reng lên. Người đặc biệt gọi đến nên tiếng chuông cũng thật đặc biệt. Mạc Tạp lục lọi điện thoại di động trong cặp, nhận điện thoại, còn chưa mở miệng, người kia đã nói trước: “Buổi trưa trong lớp có chuyện.”

“Cái gì? Vậy là không không thể cùng nhau ăn cơm sao?”

“Ăn một mình đi. Nhưng mà, tôi không cho phép cậu ăn mì ăn liền đâu nhe, nghe rõ chưa?”

“Biết rồi!~” Mạc Tạp nói chuyện cũng có chút run rẩy.

“Giọng nói của cậu như vậy là có chuyện gì xảy ra sao? Bảo cậu không được ăn mì cũng không cần sợ đến như vậy.”

“Cái gì chứ, tôi chẳng qua là có hơi lạnh thôi, người nào sợ...” Lời Mạc Tạp còn chưa nói hết, đầu kia đã cúp điện thoại. Thật là người không có lịch sự. Thử cúp ngang điện thoại của lão tử một lần nữa đi, tôi sẽ thêm cậu vào danh sách đen, để cho cậu vĩnh không thấy mặt trời.

Chuông vào học vang lên, Mạc Tạp lung tung bỏ điện thoại vào cặp. Giáo viên ở trên bục giảng không biết mỗi miệng giảng bài, Mạc Tạp ở bên dưới lúc chú ý lúc làm việc riêng. Gần đây thường xuyên đọc sách nên thành tích của cậu cũng có chút tiến bộ. Cậu lấy tay chống cằm, ánh sáng phản chiếu thân thể của một người ở ngoài cửa sổ. Cậu định thần nhìn lại, không phải là ai khác, là người đàn ông của cậu.

Thần Cách nhìn về phía Mạc Tạp cười cười, ý bảo cậu mở cửa sổ ra. Người nọ cũng cười khúc khích nghe lời mở cửa sổ ra. Thần Cách vung tay, áo khoác trắng tấp rơi xuống trên đầu của cậu. Mạc Tạp lấy áo khoác xuống, muốn nói cái gì đó nhưng đã không thấy Thần Cách đâu. Cậu nhìn cái áo khoác còn nguyên nhiệt độ của Thần Cách. Hi hi, vậy tôi sẽ tha thứ cho việc cậu cúp ngang điện thoại của tôi, tạm thời không thêm cậu vào danh sách đen đó.

Nhưng hôm sau, ngày hôm sau nữa, Mạc Tạp liền không thấy Thần Cách người này nữa. Gõ cửa thì không người trả lời, điện thoại di động cũng tắt máy. Dính chặt người này cũng không phải chuyện tốt, nhưng không thấy mặt không phải là rất cô đơn sao? Mạc Tạp lật sách phát ra tiếng ồn ào bất thường. Cuối cùng cậu quyết định giờ nghỉ trưa đi tìm Ngũ Khu Dương hỏi một chút.

“Thần Cách sao? Hai ngày nay cậu ấy xin nghỉ, không có đi học.” Ngũ Khu Dương nói.

“Vậy Cách đi đâu rồi?”

“Cậu hỏi tôi, tôi hỏi ai. Cậu ấy cũng không phải là bạn trai của tôi.”

Mạc Tạp vặn chặt lông mày. Ngũ Khu Dương trở lại chỗ ngồi lục lọi cái gì đó, sau đó lấy ra một cái chìa khóa đưa tới: “Tới nhà cậu ấy xem thử đi!”

“Tớ còn chưa có chìa khóa nhà của Thần Cách, cậu dựa vào cái gì mà lại có được?” Mạc Tạp đoạt lấy chìa khóa liền chạy đi.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng của Thần Cách ra, bên trong tối om, Mạc Tạp giống như chó săn đánh hơi. Phương pháp tốt nhất để tìm Thần Cách chính là đánh hơi, ngửi xem gần đây có mùi thơm của cậu ấy không. Quả nhiên có một chút. Mạc Tạp kéo rèm cửa sổ phòng khách ra, híp mắt. Căn phòng từ từ sáng lên.

“Thần Cách! Có ở đó hay không? Thần Cách!” Mạc Tạp kêu gọi.

Cửa phòng ngủ mở ra, Thần Cách đi ra, dáng vẻ chưa tỉnh ngủ, có hơi lười biếng nhưng thần thái lại quyền rũ, ánh mắt mê ly, nút áo ở trước ngực không có cài lại.

“Xin chào, ồn ào chết đi được!”

“Làm gì vậy, cậu ở nhà à, sao tôi gõ cửa cậu không lên tiếng?”

“Không có nghe thấy.” Thần Cách sờ sờ lỗ mũi.

Mạc Tạp lúc này mới nghe ra Thần Cách nói chuyện có nhỏ nhẹ, mũi hình như bị nghẹt. Cậu nhìn lại một chút sắc mặt của Thần Cách có hơi tái nhợt, đi lên trước, một cái tay đặt lên trên trán của Thần Cách. Thật là nóng!

“Cậu, người này thậm chí ngay cả nóng rần lên cũng không đỏ mặt!” Đối với phát hiện của mình, Mạc Tạp bật thốt lên, nhưng mà đây không phải là lúc nghĩ đến vấn đề này.

“Bị cảm mạo rồi. Sao không nói cho tôi biết, có uống thuốc chưa?” Mạc Tạp kéo Thần Cách đẩy trở về trên giường.

“Bệnh như vậy ngủ hai ngày là khỏe lại thôi.”

“Như vậy sao được, để tôi đi mua thuốc cho cậu. Cậu chờ tôi một chút.”

“Đã nói không cần.”

“Lúc này tôi sẽ không nghe lời của cậu.” Mạc Tạp đứng lên, Thần Cách nằm trong chăn đưa tay ra, bắt lại cổ tay của Mạc Tạp kéo xuống. Mạc Tạp té trên người Thần Cách. Thần Cách xoay người ngăn chặn Mạc Tạp, vừa ôm vừa nhìn chằm chằm Mạc Tạp: “Chúng ta làm chuyện đó đi, ra mồ hôi là sẽ hết bệnh thôi.”

Mạc Tạp một cước đem Thần Cách từ trên người mình đá xuống: “Đùa giỡn lưu manh quá! Ai muốn cùng một con ma bị bệnh làm chuyện như vậy. Tôi đi mua thuốc.” Mạc Tạp đứng lên. Mình cũng có thể mạnh hơn cậu ấy sao? Mạc Tạp có thể phán định tên khốn kiếp này chắc chắn hai ngày nay không có ăn cơm. Thật là làm cho người ta lo lắng mà.

Đồ ăn mua bên ngoài sẽ không có dinh dưỡng, nhưng mình cũng không biết nấu ăn. Cậu lấy điện thoại di động ra, gọi điện ẹ: “Mẹ ơi, bị cảm thì nên ăn cái gì?”

“Sao vậy, con bị cảm sao?”

“Mẹ đừng hỏi nhiều!”

“Bị cảm mạo thì nên ăn những thức ăn nhẹ, dễ tiêu hóa, chẳng hạn như cháo trắng nấu thật nhừ!”

“Vậy mẹ nấu giúp con đi, một hồi con đến lấy.”

“Đứa con bất hiếu này, lại ra lệnh ẹ sao?”

“Vậy con lấy lại bộ mỹ phẩm dưỡng da nha.”

“Con chờ bị sét đánh chết đi!” Cung Dung cúp điện thoại. Xem ra Mạc Táp độc mồm độc miệng là do di truyền.

(Cung Dung: Tên của mẹ Mạc Táp)

Mạc Táp cơ hồ mua tất cả thuốc cảm mạo. Thần Cách ngã bệnh, Mạc Táp có chút thất vọng với bản thân mình. Mình đã không chăm sóc tốt cho Thần Cách rồi. Nhất định là bởi vì ngày hôm đó hắn đưa áo khoác ỉnh nên mới ngã bệnh, mà bây giờ ngay cả việc nên mua thuốc gì mình cũng không biết.

Sau khi mua thuốc xong, cậu đón xe về nhà mẹ. Chưa vào đến bên trong đã có thể nghe được tiếng mạt chược. Mạc Táp xoay cái chìa khóa để mở cửa, liền thấy Cung Dung cùng bạn bè của bà chơi mạt chược. Mạc Táp cảm giác mình hoa mắt, cái gì lớn lớn ở trong nhà mình vậy?

“Là cái gì vậy?”

“Bàn điện chơi mạt chược á. Đứa nhỏ này đi học mà ngu quá, thật là, làm mẹ mất mặt với bạn bè quá.” Cung Dung một bên đánh ra một lá bài, một bên nói.

“Con dĩ nhiên biết! Con hỏi là tại sao lại có vật này trong nhà mình!”

“Lớn tiếng như vậy làm gì. Cái này là quà tiểu Cách tặng ẹ trong ngày quốc tế phụ nữ.”

Thần Cách? Người này rốt cuộc còn làm chuyện gì mà mình không biết nữa không? Ngoài mặt Mạc Táp tỏ ra rất bất mãn nhưng trong lòng lại không biết có điều gì đó khiến cậu vui vui.

“Đúng rồi, cháo đã nấu xong, còn nóng đó. Mẹ còn nấu thêm canh gừng, con mang về luôn đi.”

“Được, vậy con đi trước. Ở đây một hồi nguội hết.”

“Trên đường coi chừng một chút.”

“Con biết rồi, gặp lại mẹ sau.” Mạc Táp nhanh chóng chạy về nhà Thần Cách. Không biết tại sao, bây giờ Mạc Táp đặc biệt, đặc biệt muốn bên cạnh Thần Cách đang bị bệnh.

Lúc về đến, Thần Cách đã ngủ thiếp đi. Mạc Táp nhẹ nhàng đánh thức Thần Cách dậy: “Uống thuốc đi rồi ngủ tiếp!”

“Cái gì vậy? Không phải là bảo cậu đừng đi mua sao?”

“Mua cũng đã mua rồi. Mau ăn một chút đi rồi uống thuốc.”

Mạc Táp bưng canh gừng đưa đến cho Thần Cách. Thần Cách ngồi dậy, tựa vào đầu giường, nhìn bát nước màu vàng vàng, sau đó nói: “Tôi không uống đâu, nó giống như nước tiểu vậy.”

“Là canh gừng!!”

“Không uống, chắc chắn rất khó uống.” Thần Cách lại nằm xuống giường, xoay người đưa lưng về Mạc Táp, lấy chăn đắp qua khỏi đầu tựa như đang giận dỗi.

Nếu không phải hai tay đang bưng bát canh gừng, Mạc Táp đã dùng hai tay che mặt của mình, làm ra biểu cảm muốn khóc. Bây giờ rốt cuộc là như thế nào? Cái tính đáng yêu của Thần Cách bây giờ từ đâu mà có? Xem ra ngã bệnh không chỉ làm suy yếu thể lực của hắn, còn còn làm suy yếu sự tà ác của hắn.

Cuối cùng, vào lúc này, Mạc Táp mới có thể cảm nhận được sâu sắc, Thần Cách nhỏ hơn mình!

43. Chương 43: Thần Cách Bị Cắm (2)

Chương 43: Thần Cách bị cắm (2)

“Cái này không khó uống như cậu nghĩ đâu. Uống vào bảo đảm sẽ rất nhanh hết bệnh cảm mạo. Nếu không tin cậu uống thử một chút đi, tôi thật sự không có lừa cậu, lừa cậu tôi cũng đâu có được lợi ích gì đâu.” Mạc Táp cảm giác mình giống như đang dụ dỗ một người bạn nhỏ trong trường mẫu giáo. Thấy Thần Cách không có phản ứng, cậu kéo tấm chăn ra. Thần Cách lại lật người đưa lưng về phía cậu, dáng vẻ hoàn toàn không muốn nhìn thấy bát canh gừng này. Người này, cũng thật quá cứng đầu mà!

“Nấu xong rồi, cũng đưa đến tận tay cậu luôn rồi. Nếu cậu không uống thì thật quá lãng phí đó!”

“Đổ hết đi~”

“Cái này là mẹ tôi khổ sở nấu, cậu có nghĩ đến suy nghĩ của người khác không? Nếu như mẹ tôi biết được sẽ rất đau lòng đó. Bà ấy cũng là một người phụ nữ trung niên, lớn tuổi rồi, bởi vì quanh năm suốt tháng mệt mỏi ngồi chơi mà chờ nên vóc dáng tiêu tụy lắm, bà ấy có vượt qua cú shock này nổi không?”

“Bát canh gừng đồ chơi kia không phải là chỉ cần bỏ gừng vào nước, đem đi nấu là xong rồi sao? Khổ cực bao nhiêu?”

Mạc Táp bị vạch trần. Thì ra là Thần Cách bị bệnh nhưng trí thông minh của hắn không hề suy giảm. Minh dùng khổ nhục kế hoàn toàn không có tác dụng.

“Vậy cậu có thể vì tôi mà uống không?”

Thần Cách nhạo báng: “Cậu nghĩ cậu đáng giá bao nhiêu?”

Quả thật bất kể dùng kế sách gì cũng không đối phó được với Thần Cách. Không phải là nam sinh mới 17 tuổi sao? Minh không tin không trị được hắn. 20 năm mình sống trên thế giới này không phải là rất uống phí sao? Mạc Táp đặt bát canh gừng xuống bàn, lấy bịch kẹo trong túi ra. Cậu chọn viên kẹo vị dâu tây, dùng ngọt đồ sẽ dụ dỗ được hắn đi. Cậu lột giấy bọc màu sắc rực rỡ bên ngoài, đưa đến gần Thần Cách.

“Thần Cách, há miệng ra~”

“Cái gì?” Thần Cách còn chưa phản ứng kịp, Mạc Táp đã đem viên kẹo bỏ vào trong miệng Thần Cách. Thần Cách cau mày, nhanh chóng phun viên kẹo ra, nhét vào trong miệng Mạc Táp, biểu cảm chán ghét: “Cái đồ chơi gì vậy, ngọt chết người a.”

“Cậu thật cứng đầu á nha.” Mạc Táp ngậm viên kẹo trong miệng, hai tay khoanh trước ngực, thần thái giống như đại nhân. Không biết tại sao, hôm nay cổ có cảm giác ngọt không giải thích được.

“Tôi hỏi cậu một lần cuối, uống hay là không uống?”

“Không uống!”

“Một lần cuối cùng nữa, tôi hỏi cậu, uống hay là không uống?”

“Không uống!”

“Vậy thì đừng trách tôi quá thô bạo!” Xem ra Mạc Táp đã liều mạng, vứt bỏ viên kẹo trong miệng ra, uống một hớp canh gừng liền cúi người mạnh bạo nhưng lại bị Thần Cách đưa tay ngăn lại: “Cậu thích uống nước tiểu thì uống một mình đi!”

“Ngô ngô ~ ngô ~ ngô ngô ngô ngô.” Mạc Táp ngậm nước canh gừng trong miệng, không biết nói ra ngôn ngữ gì nữa.

Hai người giằng co kéo dài đại khái ba phút. Thử lực Mạc Táp có phần yếu hơn nên thua trận. Cậu ngồi ở mép giường, thở hổn hển, miệng có hơi đắng, trợn mắt nhìn Thần Cách một cái. Minh chấp nhận nuốt xuống hết rồi, nói thật, mùi vị thật khó uống. Nhưng cậu lại bày ra một biểu cảm như không có chuyện gì, nói: “Cậu xem đi, tôi cũng đã uống rồi. Đừng nhìn màu sắc kì lạ, uống cái này sẽ rất tốt cho cơ thể đó!”

“Tốt như vậy sao? Vậy cậu uống hết luôn đi.” Hoàn toàn không chút động tĩnh.

Xem ra chuyện Thần Cách không muốn làm thì không có cách nào ép hẳn làm được. Vốn ý chí chiến đấu đang hừng hực nhưng cuối cùng cũng không biết sao Mạc Tạp lại bỏ cuộc. Dù sao nếu tiếp tục như vậy thì cháo sẽ nguội mất. Mạc Tạp đi vào phòng bếp lấy ra một cái bát, đổ cháo vào đó. Cậu đem cái muống bỏ vào trong bát, khuấy khuấy mấy lần.

“Ăn cháo đi!~”

Thần Cách từ trên giường ngồi dậy, coi như là ngằm đồng ý.

“Có muốn tớ đút cho cậu ăn hay không?”

“Tôi chẳng qua là cảm mạo, cũng không phải là bị đột quỵ.” Thần Cách cầm lấy bát cháo, ăn vội vội vàng vàng, xem ra là hẳn đói bụng lắm. Mạc Tạp lẳng lặng ngồi bên cạnh nhìn. Bởi vì bệnh mà sắc mặt Thần Cách có hơi tái nhợt, hơn nữa hẳn lại ngủ li bì cho nên sức lực có hơi yếu ớt. Bây giờ Thần Cách so với bình thường bớt đẹp trai hơn, ngay cả biểu cảm cũng nhu hòa hơn rất nhiều. Bộ dạng như vậy, Thần Cách hoàn toàn giống như một tiểu nam sinh học trung học đệ nhị cấp. Nếu như bị hẳn biết mình hình dung hẳn như vậy, không biết sẽ như thế nào nhỉ? So với bình thường khác xa quá, hẳn thật giống như một chú chó nhỏ nha. Mạc Tạp suy nghĩ một chút, không nhịn được bật cười.

“Cậu ở đây cười cái gì?”

“Không có gì, chẳng qua là đột nhiên nghĩ đến một chuyện buồn cười thôi mà.”

Thần Cách cầm cái bát không (không còn cháo) đưa cho Mạc Tạp: “Chuyện gì?”

“Tôi sẽ không nói cho cậu nghe.” Cho dù đối mặt với Thần Cách đang bị cảm mạo, Mạc Tạp cũng không có can đảm nói ra.

“Chắc là nghĩ đến một chuyện ngu ngốc gì rồi.”

“Được, được, được, là tôi ngu ngốc.” Mạc Tạp rất dung túng cho người bị bệnh như Thần Cách.

Mạc Tạp cầm cái bát để dưới phòng bếp, sau đó rót một ít nước ấm vào ly thủy tinh, xách theo bọc ny lon đi trở lại phòng ngủ. Cậu đặt ly nước ấm trên bàn, sau đó lấy tất cả các loại thuốc cảm mạo ra từ trong bọc ny lon: “Tối giờ uống thuốc rồi.”

Thần Cách nhìn một núi nhỏ thuốc cảm mạo giống nhau: “Cậu muốn cho tôi chết sao?”

“Bởi vì tớ không biết nên mua loại thuốc cảm mạo nào cho nên mua hết về đây luôn.”

“Chuyện như vậy không có vấn đề gì.” Thần Cách tùy tiện cầm lên một hộp thuốc, rút ra một vỉ thuốc, lấy hai viên thuốc đặt trong tay, bỏ vào trong miệng liền uống miếng nước nuốt xuống. Thật đúng là dứt khoát! Mạc Tạp thật không hiểu, thuốc cũng có thể uống, vậy mà hết lần này tới lần khác không chịu uống nước canh gừng.

“Có muốn uống canh gừng luôn không?” Mạc Tạp còn chưa chịu buông tha.

“Không muốn!” Thần Cách lần nữa nằm xuống giường.

Mạc Tạp đang chuẩn bị lạng lẽ rút lui ra khỏi căn phòng thì bị Thần Cách gọi lại: “Cậu đi đâu?”

“Tôi đi rửa bát.”

“Ừ~” Thần Cách dừng một chút: “Đi rửa bát thì được, không cho phép đi về.”

Mạc Tạp cười cười trong lòng. Thần Cách đang bị bệnh cho nên chắc là cảm thấy rất cô đơn. Làm sao bây giờ? Mình có trông thật là nhiều tình yêu dành cho hẳn. Tiếng vôi nước chảy cùng với tiếng bát muống va chạm ở dưới phòng bếp êm dịu khiến Thần Cách an tâm ngủ thiếp đi.

Sau khi rửa bát xong, Mạc Tạp thận trọng đi vào phòng ngủ. Cậu ngồi ở dưới sàn nhà, hai tay đặt trên giường chống cằm nhìn chằm chằm nét mặt lúc ngủ giống như trẻ con của Thần Cách. Lông mi hẳn thật dài, khuôn mặt rất đẹp trai, tiếng hít thở đều đều. Càng ngày cậu càng phát hiện mình thật thích

Thần Cách. Tình yêu này lan tràn, khuếch tán, bọc Mạc Tạp thật chặt. Cuối cùng bất kể là thân thể hay là trong lòng, tất cả đều bị cắn nuốt không còn một mống.

Mạc Tạp nhích lại gần Thần Cách, ghé vào lỗ tai hắn, nói nhỏ: “Cậu phải nhanh khỏi bệnh một chút nha, nếu không sẽ hại tôi lo lắng. Tôi cực kỳ yêu Thần Cách!~”

Không biết những lời này có được nhẩn nhủ, gửi gắm vào giấc mơ của Thần Cách hay không.

Hồi lâu, hồi lâu...

Cảm giác môi có cái gì đó chạm vào làm cho Mạc Tạp dần dần thức tỉnh. Mạc Tạp từ từ mở mắt, mình đã ngủ bao lâu cũng không có biết rõ. Chân cậu có chút đã tê rần vì ngồi rất lâu, trước mắt Thần Cách đang hôn cậu.

“Cậu ở đây làm gì?”

Thần Cách nhào tới ôm lấy Mạc Tạp, đặt lên giường, kéo cậu vào trong ngực của mình: “Còn có thể làm gì, đương nhiên là đem bệnh cảm mạo lây cho cậu.” Nói xong chân của Thần Cách đặt lên người Mạc Tạp, đè chặt. Mạc Tạp giùng giàng cơ thể nhưng không cách nào nhúc nhích: “Không phải tôi đã nói sẽ không làm chuyện đó cùng với thầy ma bị bệnh rồi sao?” Thấy Thần Cách không có phản ứng, cậu ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện hắn đã ngủ nữa rồi. Người này thật đúng là, có thể ngủ cả ngày cũng được. Thật là không có biện pháp rời khỏi đây. Mạc Tạp đưa tay đặt lên bên hông Thần Cách, hôn gò má của hắn một cái: “Ngủ ngon!~” Sau khi nói xong đem mặt vùi vào trong ngực Thần Cách, ngủ theo Thần Cách luôn.

Trên giường và dưới nền nhà, thuốc cảm mạo nằm tán loạn; bát canh gừng đặt trên đầu giường đã nguội; chiếc chìa khóa nhà dưới ánh trăng sáng nằm lặng yên; một viên kẹo dâu dính vào nền nhà, Thần Cách và Mạc Tạp cùng nhau ngủ say dưới tấm chăn màu lam nhạt. Một phòng ngủ bình thường như vậy, một buổi tối bình thường như vậy, một tình yêu bình thường như vậy.

44. Chương 44: Càng Ngày Càng Muốn

Chương 44: Càng ngày càng muốn...

Ngày mới đến, luồng ánh sáng mặt trời đầu tiên êm ái chiếu vào trong phòng. Đồng hồ báo thức ở đầu giường phát ra âm thanh thanh thúy, vang dội cả phòng. Thần Cách đưa tay ra từ trong chăn mòm mòm, tìm kiếm đồng hồ không ngừng reo lên, nhấn nút tắt. Sau đó đưa tay lên che bớt ánh sáng chói lòa rơi vào mắt. Hắn phát hiện một cái tay khác không cách nào nhúc nhích, lấy cùi chỏ đụng đụng Mạc Tạp đang ngủ say ở kế bên.

“Này, cậu muốn ngủ tới khi nào đây?”

Nghe được giọng nói của Thần Cách, Mạc Tạp chậm rãi mở mắt ra, tỉnh dậy, mơ hồ lấy điện thoại ra nhìn: “Mấy giờ rồi?” Thời gian hiển thị trên màn hình điện thoại, Mạc Tạp nhìn thấy, hoàn toàn hốt hoảng, từ trên giường nhảy tung lên: “Xong rồi, 9 giờ rồi, buổi sáng tôi còn có tiết.”

Mạc Tạp luống cuống tay chân vọt vào phòng tắm, bật vòi nước rửa mặt, nước văng tung tóe. Cậu gãi gãi tóc, hướng về phía Thần Cách trên giường nói: “Tớ giúp cậu đi mua điểm tâm nhe!”

“Ồn ào chết, mua cho cậu là được. Mau đi ra ngoài cho tôi!”

Chuyện này, chuyện này, chắc chắn không sai. Mũi không còn nghẹt, giọng nói lạnh lùng. Mặc dù không thấy được mặt của Thần Cách, nhưng loại cảm giác này sẽ không sai.

Mạc Tạp kêu lên: “Không phải chứ?! Có lầm hay không, cậu nhanh hết bệnh cảm mạo vậy!!”

“Cậu phản ứng như vậy là có ý gì?”

“Ha ha, tôi, chuyện này, chẳng qua là cảm thấy cậu khôi phục khí lực nhanh như vậy nên thay cậu vui vẻ mà thôi. Vậy khi nào cậu đến trường học lại?” Ngày hôm qua đơn giản giống như là ảo giác. Nếu không có hiện trường xóc xếch làm chứng, Mạc Táp còn tưởng rằng mình vừa mơ. Mặc dù có chút thích giọng nói dịu dàng của hần khi bệnh, nhưng mà nghĩ kĩ lại, như vậy cũng tốt, dù sao chỉ cần là lời của Thần Cách, mình cũng sẽ thích.

“Tôi tắm xong đi ngay. Mà nè, cậu còn phải ở chỗ này ngây ngô bao lâu mới đi?”

“Tổ lập tức đi ngay mà! Thật đúng là muốn đuổi người ta đi.” Mạc Táp cũng đã đi tới cửa, lại ba chân bốn cẳng trở lại kéo rèm cửa sổ trong phòng ngủ lên. Ánh sáng xuyên qua cửa sổ chui vào căn phòng, Mạc Táp mới cảm điện thoại di động lên lao ra ngoài cửa. Thần Cách bị chói mắt, đưa tay che đôi mắt lại, khẽ cười một cái: “Tên ngu ngốc này!”

An Na đã chính thức trở thành sinh viên của trường này, dĩ nhiên Quảng Lý cũng vậy. Cha mẹ An Na muốn sắp đặt cho cô học cùng lớp với Thần Cách, nhưng An Na đối với ngành tài chính không có hứng thú. Cô thích đi du lịch, cho nên chọn ngành địa lý học. Vốn là Mạc Táp cho rằng An Na sẽ lôi kéo Quảng Lý vào học cùng chuyên ngành với mình đến chết, nhưng không nghĩ tới An Na chẳng qua là cứu vớt Quảng Lý, muốn hần thoát khỏi căn phòng nhỏ hẹp tối tăm, lấm lem màu và những bức tranh mà thôi. Hần thích học cái gì, cô sẽ tôn trọng nguyện vọng của hần. Nhìn từ một góc độ nhỏ nào đó, thân thể của An Na cũng giống như một nữ sinh. Cuối cùng Quảng Lý chọn ngành ngôn ngữ quốc tế học. Mạc Táp đoán chừng có thể là do hần chọn đại, chọn trúng ngành này liền theo học.

Giờ phút này, tụ tập ở phòng họp, ba người mới biết được Thần Cách bị cảm mạo, đương nhiên là do Mạc Táp tiết lộ.

“Cái gì?! Cậu nói Cách bị cảm? Tại sao không cho chúng tôi biết sớm?” Ngũ Khu Dương đau lòng tê liệt ngồi trên ghế, cộng thêm gương mặt hối hận.

Mạc Táp không nghĩ tới Ngũ Khu Dương sẽ phản ứng kịch liệt như thế. Cậu còn không biết thì ra là Ngũ Khu Dương quan tâm Thần Cách như vậy. Không phải chỉ bị cảm mạo thôi sao? Bị nhẹ như vậy mà cũng phản ứng, quan tâm dữ dội như vậy sao? Cậu quay đầu lại, thật hay giả đây? Cậu tự hỏi, bởi vì ngay cả Quảng Lý và An Na cũng hiện ra biểu cảm như vậy. Đơn giản là hiếm thấy. Quả nhiên là lúc hoạn nạn mới thấy được chân tình a. Có lẽ trước kia mình đã suy nghĩ sai, Thần Cách thật ra cũng có một đám bạn tốt.

“Không cần lo lắng, đã khỏi rồi.” Nói lời như vậy, bọn họ hần là sẽ yên tâm mà.

“Ghê tởm, đã chậm một bước rồi. Lúc Cách xin nghỉ học tôi nên nhận ra sớm, khinh thường!” Tay Ngũ Khu Dương gõ trên bàn một cái, phản ứng kia hoàn toàn không phải là yên tâm.

“Dù sao cũng qua rồi, không cần quá nghiêm trọng hóa vấn đề, cũng không cần tự trách mình quá nhiều đâu.”

“Cậu thì biết cái gì a. Có biết bọn tôi chờ đợi cơ hội này bao lâu rồi không? Hần không dễ gì mà mắc bệnh, lúc hần bị bệnh chúng tôi sẽ thừa dịp.”

“Những lời này là có ý gì?”

“Có xem phim hoạt hình chó dạn xoa chưa?” Ngũ Khu Dương ném ra vấn đề không giải thích được.

“Xem được vài tập!”

“Mỗi tháng có một ngày chó dạn xoa sẽ biến hình, trở về làm người, phải không?”

“Vậy thì sao?” Đầu óc Mạc Táp càng ngày càng mơ hồ.

“Sau khi biến đổi trở về làm người, không phải chó dạn xoa sẽ mất đi yêu lực sao?”

“Đúng vậy, vậy thì thế nào?”

“Thần Cách bị cảm mạo cũng giống với nguyên lý kia vậy. Đúng rồi, cậu còn chưa biết sao? Thần Cách bị cảm mạo thì sức lực của cậu ấy sẽ giảm đi.” Ngũ Khu Dương nghiêm túc giải thích cho Mạc Táp.

Trong nháy mắt Mạc Táp liền sụp đổ, phát điên ném cuốn sách trên tay về phía Ngũ Khu Dương, mắng to: “Cậu nói nhiều lời quanh co, gấp khúc, dài dòng như vậy làm gì!” Minh cũng thật ngu xuẩn, đi nói chuyện với hắn.

“Tôi chỉ sợ cậu không hiểu nên mới lấy một ví dụ tới luận chứng mà thôi.”

Mạc Táp dòm nét mặt ảo não của ba người, lắc đầu. Minh tại sao lại ngu ngốc đến mức cảm thấy giữa bọn họ sẽ “lúc hoạn nạn mới thấy chân tình”, quá ngây thơ rồi! Xem ra tất cả mọi người chỉ là muốn vào lúc sức chiến đấu của Thần Cách suy giảm đến mức thấp nhất sẽ hạ gục hắn. Thần Cách trước kia rốt cuộc đã làm gì với những người này?

Lúc này, cửa phòng họp bị đẩy ra, Thần Cách xuất hiện ở cửa, đi theo phía sau chính là gió mùa xuân ấm áp. Ánh mặt trời chiếu xuống tầng hai, khúc xạ lại tạo thành một vệt sáng vô cùng chói mắt. Thần Cách mặc áo sơ mi màu xanh nhạt, kết hợp với quần jeans cá tính, vô cùng hợp với khuôn mặt dễ nhìn của hắn. Cả người hắn tản ra hơi thở mát mẻ, sạch sẽ, nhẹ nhàng, khoan khoái, tựa như phủ lấy 4 người bên trong.

Mạc Táp gãi gãi đầu, hắn đã chết, bây giờ chuẩn bị lên trời sao? Cậu luôn có ảo giác xung quanh Thần Cách có một luồng ánh sáng bao quanh, ánh sáng tỏa ra làm cho người ta không mở mắt ra được. Có phải cho hắn uống thuốc cảm mạo quá liều rồi không?

Thần Cách như một khúc gỗ đứng nhìn Mạc Táp: “Đi thôi!”

Mạc Táp lúc này mới phục hồi tinh thần lại, đuổi theo bước chân Thần Cách.

Đưa mắt nhìn hai người rời đi, sau đó Quảng Lý nghiêm túc đính chính với Ngũ Khu Dương về luận chứng chó dạ xoa khi này: “Cậu còn chưa biết, sau mỗi lần bị đánh bại, chó dạ xoa sẽ lột xác, trở nên đáng sợ hơn quái vật.”

“...”

“Nghe tôi nói nè, Ngũ Khu Dương bọn họ thật quá mức, muốn thừa dịp cậu bị cảm mạo, cũng là lúc cậu yếu nhất để trả thù cậu.” Mạc Táp nhất định là không muốn dung túng cho những người muốn làm hại Thần Cách, báo cáo cho hắn nghe.

Khóe miệng Thần Cách nở ra một nụ cười: “Nếu không cậu cho rằng tôi xin nghỉ ở nhà làm gì?” Nếu để cho ba tên kia biết còn không phải bị phiền chết sao?

Nụ cười kia trong mắt Mạc Táp càng xem càng tà ác, thì ra là hắn đã sớm nghĩ tới. Xem ra ba người kia không có thể hạ gục Thần Cách rồi.

“Vậy cậu có thưởng gì cho tôi không? Ngày hôm qua tôi đã tận tâm tận lực chăm sóc cho cậu đó.”

Thần Cách lấy đồ từ trong túi ném tới cho Mạc Táp. Mạc Táp bắt được liền cúi đầu, là chìa khóa hồi sáng mình quên đem theo, còn tưởng rằng bị mất rồi chứ. Mạc Táp dừng một chút, cũng lấy một cái chìa khóa trong túi ra, bỏ vào trong tay của Thần Cách: “Tôi có đọc một cuốn sách, nếu như hai người yêu nhau đến mức có thể tiến tới hôn nhân thì có thể trao đổi chìa khóa phòng cho nhau.”

“Sao?” Thần Cách nhiều hứng thú nhạo báng Mạc Táp: “Vậy tình yêu của chúng ta đã đến mức đó rồi sao?”

Mạc Táp méo miệng suy nghĩ một chút, nhìn chằm chằm Thần Cách, trong mắt lóe ra một tia sáng: “Chúng ta yêu chưa được bao lâu...”

Tiếng chuông vào học vang lên, xuyên thấu trường học đang lúc 12 giờ. Giọng nói của Mạc Táp xen lẫn tiếng chuông: “Tình cảm của chúng ta sẽ tiến triển tới mức độ đó sao?”

Thần Cách đưa tay đung chớp mũi hơi nhổng lên của Mạc Táp một cái: “Vậy sẽ phải xem biểu hiện của cậu!”

Cái gì? Mạc Táp vừa định oán trách, bị Thần Cách cắt đứt: “Đi học nhanh lên một chút!”

“Biết rồi!” Thiếu chút nữa quên chuyện này.

“Đúng rồi, dọn dẹp phòng ngủ cho tôi!” Nói xong Thần Cách hướng dãy phòng học đi tới.

“Gi?” Mạc Táp hướng về phía bóng lưng Thần Cách kêu la: “Đây chính là mục đích thực sự của việc cậu giao chìa khóa cho tôi sao? Cái tên Phát-xít này!~”

Thần Cách nhún vai một cái, ngay cả đầu cũng không quay lại: “A, bị cậu phát hiện rồi!” Giọng nói hơi hợt.

“Tôi mãnh liệt khinh bỉ cậu!!!” Mạc Táp bi thương, phần nộ, đáng tiếc đối phương đã đi xa.

Dám nói lớn tiếng với Thần Cách cũng chỉ có mình Mạc Táp. Cũng hết cách, bởi vì Thần Cách cũng không có trách móc Mạc Táp.

Cuộc sống sau này, muốn và muốn nhiều hơn nữa...

45. Chương 45: Tôi Tuyệt Đối Sẽ Không Làm Một Chuyện

Chương 45: Tôi tuyệt đối sẽ không làm một chuyện

Mạc Táp chuẩn bị đi thư viện tra tài liệu học tập. Thư viện của trường với hoa văn là nửa vòng tròn màu đen xen kẽ hồng đứng vững vàng ở phía tây bắc của ngôi trường. Bởi vì thời gian xây dựng đã lâu nên kiến trúc có chút cũ kỹ. Đẩy cửa kính ra, Mạc Táp nhẹ bước chân vào. Lúc này học sinh cũng không nhiều. Thừa thốt có vài người đang tìm sách, số khác thì gục xuống bàn đọc sách, còn có người đem sách đắp lên trên mặt ngủ. Nhiều kệ sách cao được sắp xếp gọn gàng, một mực kéo dài đến chỗ xa nhất, phía trên chất đầy sách rậm rạp chằng chịt. Mạc Táp ngẩng đầu cẩn thận nhìn bảng phân loại sách ở mỗi kệ, càng đi chiều dài của mỗi kệ càng thu ngắn lại, đại khái tốn chừng mười phút đồng hồ cậu mới tìm thấy kệ sách chứa tài liệu mình cần.

Trong thư viện bao la này, sách có cả đống. Mạc Táp trong miệng vừa nhỏ giọng nỉ non tên sách vừa tìm sách. Cậu không có chú ý tới người bên cạnh ngồi dưới đất đọc sách.

“A~” Nữ sinh phát ra tiếng kinh hô, sách trong tay bị Mạc Táp đụng rơi xuống mặt đất.

Mạc Táp sợ hết hồn, cuống quýt cúi đầu nhặt sách lên. Lúc ngẩng đầu lên, sống lưng Mạc Táp liền lạnh. Người trước mắt cậu không phải là ai khác, là Tô Thụy. Cậu và Tô Thụy đơn giản không phải là có duyên bình thường, dù đi đâu làm gì cũng sẽ gặp nhau.

“Niên trưởng Mạc Táp!” Tô Thụy nhỏ giọng kêu lên: “Là anh sao?”

“Ừ, em, tại sao em lại ở chỗ này?”

“Tôi trong thư viện đương nhiên là vì đọc sách rồi!” Tô Thụy đứng lên: “Anh đang tìm sách sao? Vậy để em giúp anh một tay.”

“Không cần phiền phức như vậy đâu!”

“Phiền toái cái gì không phiền toái. Niên trưởng Mạc Táp, sao anh lại khách khí như vậy? Kệ này có nhiều sách như vậy, một mình anh tìm sẽ rất lâu, hai người cùng tìm sẽ nhanh hơn một chút, dù sao em cũng không có chuyện gì làm.”

Lúng túng, quá lúng túng! Mạc Táp sợ nhất chính là lúc hai người ở một chỗ mà không biết kế tiếp nên nói gì cho thích hợp. Không nói gì cũng không được, chẳng lẽ đại nã lại phải lao lực cưỡng bách chế tạo ra những câu giao tiếp với Tô Thụy sao? Cậu cảm thấy đây là một chuyện rất thống khổ, dứt khoát nên mượn cớ chạy càng xa càng tốt.

“Thật, thật không cần thiết như vậy đâu!”

“Vậy cứ coi như đây là em báo đáp anh vì đã an ủi em lần trước cũng được.”

Mạc Táp từ chối không được, đem tên sách nói cho Tô Thụy. Hai người một người tìm bên trái một người tìm bên phải.

“Niên trưởng, em đã thú nhận tình cảm với Thần Cách rồi!” Tô Thụy rất dễ dàng nói ra khỏi miệng.

Mạc Tạt ngăn người ra nhưng không có nói gì hết. Biết rất rõ ràng Thần Cách cự tuyệt cô ấy, Mạc Tạt cảm giác mình nếu như ở nơi này làm bộ cái gì cũng không biết mà hỏi kết quả, vậy thì mình quá gian trá rồi. Cậu đối với Tô Thụy có trồng một cảm giác áy náy không giải thích được. Vốn là cậu vẫn muốn tìm cơ hội đem chuyện của mình và Thần Cách thẳng thắn nói cho Tô Thụy biết, nhưng mà không biết từ lúc nào cậu đã bỏ lỡ thời điểm tốt nhất, dẫn đến tình huống càng ngày càng khó để cho người ta mở miệng.

Tô Thụy nói tiếp: “Giống như với dự đoán, em đã bị cự tuyệt rồi đây!”

“Chuyện này, đều là do anh đã nói những lời có chút kì quái.”

Tô Thụy lắc đầu: “Không phải đâu, em còn muốn cảm ơn niên trưởng nữa là. Mặc dù em biết rõ cậu ấy sẽ không tiếp nhận, nhưng em chỉ là muốn nói cho Thần Cách cảm giác của em đối với cậu ấy mà thôi. Ít nhất hiện tại cậu ấy cũng đã biết tâm ý của em rồi, nói thật, em cũng thoải mái hơn, không cần cố ý giấu giếm và tránh né nữa.”

“Thật không, vậy thì tốt rồi.” Mạc Tạt nhón chân lên rút ra một quyển sách ở phía trên: “Tìm được rồi!”

“Thật tốt quá, đúng rồi!” Tô Thụy lục lọi, tìm kiếm trong túi xách, sau đó lấy ra một tấm giấy nhỏ màu trắng: “Cái này cho anh!”

“Đây là cái gì vậy?”

“Vé mời tham dự hội nghị liên đoàn của hội học sinh.”

Hội học sinh? Đúng rồi! Tô Thụy hình như là thành viên của hội học sinh. Mạc Tạt loáng thoáng nhớ lại thời điểm mới vừa vào học. Đoạn thời gian đó thường thấy cô ấy và Thần Cách ở chung một chỗ, còn tưởng rằng bọn họ là người yêu của nhau. Sau đó hỏi Thần Cách thì hắn nói đây chẳng qua là Tô Thụy vẫn muốn mời hắn vào hội học sinh mà thôi.

“Niên trưởng, cho em mượn điện thoại một chút.”

“Chờ một chút!” Mạc Tạt cho là Tô Thụy không có mang theo điện thoại di động, lấy điện thoại di động của mình ra đưa cho cô ấy. Tô Thụy nhanh chóng bấm bấm, sau đó trả lại cho Mạc Tạt: “Em đã lưu số điện thoại của em vào máy anh rồi. Trong vé mời có ghi thời gian và địa điểm. Lúc anh đến đó thì liên lạc với em nhé.”

“Không cần đâu, em cho người khác cái vé này đi.” Mạc Tạt cự tuyệt.

“Đã nói anh không cần khách khí như vậy rồi mà, em đi trước.” Tô Thụy đem vé mời nhét mạnh vào trong tay Mạc Tạt, sau đó chạy đi.

Mạc Tạt nhìn hướng Tô Thụy rời đi. Nghĩ lại, ban đầu cũng là nhờ Tô Thụy mà mình mới phát hiện tình cảm của mình đối với Thần Cách.

Lúc đang nghĩ như vậy, có một người đứng bên kia rút vài cuốn sách ra: “Người ta cũng đã đi rồi, cậu còn nhìn chi nữa.” Chủ nhân của giọng nói không chút phật phồng này khẳng định chính là An Na. Mạc Tạt nghiêng đầu, mặt giật mình. An Na đang đứng ở kệ sách bên kia, Mạc Tạt tap chỉ có thể xuyên thấu qua khoảng trống của kệ sách nhìn được khuôn mặt của An Na.

“Trời, An Na? Tại sao cậu lại ở chỗ này?”

An Na cũng không trả lời vấn đề của Mạc Tạt: “Tôi đã nghe được toàn bộ rồi nha!”

“Cậu nghe được cái gì?”

“Cô bé khi nãy thật đáng yêu làm sao, còn tặng cho cậu vé tham dự đại hội liên đoàn.”

Mạc Tạt hoàn toàn không thấy được mập mờ trong giọng của An Na: “Cậu nói Tô Thụy à? Cô ấy thích Thần Cách.”

An Na cũng hoàn toàn không nghe Mạc Tạt giải thích: “Không quan tâm, tôi sẽ không nói cho Cách biết.” Biểu lộ của An Na cũng không giống như đang nói đùa.

“Cái gì chứ? Mặc dù cô ấy cho tôi tấm vé này nhưng tôi cũng sẽ không đi.”

“Sao vậy? Là bởi vì sợ Cách sao? Tôi sẽ không nói cho Cách biết đâu. Hơn nữa, một nơi như đại hội liên đoàn ngàn vạn cũng không có gặp Cách đâu.”

“Này này, cậu xem tôi là ai chứ? Vấn đề ở đây không phải là sợ hay không sợ, mà là tôi căn bản không muốn đi.”

“Con bé khi này so với Thần Cách thì dịu dàng hơn rất nhiều nha, cảm giác ở cùng người này chắc chắn không giống với cảm giác ở cùng Thần Cách. Cho tới bây giờ cậu không nghĩ là nên thử cảm giác mới lạ một chút sao?”

“Mặc dù những chuyện khác tôi không dám bảo đảm, nhưng đời này có một việc, tôi tuyệt đối sẽ không làm!”

“Chuyện gì?” Khó có thể gây hứng thú cho một người luôn luôn lãnh đạm như An Na.

“Đi thích người khác, ngoài Thần Cách!” Mạc Tạp nói những lời này, vẻ mặt cũng không phải như đang nói giả vờ, mà là rất nghiêm túc.

An Na cười nhạo: “Người như cậu thật đúng là không thú vị.”

Mạc Tạp vốn là muốn kháng nghị sự cười nhạo của An Na, nhưng ý thức được An Na là An Na. Trong đầu cậu không bao giờ quên An Na rất lợi hại, chỉ thua mỗi Thần Cách. Mạc Tạp đột nhiên nhớ tới chuyện chính sự của mình, hoảng hốt vội nói tạm biệt.

“Tôi còn có chuyện phải làm, không thèm nghe cậu nói nữa. Tôi đi trước nhé.” Mạc Tạp tùy tiện để vé mời trên kệ sách, sau đó cầm sách của mình lên, phất tay với An Na một cái rồi mới rời đi. Tiếng bước chân của Mạc Tạp càng ngày càng xa.

“Cậu nghe hết rồi chứ?” An Na quay đầu sang nhìn một người đang dựa lưng vào giá sách đọc sách, là Thần Cách. Hôm nay hiếm hoi mới gặp được một chuyện ngẫu nhiên như vậy, còn tưởng Mạc Tạp sẽ vui vẻ nhận lời.

Thần Cách khép quyển sách lại, ngón tay thon dài cầm cuốn sách khẽ đẩy vào trong kệ sách.

Tên kia (Mạc Tạp), lại nói lời đáng yêu như vậy!~

46. Chương 46: Tôi Tuyệt Đối Sẽ Không Làm Một Chuyện (2)

Chương 46: Tôi tuyệt đối sẽ không làm một chuyện

Mạc Tạp đang ngồi học thì nhận được tin nhắn của Thần Cách.

“Mau ra đây một chút!”

Ra lệnh như vậy là có ý gì đây? Coi mình là ai vậy? Cái này ngay cả một tên tù nhân cũng không khốn kiếp như vậy. Mạc Tạp giơ tay xin phép giáo viên đi ra ngoài, sau khi nhận được sự đồng ý của giáo viên cậu nhanh bước đi ra ngoài. Nhìn bốn phía, cậu phát hiện hành lang một bóng người cũng không có. Phản ứng đầu tiên của cậu chính là khẳng định mình đã bị trêu chọc. Cậu tức giận nhe nhe răng, lúc chuẩn bị đi trở về lớp thì điện thoại di động lại nhận được một tin nhắn.

“Đi lên 60 nấc của cầu thang.”

Rốt cuộc đang làm cái gì đây. Mạc Tạp mặc dù không hiểu, nhưng vẫn một hơi bò lên. Đến nấc thang thứ 60, cậu vừa vận nhìn thấy một cánh cửa. Mạc Tạp đẩy cửa ra, trước mắt hiện lên một mảnh trống trải. Đây là lầu cuối cùng của trường, đã cũ kĩ. Trên tường có những vết rạn nứt, bên dưới còn có rêu xanh. Bởi vì là lầu cuối nên chỗ này gió thổi rất mạnh. Gió thổi những chiếc lá cây bay tứ tung. Thần Cách dựa lưng về phía cậu, tựa vào lan can nhìn học sinh đi lại ở phía dưới.

“Đến rồi à.” Thần Cách xoay người.

“Biết là tôi đang học mà còn cố ý gọi tôi tới, làm trễ nải thời gian quý giá như vậy. Nếu như không phải là chuyện quan trọng gì, tôi sẽ đi về ngay.”

“Ngược lại tôi muốn hỏi cậu có muốn nói với tôi chuyện gì hay không.” Thần Cách từng bước một đến gần Mạc Tạp.

“Rõ ràng là cậu tìm tôi!”

Thần Cách hướng về phía Mạc Tạp đưa tay ra, động thủ: “Đưa đây!”

“Đưa cái gì?”

Thần Cách đi tới, lục lọi quần áo Mạc Tạp một trận.

“Nhấn tin kêu tôi đi ra ngoài chỉ vì muốn sờ soạng thân thể tôi giữa ban ngày sao? Cậu quá hạ lưu nha!”

“Bớt dài dòng.”

“Cậu đã sờ còn chê tôi dài dòng sao?” Mạc Tạp né tránh: “Đừng có sờ chỗ đó, ha ha, nhột quá, a ha ha, bên kia cũng đừng sờ. Cậu đừng gây thơ nữa mà, lớn như vậy còn chơi cái trò chột cù lét này.”

Thần Cách tìm được điện thoại di động liền đem Mạc Tạp ném sang một bên. Thần Cách bấm điện thoại của Mạc Tạp, nhìn vào màn hình.

“Làm gì vậy? Muốn kiểm tra ta tin nhắn sao? Chuyện như vậy không phải là nên lén lút làm sao?”

“Chẳng qua là có lòng tốt giúp cậu xóa bớt mấy cái tin rác mà thôi.”

Mạc Tạp tiến tới, muốn nhìn Thần Cách rốt cuộc đang làm gì, sắc mặt thay đổi: “Cậu làm cái gì vậy, làm lộn xộn điện thoại di động của tôi hết rồi!” Mạc Tạp đưa tay muốn cướp lại nhưng bị Thần Cách đẩy ra: “Ban đầu tôi chỉ muốn thủ tiêu số điện thoại của Tô Thụy. Nhưng mà bây giờ tôi phải xóa hết số của nữ sinh trong danh bạ rồi.”

Mạc Tạp sững sốt, xem ra An Na đã đem chuyện khi nãy nói cho Thần Cách biết. Vậy mình nói gì hắn cũng biết luôn rồi sao? A

Tên ma nữ An Na đúng là miệng rộng mà.

“Cậu trả điện thoại di động cho tôi đi!”

“Danh bạ điện thoại của cậu có lưu một mình số của tôi là được rồi.”

“Cậu đùa gì thế!! Không được tự tiện quyết định!” Mạc Tạp đưa tay ra cướp điện thoại nhưng bị Thần Cách đẩy ra. Thần Cách tiếp tục lật tìm danh bạ, đột nhiên ngừng động tác. Thần Cách nhìn chằm chằm màn hình.

“Này, đây là cái gì?” Thần Cách cầm điện thoại đưa đến trước mắt Mạc Tạp. Sắc mặt Mạc Tạp lại một lần nữa thay đổi, lỗ tai kéo dài nóng lên. Trên màn hình là số điện thoại của Thần Cách. Cậu lưu số của Thần Cách với tên là: cực kỳ thích.

Xong rồi, không còn mặt mũi nào đi gặp ai rồi. Cuộc sống đã bị hủy diệt chỉ vì 3 chữ này. Niềm xấu hổ trong lòng Mạc Tạp đang nhanh chóng bùng nổ.

“Tôi nói cậu nghe, cậu làm vậy là có ý gì đây?” Lời của Thần Cách mang theo nhè nhẹ trêu chọc.

Mạc Tạp muốn chảy máu mũi: “Cậu đừng quá đắc ý. Tôi, tôi cũng, tôi chẳng qua là, chẳng qua là...” Đã không biết biện minh như thế nào, cậu chỉ có thể “thẹn quá hóa giận” đoạt lấy điện thoại di động trong tay Thần Cách, lui về phía sau một bước. Cậu kiểm tra danh bạ của mình. Chỉ có số của Tô Thụy là biến mất, số của những người khác vẫn còn. Người này cố ý đem số của hắn dời đến đầu danh bạ, cũng chỉ là vì chuyện như vậy a.

“Tôi cũng có!”

Lời này không giải thích được, chưa mở đầu đã kết thúc.

“Cậu cũng có cái gì?”

“Một chuyện tuyệt đối sẽ không làm. Muốn biết sao?” Thần Cách nhàn nhạt hỏi.

Muốn làm mình tò mò sao? Mạc Tạp cũng muốn biết.

“Là chuyện gì? Cậu tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì?”

“Để cho cậu thích người nào khác, không phải là tôi.” Giọng nói của Thần Cách êm ái, ở trong không khí biến thành một cái bẫy dễ bị mắc nhất.

“Cho nên...” Thần Cách nghiêng người về trước, môi dính vào bên tai Mạc Tạp: “Cậu không được đi đến chỗ đó, đằng hoàng sống bên cạnh tôi là được rồi.”

Mạc Tạp kinh ngạc, không biết tay nên nên để chỗ nào. Cậu lui một bước, muốn nhìn rõ biểu cảm của Thần Cách. Thần Cách đứng thẳng lại, Mạc Tạp ngẩng đầu lên nhìn. (Chiều cao có chênh lệch ^^) Hai người cách nhau một bước chân. Gió xốc xếch thổi trên đầu cuối, đem hơi thở của Thần Cách, hơi thở của Mạc Tạp, tất cả đều quấn quýt chung một chỗ.

Là do thế giới quá yên tĩnh, hay là tiếng nhịp tim quá lớn? Vì sao tai lại nghe rõ ràng như thế? Tiếp tục như vậy, sẽ bị người khác nghe thấy mất thôi.

47. Chương 47: Tiến Tới Gần Một Chút Xíu

Chương 47: Tiến tới gần một chút xíu

Một tờ lịch lại bị một bàn tay thô bạo xé đi. Đối với chuyện thời gian đang trôi qua thật nhanh, con người hiện ra vô cùng nhỏ bé, chỉ có thể luống cuống, khựng hoảng chấp nhận, mặc cho năm tháng làm hao mòn khuôn mặt và lưu lại những ký ức trong đầu.

Tháng bảy đã đến gần, khí trời bắt đầu thay đổi đến khốc liệt. Mặt đất bên ngoài phòng học bị ánh nắng gay gắt nẫu chín. Bầu trời một mảnh xanh lam, không có mây, không có gió, chỉ còn dư lại không khí nóng gắt muốn đốt người. Bởi vì trong phòng học có máy lạnh, không khí vô cùng dễ chịu, làm cho người ta dễ dàng mơ màng buồn ngủ. Mạc Tạp xoa xoa mắt, che miệng lại ngáp lên ngáp xuống. Chuông tan học vang lên, rất nhiều bạn học vừa định gục xuống bàn ngủ thì giáo viên một bên dọn dẹp giáo án, một bên nói: “Giờ tự học tối hôm nay, tất cả mọi người trong lớp nhất định phải có mặt đông đủ. Trường của chúng ta phối hợp với các trường tại thành phố X tổ chức một cuộc so tài tiếng Anh. Ba người đạt điểm cao nhất sẽ đến thành phố X để tham gia vòng chung kết.”

Tiếng kêu rên phía dưới nổi lên: “Thầy ơi, đây là một cuộc thi tài, không phải là tự nguyện đăng kí tham gia sao?”

Giáo viên nghiêm túc nói: “Tất cả nhất định phải tham gia. Cũng có thể mượn cơ hội này kiểm tra năng lực tiếng Anh của mình tới đâu luôn đi. Các em sắp là sinh viên năm thứ tư đại học rồi, còn muốn chơi bời sao?” Giáo viên nói xong liền ôm cặp rời đi.

Giáo viên đang nói cái gì, Mạc Tạp không có nghe lọt bao nhiêu, chẳng qua là ngăn người nhìn bên ngoài cửa sổ. Càng đến gần cái ngày đó, trong lòng Mạc Tạp sẽ càng không cách nào lắng xuống. Những kỉ niệm cũ kỹ kia sẽ không bởi vì bị chôn vùi tận đáy lòng mà bị quên lãng, cũng sẽ không bởi vì mới nhớ lại mà bị thay thế.

Vào buổi trưa, Mạc Tạp không có xuống phòng ăn. Hôm nay người yêu của Ngũ Khu Dương là Tiểu Nam Hữu, đã làm cho hắn một bữa trưa tình yêu thật sang trọng. Sở dĩ nói sang trọng là bởi vì cái hộp bên ngoài đẹp mắt cộng thêm thức ăn bên trong nhiều đến nỗi có thể đủ cho 10 người ăn. Mạc Tạp cũng được Ngũ Khu Dương bố thí ột chút.

Tiểu Nam Hữu gấp chút đồ ăn bỏ vào trong miệng Ngũ Khu Dương. Gương mặt đẹp trai của Ngũ Khu Dương thỏa mãn đến khoa trương, cũng không biết là làm cho ai nhìn. Trong khi ăn, khóe miệng của Tiểu Nam Hữu có dính một chút đồ ăn. Ngũ Khu Dương đưa tay nhẹ nhàng giúp hắn lau: “Thật là, không cẩn thận gì hết. Đúng thật là một con mèo đói!”

Mặt Tiểu Nam Hữu đỏ lên, cuống quýt sờ miệng mình một cái: “Tớ mới không phải mèo đói. Cậu nói như vậy lần nữa, coi chừng tớ không để ý tới cậu!”

“Được, được, cậu không phải là mèo đói. Không cho phép không để ý tới tớ.”

“Nếu như tớ không để ý tới cậu thật, cậu sẽ làm sao?”

Ngũ Khu Dương kéo Tiểu Nam Hữu vào trong lòng ngực của mình: “Tớ sẽ không ngừng dụ dỗ cậu, thương cậu, hôn cậu, cho đến khi nào cậu quan tâm tớ thì ngừng!”

Tiểu Nam Hữu đưa ngón tay ra, đâm ngực Ngũ Khu Dương một cái: “Vậy tớ sẽ tạm thời tha cho cậu.”

“Thật là đáng yêu, yêu cậu chết đi được!”

“Không cho phép nói chết!” Tiểu Nam Hữu dùng ngón tay trở chặn miệng Ngũ Khu Dương lại: “Nếu như cậu chết, tớ...”

Hai người này đang đóng phim sao? Mạc Tạp cảm thấy lạnh sống lưng. Hai người này bây giờ đang làm diễn viên chính trong một bộ phim BL sao? (BL = boylove)

“Để lão tử nghe thấy cuộc nói chuyện giống vậy một lần nữa, hai người các cậu sẽ chết thảm!” Thần Cách ngẩng đầu lên, ngón tay không ngừng gõ gõ bàn, một bộ dáng muốn đánh người.

Ngũ Khu Dương lau miệng một cái, sau đó đưa ánh mắt đặt vào Mạc Tạp đang ở một bên ngủ ngơ, nói: “Cậu cũng nên học hỏi một chút đi, đừng cả ngày cứ giống như một con chuột chù. Người yêu phải dành cho nhau nhiều cử chỉ thân mật. Thỉnh thoảng dặt tay nhau đi tản bộ bên bờ sông một chút, cùng ngồi ngắm sao, nói cho nhau nghe những mơ ước của mình. Hay là cùng nhau ở trong phòng chơi cái gì đó thật vui vẻ, chẳng hạn như dùng gối nằm để đánh nhau. Đây mới là bản chất của tình yêu, cậu có hiểu hay không a? Tất cả đều phải thật lãng mạn.”

“Xỉa.Cậu đúng là bán cái mông! Nếu tôi học theo các cậu, lão tử ngay cả cái mông cũng sẽ mọc sừng.” Mạc Tạp cầm chiếc đĩa đi vòng qua Thần Cách, ngồi xuống bên phải của hắn. Nghĩ lại, hình như cho tới bây giờ mình cũng chưa từng cùng Thần Cách nắm tay nhau. Lần nào cũng đều là mình bị hắn bắt lấy cổ tay, lôi cánh tay. Ngay cả cùng tản bộ còn chưa có nữa, nói chi là ngắm sao, tâm sự. Chính cậu suy nghĩ thôi cũng đã cảm thấy không được tự nhiên rồi, chớ đừng nói chi là Thần Cách. Có lẽ đã tạo thành thói quen cùng Thần Cách chung sống như vậy. Cho tới bây giờ Mạc Tạp cũng không muốn cùng Thần Cách làm những chuyện lãng mạn, đến những nơi lãng mạn. Cậu chỉ muốn cứ như vậy sống bên người Thần Cách, cứ như vậy mỗi ngày bồi đắp tình cảm thêm một chút, cứ như vậy ngày qua ngày. Thật sự, cậu chỉ muốn như vậy.

An Na nhìn động tác của Mạc Tạp, cô phát hiện mỗi lần Mạc Tạp ăn cơm, nếu như ban đầu cậu ngồi bên trái cũng sẽ đặc biệt đi vòng qua bên phải của Thần Cách. Chẳng lẽ là vì Mạc Tạp muốn ngồi ở nơi gần trái tim của Thần Cách? Nhưng mà bên trái mới là nơi gần hơn một chút mới đúng chứ. Vẫn là có chút khó hiểu, nhất định phải ngồi bên phải mới ăn cơm được sao?

“Mạc Tạp, cậu làm gì mà mỗi lần ăn cơm đều ngồi bên phải Thần Cách vậy?” An Na hỏi.

Mạc Tạp nhai thức ăn, ngẩng đầu lên nhìn An Na đột nhiên nói ra vấn đề kỳ quái, sững sốt một chút: “Chuyện này sao? Bởi vì Thần Cách là thuận tay trái, cho nên ngồi bên trái tôi sợ cản trở hắn gấp thức ăn.” Mạc Tạp như không có chuyện gì xảy ra, trả lời xong sau lại tiếp tục ăn cơm. An Na có chút giật mình, Mạc Tạp người này rất quan tâm tới Thần Cách, ngay cả mình cũng không có nhận ra.

Mạc Tạp rướn cổ lên, nhìn quanh bàn để đẩy thức ăn một cái. Cậu đang muốn lấy cái đĩa đồ ăn cay trước mặt Ngũ Khu Dương về phía mình, Thần Cách lại nhanh tay kéo cái đĩa đồ ăn đó tới trước mặt cậu. Mạc Tạp có chút giật mình. Xem ra mình thường ăn đậu rang cay đến tột độ người của ông chủ Trần và những món ăn cay khác, cho nên hắn biết khẩu vị của mình. Cậu gấp một chút đồ ăn bỏ vào trong miệng mình, cười híp mắt hướng về phía Thần Cách nói cảm ơn: “Cảm ơn cậu!”

Thần Cách liếc mắt Mạc Táp một cái, lạnh lùng nói: “Cũng không có gì, chẳng qua là tôi muốn ăn một mình mà thôi.”

Mạc Táp trừng trợn mắt, gấp một đồng đồ ăn bỏ vào trong chén của mình: “Vậy cũng đừng trách tôi một cọng rau cũng không để lại cho cậu nha!~”

Mọi người ăn cơm rất ào ào, Mạc Táp rất nhanh đã no rồi. Cậu dựa lưng vào ghế, sau đó nhìn xung quanh một cái. Những người khác cũng đã ăn xong rồi, chỉ còn dư lại An Na vẫn ở chỗ đó ăn. Người phụ nữ này xảy ra chuyện gì đây? Ở trước mặt năm người đàn ông lại thần nhiên ăn nhiều như vậy.

“Bọn phụ nữ các cậu không phải là rất sợ mập sao? Cậu ăn nhiều thức ăn chứa chất béo như vậy, không sợ mập à?” Mạc Táp có lòng tốt nhắc nhở An Na.

Quảng Lý là một người vô cùng cầu thả. Cơm nước xong, bởi vì quá no nên hắn cởi nút quần jeans ra, sẵn tiện kéo khóa quần xuống. Hắn ngồi ở chỗ đó bình tĩnh nhìn An Na, sau đó nét mặt bình tĩnh đưa tay phải ra đặt trên ngực An Na: “Bộ ngực là một con sông sâu, ăn nhiều đồ ăn đi nữa cũng sẽ không biến thành cao nguyên. Ông trời chính là tàn khốc như vậy. Cậu hãy giống như tôi đây nè, nhanh chóng chấp nhận sự thật này đi.”

Mạc Táp một bên sắc mặt sợ đến tái xanh. Quảng Lý xem An Na không phải là phụ nữ sao? Đâu có người đàn ông nào tùy tiện ngay trước mặt nhiều người làm loại động tác như vậy!!!!

An Na cũng rất bình tĩnh, ngừng động tác ăn, cúi đầu liếc mắt nhìn tay của Quảng Lý, sau đó ngẩng đầu nhìn Quảng Lý: “Rút tay ra khỏi bộ ngực mau!”

“Nhưng tôi chưa có sờ trúng cái gì hết mà. Cậu xác định bộ ngực của cậu ở chỗ này sao?” Quảng Lý lại nhún qua nhún lại xác định chừng nửa ngày, biểu cảm đang rất nghiêm túc suy tư. Cũng bởi vì quá nghiêm túc, loại phản ứng này mới càng làm cho người khác nổi giận!

Khóe miệng An Na động đậy một cái. Cô đứng lên, đi tới chỗ trống của phòng họp: “Quảng Lý!”

Quảng Lý kéo khóa quần lên, đi tới chỗ An Na. Sau đó nghênh đón hắn chính là một cái tát kinh hoàng, một cú giựt trở, giựt đầu gối liên hoàn. Cuối cùng kết thúc của Quảng Lý chính là một cú té kinh điển trong lịch sử. An Na mặt vô biểu cảm vỗ vỗ tay: “Chất béo đã tiêu tan hết!” Tiếp theo, An Na tiếp tục quay trở lại bàn, ngồi xuống bắt đầu ăn. Quảng Lý như thường ngày đứng lên, vỗ vỗ bụi bặm, đi lại bàn ăn, kéo khóa quần xuống lần nữa: “Tâm sự xong rồi sao?” Từ đầu đến cuối mặt hắn vẫn bình tĩnh.

“Cậu có thể có chút phản ứng của người bình thường nên có hay không!!” Mạc Táp lại phát điên.

Kể từ khi chơi chung nhóm với những người này, mỗi ngày Mạc Táp đều tự nhủ với mình là phải quen, nhất định phải quen dần tính tình của bọn họ. Nhưng bất kể là cố gắng bao nhiêu, cậu vẫn không có biện pháp ức chế tâm trạng muốn trào máu họng và nổi điên của mình.

Ngũ Khu Dương nhẹ nhàng che ánh mắt của Tiểu Nam Hữu: “Đừng bị bọn họ hù dọa nha. Bọn họ đều là những người kỳ lạ, đặc biệt là cái ông chú hung dữ mới vừa hét lớn đó, rất đáng sợ!”

“Tại sao lại nói tôi là một ông chú hung dữ? Ngũ Khu Dương, tôi chẳng phải chỉ lớn tuổi hơn cậu có một chút thôi sao? Sao cậu lại đâm vào nỗi đau của tôi?”

“Tôi nhất định phải đâm. Tôi nhỏ hơn cậu, còn khỏe mạnh hơn cậu nữa. Như thế nào? Cậu có quá nhiều nỗi đau, muốn đâm cũng đâm không hết.” Gương mặt Ngũ Khu Dương đắc ý.

Lời của ngũ Khu Dương khiến cho Mạc Táp có mấy giây sợ run, mình có quá nhiều nỗi đau? Hình như đúng là như vậy. Nhưng Mạc Táp rất nhanh khôi phục dáng vẻ lại, giận đến cắn răng, quay đầu nhìn chằm chằm Thần Cách: “Thần Cách!”

Thần Cách hờ hững nhìn Ngũ Khu Dương: “Tóc cũng đã bị cắt, cậu còn đẹp trai ở chỗ nào?”

Lời của Thần Cách giống như một mũi tên nhọn xuyên thấu vào thân thể Ngũ Khu Dương. Tóc dài bị cắt đi là một cơn ác mộng mà hắn khó quên được nhất. Nỗi đau này lại bị Thần Cách gắt gao đâm trúng. Khóe mắt Ngũ Khu Dương lại có chút hơi sương, mặc dù bây giờ hắn đã quen với mái tóc ngắn nhưng hắn vẫn

nhớ mái tóc dài trước kia của mình. Mạc Táp đứng sau lưng Thần Cách, như đứng sau một bức tường dài hùng mạnh, không ai dám đụng vào.

Mạc Táp xem thời gian một chút: “Nguy rồi, tôi phải đi về nhà lấy mấy bộ quần áo mùa hè. Chần chừ một hồi cũng sẽ không kịp cuộc so tài tiếng Anh tối nay. Vậy tôi đi trước.” Mạc Táp nhìn Thần Cách, giống như đang hỏi hắn có đồng ý hay không. Quả nhiên Thần Cách không gật đầu, cậu đứng như khúc gỗ tại chỗ. Hồi lâu, Thần Cách mới gật đầu một cái, cậu mới biến mất thật nhanh.

Sau khi Mạc Táp đi, Tiểu Nam Hữu cũng dọn dẹp, cầm thức ăn thừa và mấy cái bọc ni lông đi ra ngoài ném vào thùng rác.

“Bắt nạt Mạc Táp nữa xem, tóc cậu dài ra tôi sẽ dùng kéo cắt hết!” Thần Cách nói.

“Dựa vào cái gì mà cậu có thể bắt nạt Mạc Táp, còn tôi thì không?” Ngũ Khu Dương la hét kháng nghị

“Tôi là ai, cậu là ai?”

“Lòng của tớ thật là đau, không công bằng. Thần Cách, cậu quá thiên vị Mạc Táp rồi đó. Tớ nhớ trước kia tớ mới là người cậu thích nhất, bây giờ cậu lại thay đổi. Tớ muốn tuyệt giao với cậu.”

Thần Cách đối với oán giận của Ngũ Khu Dương bịt tai như không nghe thấy. Hắn nhìn về hướng Mạc Táp rồi đi, gần đây người này giống như có chút không được bình thường cho lắm.

Về đến nhà, Mạc Táp vừa đứng lúc gặp Cung Dung mới vừa thức dậy: “Con đã về rồi à?”

“Dạ, con cần lấy một số bộ quần áo mùa hè.”

“À, đúng rồi, số điện thoại của Thần Cách là gì vậy? Lần trước đứa nhỏ này tặng mẹ cái bàn chơi mạt chược mà mẹ chưa có cơ hội cảm tạ.”

“Chuyện như vậy không cần cảm tạ đâu mẹ.” Mẹ cứ an tâm nhận món quà đó đi, đây chính quà do con trai của mẹ bán cái mông để đổi lấy đó. Mạc Táp chắc chắn là sẽ không đem câu nói kế tiếp nói ra khỏi miệng.

“Một người có nhân cách như mẹ sao lại dạy dỗ ra một thằng con không có nhân cách như con vậy? Cho mẹ, nhanh lên một chút!”

Mạc Táp bất đắc dĩ lấy điện thoại di động ra, đột nhiên con mắt trái của cậu nháy nháy liên tục. Cậu không hiểu sao lại bị vậy nhưng cũng không có quan tâm gì mấy. Cậu đọc số điện thoại của Thần Cách cho Cung Dung, sau đó xoay người đi vào phòng lấy quần áo.

Cung Dung bên lưu số vào danh bạ, bên hỏi: “Mạc Táp!”

“Dạ?”

“Tuần sau muốn cùng đi sao?”

Tay Mạc Táp ngưng động tác, hồi lâu, lại tiếp tục bắt đầu sắp xếp quần áo: “Ồ trường có việc con không đi được!”

“Thật không? Đám giỗ năm nay của ba, con không chuẩn bị đi được sao?” Chuyện đã qua lâu như vậy nhưng cậu còn chưa chịu chấp nhận sự thật này. Thậm chí cho tới bây giờ, cậu cũng không có nhắc tới. Đến cuối cùng, giống như cơn bệnh hiểm nghèo tái phát, làm cậu đau đớn trong lòng. Trong lòng Cung Dung hiểu, nếu như Mạc Táp không chấp nhận sự thật đau buồn này, cậu sẽ rất khó khăn để đi tới cuộc sống sau này.

48. Chương 48: Thân Thể Và Tâm Trí Dơ Bẩn

Chương 48: Thân thể và tâm trí dơ bẩn

Mạc Táp đại khái cũng đoán được Thần Cách - ngôi sao tỏa sáng của trường - sẽ bị đưa đến thành phố X để tham gia cuộc so tài tiếng Anh. Mặc dù nghe Ngũ Khu Dương bảo là phải tham gia trận chung kết đầu tiên, sau đó chờ kết quả mới chính thức xuất hiện tại trận chung kết cuối cùng, thuận tiện hơn nữa là tranh thủ thời gian chờ đợi có thể tăng cường giao lưu, học hỏi giữa hai trường. Nhưng mà đi một tuần cũng có hơi lâu một chút, hơn nữa Ngũ Khu Dương lại hạng 2 vòng trường, còn An Na và Quảng Lý cũng đều đạt hạng nhất cho nên cũng đều đi. Bốn người đều đi, bỏ lại một mình Mạc Táp - một người nhỏ bé, bình thường - ở lại, phởn cậu cũng có thể tức giận đến khắc ra một xô máu tươi.

Trước khi đi, hai người ở trong phòng đều không có nói chuyện với nhau. Mạc Táp giúp Thần Cách thu xếp một số món đồ đơn giản, tiễn Thần Cách đến thang máy. Chẳng qua là đến thành phố X mà thôi, Mạc Táp không muốn làm trì hoãn việc của Thần Cách. Mặc dù cậu tự nói với mình như vậy, nhưng trong đáy lòng, cảm giác muốn ôm chặt lấy Thần Cách lại không thể kiềm chế được. Mạc Táp kéo vạt áo của Thần Cách lại.

“Sao?”

“Muốn hôn tiếp!” Mạc Táp nhìn chằm chằm Thần Cách.

Thần Cách cúi đầu, Mạc Táp nhón chân lên, chạm môi Thần Cách, đầu lưỡi quần quít sau đó tách ra.

“Còn phải hôn nữa!”

Thần Cách lần nữa hôn lên môi Mạc Táp, cho đến khi Mạc Táp hô hấp có chút khó khăn mới buông ra. Mạc Táp có chút muốn suyễn, cười cười không chịu thua: “Còn phải hôn nữa sao? Cái gì đây? Thì ra cậu cũng có khả năng này!”

Mạc Táp khiêu khích Thần Cách, Thần Cách nheo mắt lại, lông mày phù phiếm đón nhận khiêu khích của Mạc Táp, tay phải buông ra, giỏ đồ rơi xuống đất. Thần Cách đưa tay nâng cằm Mạc Táp lên: “Xem ra, phải để cậu biết hậu quả của chuyện dám khiêu khích tôi là cái gì.”

“Sợ cậu à? Tôi mới sẽ không vì một cái hôn liền...” Lời của Mạc Táp còn chưa nói xong, Thần Cách đã đẩy Mạc Táp tới phía trước, lưng Mạc Táp vừa vặn chạm được nút thang máy. Tay phải Thần Cách nâng cái ót của Mạc Táp, môi mang theo bá đạo hôn môi Mạc Táp, triền miên không ngừng, thỉnh thoảng khẽ cắn, thỉnh thoảng khẽ liếm. Mặt Mạc Táp không giấu được sung sướng, hô hấp nóng rực. Cứ như thế hai người quần quít hôn nhau. Tay của Mạc Táp đặt trên ngực Thần Cách, muốn đẩy hất ra, nhưng lại không có chút sức lực nào. Cậu chỉ có thể nắm thật chặt quần áo của Thần Cách, tiếp nhận Thần Cách đang không ngừng dùng sức. Lí trí của cậu bị Thần Cách cướp đoạt đi. Cửa thang máy bên cạnh bởi vì Mạc Táp vô ý thức đè vào nút mở nên chậm rãi mở ra, lại khép lại, mở ra, lại khép lại.

Hồi lâu, tay của Thần Cách bọc lại phần thân của Mạc Táp đã có phản ứng, tay của Thần Cách cách phần thân của Mạc Táp bởi lớp quần. Sau khi lấy được hài lòng của mình, Thần Cách buông Mạc Táp ra. Chân Mạc Táp mềm nhũn, cậu ngồi xuống đất, tựa vào tường, trên mặt có chút đỏ: “Cậu, cậu như vậy là xong rồi sao?” Làm lão tử và đệ đệ của lão tử biến thành như vậy.

Thần Cách nhếch miệng lên, bộ dáng kia thật là quá hư: “Chuyện còn sót lại chờ tôi trở về sẽ tiếp tục.”

“Cái gì??”

“Nếu không, làm sao cậu có thể lúc nào cũng nghĩ đến tôi!” Thần Cách đưa tay ấn đầu Mạc Táp xuống một cái: “Nhớ, chỉ ở quanh quần trong nhà!”

“Khẩu khí của cậu là có ý gì? Làm như tôi là chó của nhà cậu vậy.” Mạc Táp tức giận, Thần Cách ngồi xổm xuống, nhìn ánh mắt của Mạc Táp: “Ngoan ngoãn chờ tôi trở về, Mạc Táp.”

Mạc Táp vĩnh viễn không thể kháng cự Thần Cách kêu lên tên của mình. Từ lần đầu tiên cho tới bây giờ, mặc dù đã qua lâu như vậy, nhưng cảm giác hạnh phúc khi nghe Thần Cách gọi tên của mình không bao giờ suy giảm đi. Thần Cách cầm giỏ đồ lên, bước vào trong thang máy.

Tên khốn Thần Cách này, rốt cuộc bỏ vào người tôi bao nhiêu loại bùa chú đây.

Cửa thang máy đã bắt đầu đóng lại. Mạc Táp ở bên ngoài chặt vật đứng lên, đi ra ban công nhìn xuống, xuyên thấu qua không khí hồ hết của cổ động viên, nhìn Thần Cách thoát khỏi tầm mắt của mình.

Vì vậy, ngay cả hần cũng rời đi.

Thần Cách cách mình càng ngày càng xa, ngày giỗ cách mình càng ngày càng gần.

Mạc Tạt trở lên lầu 19, mở cửa liền thấy Hác Suất đang ngồi ở trên ghế sa lon. Hác Suất cầm bịch bánh rác rưởi trên tay, miệng không ngừng nhai. Khắp nơi đều là vụn bánh. Mạc Tạt nhìn Hác Suất một chút. Bạn bè của Thần Cách đều đi đến thành phố X tham gia cuộc so tài, còn bạn bè của mình chỉ có thể ngồi ở chỗ này xem đá bóng trên ti vi. Cậu cũng đi theo ngồi vào trên ghế sa lon, lấy một miếng bánh rác rưởi trong tay Hác Suất nhét vào trong miệng: “Tỉ số bao nhiêu rồi?”

“Mới 1:0 à!” Hác Suất nghiêng đầu nhìn lướt qua Mạc Tạt, sau đó lại tiếp tục xem ti vi. Hai giây sau, hần đột nhiên bị kinh sợ quay đầu sang: “Miệng của cậu bị làm sao vậy? Sưng đỏ rồi kìa.”

“Thật hay giả?” Mạc Tạt vọt tới trước gương.

“.....”

Thần Cách rời đi ngày thứ nhất, Mạc Tạt đã nằm mơ.

“Đây là cái chân bé nhỏ của tiểu Tạt nhà mình sao? Chỉ bằng một phần ba cánh tay của ba thôi. Con cười sao? Đang cười cái gì vậy?”

“Tiểu Tạt, con ngồi lên vai ba, con thấy được gì rồi?”

“Con thật ngoan, biết giúp ba bưng trà. Ba mua cho con món đồ chơi này nè, con thích không?”

“Nếu con quá mệt mỏi thì hãy uống một chút sữa tươi đi, rồi sau đó thì ngủ một giấc. Ba không cần con phải đứng hạng nhất, chỉ cần tiểu Tạt vui vẻ là được.”

“Hôm nay tại sao con trở về trễ như thế? Giáo viên gọi điện mời ba đến trường, con lại đánh lộn phải không?”

“Đây là gói thuốc lá ba phát hiện ở dưới gầm giường của con. Con bắt đầu hút thuốc lá từ khi nào?”

“Hôm nay phụ huynh của một bạn nữ trong lớp con tới tìm ba, nói con làm phiền con gái của người ta, làm con ngừi ta ảnh hưởng đến chuyện học.”

“Tiền ba để trên bàn là con lấy phải không? Con lấy để đi chơi game rồi phải không?”

“Ba thật rất phiền, có thể đừng quản con nhiều như vậy nữa được không? Con cũng có tự do mà. Cùng lắm thì ba chỉ sinh con ra thôi, ba không có quyền bắt con phải làm theo ý của ba.” Bất kể là con cái ở trước trước mặt ba mẹ nói những lời nóng giận, khó nghe hơn đi nữa thì cuối cùng vẫn được tha thứ, cho nên Mạc Tạt không hề sợ khi nói ra câu này. Đây cũng chính là câu nói cuối cùng mà Mạc Tạt nói với ba mình.

Sau đó cậu thấy được khuôn mặt của ba bởi vì mệt mỏi mà hiện ra có chút già nua, trên mặt nước mắt chảy xuống không ngừng. Mạc Tạt chật vật chạy đi, thậm chí không dám quay đầu lại nhìn ba mình một cái; sau đó nữa Mạc Tạt thấy ba mình mặc áo quần toàn màu trắng, thân thể lạnh như băng.

Tất cả mọi chuyện, đến lúc không còn cách nào vấn hồi, Mạc Tạt mới có thể nhận ra nhưng đã quá muộn.

Mạc Tạt tỉnh mộng, quần áo ướt đẫm mồ hôi. Trong bóng đêm trắng bạch, cậu ngồi dậy. Đây không phải là mơ, mà là hồi ức. Mạc Tạt không dám đụng chạm đến hồi ức đó. Ba cậu chết đi, là bởi vì bác sĩ đã chẩn đoán sai bệnh của ông. Mạc Tạt ghét bác sĩ đó, nhưng cậu còn chán ghét bản thân mình hơn. Hồi hận và áy náy vì những hành động vô cảm đối với ba mình đang hành hạ cậu. Cậu không phải là không muốn đi viếng thăm ba, mà là căn bản không có mặt mũi nào đi, cũng không cách nào tha thứ ỉn!

Thần Cách rời đi ngày thứ hai. Lúc cửa thang máy mở ra, Mạc Tạt phát hiện hành lang lầu 19 một mảnh đen nhánh. Là do đèn bị hư sao? Thợ sửa cũng không tới sửa nữa. Mạc Tạt lấy cái chìa khóa ra mở cửa, bên trong một con ma cũng không có. Hác Suất bình thường sẽ không về sớm như vậy đi. Đang chuẩn bị đóng cửa, một bàn tay đưa vào để ngăn cản cậu đóng cửa lại. Mạc Tạt sửng sốt, lúc cậu còn chưa có phản ứng kịp liền bị đẩy mạnh ra đằng sau. Bị đẩy té xuống đất, cái móng Mạc Tạt có chút đau, tức giận ngẩng đầu lên: “Người nào vậy?”

Từ ngoài cửa, một người đi vào. Sau khi vào phòng liền trở tay đóng cửa lại. Người đàn ông này nhìn quanh cả phòng một cái: “Phòng này không tệ lắm.” Giọng nói thô thô, rất khó nghe.

Một người đàn ông đột nhiên bước vào nhà khiến Mạc Táp cảnh giác, quan sát người đàn ông cao lớn trước mặt mình: “Con mẹ nó, rốt cuộc là người nào vậy? Chạy tới nơi này làm chi, cút ra ngoài cho tôi!” Người đàn ông gương mặt dài hình chữ điền, lông mày rậm, đôi mắt nhỏ, hai gò má có chút tàn nhang, đôi môi rất dày và màu sắc hơi đen.

“Cậu hỏi tôi là ai à? Tôi tên là Trương Thành Nhân!”

Mạc Táp từ dưới đất đứng lên: “Tôi không quen biết cậu. Tôi lặp lại lần nữa, đi ra ngoài cho tôi!”

“Cậu không quen biết tôi, nhưng tôi biết cậu. Cậu tên là Mạc Táp đúng không?” Trương Thành Nhân không khách khí đi tới trên ghế sa lon ngồi xuống nói tiếp: “Tôi không chỉ biết cậu, còn biết thằng tiểu tử đó tên Thần Cách, dĩ nhiên cũng biết quan hệ giữa 2 người là gì.”

“Tôi không hiểu cậu ở đây nói gì?” Mạc Táp thật sự là không nghĩ ra cái người này rốt cuộc là ai, sao lại biết chuyện của mình và Thần Cách?

“Vẫn còn giả bộ? Giả bộ còn chưa đủ nhiều sao? Bình thường giả bộ làm ra dáng vẻ ngây thơ, ở bên ngoài cũng rất ít nói chuyện, để cho người khác nghĩ cậu là người rất đáng hoàng. Thật ra thì cậu lúc nào cũng đang chờ đợi cơ hội, đang đợi cơ hội một người giống như Thần Cách xuất hiện, sau đó tận tình ở trước mặt nịnh nọt hần, cúi đầu phục tùng hần. Ngay cả tôn nghiêm của một người cũng không cần. Làm chuyện hạ tiện như vậy không thấy nhục nhã sao?”

Sắc mặt của Mạc Táp trắng bệch: “Không phải như cậu nói đâu!”

Trương Thành Nhân từ trên ghế salon đứng lên, đến gần Mạc Táp, gương mặt xấu xí cười lên: “Dám làm, lại không dám thừa nhận sao? Cậu nói là cậu không giống với những người phụ nữ khác sao? Sắc đẹp, tiền, nếu như hần chỉ là một phế nhân, không có những thứ đó, cậu có còn thích hần nữa không?” Lời của Trương Thành Nhân lại để cho Mạc Táp nhất thời không cách nào phản bác. Cho tới bây giờ cậu chưa từng nghĩ tới cái vấn đề này. Trương Thành Nhân từng bước tới gần, chèn ép Mạc Táp: “Cậu lúc nào cũng núp phía sau hần, cho nên đại khái quên mất xã hội này có nhiều điều thực tế lắm. Tôi nghĩ, chắc hần là cậu chưa nghe qua những lời ác ý dành cho chuyện giữa cậu và Thần Cách. Vậy tôi coi như có lòng tốt truyền đạt lời bàn tán ở bên ngoài nói cho cậu nghe nhe. Nhắc tới đồng tính luyến ái, đầu tiên là muốn ói. Không tại sao hết, chính là ghê tởm. Cái thế giới này nên nam là nam, nữ là nữ. Nếu như ai cũng đều giống như cậu vậy, không phải nam cũng không phải nữ, thế giới này không phải xong rồi sao?”

Đây đúng là lần đầu tiên Mạc Táp nghe được những lời thẳng thắn, bộc trực như vậy. Những lời nói khó nghe này, mặc dù Mạc Táp đã chuẩn bị tâm lý để đối diện, nhưng không ngờ rằng lúc trực tiếp nghe thấy sẽ khó chịu như thế.

“Cậu nói đủ chưa? Nếu cậu không đi ra ngoài, tôi sẽ phải báo cảnh sát.”

“Này, cậu càng tức giận, tôi càng muốn chơi tới cùng. Tôi không có ý định đi nhanh như vậy đâu. Người khác giao cho tôi nhiệm vụ tôi còn chưa làm xong thành đấy.”

Mạc Táp còn chưa phản ứng kịp, trên mặt liền bị đâm vào, lỗ tai cậu lùnh bùng. Lúc Trương Thành Nhân ra một đấm nữa, bị Mạc Táp giơ cánh tay lên cản lại, đưa ra chân đá vào trên bụng của Trương Thành Nhân. Trương Thành Nhân liền lùi lại hai bước: “Không nghĩ tới loại tiểu tử này còn có chút khí lực!” Nói xong xông lên đánh nhau với Mạc Táp. Tất cả đồ đạc trên bàn, trong hộp tủ đều bị rơi xuống đất, bể tan tành. Trương Thành Nhân chiếm lấy ưu thế, Mạc Táp một lần nữa lại bị vút té xuống đất. Mới vừa bị đánh một quyền máu từ bên trong xông ra, rơi từng giọt xuống đất. Mùi máu tanh trên miệng cũng khuếch tán ra. Mạc Táp lấy tay lau máu trên mặt của mình, toàn thân đau rất, chỉ có thể nằm trên mặt đất thở mạnh. Trương Thành Nhân cũng bị Mạc Táp làm cho chảy máu, nghiêng đầu nhổ nước miếng xuống đất: “Mẹ kiếp, tao xem mày còn có thể chống đỡ được bao lâu. Thần Cách không có ở đây, mày thật là đáng thương. Nhưng mà, bây giờ Thần Cách không phải quan trọng, xử lý mày trước, sau đó sẽ xử lý tên tiểu tử đó sau. Hần lợi hại như thế nào ta? Cùng lắm chỉ là một sinh viên năm thứ nhất mà thôi, có thể đánh lại tôi sao?”

Lời này của Trương Thành Nhân khiến Mạc Tạp trở nên mù quáng, từ dưới đất bò dậy, xông tới đánh một cú đấm vào mắt hắn: “Không cho phép cậu tìm Thần Cách gây phiền toái!”

Lực của cú đấm này rất lớn, làm thị lực mắt phải của Trương Thành Nhân mơ hồ. Trương Thành Nhân đau, sờ mắt một cái, then quá thành giận, nắm quần áo Mạc Tạp lên, đẩy cậu ép sát vào tường: “Buồn cười, bản thân chưa lo xong, lại rồi rãnh đi quan tâm những người khác. Hôm nay lão tử muốn làm nhục mày!”

Áo của Mạc Tạp bị Trương Thành Nhân dùng lực xé ra, lộ ra thân thể trắng nõn và bờ vai mê người. Mạc Tạp không chấp nhận, dùng sức giãy giụa. Trương Thành Nhân nhìn từ trên xuống dưới của Mạc Tạp, trong mắt thả ra một tia kỳ dị: “Mặc dù tao đối với đàn ông không hứng thú làm chuyện như vậy. Nhưng mà, tao muốn ném thử đồ của Thần Cách rốt cuộc có mùi vị như thế nào.” Nói xong tiến lên, đè Mạc Tạp xuống đất.

Thân thể mới vừa trải qua đánh nhau đã kiệt sức, lại bị làm nhục khiến Mạc Tạp bắt đầu sợ, thân thể không cách nào khống chế được run rẩy. Cậu không dám tưởng tượng kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì. Cậu không sợ bị người khác đánh mình, chảy bao nhiêu máu cũng không sợ, nhưng tuyệt đối không thể để cho người khác làm ô nhiễm thân thể của mình. Bởi vì thân thể này, chỉ có thể dành cho Thần Cách!

Trong đầu của Mạc Tạp, giọng nói dễ nghe của Thần Cách không ngừng xuất hiện: “Ngoan ngoan chờ tôi trở về, Mạc Tạp.”

“Ngoan ngoan chờ tôi trở về, Mạc Tạp.”

Thần Cách, Thần Cách, nếu như tâm trí và thân thể của tôi đều bị người khác làm cho dơ bẩn, cậu vẫn còn yêu tôi sao?

Bất kể câu trả lời của cậu là cái gì, nếu như tâm trí và thân thể của tôi đều dơ bẩn, tôi tuyệt đối sẽ không để cho cậu yêu tôi nữa.

49. Chương 49: Mạc Tạp Kiên Cường Nhưng Yếu Đuối

Chương 48: Mạc Tạp kiên cường nhưng yếu đuối

Đầu Mạc Tạp bây giờ choáng váng và tối sầm lại. Sức nặng của một con quái vật đang đè lên thân thể cậu, làm cho cậu hô hấp khó khăn. Quần áo bị xé rách, âm thanh thô tục đang không ngừng phát ra, cậu cảm thấy dạ dày mình có chút đau thắt. Một tay của cậu đang nắm thật chặt quần của mình lại.

Một hình ảnh mơ hồ xuất hiện trong đầu cậu. Ngón tay thon dài xinh đẹp, những lời ngọt ngào đến xúc động, những lời trách mắng không chút lưu tình, những cái vuốt ve âu yếm... Thần Cách đứng ở trên ban công, gió khẽ lay động bộ quần áo được giặt sạch sẽ của hắn. Hắn ngẩng đầu lên, nhìn Mạc Tạp: “Mạc Tạp!”

Không muốn! Không muốn kết thúc như vậy. Còn có thật là nhiều lời chưa nói; còn có thật là nhiều chuyện chưa có làm; bị tên kia bắt nạt nhiều lần như vậy, mình còn chưa có đòi lại; còn chưa có nghe qua hắn nói yêu mình. Tại sao mình có thể dễ dàng nhận thua như vậy? Cho nên mình nhất định phải, phải cùng Thần Cách ở bên nhau trọn đời. Ý thức của Mạc Tạp bắt đầu từ từ hồi phục.

Mạc Tạp nhìn người đàn ông xấu xí đang ngồi trên cơ thể mình. Làm sao có thể để cho thân thể của mình bị hủy hoại trong tay một người đàn ông như vậy? Mình còn phải ngoan ngoãn chờ Thần Cách trở về, nhất định phải đợi đến lúc hắn trở về. Ý chí của người sắp chết cần phải kiên cường hơn. Trương Thành Nhân đưa mặt tới gần, Mạc Tạp nghĩ ra một cách, nhanh chóng tránh né đòn công kích của hắn, tay đưa ra lực lợi xung quanh. Cậu tựa hồ sờ trúng một mảnh vỡ thủy tinh, cậu cảm thật chặt mảnh vỡ thủy tinh trong tay, sau đó dùng chút sức mạnh yếu ớt cuối cùng đâm vào lưng của hắn. Trương Thành Nhân kêu thảm một tiếng, từ trên người của Mạc Tạp té xuống. Hắn đưa tay sờ vết thương đang chảy máu trên lưng mình. Mạc Tạp hốt hoảng ngồi dậy, hai tay cầm mảnh thủy tinh chia về hướng Trương Thành Nhân: “Nếu cậu không rút đi, tôi sẽ giết cậu!”

Trương Thành Nhân cắn răng, tên tiểu tử này đã không còn biết trời trăng mây nước gì nữa rồi, nếu như tiếp tục như vậy nữa, nói không chừng mình sẽ bị nó giết thật. Hắn đứng lên: “Coi như may mắn, nhưng mà tao nói ày biết, chuyện này vẫn chưa xong đâu!” Trương Thành Nhân bỏ lại một lời, liền lão đảo đi ra khỏi cửa.

Thấy được Trương Thành Nhân rời đi, tay của Mạc Tạp rũ xuống dưới, không ngừng run rẩy. Bởi vì hai tay cầm mảnh thủy tinh quá chặt, cho nên bị đứt, máu theo cánh tay chảy xuống đất.

Cho đến một canh giờ sau, Hác Suất trở về. Mạc Tạp còn duy trì cái tư thế này, không có nhúc nhích, máu dưới gạch đã đông lại, biến thành màu đỏ thẫm. Lúc Hác Suất mở cửa ra, thấy một cảnh trước mắt, bị dọa đến rất sợ. Hác Suất cầm mảnh thủy tinh vứt đi, ôm Mạc Tạp đến trên ghế sa lon: “Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?” Hác Suất rất nóng nảy.

“Không biết nữa, khi trở về, đột nhiên một người đàn ông xông tới, sau đó đánh một trận. Sau đó, sau đó...” Lời của Mạc Tạp có chút không mạch lạc.

“Được rồi, được rồi, đừng nói nữa. Tên chết tiệt kia xong đời rồi, lại có can đảm chạy đến đây gây chuyện. Chán sống sao? Lão tử muốn đi giết tên khốn kiếp kia.” Hác Suất đứng lên, muốn đi ra ngoài cửa nhưng bị Mạc Tạp kéo lại: “Đừng, tên đó đã sớm đi khỏi, hướng chi lại không quen biết. Tổ cũng biết tên của hắn rồi. Chắc tạm thời hắn sẽ không trở lại đây, tổ không có gì đáng ngại, chẳng qua là vết thương nhỏ mà thôi.”

“Cái gì mà vết thương nhỏ? Tổ lập tức đưa cậu đi bệnh viện.”

Sắc mặt Mạc Tạp tái xanh cự tuyệt: “Tổ không đi bệnh viện!”

Hác Suất nhìn Mạc Tạp. Hắn biết, không có ai có thể đưa Mạc Tạp bước vào bệnh viện nửa bước. Không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại cho Âm Nam, kêu cô ấy mang ít thứ tới giúp Mạc Tạp băng bó.

“Có muốn gọi điện thoại cho Thần Cách hay không?”

Mạc Tạp lắc đầu: “Không muốn. Tổ chẳng qua là đánh nhau với người khác mà thôi. Tổ không thể vì chút chuyện nhỏ này mà đi tìm hắn. Tổ cũng không phải là phụ nữ, vừa có chút chuyện liền chạy đi tìm đàn ông. Tổ và Thần Cách bên nhau, tổ muốn làm người yêu của hắn, chứ không muốn làm người luôn gây phiền toái cho hắn. Tổ sẽ không để cho hắn phải bảo vệ mình.” Mạc Tạp cũng có cốt khí của đàn ông và lòng tự ái. Thần Cách bây giờ đang đi thi, cậu không muốn để cho Thần Cách lo lắng.

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng nhị gì hết. Nếu như cậu dám nói chuyện này cho Thần Cách nghe, cậu không xong với tổ đâu.”

Hác Suất không có nói thêm gì nữa, mang một thau nước tới rửa sạch máu trên người Mạc Tạp. Âm Nam trong chốc lát cũng lo lắng chạy đến, trong tay xách một túi đồ. Cô thấy Mạc Tạp thảm hại như vậy, liền đau lòng một trận, cuống quýt dùng bông gòn, thuốc sát trùng xử lý sạch sẽ vết thương.

“Nhẹ một chút thôi, đau, ui da, đau quá!”

“Gánh chịu một cái, một hồi là ổn thôi. Sao lại bị đánh thành như vậy? Còn tay của cậu nữa.”

Hai cái tay của Mạc Tạp bây giờ căn bản không cách nào nhúc nhích được, vết thương đang rất đau. Mạc Tạp không muốn để cho Hác Suất và Âm Nam quá lo lắng, buông lỏng cười an ủi: “Các cậu đừng làm ra bộ dạng như vậy có được hay không? Tổ là một đại lão gia, bị chút vết thương nhỏ này có là gì đâu. Hơn nữa, bây giờ không phải là tổ không có gì rồi sao? Mấy ngày nữa vết thương sẽ lành.”

“Cậu á, chính là quá kiên cường rồi.” Âm Nam băng vết thương lại.

Trầm mặc hồi lâu, Mạc Tạp đột nhiên hỏi: “Có một chuyện, các cậu có thể đàn ông nói cho tổ biết không?”

“Ừ~” Hác Suất và Âm Nam đồng thời đáp ứng.

“Lúc mới vừa nghe tổ nói rằng tổ thích đàn ông, các cậu đều cảm thấy ghê tởm sao?” Giọng nói của Mạc Tạp rất nhẹ.

Âm Nam sững sốt một chút, ôm lấy Mạc Táp: “Cậu rốt cuộc đang nói cái gì vậy? Tớ không có như vậy, sao lại so sánh bọn tôi với những thứ ngu xuẩn bên ngoài kia? Thật là, tớ không biết cậu rốt cuộc nghe được cái gì. Xã hội này có lẽ là có rất nhiều người phản đối, nhưng cũng có người ủng hộ á, không cần thiết vì quan niệm sai lầm của người khác mà thay đổi con đường đúng đắn của mình. Đi trên con đường này vốn là rất khổ cực, cho nên cậu nói cho tớ biết, cậu có thể chịu đựng được sao?”

“Cậu thật đúng là xem thường tớ, đây chỉ là mới vừa bắt đầu không phải sao? Con đường sau này, mặc dù không biết đáng sợ đến đâu, nhưng nếu như mới vừa bắt đầu liền dừng lại, vậy tớ không phải là rất mất mặt với Thần Cách sao?”

Hác Suất giúp Mạc Táp thay ra bộ quần áo bị xé rách tan tành, sau đó dìu cậu vào phòng ngủ: “Tớ sẽ giúp cậu xin phép nghỉ học vài ngày, trước hết cậu nên nghỉ ngơi đi.” Nói xong lui ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

“Ghe tởm, đừng để cho tớ phát hiện là ai, nếu không để cho hấn chết rất khó nhìn. Haijzz~” Hác Suất nhìn căn phòng của Mạc Táp một chút: “Gần đây cậu ấy cũng không ngủ được. Đêm hôm qua tớ nghe được âm thanh cậu ấy thức giấc.”

“Chắc là do cái ngày đó đang đến gần đây mà. Bây giờ lại gặp phải chuyện như vậy, sợ Mạc Táp không chịu nổi.”

“Cậu đi về trước đi, nơi này để tớ lo là được.”

“Ừ, vậy tớ về. Mạc Táp giao cho cậu, có chuyện gì gọi điện thoại cho tớ liền.”

Thần Cách rời đi ngày thứ ba, Mạc Táp nằm ở trên giường nhìn trần nhà, sắc mặt tái nhợt như một trang giấy. Cậu chưa muốn ngủ, ngủ thiếp đi sẽ bắt đầu nằm mơ, mơ thấy ba mình, rồi còn mơ thấy Trương Thành Nhân, hấn đánh mình, cưỡng bạo mình...

Đêm khuya yên tĩnh, Mạc Táp thống khổ không cách nào ngủ đích. Tất cả những thứ chung quanh giống như một nhà tù to lớn chèn ép Mạc Táp. Ấy vậy với ba mình và sợ hãi với Trương Thành Nhân, Mạc Táp đem vùi đầu vào trong chăn, thời tiết nóng bức làm cho toàn thân cậu bắt đầu xuất mồ hôi, nhưng cậu lại cố chấp không chịu vén chăn lên, giống một đứa trẻ nhỏ đang sợ ma.

Thần Cách rời đi ngày thứ tư. Mạc Táp từ trên giường bò dậy, mở cửa phòng. Hác Suất nghênh đón: “Cậu muốn đi đâu?”

“Đi ra ngoài đi một vòng, buồn bực ở trong phòng sớm muộn cũng sẽ bị bệnh.”

“Vậy tớ cùng đi với cậu!”

Mạc Táp cười khổ: “Nếu cậu đối đãi với tớ như một người phụ nữ, sẽ đả kích nghiêm trọng đến tớ.”

“Vậy cậu về sớm một chút nhé.”

Hác Suất đưa mắt nhìn Mạc Táp rời đi. Không thể ngồi im nhìn được! Mặc dù cậu ấy không muốn mình nói chuyện cậu ấy đánh nhau cho Thần Cách nghe, nhưng có một chuyện mình không thể không nói cho Thần Cách nghe. Hác Suất lấy điện thoại di động ra.

Cuộc thi mới bắt đầu được 10 phút, sân trường thi an tĩnh vang lên chuông điện thoại di động. Thí sinh trong trường nghi ngờ cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu. Ban giám khảo nghiêm nghị nói: “Cũng đã nói qua là điện thoại di động phải tắt nguồn hoặc để chế độ im lặng rồi mà. Rốt cuộc là người nào, làm phiền tự giác một chút.”

Thần Cách lấy điện thoại trong túi quần ra: “Alô~”

“Thần Cách, tôi là Hác Suất, bây giờ cậu không bận chứ?”

Trong trường thi, tất cả ánh mắt của mọi người đều đồng loạt nhìn chăm chăm vào Thần Cách đang như không có chuyện gì xảy ra nghe điện thoại.

“Nhặt chuyện quan trọng ra mà nói!”

“Chuyện này, ngày mai là ngày giỗ của ba Mạc Táp, cậu ấy...”

“Biết rồi!” Không chờ Hác Suất nói xong, Thần Cách cúp điện thoại, đứng lên, đi ra ngoài cổng trường. Ban giám khảo gọi Thần Cách lại: “Chờ chờ một chút, Thần Cách, đây là cuộc thi rất quan trọng, nếu như có hạng sẽ có khen thưởng. Hơn nữa em cứ đi như vậy, nhiều người trong trường và giáo viên của em sẽ rất thất vọng. Có chuyện gì, chờ thi xong rồi nói. Ngồi xuống trước, tôi cũng không truy cứu việc em nghe điện thoại đâu.”

Thần Cách nghiêng đầu, hướng về phía giáo viên cười nhạt, giống như đối với những người khác: “Thầy à, đối với em mà nói, có một chuyện so với cái thầy nói còn quan trọng hơn.”

Giám khảo có chút hoảng thần với nụ cười đó, không cách nào, cứ như vậy nhìn Thần Cách rời đi, bỏ lại một chỗ trống, một tờ giấy thi trắng trơn. Cây viết mực đen lăn từ từ xuống đất.

Cuộc sống là tập hợp của nhiều câu chuyện khó hiểu, mà trong đó tình yêu là chuyện khiến người ta khó hiểu nhất.

50. Chương 50: Thần Cách Dịu Dàng Nhưng Tàn Bạo

Chương 50: Thần Cách dịu dàng nhưng tàn bạo

Người đi đường tới tới lui lui, lúc đi ngang qua Mạc Tạp cũng sẽ liếc nhìn khuôn mặt bị thương của cậu một cái. Cậu đứng trong đám người hiện ra rất đơn độc. Mạc Tạp cúi đầu, tránh ánh mắt tò mò, bàn tán của người qua đường. Trên đời này có một nhóm tương đối nhiều người đều là những sinh vật rất kỳ quái. Bọn họ hoài nghi chuyện người khác làm, xong rồi lại đem một vài chuyện khó chịu và thống khổ của người ta ra làm thành trò tiêu khiển. Điều này làm cho bọn họ có được thỏa mãn trong cuộc sống trống không. Bản thân đã sống không tốt, cũng đừng nghĩ sẽ tốt hơn ai. Thế giới này có nhiều điều xấu xa, chỉ có trong lòng mỗi người mới hiểu rõ ràng.

Mạc Tạp muốn đi đến một ngôi chùa cũ nát ở một ngọn núi nhỏ lúc trước, nhưng nơi đây đã sớm bị con người làm cho thay đổi. Núi bị san thành đồng bằng, xe cộ qua lại thường xuyên, bụi đất tung bay, tiếng công nhân công trình la hét, máy móc gào thét, dần dần nuốt mất bình yên và tĩnh lặng nơi này đã từng có.

Những thứ trước kia từng có ở nơi này dù có nhớ lại cũng đã không còn.

Mạc Tạp ở chỗ đó lặng mình hồi lâu mới trở về. Hành lang lầu 19 vẫn một mảnh đen nhánh như cũ. Lòng cậu đối với bóng tối còn vẫn còn sợ hãi, cậu cuống quýt móc cái chìa khóa ra.

“Lâu chết, cậu muốn để tôi phải đợi bao lâu?” Giọng nói Thần Cách hơi bất mãn từ trong bóng tối truyền tới. Tay Mạc Tạp run lên, cái chìa khóa rơi xuống đất, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Mới vừa rồi, là ảo giác sao?

Một trận ầm ập từ từ truyền đến sau lưng Mạc Tạp. Thân thể Mạc Tạp căng thẳng, một loại tâm tình không cách nào diễn tả được xông lên óc. Thần Cách gần sát bên tai Mạc Tạp: “Có nhớ tôi không đây?” Giọng nói của Thần Cách theo bóng tối lục lọi vào trong lòng đã bị đẩy bản của Mạc Tạp.

“Có chứ, tôi còn nhớ cậu nhiều hơn so với cậu nghĩ nữa!”

“Không đúng!”

Thần Cách từ phía sau dùng sức ôm lấy Mạc Tạp. Thân thể gầy yếu của cậu nằm trong ngực run rẩy. Mạc Tạp đưa tay ra nắm lấy bàn tay của Thần Cách đang vòng qua eo của mình, nắm thật chặt: “Thần Cách, cậu có từng nghĩ tôi là vì vẻ bên ngoài của cậu mà mới thích cậu chưa?”

Thần Cách cau mày: “Rốt cuộc cậu đang nói lời ngu xuẩn gì vậy?”

“Tôi chẳng qua là...”

“Bên ngoài hay bên trong đều là tôi cả, ngu ngốc. Tôi căn bản không quan tâm cậu thích tôi vì cái gì, chỉ cần là thích là được.”

“Tất cả, chỉ cần là của cậu, tôi sẽ thích hết.”

Bóng tối ăn mòn tầm mắt, Mạc Tịch cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng lại cảm nhận rõ ràng được hơi thở đến từ Thần Cách. Ở hành lang đen nhánh này, Thần Cách xua hết đi những nỗi sợ hãi của Mạc Tịch. Tất cả của Thần Cách, Mạc Tịch đều thích.

Cánh tay của Thần Cách từ lúc mới vừa bắt đầu nắm tay Mạc Tịch, hần đã cảm giác có chút khác thường, tựa hồ như thứ gì đó cộm cộm lên. Hần buông Mạc Tịch ra, muốn giơ tay của Mạc Tịch lên xem nhưng lại bị Mạc Tịch nhanh chóng tránh né. Mạc Tịch khom lưng nhặt cái chìa khóa lên.

“Tay bị gì vậy?”

“Không có gì, hôm nay tôi hơi mệt mỏi, đi ngủ trước, gặp lại sau.” Mạc Tịch mở cửa nhanh chóng đi vào, muốn đóng cửa lại nhưng lại bị Thần Cách dùng chân cản lại. Hần đẩy cửa ra. Mạc Tịch lấy tay che mặt lại, Thần Cách kéo tay của cậu mở ra. Hần nhìn vết thương trên mặt của Mạc Tịch, sắc mặt trở nên rất khó coi, giống như bị thứ gì đánh một cái, trên tay còn bị băng bó. Ngực hần siết lại, làm cho người ta phiền não: “Người nào làm?”

Mạc Tịch cúi đầu xuống, không muốn để cho Thần Cách thấy gương mặt khó coi của mình bây giờ: “Chẳng qua là, chẳng qua là cùng người khác đánh nhau một trận, không có gì lớn lao đâu.”

“Tôi đang hỏi cậu, người nào làm cho cậu bị như vậy?”

Mạc Tịch không lên tiếng. Cậu không muốn Thần Cách đi gặp cái người kia. Một tên côn đồ trong xã hội chuyện gì cũng sẽ dám làm. Mạc Tịch nắm chặt tay khiến cho vết thương lần nữa nứt ra, máu thấm ướt miếng băng màu trắng. Thần Cách nắm tay của cậu, mở miếng băng ra, một vết đứt trên tay thật dài, màu đỏ tươi đẹp mắt.

Mạc Tịch rút tay về, dùng sức đẩy Thần Cách đi ra ngoài, đóng cửa lại.

“Cậu mở cửa ra cho tôi!”

“Không muốn, tôi đã nói tôi không sao.”

“Cậu có chuyện gì? Tôi ra lệnh, cậu phải đi ra đây.”

“Không ra.” Mạc Tịch khóa trái cửa, còn dùng thêm ổ khóa khóa lại, coi như Thần Cách có cái chìa khóa cũng mở không ra. Cậu tựa vào trên cửa, vết thương đau đớn làm cho tay không nghe theo lí trí phát run, máu từ đầu ngón tay chảy xuống: “Thần Cách, cậu không nên tức giận. Tôi thật không có gì, chỉ cần cậu trở về là được. Thật đó, tôi một chút cũng không đau!”

Tay của Thần Cách dùng sức đặt lên trên cửa: “Ghé tởm.”

Hồi lâu, hần rời lầu 19 về phòng của mình, ngồi trên ghế sa lon, bấm số điện thoại của Hác Suất.

10 phút sau Hác Suất liền vội vã chạy tới, vừa vào cửa đã nhận ra được khuôn mặt lạnh lùng của Thần Cách, đại khái đoán được hần đã nhìn thấy được bộ dáng của Mạc Tịch. Không cần Thần Cách mở miệng, Hác Suất trước tiên nói về: “Là ngày hôm trước, đột nhiên có một người chạy đến phòng của chúng tôi. Người đàn ông kia tựa hồ là đặc biệt đến đây để thăm dò. Cũng đừng có trách tôi, tôi về trễ, đến lúc tôi trở về đã thấy Mạc Tịch trong tay cầm mảnh vỡ thủy tinh, quần áo cũng bị xé rách, quỳ ngời ở một chỗ. Hỏi cậu ấy cái gì, cậu ấy chẳng qua là trả lời không quá một câu, cũng không cho tôi thông báo đến cậu, nói là cậu đang thi, không muốn để cho cậu lo lắng.”

Ngón tay thon dài xinh đẹp của Thần Cách ở trên đùi nhẹ nhàng gõ, một cái tay khác lại áp điện thoại lên tai, ngắn gọn nói: “Về đi!”

Vào buổi tối An Na, Quảng Lý, Ngũ Khu Dương, tất cả đều từ thành phố X chạy về, đại khái đã nghe được chuyện Hác Suất nói. Bọn họ không nghĩ tới mới đi có bốn ngày liền xảy ra chuyện như vậy. Xem ra là đặc biệt thừa dịp không có ai mới động thủ.

“Khu Dương, đi tìm cái tên đó cho tôi, trước ngày mai phải tìm được.”

“Được, biết rồi. Mạc Táp bên kia không có sao chứ?”

“Không có sao, có người đang chiếu cố cậu ta.” Thần Cách mới vừa rồi nhờ Hác Suất gọi Âm Nam tới lần nữa giúp Mạc Táp băng bó vết thương.

Ngũ Khu Dương vội vã rời đi. Ngày hôm sau, hắn đem một tấm hình cùng địa chỉ đưa cho Thần Cách. Thần Cách nhận lấy hình, Hác Suất cũng liếc nhìn địa chỉ một cái.

“Hình như là Trương Thành Nhân, là một tên côn đồ sống trên con đường cũ quanh một công trình xây dựng. Công trình kia tạm thời đã ngưng hoạt động, An Na đã đi vào mở cửa nhà kho ra.”

“Ừ!~” Thần Cách đứng lên, đem tấm hình kia ném vào thùng rác: “Đi thôi.” Đi tới cửa, Thần Cách dừng lại nghiêng đầu hướng về phía Hác Suất nói: “Chuyện này cũng không cần nói cho Mạc Táp biết.”

Hác Suất gật đầu một cái, đưa mắt nhìn Thần Cách rời đi. Luôn cảm thấy bây giờ Thần Cách rất đáng sợ, ngay cả Hác Suất nhìn cũng da đầu tê dại.

Trương Thành Nhân uống một chút ít rượu, ngân nga hát trên đường về nhà. Trước mặt, một người đàn ông dựa vào cây cột điện. Trương Thành Nhân càng đi càng gần quan sát người đàn ông đứng dưới bóng cây cột điện. Không thấy rõ bộ dáng của hắn. Minh như vậy cũng đã cao rồi, người đàn ông này so với mình còn cao hơn nữa cái đầu.

“Đợi lâu rồi.” Ngữ điệu lạnh như băng hòa lẫn với khí trời nóng bức.

Trương Thành Nhân mở miệng mắng to: “Con mẹ nó, mày là thằng nào a, đừng cản đường lão tử.”

Người đàn ông từ bóng mát đi ra, hiện lên gương mặt đẹp hoàn hảo: “Thần Cách!” Nói xong hướng phòng kho của công trình bên cạnh đi tới. Trương Thành Nhân sửng sốt một chút, không nghĩ tới người đàn ông này so với trong hình còn đẹp hơn nhìn rất nhiều. Hắn le le nước miếng, nếu chính hắn tự tìm tới đường chết, vậy một phen giải quyết hắn cho xong. Vết thương trên lưng bị Mạc Táp đâm còn có chút đau đớn, hắn đang không tìm được nơi để trút giận. Hắn đi theo sau lưng Thần Cách, nhìn vòng quanh bốn phía của công trình, nhặt một thanh sắt lên, để xem tên Thần Cách mày làm gì được tao. Trương Thành Nhân theo Thần Cách đi vào nhà kho bỏ hoang. Cửa sắt đóng lại, hắn nhìn quanh bốn phía một cái, có bốn người, còn có một cô gái gầy yếu. Còn tưởng rằng có cái gì, tất cả đều là tiểu tử thú. Trương Thành Nhân khinh bỉ cười: “Mày không thể tìm thêm nhiều người hơn sao? Lão tử chưa từng thấy qua cái cảnh này. Trong đám bọn bây có một con đứa con gái, nếu như tui mày để cho nó phục vụ tao, tao sẽ cân nhắc hạ thủ nhẹ một chút.”

Thần Cách nhếch khóe miệng: “Trước tiên nói cho tôi biết cậu đã làm gì đối với Mạc Táp.”

“Thế nào? Tên tiện chủng kia không dám nói ày biết sao? Tao còn tưởng rằng nó sẽ khóc lóc kể lể với mày chứ. Mày nghe cho kĩ, ông đây là có lòng tốt nói ày biết. Tao đã nói rằng loại người như chúng mày thật ghê tởm, bất luân bất bại, thật khiến cho cái thế giới này mất thể diện. Mày không biết chứ tao đánh hắn rất thoải mái a. Tao nói xử lí nó xong, kế tiếp sẽ xử lí mày. Nó lập tức liền tức giận, như một đứa trẻ vậy, thật đúng là đáng yêu. Nhưng mà đáng tiếc, vốn còn muốn ném thử mùi vị của nó một chút, kết quả bị nó dùng mảnh thủy tinh đâm tao. Hừ, đúng là bản mặt không biết xấu hổ, lão tử không chê bai nó đã bị thọt, vậy mà còn không biết điều. Nhưng mà bây giờ mày đã tới đây rồi, tao sẽ xử mày luôn.” Trương Thành Nhân nhếch môi cười lên, lộ ra hàm răng màu vàng: “Đừng lãng phí thời gian của lão tử, muốn cùng tiến lên sao?”

Thần Cách rút tay trái đặt trong túi quần ra, xoay xoay khớp xương: “Đổi pho loại rác rưởi như mày, chỉ một cái tay là đủ rồi.”

“Mày nói cái gì?” Trương Thành Nhân xông lên trước, cầm thanh sắt đánh về phía Thần Cách. Thần Cách nghiêng đầu nhanh chóng tránh né, bắt lại cổ tay của Trương Thành Nhân, chân đá một cái vào bắp đùi của Trương Thành Nhân. Bên phải thân thể Trương Thành Nhân thất ổn té xuống đất. Thần Cách kéo tay Trương Thành Nhân ra sau lưng, giữ thật chặt. Xương của Trương Thành Nhân phát ra tiếng vang thanh thúy, thanh sắt trên tay cũng rơi xuống đất. Hắn lách tới cửa. Trương Thành Nhân kêu rên, cổ tay bị trật khớp rũ xuống. Tiếp theo Thần Cách bắt lại cả cánh tay của hắn, chân đạp lên thân thể của Trương Thành Nhân

Nhân, chân dùng sức đè bẹp xuống, tay đồng thời kéo mạnh cánh tay của Thành Nhân. Lại là một tiếng vang nhỏ, cả cánh tay của Trương Thành Nhân bị trật khớp, hấn rút cục bởi vì thống khổ kêu thành tiếng, mặt xấu xí vặn vẹo nhăn nhó. Hấn không nghĩ tới, Thần Cách trước mắt rõ ràng chỉ là học sinh, vậy mà chỉ dùng một cánh tay đã đánh bại mình.

Thần Cách ngồi chồm hổ xuống, tay đặt lên trên đầu gối, nhìn Trương Thành Nhân: “Bây giờ nói cho tôi biết, ai là tiện chủng?”

Trương Thành Nhân bị tia giận dữ, lạnh lùng trong mắt Thần Cách làm cho nói không ra lời.

Thần Cách nắm tóc của Trương Thành Nhân lên: “Đồ của tôi mà cũng dám đụng?” Nói xong, ném Trương Thành Nhân xuống. Thần Cách nhắc một cái ghế tới, đặt trên lưng của Trương Thành Nhân. Thần Cách ngồi lên: “Nói đi, người nào chỉ điểm?”

51. Chương 51: Quá khứ chồng chất lên hiện tại

Chương 51: Quá khứ chồng chất lên hiện tại

“Chỉ cần cậu nói ra, tôi sẽ tha cho cậu.”

“Dù gì tao cũng ở bên ngoài xã hội lẫn lộn mấy năm, chút chuyện này sẽ làm tao sợ sao? Mày kêu tao nói, tao liền nói, vậy sau này tao còn mặt mũi nào đi gặp anh em?” Trương Thành Nhân ngẩng đầu lên, cặp mắt vẫn đục.

“Thật không? Vậy cũng rất tiếc nuối.” Giọng của Thần Cách tới cuối cùng cũng không có thay đổi: “Ai muốn chơi?”

An Na và Ngũ Khu Dương liếc nhau một cái: “Cậu tới hay là tôi tới?”

Ngũ Khu Dương mặt hiểm ác lắc đầu: “Hấn xấu xí quá, tôi không hạ thủ được.”

“Thật là.” An Na từ trong túi xách lấy ra cái bao tay cao su, đeo vào, giống như một bác sĩ chuẩn bị làm giải phẫu. Thần Cách buông cái ghế ra, Ngũ Khu Dương và Quảng Lý nhắc Trương Thành Nhân lên.

An Na chuyển qua đứng trước mặt Trương Thành Nhân: “Khi này cậu chẳng phải muốn tôi hay sao?” An Na cởi ra quần Trương Thành Nhân, thô bạo kéo đi xuống, quần trượt đến đầu gối.

Quảng Lý và Ngũ Khu Dương đồng thời quay đầu sang một bên. Quảng Lý nín thở nói: “Phun nước hoa vào chỗ đó trước đi. Tôi không muốn chết do hít phải cái mùi độc hại như vậy.”

An Na khinh bỉ nhìn hai người một cái: “Là đàn ông mà cũng sợ.” Nói xong, An Na từ trong túi xách móc ra một chai nước hoa, phun phun vào cái đồ chơi nằm giữa hai chân của Trương Thành Nhân. Trương Thành Nhân bị không khí dễ chịu và hài hước trước mắt làm cho có chút mơ hồ.

“Cô, cô muốn làm gì?”

“Không muốn làm gì hết.” An Na nắm lấy một cọng lông ở chỗ hiểm của Trương Thành Nhân giật mạnh ra. Thấy lông mày Trương Thành Nhân động đậy một cái, An Na nói tiếp: “Một cọng đã đau rồi, một chùm thì sẽ như thế nào đây ta?” An Na nắm lấy một chùm lông trong tay, từ từ nhổ ra. Bắp đùi Trương Thành Nhân run rẩy, mồ hôi mịn từ trên trán rỉ ra, phát ra tiếng kêu rên đau đớn. Hấn chưa kịp hấn thông thả lấy lại sức, An Na lại là tiếp nhổ hết mấy cọng lông còn dư lại.

Trên mặt Trương Thành Nhân đã không có chút huyết sắc nào, mở to cặp mắt nhìn chằm chằm An Na kia đang hưng phấn. Hấn bị dọa sợ đến không nhẹ, chuyện này, cô gái này rốt cuộc là ai? An Na lấy ra một con dao bạc lắc lư trên tay, tay còn lại nắm cái đồ chơi kia của Trương Thành Nhân lên, ngoe đầu nghiêm túc hỏi hấn: “Cậu nói tôi nên cưa hay nên đâm cái này đây?”

“Chờ đã, đừng manh động.” Giọng Trương Thành Nhân hỏi hấn.

An Na một tay nắm cái đồ chơi của Trương Thành Nhân, một cái tay khác giờ dao lên: “Lần trước cắt của tên nam sinh kia phải mất nửa ngày mới đứt lia, lần này không biết có thể đứt khoát cắt hay không.” Xem ra công lực hù dọa người của An Na rất tốt a, nói mặt không đỏ tâm không nhảy.

“Dừng tay! Tao nói, tao nói còn không được sao, buông tao ra.”

An Na do dự một chút mới buông Trương Thành Nhân ra. Quảng Lý và Ngũ Khu Dương cũng buông tay ra. Trương Thành Nhân cuống quýt dùng một cái tay còn dư lại mặc quần vào, bị dọa sợ đến nước miếng cũng chảy ra: “Là, là Cao San San. Cô ấy tìm tao, nói sẽ làm bạn gái tao nhưng nhất định phải giúp cô ấy làm một chuyện. Những lời đó tất cả đều là do cô ấy kêu tao nói. Cô ấy còn nói cái gì mà bị tui bây làm ất mặt, cho tới bây giờ không có quên được khuất nhục này. Sau đó điều tra ra được quan hệ của Thần Cách và Mạc Tạp. San San lúc nào cũng đang đợi cơ hội, cho nên lần này bọn bây vừa rời khỏi đây cô ấy liền đưa địa chỉ của Mạc Tạp cho tao.” Trương Thành Nhân liền một mạch kể lại.

Ngồi ở trên ghế, Thần Cách trầm mặc hồi lâu, ngẩng đầu lên: “Cao San San là ai?”

Ba người khác cũng đang suy nghĩ. Ngũ Khu Dương cảm thấy cái tên này nghe quen tai. Trong đầu hắn hiện ra 2 danh sách, một là danh sách bạn trai cũ, hai là danh sách bạn gái cũ. Cái tên San San thoát ần thoát hiện trong danh sách bạn gái cũ. Thật lâu, Ngũ Khu Dương nhớ ra, vỗ tay một cái: “Hình như là bạn gái cũ của Hác Suất. Cái người mà ở cổng trường học cãi lộn với Mạc Tạp đó. Thì ra là vẫn còn thù ghét Mạc Tạp đến vậy. Đồ xấu!”

Trương Thành Nhân thừa dịp những người khác không chú ý, đi tới cửa, vừa đi còn vừa nói: “Bọn mày chờ đó, tao sẽ không tha.”

Mới đi tới cửa bị Thần Cách kéo cổ áo lại: “Đứng lại!”

“Mày, mày không phải nói chỉ cần tao nói ra sẽ để tao đi sao?”

“Lời của tôi cũng có thể tin sao?”

“Mày rốt cuộc còn muốn như thế nào nữa?”

“An Na đã chơi xong, vậy thì bây giờ tới lượt tôi.” Thần cách tung một cước, Trương Thành Nhân lui về phía sau, mặt cả xuống đất. Hắn ngồi dưới đất, hai chân đạp lui về phía sau, Thần Cách từng bước một đến gần: “Tôi thay mặt Mạc Tạp trả lại gấp bội những gì mà cậu đã gây ra cậu ấy. Cũng có thể xem như là người đàn ông của cậu ấy đáp lễ lại. Chuẩn bị tinh thần xong chưa?”

Tiếng kêu thảm thiết của Trương Thành Nhân xuyên thấu khỏi phòng kho cũ kỹ, hoang phế. Công trường yên tĩnh phả lệ, trở nên ồn ào, xé tan không khí.

Mạc Tạp thật lâu không thấy bóng dáng Thần Cách đâu. Hỏi Hác Suất, ánh mắt hắn cũng chỉ lóe lên, có gì đó rất mờ ám. Cậu ý thức được, khẳng định Thần Cách đã đi tìm Trương Thành Nhân, trong lòng có chút thấp thỏm, trong đầu hồi tưởng lại lời Trương Thành Nhân nói lúc ấy: Tên tiểu tử Thần Cách kia, cùng lắm chỉ là một tên học sinh năm thứ nhất đại học mà thôi, có thể làm gì được tôi? Nghĩ đến đây, Mạc Tạp bắt đầu đứng ngồi không yên, cậu không muốn Thần Cách xảy ra chuyện gì.

“Hác Suất, cậu hãy thành thật nói cho tớ biết. Thần Cách đi đâu tìm Trương Thành Nhân vậy?”

“Tớ thật không biết.”

“Vậy cậu lập tức trả lại tất cả số tiền mà cậu nợ tớ.”

“Sao lần nào cậu cũng dùng chiêu này hết vậy!” Hác Suất suy nghĩ một chút, dù sao bên kia chắc cũng xử lý xong xuôi hết rồi, để cho Mạc Tạp đi xem thực lực của Thần Cách như thế nào cũng không có gì nguy hiểm. Hác Suất vì mình mà phản bội lại Thần Cách, tìm một cái cớ biện minh.

Sau khi lấy được địa chỉ, Mạc Tạp mang theo tâm tình muốn liều mạng đánh nhau với Trương Thành Nhân mà gấp gấp lên đường. Trên đường đi cậu không ngừng lăng xăng gọi tên Trương Thành Nhân bằng tất cả sức giân. Mồ hôi rơi vào trong mắt, Mạc Tạp dùng ngón tay trở xoa xoa mắt. Lúc sắp đến gần, dạ dày cậu tựa như bị chuột rút, co lại. Tốc độ đi dần dần chậm lại. Mạc Tạp tay chống đầu gối, thở hắt hắt, mệt mỏi

nhìn về nhà kho phía trước. Mạc Tạp không quan tâm tới cổ họng đang nóng rực khô cạn nước, chỉ một mực muốn chạy đi tìm Thần Cách bên trong nhà kho.

Thần Cách níu lấy cổ áo của Trương Thành Nhân. Khỏe mắt, lỗ mũi, đôi môi của Trương Thành Nhân đều đã chảy máu, sưng to, tựa hồ ba má hấn sẽ không còn nhận ra được đây là con mình: “Nhớ kỹ cho tôi, nếu như cậu còn dám đụng Mạc Tạp một cái, tôi sẽ để cho cậu hối hận vì mình đã được sinh ra trên đời này.”

“Biết, biết rồi.” Trương Thành Nhân yếu ớt trả lời.

“Cút mau!”

Trương Thành Nhân mau chóng đứng lên đi ra khỏi đây. Hắn vừa mới tới cửa thì lúc này Mạc Tạp thở hổn hển đẩy cửa nhà kho ra. Bại hoại là gì? Chính là chỉ những người không biết ăn năn hối cải. Trương Thành Nhân ngẩng đầu nhìn Mạc Tạp, cảm thấy cơ hội đã tới, cũng cần phải làm gì đó để có chút mặt mũi mà trở về. Trương Thành Nhân cầm thanh sắt nằm gần đó dưới đất, đứng lên, dùng một cái tay giơ thanh sắt lên. Mạc Tạp quay đầu lại, mắt thấy thanh sắt đang bổ nhào về mình. Trong nháy mắt, cậu nhắm chặt hai mắt lại. Lúc này cậu cảm giác có cái gì đó chắn ở trước mặt của mình. Sau đó Mạc Tạp nghe được âm thanh của thanh sắt chạm vào cơ thể người, sau đó nữa cậu nghe được Ngũ Khu Dương và An Na hét hoảng gọi tên Thần Cách. Cho tới bây giờ, chưa lần nào Mạc Tạp sợ mở mắt ra đến như vậy. Cậu thật là sợ, cậu thật là sợ người ngăn trước mặt mình chính là Thần Cách, nhưng mùi hương quen thuộc kia đã bức bách cậu chấp nhận chuyện này.

Cậu chậm rãi mở mắt ra, thấy được mặt của Thần Cách. Tay cậu run rẩy đưa lên, chạm vào một dòng máu tươi từ trên trán chảy xuống khuôn mặt dễ nhìn kia của Thần Cách. Thần Cách cau mày nhìn sắc mặt tái nhợt của Mạc Tạp, đưa ngón tay ra đụng chóp mũi của cậu một cái: “Cậu, cái người này, rốt cuộc phải khiến tôi lo lắng, thật là...” Lời còn chưa nói xong, sức nặng cả người của Thần Cách rơi vào trên người của Mạc Tạp.

Thần, Thần Cách!!

Toàn thân Mạc Tạp tựa hồ như bị thứ gì đó đâm vào, đau không cách nào kìm lại. Hai tay cậu ôm chặt thân thể Thần Cách đang không ngừng hạ xuống dưới đất. Không muốn, Thần Cách, cậu bị làm sao vậy? Không nên đối xử với tôi như vậy. Tôi van cậu, không được làm tôi sợ, tôi sợ.

Ngũ Khu Dương đi lên đá văng Trương Thành Nhân đang ngăn người tại đó ra: “Chết tiệt!”

Quảng Lý nhanh chóng đỡ Thần Cách lên, công lên lưng, nhìn chòng chọc Trương Thành Nhân một cái: “Cậu tốt nhất hy vọng Thần Cách không có sao, nếu không tôi muốn cậu chết. Khu Dương, nhanh đi lái xe tới đây.”

An Na cắn răng khom lưng cầm thanh sắt lên, nắm chặt: “Trương Thành Nhân, cậu đã làm cho tôi tức giận! Đây là do cậu tự tìm lấy.”

Hai tay An Na giơ thanh sắc lên, hung hăng thẳng tắp đâm vào giữa bảp đùi Trương Thành Nhân. Thanh sắt xuyên thấu qua chân của hắn.

“A~~” Máu theo tiếng kêu la chảy ra. An Na xoay người kéo còn Mạc Tạp vẫn còn đang kinh ngạc đứng ở nơi đó chạy ra bên ngoài. Ngũ Khu Dương lái xe thật nhanh. Đám người xung quanh và công trình chột lóc lên, bánh xe và mặt đường ma sát.

Mạc Tạp dùng áo ngăn vết thương của Thần Cách, nhưng mà máu vẫn không ngừng chảy ra bên ngoài. Tiếp tục như vậy nữa, dù vết thương không nặng cũng sẽ bởi vì mất máu quá nhiều mà...

Rốt cục, tất cả vị ngọt trên người Thần Cách bị mùi máu tanh đều bao trùm. Mạc Tạp ôm Thần Cách thật chặt. Thần Cách, nếu như cậu có chuyện gì xảy ra, tôi phải sống như thế nào đây?

Sau khi đến bệnh viện, Quảng Lý, An Na, Ngũ Khu Dương nhanh chóng đưa Thần Cách đi vào để cấp cứu. Còn Mạc Tạp vẫn đứng ngoài cửa bệnh viện kinh hoàng trong lòng. Nhìn hình chữ thập (+) màu đỏ tươi trước cổng bệnh viện, Mạc Tạp nắm quần mình thật chặt, móng cầu vào trong thịt. Cậu không dám đi về phía trước một bước, cũng không nguyện ý lui về phía sau một bước.

Ông trời đúng thật là không ngừng đùa giỡn với Mạc Tạp.

Ngày này, năm năm trước, cậu nhìn ba mình đang đắp một tấm vải màu trắng từ bên trong mang ra. [Phong: Bệnh viện trả xác ba Mạc Táp về để an táng.]

Ngày này, năm năm sau, cậu nhìn Thần Cách cả người đều là máu từ bên ngoài đưa vào trong. [Phong: Đưa TC đi cấp cứu.]

Quá khứ và hiện tại, hai điểm thời gian lấy phương thức tàn nhẫn chồng chất lên nhau.

52. Chương 52: Quan Trọng Nhất Là: Thần Cách

Chương 52: Quan trọng nhất là: Thần Cách

Là lỗi của mình sao? Tất cả đều là lỗi tại mình sao?

Nếu như ban đầu mình không làm ba giận, có lẽ ông cũng sẽ không khóc, có lẽ thân thể của ông cũng sẽ không suy nhược như vậy. Nếu như mình phát hiện bệnh tình của ba sớm một chút, có lẽ ba cũng sẽ không chết.

Nếu như không phải là mình cứng rắn muốn chạy đến tìm Thần Cách, thì mình sẽ không gặp Trương Thành Nhân ở cửa nhà kho đó, và Thần Cách cũng sẽ không vì mình mà bị thương đến như vậy. Nếu như mình cẩn thận trong lời nói hơn một chút, có lẽ Thần Cách cũng sẽ không gặp chuyện xui xẻo này.

Cảm giác áy náy kia bành trướng trong lòng Mạc Táp, khiến lòng cậu tràn ngập đau đớn và hối hận.

Cậu chật vật chạy đi, núp trong góc phòng không dám bước ra ngoài.

Thời gian thử thách mình, một ngày hay là hai ngày? Mạc Táp ngồi sau cánh cửa, ôm hai đầu gối của mình, trong cơ thể có thứ gì đó một mực chìm vào vực sâu bóng tối. Trên đôi chân nặng nề của cậu dường như có một sợi dây xích bằng sắt trói lại, càng ngày càng siết. Ánh sáng ở nơi kia càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng xa.

Tại một căn phòng, cửa mở ra. Cao San San mặc áo ngủ hấp dẫn (sexy) xuất hiện ở cửa, thấy gõ cửa chính là Hác Suất, đầu tiên là có chút giật mình, rồi sau đó là cao ngạo đắc ý, thổi móng tay của mình một chút: “Thế nào? Còn muốn quán tôi không chịu thả sao? Cậu không quên được tôi sao? Thật là, sao năm nay đàn ông trên đất nước này si tình quá vậy không biết. Được, gần đây tôi cũng nhàm chán quá, nếu như cậu chịu ngoan ngoãn phục vụ tôi giống như trước, tôi có thể cân nhắc đối xử tốt với cậu. Nhưng mà cậu cũng phải có chuẩn bị tâm lý, tôi sẽ không chỉ thỏa mãn với một người đàn ông đâu. Một cô gái xinh đẹp như tôi vậy mà hẹn hò với cậu thật là đáng tiếc.”

Hác Suất giơ tay lên hung hăng văng cho Cao San San một cái tát.

Cao San San sợ hãi kêu, che nửa bên mặt đỏ kè, không thể tin người trước mắt mình là Hác Suất, giọng nói cũng thay đổi: “Cậu lại đánh tôi!”

“Nghĩ tình cô đã từng là người yêu của tôi, tôi sẽ nhờ cậu Thần Cách bỏ qua cho cô, nhưng mà nếu như cô tìm Mạc Táp gây thêm phiền toái, đừng trách tôi đối với cô không khách khí. Cô nhớ nghĩ kĩ, đem chuyện này cân nhắc cẩn thận.” Nói xong, Hác Suất bỏ lại Cao San San đang ngây người mà rời đi.

Căn phòng nhỏ quá mức yên tĩnh, chuông điện thoại di động vang lên. Âm Nam điện thoại tới rất kịp thời.

Mạc Táp nhận điện thoại. lẩm bẩm nói: “Âm Nam, Thần Cách bởi vì tớ nên bị đưa vào bệnh viện. Tất cả đều là lỗi của tớ, chuyện của ba cũng là do tớ. Tại sao phải lại cho loại người như tớ đầu thai lên cái thế giới này? Sao tớ lại lại tổn thương toàn bộ những người mình yêu thương như vậy chứ?”

Bên đầu điện thoại kia Âm Nam trầm mặc hồi lâu, mới từ từ nói: “Mạc Táp, có gì cũng không nên đem tất cả trách nhiệm nhận về mình. Bác đã trách cậu sao? Thần Cách đã trách cậu sao? Nắm chặt quá khứ không chịu buông thả đi, cậu làm vậy là vì muốn tự hành hạ mình sao? Niềm vui lớn nhất của cha mẹ chính là nhìn thấy con mình lúc nào cũng vui vẻ a. Cậu còn phải trách mình bao lâu? Có một số việc phải dựa

vào chính cậu để hiểu rõ, tớ chẳng qua là lấy thân phận người bạn mà hỏi cậu hai câu mà thôi. Bây giờ cậu chỉ cần trả lời tớ, Thần Cách đối với cậu quan trọng như thế nào?”

“Hắn là quan trọng nhất.”

“Cậu nói láo!” Âm Nam cúp điện thoại.

Một câu nói cuối cùng của Âm Nam lại đánh nát Mạc Tạp.

Cuối cùng thói quen cô đơn của Mạc Tạp vì Thần Cách mà dần tiêu biến đi. Lần đầu tiên thấy hắn, cậu đã không có cách nào để hắn ra khỏi thế giới của mình. Cậu đến gần hắn, đụng chạm hắn, yêu hắn, được hắn yêu.

Mình ở lầu 19, hắn ở lầu 18.

Mình 20 tuổi, hắn 17 tuổi.

Mình là nam sinh, hắn cũng là nam sinh.

Thần Cách làm rối loạn kế hoạch cho cuộc sống tương lai của mình. Mình đi vào cánh cửa kia, bên trong là nơi chỉ toàn âm u và tăm tối. Thần Cách đi qua nơi đó, tựa như trên tay cầm theo đèn đuốc sáng choang. Thần Cách đi bên cạnh mình, bảo vệ mình, còn mình vì Thần Cách mà đã thật sự làm được gì đây? Luôn miệng nói hắn là quan trọng nhất, nhưng ngay cả vì hắn mà thay đổi cũng không làm được.

Mình tự mang vết sẹo này, tự làm cho nó càng ngày càng lớn, tự đùa giỡn với chính mình, lại vô tình hành hạ tất cả mọi người chung quanh mình, để ẹ phải lo lắng, để cho Thần Cách lo lắng. Tính tình ngang bướng như vậy căn bản là giống như những năm trước đây, chẳng qua là chỉ thay đổi ở bên ngoài thôi, còn tâm tình thì vẫn như cũ. Nếu như ba ở trên thiên đường thấy mình như vậy, sẽ có nhiều thất vọng lắm.

Người mà không chịu để cho vết thương khỏi hắn, chính là mình a.

“Ba không cần con hạng nhất, chỉ cần tiểu Tạp vui vẻ là được.”

Đúng vậy, niềm vui lớn nhất của cha mẹ chính là nhìn thấy con mình lúc nào cũng vui vẻ. Dùng cái chết của ba để hành hạ mình, mới là chuyện khiến ba đau lòng nhất. Dùng áy náy để thay thế áy náy, nhận lại vẫn là áy náy. Khi đó chuyện đã không cách nào vặn hỏi, bây giờ không phải là vẫn chưa muộn sao? Khi đó không còn cách nào, bây giờ vẫn còn có thể khắc phục sao? Nhất định phải luôn bên cạnh Thần Cách.

Lần này, vì Thần Cách, buông bỏ quá khứ ra khỏi hai bàn tay, sau đó, dùng hai cái tay này toàn lực ôm lấy hắn.

Đến lúc rồi, nên buông tay.

Ông trời lấy đi một người yêu thương của mình, sau đó lại mang đến ình một người yêu thương khác không phải sao?

Không nên lãng phí thời gian để hối hận trước những thứ đã không còn, quý trọng những thứ mình đang có mới có thể không có tiếc nuối.

Mạc Tạp mở cửa, đi ra ngoài, đón taxi đến nghĩa trang. Đứng trước mộ phần của ba, nơi đó có một đóa hoa cúc màu vàng chói mắt mà Cung Dung đã đem đến ngày hôm qua. Nụ cười hiền hậu của ba cậu vẫn không bị phai mờ trong tấm ảnh đã ố vàng.

“Ba ơi, là con, Mạc Tạp. Con tới thăm ba. Con đã cao lớn như vậy, ba có thể nhìn một cái liền nhận ra con không?” Giọng nói của Mạc Tạp nhẹ nhàng, ở trong nghĩa trang như một ngọn gió xuân êm ái.

Cậu đột nhiên quỳ hai đầu gối xuống mặt đất: “Ba ơi, con thật xin lỗi, xin ba tha thứ cho con, tha thứ cho những lời hỗn láo mà con đã nói, tha thứ cho những việc con đã từng làm, tha thứ con đã để cho ba ở chỗ này cô đơn suốt năm năm. Con thật thật xin lỗi, con không ngoan, con thật thật xin lỗi.” Cậu nói xin lỗi này đã trễ tới năm năm. Lúc nói ra khỏi miệng, tất cả đều được giải thoát. Đi đến bước này, thật ra so với tưởng tượng còn dễ dàng hơn nhiều.

“Con đã trưởng thành rồi, ba nhìn thấy như thế nào? Con cũng đã có người mà con sẽ bảo vệ, sẽ chung sống suốt đời. Con sẽ đến thăm ba nữa. Bây giờ con đang rất lo lắng cho hắn, con nhất định phải đi tìm

hắn.” Mạc Tạp đứng lên, đi chưa được mấy bước, lại dừng lại, quay đầu cười cười nhìn tấm hình trên bia mộ: “Đúng rồi, hắn là một người đàn ông. Con muốn ba cũng sẽ chấp nhận nha.”

Thần Cách bị tiếng khóc của ma quỷ đánh thức. Ngũ Khu Dương nằm ở trên người hắn, khóc đến thổ không nổi: “Cách à, Cách đẹp trai, cậu chết đi rồi tớ phải sống thế nào đây? Tớ yêu cậu như vậy, cậu không thể bỏ tớ lại. Không có cậu mất tớ, tớ làm sao có thể cười nữa đây? Dĩ nhiên, nếu như cậu không có dùng kéo cắt tóc của tớ, tớ sẽ yêu cậu hơn.”

“Ồn ào quá, nặng chết, đi ra mau.” Đầu Thần Cách có chút đau, cau mày, mở mắt ra.

“Thần Cách, rốt cục cậu cũng đã tỉnh lại.” Ngũ Khu Dương ngẩng đầu lên, Thần Cách nhìn gương mặt đỏ của hắn: “Tôi mới vừa tỉnh dậy không nên nhìn thấy gương mặt xấu xí này của cậu.”

“Sao lại nói vậy chứ, cái này chẳng phải là vì cậu mà khóc đến thành như vậy sao?”

Thần Cách ngồi dậy, tựa lưng vào đầu giường. An Na cầm gối đệm đặt sau lưng của hắn, sau đó cô cũng nhào tới trên người ôm lấy hắn. Mới thoát khỏi một người lại tới thêm một người. An Na nói: “Trên đời này, người có thể đánh thắng tớ chỉ có mình cậu. Thần Cách, ngày nào tớ chưa đánh thắng cậu, cậu không được chết.”

“Tôi còn chưa có chết!”

“Chúng tớ thật sự rất lo lắng cho cậu.” Hai tay An Na ôm thật chặt cổ của Thần Cách, nếu là người bình thường có thể bị siết chết rồi.

Quảng Lý ở một bên, bị kẻ vẽ tranh che khuất, chỉ lộ ra nửa cái đầu: “Cái gì, cậu đã tỉnh rồi sao? Vậy tớ thừa dịp cậu hôn mê giúp cậu vẽ di ảnh rồi, phải làm sao với tấm di ảnh này đây?”

An Na đứng dậy, một cước đá Quảng Lý và kẻ vẽ của Quảng Lý văng vào trên tường.

Thần Cách nhìn ba người, khóe miệng động một cái. Ba tên này, thật đúng là thần kinh. Hắn nhìn quanh bốn phía, Ngũ Khu Dương nói: “Lúc cậu vào bệnh viện tới giờ không có thấy Mạc Tạp tới đây.”

“Thật không?” Thần Cách nhìn ra ngoài cửa sổ, nhớ lại lúc ban đầu biết Mạc Tạp. Lúc Mạc Tạp bị sốt cao cũng nhất định không để anh đưa vào bệnh viện. Đây cũng là chuyện không có cách nào thay đổi. Trong khoảng thời gian này đối với Mạc Tạp mà nói, quả thật quá cực khổ.

Mạc Tạp chạy thẳng tới bệnh viện. Cậu đứng ở bên ngoài bệnh viện, bên trong truyền tới mùi thuốc khử trùng khiến mũi cậu khó chịu. Cậu lẩn qua lộn lại trong đám người chật chội xông vào bệnh viện. Có một chuyện muốn nói với Thần Cách, có thật là nhiều chuyện muốn nói với Thần Cách. Muốn cảm ơn hắn, muốn xác nhận hắn không có chuyện gì, nhất định không có chuyện gì, bởi vì hắn là Thần Cách a. Căn cứ theo lời Hác Suất, cậu biết được phòng Thần Cách nằm. Mạc Tạp thấy được phòng bệnh của Thần Cách, không kịp chờ đợi đẩy cửa ra, lớn tiếng đem tình cảm trong lòng nói ra: “Thần Cách, tôi yêu cậu!!” Giọng nói vang rõ ràng, vang dội cả phòng.

Tiếp theo, Mạc Tạp muốn rút lui ra khỏi căn phòng đóng cửa lại, sau đó là đi tìm cái chết. Bởi vì trong phòng bệnh, có Ngũ Khu Dương đang ngồi trên giường bệnh, An Na đập lên người Quảng Lý, hết lần này tới lần khác đều không có bóng dáng của Thần Cách. Hơn nữa ba người đồng thời quay đầu nhìn chằm chằm Mạc Tạp đứng ở cửa, giống như đang nhìn người điên.

Mặt của Mạc Tạp trong nháy mắt dính vào quần bách: “Chuyện này, chuyện này, Thần Cách đâu rồi?”

“Bị bác sĩ gọi đi kiểm tra, cũng sắp trở lại rồi.”

“Làm gì không nói sớm!!!!” Mạc Tạp quát.

“Ai biết đâu, tại cậu đột nhiên xông tới kêu la ên ỏi mà.”

“Sao cậu lại tới đây?” Giọng nói của Thần Cách xuất hiện ở sau lưng Mạc Tạp. Đối với việc Mạc Tạp đột nhiên xuất hiện tại bệnh viện, hắn vẫn còn có chút giật mình.

Mạc Tạp quay đầu lại, thấy Thần Cách trên trán có băng bó, nhưng cái này vẫn không thể ảnh hưởng tới vẻ đẹp trai của hắn chút nào.

“Khẩu khí của cậu là có ý gì? Tôi đương nhiên là tới thăm cậu.”

Ngũ Khu Dương cười nhạo: “Đâu chỉ đơn giản như vậy. Thần Cách, cậu không biết đó thôi, Mạc Tạp mới vừa giống như người điên kêu to ở cửa.” Ngũ Khu Dương mở to miệng, bộ dáng nhăn nhó, đáng vẻ muốn chết muốn sống: “Thần Cách, tôi yêu cậu!”

“Giọng nói của tôi đâu có ác độc như vậy!”

Thần Cách liếc Mạc Tạp một cái: “Cậu lại làm chuyện ngu xuẩn gì nữa vậy?”

“Ngu xuẩn sao? Đúng rồi, cậu có bị gì không? Bác sĩ nói gì, đầu của cậu có bị làm sao không?”

“Không có sao!”

“Tôi giúp cậu thối một chút.” Mạc Tạp đi lên phía trước, nhón nhón chân lên.

“Thối cái gì mà thối. Đừng đứng gần như vậy, nóng chết!”

“Cậu không có sao là tốt rồi, hại tôi lo lắng chết.” Mạc Tạp đưa tay ôm lấy hông của Thần Cách, ngẩng đầu lên, cười lộ ra lúm đồng tiền nở rộ.

Thần Cách như thể đang cười, khi thấy được một Mạc Tạp hoàn toàn mới tinh.

Thần Cách có một đám bạn bè: Ngũ Khu Dương, Quảng Lý, An Na.

Mạc Tạp có một đám bạn bè: Âm Nam, Hác Suất.

Xảy ra chuyện như vậy, mọi người vẫn luôn bên cạnh nhau, cùng nhau vượt qua khó khăn.

Quan trọng nhất là, Mạc Tạp còn có một người đàn ông để yêu thương, tên là Thần Cách.

Mình đã là người hạnh phúc nhất trên thế giới này rồi, ai còn có thể vượt qua?

53. Chương 53: Bệnh Viện Chỉ Là Chuyện Nhỏ

Chương 53: Bệnh viện chỉ là chuyện nhỏ

Thần Cách ở bệnh viện, Mạc Tạp cũng ở bệnh viện.

Bất kỳ nơi nào có Thần Cách, cũng sẽ có bóng dáng của Mạc Tạp.

Học kỳ này cũng sắp kết thúc rồi, các kì thi cũng từng bước tới gần, bài vở cũng nhiều thêm. Nhưng mỗi ngày sau khi học xong, Mạc Tạp sẽ chạy đến bệnh viện ngay. Đừng nói là trời mưa, gió mạnh, mặt trời nóng gắt trên cao, ông trời đi tiểu, dao từ trên không rơi xuống, tất cả không ngăn cản được cậu. Đầu Thần Cách mặc dù không có gì đáng ngại, nhưng vẫn cần ở lại bệnh viện theo dõi mấy ngày. Đến bệnh viện mà trong lòng Mạc Tạp mừng rỡ, hạnh phúc như được đi đâu chơi vậy.

Trước đây Mạc Tạp rất ghét bệnh viện, rất ghét bác sĩ. Nhưng mà cho đến bây giờ, cậu mới nhận ra một điều. Trên đời này, có hai loại người: người tốt và người xấu. Có người xấu xa như Trương Thành Nhân vậy, cũng có người lương thiện, tốt bụng như Thần Cách vậy. Có bác sĩ hại chết ba mình, cũng có bác sĩ cứu sống Thần Cách.

Mở cửa phòng bệnh, nghênh đón Mạc Tạp không phải là bộ mặt cảm động của Thần Cách.

“Tại sao cậu lại tới đây?”

“Tôi hảo tâm tới thăm cậu, cậu tỏ thái độ như vậy là muốn tổn thương lòng tự ái của tôi à?”

“Hôm nay lại tới để làm gì?” Xem ra Thần Cách căn bản là không quan tâm đến lòng tự ái của Mạc Tạp.

“Tôi để cùng cậu trò chuyện không được à? Hơn nữa, ở bệnh viện này cả ngày lẫn đêm đều có y tá xinh đẹp lúc ẩn lúc hiện. Vạn nhất cậu sẽ không nhìn được, sẽ làm ra chuyện có lỗi với tôi. Vậy tôi phải có mặt ở

đây để canh chừng cậu.” Mạc Táp khó chịu nhe răng. Lão tử hảo tâm đến thăm tên khốn như cậu, mà tên khốn cậu còn không biết ơn: “Lúc tôi đây vui vẻ thì cậu nên quan tâm, đối xử với tôi tốt một chút. Bằng không, ngày nào đó tôi thay đổi trở nên tàn bạo, cậu cũng đừng có hối hận.”

“Đến lúc đó nhớ nói cho tôi biết!”

“Không phải là tôi hù dọa cậu. Đến lúc đó, tôi sẽ không còn là một con người phạm nữa đâu, mà là quái vật tàn bạo nhất hành tinh, sẽ ăn thịt cậu, sẽ cắn cậu.” Mạc Táp làm động tác như con hổ hung tàn.

Thần Cách cầm Ipad trên giường bệnh lên, đeo tai nghe vào, nhìn màn hình, giọng nói lãnh đạm đáp lại: “Ừm~ tôi thật là sợ.”

“Không có người nào sợ mà tỏ ra đáng vẻ như cậu vậy! Thôi, không nói chuyện với cậu nữa. Tôi muốn đọc sách, còn có thật là nhiều kiến thức pháp luật chưa có học thuộc đây nè. Gần đây cậu đã nhiều ngày không có đi học, sắp đến thi rồi, cậu không lo lắng sao? Vậy thì cậu nên lên mạng lên tra tài liệu học tập đi. Cậu đang xem cái gì vậy?” Đầu Mạc Táp tiến tới.

Tiếp theo, cậu nổi gân xanh lên một trận. Cậu liều mạng làm hít thở thật sâu, tự nói với mình phải bình tĩnh. Thần Cách mới chỉ là một đứa trẻ 17 tuổi, nhất định phải bình tĩnh. Cậu quay đầu lên, nhìn gương mặt kia đang vô biểu cảm nghiêm túc nhìn chằm chằm vào màn hình. Mạc Táp rốt cục phát điên giết tai nghe của Thần Cách ra: “Cậu có thể đừng nghiêm túc coi phim hoạt hình như vậy nữa có được không đây!!!! Sắp thi rồi, cậu còn có thể rảnh rỗi coi phim hoạt hình sao? Phim tên gì đây? Chú thổ vượt ngục?”

Người này ở trong mắt Mạc Táp là một người lãnh đạm, bá đạo, biến thái, ác liệt, thỉnh thoảng còn rất ngây thơ. Vậy mà ở trong mắt tất cả mọi người trong trường học lại là một người chững chạc, thành thực, dịu dàng, lấy giúp người làm niềm vui, kính già yêu trẻ. Sự tương phản khổng lồ như vậy, có lúc Mạc Táp muốn quỳ xuống lại Thần Cách, một người có thể cùng lúc mang hai bộ tính cách khác nhau như vậy: “Ông nội, ông có tài giả bộ hay quá đấy!”

“Đây là bệnh viện, làm phiền cậu im lặng một chút, để tiên sinh đây nghỉ ngơi.”

Mạc Táp đoạt lấy Ipad, ôm vào trong ngực, sau đó ném một cuốn tài liệu học tập tới trước mặt Thần Cách: “Dù sao cậu cũng rảnh rỗi như vậy, hay là phụ đạo cho tôi học đi.”

Thần Cách tiện tay lật tới lật lui cuốn tài liệu thật dày kia: “Cậu cũng năm thứ ba đại học, lại để cho tôi, một người năm thứ nhất đại học phụ đạo, cậu không thấy ngại ngùng sao, niên trưởng Mạc Táp?”

” Giọng nói này khiến Mạc Táp nghe có hơi chói tai, không phải, là rất chói tai.

“Cũng không phải là chuyện gì to tát hết. Chỉ cần cậu mở cuốn tài liệu ra, chọn một đề trong đó, tôi sẽ trả lời, như vậy càng khác sâu vào trí nhớ.”

Thấy Thần Cách không lên tiếng lấy một đề trong cuốn tài liệu ra, Mạc Táp cũng biết hẩn đồng ý. Cậu hào hứng kéo ghế ngồi, ngồi bên cạnh Thần Cách, gương mặt lộ ra đáng vẻ chờ đợi chủ nhân ra lệnh.

“Cậu nhanh lên một chút có được không? Thời gian rất quý báu đó. Giáo viên tiểu học không dạy cậu câu này sao?”

“Cậu còn ồn ào nữa thì mau ra ngoài cho tôi.”

Mạc Táp ngậm miệng.

Thần Cách chậm rãi nói: “Câu 143, đề 17.” Rất ngắn gọn, nhưng không phải là quá ngắn gọn rồi sao?

“Như vậy sao tôi trả lời được!!!”

“Dùng miệng trả lời!”

“Tôi cũng không phải là thần đồng, ít nhất cũng phải đọc đề lên tôi mới biết trả lời chứ.”

“Thật là phiền toái!” Thần Cách không nhịn được lại lật thêm vài trang.

“Câu thứ 152 đề 5, theo pháp luật, ở nước ta.” Thần Cách dừng lại.

Thần Cách lấy tay gỡ đầu, miễn cưỡng ngược mắt nhìn về mặt mờ mịt của Mạc Táp: “Sao vậy? Vẫn không trả lời được?”

“Đây không phải là vấn đề có trả lời được hay không!!!” Mạc Táp cũng mau chóng xoa đầu bứt tóc: “Cậu không đọc hết câu hỏi, tôi làm sao trả lời được?”

“Cần phải đọc hết? Có phải quá rườm rà rồi không?”

“Không đọc hết, có phải quá khó để trả lời rồi không?”

Thần Cách thở dài, một cái tay lại lật lật đề khác: “A. Hiến pháp, B. Luật dân sự, C. Luật hình sự, D. Luật hành chính.”

“Sau đó thì sao?”

“Cái gì sau đó, câu trả lời cũng đọc xong hết rồi. Vẫn không trả lời được sao? Rốt cuộc cậu học cái gì đây?”

“Cậu, cậu, cậu...” Không có câu hỏi, chỉ có một đồng đáp án để chọn. Mối dưới của Mạc Táp run rẩy, muốn một bước xông tới, đập đầu vào bức tường trắng tinh tịt tịt.

“Trả lời không được còn cả lăm. Đọc sách kĩ lại một chút đi!” Thần Cách ném cuốn tài liệu học tập trả lại cho Mạc Táp.

“Cậu đang cố ý đúng không? Cậu nhất định là cố ý. Tôi khinh bỉ cậu, hèn hạ vô sỉ.”

Thần Cách lần nữa cầm Ipad lên, đeo tai nghe vào. Mạc Táp tức giận cắn răng, cầm cuốn tài liệu của mình lên. Dựa vào người khác không bằng dựa vào chính mình. Năm nay đàn ông có cả đồng cũng không nhờ vả được! Tiếp theo, cậu tức giận quay người lại, đưa lưng về phía Thần Cách, tiếp tục học. Ánh mặt trời chen qua cây xanh, rải rác nhảy vào trong phòng bệnh, lăm lăm theo gió đung đưa. Thần Cách dựa lưng vào đầu giường bệnh, hai chân chéo lại, hai bàn tay cầm cái ipad đặt trên bắp đùi. Mạc Táp đưa lưng về phía Thần Cách, cau mày, trong miệng lẩm bẩm học bài.

Không gian hai bên đều là tự do. Họ cảm giác được sự tồn tại của nhau, lại phảng phất coi như không có đối phương.

Hồi lâu sau đó, Thần Cách dời ánh mắt về phía Mạc Táp. Cậu đã gục xuống bàn ngủ thiếp đi. Thần Cách đi tới, nhìn mặt của Mạc Táp lúc ngủ: hít thở đều, lông mi hơi động đậy, đôi môi khẽ nhếch, nước miếng từ khóe miệng chảy xuống thấm ướt những con chữ màu đen. Thần Cách khom người, một cái tay ôm lấy chân, một cái tay khác ôm lấy bắp vai, tổng thể ôm lấy cơ thể Mạc Táp. Mạc Táp nằm gọn trong vòng tay của Thần Cách, miệng giật giật nhưng không có tỉnh lại.

Thân thể cậu được đặt lên giường nhẹ nhàng. Thần Cách lấy tay lau khóe miệng đầy nước miếng của Mạc Táp.

“Bộ dạng lúc ngủ thật là xấu!” Thần Cách nói. Nội dung của câu nói là muốn châm chọc, nhưng giọng điệu của câu nói lại là cưng chiều.

Ban đêm, Mạc Táp vì mắc tiểu mà tỉnh dậy. Cậu mở hai mắt ra, nhìn ra ngoài cửa sổ một cái, bóng đêm đã bao trùm. Từ trên giường ngồi dậy, lại ngủ lửu như thế, cậu mượn ánh sáng yếu ớt nhìn thấy được Thần Cách đang ngủ ở cách đó không xa, trên ghế sa lon.

(@Phong: Thần Cách ở phòng bệnh hạng sang nha^^.)

Một người khỏe mạnh như mình lại để cho bệnh nhân ngủ ở trên ghế sa lon, có phải quá táng tận lương tâm rồi không?

Cậu lặng lẽ đứng dậy, không định đánh thức Thần Cách, đi vệ sinh trước mới là quan trọng. Cậu đi ra phòng bệnh, nhìn hai bên đều là hành lang thật dài, hiện ra trống rỗng. Mạc Táp đang buồn ngủ nên không để ý nhiều, tùy tiện chọn đại một bên hành lang, vừa đi vừa tìm vị trí của nhà vệ sinh. Bốn phía đều là màu trắng, có chút âm trầm. Trừ tiếng ho khan bên trong những phòng bệnh thỉnh thoảng mới phát ra ra, cũng chỉ còn dư lại tiếng bước chân của một người tên Mạc Táp. Mỗi bước đi của cậu trên hành lang đều phát ra tiếng vang.

Mạc Táp đi tới, mặc dù tiết trời ban đêm rất nóng bức, mặc dù không có một cơn gió nào thổi qua đây, nhưng Mạc Táp vẫn cảm thấy lạnh sống lưng.

Mạc Táp càng đi càng thấy thanh tĩnh, càng đi càng sợ, nhưng lại không dám dừng lại quay trở về. Cái bệnh viện rách rưới này bây giờ tại sao không có người trực? Hay là người trực lười biếng đi ngủ rồi? Tên trực bệnh viện đáng chết. Mình sợ ma lắm mà. Ở đây có ma không đây? Những tình tiết trong bộ phim ma trước đây cậu từng xem lại hiện lên trong đầu Mạc Táp. Con ma sẽ treo ngược cơ thể từ trên trần nhà xuống? Từ dưới đất nhô lên nắm chân tay của mình lại? Ma em bé sẽ ngồi trên cổ của mình? Ma nữ sẽ mang giày cao gót màu đỏ sẽ xuất hiện ở cầu thang? Những tình tiết này Mạc Táp càng muốn xóa ra khỏi đầu thì nó càng hiện rõ ràng hơn.

Mạc Táp bị dọa sợ đến mức ngay cả tiểu đê đê của cậu cũng rút ngắn mấy cm. Cuối cùng cậu cũng đi hết đoạn hành lang này, chỉ có một mảnh âm u của bóng đêm ở ngoài. Xong rồi, nhà vệ sinh không ở bên này, vậy chắc chắn là ở bên dãy hành lang kia. Mạc Táp cứng ngắc quay đầu lại, hành lang kia hiện ra còn đáng sợ hơn. Cậu tưởng tượng, bên kia sẽ có một cánh tay từ trong cửa thọt ra, bắt nhốt mình lại.

Tại sao cái bệnh viện rách rưới này kì lạ đến vậy? Tại sao lại thiết kế xây cái hành lang dài đến như vậy?

Mạc Táp đi cũng không được, ở lại cũng không được, cuối cùng chỉ có thể vô cùng xấu hổ lấy điện thoại di động ra.

“Chuyện gì?”

“Thần Cách, đi ra bên ngoài nhanh lên đi, mau tới đây đi.” Mạc Táp lấy tay hơi che miệng lại, sợ có cái gì đó nghe thấy: “Có ma, cứu tôi!”

“Ở đâu?”

“Cuối hành lang bên trái.”

Bây giờ ngay cả giọng nói cũng trở nên khẩn thiết như vậy, đúng là rất khác xa so với bình thường. Mạc Táp lo lắng bứt tóc. Cũng không lâu lắm, Mạc Táp đứng cuối dãy hành lang thấy bóng dáng của Thần Cách. Tim của cậu từ từ trở về đúng vị trí trong buồng ngực. Bây giờ cho dù là con ma treo ngược cơ thể từ trên trần nhà xuống, từ dưới đất nhô lên nắm chân tay của cậu lại, hay là ma em bé ngồi trên cổ của cậu, hay là ma nữ mang giày cao gót màu đỏ xuất hiện ở cầu thang đi nữa, Mạc Táp cũng không sợ. Bởi vì trước khi ma quỷ bắt được mình, chắc chắn đã bị Thần Cách giết chết. Đánh thắng một người như Thần Cách cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Chuyện này, Mạc Táp, cậu nghĩ như vậy có phải là hơi lệch rồi không? Tìm Thần Cách ra đây chỉ để bọn ma quỷ biết được lợi hại của Thần Cách thôi sao?

Mạc Táp hướng về phía Thần Cách ở đằng xa quơ múa cánh tay: “Tôi ở chỗ này.”

Thần Cách cũng không phải người mù, thân xác to như vậy đứng ở nơi đó, làm sao lại không nhìn thấy được.

Thần Cách càng đi càng gần, khuôn mặt Mạc Táp tươi cười hi hia thầm nghĩ cảm ơn. Thần Cách nắm tay của Mạc Táp, dùng sức kéo cậu tới. Mạc Táp té nhào vào trên lưng của Thần Cách. Thần Cách hơi khom người, tay nâng Mạc Táp lên. Mạc Táp cứ như vậy thuận theo tự nhiên được Thần Cách công trên lưng.

“Giờ đây, chuyện này, không, không cần công tôi đâu.” Mạc Táp đối với một loạt động tác này còn chưa phản ứng kịp.

“Đừng lộn xộn, cũng rất nặng đó.” Thần Cách nhẹ giọng nói.

“Chuyện gì đây? Cậu đột nhiên công tôi như vậy mới kỳ quái đó.”

“Cậu, người này, trí nhớ thật đúng là kém.”

Thần Cách công Mạc Táp đi trở về.

Lời nói này khiến Mạc Táp càng không thông: “Cậu rốt cuộc đang nói cái gì vậy?”

“Tự mình nghĩ đi.”

Mạc Tạt nhú chặt chân mày, trong đầu lục lọi tất cả bộ nhớ ra. Rốt cục, cũng để cho cậu phát hiện.

Khi đó hai người chưa hẹn hò với nhau, khi đó kì thi cũng sắp tới, khi đó là mùa đông giá rét, khi đó bọn họ ở trong ngôi nhà ma (mở đường ủa Xuân), khi đó cũng chỉ có hai người như vậy.

“Thần Cách, nói cho cậu biết một bí mật.”

“Ừ!~”

“Khi này tôi đã giả bộ ngất xỉu.”

“Tôi biết.”

“Cậu biết sao vẫn còn công tôi? Sao không bỏ tôi một mình ở lại chỗ đó?”

“Tôi sẽ không để cậu một mình ở nơi cậu sợ nhất.”

“Tôi có nặng hay không?”

“Cậu cảm thấy thế nào?”

“Vậy cậu tốt nhất làm quen sức nặng này đi. Nếu cậu đã nói như vậy, sau này vào lúc tôi sợ nhất thì cậu nhất định phải công tôi đó!”

“Nói không chừng ngày nào đó tâm tình tôi tốt, tôi sẽ đồng ý yêu cầu của cậu.”

“Nói không chừng ngày nào đó là ngày nào vậy?”

“Dù sao cũng không phải là hôm nay.”

Mạc Tạt dán cơ thể thật chặt vào lưng của Thần Cách, hai tay từ phía sau ôm cổ của hắn, đặt cằm lên bả vai Thần Cách, hai chân đứng đưa: “Thì ra là cậu vẫn còn nhớ rõ a.”

Nói như thế nào đây, Mạc Tạt bây giờ thật cao hứng a.

“Người ta đâu có ngu ngốc như cậu đâu. Cậu chạy ra bên ngoài, tới đây làm gì vậy?” Nghe thấy Thần Cách nhắc tới, ý định đi tiểu của Mạc Tạt mới vừa chìm vào quên lãng lại đột ngột trở dậy.

“Đúng rồi, tôi đi tìm nhà vệ sinh. Ai nha, bệnh viện này đem nhà vệ sinh giấu kĩ quá rồi đấy!” Mạc Tạt có chút tức giận, nhất định là bệnh viện hẹp hòi, sợ tốn tiền thuê người làm vệ sinh đây mà.

Thần Cách trầm mặc hồi lâu, khẽ cắn răng, từ kẽ răng nặn ra một giọng nói nhẹ nhàng: “Cậu không biết trong mỗi phòng bệnh đều có nhà vệ sinh sao?”

“Cái gì?! Bên trong cánh cửa nhỏ trong phòng bệnh là nhà vệ sinh sao? Vậy sao cậu không nói sớm, tôi đâu rành bệnh viện lắm đâu, còn tưởng rằng là phòng dùng để kiểm tra cho bệnh nhân nữa chứ.”

Thần Cách buông tay ra, Mạc Tạt từ trên người Thần Cách từ từ trượt xuống. Cậu bắt lại bả vai, nương nhờ trên lưng của Thần Cách: “Còn chưa tới phòng mà.”

“Để cậu tự đi!”

(@Phong: Mạc Tạt bị dụ ^^ Để mọi người đợi lâu rồi.)

54. Chương 54: Chương Bg Đặc Biệt 1: Quảng Lý Và An Na

Chương 54. Chương BG đặc biệt: Quảng Lý và An Na

(@Angelina: Bởi vì lần này, ngoại trừ cặp Thần Cách và Mạc Tạt ra, tôi cũng tương đối thương yêu cặp Quảng Lý và An Na, cho nên muốn dành hẳn một chương để viết về họ. Nếu như đối với BG bị dị ứng, có thể lướt qua không đọc.)

Chung sống lâu như vậy, Mạc Tạp cảm thấy Quảng Lý đối với An Na có thể không có tình yêu. Chẳng qua là hắn xem cô như em gái mà thôi.

Tỷ như bây giờ, Quảng Lý lại đem bạn gái của hắn, tên là Tiểu Chân dẫn về nhà. Mạc Tạp ngồi ở bên cạnh cũng thấy sợ hết hồn hết vía, dùng ánh mắt len lén liếc nhìn An Na. Hôm nay trông cô ấy lại bình tĩnh một cách xuất sắc. An Na lấy tay chống cằm, nhìn ra bên ngoài, không nói một lời. Mạc Tạp hiểu rõ An Na, nếu như là bình thường, Quảng Lý và Tiểu Chân có thể đã sớm bị đánh toi bời, mặt dính vào trong tường rồi.

Không khí rất kỳ quái, ngay cả sống lưng của Ngũ Khu Dương cũng lạnh thấu da, trong lòng không ngừng mắng tên khốn kiếp Quảng Lý này, là muốn tàn hại mình sao? Ngũ Khu Dương dời ánh mắt cầu cứu đến Thần Cách, xuyên thấu đến thân thể Thần Cách, nhưng Thần Cách lại không thấy được.

Tay Tiểu Chân kéo lấy cánh tay của Quảng Lý, cười ngọt ngào, bên trái khoe miệng lộ ra má lúm đồng tiền. Cô gái do Ngũ Khu Dương giới thiệu tuyệt đối sẽ không xấu.

“Tiểu Chân, hôm nay sao em lại đến đây?” Ngũ Khu Dương mở miệng trước.

“Bình thường Quảng Lý cũng không tới tìm em, một lần cũng không. Anh ấy chuyển đến đây lâu như vậy cũng không nói cho em biết, cho nên hôm nay em theo anh ấy tới đây xem một chút.” Giọng rất êm ái, là một cô gái dịu dàng.

“Đi ra ngoài hẹn hò hại nhiều hơn lợi, tốn nhiều oxi, thải ra nhiều khí cacbon đioxit.” Quảng Lý bình thản nói.

“Đáng ghét, còn nói lời như thế.” Tiểu Chân giận trách, đưa tay làm nũng tựa như muốn đánh nhẹ Quảng Lý một cái, bị Quảng Lý đoán được nhanh chóng né tránh.

Động tác nho nhỏ này lọt vào tầm mắt của Mạc Tạp, khiến cho Mạc Tạp có chút kỳ quái. An Na có thể dùng vũ lực đánh gãy xương của Tiểu Chân mà? Sao cô ấy không làm thế mà lại ngồi im như vậy? Sao lại tránh né một con muỗi yếu đuối như Tiểu Chân này? Có lẽ là mình suy nghĩ quá nhiều rồi.

Ngũ Khu Dương vì bảo vệ tính mạng, quyết định ngăn cản cái không khí ngọt ngào này, đổi đề tài: “Đã lâu không gặp, Tiểu Chân, vóc dáng của em càng ngày càng đẹp nha.”

Vóc dáng của Tiểu Chân quả thật không tệ, trước sau đều đầy đặn.

“Đây chính là sự thiên vị của ông trời. Người thì ngực to đến nỗi không cài nút áo lại được luôn, người thì ngực nhỏ, muốn to ra chỉ còn cách đi bơm thôi.” Quảng Lý lại một lần nữa bình thản nói.

Sắc mặt Ngũ Khu Dương và Mạc Tạp nhanh chóng biến thành màu xanh, Quảng Lý nói rõ ràng, thẳng thắn quá. Mạc Tạp lại dời ánh mắt về trên người An Na. Cô tựa hồ căn bản không có nghe, chẳng qua là nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, trước sau giữ vững sự trầm mặc. Mạc Tạp không nhìn ra được nét mặt và tâm tư của An Na. Hôm nay An Na rất kỳ quái.

“Cô không thấy ở đây còn có một cô gái nữa sao? Cô còn muốn ở chỗ này bao lâu?” Thần Cách lạnh lùng nhìn thẳng Tiểu Chân.

Mạc Tạp cảm thấy nhức đầu, xoa xoa thái dương. Tại sao má lúm đồng tiền có duyên như vậy lại đặt trên má của Tiểu Chân? Nhìn cũng không lọt vào mắt được. Thần Cách rất ít nói chuyện với người ngoài những lời như thế, nhưng Mạc Tạp cũng không phải không hiểu, Thần Cách quý An Na hơn là chuyện đương nhiên chuyện. Hai tay của An Na nặng nề đặt trên bàn, đứng lên, ngẩng đầu lên, trên gương mặt xinh đẹp kia biểu cảm gì cũng đều không có, chẳng qua là nhẹ giọng nói: “Cách, tớ còn có chuyện, đi trước.” An Na sát vai Quảng Lý mà đi qua, nhìn cũng không có nhìn Quảng Lý một cái, rời đi.

Mặt Quảng Lý tê liệt, rõ ràng có vẻ sốt một chút. Tiểu Chân phát hiện ra không khí rất kỳ lạ, lúng túng đứng bên cạnh Quảng Lý, có chút sợ Thần Cách, kéo kéo Quảng Lý: “Dẫn em đi tham quan trường của anh một chút đi.” Tiểu Chân cũng không đợi Quảng Lý trả lời liền cứng rắn lôi kéo hắn rời đi.

“Mạc Tạp.”

“Sao?” Mạc Tạp quay đầu lại nhìn gọi Thần Cách.

“Đi xem một chút.”

“Cái gì? Xem ai?”

“An Na.”

“Gi? Là tôi sao? Trong tình hình này, cậu đi không phải là thích hợp hơn sao? Cô ấy và cậu là thanh mai trúc mã mà.” Chuyện an ủi phụ nữ, Mạc Tạp rất không có kinh nghiệm. Lần trước vì an ủi Tô Thụy mà cậu đã tự trách mình rồi.

“Những lời ngu xuẩn phát ra từ miệng của người ngu ngốc sẽ có ích trong lúc này.”

“Cậu nói lại lần nữa thử coi, tôi sẽ liều mạng giết cậu. Hơn nữa, Ngũ Khu Dương không phải là tên ngu ngốc sao? Sao lại không tìm hắn đi?”

Thần Cách liếc Ngũ Khu Dương một cái: “Cái tên ngốc như hắn, chỉ biết gây chuyện.”

Ngũ Khu Dương tự biết đuối lý, không dám phản bác.

Mạc Tạp bấu môi nhìn Thần Cách, liền đuổi theo An Na. Cậu đi đến lớp học của An Na, nhìn thấy có một người ngồi trong đó. Mạc Tạp ngồi bên cạnh An Na, rốt cục hỏi: “An Na, sao cậu không nói chuyện đó ra cho Quảng Lý biết?”

An Na không có nhìn Mạc Tạp, vẫn là như cũ nhìn ra bên ngoài, nhàn nhạt nói: “Chắc do tôi ngốc. Tôi không muốn nói cho hắn biết, cũng không muốn người nào khác nói cho hắn biết, chỉ muốn chờ hắn yêu tôi. Vậy mà, cái tên ngu si Quảng Lý đó, một chút cũng không cảm nhận được tôi yêu hắn nữa. Nói cho hắn biết, tôi biết hắn sẽ đồng ý hẹn hò chung với tôi, nhưng như vậy còn gì là ý nghĩa nữa chứ? So với những cô bạn gái trước kia của hắn có cái gì khác nhau chứ? Như vậy chỉ khiến tôi buồn hơn mà thôi. Vì vậy mà tôi, đã chờ hắn, đợi từ hồi còn học trung học đệ nhất cấp đến lúc học trung học đệ nhị cấp, từ lúc học trung học đệ nhị cấp đến tốt nghiệp luận. Sau đó hắn nói không muốn đi học nữa, muốn đi vẽ tranh. Có lúc, đợi chờ một người quá lâu sẽ cảm thấy rất mệt mỏi. Tôi cũng muốn buông tay, cho nên đã quyết định đi nước ngoài du lịch. Nhưng nửa năm, bất kể đi chỗ nào, đi bao lâu, tôi cũng không thể quên được hắn. Đây chính là tình cảm trầm luân. Thật buồn cười, tôi phát hiện mình đã có thói quen chờ đợi hắn rồi. Vì vậy tôi chỉ còn có cách là quay về nước, ngoan ngoãn bên cạnh hắn, tiếp tục biến mình thành một trò cười. Nhiều năm như vậy, tôi đã cự tuyệt bao nhiêu nam sinh cũng nhớ không rõ nữa. Không phải là không muốn bắt đầu lần nữa, mà là ngoại trừ Quảng Lý ra tôi không muốn bắt đầu lại với bất kỳ ai.”

Mạc Tạp nhìn gò má của An Na, làn da trắng nõn dưới ánh sáng trở nên rất đẹp. Thì ra là một người dù có kiên cường đến đâu cũng không tránh khỏi sẽ có lúc yếu đuối như vậy. Mạc Tạp nghĩ An Na là một người rất mạnh bạo, rất cứng đầu, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một cô gái mà thôi. Có lúc Mạc Tạp cảm thấy Thần Cách và An Na cũng có nhiều điểm giống nhau. Bên ngoài lúc nào cũng tỏ ra lạnh lùng như vậy, không muốn biểu hiện tình cảm của mình ra ngoài, nhưng thực chất bên trong lại rất dịu dàng, ấm áp. Điều này làm cho Mạc Tạp so với những nữ sinh khác, càng thích An Na hơn.

Mạc Tạp vỗ vỗ lưng của An Na, nhìn về phía An Na cười nói: “Cậu sẽ đợi được, nhất định sẽ đợi được cái ngày mà Quảng Lý nói thích cậu.”

An Na quay đầu, cười khê.

“Được rồi, tôi sắp có tiết rồi, cậu có thể đi rồi.”

Xem ra không phải là giống nhau ở vài điểm, mà là hoàn toàn giống nhau. Tôi đây vô cùng hận những người phụ nữ biến thái!!!

(@Phong: Ý là An Na giống Thần Cách đó, khi không còn chuyện nữa thì đuổi Mạc Tạp đi ^^)

Tan học, đang đi trên đường, Mạc Tạp thấy được Quảng Lý đang đi phía trước. Cậu đuổi theo, cùng hắn sống vai đi chung với nhau.

“Quảng Lý, chuyện này, cậu thích Tiểu Chân sao?” Hỏi trực tiếp.

“Sống trên đời này mà nói, thích nhau nhiều đến cỡ nào, cuối cùng chẳng phải cũng sẽ chia tay sao? Sau đó thì có người yêu mới, vui vui sướng sướng thượng nhau ở trên giường, tới tới lui lui đùa giỡn với nhau, xem

nhau chỉ là người qua đường, làm hao tổn khoảng thời gian tốt đẹp nhất trong cuộc đời. Mà cậu hỏi vậy là có ý gì?” Quảng Lý nhàn nhạt nói.

“Cậu, cậu không tin vào tình yêu sao?” Mạc Táp cảm thấy kì lạ, nhưng nói đến Quảng Lý cũng không có gì để kinh ngạc. Một người cả ngày tuyệt vọng muốn chết, bị quan như hấn làm sao có thể tin tưởng vào tình yêu. Thật đúng là hỏi một vấn đề ngu xuẩn.

“Tình yêu nói đến nói đi, tuần hoàn như vậy, cuối cùng cũng sẽ hết một quãng đời. Nếu như không có cái đó cũng không sao.”

Quả nhiên, An Na thật là quá đáng thương. Sớm biết như vậy đã khuyên An Na không cần chờ cái người đàn ông máu lạnh này. Một người phụ nữ nổi giận dùng dùng chặn trước mặt Quảng Lý: “Hôm nay cậu lại dám chia tay với em gái Tiểu Chân của tôi? Cậu ăn thịt sư tử rồi sao? Cậu chưa đi xung quanh đây hỏi sao? Hỏi mọi người có ai không biết Mạnh Long đại tỷ ta không. Muốn chết sớm có phải hay không?”

Mạc Táp không nói ra, nhưng trong lòng suy nghĩ có ai muốn đi hỏi thăm chuyện như vậy đâu, hơn nữa sao lại lấy cái biệt danh khó nghe như vậy!! Bây giờ không phải là lúc chú ý tới điều này. Cậu có chút nghi ngờ, hôm nay Quảng Lý và Tiểu Chân chia tay sao?

Quảng Lý mặt vô biểu cảm trả lời Mạnh Long đại tỷ: “Mạng tôi rất lớn.”

Lời này hoàn toàn chọc giận Mạnh Long đại tỷ. Người này chân dài hung hăng quét tới một cái, Quảng Lý nhanh chóng né. Cô tiếp tục đá, Quảng Lý tiếp tục tránh. Mạc Táp kinh ngạc vì sự nhanh nhẹn của Quảng Lý. Tại sao mang dép lao (kẹp) mà vẫn có thể di chuyển nhanh như vậy, tại sao? Qua lại một hồi, cuối cùng Mạnh Long đại tỷ mệt mỏi thở không ra hơi, nhìn chằm chằm Quảng Lý: “Đừng vội vui mừng!”

“Trai gái chia tay là chuyện rất bình thường, hơn nữa cũng không có lý do gì mà tôi phải để cho cô đánh.” Nói xong Quảng Lý rời đi, bỏ lại Mạnh Long đại tỷ. Mạc Táp chậm rãi theo đuôi phía sau. Chuyện này, chuyện này... Mạc Táp mới vừa nhớ tới cảnh Tiểu Chân làm nũng và đùa giỡn với Quảng Lý, bây giờ lại nghĩ đến một chuyện khác. Một ý nghĩ kì lạ nhô ra trong đầu Mạc Táp. Chẳng lẽ, Quảng Lý chỉ nguyện ý bị một mình An Na đánh chết đi sống lại sao? Những người phụ nữ khác sẽ không đụng tới hấn được sao?

“Quảng Lý, chờ tôi một chút, có chuyện tôi còn muốn hỏi cậu một chút. Chuyện này, tại sao cậu lại chọn học ngành ngôn ngữ quốc tế?” Mặc dù không liên quan cho lắm, nhưng mà chuyện này cũng có hơi nghi vấn. Mạc Táp đoán tám chín phần là do Quảng Lý chọn đại.

“Cậu nói chuyện đó sao?” Quảng Lý dừng một chút, mặt không thay đổi, không nhanh không chậm nói: “Bởi vì An Na thích đi du lịch, cho nên tôi muốn học ngôn ngữ của thật nhiều nước. Sau này đi bên cạnh An Na, lúc cô ấy nghe không hiểu người khác nói chuyện, tôi có thể ở bên cạnh phiên dịch cho cô ấy nghe.”

Mạc Táp ngây ngẩn cả người, kinh ngạc đứng ở nơi đó, nhìn bóng lưng Quảng Lý. Quảng Lý, cái tên Quảng Lý chậm tiêu này, cái tên quảng lý không tin vào tình yêu này, chẳng lẽ ngay cả bản thân thích An Na cũng hoàn toàn không biết sao??? Mạc Táp nheo mắt lại cười, cậu tôn trọng ý kiến của An Na. Người ngoài cuộc nhúng tay vào chuyện này quả thật không tốt lắm. Cứ chờ Quảng Lý từ từ nhận ra đi. Lần này, Quảng Lý chắc sẽ không để cho An Na chờ quá lâu đâu.

Nửa ngày, buổi trưa.

Quảng Lý đi ngang qua An Na, bị An Na cố tình gạt chân làm cho té. Quảng Lý từ dưới chân của An Na đứng lên, phủi phủi bụi, tiếp tục làm chuyện của hấn. Mạc Táp tiến lên tò mò hỏi: “Không đau thật sao?”

“Không đau!”

“Thật hay giả đây?” Mạc Táp như có điều suy nghĩ. Cậu từng xem qua phim võ hiệp, có một cao nhân mặc dù thoát nhìn là đang đánh người khác, đáng vẻ đánh rất nặng, nhưng thật ra là có nội lực ở bên trong, đối phương căn bản cũng không sẽ cảm thấy đau đớn. Chẳng lẽ An Na chính là cao nhân như vậy?

Mạc Táp hăng hái: “Tối đây, An Na, cậu cũng đá tôi một cước thử xem.”

Lời nói này vừa thốt ra, Thần Cách ngẩng đầu nhìn chòng chọc Mạc Táp một cái. Cái nhìn này mặc dù ý vị thâm trường nhưng Mạc Táp cũng không có để ở trong lòng.

An Na ngoe đầu nhìn về mặt nhao nhao muốn thử của Mạc Táp: “Cậu xác định thật sao?” Nói xong, vừa nhìn về phía Thần Cách, tựa như hỏi hần có đồng ý hay không.

“Cái gì xác định hay không xác định chứ. Tới đây, đừng khách khí, cậu nhìn Thần Cách làm gì, đừng chú ý tới những người không có liên quan.” Mạc Táp thật đúng là vô cùng tỏa sáng nha. Họa là do miệng mà ra. Lời này không phải là không có đạo lý, nếu như cậu không nói thêm câu những người không có liên quan, có lẽ...

Thần Cách trong nháy mắt quay đầu đi chỗ khác, An Na liền đá một cước vào giữa bụng của Mạc Táp. Mạc Táp liền lùi lại mấy bước, ôm bụng cúi đầu nửa ngày không lên tiếng, cuối cùng nằm trên đùi của Thần Cách toàn thân co giật. Thật lâu, cậu mới nâng khuôn mặt đỏ kè lên, có chút đáng thương nhìn về phía Quảng Lý, vỗ đầu che mặt mắng: “Con mẹ nó, cậu lại nói không đau, lão tử đau trứng!!!”

55. Chương 55: Dùng Cách Gì Để Lấy Lòng Giáo Viên?

Chương 55: Dùng cách gì để lấy lòng giáo viên?

Mạc Táp buồn a. Khi các kì thi đến gần cậu sẽ buồn, điều này từ lâu đã trở thành phong tục riêng của cậu. Những bộ môn khác cũng tạm được, chỉ có bộ môn của thầy Hoàng đầu trọc mang tóc giả đó là không ổn. Có một số học sinh, bất kể là người như thế nào đi nữa, chính là không nhận được sự hài lòng của ông ấy, chính là bị ông ấy nhìn không vừa mắt. Mạc Táp chính là loại hình học sinh xui xẻo như thế.

Đây là năm thứ ba đại học, là giai đoạn cuối cùng, thành tích rất quan trọng vì liên quan đến năm thứ tư đại học. Mất thấy kì thi sắp tới, Mạc Táp không thể bình tĩnh được, nằm lăn xuống sàn nhà của Thần Cách, liều mạng đạp hai chân: “Làm sao bây giờ, năm nay chắc chắn là thi rớt rồi. Năm nào cũng lo lắng, số mệnh Mạc Táp tôi chính là thống khổ như thế.”

Thần Cách dùng chân đụng đụng Mạc Táp trên sàn nhà: “Này!”

“Chuyện gì, không thấy tôi đang buồn phiền sao?”

“Bên này đã sạch, qua bên kia lau đi!”

Mạc Táp từ trên sàn nhà ngồi dậy, vỗ vỗ lưng của mình: “Cậu thật không có lương tâm. Những người có thành tích học tập ưu tú giống như cậu thì làm sao có thể hiểu được nỗi thống khổ của chúng tôi. Ngày ngày lo lắng, đề phòng sợ thi không tốt. Ngày công bố kết quả, so với chết còn khó chịu hơn. Trước kia trung học đệ nhị cấp, cũng có một số giáo viên ác độc như vậy, kết quả thi đã thấp, lúc phát bài ra xong còn phải ở trong lớp có nhiều người như vậy đọc to điểm của mình lên. Loại phương thức giáo dục này quá đáng xấu hổ, chỉ khiến những học sinh có thành tích kém càng ngày càng tự ti thôi.”

Thần Cách nghe Mạc Táp oán trách, cũng không lên tiếng.

“Cậu nói tôi nên làm cái gì bây giờ, cậu nói đi.”

“Lấy lòng ông thầy kia không được sao?”

“Cậu nói đơn giản quá, ông thầy kia có thể nói lấy lòng liền lấy lòng sao?” Tiếp theo Mạc Táp suy nghĩ một chút: “Nhưng mà, tạm thời cũng chỉ có biện pháp này là khả thi nhất. Những biện pháp khác tôi còn chưa có nghĩ ra.”

Thầy Hoàng bị trọc đầu, cho nên một năm bốn mùa đều mang tóc giả, hơn nữa ông lúc nào cũng dùng một bộ tóc giả, nhất quyết không thay đổi. Có truyền thuyết, đó là đồ quý báu nhất của ông, nói không chừng có thể từ nơi này hạ thủ.

Cứ như vậy lại qua một ngày, Mạc Táp đi tới lớp Thần Cách, tìm Ngũ Khu Dương.

“Chuyện gì?”

“Có chuyện phải làm phiền cậu giúp tôi một chút!”

“Nói tôi nghe thử đi.”

Mạc Táp len lén đem kế hoạch của mình nói cho Ngũ Khu Dương nghe, Ngũ Khu Dương vừa nghe xong lắc đầu: “Lại để cho tôi làm chuyện như vậy, dựa vào cái gì mà tôi phải giúp cậu? Đừng tưởng rằng mình là vợ nhỏ của Thần Cách thì có thể ra lệnh cho tôi.”

Mạc Táp lắc đầu: “Lần này tôi không cần mang Thần Cách ra để uy hiếp cậu.” Mạc Táp cười lạnh nhìn Ngũ Khu Dương: “Cậu không quên chứ? Lần trước chạy đua xe đạp thua, cậu còn nợ tôi một yêu cầu.”

“Chuyện đã lâu như vậy mà cậu vẫn nhớ sao?”

“Dĩ nhiên, chuyện như vậy chắc chắn phải dùng ở tình thế cấp bách như bây giờ, nếu không thì quá xem thường tài năng của cậu rồi.”

“Biết rồi, cậu thật là phiền phức!” Nguyên thua cuộc được coi là cái ưu điểm duy nhất của nhóm người này.

Mặt trời vẫn nóng gắt như cũ. Thầy giáo Hoàng ăn cơm nước xong, mồ hôi chảy ướt lưng. Ông vừa cầm bài thi của học sinh quạt quạt, vừa nhàn nhả đi tới văn phòng. Lúc này, Ngũ Khu Dương xuất hiện, gương mặt mang theo xấu xí và gian trá. Hắn đi lên phía trước, nhanh tay lấy bộ tóc giả của thầy Hoàng xuống, để ở trên tay quơ quơ: “Thầy ơi, thầy không cảm thấy nóng à?”

Đột nhiên cái đầu trọc bị phơi bày ra, thầy Hoàng tức giận, gương mặt căng to lên: “Em học sinh này, dám đùa giỡn với thầy giáo như vậy sao? Học lớp nào? Nếu không trả lại cho thầy, thầy lập tức đi thông báo cho giáo viên chủ nhiệm của em biết ngay!”

“Thầy ơi, em không ngốc đến vậy đâu. Nhất định em sẽ không nói cho thầy biết em học lớp nào. Trường học lớn như vậy, thầy muốn tìm ra tên của em chắc cũng khó lắm, ha ha ha

~” Người xấu, tiếng cười cũng xấu.

“Hỗn láo! Học sinh bây giờ tại sao dám ngông cuồng như vậy? Trả bộ tóc giả cho thầy, nhanh lên!” Thầy Hoàng đưa tay ra, muốn cướp lại. Bất đắc dĩ thân thể rất không linh hoạt, Ngũ Khu Dương ngáp dài nhẹ nhàng tránh né. Lại bị sắp đặt làm loại chuyện mất mặt như thế này, thật là.

“Em không trả, em không muốn trả. Thầy ơi, thầy có thể làm gì được em? Nơi này một bóng người cũng không có, chẳng lẽ thầy cho là một học trò của thầy đột nhiên sẽ xuất hiện, sẽ anh hùng tới cứu vớt thầy sao?”

“Tốt nhất là đừng để cho thầy biết em học lớp nào, nếu không thầy sẽ không bỏ qua chuyện này đâu. Thầy sẽ kỉ luật em, đuổi học em.” Rõ ràng là đang tức giận.

“Dừng tay!” Giọng nói vang dội hướng tới Ngũ Khu Dương. Mạc Táp mang theo gương mặt nghiêm túc và chính nghĩa, xuất hiện vẻ vang như anh hùng: “Này bạn học, sao lại đùa giỡn với thầy như thế? Thật quá đáng, lập tức trả cái đó lại cho thầy đi!”

Thầy Hoàng có chút kinh ngạc nhìn Mạc Táp đột nhiên xuất hiện, còn trong lòng Ngũ Khu Dương thì vô cùng xem thường.

“Tôi sẽ không trả!”

“Đầu óc mê muội không tỉnh. Thầy tận tâm, khổ sở, dạy chúng ta kiến thức như vậy, chúng ta là học sinh phải biết ơn công lao này. Tại sao cậu lại có thể làm ra chuyện ngu dốt này khiến cho thanh niên chúng tôi phải cảm thấy hổ thẹn như thế chứ? Thật hết cách, đừng trách tôi không khách khí!” Hớ hớ, cậu mới nên hổ thẹn đó, Mạc Táp.

“Không khách khí sao? Tôi đeo sợ!”

Mạc Táp nhìn thầy Hoàng, gật đầu một cái: “Thưa thầy, thầy không cần lo lắng. Cho dù có chết, em cũng sẽ giúp thầy đoạt lại bộ tóc giả!”

Mạc Táp xông lên phía trước, cùng Ngũ Khu Dương ẩu đả một trận, len lén, thì thầm nói: “Cậu cũng giả bộ hơi nghiêm túc một chút đi. Một lát nữa cậu sẽ giả bộ bị tôi đánh bại, sau đó tự tay tôi sẽ đem trả bộ tóc giả cho thầy. Ông thầy đầu trọc kia nhất định sẽ cảm động đến rơi nước mắt!”

“Cậu giả bộ nghiêm túc hơi quá rồi đó. Còn bao lâu nữa vậy? Tôi còn muốn trở về cùng tiểu bảo bối của tôi ăn cơm.”

“Cậu lại đổi người yêu? Cậu quen người kia chưa được bao lâu mà.”

“Bớt dài dòng, không cần cậu quản.”

Hai người này, đang đánh lộn mà cũng nói chuyện với nhau như thường. Thầy Hoàng ở một bên gấp gáp, dù sao chuyện nhìn học sinh đánh nhau như vậy mà truyền đi, bị cấp trên biết nhất định sẽ bị phê bình.

Trong lúc cuộc ẩu đả đang đến hồi kịch liệt, Ngũ Khu Dương bất ngờ trượt tay, tóc giả bay ra ngoài.

Thật là không đúng dịp, bộ tóc giả vừa văng bay đến dưới chân của Thần Cách. Thần Cách là một học sinh ưu tú, cho nên giáo viên của hắn gọi hắn đến văn phòng giúp một chút chuyện. Thật là đúng dịp!

“Hai người các cậu đang làm gì thế?” Thần Cách mắt lạnh nhìn hai đánh nhau giống như kẻ điên.

Hai người ngưng động tác, kinh ngạc quay đầu lại.

Thần Cách cúi đầu nhìn chòng chọc bộ tóc giả trên đất một cái, nhặt lên, phỉu phỉu bụi một chút, sau đó đi tới trước mặt thầy Hoàng, lộ ra nụ cười thân thiết: “Thưa thầy, cái này là của thầy sao?”

Thầy Hoàng có chút lảng lảng, nhận lấy bộ tóc giả từ trong tay Thần Cách, cảm giác giống như Thần Cách đang trở nên lấp lánh rực rỡ.

“Thật ra thì thầy cứ để đầu trọc như vậy đi, sẽ cảm thấy rất mát mẻ đó. Lúc đầu có thể thầy sẽ cảm thấy không quen, từ từ rồi thầy sẽ quen, sẽ cảm thấy rất dễ chịu. Dĩ nhiên, đây chỉ là ý kiến của riêng em.”

Mạc Táp và Ngũ Khu Dương đồng thời nhìn Thần Cách, đồng thời ở trong lòng mắng: Cái tên cảm thú này!

Trước kia, thầy Hoàng bị mọi người trêu chọc, bây giờ lại được một học sinh nổi tiếng của trường khích lệ, cho nên trong lòng có trồng một cảm giác vô cùng ấm áp. Mạc Táp đột nhiên ý thức được kế hoạch lần này, đứng sau lưng thầy Hoàng nhìn về phía Thần Cách nhe răng há miệng. Thần Cách nhìn lướt qua Mạc Táp, nhớ tới chuyện hôm qua, liền hiểu được.

Không nghĩ tới, Mạc Táp người này, vì muốn lấy lòng thầy giáo lại làm ra được loại chuyện ngu ngốc này.

Thầy Hoàng đem chuyện Mạc Táp anh hùng xông pha trận mạc lúc này quên mất không còn một mống, quay đầu nghiêm nghị nói: “Đánh nhau trong trường học là không đúng. Mạc Táp, làm bản kiểm điểm cho thầy!”

Mạc Táp như bị sét đánh vào tai, tuyệt vọng! Lần này mất cả chì lẫn chài rồi!

“Thì ra là thầy là giáo viên dạy lớp của Mạc Táp!” Thần Cách nói tiếp, khuôn mặt dễ nhìn mang theo nụ cười tan chảy lòng người: “Em thường nghe Mạc Táp nói thầy dạy dỗ học sinh rất tốt, mặc dù cậu ấy học hành không giỏi lắm nhưng thầy cũng chưa bao giờ bỏ mặc cậu ấy!”

Lúc này thầy Hoàng còn kinh ngạc hơn, còn có chút ngượng ngùng: “Em, em biết Mạc Táp sao?”

“Dạ, cậu ấy ở lầu trên, em ở lầu dưới. Một người đầu óc ngu ngốc giống như niên trưởng Mạc Táp vậy mà thầy cũng thể dạy dỗ tốt như thế, ngay cả em cũng hy vọng sau này sẽ có cơ hội có thể trở thành học sinh của thầy!”

“Ha ha ~~ có một học sinh như em vậy, làm thầy thật cao hứng đó. Mạc Táp cũng thật là, mặc dù học kỳ này, thành tích có chút cao, nhưng mà thầy cũng không tốt như em ấy nói đây.”

“Thưa thầy, thầy thật là quá khiêm tốn. Thầy dạy có giỏi hay không, nhìn bảng thành tích của kì thi sắp tới của Mạc Táp là biết ngay.”

Thầy Hoàng sờ cái đầu trọc của mình một cái, lần nữa quay đầu nhìn Mạc Táp nói: “Sắp thi cử rồi, lần này phải chăm chỉ hơn. Cũng đừng quá lo lắng, đừng làm cho thầy mất thể diện là được rồi.”

Điểm đại học đều là do thầy Hoàng chấm, lời này có nghĩa là, là mình được cứu rồi sao?

“Này, còn em nữa, lần này coi như bỏ qua lần sau không được phép tiếp tục làm chuyện nghịch ngợm như vậy nữa. Còn không mau đi đi. Này, Thần Cách, thầy đi trước!” Thầy Hoàng lắc đầu rồi đi, gió nhẹ thổi qua đỉnh đầu của ông, vô cùng mát mẻ, trong miệng nhỏ giọng cảm thán: “Đầu năm nay, số lượng học sinh hiểu chuyện như vậy thật là càng ngày càng ít, haiz~~”

Sau khi thầy giáo đi, Thần Cách khôi phục biểu cảm.

“Thần Cách, cảm ơn cậu, chồng tốt của tôi!” Mặt của Mạc Tạp cười xán lạn.

Ngũ Khu Dương không hài lòng: “Còn tôi thì sao?”

“Cậu chuyện thành chẳng thấy đâu, chuyện bại đã có thừa.” Mạc Tạp quay đầu vô tình nói, sau đó nhào tới trên cánh tay của Thần Cách, ôm chặt: “Sớm biết tôi cũng không cần phiền toái như vậy!”

“Không có lần sau!”

“Đừng nói lời tuyệt tình như vậy, vợ chồng một nhà, sang năm cũng xin cậu chỉ giáo nhiều nhiều hơn!”

“Vì điểm số, tôi nghĩ cậu ngay cả cái mông cũng nguyện ý bán!” Thần Cách đẩy Mạc Tạp ra.

“Cái mông của tôi đã sớm bị cậu mua mất rồi. Cậu muốn đi đâu vậy?”

“Trở về phòng học!”

“Tôi đưa cậu đi!”

“Không cần!”

“Không được, không được, tôi phải báo đáp cậu!”

“Đừng làm dáng vẻ nũng nịu kia!”

“Chỉ cần cậu còn giá trị lợi dụng, tôi sẽ phải tiếp tục làm ra dáng vẻ như vậy.” Da mặt của Mạc Tạp không phải dày bình thường, mà là rất rất dày.

“Chuyện đó phải xem hạn sử dụng của cái mông của cậu!”

Lấy lòng giáo viên nên dùng biện pháp gì? Chuyện như vậy giao cho chồng xử lý là được!

56. Chương 56: Ngày Không Đáng Để Được Nhắc Tới (1)

Chương 56: Ngày không đáng để được nhắc tới (1)

Sau khi thầy giáo thông báo thời gian nghỉ hè xong, trong nháy mắt, ông từ một người đáng ghét, bị học sinh nguyên rủa, nói xấu sau lưng bỗng chốc trở thành người đáng yêu nhất thế giới. Lời này bọn học sinh đã nghe đi nghe lại cũng hơn 10 năm, nhưng mà không có một ai cảm thấy chán ghét cả. Trong lớp bọn học sinh vui vui mừng mừng, xì xào bàn tán. Ở gần góc tường, Mạc Tạp dĩ nhiên cũng có dự tính của riêng mình. Trong kì nghỉ hè, cậu sẽ đáp ứng Cung Dung mẹ mình, phải trở về phụ giúp trông coi quán ăn. Cho dù có muốn cùng đám người Thần Cách đi du lịch mùa hè một chuyến, nhưng mà ngặt nỗi, gặp nhau thường xuyên cũng chưa chắc làm được.

Ngày mai đối với Mạc Tạp mà nói, cũng không phải là một ngày đáng giá gì để nhắc tới. Cậu muốn ở cùng Thần Cách, vì đây ngày cuối cùng của hai người, hai người sẽ tạm xa nhau một thời gian.

Hác Suất cũng không có quyền luyện chỗ này giống như Mạc Tạp, kì nghỉ hè vừa tới đã không kịp chờ đợi mà biến mất.

Ngày hôm sau, vừa rạng sáng, Mạc Tạp liền bị Hác Suất và Âm Nam gửi tin nhắn tới làm cho thức giấc. Cậu từ trên giường ngồi dậy, ngáp một cái, một tay gãi gáy ót, một tay đưa vào trong quần gãi gãi. Sau khi đánh răng rửa mặt xong, cậu vỗ vỗ mặt của mình, hào hứng đi xuống lầu dưới, mở cửa phòng 1801 ra.

Thần Cách ngủ ở trên giường. Trong phòng ngủ yên tĩnh, đầu tiên là giai điệu âm nhạc diệc tai nhức óc từ phòng khách truyền tới, tiếp theo đó là tiếng ồn ào của máy hút bụi. Cửa phòng ngủ bị đẩy ra, màn cửa sổ đột nhiên bị kéo ra, ánh mặt trời chói mắt từ bên ngoài chiếu vào.

“Cậu ở đây làm gì?” Thần Cách ngủ ở trên giường, híp mắt vô cùng khó chịu hỏi.

“Nhân lúc trước khi đi, tôi tới đây dọn dẹp sạch sẽ căn phòng này một chút.” Về mặt đầy sức sống.

“Thứ cần dọn dẹp, vứt vào sọt rác nhất chính là cậu.” Không chút lưu tình nói ra.

Nếu như là trước kia, có lẽ Mạc Táp sẽ mạnh miệng kêu la hoặc là ở trong lòng mắng Thần Cách là một tên khốn kiếp. Nhưng hôm nay, Mạc Táp từ đầu tới cuối luôn giữ vững bình tĩnh, tâm tình vui vẻ.

“Không cần lo lắng, chuyện quét dọn căn phòng này cứ giao cho tôi, ngài cứ yên tâm mà ngủ.” Nói xong, cậu tiếp tục hút bụi.

Thần Cách từ trên giường đứng lên, cũng không có nhìn Mạc Táp một cái, đi tới phòng tắm: “Cậu nghĩ mình là người điếc hay là trong lỗ tai có chướng ngại vật đây?”

Mạc Táp lắc đầu: “Cậu thức dậy sớm hơn thường ngày.” Nói xong, Mạc Táp vừa ngân nga hát một bài hát, vừa cùng với máy hút bụi quét dọn căn phòng này.

Chờ Thần Cách tắm xong, đi ra, Mạc Táp vẫn như cũ nghiêm túc lau bàn, tận lực lau chùi đồ đạc trong phòng, ngay cả bìa sách cậu cũng dùng khăn lau qua lau lại nhiều lần. Thần Cách bưng ly cà phê, ngồi trước laptop, còn Mạc Táp thì bận rộn đi qua đi lại khắp phòng.

Cậu đem tất cả chăn, khăn, quần áo của Thần Cách ném vào máy giặt, sau đó lại cầm tờ báo đi lau cửa sổ. Thần Cách cầm ly cà phê lên, hớp một hớp, nhắc nhở Mạc Táp: “Không cần lau chỗ đó.”

Mạc Táp coi lời của Thần Cách như gió thoảng bên tai, đứng trên ghế, nhón chân lên, đưa dài cánh tay lên lau lau cửa sổ.

“Nghe không hiểu tiếng người có phải hay không? Cậu mà té xuống, tôi sẽ không nhất xác giúp cậu đâu.” Khẩu khí của Thần Cách mang theo quyền uy, Mạc Táp nhận ra được, chỉ đành phải thu hồi thân thể lại, dời đến trận địa khác.

Tháng bảy, thời tiết đã nóng nực làm cho người ta khó có thể chịu được, lại còn bởi vì phải quét dọn vệ sinh mà mở máy điều hòa cũng không có tiện lắm. Mồ hôi trên trán Mạc Táp chảy ròng, cậu liếc lên nhìn Thần Cách đang yên lặng nhìn vào màn hình laptop, người này đối với hoàn cảnh nóng bức cũng không có gì bất mãn. Mạc Táp lấy tay lau mồ hôi sau lưng, từ phía sau nhìn Thần Cách. Người này, vào mùa đông khiến cho người ta cảm thấy ấm áp, còn vào mùa hè thì khiến cho người ta cảm thấy mát mẻ. Theo từng mùa mà Thần Cách biến đổi thuộc tính. Mặc dù Thần Cách cái gì cũng không làm, nhưng ở trong mắt Mạc Táp, hẳn chính là tồn tại kỳ diệu như vậy. Cậu hình như nhớ ra cái gì đó, lại chạy về lầu 19, mang xuống một cái quạt máy đã có chút cũ kỹ, cắm điện vào, hướng máy quạt về phía Thần Cách, nhấn nút. Ba cánh quạt trong suốt chậm rãi xoay tròn, ngay sau đó là một trận gió mát hướng Thần Cách thổi tới.

Mạc Táp hài lòng, tiếp tục quét dọn vệ sinh. Tầm mắt của Thần Cách cũng không có dời khỏi màn hình laptop, hẳn hơi nghiêng người, đưa tay ra nhấn nút để áy quạt xoay qua xoay lại. Máy quạt xoay qua trái rồi xoay qua phải, mang theo gió mát rải đều khắp nơi, dĩ nhiên cũng phân phát gió tới trên người Mạc Táp đang ở gần đó, quỳ một chân trên đất lau hộc tủ bàn.

Sau khi lau chùi tất cả đồ đạc xong, Mạc Táp thở phào, một cái tay kéo cổ áo lên lau mồ hôi không ngừng từ trên mặt chảy xuống. Cậu ngẩng đầu nhìn bóng đèn treo trên trần nhà, kéo một cái ghế qua, đứng lên đó, nhưng mà vẫn không với tới được.

“Thần Cách, mau tới đây.”

“Chuyện gì?”

“Tôi không với tới, cậu ôm tôi lên một chút nữa đi.”

Thần Cách quay đầu, liền thấy Mạc Táp đứng trên ghế, đưa tay lên cao, nhón chân lên, còn nhún nhún nhảy nhảy. Thần Cách đi tới: “Xuống!”

Mạc Táp từ trên ghế trượt xuống. Thần Cách liếc Mạc Táp một cái, cầm cái khăn trong tay, đứng lên ghế, vừa giơ tay lên đã đụng cái bóng đèn. Mạc Táp ở phía dưới ngược đầu lên, một tay kéo kéo ghì ghì quần

của Thần Cách: “Bên trái một chút, chỗ kia có mạng nhện. Đây, cậu đừng lau sơ sài như vậy vậy chứ, lau cẩn thận lại đi.”

“Ồ ào nữa tôi lập tức nhét cái khăn lau này vào trong miệng cậu.”

“Ngược lại tôi cảm thấy không có vấn đề gì. Người muốn hôn cái miệng này cũng không phải là tôi.”

“Tôi cũng có thể không hôn.”

“Cái miệng nhỏ nhắn đến mê người của tôi mà cậu không muốn hôn, thật là không biết lựa chọn hàng.”

“Ừ~” Thần Cách đồng ý với Mạc Tạp, mặt mày Mạc Tạp đang muốn hớn hở, Thần Cách lại nói tiếp: “Cũng vì không biết chọn hàng nên mới chọn cậu.”

Mạc Tạp khê đầy chân Thần Cách một cái: “Hôm nay không muốn tranh luận với cậu.”

Lau bóng đèn xong, Thần Cách ném khăn lau trả lại cho Mạc Tạp, vẻ mặt Mạc Tạp tươi cười: “Cảm ơn, cậu khổ cực rồi.”

Thần Cách đề phòng nhìn Mạc Tạp: “Hôm nay cậu rất quái lạ, có phải đã giết người, rồi muốn giấu xác ở chỗ của tôi, phải không?”

“Chuyện như vậy có lẽ chỉ có mình cậu dám làm! Cậu đa nghi quá rồi. Xong, cậu có thể tiếp tục bận rộn với chuyện của cậu rồi.” Hai tay Mạc Tạp đẩy bả vai của Thần Cách, đẩy hẳn tới trước máy laptop. Nhìn đồng hồ, đã buổi trưa, tới giờ ăn cơm rồi. Cậu lấy điện thoại di động ra, gọi điện tới quán ăn bên ngoài. Cũng gần như 10 phút sau, chuông cửa liên vang lên. Cậu rửa tay một cái, vừa để tay lên vạt áo lau lau vừa chạy đi mở cửa.

“Ăn cơm thôi!”

Thần Cách tiến lên, thấy trên bàn tất cả đều là món ăn: “Cậu gọi nhiều như vậy làm gì?”

“Tôi đói không được sao?”

Thần Cách bất động thanh sắc lần nữa nhìn lướt qua Mạc Tạp đang trong trạng thái phấn khởi, ngồi xuống. Đầu tiên, Mạc Tạp đưa chiếc đũa và chén tới, sau đó cầm chiếc đũa lên, thân thể nghiêng về trước, nhanh chóng hôn một cái lên trên má của Thần Cách, mới ngồi lại trên ghế: “Được rồi, mau ăn đi!”

“Bữa cơm hôm nay có phải rất khác với thường ngày không?”

“Có gì khác đâu!” Mạc Tạp bắt đầu ăn cơm.

Quả thật đã gọi đồ ăn tới quá nhiều, Mạc Tạp ăn xong, bụng phồng to lên như người có thai. Đồ ăn còn dư lại rất nhiều. Cậu tựa lưng vào ghế ngồi, thoáng nghỉ ngơi một chút, sau đó lại bắt đầu làm việc đại sự. Đầu tiên là dọn dẹp bàn ăn, sau đó là lấy quần áo trong máy giặt ra, đem cái chần đi phơi. Sau đó nữa là dọn dẹp phòng tắm và nhà vệ sinh. Bận rộn làm xong tất cả, đã là hoàng hôn.

Mạc Tạp té nhào lên trên ghế sa lon nằm sấp, hướng về phía Thần Cách đang ngồi đọc sách, phát ra giọng buồn buồn: “Mệt chết cái mạng nhỏ của tôi rồi, tới đây, xoa bóp cho tôi đi.”

Lời này đương nhiên chỉ là nói giỡn, loại người giống như Thần Cách như thế, có thể tính là rất nhỏ bé. Quả nhiên lời này vừa nói ra, giống như đá chìm đáy biển, cũng không nhận được hồi âm.

Quạt máy cũ kỹ giãy dụa đầu, phát ra tiếng rên rỉ già nua, cứng ngắt; ánh mặt trời bị tấm chắn màu lam nhạt phơi bên ngoài hoàn toàn che khuất. Một trận gió thổi vào, thổi vào tấm chắn khiến nó phồng to lên như bong bóng, sau đó lại xẹp xuống. Mạc Tạp ngẩng đầu lên, lật người nằm nghiêng, ngón trỏ và ngón giữa nhẹ nhàng đung đung trên lưng của Thần Cách.

“Thần Cách.”

“Sao?”

“Mặc dù tôi là một nam sinh, đối với loại cuộc sống này cũng không quá để ý, cũng cảm thấy không đáng để được nhắc tới. Ngược lại cũng không phải là tôi kiêu cách, nhưng mà tôi cảm thấy để cậu biết chuyện này cũng tốt.”

“Chuyện gì?”

“Hôm nay, thật ra hôm nay là sinh nhật của tôi.” Thấy Thần Cách không nói gì, Mạc Tạp nói tiếp: “Tôi cũng đã 21 tuổi rồi, đối với chuyện sinh nhật như vậy cũng không quan tâm nhiều. Tôi không cần bánh kem xinh đẹp, không cần một đám người vây quanh tôi hát chúc mừng sinh nhật, không cần những món quà mắc tiền, cũng không cần 21 cây nến để ước nguyện. Tôi chỉ cần, trong ngày không đáng để được nhắc tới này, ở cạnh cậu, yên bình như vậy. Tôi rất hạnh phúc, tôi yêu cậu.”

Thần Cách khép sách lại, từ trên sàn nhà đứng lên: “Nằm sắp xuống!”

Mạc Tạp cắn môi dưới. Mặc dù có chút không vui, nhưng vẫn sửa đổi tư thế, nằm sắp xuống trên ghế sa lon: “Hôm nay tôi thật sự rất mệt, không có đủ khí lực để đáp ứng chuyện giỡn chơi. Cậu cứ tùy tiện làm gì cũng được, miễn cậu thỏa mãn là được rồi.” Mạc Tạp chẳng qua chỉ là một người bình thường, giữa lúc đang mệt mỏi cả ngày mà làm chuyện như vậy cậu cũng không cao hứng. Cậu cũng không với loại người suốt ngày nghĩ tới chuyện ân ái. Chuyện này cũng là một phần của tình yêu, kích thích tình yêu, nhu cầu của tình yêu.

Thần Cách ngồi trên lưng Mạc Tạp, hai chân kẹp hai bên hông. Mạc Tạp nằm trên ghế sa lon chờ đợi tiếp nhận giày xéo, nhưng chỉ cảm thấy có một bàn tay đang xoa bóp trên bắp vai bủn rủn của mình. Tay của Thần Cách dịu dàng, nhẹ nhàng nhưng lại có lực xua đi đau đớn, tê dại, mệt mỏi trên cơ thể Mạc Tạp. Người có chút cứng ngắc, Mạc Tạp tự hỏi, Thần Cách đang xoa bóp ỳnh sao?

Mạc Tạp có chút kinh ngạc, có chút cảm động, có chút hạnh phúc, chôn mặt trên ghế sa lon, muốn ngẩng đầu lên, muốn cảm ơn Thần Cách: “Chuyện này, cậu...”

“Câm miệng, đừng nói ra những lời thừa thãi.”

57. Chương 57: Ngày Không Đáng Để Được Nhắc Tới (2)

Chương 57: Ngày không đáng để được nhắc tới (2)

Mạc Tạp không biết mình ngủ lúc nào, ngủ rất say, Thần Cách ngồi bên cạnh cậu.

Cho đến khi kim chỉ giờ màu đen của đồng hồ treo tường chỉ đúng ngày số 6.

Thần Cách đẩy đẩy Mạc Tạp: “Đi thôi.”

Mạc Tạp mở mắt, có chút mờ mịt: “Đi đâu?”

“Đi ra ngoài ăn cơm.”

“Cậu muốn đi ra ngoài ăn sao? Không gọi thức ăn giao tận nhà sao?”

“Hôm nay tôi muốn đi ra ngoài ăn.” Thần Cách đi tới ngoài cửa.

“Vậy cậu chờ một chút, để tôi rửa mặt trước.”

“Ừ!~”

Thần Cách tựa vào khung cửa chờ Mạc Tạp. Mạc Tạp khom lưng, hai tay hứng nước rửa mặt, đột nhiên cười. Nếu như là bình thường mình lẽ mề như vậy, sớm đã bị mắng những lời như thế này: muốn chết à, đang làm gì thế, nhanh lên một chút cho lão tử, tôi đi trước... Mà hôm nay, Thần Cách cái gì cũng không nói, chỉ đứng ở chỗ đó yên lặng chờ. Người không thể bị nuông chiều, chỉ biết bị cưng chiều hư mà thôi. Mạc Tạp dùng tốc độ chậm nhất, cậu muốn khảo nghiệm thời gian chịu đựng của Thần Cách.

Mạc Tạp chậm rãi chuẩn bị, cuối cùng cũng đã xong, đi tới trước mặt Thần Cách. Cậu không thấy được bất cứ biểu cảm gì ngoài vẻ bình tĩnh trên gương mặt đẹp trai của Thần Cách. Thần Cách hỏi: “Làm xong rồi sao?”

“Ừ!~”

“Vậy đi thôi!”

“Chúng ta đi ăn ở đâu?”

“Cậu muốn đi đâu?”

“Tôi sao?” Mạc Tạp ngoe đầu suy nghĩ một chút: “Tôi muốn đi đến một nơi cách chỗ này cũng khá xa.”

“Vậy thì đi mau thôi.” Thần Cách ngay cả nghĩ ngợi cũng không hề có, rất nhanh đáp ứng Mạc Tạp.

Mạc Tạp đề nghị đi xe buýt cho thuận tiện. Bây giờ là thời điểm mọi người tan ca và tan học. Trên xe buýt rất chật chội, tay trái của Thần Cách cầm tay vịn, tay phải đặt ở trong túi quần. Phía sau là những người chen chúc nhau đến thở không nổi, phía trước là Mạc Tạp không cần phải chen chúc, bình thản đứng. (@Phong: TC thương MT ghê ^^) Thần Cách nhìn chằm chằm cảnh vật ngoài cửa sổ lui về phía sau: ngôi nhà, con người, con vật, chiếc xe. Những nữ sinh trung học đệ nhị cấp ngồi trên ghế, thỉnh thoảng sẽ ghé mắt nhìn chằm chằm Thần Cách, sau đó thấp giọng thảo luận. Mạc Tạp đứng vịn tay cầm, lúc xe buýt quẹo cua, lảo đảo lắc lư, bả vai Mạc Tạp sẽ đụng chạm đến cánh tay của Thần Cách. Hai người đều không có nói chuyện.

Đi ngang qua năm trạm, hai người xuống xe. Nơi Mạc Tạp chọn chẳng qua chỉ là một quán ăn bình dân, không có người phục vụ ăn mặc chỉnh tề, sang trọng, chỉ có ở trong phòng bếp một ông chủ một mực chế biến thức ăn cùng một bà chủ trên tay cầm cây viết và sổ ghi chép. Trên bàn vẫn còn thức ăn dư thừa của những người khách trước, trên đất còn có miếng khăn giấy màu trắng đã sử dụng rồi.

Nhìn tình cảnh này, Mạc Tạp cảm thấy có lỗi nói với Thần Cách: “Nếu không, chúng ta đổi quán khác tốt hơn đi.”

“Không cần.” Thần Cách ngồi xuống, bà chủ lập tức mang khuôn mặt tươi cười ra chào đón, lấy thức ăn trên bàn đi, sẵn miệng hỏi: “Đây không phải là Mạc Tạp sao? Đã lâu cũng không thấy con tới đây. Đây là bạn con sao? Thật là ngại quá, quá bận rộn, còn chưa kịp dọn dẹp, các con gọi thức ăn đi.”

“Không sao, bọn con không để ý đâu.” Mạc Tạp trả lời.

Xung quanh rất ồn ào, mùi khói, mùi dầu mỡ... nhưng Mạc Tạp từ nhỏ đã thích đến nơi này ăn cơm. Khi cậu còn bé, trong nhà cũng không giàu có, nhưng vào những ngày đặc biệt, ba Mạc Tạp sẽ ôm cậu vào lòng: “Con trai, đi thôi, hôm nay cả nhà chúng ta đi ra ngoài ăn.”

Cung Dung sẽ ở sau lưng oán trách hai cha con này: “Ở nhà nấu vài món là được, còn phải đi ra ngoài ăn, thật là lãng phí.” Ba Mạc Tạp sẽ len lén, nhân lúc Mạc Tạp không để ý, quay đầu nhìn Cung Dung, làm ra nét mặt xấu xí chọc cười Cung Dung, sau đó sẽ xoa xoa đầu đỉnh của Mạc Tạp. Mạc Tạp thích nơi này, nếu như có một điều ước trong ngày sinh nhật, cậu chắc chắn sẽ ước được cùng người mình yêu đi ăn ở chỗ này. Nguyên vọng của Mạc Tạp luôn nhỏ bé như vậy, điều này chưa từng thay đổi qua. Cậu không thích những thứ quá cao vời, chỉ vô cùng nguyện ý đắm chìm trong thế giới bình thường của mình.

Mùi vị và hoàn cảnh đều rất quen thuộc, duy nhất chỉ có người ngồi đối diện là thay đổi.

Cơm nước xong, sắc trời đã tối sầm lại. Một vệt sáng cuối cùng biến mất trong tầng mây dày cộm và nặng nề. Thành phố ban đêm nóng bức khó chịu, rất ít người có được thời gian rảnh rỗi mà đi ra tản bộ. Thỉnh thoảng, sẽ có người đi trên đường, nhưng cũng sẽ cúi đầu vội vã mà đi ngang qua. Trong cuộc sống hiện đại như bây giờ, đại đa số mọi người đều sống rất vội vàng. Không ai biết bọn họ rốt cục muốn đuổi theo cái gì, chỉ biết được họ sẽ không dừng chân lại, sẽ tiếp tục vội vàng mà đi, vì nếu dừng chân lại một chút, họ sẽ bị người khác bỏ lại ở phía sau.

“Chúng ta đi bộ về được không?” Mạc Tạp lại một lần nữa đề nghị.

Thần Cách không lên tiếng, dọc theo lề đường đi về phía trước.

Hôm nay, những đề nghị của Mạc Tạp đều được thông qua.

Hai người sóng vai đi dưới đèn đường. Mạc Táp cúi đầu nhìn mũi giày của mình, muốn tìm chuyện gì đó để nói, nhưng không biết rốt cuộc nên nói gì. Thần Cách không thích nghe những lời tình cảm, mình cũng không nguyện ý nói những lời quá buồn nôn.

Có những chuyện, nếu cứ thêm vào đó thật nhiều lãng mạng, sến súa, thì sẽ hiện ra đặc biệt giả dối.

Lúc đến ngã tư đường, Mạc Táp ngẩng đầu nhìn chằm chằm cột đèn xanh, đèn đỏ, đèn vàng đứng nghiêm nghị ở giao lộ.

“Cậu đoán thử xem, mỗi lần thấy đèn xanh, đèn đỏ, đèn vàng, tôi sẽ nghĩ tới cái gì?” Chờ đợi được đi tiếp, Mạc Táp vô cùng nhàm chán hỏi.

“Nếu như là cái gì đó ngu ngốc, tôi khuyên cậu đừng nói ra.”

“Canh rong biển, lòng đỏ trứng, cà chua.” Quả nhiên là vấn đề rất ngu ngốc, Mạc Táp hỏi tiếp: “Còn cậu thì sao?”

Thần Cách suy nghĩ một chút: “Tôi thì muốn phát minh ra một thứ!”

“Thật hay giả đây? Loại người như cậu mà cũng có lý tưởng như vậy sao?”

Thần Cách không để ý đến lời đâm chọt của Mạc Táp, không mặn không nhạt nói tiếp: “Đó là thiết bị tình yêu, sẽ đặt ở phía dưới của cậu. Nếu như bên này tôi biểu hiện đèn xanh là không có phản ứng, đèn vàng là đang cứng lên, đèn đỏ là đang muốn làm loại chuyện đó.”

“Người nào sẽ phát minh ra thiết bị này chứ? Cậu nói giỡn sao? Cậu nhất định là nói giỡn!” Mạc Táp muốn nhìn rõ biểu cảm của Thần Cách, nhưng căn bản không nhìn ra rốt cuộc là thật hay giả. Nếu không phải là đang đi trên đường thì cậu thật đúng là muốn đưa tay vào trong quần, sờ cái đó một cái, xem nó có cứng lên hay không.

Xe từ từ dừng trước vạch ngựa vằn màu trắng dành cho người đi bộ. Mạc Táp vừa hoài nghi vừa bước đi trên vạch trắng cho người đi bộ.

Tay của cậu hơi đung đưa, bất ngờ bị một bàn tay khác nắm lại. Nhiệt độ lòng bàn tay như muốn thiêu đốt làm cho Mạc Táp sợ hết hồn. Cậu quay đầu lại nhìn, thì ra là Thần Cách nắm tay của mình. Mặc dù có nghĩ tới rất nhiều hình ảnh hai người nắm tay nhau mà đi, nhưng cậu lại chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này sẽ xảy ra. Mạc Táp hơi bối rối dưới tình huống này, còn Thần Cách thì vẫn cứ như vậy bất động thanh sắc nắm tay của Mạc Táp.

Không có những lời tình cảm oanh oanh liệt liệt, không có âm nhạc thúc giục người ta rơi lệ, thậm chí ngay cả hoàn cảnh làm người ta thoải mái cũng không có. Ở nơi này, tùy ý có thể thấy được ban đêm. Mạc Táp không phải là bị lôi, không phải là bị kéo, là bị Thần Cách dắt đi.

Mạc Táp thả chậm bước chân, kéo ra một khoảng cách hơi xa Thần Cách một chút.

Thần Cách quay đầu nhìn Mạc Táp, hỏi: “Sao vậy?”

Mạc Táp liếc mắt lác đầu, cười rất nhẹ nhàng, nắm chặt tay của Thần Cách: “Không có gì, đi thôi.”

Cái gì cũng đã không thấy được. Trong mắt hai người, một hàng dài nhiều chiếc xe đang đợi đèn xanh để được thông hành tựa như ngày càng mơ hồ, thậm chí không tồn tại. Trên vạch trắng dành cho người đi bộ, tựa như cũng chỉ có hình ảnh hai người nắm tay nhau đi càng ngày càng rõ ràng.

Tầm chắn trong phòng không ngừng phập phồng. Thỉnh thoảng từ bên trong sẽ tràn ra mấy tiếng thở dốc. Trong chần, hai người quấn quýt nhau. Mạc Táp ôm lấy hông của Thần Cách, hàm răng của Thần Cách nhẹ nhàng cọ xát trên cổ Mạc Táp. Ngón tay của Mạc Táp vuốt ve trên lưng của Thần Cách, trong miệng lẩm bẩm kêu tên người yêu. Tiếng kêu xuyên thấu và phá vỡ bóng đêm. Thần Cách dùng lực xuyên thấu thân thể của Mạc Táp, môi hôn từng trận nóng bỏng, kích thích đến phát run. Tiếng rên rỉ khàn khàn, bị nhục dục thấm ướt, hai bàn tay đan chặt vào nhau.

Một cái chân của Mạc Táp đặt vào giữa hai chân của Thần Cách, nằm trong ngực Thần Cách mơ màng buồn ngủ. Thần Cách đưa tay tắt đèn, cúi hôn một cái lên khóe miệng của Mạc Táp: “Sinh nhật vui vẻ, Mạc Táp.”

Ở nơi không đáng để được nhắc tới trong cuộc sống này, thứ đáng để nói đến nhất chính là Thần Cách.

58. Chương 58: Tôi, Chúng Ta

Chương 58: Tôi, chúng ta

Thời tiết gần đây thất thường, mưa gió không ngừng, khắp nơi đều ẩm ướt. Tuy cũng có một chút nắng hóa giải nhưng cũng làm cho người ta phiền lòng.

Quán ăn của mẹ Mạc Tọa kinh doanh rất tốt. Người dân sống trong thành phố này bất kể là mùa nào, thời tiết gì cũng không thể nhịn ăn món lẩu. Công việc của Mạc Tọa chính là những việc vặt: chờ khách khứa ăn xong thì đi dọn dẹp bàn, quét dọn quán. Tính tình được hình thành trong năm, sáu năm của cậu cũng không phải nói dối là có thể lập tức thay đổi ngay. Cậu đối với chuyện tiếp khách cảm thấy không có quen, cũng không thích.

Cung Dung nhiệt tình chào hỏi khách. Những vị khách ngồi ở cái bàn gần cửa quán nói chuyện rất lớn tiếng, bên dưới thì bày hầy, nào là khăn giấy, nào là thức ăn rót xuống. Những người phụ nữ thì ngồi chéo chân, đàn ông thì vén áo lên tới hông, lộ ra cái bụng bia to tròn và cái lỗ rốn sâu hoắm. Bọn họ nói với nhau toàn là những chuyện trên trời dưới đất. Những người này là khách quen gần đây của Cung Dung, trong đó có mấy người phụ nữ là bạn chơi bài chung với bà. Bọn họ gọi Cung Dung qua nói chuyện.

“Chị Cung Dung, chị có biết chuyện gì chưa? Hai vợ chồng sống ở tòa nhà D thường hay đi dạo xung quanh đây á, con trai nhà bọn họ và con gái của em học chung trường. Con gái của em về nói với em, con trai nhà bọn họ là người đồng tính!” Người phụ nữ giảm thấp âm lượng xuống.

Mạc Tọa đang dọn dẹp bàn bên cạnh, lập tức tay liền run một cái, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Vừa nghe đến chuyện của người khác, Cung Dung liền hứng thú, kéo cái ghế qua, ngồi xuống: “Thật hay giả vậy?”

“Hơn phân nửa là thật đó chị. Chuyện này đang làm xôn xao trong trường đó, giáo viên còn thông báo cho bọn họ biết nữa mà.”

“Haiz, gần đây không biết mấy đứa trẻ rốt cuộc đang nghĩ cái gì nữa, sao lại thích người cùng giới tính như vậy chứ!” Cung Dung có chút tiếc hận.

“Đúng vậy, đồng tính luyến ái nữ cũng không có làm cho người khác ghê tởm như vậy. Nam, đồng tính luyến ái nam, em chỉ nghe thôi mà toàn thân đã muốn nổi da gà. Chị Cung Dung, chị nói thử xem, những người này có phải là đã bị bệnh gì rồi hay không? Nếu không sao lại thích người cùng giới tính như thế chứ.”

“Chị cũng không biết, chuyện này mà xảy ra ở trong nhà của chị, vậy thì thật là khổ sở chết người mà. Hai vợ chồng đó đã phản ứng ra sao?”

“Còn có thể làm gì nữa chứ. Em nghe nói, ông chồng sau khi biết chuyện này, liền cho con trai của mình một cái tát tại chỗ, mắng đứa nhỏ không biết mất mặt xấu hổ, còn nói nó là quái thai. Bà vợ thì chỉ biết khóc. Gần đây bọn họ cũng không cho con trai mình đi học. Ngày ngày đứa nhỏ bị giam ở nhà, không cho phép đi ra ngoài. Chị không thấy sao, bà vợ gần đây gầy ốm xanh xao, cũng là do chuyện này mà buồn phiền, mất ăn mất ngủ. Cũng khó trách được, đứa con mình đứt ruột đẻ ra lại đi làm loại chuyện đại nghịch bất đạo này. Không phải có câu ”bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại” sao? Chị nghĩ thử xem, hai người đàn ông chung sống với nhau sẽ sinh con được sao? Đây không phải là chuyện rất buồn cười sao?” Người phụ nữ nói rất rõ ràng.

[@Phong: “Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại” (Tội bất hiếu có ba: không con nối dõi là tội lớn nhất) là lời nói của Mạnh Tử, chép trong thiên “Ly lâu thượng” của sách Mạnh Tử.]

Cung Dung ngồi bên cạnh cũng đồng ý gật đầu: “Chúng ta khổ sở nuôi những đứa con này khôn lớn, là vì cái gì? Còn không phải là vì hy vọng bọn họ sớm có thể thành gia lập nghiệp sao? Như vậy chúng ta mới có thể an tâm.”

Người phụ nữ đặt tay lên trên đùi Cung Dung: “Chuyện như vậy chị cũng không cần lo lắng. Chị thật là có phúc, có con trai đã học năm thứ tư đại học, chị nên đáng tự hào.”

Cung Dung cười cười, liếc nhìn Mạc Táp đang đưa lưng về phía bà dọn dẹp một cái: “Đúng vậy, nó tốt nghiệp đại học xong thì chị đã có thể thở phào nhẹ nhõm. Đứa nhỏ này mặc dù còn nhiều chỗ thiếu sót, nhưng mà chị cũng không phải lo lắng nó sẽ thích đàn ông. Nó ngay cả nói chuyện với con gái cũng cà lăm, sau này chỉ có thể trông cậy vào chị giúp nó kiếm vợ thôi.”

“Như vậy cũng không có gì phải lo ngại. Đứa nhỏ Mạc Táp này nghe lời, không giống như con trai của vợ chồng nhà đó. Gần đây chuyện đó đã bị lan truyền khắp nơi, bây giờ bất cứ ai trong gia đình đó khi ra đường cũng trở thành đối tượng để mọi người chỉ chỉ trỏ trỏ. Haiz, một gia đình hạnh phúc, kết quả sao lại thành ra như vậy.”

Cuộc nói chuyện này, Mạc Táp nghe lọt vào tai không được nửa chữ. Sắc mặt của cậu có chút khó coi. Cung Dung và người phụ nữ đó nói chuyện, mỗi một chữ như một vết dao cắt vào da thịt của cậu. Cậu ngay cả muốn cũng không dám muốn. Nếu như Cung Dung biết chuyện của cậu thì sẽ có phản ứng gì? Bà cũng chỉ có một đứa con trai là mình, thậm chí mình còn là người thân duy nhất.

Đồng tính luyến ái chính là lấy hình thức mất thể diện mà tồn tại, cho dù có cố gắng thay đổi cũng không thể được. Bất kì là ở đất nước nào, thời đại nào, vẫn là có những người phản đối, suy nghĩ lệch lạc, nhạo báng những người đồng tính. Bọn họ đã vô tình làm tổn thương những người đồng tính, còn những người đồng tính tựa như bị trói buộc trong một xiềng xích nào đó, không thể nhúc nhích.

Mạc Táp có lúc rất muốn hỏi cái thế giới này: Thích người cùng giới thì đã sao?

“Mạc Táp!” ” Cung Dung từ phía sau gọi Mạc Táp.

Trong trầm tư, Mạc Táp hoảng hốt quay đầu lại, ngôn ngữ không có thông qua đại não bật thốt lên: “Là Thần Cách!” Lời kia vừa thốt ra, Mạc Táp run sợ một cái. Cứ vô ý thức như vậy mà thẳng thắn nói ra, cậu nhanh chóng chuyển động đầu óc, giả bộ làm dáng vẻ đang suy nghĩ, nói tiếp: “Hiến pháp sửa đổi bổ sung...”

“Con rốt cuộc đang nói cái gì vậy?” Cung Dung bị Mạc Táp làm cho có chút không giải thích được.

“Hai ngày trước con có nhìn thấy một câu hỏi trong sách, con đang suy nghĩ trả lời.”

Người phụ nữ ngồi bên cạnh Cung Dung cười híp mắt nói: “Chị xem, con trai nhà chị chăm chỉ quá, thời điểm này mà còn học hành nữa. Không giống như con gái của em, vừa nghỉ hè đã cùng bạn học đi chơi, cả ngày không thấy bóng dáng đâu. Thật là hâm mộ chị đó nhe!”

Con trai được khen, làm mẹ khẳng định sẽ kiêu ngạo: “Tiểu tử này đầu óc chính là ngậy ngốc. Chị cũng mong nó mau có một người bạn gái, nếu không chị cũng chưa có yên tâm.”

“Mẹ, mẹ gọi con chi vậy?”

“Con chưa có quét chỗ kia kìa.”

“Được, được!” Mạc Táp luống cuống tay chân, đổ rác vào thùng sau đó đi qua chỗ khác quét. Trong lòng cậu vô cùng bất an. So với ai khác thì cậu hiểu, chuyện này không thể qua mặt mẹ mình quá lâu, bây giờ giấu được ngày nào thì hay ngày đó.

Thừa dịp thời gian nghỉ ngơi, Mạc Táp gửi cho Thần Cách một tin nhắn:

“Cái thế giới này có phải quá nhỏ hay không? Ngay cả tình yêu của chúng ta cũng không chứa được. Nếu như có một ngày, tất cả mọi người đều phản đối chúng ta, xa lánh chúng ta, đến lúc đó, Thần Cách, cậu có thể dẫn tôi đi không? Chúng ta sẽ đi đến một nơi thật xa.”

Tin nhắn đang gửi, Mạc Táp hồi hận. Cậu cảm thấy đột nhiên nói ra lời như thế có phải quá kỳ quái rồi không. Cậu muốn hủy gửi tin nhắn, đáng tiếc đã muộn rồi. Cậu chỉ đành phải nhắn thêm một tin nữa: “Mới vừa rồi là tôi đùa với cậu, đừng có suy nghĩ gì hết.”

Tin nhắn trước sau không có hồi âm. Bây giờ Thần Cách đang ở nơi nào vậy? Mấy ngày nay bởi vì quá bận rộn cũng không thể nào liên lạc được.

Mạc Táp là người cuối cùng ra về, phụ trách đóng cửa. Cậu tắt đèn, đưa tay định đóng cửa lại mới phát hiện quên cầm theo cây dù. Mạc Táp thoáng nghĩ, không có dù cũng không sao, dù gì nhà mình cũng ở gần đây, đi nhanh một chút là được. Hạt mưa lớn bằng hạt đậu không ngừng rơi, rơi xuống đất, tạo ra bọt nước bắn tung tóe. Mạc Táp ngồi chồm hổm xuống khóa kỹ cửa, cậu đứng lên xoay người liền thấy được Thần Cách cầm cây dù đi trong cơn mưa rả rích.

Mạc Táp cái gì cũng không kịp nói, xông tới nhào vào trong ngực Thần Cách. Thần Cách bị Mạc Táp đụng mà lui về sau một bước, một cái tay vịn lưng của Mạc Táp: “Đã nói cậu phải có ý tứ một chút mà.”

“Sao cậu lại tới đây?”

“Có ý kiến gì không?”

“Không có.” Mạc Táp lắc đầu.

“Buông ra đi, tôi đưa cậu về nhà.”

Mạc Táp buông tay ra, cùng Thần Cách sóng vai đi chung với nhau. Mưa bị gió thổi bay vào trong tán dù, ống quần và ống tay áo cũng bắt đầu ướt nhẹp.

“Rốt cuộc trên đời này có chuyện gì mà cậu không làm được không?” Đối với sự xuất hiện đột ngột của Thần Cách, Mạc Táp chỉ có thể cảm thán như vậy.

Thần Cách ngừng mấy giây mới nói: “Rất nhiều.”

“Cậu quá khiêm tốn.”

“Sau khi hẹn hò với cậu, tôi mới phát hiện mình có rất nhiều chuyện không làm được. Có lúc, tôi cảm thấy rất thất vọng về mình. Tôi không cách nào sửa đổi cái nhìn của người khác đối với chúng ta, không cách nào để cho cậu không phải chịu tổn thương. Có một số việc, ngay cả tôi cũng bất lực.” Thần Cách nói, nói rất chân thành.

Mạc Táp kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên, Thần Cách ở trước mặt của mình nói những lời cảm động như vậy. Thần Cách lạnh lùng này, bình thường ngay cả một câu tình cảm cũng sẽ không nói, bây giờ lại thẳng thắn như thế, tâm tình trong lòng của Mạc Táp rất phức tạp.

Cậu kéo vạt áo của Thần Cách, dừng lại: “Tôi không nghĩ rằng cậu sẽ nói ra những lời như thế. Thần Cách, cậu đã làm rất tốt, thật sự rất tốt, bây giờ tôi rất hạnh phúc.”

Gió lạnh thổi đến, ngón tay của Mạc Táp có chút tái nhợt đặt lên cái tay đang cầm dù của Thần Cách, hai người cùng cầm cây dù: “Trước kia tôi lúc nào cũng cô đơn một người một bóng, đều là nói tôi phải ăn cơm, tôi phải đi học, tôi phải dọn dẹp phòng, tôi phải... Mà bây giờ, tôi đã có cậu, cho nên biến thành chúng ta phải ăn cơm, chúng ta phải đi học, chúng ta phải dọn dẹp phòng, chúng ta phải... Tôi thích nói như vậy, rất thoải mái. Cuộc sống sau này bất kể là biến thành như thế nào, tôi cũng muốn thỉnh cầu cậu, đừng rời xa tôi có được không?”

Đêm tối lơ mơ, Mạc Táp không thấy rõ mặt của Thần Cách.

“Liên quan tới tin nhắn mới vừa rồi của cậu, tôi chắc là sẽ không dẫn cậu rời đi.” Thần Cách đi về phía trước, Mạc Táp bước nhanh đuổi theo. Câu trả lời của Thần Cách khiến cho cậu có chút mất mát, trong đầu hồi tưởng lại tin nhắn mới vừa rồi:

Cái thế giới này có phải quá nhỏ hay không? Ngay cả tình yêu của chúng ta cũng không chứa được. Nếu như có một ngày, tất cả mọi người đều phản đối chúng ta, xa lánh chúng ta, đến lúc đó, Thần Cách, cậu có thể dẫn tôi đi không? Chúng ta sẽ đi đến một nơi thật xa.

Loại yêu cầu này, quả thật có chút quá đáng. Ở nơi này, Thần Cách còn có bạn bè, còn có những thứ không thể từ bỏ. Đây chính là thực tế, không thể nào thất thường nói đi là đi.

Đến lầu dưới nhà của Mạc Tạp, Mạc Tạp đứng trong tán dù: “Vậy tôi đi lên nhà trước.” Nói xong xoay người đang muốn chạy vào trong thì bị Thần Cách kéo tay lại: “Tôi sẽ không dẫn cậu rời đi. Cái thế giới này bất kể rộng lớn hay nhỏ bé bao nhiêu, đều là của bọn họ, cũng là của chúng ta. Nếu như không ưa chúng ta, nên rút ra ngoài chính là bọn họ, hiểu không?”

“Đã hiểu, đã hiểu, đã hiểu, đã hiểu, đã hiểu, tôi hiểu...” Mạc Tạp liềm mạng gật đầu, liềm mạng đáp ứng.

“Nói một lần là được!”

“Không đủ, nói bao nhiêu lần cũng không đủ.”

“Ngu ngốc.”

59. Chương 59: Kỳ nghỉ hè

Chương 59: Kỳ nghỉ hè

Trong thời gian nghỉ hè, nếu như đi biển thì có thể hóng gió biển, phơi nắng, đi bộ trên bờ cát, còn có thể bơi lội, nghịch nước; nếu như đến những khu nghỉ mát thì có thể câu cá, đánh bài... Mùa hè, mùa hè, rõ ràng là có thể đi chơi ở nhiều nơi như vậy.

Nhưng mà tại sao?

Mạc Tạp đội nón, hướng về phía một đám người kêu la: “Tại sao mùa hè lão tử phải đến chùa chứ!!”

Ngũ Khu Dương nhún nhún vai: “Những nơi khác cũng đã được đề xuất, nhưng cuối cùng An Na lại đề nghị tới nơi này.”

“Vậy tại sao không có ai hỏi qua tôi?”

“Cấp bậc của cậu chưa tới mức để có thể tham gia thảo luận. Cậu không có tiếng nói trong gia đình!”

“Bây giờ tôi có thể giết cậu, sau đó thay thế địa vị của cậu, có được không?”

An Na bình tĩnh hỏi: “Mạc Tạp, cậu có ý kiến gì đối với nơi tôi chọn không?”

Mạc Tạp quay đầu, trên gương mặt tất cả đều là vui vẻ giả dối, gơ ngón tay cái lên: “Tuyệt! Chỗ này đơn giản chính là tiên cảnh của nhân gian.” Kể từ sau khi bị An Na đá một cước, sâu trong nội tâm của Mạc Tạp liền bắt đầu thay đổi, thay đổi nhanh hơn gió, đây là thiên tính của con người.

“Hai người thật là, hiếm khi thấy hai người các cậu cãi vã với nhau chuyện gì. Nhiều người như vậy, khó coi chết đi được.” An Na chỉ trích.

“An Na, cô kéo tôi ra ngoài làm gì? Bị kịch lớn nhất của một người chính là nghĩ rằng mình được du lịch giải sầu, nhưng ngược lại gặp phải núi lở, trượt sườn núi, lật xe, đi lạc, bị cướp...”

An Na gơ tay lên, đầm mắt của Quảng Lý một cái, chân hung hăng giẫm lên trên lưng của Quảng Lý. Mạc Tạp làm bộ không quen biết hai người kia, nhiều người như vậy, bọn họ mới trông khó coi. Cậu nói sang chuyện khác: “Này, Ngũ Khu Dương. Thật lạ nha, cậu sao lại không mang theo bạn gái hoặc là bạn trai cùng đi chơi? Cậu không cảm thấy cô đơn à?”

“Không, không!” Ngũ Khu Dương lắc đầu: “Cậu thật là không biết gì hết, chỗ này có nhiều mỹ nữ và mỹ nam như vậy, nếu mang theo người yêu thì làm sao làm quen với bọn họ? Thì làm sao có những cuộc gặp gỡ lãng mạn?”

Mạc Tạp cũng không muốn quan tâm tới Ngũ Khu Dương nữa, đi tới bên cạnh Thần Cách. Thần Cách mang kính mắt, che kín ánh mắt thâm thúy, áo phông và quần jean, tay trái có đeo một cái đồng hồ màu đen. Tuy Thần Cách ăn mặc đơn giản nhưng lại rất đẹp mắt.

“Mặc dù nơi đây, so với trong tưởng tượng của tôi có một chút chênh lệch, nhưng mà ít nhất có thể chụp hình kỉ niệm cùng cậu là được. Tôi muốn cất giữ những tấm hình này thật lâu.”

Thần Cách còn chưa lên tiếng, Ngũ Khu Dương đã vừa cười vừa nói: “Cậu có bao giờ thấy Thần Cách chụp hình với ai chưa? Đừng có nói đùa.”

“Đó là vì bọn cậu chỉ là bạn của hắn, còn tôi thì lại khác. Tôi là ai vậy ta? Đúng không, Thần Cách?” Mạc Tạp cảm thấy đầy tự hào nhìn Thần Cách. Thần Cách cũng nhìn chằm chằm cậu: “Cậu là ai?”

“Cái gì mà tôi là ai! Tôi là người ngủ bên cạnh cậu, là người cống hiến cái mông cho cậu. Cậu có biết tôi đã hy sinh bao nhiêu không? Cái mông kia phải chịu đựng bao nhiêu áp lực, ủy khuất và nước mắt nhục nhã. Tôi có cái mông vĩ đại như vậy, ngay cả chụp hình với cậu cũng không được?”

“Tôi có thể chụp chung với cái mông của cậu một tấm hình.”

“Không thấy được mặt mũi thì chụp hình còn có ý nghĩa gì nữa chứ!” Mạc Tạp không hài lòng.

“Cậu cũng có thể vẽ cái mặt lên trên cái mông.”

“Thần Cách!!”

Ngũ Khu Dương nhìn có chút hả hê, tiếng cười rất chói tai. Mọi người vừa trò chuyện vừa đi về phía trước. Nhưng mà, bất kể là ai trong bọn họ dọc đường đi muốn chụp hình cùng Thần Cách đều bị hắn tránh né và lạnh lùng cự tuyệt. Nếu muốn chết thì có thể chụp hình chung với hắn! Muốn chụp hình thì không được! Tức giận, Mạc tạp uống một đồng nước. Cũng chính là bởi vì uống quá nhiều nước, chưa bao lâu, Mạc Tạp liền mắc tiểu, hoảng hốt tìm nhà vệ sinh khắp nơi.

Trời không phụ người có lòng, rốt cục cũng để cho cậu tìm được. Cậu vội vã không kịp chờ xông tới: “Các cậu chờ tôi một lát!”

Đây là một nhà cầu rất cao cấp, bên trong rất sạch sẽ, bệ đi tiểu bên ngoài đã bị người khác chiếm hết. Mạc Tạp nhịn không được, chỉ còn cách đi vào bên trong phòng để giải quyết. Sau khi giải quyết xong, tâm tình của cậu liền nhẹ nhàng thoải mái. Bước chân như bay, lúc kéo cửa sổ lên còn nhẹ nhàng nhún nhảy. Cũng vì cái nhảy này, chuyện mất mặt nhất liền xảy ra.

(@Phong: Không phải kéo cửa sổ phòng vệ sinh đâu nha^^)

Mười phút, mười lăm phút trôi qua, Quảng Lý nghiêm túc suy nghĩ: “Có phải ở trong nhà vệ sinh thấy cái đó của mình ngắn hơn của người ta, sinh ra xấu hổ mà chết rồi không?”

An Na không có gì kiên nhẫn cau mày: “Để tôi vào xem một chút.”

Lúc này, điện thoại của Thần Cách trong túi quần vang lên, là ngu ngốc gọi tới.

“Nghe!”

“Thần Cách!”

“Ăn xong rồi chứ?” Thần Cách hỏi.

“Cậu! Bây giờ không phải là lúc có thể nói giỡn. Cậu mau vào đây nhanh lên, chỉ một mình cậu, phải lặng lẽ đi, phải làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.” Mạc Tạp liên tục dặn dò. Thần Cách cúp điện thoại đi vào trong nhà vệ sinh. Mạc Tạp lộ ra một cái đầu: “Tôi ở chỗ này, mau tới giúp tôi một chút.”

Thần Cách đi tới, liền một cảnh thấy vô cùng tức cười. Một cái chân của Mạc Tạp bị cắm vào trong bồn cầu. Tay vịn ở cửa, lưng tưng ngồng cũng không xong, đứng cũng không được, chỉ có thể liều mạng lôi chân ra bên ngoài. Cậu đưa tay về phía Thần Cách: “Mau kéo tôi ra ngoài đi!” Thần Cách quay đầu đi, bật cười.

“Cậu còn cười! Chưa từng thấy qua người nào bị mắc kẹt chân trong bồn cầu sao? Tôi cũng xui xẻo chết, chân vừa trượt liền... Cậu ngàn vạn không cần nói cho Ngũ Khu Dương và mấy người kia biết, nếu không tôi không còn mặt mũi nào đi gặp ai.”

Thần Cách nhìn vào cửa nhà vệ sinh, lại hướng ra đám người Ngũ Khu Dương ở bên ngoài: “Mọi người vào đây xem Mạc Tạp nè!”

“Thần Cách!!!” Mạc Tạp ma kêu quỷ rống.

Kế tiếp, chính là tiếng cười kinh thiên động địa. Ngũ Khu Dương cười đến nỗi không đứng vững, cầm máy chụp hình không ngừng bấm nút chụp. Sắc mặt Mạc Tạp tái xanh: “Còn cười nữa... Các cậu ít nhiều gì cũng phải có chút thông cảm cho nỗi khổ của tôi chứ. Mau làm gì đó để ra tôi ra đi! Còn nữa, An Na, cô có thể đi ra ngoài hay không? Nơi này là nhà vệ sinh nam!”

Thật vất vả chân Mạc Tạp mới được kéo ra khỏi bồn cầu, chân cũng đã tê rần, trên đường còn phải bị trêu chọc. Mạc Tạp nhìn về phía Thần Cách xem thường: “Tôi đối với cậu rộng mở cánh cửa lòng, tin tưởng cậu, mới để cho cậu tới cứu tôi, vậy mà cậu lại...”

“Tôi chẳng qua là tìm bọn họ cùng nhau thương lượng làm cách gì cứu cậu thôi.” Trên mặt Thần Cách không có vẻ áy náy chút nào.

“Không cần dùng lí do tầm thường như vậy. Làm cho tinh thần của tôi bị tàn tật rồi.”

“Không phải là tinh thần bị tàn tật, mà là không có tinh thần.”

“Được, coi như cậu giỏi. Nếu ép tôi tới đây một lần nữa, tôi liền xuất gia làm hòa thượng.” Mạc Tạp ôm tay uy hiếp Thần Cách.

“Không thể nào!”

“Cậu dựa vào cái gì khẳng định như vậy?” Thấy Thần Cách bình tĩnh như thế, Mạc Tạp càng mất bình tĩnh, tốt nhất đừng ép cậu.

Thần Cách liếc về Mạc Tạp một cái: “Hình dáng đầu của cậu không thích hợp để đầu trục.”

“Ai tới giết tôi đi!” Mạc Tạp ngửa mặt lên trời thét dài.

Phía sau ba con mình ngựa đầu người chạy tới, cuối cùng Ngũ Khu Dương thắng lợi hoan hô: “Tôi tới giết cậu đây!”

Một người đầu trục đi ngang qua Mạc Tạp, Mạc Tạp bắt hẩn lại: “Tiểu sư phụ, trụ trì của các người đầu rồi? Mau gọi ông ấy đến dùng cái bát (chén) của ông ấy bắt mấy người này lại đi!”

Người đàn ông đầu trục có chút lúng túng, tránh ra khỏi tay của Mạc Tạp: “Bạn học, không phải tất cả những ai đầu trục xuất hiện ở nơi này đều là hòa thượng. Tôi chỉ là bởi vì thời tiết quá nóng nên mới cạo trục đầu mà thôi.”

Ngũ Khu Dương cười lớn tiếng hơn: “Quảng Lý, mau tới vịn tôi đi, ha ha

bụng tôi thật là đau nha, ha ha ha

.”

Đám người không ngừng cười đùa, cho đến khi vào bên trong chùa, mọi người mới bắt đầu yên lặng. Nhưng mà nơi này thật rất nhàm chán a, nên đi dạo cũng đã đi dạo, nên xem biểu diễn võ thuật cũng đã xem. Không biết nên làm gì nữa, tìm một khu đất trống, Ngũ Khu Dương lấy máy chụp hình ra. Ba người đi xung quanh một chút, sau đó tụm lại thì thầm với nhau chuyện gì đó.

Không bao lâu, Ngũ Khu Dương gọi một người đi đường lại: “Ngại quá, mỹ nữ, có thể nhờ cô giúp bọn tôi chụp một tấm hình không?”

“Cũng được!” Đối phương rất vui vẻ đáp ứng.

Bốn người nháy mắt lẫn nhau, Mạc Tạp ở một bên nhàm chán nhìn vào bia đá có khắc chữ, gọi Thần Cách: “Thần Cách!”

Thần Cách không có đề phòng chút nào, quay đầu lại.

Quảng Lý và An Na xông lên phía trước, một người kéo một cái tay của Thần Cách, còn Ngũ Khu Dương và Mạc Tạp ôm lấy chân của Thần Cách, cố định hẩn lại, không cho nhúc nhích. Người đi đường đang cầm máy chụp hình bị khí thế hung hăng trước mặt làm cho ngơ ngẩn.

Bốn người đồng thời gấp gấp nói: “Mau chụp đi!”

Nút chụp được nhấn xuống, ánh sáng trắng của đèn flash rọi vào gương mặt vô biểu cảm của Thần Cách. Ba người nhanh chóng mau chạy ra, Mạc Tạp lắc đầu một cái, đứng ở trước mặt Thần Cách: “Các cậu thật không có khí phách gì hết. Chạy cái gì mà chạy, tôi cũng sẽ không chạy, Thần Cách sẽ không nỡ đánh tôi đâu.”

Thần Cách nắm được mặt của Mạc Tạp: “Cậu nói quá sớm rồi đó.”

“Đau, thật là đau!”

“...”

“...”

“...”

Nửa đêm, Mạc Tạp thức dậy, len lén hươ hươ tay trước mắt Thần Cách, sau đó khẽ đẩy hẳn: “Thần Cách!”

“Đại soái ca!”

“Ngu ngốc!”

“Thần Cách là tên khốn kiếp!”

Được rồi, Thần Cách đã ngủ say như chết rồi. Mạc Tạp lấy điện thoại di động ra, vui vẻ lại gần mặt của Thần Cách, làm ra vẻ thân mật. Thần Cách trở mình, tay đánh vào bụng của Mạc Tạp. Mạc Tạp sợ hãi tắt điện thoại, bỏ vào trong túi quần. Thấy Thần Cách vẫn không nhúc nhích, cậu liền thở phào nhẹ nhõm, nằm vào trong chăn trở lại, đắc ý cười trộm: hẳn vĩnh viễn cũng sẽ không biết.

Thần Cách nhẹ cau mày, được rồi, không biết bất cứ điều gì thì tốt hơn.

60. Chương 60: Yêu Cậu, Yêu Đến...

Chương 60: Yêu cậu, yêu đến...

Khi Mạc Tạp từ trong giấc mộng mở mắt ra, Thần Cách đã ngồi cạnh cửa sổ, cùi chỏ để trên khung cửa màu xanh, nhìn ra bên ngoài. Mạc Tạp nằm trong chăn gấp một cái, trong miệng còn phát ra âm thanh kỳ quái: “Bây giờ là lúc nào rồi?”

“Có thể là buổi trưa.”

“Cậu đi gạt người đi, làm sao mà trẻ như thế được.” Mạc Tạp theo thói quen đưa tay ra, mò mò ở đầu giường, lại phát hiện không có gì cả. Cậu mở rộng phạm vi tìm kiếm ra, nhưng mà vẫn không có thấy điện thoại di động đâu.

“Nguy rồi, không thấy điện thoại di động của tôi!” Mạc Tạp ngồi dậy, quỳ gối ở trên giường.

Thần Cách xoay người, liền thấy điện thoại của Mạc Tạp từ trong quần rơi ra. Mạc Tạp cúi đầu nhìn, mới nhớ tới nửa đêm hôm qua phát sinh chuyện, bỏ vào trong đó, quên lấy ra mà đã ngủ thiếp đi. Mạc Tạp lúng túng hướng về phía Thần Cách lạnh lùng, cười cười: “Ha ha, điện thoại sao lại chạy vào trong đây chứ, thật may là không có bị dè hư.” Mạc Tạp trượt trượt lướt lướt điện thoại, kiểm tra một chút.

“Chẳng qua là cái dó của cậu sẽ bị bức xạ của điện thoại làm cho càng ngày càng nhỏ mà thôi.”

“Làm gì có chuyện như vậy, nói không chừng là bức xạ lại làm cho nó đột biến càng ngày càng dài đấy.”

“Cậu đừng có mơ!” Thần Cách mĩa mai, trong đầu Mạc Tạp nổi lên hình ảnh Thần Cách miêu tả, sau đó một mình cười cười, thật lâu mới cầm quần áo lên, đi vào phòng tắm. Cậu lấy bàn chải đánh răng dùng một lần trong khách sạn, ọt ọt kem đánh răng lên đó.

“Sau này trước khi ngủ phải tháo pin điện thoại ra cho tôi, hơn nữa cũng không được đặt điện thoại ở đầu giường.”

Trong miệng Mạc Tập có một đồng bột trắng, hàm hồ nói: “Vậy vạn nhất người khác làm sao liên lạc với tôi được đây?”

“Cậu nghĩ mình buổi tối sẽ nhận được điện thoại của ai?”

Bị Thần Cách hỏi lại một câu như vậy, Mạc Tập liền không có lời nào để phản bác, tiếp tục đánh răng. Sau khi tất cả đã chuẩn bị xong, Mạc Tập dùng sức gõ cửa phòng bên cạnh của Ngũ Khu Dương. Một lúc lâu, Ngũ Khu Dương mới đứng dậy, xoa bóp bả vai đi ra, dáng vẻ ngủ không ngon.

“Cậu còn ngủ sao, đang làm gì thế?”

Ngũ Khu Dương hướng vào trong nhà, giơ giơ cầm lên. Mạc Tập nhìn lại, thấy một người nằm trên giường: “Tốc độ này có quá nhanh hay không? Cậu cũng để cho thành phố này còn lại một ít xử nam, xử nữ đi, có được hay không?!”

“Cậu đừng xen vào việc của người khác. Tối hôm qua chơi đùa quá lâu, nhóc con kia làm tôi tốn nhiều sức lực rồi, tôi muốn bổ sung giấc ngủ. Quảng Lý và An Na hình như đã đi ra ngoài chơi rồi. Byebye!” Ngũ Khu Dương miễn cưỡng nói, sau đó nhìn Thần Cách, tinh thần tăng lên gấp trăm lần, nháy mắt phải với Thần Cách: “Đừng lo lắng, Thần Cách! Mặc dù bây giờ tớ cùng người khác lên giường nhưng mà lòng của tớ vẫn thuộc về cậu.”

“Vậy thì moi ra cho tôi!”

“Ngũ Khu Dương, tại sao cậu lại như vậy? Trước mặt những người khác thì làm ra dáng vẻ của một người đàn ông, còn mỗi lần trước mặt Thần Cách lại làm ra dáng vẻ của một người phụ nữ. Cậu là công, theo đạo lý thì cậu phải thích tôi mới đúng chứ, sao lại thích Thần Cách đây?” Mạc Tập đưa ra vấn đề, lời nói này thật đúng là kỳ quái.

“Tôi cũng không biết tại sao nữa. Mỗi lần thấy Thần Cách thì tôi lại thấy thương hắn, lại đẹp trai như vậy, trái tim nhỏ của tôi vì thế mà đập bịch bịch. Không phải nói bên trong thân thể của mỗi người đàn ông cũng một chút xíu nữ tính sao? Thời điểm khác tôi là một nam nhân, còn thời điểm thấy Thần Cách, nét nữ tính trong cơ thể tôi liền trỗi lên. Thần Cách ~~ mau tới đây hôn một cái.” Ngũ Khu Dương chu miệng ra, muốn nhào tới hôn Thần Cách, Thần Cách đóng cửa lại. Bên trong truyền tới tiếng than rên của Ngũ Khu Dương: “Miệng tớ thật là đau!”

Hai người đi tới phòng ăn ở lầu hai. Vừa đi Mạc Tập vừa nói: “Thần Cách, nét nữ tính bên trong cơ thể cậu lúc nào mới hiện ra để cho tôi mở mang kiến thức đây?”

“Thời điểm cậu bị hỏa táng.”

“Không nói chuyện tào lao nữa, ăn cơm xong chúng ta đi xung quanh đây dạo một chút được không?”

“Có cái gì vui đâu mà đi dạo.”

“Khó khăn lắm mới tới đây một chuyến, nếu không đi dạo thì tiếc lắm, hơn nữa đây còn là lần đầu tiên tôi đi xa nhà.” Mạc Tập hào hứng.

Thành phố xa lạ, bầy người cũng xa lạ. Cảm giác sống ở đây rất kì diệu, giống như toàn thế giới cũng không có người nào biết mình là ai, giống như bắt đầu một cuộc sống mới.

Bởi vì phía ngoài ánh mặt trời rất gay gắt, cho nên bọn họ chủ yếu là đi mua sắm. Mạc Tập đi phía trước, mặt nhìn đông nhìn tây xem một chút, còn Thần Cách thì chậm rãi đi ở phía sau. Trung tâm mua sắm này rất có quy mô, quầy bán giày dép hiệu Nike cũng rất lớn. Mạc Tập đi vào. Ngày hôm qua chiếc giày bị kẹt vào trong bồn cầu cũng có chút biến dạng, (Chân bị kẹt, tất nhiên giày cũng bị kẹt ^^), cho nên mình mua một đôi nữa cũng không quá lãng phí. Mạc Tập đi vào bên trong quầy chọn, Thần Cách đứng ở ngoài cửa chờ. Thỉnh thoảng Mạc Tập còn có thể nghe được nhiều nhân viên bán hàng bàn luận người nam sinh đứng trước cửa rất đẹp trai a.

Lúc này, có một nữ sinh ăn mặc sành điệu cùng bạn bè trò chuyện đi ngang qua Thần Cách, không cẩn thận giày cao gót lệch sang một cái có chút đứng không vững. Mắt Mạc Tịch thấy nữ sinh đó chắc chắn sẽ ngã nhào vào trong ngực của Thần Cách nhưng Thần Cách lại nhanh chóng giữ thăng bằng cho nữ sinh. Rất may nữ sinh không có té, đương nhiên cũng không có nhào vào trong ngực Thần Cách. Nữ sinh ngẩng đầu nhìn Thần Cách, đầu tiên là quan sát Thần Cách nửa ngày sau đó cắn môi dưới, đỏ mặt lên: “Cám ơn nhiều.”

“Không có gì.”

Đám nữ sinh kia cậu đẩy tôi, tôi đẩy cậu đi về phía trước, cũng không quay đầu lại nhìn Thần Cách. Đột nhiên nữ sinh sành điệu đó dừng lại, đi về phía Thần Cách: “À, chuyện này, cậu đi một mình sao? Tôi, tôi muốn cảm ơn cậu vì chuyện mới vừa rồi, đây là số điện thoại của tôi. Nếu như cậu không bận rộn, thì, chuyện này, chúng ta có thể cùng đi ra ngoài chơi.”

Thần Cách từ chối, mỉm cười, nhàn nhạt nói: “Tôi đang đợi người.”

“Là bạn gái sao?” Nữ sinh ăn mặc sành điệu thử dò xét hỏi, còn tưởng rằng mình vận khí tốt, gặp phải một anh chàng đẹp trai đến như vậy. Bây giờ có thể gặp được một người như vậy cũng không dễ dàng gì.

“Ừ!” Thần Cách rõ ràng không muốn nói thêm nữa.

Nữ sinh lúng túng gật đầu một cái, miễn cưỡng cười một cái liền trở về cùng đám nữ sinh bạn của cô ta. Cách đó không xa, Mạc Tịch đều chứng kiến tất cả. Bây giờ nữ sinh mạnh dạn như vậy rất nhiều. Mạc Tịch liền cao hứng, không nhịn được muốn đùa giỡn với Thần Cách. Mọi người ở chỗ này chắc chắn là không biết mình đi cùng Thần Cách đến đây. Cậu trưng ra vẻ mặt như thàng hề, lúc đi tới Thần Cách giả bộ trật chân, còn kèm theo một tiếng kêu: ”Á

~” Cậu rơi vào trong ngực của Thần Cách, sau đó cuống quýt đỏ mặt đứng lên, quan sát Thần Cách một hồi, cắn môi dưới: “Ngại quá, thật ngại quá, chỗ này trơn quá, tôi không cẩn thận bị trượt chân. Thật là cảm ơn cậu a.” Mạc Tịch giả bộ như lần đầu tiên thấy Thần Cách. Thần Cách mắt lạnh nhìn Mạc Tịch, không lên tiếng.

Mặt của Mạc Tịch ửng đỏ lên, liếc về Thần Cách một cái, lại xấu hổ cúi đầu nhìn mũi giày của mình: “À, chuyện này, cậu đi một mình sao?”

“Đi cùng một tên ngu xuẩn.”

Mạc Tịch không quan tâm tới lời của Thần Cách, nói tiếp: “Là bạn gái sao? Lúc nhìn thấy cậu, đột nhiên tôi, tôi có một câu nói, không biết có nên nói ra khỏi miệng hay không, chuyện đó.” Mạc Tịch thu hút tầm nhìn của đám nữ sinh lúc này và các nhân viên bán hàng ở cách đó không xa.

“Cậu, nếu được, đá văng bạn gái của cậu sang một bên, đi chung với tôi đi!” Nói xong cũng kéo Thần Cách vào bên trong, chỉ vào một đôi giày: “Nếu như tối nay tôi ngủ cùng cậu, cậu có thể giúp tôi mua đôi giày kia không?”

Lời vừa ra kinh động lòng người. Mạc Tịch rõ ràng có thể nghe được nhân viên bán hàng cùng đám nữ sinh kia phát ra những lời bàn luận lạnh lẽo, nhưng chỉ đưa ánh mắt tập trung vào gương mặt vô biểu tình của Thần Cách. Ở một thành phố hoàn toàn xa lạ, Mạc Tịch rất phóng túng. Loại cảm giác được đùa giỡn với người khác này đúng như trong dự tính, rất thoải mái.

Thần Cách cái gì cũng chưa nói, chỉ lấy tiền trong bóp ra đưa về phía người bán hàng đang ngu ngơ: “Trả tiền.”

Nữ sinh ăn mặc sành điệu cũng kinh ngạc, ánh mắt cũng tròn tròn, có làm hay không?! Như vậy cũng được?! Còn là một nam sinh?!

Mạc Tịch xách theo đôi giày mới mua đi tới đi lui, còn ôm lấy tay của Thần Cách nữa: “Đúng rồi, tôi tên là Mạc Tịch, cậu tên là gì?”

“Hôm nay cậu rất hăng hái đùa giỡn, như vậy cũng rất tốt.”

“Dù sao ở đây cũng không ai biết chúng ta, tôi không có vấn đề gì nữa rồi. Tiếp theo, lên lầu ba đi! Còn phải mua đặc sản đem về, rồi phải mua quà tặng cho Hác Suất, Âm Nam. Cậu mang theo bao nhiêu tiền?”

“Ai nói tôi phải trả tiền?”

“Đừng nói như vậy chứ, chẳng phải đã nói tối nay sẽ ngủ cùng cậu sao?”

“Tiền mua đôi giày kia bằng với tiền công cậu ngủ chung với tôi một năm.”

“Như vậy cũng được sao?!”

“Một năm là đã nhân nhượng với cậu lắm rồi.”

Mạc Táp hướng về phía Thần Cách khe khẽ cắn răng, trong lòng âm thầm nguyên rửa. Đừng chọc giận tôi, đàn ông tiêu tiền cũng có thể rất điên cuồng!!

Đi dạo cả ngày, chân Mạc Táp mềm nhũn ra. Cậu mua túi lớn túi nhỏ, một đồng đồ. Chỉ cần là đặc sản của nơi đây Mạc Táp đều mua. Đến khách sạn, Mạc Táp cởi giày ra, kéo ống quần lên, mở máy điều hòa không khí và ti vi, tê liệt ngồi trên ghế. Thần Cách vào phòng tắm tắm. Trong chốc lát, Mạc Táp giống như nhớ ra cái gì đó, từ trong một đồng túi đồ lớn, lấy ra một chai rượu đỏ cùng hai cái ly. Mạc Táp khui chai rượu, rót rượu đỏ vào trong cái ly, tiếp tục ngồi ở trên ghế hai chân lười biếng đặt lên trên bàn, bắp chân trắng nõn nhẹ nhàng đung đưa, vừa uống rượu vừa nhìn ra ngoài cửa sổ. Tâm tình cậu thật thoải mái, đi du lịch chính là muốn bản thân được hưởng thụ cảm giác an nhàn như thế.

Lúc Thần Cách đi ra, trên mặt Mạc Táp đã nhuộm màu đỏ, toàn thân đều là mùi rượu. Chai rượu trên bàn đã uống cạn một nửa. Thần Cách ngồi ở mép giường lau tóc, Mạc Táp nói: “Lúc tôi còn học trung học đệ nhị cấp có đọc qua một bộ tiểu thuyết kinh khủng, hình như tựa là ”yêu một người yêu đến chết” hả gì á. Cậu phải cẩn thận nha, nói không chừng đến lúc đó chết như thế nào cũng không biết nữa đó.” Xem ra có chút say rượu nên nói hồ đồ.

Thấy Thần Cách không có quan tâm mình, Mạc Táp nhấp một hớp rượu đỏ, đi tới, nhảy qua ngồi trên đùi Thần Cách. Nhận lấy cái khăn lông trên đầu Thần Cách, tiếp tục giúp hần lau tóc.

Thần Cách cười nhạt.

Nhẹ nhàng, ngón tay của Thần Cách lướt qua mặt của Mạc Táp. Mạc Táp hô hấp sâu hoắm. Cảm giác này nên hình dung thế nào đây? Tựa như chỉ có chúng ta tồn tại.

Thần Cách nâng cằm của Mạc Táp lên, hôn lên môi Mạc Táp một cái, khăn lông màu trắng che kín mặt của hai người. Rượu từ trong miệng Mạc Táp truyền vào trong miệng Thần Cách, sau đó tràn ra ngoài khóe miệng.

Mạc Táp cười khanh khách đứng lên: “Tôi sẽ yêu cậu, yêu đến hôn chết cậu!”

61. Chương 61: Cuộc Chiến Áo Cưới

Chương 61: Cuộc chiến áo cưới

Sáng sớm, thành phố còn chìm trong sương mờ. Mạc Táp mở tất cả cửa sổ trong phòng ra, cho không khí mát mẻ luồng vào bên trong. Sau đó cậu xé một góc của bịch sữa tươi ra, rót sữa trắng vào hai ly thủy tinh trong suốt, sau đó nữa dùng ngón tay trở khê đẩy một cái ly đến trước mặt Thần Cách.

Mạc Táp đang hưởng thụ kỳ nghỉ hè, chuông điện thoại di động vang dội cả gian phòng, ồn ào không chịu được.

“Tất cả phụ nữ trên đất nước này đều yêu cậu, yêu lòng tốt của cậu, yêu vẻ đẹp trai của cậu. Mị lực của cậu chinh phục tất cả phụ nữ: mẹ tôi, em gái tôi, chị dâu tôi... Cho nên bảo bố à, mau nhận điện thoại của tôi đi.”

(@Phong: Nhạc chuông điện thoại thôi mà ^^)

Thần Cách hạ mí mắt, nhìn cũng lười nhìn Mạc Tạp, ăn điểm tâm.

Mạc Tạp có chút bối rối. Lúc trước cậu đổi nhạc chuông, cứ tưởng như vậy là rất có cá tính, nào ngờ lại bị Thần Cách bày tỏ thái độ như vậy, làm cho cậu nghĩ Thần Cách đối với cậu là khinh bỉ, châm chọc, cười nhạo, chê bai. Chuyện này, có phải Mạc Tạp hiểu rõ Thần Cách hơi nhiều rồi không? Thần Cách chỉ hạ mí mắt một cái, cậu liền tổng kết ra nhiều tâm tình như vậy, hơn nữa còn rất chính xác. Cậu cuống quýt nghe điện thoại.

“Âm Nam à, sớm như vậy đã gọi điện thoại cho tớ sao?”

“Vốn là tối hôm qua muốn gọi cho cậu, mà cậu lại tắt máy. Tớ có rất chuyện quan trọng muốn nhờ cậu.”

“Cậu nói đi, trừ Thần Cách cái gì tớ cũng cho cậu.” Mạc Tạp rất tốt bụng.

“Thôi đi, trừ Thần Cách những vật khác của cậu tất cả đều là rách nát, không đáng giá bao nhiêu tiền.”

“Cậu nói như vậy sẽ làm tổn thương lòng của tớ, đừng ép tớ bán cái móng cho cậu nha.”

“Không có đủ công phu để đấu với cậu nữa, lãng phí tiền điện thoại của tớ. Nói chính sự, khoảng hai tháng nữa tớ sẽ kết hôn.”

“Cái gì? Không phải là cậu đã kết hôn rồi sao!!! Ly hôn hồi nào vậy?”

“Ít nói lung tung lại đi. Lúc đó chẳng phải chỉ là mới đăng kí kết hôn thôi sao? Mẹ tớ nói muốn làm một buổi hôn lễ đơn sơ, sau đó thu về một khoản tiền chúc phúc của khách tham dự mới được.”

“Mẹ của cậu thật đúng là thực tế. Vậy cậu muốn tớ làm cái gì?”

“Kết hôn phải làm gì?” Âm Nam hỏi.

“Động phòng.” Mạc Tạp trả lời rất trực tiếp.

Bị Âm Nam mắng trở lại: “Đầu óc cậu sao lại bần thiêu như vậy? Là phải mặc áo cưới. Chẳng phải mấy năm nay tớ có hơi mập một chút xíu sao? Người phụ nữ lúc nào cũng cũng muốn mình có được trạng thái đẹp nhất để mặc áo cưới, cho nên tớ phải giảm cân. Nhưng mà tớ không tự mình kiên trì được, phải tìm một người hung hăng mắng tớ, nhắc nhở tớ mới được. Trong tất cả bạn bè của tớ, chỉ có cậu là độc mồm độc miệng nhất.”

Lời này Mạc Tạp thật đúng là không thể định nghĩa thành khích lệ: “Sao không nhờ Lão Ngũ?”

“Anh ấy không nở mắng tớ, anh ấy cảm thấy tớ như vậy rất tốt, không cần giảm cân.”

“Lão Ngũ cậu ấy thật sự rất yêu cậu! Nhưng mà, để cho tớ nói những lời như thế đối với cậu, tớ sợ làm không được. Thật ra thì tớ cũng cảm thấy mập mạp cũng không có gì to lớn, nhìn rất đẹp mắt.”

“Đẹp mắt em gái cậu chứ đẹp mắt. Bà đây phải giảm cân để mặc áo cưới, nhất định phải giảm cân, nếu không bà tình nguyện không làm hôn lễ!” Âm Nam lại mắng thô tục, làm Mạc Tạp sợ hết hồn. Người phụ nữ này chỉ vì muốn mặc áo cưới mà không khỏi trở nên quá đáng sợ.

”Tớ thật muốn giúp cậu, nhưng đối với cậu nói những lời khó nghe, tớ

”

“Vậy cậu giúp tớ tìm một người thường nói chuyện khó nghe đi. Tớ thật khẩn cấp muốn giảm cân. Mạc Tạp, tớ van cậu, tớ biết đàn ông các cậu sẽ không hiểu, nhưng mà chuyện này đối với phụ nữ, đối với tớ rất quan trọng. Tớ muốn ngày hôm đó tớ là cô dâu xinh đẹp nhất toàn thế giới.” Âm Nam còn chưa nói xong, Mạc Tạp liền đem tầm mắt nhìn về phía Thần Cách ngồi đối diện. Ánh mắt kia tựa như muốn ăn thịt người, Thần Cách thấy không thoải mái: “Đừng nhìn tôi, tôi không có đồng ý đâu.”

“Tôi còn chưa nói chuyện gì mà, cậu cự tuyệt như thế là quá nhanh rồi đó!” Mạc Tạp kêu la, sau đó tiếp tục nói với Âm Nam: “Cậu chờ một chút!” Nếu Âm Nam cũng đã cầu xin mình như vậy, hơn nữa mình luôn luôn được Âm Nam chiều chuộng, Mạc Tạp mình bất kể thế nào cũng phải báo đáp. Cậu cười híp mắt, cười hi

hì, cười tủm tỉm, cười ha ha dời cái ghế ngồi của mình từ đối diện kéo qua bên cạnh Thần Cách, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào cánh tay của Thần Cách, giọng nũng nịu: "Thần Cách

~" Nếu như không phải là tình huống đặc biệt, Mạc Tịch tuyệt đối sẽ không dùng chiêu này. Nói thật, lúc nghe được âm thanh từ trong miệng mình phát ra, cậu cũng không nhận được có chút muốn ới.

"Đi ra, tôi đang ăn điểm tâm." Xem ra không chỉ có một mình Mạc Tịch muốn ới.

"Thật ra thì, chuyện là như vậy. Âm Nam cô ấy muốn giảm cân để mặc áo cưới. Chuyện này đối với phụ nữ rất quan trọng, rất quan trọng, so với sinh mạng còn quan trọng hơn. Nhưng mà cô ấy là một người không có tính kiên trì, muốn tìm một người mắng chửi mình mỗi khi thêm ăn, ình động lực. Con người của tôi đây chính là quá hiền lành, lòng dạ quá mềm yếu, hơn nữa lại cùng Âm Nam quen biết nhiều năm như vậy, thật sự là không thể mở miệng mắng chửi cô ấy được. Không có biện pháp gì ngoài cách tìm cậu~" Lời này của Mạc Tịch cũng có chút đúng.

"Tìm tôi cũng không phải là cách!"

"Tại sao vậy chứ

" Hôm nay đôi mắt của Mạc Tịch lúc nào cũng mở to tròn trịa, miệng thì không ngừng ồm ồm. Thần Cách hồ hững nhìn Mạc Tịch: "Cậu muốn chết à?"

"Cậu người này sao lại không hiểu phong tình gì hết!"

"Tôi không thể đem thân thể của phụ nữ ra đùa giỡn!" Thần Cách nói ra nguyên tắc của mình, Mạc Tịch sững sốt. Hình như đúng là như vậy! Nghĩ lại, mặc dù Thần Cách luôn luôn nói chuyện khó nghe, nhưng mà cho tới bây giờ cũng không có nhạo báng bộ ngực nhỏ của An Na, cũng chưa từng nghe qua Thần Cách cười nhạo người phụ nữ nào quá mập hoặc là quá gầy. Tựa hồ trong mắt hắn người phụ nữ nào cũng như nhau, bất kể là ai tỏ tình với hắn, thái độ của hắn vẫn giống nhau, cũng không có đặc biệt bày tỏ chán ghét đối với người nào.

Mạc Tịch ôm cánh tay của Thần Cách, tựa đầu đặt trên bả vai của Thần Cách: "Đây không phải là nói giỡn, cũng sẽ không tổn thương ai hết. Đây là đang giúp tôi, đang giúp Âm Nam. Âm Nam luôn ở bên cạnh giúp đỡ vào những lúc tôi khẩn nhất, cũng là người đã động viên tôi nên mạnh dạn thích cậu. Nhân cơ hội lần này cậu giúp tôi đền đáp Âm Nam một chút đi. Nhờ cậu ~ chồng ~ người yêu ~ bảo bối ~ honey

"

"Gọi tôi bằng những từ kì quái như vậy nữa, tôi cắt cục xương ở cổ họng của cậu liền."

Mạc Tịch im lặng, nuốt nước miếng.

Âm Nam lại gọi điện thoại tới, Mạc Tịch chột dạ nhìn Thần Cách nhận điện thoại, đầu kia liền vội vàng nói: "Sao rồi?"

"Tớ~ Âm Nam, cậu rất... cậu quá ~" Lúc càng muốn mắng Âm Nam, cậu càng nghĩ đến việc Âm Nam trước kia đối xử tốt với mình. Mặc dù biết đây là đang giúp cô ấy, nhưng, hình như cho tới bây giờ cậu không có mắng Âm Nam dù chỉ là một lần. Mạc Tịch cắn môi dưới.

Thần Cách giắt điện thoại của Mạc Tịch, một cái tay đưa điện thoại di động đặt bên tai, một cái tay khác bưng ly sữa lên uống một hớp: "Ừ!"

Mạc Tịch trợn trắng mắt, ngay cả thời điểm này mà nghe điện thoại cũng phải ừ, ừ cái gì mà ừ. Sao hắn lúc nào mở đầu một cuộc điện thoại cũng dùng từ "ừ" hết vậy? Có lí do gì sao?

"Gi? Là, là Thần Cách sao?" Âm Nam nghe được giọng nói trong điện thoại di động thì hết hồn, liền đoán được là Thần Cách. Dáng vẻ của Thần Cách trong đầu Âm Nam hiện lên rất rõ ràng. Lúc Mạc Tịch dẫn Thần Cách đến giới thiệu cho Âm Nam, dáng vẻ đẹp trai của Thần Cách đã làm Âm Nam sững sốt mười giây, trước kia kỷ lục cao nhất chỉ là năm giây.

"Tôi gọi đến sớm như vậy, đã làm phiền cậu rồi sao? Tôi là Âm Nam."

"Âm Nam? À~ là bà mập lần trước sao?"

Một tảng đá lớn rơi xuống đầu Âm Nam. Cô còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng, Thần Cách nói tiếp: “Cô còn muốn mặc áo cưới sao? Làm sao mặc được đây? Ở dưới thì chân quá to, eo thì quá nhiều mỡ, phía trên thì bả vai quá rộng.”

“Tôi, tôi cũng không phải quá mập như thế.” Bị một người đẹp trai nói như vậy, là phụ nữ ai cũng sẽ vì mặt mũi của mình mà quyết tâm thay đổi để khỏi bị chê cười.

“Đã bao lâu cô không có soi gương rồi? Lần đầu tiên gặp mặt tôi còn tưởng rằng cô là Thiên bồng nguyên soái. Mập như vậy rồi mà suốt ngày còn nghĩ đến chuyện ăn sao? Nghe Mạc Tạp nói mặt mũi, dáng dấp của cô rất đẹp, nhưng mà tôi không thấy như vậy, chắc là do bị mấy cục mỡ trên người cô che lấp hết rồi.”

(@Phong: Thiên bồng nguyên soái = Trư bát giới trong Tây du kí.)

Âm Nam như bị dao đâm vài nhát. Thì ra là ngày nào cũng sống trong lời nói dối của Trần Lão Ngũ. Cái gì mà như vậy vừa người rồi, chẳng qua là đầy đặn, không mập, anh rất thích. Sống trong loại ảo giác này, Âm Nam cảm giác như mình từ 130 cân giảm xuống còn 90 cân, thực tế để cho Âm Nam có chút tỉnh lại. Âm Nam dùng sức gạt đầu một cái, giọng nói khản thiết: “Tôi nhất định sẽ cố gắng hơn.”

“Hết tuần này mà chưa giảm được 5 cân cũng đừng gọi điện thoại tới lãng phí thời giờ của tôi.” Giọng điệu của Thần Cách cũng không có một chút thay đổi, nghe không ra là đang nói đùa.

“Được, nhất định tôi phải giảm được 5 cân, nhất định.”

“Không cần vội vã như vậy, còn có hai tháng nữa đúng không? Âm Nam, đây là ước mơ của cô, quyết định của chính cô. Đến lúc đó, hãy để cho tôi thấy cô thật xinh đẹp.” Thần Cách cúp điện thoại, ném trả điện thoại lại cho Mạc Tạp. Mạc Tạp giơ ngón tay cái lên, nhào tới trong ngực Thần Cách, ôm cổ: “Thần Cách, cậu nói quá tuyệt vời. Tôi cũng biết cậu nhất định là lòng dạ yêu ma độc ác!”

“Được cậu khen thật đúng là làm cho tôi cảm thấy hãnh diện!” Thần Cách lạnh lùng châm chọc: “Ăn điểm tâm nhanh lên một chút cho tôi!”

“Tuân lệnh, bây giờ lời của cậu đối với ta mà nói chính là thánh chỉ. Cậu đã cứu sống được một mạng người.”

“Chứng đầu to!”

“Được cậu mắng, tôi thấy thật là thoải mái a ~”

Thần Cách giống như nhìn một tên ngu ngốc nhìn quét qua Mạc Tạp một cái.

Còn chưa có ăn được bao lâu, Ngũ Khu Dương lại gọi điện thoại tới, nhạc chuông điện thoại di động lại thay đổi.

“Tôi là heo, tôi là con heo đực, chúa tể của loài heo. Nếu như cậu không nghe điện thoại, tôi sẽ dùng sự kiên nhẫn của loài heo làm cho cậu không chịu nổi.”

Mạc Tạp thật đúng là rãnh rỗi, mỗi người cài đặt một tiếng chuông khác nhau. Cậu cắt đứt điện thoại của Ngũ Khu Dương, quấy rầy chuyện tốt của lão tử.

Cắt đứt điện thoại của Ngũ Khu Dương không bao lâu, Quảng Lý lại gọi điện thoại tới, chuông điện thoại di động lần nữa vang lên: “Tôi là một người cô độc, tôi là một người thích tịch mịch, tôi là một người có bệnh. Còn cậu, cậu là một người rục rịch, cậu là ánh mặt trời, cậu là thần thánh. Mời ngài chiếu sáng cái thế giới này, khai trừ bóng tối đi. Xin ngài, nhận đi, nhận điện thoại của tôi đi.”

Ngoài thực tế, những loại nhạc chuông điện thoại như thế sẽ không tìm thấy được. Những cái này là do Mạc Tạp tự làm.

Lần này Mạc Tạp lúng túng hơn. Thần Cách ngồi ngay trước mặt Mạc Tạp nghe được những loại tiếng chuông này, tâm tình quá mâu thuẫn. Mạc Tạp nổi giận dùng dùng nhấn nút tắt cuộc gọi tới của Quảng Lý.

An Na lại điện thoại tới, tiếng chuông rất sắc bén: “Biết bà đây là là người nào không? 10 người đàn ông cởi hết quần áo đứng trước mặt của bà, đôi mắt của bà cũng sẽ không nháy một cái. Nếu như cháu dám không nhận điện thoại của bà, bà sẽ để cho cháu trở thành người đàn ông thứ 11 cởi hết quần áo.” Mạc Tạp

nhANH chóng nhận điện thoại của An Na: “Này, tiểu thư An Na, sáng sớm có chuyện gì à? Tôi còn ở trong phòng ăn điểm tâm đây.”

“Chúng tôi lập tức sẽ đến trước cửa phòng của các người, đi ra bên ngoài chèo thuyền trong hồ đi.”

“Được, được, lập tức tới ngay.”

Thần Cách híp mắt dựa vào ghế ngồi, một cái tay chống cằm, một cái tay khác lấy điện thoại di động của mình ra, bấm số điện thoại của Mạc Táp. Mạc Táp vừa nghe điện thoại của An Na xong, không có chú ý tới, tiếng chuông điện thoại di động liền bắt đầu vang lên.

“Ông nội, cháu van ông, nhận điện thoại của cháu đi, Nếu như ông không nhận điện thoại, vậy thì hôn cháu một chút đi; nếu ông không hôn cháu, vậy thì hãy để cháu được bên cạnh ông; còn nếu ông không để con được bên cạnh ông, vậy chỉ còn một cách, ông hãy để con đứng ở nơi xa xa lặng lẽ nhìn ông. Ông nhất định phải đáp ứng a, cháu van ông, ông nội, cháu van xin ông.”

Mạc Táp phun tất cả sữa tươi trong miệng ra bên ngoài, run rẩy không dám nhìn mặt của Thần Cách. Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Thần Cách đứng lên đi mở cửa: “Các cậu ở bên ngoài chờ một chút, tôi phải xử lý một chút chuyện nhỏ trước.” Thần Cách nói xong, đóng cửa lại, khởi động gân cốt. Mạc Táp hiểu rất rõ cái động tác đặc thù này của Thần Cách, dấu hiệu hắn đang muốn động thủ.

Thần Cách khề cần rặng, giọng nói giá rét: “Mạc Táp, cậu đang muốn tìm cái chết đây mà.”

Ngũ Khu Dương, Quảng Lý, An Na ở ngoài cửa nghe rõ tiếng kêu thảm thiết của Mạc Táp bên trong: “Đau, ông nội, thật là đau. Ông nội, cầu xin ông đừng đánh, a

ông nội, cháu van xin ông.”

62. Chương 62: Cảm Ơn Mùa Hè Sắp Kết Thúc (1)

Chương 62: Cảm ơn mùa hè sắp kết thúc (1)

Lúc Mạc Táp mở cửa, mặt có chút sưng đỏ và biến dạng. Ngũ Khu Dương cười nhạo: “Ai nha, bạo lực gia đình sao? Trong miệng cậu không phải lúc nào cũng nói Thần Cách sẽ không nỡ đánh cậu sao? Theo chúng tôi thấy thì không phải vậy nha.”

“Các cậu sao không gọi điện cho Thần Cách?” Mạc Táp không để ý tới sự cười nhạo của Ngũ Khu Dương, oán trách. Tất cả đều là do ba người này làm hại, mới để cho Thần Cách nổi lên lòng nghi ngờ.

Ngũ Khu Dương nhún nhún vai: “Nếu như Thần Cách đang ngủ, đánh thức cậu ấy không tốt lắm đâu. Cho nên chỉ có thể gọi cho cậu. Nói thật, Mạc Táp, kể từ khi cậu và Thần Cách ở chung với nhau, chúng tôi an toàn hơn rất nhiều. Có thể dùng cậu để thử dò xét Thần Cách trước. Có chết thì là một mình cậu chết, có sống thì mọi người cùng nhau sống. Kết cục vui sướng dường nào!”

“Vui vẻ em gái cậu chứ vui vẻ. Có còn một chút nhân tính hay không? Các cậu nghĩ tôi là cái gì, máy đo nhiệt độ của Thần Cách à?”

An Na suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý: “Cậu đã nói đúng!”

“Thật không thể tin được, đây là những con người được giáo dục tốt đây sao? Bây giờ tôi thật sự vì tổ quốc mà cảm thấy lo âu cho sự nghiệp giáo dục sau này. Các cậu thật không có một chút tình người, tương trợ lẫn nhau, quan tâm đối phương, cùng nhau tiến bộ, hữu nghị. Giữa bạn bè không phải là nên đối xử chân thành với nhau sao? Tôi cho rằng chúng ta là bạn bè, chẳng lẽ chỉ có một mình tôi nghĩ như vậy sao?” Mạc Táp nói có chút thành khẩn, còn có nhẹ nhẹ tịch tịch.

Không nghĩ tới Mạc Táp lại nghiêm túc như vậy, ba người thoáng sửng sốt, trong lòng chợt bắt đầu có một chút xiu nghĩ lại, một chút xiu áy náy. Cái cảm giác áy náy này còn chưa kịp tạo thành hoàn toàn, Thần Cách ném điện thoại của Mạc Táp tới trong tay của An Na. Giọng nói của Thần Cách phá vỡ cái cảnh tượng im lặng hiện tại: “Tiếng chuông điện thoại di động của Mạc Táp cũng rất chân thành.”

An Na nhanh chóng vào mục thiết lập chuông điện thoại, sau đó ba người mặt bình tĩnh, yên lặng nghe tiếng chuông của mỗi người. Mới vừa rồi Mạc Tạp làm ra bộ dáng chân thành, một chút cao thượng, bây giờ liền thay đổi, khuôn mặt tươi cười hi ha, rút lui về hướng Thần Cách.

Cậu cũng có suy nghĩ trong đầu. Bây giờ mình không nên đối đầu với Thần Cách, mà phải dựa vào Thần Cách để tiêu diệt ba người này, sau đó mình trở lại đối phó Thần Cách cũng chưa muộn. Chiêu này nghe qua có vẻ khả quan, nhưng rất khó để áp dụng.

An Na không ngừng xoay điện thoại của Mạc Tạp trong tay: “Mạc Tạp, tới đây.”

“Tôi không tới được.”

“Giữa bạn bè không phải là nên đối đối xử chân thành với nhau sao? Cái con người ba xạo này, tới đây cho tôi!” An Na tiến lên.

Mạc Tạp vọt đến sau lưng Thần Cách: “Chồng ơi, cứu vợ.”

Cuối cùng Mạc Tạp buộc lòng thay đổi nhạc chuông điện thoại. Nhạc chuông điện thoại hiện tại của cậu rất đơn giản, rất thông nhất. Chỉ cần gọi điện thoại cho cậu, sẽ nghe được: “Cháu trai, mau nhận điện thoại.”

Giải quyết xong cái chuyện nhỏ này, Ngũ Khu Dương tiến vào bên trong phòng: “Thần Cách, chúng ta đi chèo thuyền đi.”

“Không đi.” Thần Cách cơ hồ không có lưu tình, rất nhanh cự tuyệt, sau đó tiếp tục xem bộ phim hoạt hình “Chú thỏ vượt ngục” mà lần trước ở bệnh viện còn chưa xem hết.

“Đừng vậy mà! Cậu không đi, tớ cũng không muốn đi.” Ngũ Khu Dương không muốn.

“Này, lời này phải là tôi nói mới đúng chứ.” Mạc Tạp lại càng không nguyên ý.

Quảng Lý tựa vào khung cửa: “Đúng vậy, đi đi, cậu không muốn xem tớ chết như thế nào sao?”

“Tôi không muốn xem cậu chết thế nào, tôi chỉ muốn xem cậu sau khi chết thì chôn thế nào.”

An Na đẩy Mạc Tạp ra, đi tới, đứng trước mặt Thần Cách: “Tớ lấy danh nghĩa của một nữ sinh yêu cầu cậu đi. Cậu nên biết cự tuyệt yêu cầu của nữ sinh là chuyện tàn nhẫn dường nào.”

Thần Cách ngẩng đầu lên, nhìn vòng quanh căn phòng một vòng, mặt vô biểu cảm nhìn chằm chằm An Na, hỏi: “Nữ sinh ở đâu?”

Mạc Tạp cảm thấy đám người này không phải là kỳ quái một cách bình thường, mà là rất rất kỳ quái. Bọn họ tựa hồ so với mình còn dính chặt Thần Cách hơn. Cũng không có thấy Thần Cách đối xử tốt với bọn họ, rõ ràng Thần Cách chính là một người lạnh như băng phá hư không khí của người khác. Chẳng lẽ có cái gì mờ ám sao? Chính là muốn ở thành phố xa lạ này giết chết Thần Cách sao?

Mạc Tạp suy nghĩ kĩ càng, sau đó phát tay một cái kêu ba người: “Được rồi, Thần Cách không muốn đi cũng đừng miễn cưỡng hẳn. Miễn cưỡng không có vui vẻ, đừng phá hỏng không khí hăng hái của chúng ta. Ở đây không phải là còn có tôi sao?” Mạc Tạp gần đây cũng càng ngày càng tự mình cảm giác mình được người khác đề cao.

Ba người cũng không quan tâm tới lời Mạc Tạp nói, đặc biệt là câu cuối cùng.

“Các cậu không nhìn tôi là có ý gì?!”

Quảng Lý nhìn Mạc Tạp bên cạnh một chút, lại nhìn Thần Cách một chút. Từ Thần Cách hạ thủ là không thể nào, chỉ có thể hạ thủ đối với gánh nặng của Thần Cách. Thật ra thì Quảng Lý cũng vô cùng cảm ơn Mạc Tạp. Bởi vì kể từ khi cậu ta và Thần Cách hẹn hò với nhau, chỉ cần đụng đến Mạc Tạp thì nhược điểm của Thần Cách liền được biểu hiện ra. Quảng Lý đưa tay khoắc lên trên bả vai Mạc Tạp, nắm ngón tay đè lại thật chặt để tránh bị Mạc Tạp tránh sang chỗ khác. Thân thể hai người dán rất gần nhau: “Vậy chúng ta đi thôi, có thể ở trên thuyền nói chuyện phiếm, ăn cái gì đó, sau đó bơi lội trong hồ. Bất kỳ hoàn cảnh nào đối với một người đàn ông như tôi mà nói đều là một chiến trường tàn khốc. Ở trong nước chúng ta chỉ có thể tự sinh tự diệt (tự lực cánh sinh). Nếu như cậu đột nhiên bị chuột rút mà đuối nước (chết đuối), tôi

cũng sẽ xem như không thấy. Cậu cũng biết đám người kia vô tâm như thế nào mà, cho nên cậu có chuẩn bị sẵn tinh thần chưa?”

“Cho tới bây giờ lão tử cũng không muốn chuẩn bị tinh thần cho chuyện như vậy!!!” Mạc Tạp cũng không có né tránh câu đánh đố của Quảng Lý, chẳng qua là mắt lé nhìn chằm chằm Quảng Lý. Mạc Tạp khá thông minh cho nên cũng hiểu được Quảng Lý đang làm gì, trong lòng khinh bỉ: Dùng phép khích tướng què mùa như vậy, tôi đã từng thử qua, bây giờ đã sớm không cần.

“An Na.” Thần Cách khẽ gọi.

An Na lao tới, nhảy đánh, đâm đá, rơi xuống đất, tiếp tục đá. Quảng Lý lấy phương thức vô cùng bị động và tàn bạo thoát khỏi Mạc Tạp. Mạc Tạp nhìn dấu giày của An Na trên bụng Quảng Lý, than thở lắc đầu, lần nữa trong lòng khinh bỉ: Quá nhu nhược rồi, sao lại không mạnh mẽ, quyết đoán như Thần Cách đây mà lại đi nghe lời con gái. Chiêu này cũng tầm thường quá, nhất định sẽ không tạo được tác dụng. Ai ngờ Thần Cách không nhận được đứng lên: “Chỉ có thể đi một lát!”

Mạc Tạp có chút giật mình, lần nữa lắc đầu: Có làm không đây, mới có một chút mà đã bị làm lung lay, không có kiên định gì hết. Sau này nhất định bọn họ sẽ làm cho thay đổi suy nghĩ. Mạc Tạp phân tích quả cũng có chút hợp lý, nhưng thời điểm này cậu không có tư cách để đánh giá bất cứ ai. Thần Cách thay đổi ý định là vì ai?!

Bỏ qua những chuyện khác không nói tới nữa, đối với việc Thần Cách đồng ý cùng đi, Mạc Tạp vô cùng cao hứng trong lòng. Cậu giúp Thần Cách đem IPAD bỏ vào trong túi xách của mình: “Tôi giúp cậu mang theo, đến trên thuyền cậu cũng có thể xem tiếp bộ phim đó.”

Ngũ Khu Dương đã chuẩn bị đầy đủ từ lâu, trong tay xách theo túi lớn túi nhỏ: đồ ăn, tạp chí, bài,... ngay cả khăn trải bàn cũng mang theo. Không biết còn tưởng rằng nửa đời còn lại bọn họ sẽ sống lênh đênh trên thuyền. Mạc Tạp theo sát phía sau nhìn bọn họ, đem nghi ngờ trong lòng mình hỏi lên: “Ba người các cậu thật vô cùng kỳ quái. Tôi không hiểu rõ, nếu là các cậu muốn kết giao bạn bè, rõ ràng có thể tìm được rất nhiều người tốt để kết giao, sao lại thích kết giao với một người chỉ biết mắng, đả kích các cậu giống như Thần Cách đây? Thiếu N.U.E à?”

(@Phong: Phong không biết N.U.E là viết tắt của cụm từ tiếng Anh nào, cũng không biết đó là gì)

An Na quay đầu hỏi ngược lại: “Vậy cậu tại sao lại muốn ở cạnh Thần Cách?”

Câu hỏi này dành cho Mạc Tạp, khiến cổ họng cậu nghẹn lại, mặt cũng bắt đầu đỏ.

“Tôi, tôi cũng đâu ngờ sẽ có ngày hôm nay. Chẳng qua là, chuyện này, chỉ bởi vì chúng tôi là người yêu của nhau, cho nên mới ở cạnh nhau.” Lý do này ngay cả Mạc Tạp tự mình nói ra cũng cảm thấy hoang đường.

“Cậu xấu hổ cái gì? Còn bọn tôi, cũng không biết tại sao nữa, mặc dù Thần Cách cái gì cũng không nói, cũng không quan tâm nhiều tới bọn tôi nhưng mà từ trước tới giờ, chỉ cần cảm giác được có Thần Cách ở bên cạnh, thì bọn tôi sẽ rất an tâm.” An Na đột nhiên nói ra những lời như thế làm cho Mạc Tạp có chút kinh ngạc, rất cảm động. Cậu nghiêng đầu nhìn Thần Cách. Người này hoàn toàn không có phản ứng, như thể chuyện bọn họ đang nói là chuyện của người khác.

Mỗi người đều có một thuộc tính tồn tại đặc biệt của riêng mình. Mạc Tạp là khiến cho người ta vui vẻ, còn Thần Cách thì khiến cho người ta an tâm.

63. Chương 63: Cảm Ơn Mùa Hè Sắp Kết Thúc (2)

Chương 63: Cảm ơn mùa hè sắp kết thúc (2)

Đây là cái hồ nước nhân tạo hình bầu dục do khách sạn xây dựng. Từ trên ban công của gian phòng Mạc Tạp ở nhìn xuống, có thể thấy được rất rõ cảnh tượng xung quanh hồ, thậm chí có lúc Mạc Tạp còn nghe được âm thanh chơi đùa phía dưới truyền tới. Xung quanh hồ được ôm lấy bởi nhiều cây cối xanh tươi tốt, giống như một mỹ nhân đang khom lưng gọi đầu, từng nhánh cây buông mình rũ xuống dưới nước. Vì hấp dẫn khách hàng, chủ khách sạn còn đặc biệt mở ra bộ môn chèo thuyền du thủy. Trên mặt nước, có rất nhiều người ngồi trên các chiếc thuyền gỗ loại nhỏ với màu sắc đa dạng. Mặt nước không ngừng lên xuống,

những con sóng được tạo ra, những chiếc thuyền lớn nhỏ không đồng đều di chuyển trên đó. Nước rung động, rung động, Ngũ Khu Dương chọn một chiếc thuyền hơi lớn. Mạc Táp đầu tiên không kịp chờ đợi đã nhảy xuống, thuyền lênh đênh trái phải, cậu có chút đứng không vững, thân thể méo sẹo, sau đó được Thần Cách nâng đỡ: “Cái tên ngu ngốc này, cẩn thận một chút!”

“Nếu như cậu không nói 5 chữ trước, chỉ nói 4 chữ phía sau, nói không chừng tôi sẽ cảm ơn cậu.”

“Tôi cũng không cần cậu cảm ơn.”

Mạc Táp hướng Thần Cách khinh khỉnh lỗ mũi lên, sau đó ngồi ở trên băng ghế dài của chiếc thuyền. Thuyền rất đơn giản, phía trên là mái che nắng màu trắng. Quảng Lý phụ trách chèo thuyền. An Na khom người dùng ngón tay mảnh khảnh phá vỡ mặt hồ. Mạc Táp đang chơi đánh bài cùng Ngũ Khu Dương, lâu lâu sẽ liếc mắt nhìn Thần Cách đang lười biếng ngồi ở một chỗ, một cái tay chống đầu, ánh mắt nhu hòa. Mạc Táp biết đây là tư thế thư giãn của Thần Cách. Dĩ nhiên, nếu như hắn xem phim hoạt hình thì Mạc Táp cũng không nói, còn đằng này Thần Cách chỉ ngồi bất động ở một chỗ, không nói lời nào. Hắn cơ hồ chính là một người hoàn mỹ. Ông trời già cũng rất công bằng, cho hắn lớp vỏ ngoài hoàn mỹ, nhưng cũng cho hắn tính tình biến thái. Điều này làm cho Mạc Táp thẳng băng rất nhiều.

Thuyền dừng lại tại trung tâm của hồ. Sau khi ăn xong, buổi trưa hè thúc giục con người buồn ngủ, đặc biệt là những người đang ở trong hoàn cảnh điềm tĩnh như thế này. Mạc Táp ngáp một cái, tìm một vị trí thoải mái nằm xuống: “Tôi ngủ trước nhe, ngủ một chút thôi!”

“Ừ!”

Thần Cách đưa tay lên kéo tấm vải xuống che đi ánh nắng, sau đó tiếp tục xem phim hoạt hình. Dần dần năm người trên thuyền, trừ Quảng Lý cùng Thần Cách, còn những người khác bởi vì chiếc thuyền không đủ lớn mà tư thế ngủ trở nên quái dị. Quảng Lý cầm bút chì phác họa lên trên khung tranh thật nhanh, phát ra tiếng xào xạc.

Một hồi sau, Thần Cách lên tiếng: “Quảng Lý, chèo thuyền lại gần bờ đi!”

Quảng Lý để khung tranh (bản vẽ) xuống, nhẹ nhàng chèo thuyền đến gần bờ. Thần Cách đứng lên, rời khỏi thuyền: “Một hồi bọn họ thức dậy, có hỏi thì nói tôi về phòng rồi nha.”

“Sao vậy?”

Thần Cách quay đầu, tay giơ cái IPAD lên, nhìn chằm chằm Quảng Lý, nhẹ nhàng nói: “Xem xong rồi!”

“Ừ, được.” Quảng Lý đáp lại rất bình thản, nếu như đổi thành Mạc Táp thì cậu ấy đã sớm phát điên.

Sau khi Thần Cách đi, Quảng Lý chèo thuyền trở lại trong trung tâm hồ lần nữa. Một lát sau, Mạc Táp tỉnh lại, xoa xoa đôi mắt, phát hiện bên cạnh trống rỗng. Thần Cách đâu? Tại sao không có ở trên thuyền? Bốn người khác cũng đang nhắm mắt ngủ, một loại dự cảm bất thường liên hiện ra trong đầu cậu. Sắc mặt cậu thay đổi, không ngừng ngẩng nhìn bốn phía nhưng cũng không thấy bóng dáng của Thần Cách. Chẳng lẽ, chẳng lẽ Thần Cách, hắn?!

Mạc Táp kinh hoảng kêu to: “Các cậu mau tỉnh lại! Thần Cách, không thấy Thần Cách!”

Bốn người khác bị đánh thức, chỉ thấy Mạc Táp đang lo âu thò đầu ra, nhìn xuống nước: “Chẳng lẽ vào lúc chúng ta ngủ, hắn đã té xuống nước sao? Làm sao bây giờ a ~” Về mặt Mạc Táp nhăn nhó.

Quảng Lý không lên tiếng. Ngũ Khu Dương và An Na chỉ trong nháy mắt từ trong mơ hồ trở nên tỉnh táo. Động tác gấp rút, nhìn xuống nước tìm kiếm.

“Đều tại tôi, tôi không nên ngủ như chết.” Mạc Táp tự trách mình, cởi bỏ áo: “Thần Cách, cậu chờ tôi, tôi tới cứu cậu ngay. Cậu không được chết, ngàn vạn cũng đừng có chuyện gì.” Mạc Táp nhảy thẳng xuống nước. Nước trong hồ có phần ấm nóng do bị ánh mặt trời nung nấu. An Na vịn chắc chân mày, cũng đứng lên, bên cõ bên nói: “Hai người các cậu nhìn trên thuyền có bóng dáng của Thần Cách hay không, tôi cũng lặn xuống dưới tìm một chút.”

Khóe mắt Ngũ Khu Dương bắt đầu có một chút lệ (nước mắt) rỉ ra, hoàn toàn không có tâm trạng nhìn An Na chỉ còn mặt trên người áo lót và quần lót. Quảng Lý nhìn bọn họ, gương mặt tê liệt lại còn không lên

tiếng.

An Na cũng nhảy xuống nước. Bởi vì là giữa trưa, trên hồ cơ hồ không có thuyền, có thể những người khác đã trở về phòng ngủ hết rồi. Sau khi qua lại hai ba lần, vẫn như cũ không có thu hoạch được gì, Ngũ Khu Dương kêu to tên của Thần Cách, thống khổ muốn chết. An Na không lên tiếng, chẳng qua là thỉnh thoảng nhô đầu lên khỏi mặt nước để thở, sau đó lại lặn xuống tiếp tục tìm. Mạc Tạp cũng nhô đầu lên khỏi mặt nước, giọng nói có chút kiệt sức: “Thần Cách ~ Thần Cách ~ cậu đang ở đâu? Thần Cách? Đang nói chuyện với cậu á, Thần Cách ~ cậu ngược lại trả lời tôi một tiếng đi.”

Quảng Lý từ đầu tới cuối cùng chỉ an tĩnh ngồi trên thuyền, không nói lời nào, chính là không nói lời nào.

Tiếng kêu vang lên, kinh động, xé rách sự yên lặng của giờ ngo. Thần Cách trong phòng nghe được tên của mình, đi ra bên ngoài, liền thấy Mạc Tạp và An Na không ngừng bơi lặn trong nước. Hai người này chơi thật đúng là vui vẻ!

“Thần Cách ~” Lại là một tiếng kêu la, lớn đến nỗi như tóc cả nóc phòng khách sạn. Ngay cả những người khách khác của khách sạn cũng đi ra ban công. Thần Cách cau mày, đáp lại Mạc Tạp: “Chuyện gì?”

Âm lượng mặc dù không bằng Mạc Tạp, nhưng cũng nhỏ nhẹ vừa đủ để có thể nghe được. Mạc Tạp, An Na, Ngũ Khu Dương giật mình đưa mắt nhìn lên lầu 3, thấy Thần Cách nguyên vẹn không sút mẻ, đứng ở lầu 3, nhàn nhả nhìn bọn họ. Mạc Tạp chỉ Thần Cách, không nhìn được mắng thô tục: “Khốn kiếp, cậu về phòng khi nào?”

Tức giận, không có gì sánh bằng tức giận. Thật quá đáng!

Ngay cả Ngũ Khu Dương cũng kêu la: “Thần Cách, lần này tớ cũng không giúp cậu. Cậu quá lãng phí tình cảm của chúng tôi!”

Thần Cách bị nói như vậy, có chút không giải thích được, nhún nhún vai: “Thế nào? Quảng Lý không có nói cho các cậu biết sao?” Nói xong cũng đi vào trong phòng.

Ngọn nguồn tức giận liền thay đổi quỹ đạo. Ba người đổ mắt nhìn chằm chằm Quảng Lý. Mạc Tạp và An Na giống như thủy quái (quái vật dưới nước) leo lên thuyền.

“Quảng Lý, Quảng Lý, Quảng Lý, Quảng Lý.” Mạc Tạp tức giận chỉ biết gọi tên Quảng Lý.

Quảng Lý cầm khăn trải bàn bao lấy hạ thân của mình (che cái chỗ đó và cái mông lại), cỡi quần xuống, sau đó ném quần lót rộng thùng thình của mình cho An Na: “Đây, cỡi quần lót ướt ra đi, tôi cho cô mượn quần lót.”

An Na nắm quần lót Quảng Lý lên, siết ở cổ của hân, dùng sức siết chặt: “Đi cho Diêm Vương mượn đi!!”

Ngũ Khu Dương và Mạc Tạp bên mắng thô tục, bên không ngừng dùng chân đạp Quảng Lý.

Thuyền lắc lắc chậm rãi đi vào gần bờ. Thần cách đã xuống đây, trong tay cầm khăn tắm, một cái ném vào đầu An Na, một cái khác ném cho Mạc Tạp. Ngũ Khu Dương vừa định kể lể ủy khuất với Thần Cách, đột nhiên thấy bên cạnh có một mỹ nữ đi qua, vội vàng lên bờ, theo đuôi phía sau. Quảng Lý được An Na tha ột con đường sống, từ từ đem quần lót mặc vào: “An Na!”

“Gi?”

“Bộ ngực của cô quả nhiên là thật nhỏ.”

Kế tiếp Mạc Tạp thấy chính là An Na kéo thi thể của Quảng Lý về khách sạn. Mạc Tạp trùm khăn tắm, tóc vẫn còn ướt: “Đợi tôi ngồi nghỉ một chút, mệt quá!”

Thần Cách bước vào trong thuyền, một cái chân đạp lên bên bờ, đẩy thuyền từ từ trôi đi. Mạc Tạp vẫn còn thở: “Thật là ghê tởm, mệt chết tôi.” Nói xong dùng sức hất đầu, cố ý muốn văng nước trên tóc đến trên mặt của Thần Cách.

Thần Cách đưa ánh mắt đặt lên trên người của Mạc Tạp. Mạc Tạp hiểu rõ cái ánh mắt kia nói lên cái gì.

“Đừng nhìn tôi. Lúc này xin đừng nhìn tôi. Nhưng mà, rất cục chỉ có hai người chúng ta ở cùng nhau, như vậy cũng rất tốt.”

Thần Cách ngồi ở đuôi thuyền, giọng nói có chút châm chọc: “Thế nào, không phải tôi lúc nào cũng lạnh như băng sao? Còn muốn ở cạnh tôi sao? Đó không phải là khổ cho cậu sao?”

Sóng gợn lăn tăn trên mặt hồ, phản chiếu hình ảnh bầu trời xanh lam, mây trắng, những dãy phòng, mái chèo. Ánh mặt trời chiếu xuống mặt nước, cũng soi vào trên gương mặt sạch sẽ, nhẹ nhàng, khoan khoái của Thần Cách. Mạc Táp không thích dùng những từ kỳ quái như thanh cao, anh tuấn... để hình dung ra Thần Cách. Cậu cảm giác Thần Cách chỉ có sạch sẽ đến thuần túy.

Mạc Táp ngồi sau lưng của Thần Cách, đặt chân xuống nước, vỗ vỗ làm nước văng tung tóe, sau đó trả lời vấn đề của Thần Cách: “Chuyện này sao có thể là khổ chứ. Tôi được cậu cưng chiều như thế mà, Thần Cách.”

“Ừ!”

“Chỉ cần được ở cạnh cậu, khổ sở cách mấy cũng trở thành một điều hạnh phúc.”

“Cậu phải nhớ rõ ràng những lời này cậu mới vừa nói đó.” Giọng nói của Thần Cách chợt gần chợt xa, ôn hòa mà trầm thấp.

Mạc Táp khẽ tựa vào trên lưng của Thần Cách, đầu ngửa lên: “Trước kia, tôi cảm giác mình đã rất thích cậu, thích đến không thể thích thêm nữa, là cực hạn. Nhưng mà, sau đó mới phát hiện, mỗi một ngày lại có thể thích cậu nhiều nhiều một chút.” Mạc Táp ngừng một chút, giọng nói trở nên rất nhỏ, nhỏ như chỉ có một mình cái lưng của Thần Cách là có thể nghe: “Thần Cách, tôi là Mạc Táp, tôi yêu cậu.”

Cái mùa hè này sắp bị nóng bức thiêu đốt hết, kỳ nghỉ hè cũng trở thành quá khứ. Theo thời gian rất nhiều thứ chạy mất, nhưng lại có nhiều thứ mới chạy đến, như thể một dạng quy luật: cái cũ mất đi nhường lại cho cái mới tồn tại.

64. Chương 64: Nỗi Lo Của Mạc Táp

Chương 64: Nỗi lo của Mạc Táp

Tựu trường cũng đã hơn hai tháng, Mạc Táp lúc nào cũng sầu muộn. Đến năm thứ tư đại học không khí bắt đầu biến hóa. Một số luyện tiếu muốn ở lại trường để tiếp tục học, muốn tiếp tục những ngày vui vẻ khi làm sinh viên, nhưng cũng có một số lại rất gấp gáp tìm đơn vị thực tập, thừa dịp này ra xã hội kiếm chút kinh nghiệm để sau này có thể xin việc làm dễ dàng. Thật ra thì Mạc Táp cũng muốn như vậy. Dù sao đi nữa, ở cái đất nước Trung Quốc dân số càng ngày càng nhiều này, đi đâu cũng thấy sinh viên tốt nghiệp đại học loại giỏi nhưng mà không xin nổi một công việc. Tình hình này làm ột người sinh viên sắp ra trường như Mạc Táp đây không khỏi lo lắng.

Cậu cũng không phải là không có đi đi tìm. Cậu đọc không ít những tờ rơi do các trường đại học phát, cũng lên web tìm hiểu thông tin nghề nghiệp, nhưng mỗi lần đi tới cửa công ty thấy một đồng sinh viên xếp hàng chờ đăng kí, Mạc Táp liền lùi bước. Lúc học đại học, không giao tiếp với bạn bè cũng không có vấn đề gì, nhưng mà đi ra xã hội thì không được. Rất nhiều thứ bắt buộc phải làm: nịnh nọt cấp trên, đồng thời còn phải ngày đêm đề phòng những kẻ tiểu nhân hãm hại mình.

Xã hội không giống với trường học, quy tắc thì nhiều nhưng nhân tính thì ít đi. Mạc Táp không thích điều này chút nào, nhưng mà cũng không còn cách nào hết. Đây chính là quy luật sinh tồn.

Thần Cách thì nổi bật trong mọi phương diện. Mạc Táp nghĩ có lẽ nhiều năm qua, hắn đã rất vất vả. Chắc là vì hắn bị đẩy vào quy luật sinh tồn quá sớm, cho nên mới có thể biến thành một người xuất sắc như hôm nay. Thần Cách làm cho Mạc Táp bội phục, hâm mộ, đồng thời cũng có chút đau lòng.

“Còn chưa tìm được sao?” Mạc dù là câu nghi vấn, nhưng Thần Cách tựa hồ một chút kinh ngạc cũng không có.

Mạc Táp gật đầu nằm ở trên ghế dựa: “Đừng nói tìm, không phải cậu cũng biết tôi cùng người xa lạ có một rào cản rất lớn sao? Thấy một biển người, tôi chỉ hận không ăn bọn họ được, toàn thân tôi liền không thoải mái. Hơn nữa khi trả lời phóng vấn, tôi thật lúng túng. Thật là kinh khủng mà!”

“Với tính cách này mà cậu vẫn có thể sống đến bây giờ, thật không thể tin nổi!”

“Được, mặc dù bị cậu công kích nhưng tôi cũng không quan tâm. Dù sao tôi đã sớm quen với loại người không có tim không có phổi như cậu rồi. Haiz, đoán chừng tính cách này vĩnh viễn không thể thay đổi, đời này của tôi coi như kết thúc rồi!” Mạc Táp gãi đầu một cái, tự giận mình nói: “Nếu như thế giới này không cần đến những vui vẻ giả dối và những nguyên tắc công việc thì tốt biết mấy!” Cậu ấy đang nằm mơ giữa ban ngày.

“Đưa danh sách mấy công ty đó cho tôi xem thử một chút.”

Mạc Táp đưa tờ giấy cho Thần Cách. Thần Cách nhìn lướt qua, dùng bút vẽ một vòng tròn lên trên tên một công ty: “Xin vào công ty này thử xem.”

Mạc Táp từ phía sau tiến lên xem một chút, ngay sau đó lắc đầu: “Làm sao có thể chứ! Tôi hoàn toàn không có hy vọng được vào công ty này. Công ty này rất lớn, ai mà đi tuyển dụng một thực tập sinh không có lấy một kinh nghiệm như tôi chứ.” Cậu đặt cảm lên trên bả vai của Thần Cách: “Coi như cậu phải nuôi tôi rồi.”

“Vậy cũng được!”

Vốn là Mạc Táp muốn dọa Thần Cách một chút, không nghĩ tới Thần Cách sẽ không chút do dự đáp ứng. Cậu khê đẩy Thần Cách: “Tôi mới không cần. Bây giờ cũng đã bị cậu khi dễ, nếu như để cho cậu nuôi, vậy cái địa vị của tôi trong nhà này không phải chỉ lớn hơn cái ti vi sao?” Mạc Táp vừa tự ái vừa không thích gây thêm phiền toái cho người khác, hơn nữa tính cách của cậu chắc chắn sẽ không cho phép bản thân như vậy.

Việc Mạc Táp cự tuyệt cũng đã nằm trong dự liệu của Thần Cách rồi. Hắn miễn cưỡng đưa tay cầm điều khiển ti vi đổi kênh: “Vậy thì đi phỏng vấn cho tôi!”

“Phỏng vấn? Nghe thôi đã thấy đáng sợ. Người ta hỏi những vấn đề gì tôi cũng không biết trả lời, đi ra ngoài chỉ biết mất mặt, xấu hổ mà thôi.” Như vậy cũng không được, như vậy cũng không được.

“Cậu cũng được coi là một người đàn ông?”

“Đừng kích động tôi!”

“Bà tám.”

“Cậu đừng có kích động tôi nữa. Nếu như tôi làm chuyện điên rồ gì đó, cậu đi nơi nào tìm một Mạc Táp thứ hai đây?”

“Cậu quá xem trọng mình rồi đó!”

Mạc Táp cúi đầu cắn bả vai Thần Cách một cái, Thần Cách xem thường. Mạc Táp từ phía sau đưa tay ra, ôm lấy hông của Thần Cách: “Nói cho cậu biết, tôi không tìm được việc làm, cậu cũng phải chịu một phần trách nhiệm rất lớn.”

“Sao?”

“Bởi vì nếu như đi ra ngoài thực tập, thời gian gặp cậu sẽ ít đi, tôi sợ tôi sẽ nhớ cậu.”

“Gần đây cậu bị phát tình sao?”

“Lão tử nói cho cậu nghe đều là lời thật lòng. Cái gì gọi là phát tình chứ? Tôi lấy nhiều dũng khí lắm mới nói ra được.”

“Tôi mới là người phải cần dũng khí để nghe cậu nói những lời này.”

“....”

Ngày hôm sau, buổi trưa, trong trường học, Mạc Táp nhận được điện thoại của Ngũ Khu Dương, kêu cậu nhanh chóng đến phòng hội trường một chút. Bọn họ đang tập dợt cho buổi phỏng vấn. Mạc Táp kích động, cao hứng, như vậy mình cũng có thể xem, thuận tiện học tập và rèn luyện một chút. Cậu hào hứng đi tới phòng hội trường, hai người đã đứng sẵn ngoài cửa, là Ngũ Khu Dương và Hắc Suất. Một người thì về mặt

khẩn trương, một người thì tràn đầy tự tin. Ngay cả Hác Suất cũng tham gia sao? Mạc Tạp đi tới, đang muốn chào hỏi.

Hác Suất cảnh giác nhìn cậu, Ngũ Khu Dương xem thường nhẹ liếc Mạc Tạp: “Có làm hay không, ngay cả người xấu xí như vậy cũng tới nộp đơn, thật đúng là làm cho cấp bậc công ty hạ xuống.”

“Tôi xấu xí thì thế nào? Cậu câm miệng thú vị của cậu lại cho tôi!”

“Còn dữ dội như vậy, người thô lỗ!”

Mạc Tạp trợn mắt nhìn, quay đầu nói với Hác Suất: “Cậu cũng bị bọn họ kéo tới sao?”

“Ngại quá, tiên sinh, cậu tên gì? Chúng ta đã gặp nhau chưa? Hôm nay là lần đầu tiên phỏng vấn của tôi, thật lo lắng, ngàn vạn hy vọng đừng có chuyện gì không may xảy ra.”

Mạc Tạp nhìn Hác Suất, không còn lời nào để nói. Hai người này đóng kịch quá trơn rồi đấy, thậm chí ngay cả cái này cũng muốn diễn. Cậu bĩu môi, chỉ cần không để ý tới những người điên này là được.

65. Chương 65: Lá Chắn Của Thần Cách

Chương 65: Lá chắn của Thần Cách

Hác Suất hỏi Ngũ Khu Dương: “Cậu thoải mái như vậy, đã chuẩn bị xong rồi sao?”

“Hừ, còn cần chuẩn bị sao?” Ngũ Khu Dương vỗ vỗ ngực: “Chuyện như vậy chỉ cần ngủ với ban phỏng vấn một đêm là được, không cần lo kết quả có được nhận hay không. Nhưng mà chiều này không phải ai cũng thích hợp, phải có đầy đủ vốn liếng mới được.” Ánh mắt của Ngũ Khu Dương quét qua lại Hác Suất và Mạc Tạp. Mạc Tạp thật muốn đi lên một cước đá chết cái tên tạp chủng này.

“Mạc Tạp.” Trong phòng hội nghị truyền ra tiếng kêu.

Mạc Tạp đẩy cửa ra liền được một phen ngu ngơ thật lâu. Cậu chỉ thấy Quảng Lý mặc trang phục kiểu Tây Âu màu đen, cà vạt chỉnh tề. Nếu như không phải là trên chân hắn mang đôi dép lười thì Mạc Tạp còn tưởng rằng là người khác. Mà An Na thì càng khoa trương hơn. Cô buộc hết tóc lên cao, chân mang giày cao gót màu đen, vớ màu đen, trang sức mang trên người toàn là màu đen. Bộ trang phục phô bày ra đường cong cơ thể của cô, rất sexy. An Na đeo kính. Phòng hội trường cũng có thay đổi lớn. Một cái bàn đặt chính giữa gian phòng, cùng ba cái ghế màu đen. Cách cái bàn khoảng hai, ba mét là một cái ghế cô độc, sau lưng còn treo khẩu hiệu màu đỏ: Nắm bắt cơ hội có việc làm.

(@Phong: 3 cái ghế cho ban phỏng vấn ngồi, còn cái ghế cô độc kia là để cho người xin việc ngồi.)

Quảng Lý nghiêm túc đảo sắp giấy trong tay, còn An Na thì không nhịn được xoay xoay viết trong tay.

Mạc Tạp siết chặt tay, phát điên kêu la: “Các cậu cũng không cần làm giống như thật đâu!!!” Những người này, rốt cuộc có rãnh quá hay không?

An Na ngẩng đầu lên, cau mày: “Loại học sinh này không có đủ tư chất để thu nhận, chúng tôi tuyệt đối sẽ không suy nghĩ. Bảo vệ!”

Mạc Tạp quay đầu lại. Hác Suất không biết thay bộ đồng phục bảo vệ từ lúc nào, kéo Mạc Tạp đi ra ngoài.

“Buông tôi ra, có cần phải làm thành như vậy không?”

Bị bắt đem ra ngoài, Mạc Tạp rất phẫn nộ: “Có làm hay không, lại đuổi tôi ra ngoài.”

Ngũ Khu Dương cầm túi hồ sơ xin việc quạt quạt: “Cậu có thể đừng lãng phí thời gian của mọi người hay không? Phía sau còn có rất nhiều người chờ nộp đơn, không muốn tìm việc làm thì mau rời khỏi đây.”

Mạc Tạp sững sốt một chút, được rồi, nghiêm túc một chút cũng được, vậy thì mình cứ cho nó là thật.

“Mạc Táp!” Lại là An Na khê gọi.

Mạc Táp đi vào, rất cung kính với Quảng Lý và An Na. An Na nhìn đồng hồ một chút: “Trưởng ban phỏng vấn sao vẫn chưa có mặt?”

Còn có người? Mạc Táp nghĩ là cũng chỉ có Quảng Lý và An Na thôi. Quảng Lý trả lời An Na: “Cậu ấy bề bộn nhiều việc, bây giờ chắc đã tỉnh ngủ và đang trên đường đến đây.”

Ngủ thẳng giấc tới trưa cũng gọi là bề bộn nhiều việc sao? Mạc Táp đang muốn mắng người nhưng kịp thời nhần nhịn, kìm lại kích động. Không cần suy cũng biết người chịu trách nhiệm phỏng vấn là ai. Không nghĩ tới ngay cả Thần Cách cũng tham gia vào chuyện này. Cửa phòng hội trường bị mở ra, Thần Cách không nhanh không chậm đi tới, dáng vẻ và nét mặt tản ra ánh mặt trời thanh xuân làm cho không người nào có thể kháng cự lại. Mặc dù đoán được là Thần Cách, nhưng mà Mạc Táp vẫn chỉ Thần Cách: “Tại sao tôi phải ột người ăn mặc như vậy phỏng vấn? Không phải người này còn là học sinh sao? Thần Cách, cậu có ăn mặc thế nào thì vẫn là học sinh, có thể ăn mặc giống học sinh một chút không?” Bây giờ Mạc Táp cũng ngược lại cải chính người khác.

Thần Cách mặt vô biểu cảm, An Na nhìn về phía ngoài cửa: “Bảo vệ ~”

“Chờ, chờ một chút. Thật xin lỗi, là lỗi của tôi.” Mạc Táp nói xin lỗi.

“Vậy bắt đầu đi!”

1. Ba người ngồi ở trước bàn. Mạc Táp đem hồ sơ của mình cung kính đưa cho Thần Cách. Thần Cách nhìn cũng không có nhìn một cái, giương mắt, quan sát Mạc Táp một cái: “Ai cho phép cậu ăn mặc như thế đi phỏng vấn? Đi ra ngoài.”

“Cái gì? Đây cũng không phải là cuộc thi nhan sắc, cần chi ăn mặc đẹp?” Mạc Táp không phục.

Lần này không cần gọi, Mạc Táp liền bị bảo vệ lôi đi ra ngoài: “Buông tôi ra, dựa vào cái gì đây?” Mạc Táp bị chọc giận, lão tử thật đúng là cũng không tin. Cậu trở về phòng tìm kiếm bộ đồ theo kiểu Tây Âu, mặc vào, sau đó lại chạy đến hội trường. Qua lại 15 phút trôi qua một cách vô dụng.

2. “Vẻ mặt như đưa đám của cậu là như thế nào? Chẳng lẽ công ty còn phải xem sắc mặt của cậu sao? Đi ra ngoài!”

”Buông tôi ra

”

3. Mạc Táp cười híp mắt, lần nữa đứng trước mặt ba người: “Thần Cách, tôi có thể ngồi xuống không?”

An Na ném viết tới: “Người nào cho cậu gọi thẳng tên trưởng ban phỏng vấn một cách chính xác như thế?”

Quảng Lý cũng bổ sung: “Không cần phải tốn nhiều lời đâu!”

”Buông tôi ra

~”

4. Lần này, rốt cục cũng loại bỏ được muôn vàn khó khăn, chính thức bắt đầu, Mạc Táp mình cũng có chút khẩn trương.

Thần Cách mới đặt câu hỏi: “Tên Mạc Táp đúng không?”

“Đúng vậy, xin chỉ giáo nhiều hơn.”

“Trước đây có từng làm qua việc gì chưa?”

“Chưa từng, nhưng mà tôi sẽ nghiêm túc cùng đồng nghiệp học tập.” Trước mắt coi như có thể.

“Lý lịch của cậu cũng không có gì đặc sắc, tại sao chúng tôi phải nhận cậu?”

Câu hỏi này dành cho Mạc Táp. Cậu cắn môi dưới, suy tính, còn chưa kịp, Thần Cách liên tiếp đặt câu hỏi thêm: “Cậu cho rằng nhược điểm lớn nhất của mình là cái gì? Nếu như đang làm việc, ích lợi của công ty và nhược điểm của cậu mâu thuẫn lẫn nhau, cậu sẽ xử lý như thế nào? Cậu có thể vì công ty chúng tôi mà

làm được gì đây? Tại sao lại muốn xin vào vị trí này? Cậu cảm thấy tiền lương bao nhiêu thì thích hợp? Luật pháp cần vận dụng linh hoạt, nếu như công ty chúng tôi có chút tranh chấp về pháp lý, cậu sẽ chọn lựa các biện pháp gì?”

“Cậu cũng cho tôi một chút thời gian trả lời!” Bị chuỗi câu hỏi liên tiếp ập đến, Mạc Táp ngu ngơ nhắc nhở Thần Cách.

Thần Cách nhún nhún vai, ném một tờ giấy đến Mạc Táp: “Tôi lấy đâu ra thời gian để hỏi từ từ được? Thật là phiền toái, đi trước.”

Mạc Táp mở tờ giấy ra. Những câu hỏi mà Thần Cách vừa nêu ra đều nằm trên đây hết, hơn nữa còn có câu trả lời rất chi tiết. Nhưng Mạc Táp lại tự than thở. Những cái này thì có ích lợi gì? Công ty đó sẽ hỏi những câu này sao? Ngay thơ hơi quá rồi.

Sau khi Thần Cách đi, An Na nói: “Tốt nhất nên học thuộc câu trả lời đi!”

“Tại sao tôi phải lãng phí thời gian làm chuyện này?”

“Cậu hỏi tôi tại sao?” An Na hí mắt.

“.....”

Theo như Thần Cách nói, công ty kia 9 giờ rưỡi mới bắt đầu phỏng vấn, cho nên Mạc Táp nằm trên giường, đến 8 giờ rưỡi mới khấn trương bò dậy. Cậu có hơi căng thẳng, vừa đi xuống giường vừa gãi gãi đầu.

Mà bên này, lúc 8 giờ 40 thì Thần Cách đã xuất hiện ở cửa công ty. Khuôn mặt dễ nhìn của Thần Cách bị chiếu sáng tạo ra một vòng sáng nhu hòa, hấp dẫn một chị nữ nhân viên đang chạy tới đi làm. Thần Cách theo dòng người chậm rãi đi vào công ty, đi thang máy đến lầu 17. Cửa thang máy vừa mở ra, liền thấy mũi tên màu đỏ chỉ sang hành lang bên trái: Nơi phỏng vấn.

Thần Cách đổi hướng của mũi tên, từ bên trái sang bên phải. Lúc 9 giờ, lầu 17 càng ngày càng nhiều người. Tất cả đều đi hướng bên phải, ai cũng không dám tới trễ. Bọn họ tưởng đây là phòng phỏng vấn nên kiên nhẫn ở bên ngoài chờ. Chờ, chờ mãi, không thấy ai gọi mình vào phỏng vấn, mọi người rất nôn nao trong lòng nhưng cũng không ai dám xông vào cửa phòng làm việc. Thấy mọi chuyện cũng đã ổn, Thần Cách đi lại cầu thang, xoay mũi tên về hướng bên trái như cũ.

Mạc Táp làm hô hấp sâu vô số lần, sau đó mới mở cửa phòng làm việc ra. Bốn năm người ngồi bên trong, người nào mặt cũng nghiêm. Mạc Táp thật muốn chạy, cậu nắm tay lại thật chặt. Ngồi ở giữa chính là một người đàn ông chừng ba mươi tuổi, mặc dù không gọi là đẹp trai, nhưng lại rất nam tính. Người này mang mắt kính có gọng kính được làm bằng vàng.

“Hôm nay tại sao vậy, không phải là thông báo 9 giờ sao? Bây giờ đã 9 giờ rưỡi rồi. Sao lại tới trễ thế? Người không có chút quan niệm gì về thời gian không cần phỏng vấn.” Một người trong ban phỏng vấn không nhịn được nói.

“Ngại quá, chuyện này, tôi, tôi tưởng là 9 giờ rưỡi. Trên tờ thông báo viết như vậy.” Mạc Táp đưa tờ giấy thông báo phỏng vấn ra, bọn họ nhìn lướt qua, người đàn ông ngồi giữa nói: “Được rồi, có thể là do nhân viên in bị nhầm. Vậy bắt đầu liền đi.”

Ngày hôm nay, Mạc Táp cảm thấy cậu lấy được chiếu cố của ông trời. Đơn giản chính là không thể tin nổi! Tất cả câu hỏi của ngày hôm qua so với câu hỏi chính thức của ngày hôm nay giống nhau như đúc. Đây là một chuyện rất hiếm khi xảy ra, cũng có thể gọi là kì tích. Sau khi phỏng vấn xong, Mạc Táp vui mừng, cao hứng, bước chân như bay, không kịp chờ đợi muốn quay trở về đem chuyện kì tích này nói cho Thần Cách nghe. Cậu vừa múa máy tay chân vừa chạy về trường học.

Thư kí vội vàng đi vào phòng làm việc phỏng vấn, hướng về phía người đàn ông ngồi giữa nói: “Tổng giám đốc!” Cô gái kêu tổng giám đốc, sau đó liền tiến tới gần nói cái gì đó bên tai người đàn ông. Tay người đàn ông dùng sức vỗ lên bàn, đứng lên, đẩy cửa ra, hỏi thư kí: “Nó xuất hiện trong camara giám sát sao?”

“Đúng, cậu ấy ở xuất hiện ở cầu thang của lầu 17.”

“Được rồi!” Ngài tổng giám đốc tức giận bước nhanh đi về phía cầu thang, mặt nghiêm túc lộ ra lạnh hơn băng. Thần Cách ngồi chồm hổm, tay đặt lên trên đầu gối, đầu dựa vào tường, ngón tay trở nhẹ nhàng động đậy, thấy có người tới đây, nhàn nhạt hỏi: “Phòng vẫn xong rồi sao?”

“Còn dám hỏi sao ~? Tới đây làm loạn, không sợ chú kêu bảo vệ bắt con sao?”

Thần Cách tay chống đất, đứng lên, phỉ phỉ tay, xem thường: “Con đi đây!”

“Con nghĩ muốn tới thì tới, muốn đi thì đi à?”

“Nếu không thì chú muốn như thế nào?”

“Đến phòng làm việc của chú!”

“Con còn phải trở về đi học, gặp lại sau.”

“Con!” Người đàn ông đưa tay tới muốn bắt Thần Cách, nhưng Thần Cách đã mau chóng tránh khỏi: “Già rồi thì đừng lộn xộn nữa!” Thần Cách đi từ từ xuống lầu (đi thang bộ), đi được vài bậc thang thì quay đầu lại: “Đúng rồi, tìm một người thật giỏi chỉ dẫn cậu ấy. Nếu như cậu ấy bị bắt nạt, thì đừng hỏi tại sao con trở mặt.”

“Muốn bị đánh có phải hay không, đứa nhỏ này!! Sao lại nói chuyện với chú của mình như thế? Dù gì chú cũng là trưởng bối của con!! Hơn nữa, nếu như bị ba mẹ con biết, con muốn hại chết chú có phải hay không? Chú cũng sẽ không làm lá chắn cho con đâu!”

Thần Cách xem thường quay đầu, tiếp tục đi xuống lầu: “Trở về phòng làm việc của chú đi, ồn ào chết!”

(Facebook của Phong, mn kết bạn r inb để 888 nha~ fb.com/phong.lieu.524)

66. Chương 66: Khoảng Cách 0 Mét

Chương 66: Khoảng cách 0 mét

Một người luôn bị người khác cự tuyệt như Mạc Tạp mà lại được nhận vào công ty một cách dễ dàng như vậy, không khỏi phát sinh ra cảm giác không thể tin nổi, đơn giản chính là kỳ lạ. Nhưng mà cậu nghĩ mãi mà cũng không nghĩ ra, rốt cuộc là trong chuyện này có điều gì đó kỳ lạ.

Cậu lắc đầu, không có công phu nghĩ nhiều như vậy. Cậu đang đi theo phía sau theo một vị thư xinh đẹp đến phòng nhân sự để báo cáo. Cậu rụt rè hết nhìn đông rồi tới nhìn tây (nhìn xung quanh). Sau khi điền thông tin và được giao phó công việc xong, Mạc Tạp được dẫn đến một gian phòng làm việc sang trọng ở tầng 9, ngồi ở bàn làm việc chính là trưởng ban phỏng vấn hôm trước. Cô thư ký cung kính nói: “Tổng giám đốc, xong hết rồi ạ!”

“Ừ, cô đi xuống trước đi, thuận tiện gọi luật sư Long đến đây!”

“Vâng ạ!” Cô thư ký thối lui (đi) ra khỏi phòng làm việc.

Thân thể Mạc Tạp cứng đờ, lòng bàn tay ướt át mồ hôi xoa xoa trên quần, cúi đầu. Cảm giác khó chịu khi đối mặt với một người xa lạ làm cho Mạc Tạp có chút thiếu bình tĩnh.

“Mạc Tạp đúng không?” Người đàn ông lên tiếng, giọng nói trầm thấp của một người trưởng thành.

Mạc Tạp gật đầu.

“Tôi tên là Chung Trác, là tổng giám đốc của công ty này.”

“Tổng, tổng giám đốc Chung Trác.”

“Ngẩng đầu lên cho tôi xem một chút.”

Mạc Tạp vịn chặt chân mày, có chút kỳ quái, ngẩng đầu lên. Hai tay của giám đốc Chung Trác đặt trên bàn làm việc, chống cằm: “Đi một vòng!” Biểu cảm vẫn nghiêm túc như cũ, nghe không ra là đang nói đùa. Điều này làm cho Mạc Tạp không thể tưởng tượng nổi hơn, đối với chuyện như vậy cậu đặc biệt cảnh giác. Trong đầu cậu hiện ra tình tiết cấp trên quấy rối (gạ tình) người cấp dưới quê mùa trong phòng làm việc.

Chẳng lẽ, mình mới đi làm ngày thứ nhất mà đã đụng phải chuyện xui xẻo này sao? Tên biến thái này thích mình sao? Cậu cẩn thận dựa theo yêu cầu mà quay một vòng. Một bên Mạc Tạp xoay, một bên len lén đưa tầm mắt cảnh giác nhìn. Nếu như ông ta dám động tay động chân với mình, mình lập tức sẽ thọt chết hẳn.

Chung Trác cẩn thận nhìn Mạc Tạp đang dựa lưng vào tường, có chút không hiểu tự lẩm bẩm: “Không phải chỉ là một người đàn ông bình thường thôi sao? Tiểu tử thú kia rốt cuộc thích người này ở chỗ nào? Thật là không có mắt nhìn người gì hết!”

“Giám đốc, ngài nói cái gì?” Mạc Tạp không có nghe rõ.

“Không có gì!” Chung Trác lắc đầu, từ phía sau bàn làm việc đi ra, đi tới trước mặt Mạc Tạp tiếp tục đặt câu hỏi: “Cậu biết làm gì?”

“Tôi theo học ngành luật pháp, công việc có liên quan đến pháp luật cũng tốt.” Mạc Tạp thành thật trả lời.

“Tôi không phải hỏi cậu cái này, cậu có biết nấu cơm không?”

Mạc Tạp lắc đầu.

“Cậu biết giặt quần áo không?”

“Biết giặt, nhưng mà giặt không được sạch.”

“Vậy cậu có sở thích gì không?”

Mạc Tạp tiếp tục lắc đầu.

“Vậy có am hiểu nghệ thuật không? Dương cầm? Hội họa?”

Mạc Tạp không ngừng lắc đầu, càng thêm đề phòng nhìn Chung Trác, cảm giác suy đoán trong lòng càng ngày càng lấy được chứng cứ để tin.

Chung Trác trợn mắt, có chút tức giận: “Cậu cái gì cũng không, vậy thì phục vụ nó thế nào?” Chung Trác đơn giản không dám tin tưởng, ở trong lòng kêu lên: Thần Cách, đứa nhỏ này, con rốt cuộc cạnh thị bao nhiêu độ vậy? Để cho chú dẫn con đi khám rồi làm giải phẫu. Đứa cháu thương yêu nhất của chú sao lại thích cái tên ngu ngốc trước mặt này. Chú vẫn cho rằng ông trời già quá sủng ái cháu, đem tất cả những gì tốt đẹp ban cho cháu. Xem ra, ông trời già vẫn rất công bằng, để ột người bình thường nhất hưởng thụ những thứ tốt nhất của con.

Lời này làm cho Mạc Tạp càng thêm không hiểu ra được, mình được nhận vào đây để làm bảo mẫu sao?

“Cậu cái gì cũng không không, vậy ít nhất công phu trên giường của cậu cũng rất được, có phải không?” Chung Trác đang cố gắng đưa ra lý do cuối cùng để giải thích cho chuyện Thần Cách thích Mạc Tạp.

Mạc Tạp nhăn mặt, tiến lên một bước: “Giám đốc Chung, đây là chuyện riêng của tôi, không cần thiết nói cho ông biết. Nếu vì muốn được đánh giá cao trong công việc mà phải làm những chuyện kì quái, ngại quá, giám đốc, tôi thà rời khỏi công ty còn tốt hơn.” Trừ đối với Thần Cách, Mạc Tạp luôn luôn quả quyết và lý trí.

Thấy Mạc Tạp xoay người định đi, Chung Trác đưa tay muốn kéo lại. Mạc Tạp cho là ông muốn làm bậy với mình, siết chặt quả đấm, toàn thân xuất hết khí lực hung hăng đánh vào bụng của Chung Trác: “Tôi đã có người rất thích. Giám đốc, xin tự trọng.”

Chung Trác bị đau, rên lên một tiếng, tức giận quát: “Nên tự trọng chính là cậu, chẳng lẽ cậu nghĩ là tôi đối với cậu có tình ý? Đừng có nói đùa, lão tử không phạm vào chuyện loạn luân ghê tởm này đâu!” Không nghĩ tới một người rụt rè, ngay cả ánh mắt của người khác cũng không dám nhìn thẳng vào như Mạc Tạp lại to gan dám đánh mình như vậy. Được, mình là một đại nhân, không so đo với một đứa trẻ. Nếu là Thần Cách nguyện ý thừa nhận, mình cũng nên miễn cưỡng coi nó là vợ của đứa cháu mình hết mực thương yêu đi. Chung Trác là một người bị ảnh hưởng bởi phương Tây, cho nên đối với phương diện này vẫn tương đối cởi mở.

Mạc Táp cảm thấy Chung Trác nói có ý gì đó mà cậu không hiểu. Cậu ngoe đầu nhìn kỹ mặt của Chung Trác, tựa hồ không có nói giỡn, trong lòng kinh ngạc, luống cuống tay chân nói xin lỗi: “Chuyện, thật xin lỗi, giám đốc Chung Trác. Ông hỏi tôi những vấn đề kỳ quái kia, nên tôi cho là... Ông không sao chứ?”

Lúc này, phòng làm việc vang lên tiếng gõ cửa, Chung Trác kéo kéo cà vạt, khôi phục thái độ bình thường, lần nữa ngồi trở về: “Vào đi!”

“Giám đốc Chung Trác, ông tìm tôi sao?”

“Luật sư Long, có chuyện phải làm phiền ông.”

Mạc Táp quay đầu đi, thấy được luật sư Long. Người này là một người đàn ông khoảng 50 tuổi, tóc có chút trắng phơ, trán to không một sợi tóc (hói trán). Dáng vẻ này rất giống một nhà bác học.

“Đây là Mạc Táp, thực tập sinh mới của công ty. Tôi muốn để cậu ta đi theo ông, sau này còn phải làm phiền ông chỉ dẫn người này nhiều.”

“Mạc Táp, đây là luật sư Long, cố vấn luật pháp lâu năm của công ty chúng ta. Cậu phải đi theo ông ấy học tập thật tốt.”

Mạc Táp lễ phép gật đầu một cái: “Chào ông!”

Luật sư Long quan sát Mạc Táp, suy đoán Mạc Táp rốt cuộc là người nào mà phải cần đến giám đốc Chung đích thân sắp đặt. Mạc Táp thở phào nhẹ nhõm trong lòng. Mới vừa đánh Chung Trác một quyền, còn tưởng rằng nhất định sẽ bị khai trừ (đuổi việc), thật may, gần đây mình rất may mắn nha.

“Được rồi, các người đi ra ngoài đi.”

Mạc Táp đi theo phía sau luật sư Long, chuẩn bị rời đi. Lúc hai người đi tới cửa, lại bị Chung Trác gọi lại: “Luật sư Long!”

“Giám đốc, còn có chuyện gì sao?”

“Thuận tiện cũng dạy cậu ấy giặt quần áo, nấu cơm, quét dọn vệ sinh, bưng trà rót nước, đấm bóp, quản lý tài chính, dọn dẹp, ăn cần, chăm chỉ, làm trâu làm ngựa.” Chung Trác đang suy nghĩ còn chuyện gì nữa, đột nhiên lại nói: “Quan trọng nhất là bị bên ngoài phát hiện, phải mở một con mắt nhắm một con mắt. Được rồi, hai người đi đi.”

“Giám đốc Chung, ông đùa giỡn với tôi hay sao?” Nét mặt già nua của luật sư Long cười có chút lúng túng.

Đầu của vị giám đốc này bị cửa kẹp lại, Mạc Táp muốn.

(@Phong: Mạc Táp muốn kẹp đầu của Chung Trác vào cửa.)

Chung Trác phát tay, ý bảo bọn họ đi ra ngoài: “Tạm thời tôi chỉ nghĩ ra bao nhiêu đây thôi.”

“.....”

“.....”

Ngày đi làm đầu tiên chẳng qua là làm quen với đồng nghiệp, cũng không có công việc gì cụ thể, cho nên tan việc rất sớm. Mạc Táp ngồi ở bên ngoài đại sảnh của khu chung cư, chờ Thần Cách tan học. Học sinh cười đùa ồn ào, chật chội đi qua trước mặt Mạc Táp. Ánh mắt Mạc Táp đuổi theo bọn họ. Cho đến khi đi làm Mạc Táp mới thấm thiết ý thức được, mình đã từ từ bắt đầu không còn là học sinh nữa, cũng bắt đầu hiểu tại sao báo cáo điều tra nói rằng khoảng 80% các cặp tình nhân sẽ chia tay sau khi tốt nghiệp. Mục tiêu không giống nhau, góc độ không giống nhau, hoàn cảnh không giống nhau, đề tài chung của hai người cũng sẽ thay đổi, trở nên ít đi. Mạc Táp còn chưa có nghĩ đến chuyện tương lai xa xôi của mình và Thần Cách, nhưng bắt đầu từ bây giờ cậu ấy ở trường học có cuộc sống của cậu ấy, mình ở công ty có công việc của mình. Thời gian hai người gặp nhau càng ngày càng ít, kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì đây?

“Cậu ở nơi này làm gì?” Giọng nói kêu suy nghĩ Mạc Táp trở về.

Mạc Táp ngẩng đầu lên, cong ánh mắt lên cười, đứng lên phui mông một cái: “Còn làm gì nữa, đương nhiên là chờ cậu.”

Thần Cách thẳng hướng thang máy đi tới, Mạc Tạp đi theo: “Thần Cách, cậu cảm thấy tướng tá của tôi có phải rất dễ nhìn hay không?”

“Coi như tôi cái gì cũng không nghe được.”

“Cậu làm vậy là có ý gì?! Nhưng tôi nói cho cậu biết, tôi hoài nghi ông giám đốc Chung rất có thể là đã để ý tới tôi. Mặc dù ông ấy không thừa nhận, nhưng mà nói chuyện có chút kỳ quái.”

Thần Cách cười hừ một tiếng: “Cậu thật đúng là suy nghĩ nhiều quá rồi.”

“Cái gì thế? Chẳng lẽ một chút cậu cũng không ghen?”

“Tôi không có hăng hái như vậy.”

“Này, bây giờ tôi mới vừa rời trường, cậu liền đối với tôi bỏ mặc, không quan tâm vậy sao? Tôi đã sớm biết dựa vào cậu sẽ vô dụng, thật may là tôi có ý thức tự bảo vệ mình, hung hăng đánh ông ấy một quyền (cước)”. Mạc Tạp ở trước mặt Thần Cách biểu diễn lại động tác lúc ấy đã đánh Chung Trác đẹp trai như thế nào.

“Cậu đánh ông ấy?”

“Đúng vậy lúc ấy tôi cũng không có nghĩ nhiều như vậy.”

“Cậu sẽ hối hận.”

“Chuyện cũng đã xong rồi, tôi sẽ không vì chuyện như vậy mà hối hận. Ông ta cũng đâu phải là người đặc biệt gì.” Mạc Tạp không sao cả nhún thang máy.

“Ai mới được coi là người đặc biệt của cậu?”

“Tỷ như mẹ tôi.” Mạc Tạp suy nghĩ một chút còn nói thêm: “Dĩ nhiên còn người nhà của cậu nữa. Bởi vì bọn họ là những người quan trọng nhất với cậu, cho nên cũng là những người quan trọng nhất của tôi.”

Trên mặt Thần Cách không có bất kỳ phản ứng nào: “À, vậy nếu như một ngày kia cậu đánh người nhà tôi thì sao?”

Mạc Tạp cuống quýt khoát tay, tựa như Thần Cách mới vừa kể chuyện cười:” Tuyệt đối sẽ không có chuyện đó. Tôi tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện đại nghịch bất đạo này đâu. Nếu là tôi làm cái loại chuyện thất đức, táng tận lương tâm đó thật, vậy thì Thiên lôi cứ đánh chết tôi đi. Tôi thề với cậu, nếu một ngày kia tôi làm loại chuyện khốn kiếp này, lập tức liền chết. Nhưng mà Mạc Tạp tôi căn bản thì không phải là loại người như vậy.”

Cửa thang máy mở ra, Thần Cách đi vào: “Loại người như vậy?”

“Chính là những kẻ vô sỉ dám động thủ với trưởng bối của mình.”

“Phải không?”

“Đương nhiên là thế. Loại người như vậy là thái giám, tiểu JJ, mặt to, xấu xí.”

“Ừ, mắng nhiều vào.” Khóe miệng Thần Cách cong lên, cười nhẹ, làm cho Mạc Tạp đánh hơi được nguy hiểm.

“Hôm nay cậu đặc biệt kỳ quái, có phải là có chuyện gì không nói cho tôi biết phải không?”

“Đúng vậy!”

“Chuyện gì?”

“Nói không chừng ngày nào đó tâm tình tôi tốt sẽ nói cho cậu biết.”

“Nói không chừng ngày nào đó là ngày nào vậy?”

“Dù sao cũng không phải là hôm nay.”

Mạc Tạp không buông tha cho Thần Cách: “Nếu như hôm nay cậu không nói, cũng đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi thang máy.”

Cửa thang máy lầu 18 mở ra, Mạc Táp ôm chặt lấy Thần Cách, dùng chân chặn ngang cửa thang máy, không để cho Thần Cách đi ra ngoài.

“Cậu người này, cậu còn con nít sao?”

“Tuyệt đối sẽ không để cho cậu đi ra ngoài.” Chân Mạc Táp dùng sức đạp một cái, ôm Thần Cách cùng nhau đung vào tường thang máy.

“Mạc Táp, có phải cậu ngứa da hay không?”

Hai người ở trong thang máy, không có khe hở mà dính vào cùng nhau, khoảng cách 0 mét.

67. Chương 67: Đoạn Quá Trình Đây Phải Có Cậu

Chương 67: Đoạn quá trình này phải có cậu

Một tháng kể tiếp, Mạc Táp bề bộn nhiều việc, bận rộn đến nỗi thời gian ở cạnh Thần Cách cũng không kéo dài ra thêm được một chút. Cậu không thích công việc này. Ban đầu, cũng bởi vì Cung Dung bảo cậu học ngành luật pháp, cho nên cậu mới học. Kể từ sau khi ba đi xa vĩnh viễn, Mạc Táp đem hết khả năng làm lình hiểu chuyện một chút. Cậu không muốn để cho Cung Dung lo lắng nhiều thêm nữa. Khi Cung Dung biết cậu đang thực tập tại công ty này, nếp nhăn trên khóe mắt của bà cũng căng ra. Cung Dung đem tất cả hy vọng ký thác vào trên người Mạc Táp. Những ngày tháng khi ba cậu mới vừa đi xa, một người phụ nữ mang theo đứa con, rất gian khổ, nếu không phải là vì Mạc Táp, bà có thể cũng sẽ không sống được tới bây giờ. Mạc Táp ý thức được, một lần lại một lần làm trái với nguyện vọng (ước mơ) của mình để cho Cung Dung vui vẻ. Cậu chỉ còn lại một người thân duy nhất, đó là mẹ, cậu không muốn bất cứ tiếc nuối nào xảy ra. Vì vậy, cậu một bên nặng nề cho đi, một bên nhẹ nhàng tiếp nhận.

Ngũ Khu Dương đang nhàm chán ngồi trong lớp, ngáp lên ngáp xuống, nói chuyện phiếm với Thần Cách bên cạnh: “Cậu chưa nói cho Mạc Táp biết chuyện vị Tổng giám đốc kia là chú của cậu sao?”

“Chưa nói!”

Ngũ Khu Dương bĩu môi: “Thật là thiên vị! Lại vì duy trì lòng tự ái của Mạc Táp làm ra chuyện như vậy, tớ sẽ ghen đó. Cậu rốt cuộc muốn làm bao nhiêu chuyện cho cậu ta đây? Theo tớ thì nên nói cho Mạc Táp biết, như vậy cậu ấy sẽ rất cảm động, sẽ yêu cậu đến chết đi sống lại.”

Cây viết đen không ngừng chuyển động trong tay của Thần Cách: “Không cần thiết phải làm vậy!”

“Tại sao chứ?”

“Tôi làm những thứ này cũng không phải là vì muốn cậu ấy hồi báo lại, chỉ đơn giản là muốn làm mà thôi.”

“Sao cậu không nói những lời như thế dành cho tớ? Cậu cũng không phải không biết tâm ý của tớ mà.” Ngũ Khu Dương nháy mắt phải. Thần Cách không muốn tiếp tục, kết thúc cuộc trò chuyện này, nhưng Ngũ Khu Dương không muốn kết thúc. Chuông tan học vang lên, Ngũ Khu Dương gấp rút: “Tối nay rủ An Na và Quảng Lý đi chơi, cậu thấy thế nào?”

“Không đi !”

“Sao vậy? Dù sao cậu cũng không có chuyện gì làm mà.”

“Tối nay tôi đã có kế hoạch rồi.” Thần Cách nói xong, cầm sách lên rồi rời đi.

Sắc trời chìm trong màu tối u trầm. Thời gian tan việc đã quá hai giờ, trong phòng làm việc chỉ còn lưu lại thừa thớt một mình Mạc Táp làm thêm giờ. Mạc Táp xuyên thấu qua thủy tinh nhìn thấy sắc trời bên ngoài bị màu đen bao phủ, ánh mặt trời đã khuất bóng từ lâu. Gần đây, trời càng ngày càng tối rất nhanh, không khí cũng càng ngày càng mỏng manh và giá rét. Mạc Táp xoa xoa cái cổ có hơi nhức mỏi của mình, cuối cùng cũng làm xong việc của hôm nay. Thật ra thì công việc giao cho cậu cũng không phải là nhiều,

chẳng qua là mới tới công ty nên đối với cái gì cậu cũng đều không quen thuộc. Mạc Tạp chưa có thành thạo, chuyện người khác làm trong năm phút là xong, còn cậu cần hơn một giờ mới có thể hoàn thành. Lúc thang máy dừng lại tại lầu 1, cậu cũng chỉ cố cúi đầu vội vã đi ra ngoài.

Đi chưa được mấy bước, trái tim Mạc Tạp đột nhiên đập liên hồi. Cậu dừng lại, nhếch cái mũi lên ngửi ngửi, sau đó hết nhìn đồng tới nhìn tây: “Thần Cách?”

Thần Cách đi ra từ một chỗ bị khuất, hai tay đặt trong túi quần, ngoe đầu, trên mặt biểu cảm như có như không: “Bị phát hiện rồi!”

“Tại sao cậu lại ở chỗ này?” Cảm giác mỗi một của Mạc Tạp bị một loại tâm tình vui mừng đè ép xuống chỉ trong nháy mắt.

“Cậu hỏi ngu xuẩn gì vậy, đương nhiên là bởi vì cậu ở chỗ này.” Thần Cách nói ra, động lòng của Mạc Tạp. Cậu cùng Thần Cách đi ra bên ngoài công ty. Để cho tiện trong việc đi làm, Mạc Tạp đã mua một chiếc xe đạp. Cậu lấy ra cái chìa khóa, khom lưng mở khóa xe, sau đó nhường cho Thần Cách cầm tay lái.

Thần Cách ngồi lên xe, một chân chống xuống đất: “Đi đâu?”

Mạc Tạp ngồi ở yên sau, mặt bình thản: “Cậu muốn đi đâu cũng được.”

Thần Cách không có nói nữa, xe đạp chậm rãi lăn bánh trên mặt đất, theo ánh đèn đi về phía trước. Thỉnh thoảng sẽ cán ngang một vật cứng, chiếc xe và hai người nhẹ lay động. Chỉ có vào thời điểm này, Mạc Tạp mới hy vọng con đường này không có điểm cuối mà dài mãi. Cho tới bây giờ, cậu cũng không có lo lắng Thần Cách sẽ chở mình đi đâu. Đi đâu cũng không phải là quan trọng nhất, chẳng qua là một lòng muốn cùng cậu ấy đi mà thôi.

“Mạc Tạp, không cần miễn cưỡng làm chuyện mình không thích.”

“Không quan tâm tới! Cậu có thể làm tốt, tôi cũng sẽ không cho để cậu mất thể diện. Trước kia, tôi muốn mở một cửa hàng nhỏ, bán bánh mì, sôcôla hoặc là bánh ngọt, nói chung là bất cứ gì có thể ăn được. Còn bây giờ, tôi cũng không còn suy nghĩ như vậy. Bởi vì hôm nay bất kể tôi làm chuyện gì, đầu tiên phải có một điều kiện, chính là phải có cậu ở đây.” Một cái tay Mạc Tạp bắt lại vạt áo của Thần Cách, không muốn Thần Cách lo lắng quá mức: “Thật ra thì tôi cũng có suy nghĩ của riêng mình. Tôi sẽ làm tất cả để ẹ mình vui vẻ, sau đó dùng những chuyện này để trao đổi với bà ấy, mong bà ấy chấp nhận tình yêu của chúng ta.”

Chỉ cần là chuyện muốn làm, Thần Cách cũng sẽ không dừng lại. Nếu phía trước là bụi gai, hắn sẽ dùng tay nhổ hết. Nếu phía trước là vực thẳm, hắn sẽ nhắm mắt làm ngơ, dang tay ra che chở mình. Nếu phía sau là những điều khủng khiếp, bất kể thế nào, hắn cũng sẽ dùng hơi ấm trong lòng ngực mà xua tan đi lo sợ của mình. Cho nên, Mạc Tạp cũng muốn làm chút chuyện cho Thần Cách, cho tình yêu này.

“Cậu không cần lo lắng tới những chuyện đó.”

“Thật là, cậu nên động viên tôi mới phải chứ. Đúng rồi, cậu vừa nói bởi vì tôi ở chỗ này là sao? Tôi có thể mạo muội hiểu làm cho đây là câu cam kết không?” Khuôn mặt Mạc Tạp tươi cười hi ha.

“Chuyện này à, cậu có thể hiểu như vậy vì...” Thân thể Thần Cách hơi nghiêng về phía trước, dùng sức đạp xe chạy lên một con dốc nghiêng 60 độ. Thân thể Mạc Tạp hơi ngã ra phía sau, hai tay ôm lấy hông của Thần Cách. Hơi lạnh như băng ma sát với lòng bàn tay của Mạc Tạp. Sau khi chinh phục con dốc, Thần Cách mới nhàn nhạt nói: “Cậu ở đâu, tôi ở đó. Nếu như cậu cho đây là cam kết, thì đó chính là cam kết.” Ngón tay của Mạc Tạp rung động một cái, từ phía sau nhìn Thần Cách bởi vì nói chuyện mà làm động tới cục xương ở cổ họng, đường vòng cung xinh đẹp.

Lúc này, trọng tâm của Mạc Tạp lại bắt đầu nghiêng về phía trước. Xe thả xuống dốc với tốc độ rất nhanh. Mặt của cậu đụng vào lưng của Thần Cách. Cậu ngẩng mặt sờ lỗ mũi một cái. Bị gió thu xào xạc vỗ vào mặt, cậu vùi mặt vào trong áo của Thần Cách, phát ra giọng buồn buồn: “Vậy nếu như tôi ở trong quan tài thì sao?”

“Tôi sẽ ở bên ngoài quan tài nhìn cậu!”

“Có làm hay không? Ít nhất cũng phải nói sẽ chết theo tôi chứ.”

“Chuyện như vậy, tôi tin tưởng một mình cậu là được rồi.”

“Nếu cậu còn sống, vậy tôi tuyệt đối không chịu chết.”

“Như vậy sao?”

Mạc Táp bấu môi, tay có chút lạnh như băng. Cậu giơ hai tay trắng bạch lên, mười ngón tay động đậy, âm hiểm nhìn phía sau Thần Cách đang cử động thân thể. Sau đó cậu lặng lẽ đưa hai tay đưa vào trong áo khoác của Thần Cách. Lạnh như băng tiếp xúc ấm áp, ôn hòa.

Thần Cách cau mày, mắng: “Lấy hai tảng băng ra cho tôi!”

“Không muốn!” Mạc Táp áp mặt thật chặt vào lưng của Thần Cách, hai tay tiếp tục ôm hông của Thần Cách, cướp đi ấm áp của hắn: “Đừng hẹp hòi chứ, cậu cũng nên cho tôi mượn một chút ánh mặt trời đi, a ~~” Mạc Táp phát âm thật dài: “Thật là ấm áp a!”

Trời cao cho cậu được sống, thời gian dài hay ngắn, Mạc Táp không quan tâm. Điều cậu quan tâm là trong suốt quãng đời cậu đi qua, nhất định phải có sự tham dự của Thần Cách.

“Cái người ngu ngốc này, thật là.”

Mạc Táp hung hăng bôi cơm, đã lâu chưa có về nhà ăn cơm do Cung Dung làm. Bây giờ cậu giống như một con hổ đói xuất chuồng.

“Con ăn từ từ một chút, con làm như mình là ăn xin không bằng, thật giống nha. Bình thường không cho con ăn à?” Cung Dung liếc Mạc Táp một cái.

“Con tranh thủ giờ nghỉ trưa ngắn ngủi tới đây, mẹ còn nói con như vậy nữa.”

“Con rút cuộc cũng làm mẹ nở mặt nở mày. Con có thể vào công ty đó, bạn của mẹ không không ngừng khen ngợi con, ngưỡng mộ mẹ.”

“Mẹ cũng thật là, chẳng qua là thực tập thôi. Sau khi tốt nghiệp người ta có chính thức nhận hay không mới là vấn đề.”

“Vậy con không biết biểu hiện tốt một chút à?”

“Được, được, con biết rồi. Không thèm nghe mẹ nói nữa, con đi trước.” Mạc Táp vội vã mang giày, sau đó thì đi. Lúc Cung Dung dọn dẹp chén đĩa mới phát hiện Mạc Táp để điện thoại trên bàn cơm: “Đứa nhỏ này thật là, cả ngày lẫn đêm đều hậu đậu như vậy.”

Cung Dung mở điện thoại của Mạc Táp lên, tìm thử xem có số của Hác Suất, Âm Nam hoặc là Thần Cách không, để nhờ bọn họ nói cho Mạc Táp một cái, tránh cho Mạc Táp nghĩ là điện thoại rút mà tìm khắp nơi. Danh bạ của Mạc Táp cũng không có lưu nhiều số. Mở danh bạ điện thoại lên, Cung Dung liền thấy tên “Yêu thích nhất”. Tên danh bạ này gây được sự chú ý của Cung Dung, bà mở ra xem chi tiết cận kề. Dãy số này nhìn có chút quen mắt. Bà nhớ ra cái gì đó, trở lại phòng ngủ lấy điện thoại đang sạc của mình lên, vào mục danh bạ tìm số của Thần Cách. Bà xác nhận nhiều lần. Cung Dung siết chặt điện thoại di động, bà không phải người ngu. Cho dù có là bạn bè tốt đi nữa, cũng sẽ không lưu số của Thần Cách người cùng giới với tên như vậy. Cho dù bà có đưa ra cả vạn lý do, nhưng mà bất kể là tên danh bạ, hay là tin nhắn, những con số rậm rạp chằng chịt đều làm cho cung cho lòng bà bị khuấy rối loạn. Bà không có đọc nội dung của tin nhắn, tay buông lỏng, điện thoại di động rơi xuống đất. Đầu óc Cung Dung trống không một mảnh lớn, tê liệt ngồi ở trên giường.

(@Phong: Mạc Táp lưu số của Thần Cách với tên “Yêu thích nhất” trong danh bạ điện thoại.)

68. Chương 68: Những Chuyện này Cuối Cùng Cũng Phải Tới

Chương 68: Những chuyện này cuối cùng cũng phải tới

Mất cả buổi chiều, Cung Dung mới sửa sang lại những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu mình. Bà khom lưng nhặt điện thoại của Mạc Táp lên, gọi điện thoại cho Hác Suất: “Alô, dì Cung Dung đây, con biết Mạc Táp làm việc ở chỗ nào không? Ừ, vậy làm phiền con đi nói cho nó biết buổi tối trở về nhà, điện thoại di động của nó để quên ở nhà.”

Sau khi tan việc, Mạc Táp liền chạy xe đạp về nhà. Cậu lấy cái chìa khóa ra, lúc mở cửa, bên trong rất an tĩnh. Cung Dung ngồi trong phòng khách, không nhìn ra biểu cảm trên mặt. Không khí như vậy làm cho Mạc Táp mơ hồ cảm thấy có chút bất an. Điện thoại di động đơn độc nằm trên bàn trà.

“Mạc Táp, con tới đây một chút. Mẹ có lời muốn hỏi con.” Giọng nói của Cung Dung rất bình tĩnh, bởi vì cả một buổi chiều ngồi suy nghĩ, cho nên bà bắt đầu dùng lý trí để đối mặt với chuyện này. Nếu như nóng vội làm căng chuyện này thì sẽ khiến đứa con này đối đầu với mình, bà muốn từng bước từng bước từ từ giải quyết.

Không biết tại sao, trong lòng Mạc Táp đại khái cũng đoán được chuyện gì, chẳng qua là không dám xác định. Cậu cúi đầu, cái gì cũng không hỏi, ngồi đối diện Cung Dung, cảm nhận được tầm mắt của Cung Dung không ngừng chăm chăm nhìn mình.

“Quan hệ giữa con và tiểu Cách là như thế nào?” Cung Dung nói chuyện, có chút bi thương.

Mạc Táp đột nhiên cảm thấy ngực có chút khó chịu, thở không thông, hai tay nắm chặt lại với nhau. Chuyện gì nên tới vẫn phải tới, chẳng qua là so với dự liệu của Táp có hơi nhanh hơn, bất ngờ để cho cậu trong lúc nhất thời ứng phó không kịp.

Đối với sự trầm mặc của Mạc Táp, Cung Dung chẳng qua là lẳng lặng nhìn, không có ép trả lời. Bà nghĩ tới Mạc Táp có lẽ sẽ phủ nhận, cũng nghĩ tới Mạc Táp sẽ không nói câu nào liền rời đi. Nhưng mà không ngờ, hồi lâu sau, Mạc Táp đột nhiên ngẩng đầu lên, cặp mắt trong suốt, không có đau lòng, không có xấu hổ, không có hối hận, vẻ mặt kiên định: “Mẹ đã biết rồi, phải không?”

Cung Dung sửng sốt mấy giây: “Mẹ muốn nghe chính miệng con nói, nếu không, mẹ sẽ không tin tưởng con trai của mình, đứa con trai duy nhất của mình lại là một người...” Cung Dung không có xuất khẩu câu nói kế tiếp, chợt im lặng.

“Đồng tính luyến ái sao?” Mạc Táp cười, khoe miệng khổ sở: “Dạ, con thích Thần Cách.” Những lời này, Mạc Táp nói cho Cung Dung nghe, đồng thời trong lòng liền thấy nhẹ nhõm. Cậu phát hiện chuyện này so với tưởng tượng còn dễ dàng hơn nhiều.

“Thật không? Tất cả đều là lỗi của mẹ. Kể từ khi ba con qua đời, mẹ biết trong lòng con có một vết thương, có tức giận, có khó chịu, có những nhiều loại tâm trạng nói ra cũng không hết, nhưng mà mẹ cũng không có biện pháp. Điều là bởi vì bình thường mẹ ít ở cạnh con, cho nên con mới có thể cảm thấy cô đơn, mới có thể tự giận mình, tìm một người đàn ông để trừng phạt mình. Điều tại mẹ.” Cung Dung cũng không có trách cứ Mạc Táp, ngược lại đem tất cả trách nhiệm cũng ôm hết vào người mình.

Điều này làm cho Mạc Táp khó chịu. Cậu tình nguyện để Cung Dung mắng, đánh đập, cũng không cần dùng loại phương thức này với cậu. Nhìn mặt mũi Cung Dung có chút tiều tụy, Mạc Táp khổ sở: “Mẹ, mẹ đừng nói như vậy. Đây là hai chuyện không liên quan tới nhau. Con thừa nhận từ lúc ba rời đi, con quả thật không cách nào chấp nhận. Con quả thật trốn tránh, thậm chí muốn tùy tiện sống cho qua ngày, lúc nào chết cũng được. Nhưng mà, con gặp Thần Cách, liền không có biện pháp dời tầm mắt đi, cũng không có năng lực bình phục nhịp tim nữa, cũng không thể kháng cự nữa, tình cảm trong cơ thể không kịp chờ đợi xông ra. Con cũng không phải là tự giận mình mới tìm Thần Cách, là Thần Cách thay đổi cuộc đời của con.”

“Mặc dù con nói như vậy, nhưng...” Lời của Cung Dung còn chưa nói hết, bị Mạc Táp cắt đứt: “Mẹ cho rằng lúc ấy con không có mâu thuẫn trong lòng sao? Mẹ cho rằng con không biết thích đàn ông sẽ có hậu quả gì sao? Con cũng đã thử qua, làm bộ không biết tâm ý của mình, giả bộ làm một người bạn bình thường với cậu ấy, giả bộ không có vấn đề gì khi thấy cậu ấy và người khác đi cùng nhau. Bây giờ suy nghĩ lại một chút, con mới phát hiện mình lúc ấy thật là buồn cười. Rõ ràng đã sớm không có biện pháp thoát khỏi tình cảm này, mẹ.” Mạc Táp thẳng tắp ngấm vào tròng mắt của Cung Dung: “Không có Thần Cách, con không chịu được, sẽ khó chịu, rất khó chịu.”

Đã bao nhiêu năm không có thấy được Mạc Táp tự nói mình mềm yếu giống như vậy, lâu đến nỗi Cung Dung cũng nhớ không rõ. Mỗi ngày Mạc Táp đều ở trước mặt mình cười, nghịch ngợm, cố gắng không để mình lo lắng, khi đó Cung Dung hiểu, Mạc Táp muốn thay ba gánh lấy trách nhiệm trụ cột của cái nhà này. Nhưng trong mắt Mạc Táp lúc có lúc không sẽ lộ ra sự sợ hãi và ưu thương làm cho Cung Dung rất đau lòng, cũng không nguyện ý bày tỏ ra cho Mạc Táp biết.

Mà giờ khắc này, trong mắt của Mạc Táp cũng không thấy được bóng tối như trước kia nữa. Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao mình lại không nhận ra được, người ngồi trước mặt mình bây giờ đã không phải là Mạc Táp trước kia nữa rồi, là bởi vì Thần Cách sao?

“Được rồi, theo như con nói, con thật sự thích Thần Cách. Con có từng nghĩ đến chuyện sau này chưa? Các con còn là một đứa trẻ, trường học và xã hội có thể giống nhau sao? Ánh mắt của người khác, những lời bàn tán của người khác, áp lực từ người khác, con rốt cuộc có biết chuyện nghiêm trọng như thế nào hay không? Suốt ngày chỉ biết nói yêu, yêu. Như vậy có thể làm cho người khác không bài xích tình cảm của các con sao? Yêu có thể làm cho các con sinh con? Con cũng sắp tốt nghiệp, có thể dừng ngây thơ nữa hay không? Mẹ không muốn xen vào cuộc sống của con. Mạc Táp, con cần gì chứ? Đã phí sức bò lên khỏi vực sâu thống khổ của ba con, sao lại nhảy xuống vực sâu thống khổ của người khác nữa?”

Mạc Táp, cần gì chứ?

Những câu nói của Cung Dung đều có lý. Mạc Táp nghiêng về trước, đưa tay cầm điện thoại lên, mở khóa, vào danh bạ, nhìn trên màn hình ba chữ “Cực kỳ thích”, nhẹ giọng nói: “Mẹ, mẹ nói con đều hiểu. Nhưng mà con nói, mẹ sẽ không hiểu. Con nói nhiều như vậy, chẳng lẽ mẹ còn tưởng rằng con chẳng qua là thích Thần Cách một cách bình thường thôi sao?”

“Bất kể con thích Thần Cách đến cỡ nào, Thần Cách cuối cùng vẫn là đàn ông, con cũng là đàn ông.” Cung Dung không nghĩ tới lần này Mạc Táp lại mạnh mẽ như vậy. Trước kia bất kể mình nói cái gì, Mạc Táp mặc dù không nguyện ý, nhưng vẫn là sẽ nghe lời mình.

“Cậu ấy là đàn ông thì thế nào? Cậu ấy là cái gì con cũng không quan tâm, chỉ cần cậu ấy là Thần Cách, đời này Mạc Táp con sẽ phải đi theo cậu ấy.”

“Con ~! Tại sao con nói cái gì mẹ cũng không nghe lọt? Con có thể thích đàn ông, mẹ không trách con. Nhưng trên cái thế giới này có bao nhiêu người được kết hôn với người mình thật sự thích? Thích không có nghĩa là thích hợp ở chung một chỗ. Chỉ cần nguyện ý, chỉ cần con chịu từ bỏ, thời gian sớm muộn cũng sẽ khiến tình cảm bay mất. Đến lúc đó con sẽ phát hiện, làm như vậy mới là đúng. Khi con có một người vợ hiền dịu, đảm đang, một đứa con đáng yêu, con sẽ không muốn nhìn lại quãng thời gian đại dột bấy giờ. Chuyện này, buông tay đi, Mạc Táp, nghe mẹ nói.”

“Thời gian sớm muộn cũng sẽ thổi bay cảm tình của con.” Mạc Táp lẩm bẩm tái diễn lại lời của Cung Dung, sau đó nghiêng đầu hỏi Cung Dung: “Vậy cần bao nhiêu thời gian đây? Một ngày, một năm hay là cả đời? Nếu như đến lúc đó phát hiện làm như vậy là sai thì sao? Vậy con phải làm sao? Phải đi đâu tìm Thần Cách?” Chuối vấn đề liên tiếp làm cho Cung Dung không biết phải trả lời như thế nào.

Bà đặt một cái tay lên trên cánh tay của Mạc Táp: “Từ khi con được 15 tuổi cho tới bây giờ, con chưa làm quen với bạn gái sao sao? Như thế thì làm sao biết được người như thế nào mới thích hợp với con. Vừa mới bắt đầu mà đã ép mình đến đường chết rồi sao? Mẹ giúp con giới thiệu một cô gái tốt nhất, cô gái so với Thần Cách còn tốt hơn.”

Mạc Táp lắc đầu: “Nếu như so với Thần Cách tốt hơn thì phải làm thế nào đây? Cuối cùng cũng không phải là Thần Cách, huống chi cũng không có ai có thể so sánh với cậu ấy.”

Cung Dung có chút bất đắc dĩ than thở: “Haiz, Mạc Táp, con đã thay đổi rồi. Trước kia rõ ràng con rất ngoan, rất nghe lời của mẹ, chẳng lẽ mẹ ruột con lại làm hại con sao? Chẳng lẽ Thần Cách so với mẹ còn quan trọng hơn sao?”

“Mẹ, thật xin lỗi, nói bao nhiêu lời xin lỗi con cũng nguyện ý. Mẹ không nên ép con. Con cái gì cũng có thể nghe lời mẹ, cũng chỉ có duy nhất chuyện này chuyện là không thể. Bất kể con có nhiều tật xấu, ích kỷ, Thần Cách vẫn dùng phương thức riêng của cậu ấy mà cứng chịu con. Vì không muốn để cho con khó chịu, cậu ấy đã vì con mà làm rất nhiều chuyện. Nhiều đến nỗi căn bản có nhiều chuyện con còn không biết. Con

chỉ biết là, nếu như bởi vì lý do này mà con phải chia tay với cậu ấy, cậu ấy sẽ khó chịu. Con chỉ biết là, con không thể để cho cậu ấy khó chịu.”

“Tại sao?” Cung Dung thật không hiểu Mạc Táp muốn gì mà cố chấp như thế.

“Về phần tại sao, lý do rất đơn giản. Bởi vì khi cậu ấy khó chịu, con cũng sẽ không vui vẻ được.”

Cung Dung phát tay: “Được rồi, đừng nói nữa, chúng ta mỗi người lui một bước. Nếu như con nghe lời mẹ, thử hẹn hò với nữ sinh mẹ giới thiệu một tuần lễ mà vẫn không có cảm giác gì, vậy mẹ tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào chuyện của các con nữa. Con muốn yêu như thế nào cũng được.” Cung Dung bắt đầu mất đi tính nhẫn nại.

“Không được, một ngày cũng không được.” Mạc Táp đứng lên, muốn đi, còn nói tiếp như vậy, nhất định sẽ cãi vã.

“Thế nào, con sợ sẽ cùng cô nữ sinh này sinh ra tình cảm sao? Con đối với tình yêu của mình cứ như không có lòng tin vậy.”

“Con chẳng qua là không muốn làm loại chuyện dư thừa này. Đừng nói một tuần lễ, cho dù cả đời con cũng sẽ không có cảm giác. Cho nên, mẹ cũng đừng nhắc lại chuyện này.”

Mạc Táp mới vừa nhắc chân, liền nghe được tiếng khóc thút thít của Cung Dung. Cậu cuống quýt quay đầu, nước mắt từ khóe mắt xẹt xuống khuôn mặt của Cung Dung. Dấu vết của năm tháng qua hằn lên mặt bà không sâu không cạn. Mạc Táp rút khăn giấy trên bàn ra đưa cho bà. Cung Dung giận không thể nói ra, hất tay của Mạc Táp. Mấy tờ khăn giấy trắng êm ái rơi xuống mu bàn chân của Mạc Táp.

“Con đừng giả bộ làm ra dáng vẻ này, không phải con muốn thấy cảnh này lắm sao? Con muốn làm mẹ tức chết có phải không? Mẹ chỉ có một đứa con trai là con, con đứng trên góc độ của mẹ suy nghĩ một chút đi. Tại sao con có thể không hiểu chuyện như vậy, con muốn mẹ nhìn ba con như thế nào? Nói ra chuyện này, mẹ thật xin lỗi, nhưng ba con bị con tức chết, chẳng lẽ con cũng muốn tức chết mẹ sao? Như vậy thì sẽ không ai quản con có phải hay không? Mạc Táp, con thật bất hiếu!” Lúc nói ra những lời này, Cung Dung cũng kinh ngạc một cái. Bởi vì thất vọng và tức giận, bà không kiềm chế được nói ra những lời tàn nhẫn.

Mạc Táp đang đứng cứng ngắc ở một chỗ, sắc mặt đột nhiên trắng bệch. Một chữ Cung Dung nói ra như một cây roi đánh vào nơi yếu nhất của cậu. Cậu cắn môi không có chút huyết sắc (màu của máu) nào, đầu ngón vẫn đang lan tràn. Tại sao, tại sao phải nói như với con vậy? Con không muốn gì hết, con chỉ muốn được ở bên cạnh Thần Cách thôi.

Giọng nói của Cung Dung thoáng hòa hoãn: “Mẹ cũng đã nói, chỉ cần một tuần lễ. Mẹ sẽ không ép con phải làm chuyện gì với cô ấy. Mẹ sẽ không can thiệp. Các con có thể không nắm tay, chỉ trò chuyện một chút cũng được. Chỉ cần con nghiêm túc cảm thụ. Nếu như một tuần lễ sau con nói ẹ biết, con đối với phụ nữ không có hứng thú, vậy mẹ liền cho phép con và Thần Cách yêu nhau.”

Mạc Táp nhìn Cung Dung, nhìn người phụ nữ đã nuôi mình khôn lớn đang treo lệ giọt khăn cầu mình. Cổ họng cậu khô khốc, thật lâu mới hỏi: “Chỉ cần một tuần lễ đúng không? Khi đó mẹ sẽ đồng ý con và Thần Cách yêu nhau sao?”

Cung Dung gật đầu.

“Được!”

“Nhưng mà, còn có một điều kiện. Một tuần lễ này con không được liên lạc với Thần Cách.”

Đây chính là quy tắc sống trên thế giới: muốn lấy được cái gì đó cũng phải mất đi cái gì đó. (Không ai cho không ai cái gì.)

69. Chương 69: Lừa Gạt!

Chương 69: Lừa gạt!

Mấy ngày nay, Mạc Táp bị nhốt ở trong nhà. Cậu tự nói với mình, chỉ cần hết một tuần, cậu liền có thể đường đường chính chính ở cạnh Thần Cách. Cậu ngồi trong quán cà phê, ánh mắt xuyên thấu qua lớp thủy tinh nhìn ra ngoài đường phố. Cặp vợ chồng nắm tay nhau, người vợ thì đẩy xe chở em bé; bên cạnh còn có một người đàn ông hút thuốc ở trong xe. Mạc Táp đang ngồi chờ cô gái mà Cung Dung giới thiệu. Cốc cà phê trước mặt bốc hơi nóng lên, phả vào trên mặt của Mạc Táp.

“Ngại quá, để cho anh chờ lâu. Anh Mạc Táp, như thế nào? Không ngờ là em chứ gì!” Giọng nói có chút quen tai gọi ánh mắt Mạc Táp quay lại. Cậu ngẩng đầu lên quan sát cô gái trước mắt, có chút ngạc nhiên. Người mà Cung Dung giới thiệu không phải là người khác, mà là cháu gái của dì Lý chủ quán thịt bên cạnh quán mẹ cậu, Tiêu Mạn. Đã lâu không gặp, cô gái này ngày càng đáng yêu, tóc đã dài ngang vai. Tiêu Mạn mang theo nụ cười ngọt ngào, đặt túi xách xuống ghế, ngay sau đó cũng ngồi xuống, gương mặt nhiệt tình.

“Tiêu Mạn? Tại sao em lại ở chỗ này?” Mạc Táp hỏi.

“Đương nhiên là hẹn hò với anh rồi. Thật là, anh thấy em nên không cao hứng sao?”

“Không phải là em đang học trung học đệ nhị cấp sao?”

“Em tốt nghiệp rồi, cũng thi đậu vào đại học luôn. Có thể thấy anh Mạc Táp, em thật là cao hứng. Đã gần một năm không gặp, có nhớ em hay không?” Tiêu Mạn mạnh dạn nói, đưa tay cầm thực đơn lên, gọi một tách trà và một phần bánh ngọt.

“Có thể có chút hiểu lầm.”

“Không có chuyện đó, dì Cung Dung đã nói với em rồi. Có thể ở cạnh anh một tuần lễ, em cảm thấy rất thích.”

“Mẹ anh nói cho em biết?”

Tiêu Mạn gật đầu: “Dì nói bây giờ mặc dù anh đã đi thực tập nhưng mà chưa có bạn gái, cho nên muốn giúp anh giới thiệu một cô gái. Trước tiên ở cùng nhau một tuần lễ, xem hai người có hợp hay không.”

“Thật không?” Mạc Táp bắt đầu dĩ cười cười, xem ra Cung Dung cũng chưa nói chuyện quan trọng nhất rồi.

“Đương nhiên là thật rồi. Em cũng sẽ không cưỡng bách anh đâu. Trước kia em cũng đã ngỏ ý với anh, kêu anh thử hẹn hò với em. Lúc đó, anh ngại chuyện em còn nhỏ, mới học trung học đệ nhị cấp. Nhưng bây giờ em đã là sinh viên đại học, em sẽ chờ anh từ từ chấp nhận em.”

Mạc Táp nhìn Tiêu Mạn, muốn đem hết thấy nói cho cô biết, nhưng lại nói không ra khỏi miệng. Nếu như nói ra, sẽ khiến Tiêu Mạn rút lui, Cung Dung sẽ giới thiệu thêm một cô gái khác. Tiêu Mạn trước mắt là vô hại, cùng Tiêu Mạn trải qua một tuần lễ này so với hẹn hò với một cô gái xa lạ tốt hơn rất nhiều.

“Tạm thời anh chưa có nghĩ tới mấy chuyện yêu đương như vậy, em cũng đừng phí sức chờ đợi anh.”

“Anh Mạc Táp thật là không hiểu suy nghĩ của con gái gì hết, lại nói ra những lời như thế. Được rồi, dù sao cũng có một tuần lễ sao, thời gian còn nhiều, không cần phải gấp gáp.”

Mạc Táp khuấy cà phê, suy nghĩ. Đúng vậy, thời gian còn rất nhiều, nhiều đến nỗi mình sắp không chịu nổi nữa rồi. Vì vậy, trừ đi làm ra, những thời gian khác Mạc Táp đều dành cho Tiêu Mạn đúng như lời hứa với mẹ cậu. Sáu ngày không mặn không nhạt đi qua, cậu đang lo lắng, nếu như Thần Cách tìm đến mình phải làm sao? Kết quả cậu càng lo lắng hơn. Kể từ sau đêm đó Thần Cách cũng không có xuất hiện nữa. Mình cũng không có gọi điện thoại hay là nhắn tin cho cậu ấy. Cậu vừa cảm thấy may mắn, đồng thời trong lòng cũng nổi lên sự khổ sở. Thần Cách, bây giờ cậu đang làm gì đó?

Thời gian này, ở thư viện trống rỗng người, Thần Cách ngồi trước máy laptop, ngón tay thon dài không ngừng cử động trên bàn phím. (đang gõ văn bản). An Na ngồi trên bàn, bên cạnh máy laptop, hai chân lắc lắc, liếc mắt nhìn Thần Cách một cái: “Cậu thật là, sao cứ làm hoài vậy, rốt cuộc cậu có đang nghĩ ngợi hay không?”

“Không có sao?” Thần Cách nhàn nhạt nói, tầm mắt trước sau không dời khỏi màn hình.

“Thần Cách!” An Na nhìn vào những cuốn sách thật dày đặt trên giá sách đối diện, khẽ gọi. Không gian an tĩnh như vậy, tâm tình có chút dâng trào.

“Sao?”

“Có mấy lời vẫn muốn nói với cậu.”

“Ừ!”

“Thật ra thì, tớ thật cao hứng. Trước kia cậu đối với cái gì cũng bỏ mặc, không quan tâm. Ngoài mặt, cậu rất nguyên ý giao thiệp với mọi người, nhưng mà lúc mọi người đến gần cậu, cậu cũng sẽ lui về phía sau. Mặc dù cho tới bây giờ cậu không thừa nhận, nhưng tớ đã nhận ra điều này. Vào lúc cậu cô đơn, tớ ở cạnh cậu. Vào những lúc tớ vì Quảng Lý mà khổ sở, cậu cũng ở cạnh tớ. Nhưng mà chúng ta lại không thể nào hóa giải buồn phiền cho nhau. Có lúc tớ rất sợ, sợ cậu sẽ cứ đơn độc như vậy mà sống cho đến chết. Cho nên, tớ thường thầm cầu nguyện, cho dù tớ không thể có được hạnh phúc, nhưng xin ông trời nhất định phải cho cậu hạnh phúc. Sau đó, Mạc Táp xuất hiện, cậu liền thay đổi. Cậu bắt đầu mở lòng hơn, cũng có người để quan tâm tới. Cậu như vậy mới giống như đang sống. Chứ như 10 năm về trước, tớ có cảm giác như cậu đã chết từ lâu rồi, sống như không sống vậy đó.” An Na từ trên bàn nhảy xuống, kéo ghế ngồi xuống cạnh Thần Cách, trong đầu không biết vì sao lại thoáng hiện lên hình ảnh trước kia. Khi cô học trung học đệ nhất cấp, cô biết được Quảng Lý rồi đem lòng thích Quảng Lý. Cô còn nhớ, có lần cô đang ngồi trong phòng học thì thấy Quảng Lý bị nữ sinh hôn ở thao trường (sân luyện tập thể dục - thể thao chuyên dụng). An Na lần đầu tiên khóc trước mặt Thần Cách, Thần Cách đưa tay sờ đầu của cô một cái: “Được rồi, ngoan, đừng khóc. Một hồi tôi dạy dỗ tên ngu xuẩn đó cho cậu.” An Na mỉm cười. Cô nhìn Thần Cách. Thần Cách là một bộ phận quan trọng nhất trong cơ thể của cô, không liên quan tới tình yêu.

Bây giờ rất nhiều năm đã qua, cô lần nữa nhìn Thần Cách, có chút cảm thương, bồi hồi. Trong đôi mắt của An Na, một cô gái xinh đẹp, mạnh mẽ như thế lại rướm rướm: “Cho nên, cậu nhất định phải hạnh phúc. Tớ đã đem hạnh phúc của mình đặt vào trên người của cậu.” Thần Cách đưa tay sờ đầu An Na một cái: “Nói vớ vẩn! Có tôi ở đây, Quảng Lý ngu xuẩn kia sống là của cậu, chết cũng phải là của cậu.”

Đây là mối liên kết vô hình giữa Thần Cách và An Na. Hai con người cô đơn, dùng cô đơn để ở cạnh nhau, thời gian lâu dài, Thần Cách biến thành một bộ phận của An Na, An Na biến thành một bộ phận của Thần Cách.

Hồi lâu, Thần Cách liếc điện thoại trên bàn một cái. Bình thường tên Mạc Táp kia cho dù có không thấy mặt thì cả ngày lẫn đêm đều gọi điện thoại ỉn, hoặc là nhắn tin. Nhưng mà đã một tuần lễ, điện thoại từ đầu đến cuối không có vang lên một lần.

“Anh Mạc Táp, đây là ngày cuối cùng, anh đi đến công viên giải trí với em có được hay không?” Tiêu Mạn dùng âm thanh đặc biệt chỉ con gái mới có để làm nũng.

“Chuyện này...” Mạc Táp có chút khổ sở, Tiêu Mạn nói tiếp: “Em biết anh không thích em rồi, cũng nhìn ra được tâm tư của anh căn bản không đặt trên người em. Chắc anh cũng thích người khác rồi, cho nên sẽ không miễn cưỡng. Coi như đây là lần cuối đi, đã làm thì làm cho trót. Đi nha!”

Mạc Táp do dự một chút, nhẹ gật đầu một cái. Tiêu Mạn cao hứng liền nắm tay, kéo Mạc Táp đi lên xe buýt. Ở công viên giải trí, Tiêu Mạn chơi cả ngày giống như một đứa trẻ, trên mặt mang nụ cười thỏa mãn. Bóng đêm u tối, không có trăng sáng, không có sao, Mạc Táp đưa Tiêu Mạn về túc xá. Bên cạnh trường học của Tiêu Mạn chính là một công viên rất lớn. Mặt Tiêu Mạn hưng phấn nói không ngừng, Mạc Táp chẳng qua là cúi đầu đạp cái bóng của mình mà đi.

“Anh Mạc Táp, hôm nay em chơi thật là vui vẻ. Cảm ơn anh. Tiêu Mạn thích nhất chính là anh Mạc Táp, em vẫn sẽ chờ anh. Đến đây được rồi, tự em trở về trường học là được, byebye. Cái này con như là đáp lễ ột tuần nay anh luôn bên cạnh em.” Mạc Táp chưa kịp phản ứng, Tiêu Mạn liền nhón chân lên ôm lấy Mạc Táp, vỗ vỗ lưng Mạc Táp, le lưỡi liền chạy.

Mạc Táp đưa mắt nhìn Tiêu Mạn đi vào trường học, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Rốt cục, cuối cùng cũng kết thúc. Cậu lấy điện thoại di động ra, thứ nhất chính là bấm dãy số điện thoại của Thần Cách, tiếng

nhạc trong bóng tối cô liêu, tịch mịch vang lên. Trong lòng của Mạc Táp chợt lạnh, nhìn về hướng tiếng chuông vang lên. Cách đó không xa, một người ngồi trên băng ghế của công viên, một cái tay đặt lên trên lưng ghế. Điện thoại di động trong bóng tối phát ra ánh sáng.

Thần Cách ngồi ở chỗ đó nhìn Mạc Táp, Mạc Táp kinh ngạc nhìn Thần Cách. Đáy lòng của cậu bị thứ gì đó trong mắt Thần Cách làm ột trận đau đớn. Tại sao? Tại sao Thần Cách lại ở chỗ này? Tại sao lại đứng vào lúc này? Thần Cách trước sau không lên tiếng, cứ như vậy nhìn cậu. Mạc Táp hoảng hồn, tiến lên một bước: “Thần, Thần Cách, cậu...”

Thần Cách không nói một lời, mặt vô biểu cảm, từ trên băng ghế đứng lên, xoay người rời đi. Mạc Táp đuổi về phía trước, bắt lại cánh tay của Thần Cách: “Thần Cách, cậu hãy nghe tôi nói, những gì cậu thấy thật ra thì không như cậu nghĩ.” Mạc Táp gần như cầu xin Thần Cách.

Thời gian dừng lại rất lâu, Thần Cách nhìn Mạc Táp: “Mạc Táp, tại sao?”

Phát hiện Mạc Táp cùng người con gái kia sóng vai đi chung, Thần Cách tức giận, muốn xông lên phía trước cảnh cáo cô gái kia. Nhưng khi thấy bọn họ ôm nhau, Thần Cách mới phát hiện trong cơ thể mình một chút sức lực đứng lên cũng không có, hoảng hồ chỉ cảnh cáo cô ta.

Mạc Táp giữ Thần Cách lại thật chặt. Một tuần lễ đã qua, nếu như nói cho cậu ấy biết toàn bộ sự thật, Thần Cách nhất định sẽ hiểu: “Là bởi vì mẹ tôi phát hiện chuyện của chúng ta. Bà nói nếu như tôi hẹn hò với những cô gái khác trong một tuần lễ mà vẫn không có cảm giác, chúng ta liền có thể đường đường chính chính yêu nhau. Cậu không nên hiểu lầm, tôi làm tất cả như vậy, đều là vì cậu á.” Mạc Táp nói nhanh như vậy, là bởi vì rất sợ Thần Cách sẽ hiểu lầm. Cậu lại quên nói chuyện quan trọng nhất, đó là cậu đã kiên quyết như thế nào, Cung Dung đã mắng cậu như thế nào, mẹ cậu đã dùng thân phận của một người mẹ uy hiếp cậu như thế nào. Nhiều chuyện như vậy cậu không kịp nói ra.

Thần Cách lạnh lùng cười, cười làm lòng Mạc Táp lạnh: “Thần Cách, cậu không tin tôi sao? Cậu không nên như vậy, tôi rất khó chịu.”

“Cậu khó chịu?” Ánh mắt của Thần Cách muốn đốt chết người: “Cậu lại dám nói cậu khó chịu? Nếu như tôi cho cậu biết, tôi là vì cậu mà ở chung với người khác, cậu sẽ nghĩ như thế nào? Hả?”

“Tôi, tôi không phải là có ý đó.” Mạc Táp liềm mạng lắc đầu.

“Mạc Táp à Mạc Táp, cậu lại như vậy, không hiểu chuyện như vậy. Ngày giỗ của ba, cậu không nói cho tôi biết; bị người khác đánh bị thương, cậu không nói cho tôi biết; mẹ cậu biết chuyện của chúng ta, cũng không nói cho tôi biết. Cậu có thể một lần chia sẻ với tôi được không? Dù chỉ là một lần cũng được. Tôi rất cuộc đã làm gì, để cho cậu cảm thấy tôi là một người không đáng dựa vào như vậy?” Thần Cách cắn răng, cũng không cách nào ức chế sự bi thương đã chôn vùi sâu trong nội tâm mình: “Một lần, rồi hai lần... Cậu muốn tôi tha thứ cho cậu bao nhiêu lần đây? Cậu nghĩ lúc nào tôi cũng sẽ tha thứ cho cậu? Chuyện trước kia có thể, nhưng lần này, cậu lại phản bội tôi, tôi phải làm sao đây?”

Không phải vậy, hiểu lầm rồi, toàn bộ đều hiểu lầm rồi. Chẳng qua là không muốn để cho Thần Cách lo lắng, chẳng qua là không muốn để ỉnh biến thành phiền toái của Thần Cách. Cho là lần này dựa vào chính mình là có thể giải quyết tốt như vậy liền có thể an tâm bên cạnh nhau. Không nghĩ tới cũng không cố ý làm tổn thương tới Thần Cách. Rõ ràng chỉ là muốn dựa vào chính mình để cố gắng giảm bớt áp lực cho Thần Cách, tại sao mọi chuyện lại biến thành như vậy?!

Khoảng cách giữa yêu thương và tổn thương rất nhỏ. Theo thứ tự, chạm vào một lỗi lầm, tiếp theo sẽ là tổn thương cho cả hai.

“Đừng nói những lời nghiêm trọng như thế có được hay không? Cậu đừng tàn nhẫn như thế. Tôi sao lại phản bội cậu, tôi sao lại phản bội cậu?”

“Tôi tàn nhẫn sao?” Thần Cách có chút giễu cợt: “Buông ra!”

Mạc Táp lắc đầu, nắm chặt tay của Thần Cách: “Đừng đi, cậu hãy nghe tôi nói.”

“Không có gì để nói nữa, như vậy là đủ rồi, đã đủ rồi.” Thần Cách đã không cách nào chịu đựng nhiều hơn nữa, hất hung hăng hất tay của Mạc Táp ra. Tay của Mạc Táp thoát khỏi thân thể của Thần Cách. Cậu

quỳ gối dưới đất, Thần Cách không có liếc cậu một cái, đi tới phía trước.

Cứ như vậy mà đi? Có ý gì? Hai tay Mạc Tạp bắt lực, sâu kín hỏi: “Cứ như vậy mà đi là có ý gì? Thần Cách, cậu muốn chia tay với tôi sao? Thần Cách, cậu không cần tôi nữa sao?”

Thần Cách dừng bước, không nói, sau đó càng đi càng xa.

Mạc Tạp nhìn Thần Cách, cổ họng không phát ra được âm thanh nào. Thần Cách, dừng đi, tôi van xin cậu, dừng đi như vậy mà. Tôi không muốn! Mạc Tạp cảm thấy một trận giá rét thấu xương, đến tận đáy lòng. Toàn thân cậu không cách nào ức chế một mực run rẩy, thật là khổ sở. Làm sao bây giờ, thật thật là khổ sở.

Nửa đêm, Mạc Tạp về đến nhà, Cung Dung đang ngồi ở phòng khách: “Sao rồi?”

Mạc Tạp nâng khuôn mặt tái nhợt lên, nhìn Cung Dung, nhìn chằm chằm vào Cung Dung: “Con có suy nghĩ, mẹ sao lại có thể dễ dàng đáp ứng như vậy. Là mẹ nói cho Thần Cách con ở nơi nào phải không? Mẹ gạt con có đúng hay không? Căn bản cho tới bây giờ, mẹ không muốn phải đáp ứng để cho con và Thần Cách ở bên nhau có đúng hay không? Từ vừa mới bắt đầu, chính mẹ đã lên kế hoạch. Mục đích thực sự của mẹ là chia rẽ con và Thần Cách.” Mặt Mạc Tạp vừa bi thương muốn chết vừa cười gượng, cười giống như điên: “Con thật khờ, thật khờ, sao lại tin tưởng mẹ, thật khờ.”

Phản ứng của Mạc Tạp dọa sợ Cung Dung. Bà tiến lên bắt bả vai của Mạc Tạp lại, lại phát hiện cậu một mực đang run rẩy. Mạc Tạp cười đủ rồi: “Bây giờ tất cả đều giống như mong muốn của mẹ. Mẹ à, mẹ à, tất cả đều giống như mong muốn của mẹ rồi.” Mạc Tạp có chút hoảng hốt, tái diễn (lặp lại) lời nói.

“Mẹ biết bây giờ sẽ rất đau, nhưng sẽ sớm ổn thôi.” Cung Dung cũng rất đau lòng, nhưng bà đều là vì Mạc Tạp. Mạc Tạp đi vào phòng tắm, cởi quần áo xuống, nhìn vào mình trong gương. Nước từ đỉnh đầu chảy xuống, Mạc Tạp nhắm chặt cặp mắt của mình lại.

Tôi từng nói: “Tôi chỉ biết là, tôi tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì khiến cậu khó chịu.” Tôi thật xin lỗi cậu, tôi lừa cậu!”

Cậu đã nói: “Cậu không được đến nơi đó, chỉ cần đang hoàng sống bên cạnh tôi là được rồi.” Cậu xin lỗi tôi? Cậu lừa tôi!

70. Chương 70: Chúng Con, Mọi Người

Chương 70: Chúng con, mọi người

Đêm như vậy, toàn bộ đèn đều tắt hết. Chiếc giường dù có êm ái cỡ nào cũng không thể xoa đi mỗi một trong Mạc Tạp. Cậu sợ những đêm không ngủ được. Đó là một thứ gì đó tựa hồ toàn bộ thế giới đều ngủ hết, chỉ còn dư lại mình cậu và cảm giác cô đơn. Loại cảm giác này rất đáng sợ.

Cậu không biết đêm nay rốt cuộc còn phải kéo dài bao lâu, dần dần bắt đầu nửa mê nửa tỉnh. Bước vào trong giấc mơ, Mạc Tạp không thấy rõ mặt của Thần Cách, chỉ có thể cảm giác được Thần Cách ôm lấy mình từ phía sau. Mạc Tạp nắm lấy tay của Thần Cách. Giọng của Thần Cách êm ái truyền vào trong tai cậu: “Mạc Tạp, cậu ở đâu, tôi ở đó.”

Mạc Tạp xoay người, đưa ngón tay ra muốn chạm tới mặt của Thần Cách, nhưng Thần Cách sau lưng lại biến mất. Cậu nhìn bốn phía, một làn khói trắng tản ra, càng lúc càng nhiều người xuất hiện. Bọn họ vây quanh Mạc Tạp, tất cả ánh mắt đều chằm chằm đổ dồn về Mạc Tạp, như muốn thiêu sống cậu. Trương Thành Nhân đứng ở trong đám người, cười toét miệng và nói: “Nhắc tới đồng tính luyến ái, đầu tiên là muốn ới. Không tại sao hết, chính là ghê tởm. Cái thế giới này nên nam là nam, nữ là nữ, chứ nếu như ai cũng đều giống như mày vậy, nam không ra nam, nữ không ra nữ, sinh vật lạ, thì cái thế giới này không phải là xong rồi sao?”

Một bà dì mặt hiểm ác nói: “Đồng tính luyện ái nữ cũng không có làm cho người ta ghê tởm như vậy. Đàn ông yêu nhau, chỉ nghĩ tới thôi mà toàn thân đã nổi da gà. Chị nói xem, những người này không phải là có bệnh gì sao, nếu không sao lại đi yêu người đồng giới?”

Người xung quanh càng lúc càng tới gần, từng câu nói bén nhọn đâm vào màng nhĩ của Mạc Táp, làm cho cậu đau đớn. Bọn họ cười nhạo, bàn luận.

“Chính là nó, chính là nó, đồng tính!”

“Sau này nên trông coi con của chúng ta cẩn thận một chút, không để chúng tiếp xúc với nó. Nói không chừng nó sẽ lây bệnh cho con chúng ta.”

“Đồng tính luyện ái, đồng tính luyện ái...”

Mạc Táp hốt hoảng nhìn mặt của đám người kia, bốn phương tám hướng bị chặn không có đường chạy. Lúc này, đám người đột nhiên đứng tản ra, tạo thành một con đường ở giữa. Cung Dung từ đằng xa đi lại, càng đi càng gần, hướng Mạc Táp đưa tay ra: “Mẹ không trách con. Thần Cách không có ở đây, chắc con cũng đã tỉnh ngộ. Mạc Táp, cần gì chứ? Đã phí sức bỏ lên khỏi vực sâu thống khổ của ba, sao lại nhảy vào vực sâu của người khác nữa?”. Mạc Táp nhìn Cung Dung, sau đó lại nhìn ra phía sau bà. Phía sau của Cung Dung, là một con đường không có Thần Cách.

“Nghe lời mẹ nói đi. Đi thôi, mẹ dẫn con rời khỏi nơi này.” Tay của Cung Dung duỗi dài ra phía trước một chút.

Mạc Táp lắc đầu, lui về sau một bước: “Không, con sẽ không đi đâu cả. Con phải ở chỗ này.”

“Con ở lại nơi này thì có thể thay đổi được gì? Thần Cách cũng không có ở đây.”

“Cậu ấy không có ở đây, con ở nơi này trong chờ cậu ấy trở lại.”

Con đường biến mất, đám người thích mắng mỏ lại tiến về phía cậu. Mạc Táp run rẩy ôm hai cánh tay, trong đầu lại xuất hiện giọng nói của Thần Cách: “Mạc Táp, cậu ở đâu, tôi ở đó.” Miệng Mạc Táp như có như không gọi: “Thần Cách, Thần Cách, Thần Cách. Tôi ở nơi này, cậu ở đâu?” Rốt cục đám người giống như thủy triều trào lên, che hết Mạc Táp. Mạc Táp từ trong giấc mơ mở mắt ra, sợ hãi cuộn chặt tấm chăn.

Cùng lúc này, tại một căn phòng, rèm cửa sổ bị gió thổi bay lên bay xuống, tiếng đồng hồ chạy không ngừng vang lên. Thần Cách ngồi trên ghế salon giống như bóng ma. Đầu của hắn tựa vào lưng ghế, ngược mặt lên, hai tay vô lực đặt hai bên. Hắn nhìn lên trần nhà bị màn đêm bao phủ. Trên khuôn mặt dễ nhìn mang theo biểu cảm không cách nào diễn tả được, sáng rõ lại ưu thương.

Hắn tự nói với mình, cậu làm như vậy tất cả đều là vì tôi? Ở cạnh một người khác là vì tôi? Đưa tiễn người khác về kí túc xá là vì tôi? Ôm người khác là vì tôi? Cậu cảm giác những việc mình làm đều không có sai, tất cả đều là vì tôi? Thật là buồn cười, rõ ràng rất buồn cười. Mạc Táp, chẳng lẽ cậu muốn tôi vừa cười vừa cảm ơn cậu sao? Cảm ơn cậu vì tôi mà ở cạnh người khác? Rõ ràng là cậu có thể cự tuyệt mà, không phải sao? Tại sao xảy ra chuyện này, cậu lại không muốn tới tìm tôi? Tại sao cậu chỉ biết ngây thơ đáp ứng điều kiện ngu xuẩn của mẹ cậu? Cậu nghĩ làm như vậy sẽ khiến tôi yên tâm ở cạnh cậu sao? Cậu thật đúng là tàn nhẫn. Tôi cứ tưởng sẽ không ai có thể gây tổn thương cho tôi.

Lời nói đều tràn ngập đau đớn.

Đêm đầy cộm nặng nề như vậy, không có trăng, không có sao, không có đèn, lưu lại một màu đen cho tất cả cảnh vật, thậm chí lấp đi nỗi đau của Mạc Táp, nỗi đau của Thần Cách.

Sáng sớm, Mạc Táp từ trên giường ngồi dậy, hai chân trần giẫm lên trên sàn nhà lạnh như băng, đi ra ngoài. Cậu xem lại những tấm hình cũ của mình treo trên tường nhà. Khi cậu còn là một đứa trẻ nằm trong ngực ba mẹ, khi cậu học tiểu học, khi cậu 15 tuổi. Cậu từ từ lớn lên, những chuyện cậu phải chấp nhận và gánh vác sẽ càng ngày càng nhiều. Mạc Táp nghĩ, nếu như có thể trở lại lúc còn là một đứa trẻ thì tốt biết mấy, một đứa trẻ chỉ vì không có tiền mua kẹo ăn mà rầu rĩ. Nhưng cậu cũng không muốn trở lại lúc nhỏ chút nào, bởi vì như vậy cậu sẽ không cách nào gặp được Thần Cách.

Cung Dung rời giường thật sớm, làm bữa ăn sáng cho Mạc Táp. Ti vi đang chiếu chương trình thời sự xã hội, âm thanh của người dẫn chương trình vang dội trong phòng khách. Mạc Táp đứng rửa mặt, đánh răng,

nghe được tin tức một người đang đi trên đường thì bị một tài xế say rượu lái xe đụng trúng, chết tại chỗ. Chuyện như vậy xảy ra rất bất ngờ, không ai đoán trước được. Người xấu số đó hẳn cũng không biết, có thể là đang đi mua bữa ăn sáng, có thể là đi hẹn hò, có thể là đi du lịch giải sầu, ai ngờ lại không may phải rời khỏi cái thế giới này đột ngột, thậm chí còn chưa kịp nói cho người khác biết những lời muốn nói, còn chưa kịp làm tiếp những chuyện còn đang dở dang. Người đã hết số sẽ phải chết, tử thần sẽ không lưu lại cho ai bất kỳ thời gian nào, cho dù là một chút xíu.

Từ hôm nay, mình nên chấp nhận chuyện này, sau đó mỉm cười quên đi sao? Nhưng vì sao gương mặt này của mình trong gương lại bị thương như thế? Mạc Tạp nhìn vào gương, muốn cười nhưng khóe miệng lại cố chấp không có bất kỳ phản ứng nào. Không có Thần Cách mà mình vẫn cười ra tiếng, làm sao có thể được?! Muốn mình quên mất Thần Cách, làm sao gì có thể được?!

Mỗi một con người đều chỉ có một lần để sống mà thôi. Khoảng thời gian quý báu này sẽ trôi qua nhanh chóng và không thể quay lại được, cho nên sau này, khi nhìn lại ngày hôm nay, mình không muốn hối hận vì đã để Thần Cách ra khỏi cuộc sống của mình. Cho dù có lúc phải đối mặt với các loại tật bệnh, sự cố, thiên tai mà sinh mạng yếu ớt đột nhiên bị cắt đứt, ít nhất trong lòng mình biết, cả đời này mình đã tuân theo lí tưởng chân thật nhất sâu trong nội tâm mình mà sống.

Lúc Mạc Tạp đi ra, Cung Dung đã đem bữa ăn sáng phong phú bày ở trước mặt Mạc Tạp. Mạc Tạp kéo một cái ghế ra, ngồi xuống. Cung Dung cũng ngồi xuống theo, quan sát biểu cảm của Mạc Tạp. Thật lâu, bà mới nói: “Mạc Tạp, con hận mẹ sao?”

“Làm sao có thể chứ. Mẹ là mẹ con, con yêu mẹ, bất kể mẹ đối với con làm cái gì, con cũng sẽ không hận mẹ.” Mạc Tạp bình tĩnh nói tiếp: “Nhưng mà, con chẳng qua là thích Thần Cách mà thôi, con cũng không có làm gì sai. Người khác có nghĩ gì con cũng không xen vào, nhưng mẹ là mẹ con, tại sao mẹ lại đối xử với con như vậy? Mẹ, chẳng lẽ mẹ hận con sao?”

“Sao con còn chưa tỉnh ngộ? Hai người đàn ông yêu nhau từ lúc vừa mới bắt đầu chính là sai trái.”

“Con và Thần Cách rốt cuộc đã làm chuyện gì không hài lòng mọi người? Chúng con không có làm chuyện xấu, cũng không có tổn thương người nào. Chúng con cũng chỉ là một người rất bình thường, giống như mọi người thôi, chỉ muốn yên tĩnh sống trong thành phố này, hai người thôi, chúng con làm như vậy là sai lầm sao? Chỉ là bởi vì, mẹ nói chuyện này là sai trái, người khác nói chuyện này là sai trái, tất cả mọi người nói chuyện này là sai trái, cho nên chuyện này chính là sai trái. Liều mạng chèn ép chúng con chính là mọi người, đối xử tàn nhẫn với chúng con chính là mọi người, mọi người lại ngược lại nói chúng con ghê tởm, không biết xấu hổ, sinh vật lạ, loạn luân. Con không hiểu, thật không rõ, mọi người rốt cuộc nghĩ gì, rốt cuộc chúng con đã làm gì ảnh hưởng tới mọi người.”

Một đồng lời nói làm cho Cung Dung trong lúc nhất thời không thể mở miệng nói. Mạc Tạp đứng lên, Cung Dung hỏi: “Con đi đâu vậy?”

Mạc Tạp ngồi xuống trước cửa, mang giày vào: “Trước kia đều là Thần Cách đi tìm con. Cậu ấy tìm con, khi con đang đứng ở cầu thang; tìm con khi con đang đi vứt rác ở phía sau quán ăn của mẹ; tìm con khi con cùng người khác hút thuốc lá ở trong quán cá nướng; tìm con khi con trốn ở lầu 19, bởi vì không cách nào quên được ba; tìm con khi con đang mệt mỏi ở công ty; tìm con và đưa con về nhà. Bây giờ, đã đến lúc đến lượt con đi tìm cậu ấy.” Cung Dung chưa kịp phản ứng, Mạc Tạp đã đóng cửa lại và rời đi. Cung Dung nhìn theo phương hướng Mạc Tạp rời đi, trong lòng rất không thoải mái. Mạc Tạp, mẹ nuôi con khôn lớn như vậy, sao mẹ lại nhẫn tâm ngoảnh mặt nhìn con bị người khác tổn thương bởi vì chuyện này được chứ? Lớn lên một chút nữa con sẽ hiểu.

71. Chương 71: Có Một Loại Tình Yêu

Chương 71: Có một loại tình yêu

Mạc Tạp chạy nhanh đến khu chung cư nơi Thần Cách ở. Ngón tay cậu liều mạng ấn nút thang máy, nhưng mà thang máy một mực dừng lại tại lầu 15, không động đậy. Cậu xoay người chạy ra khỏi thang máy, đi thang bộ. Lúc đến lầu 18, cậu khom người, miệng mở to ra hít chút oxy. Thật lâu, cậu mới thấp thỏm gõ

cửa phòng của Thần Cách. Thần Cách ngồi trên ghế sa lon cả đêm đứng lên, mở cửa, Mạc Tạp mặt tái nhợt xuất hiện ở trước mắt.

Mạc Tạp ngẩng đầu nhìn Thần Cách đang đứng tựa vào khung cửa. Trên mặt của hắn đã sớm không có bất kỳ biểu cảm gì. Không có bi thương, không có tức giận, không kinh ngạc khi nhìn thấy mình xuất hiện, cái gì cũng đều không có.

“Thần Cách, tôi và Tiêu Mạn thật sự không có gì cả. Cho tới bây giờ tôi chưa phản bội cậu, dù chỉ một lần. Tất cả mọi chuyện đều là do mẹ tôi gạt tôi. Tôi thật khờ, cho là chỉ cần ở cạnh người khác một tuần lễ thì bà ấy sẽ đáp ứng. Bây giờ tôi đã hiểu rồi, cậu sẽ tha thứ tôi sao?” Mạc Tạp rất bất an, nhìn Thần Cách trước mắt. Không biết tại sao cậu lại rất bất an. Trên đường tới đây, cậu cảm thấy chỉ cần nói cho Thần Cách, cậu ấy sẽ hiểu. Nhưng mà tất cả tựa hồ so với suy nghĩ của cậu không giống nhau.

“Sau đó thì sao?” Thần Cách lạnh lùng hỏi.

“Sao? Cái gì?” Mạc Tạp không hiểu vấn đề của Thần Cách.

“Cho nên bây giờ cậu tới tìm tôi, là bởi vì mẹ cậu không thực hiện cam kết. Đây chính là nguyên nhân khiến cậu cảm thấy áy náy sao? Mạc Tạp.” Thần Cách lắc đầu: “Cậu thật sự chuyện gì cũng đều không hiểu.”

Mạc Tạp luống cuống nhìn vào trong tròng mắt của Thần Cách: “Nhưng, nhưng không phải là tôi đã tới tìm cậu rồi sao? Tại sao? Tại sao cậu còn phản ứng như vậy?”

“Cậu muốn tôi phản ứng như thế nào? Cậu tìm đến tôi, tôi thật cao hứng, xem như chuyện gì chưa từng xảy ra, trở lại giống như trước kia. Sau đó thì sao? Lần sau, mẹ cậu đặt ra một điều kiện nữa, yêu cầu cậu cùng cô gái khác sinh cho bà một đứa cháu, bà cũng sẽ không xen vào chuyện của cậu nữa. Nếu như lần này bà thật sự thực hiện lời hứa, tôi lại phải nhìn cậu vì tôi mà cùng cô gái khác sinh con sao? Sau đó, cậu mang theo gương mặt vĩ đại nói cho tôi biết, mọi chuyện cậu làm tất cả đều là vì tôi. Vậy tôi nói cho cậu biết, rất xin lỗi, tôi không làm được. Châm chọc đủ rồi, tôi lúc nào cũng đợi, chờ cậu hiểu rõ vấn đề nằm ở chỗ nào. Nhưng mà chờ quá lâu, tôi quá mệt mỏi, cậu chính là không hiểu. Muốn tôi tha thứ cho cậu thế nào đây? Mạc Tạp, con mẹ nó, cậu mở mắt ra nhìn rõ cho tôi. Trong miệng cậu nói tất cả đều muốn tốt cho tôi, nhưng trong tay lại cầm dao hung hăng đâm tôi! Đây chính là phản bội!”

Mạc Tạp suy nghĩ lời của Thần Cách, vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu? Tại sao Thần Cách thấy rõ, mình lại không thấy rõ? Mình đang tổn thương Thần Cách sao? Mình chỉ muốn dùng phương thức đơn giản nhất để được ở cùng Thần Cách, cứ nghĩ chỉ cần ở cạnh nhau là đủ rồi, không muốn để cho cậu ấy vì mình mà lo lắng nữa, không muốn để cho cậu ấy bị mẹ mình trách mắng, muốn tự mình góp chút sức lực cho tình yêu này... Tại sao quay đầu lại, mọi chuyện lại diễn biến thành như vậy?

“Niên trưởng, còn chuyện gì nữa không? Nếu không có thì tôi phải đi học.” Thần Cách cong khóe miệng cười, tất cả bộ phận trên thân thể Mạc Tạp cùng nhau đau lên. Nụ cười như thế Mạc Tạp cũng không thấy xa lạ. Đây là loại nụ cười mà Thần Cách dành cho người ngoài, là một loại nụ cười dùng để từ chối khéo người khác. Tại sao lại làm vậy với mình? Mạc Tạp cho tới bây giờ cũng không có nghĩ tới chuyện, sẽ có lúc Thần Cách dùng nụ cười như vậy với mình.

Thần Cách lướt qua người Mạc Tạp mà rời đi, cánh tay của hai người ma sát nhẹ với nhau rồi kết thúc. Một cái đụng nhẹ như vậy làm cho Mạc Tạp lui một bước, hơi thở ngọt ngào của Thần Cách trong khứu giác của Mạc Tạp càng ngày càng mỏng manh. Cậu đưa tay muốn bắt Thần Cách lại nhưng lại bắt hụt. Tay của cậu cứng ngắc, lơ lửng đưa ra giữa không trung. Cửa thang máy ở sau lưng Mạc Tạp khép lại. Tất cả đều bắt đầu trở nên trầm tĩnh. Nụ cười như vậy là ngấm khẳng định sự tồn tại của mình không còn đặc biệt với Thần Cách sao? Là đã đẩy mình ra khỏi thế giới của cậu ấy sao? Cậu ấy sao lại làm được chuyện này! Cậu ấy sao lại làm được chuyện này! Cậu ấy sao lại làm được chuyện này!

Lạnh lùng nhìn mình như vậy, sau đó lại bỏ rơi mình.

Mạc Tạp quay đầu nhìn phương hướng Thần Cách rời đi, con người đen nhánh không giấu được thống khổ.

Thần Cách à, tôi đã không còn là bảo bối của cậu sao?

Buồn tim vô lực nhúc nhích, vết thương xấu xí cười nhạo bi thương của cậu. Trong cơ thể cậu như bị một cuộc giao tranh làm cho tan rã. Cho tới bây giờ Mạc Tạp chưa từng trải qua loại cảm giác này. Cậu không

nhìn được run rẩy, từ đầu ngón tay đến nơi sâu nhất trong nội tâm.

Cậu vẫn như cũ cứ theo lẽ thường mà làm việc; vẫn như cũ vì không hiểu nổi nội dung mà nhúc nhủ; vẫn như cũ ăn rất nhiều thứ; vẫn như cũ mỗi ngày đạp xe đạp đi ngang qua những phong cảnh giống nhau, những người đi đường khác nhau. Nhưng mà trọng lượng của cậu đang càng ngày càng sụt xuống (càng ngày càng ốm), trên mặt vẫn như cũ không có chút huyết sắc (màu sắc của máu, ý nói da mặt không hồng hào) nào. Mặc Tạp hiểu, bây giờ cũng không có nơi nào có thể để cho cậu tránh né nữa. Cho dù có trốn vào đám đông người, trốn vào nhà vệ sinh, trốn vào cầu thang, cũng không trốn được sự thật đốt người này.

Cung Dung cũng đã lâu không có đi đánh bài, bà luôn ở cạnh Mặc Tạp. Mặc dù đáng về bây giờ của Mặc Tạp làm cho bà khó chịu, nhưng như vậy bà cũng coi là thử thách nhẹ nhõm. Bà hiểu, Mặc Tạp mấy ngày nay rất khổ sở. Ở cái độ tuổi này, Mặc Tạp đã gánh chịu rất nhiều chuyện buồn, đó là do bà không ra sức giúp con trai mình gánh vác. Bà không thể làm cho ba Mặc Tạp sống lại. Mà bây giờ, bà không thể trở mặt nhìn Mặc Tạp lại một lần nữa phạm sai lầm. Bà có năng lực ngăn cản, vậy thì bà sẽ làm hết sức giúp con trai mình cải chính lại hạnh phúc.

“Hôm nay công việc như thế nào?”

“Dạ, tạm được!”

“Rất cuộc buổi trưa con có ăn cơm hay không? Sao càng càng ngày càng ốm vậy?”

“Có ăn.” Mặc Tạp mở ti vi.

“Cũng đã qua nhiều ngày như vậy, con vẫn nghĩ không thông sao?”

“Con phải thông suốt chuyện gì?”

“Đứa nhỏ này, mệt mỏi quá nên ngu sao? Nếu như Thần Cách cũng không cần con, con cũng đừng phí sức như vậy nữa. Chỉ cần vượt qua giai đoạn này, sẽ có những thứ tuyệt đối tốt hơn việc con ở cạnh Thần Cách.” Thái độ của Cung Dung tràn đầy tự tin. Sự nghiệp thành công, lấy vợ sinh con, an hưởng tuổi già. Không phải là tất cả mọi người trụ cột đều hy vọng những điều này nhất sao?

Ngón tay của Mặc Tạp không ngừng ấn nút của cái điều khiển ti vi, cũng không có nhìn Cung Dung, hỏi: “Nếu như những gì chờ mẹ trước mắt là những thứ mẹ không có hứng thú, không thích, vậy mẹ sẽ vì có được những thứ này mà cao hứng sao?”

“Mẹ không quan tâm. Mẹ nói rồi, chờ con trưởng thành hơn, con sẽ hiểu.”

“Mẹ, con không biết cái gì mới được gọi trưởng thành, nhưng mẹ làm những chuyện này, mẹ xác định là làm cho con cao hứng, hay là làm ẹ cao hứng đây?”

Cung Dung bị tính cố chấp của Mặc Tạp làm cho có chút tức giận: “Mặc Tạp, con phải suy nghĩ nhiều hơn một chút. Con phải hiểu rõ, mẹ làm như vậy tất cả đều là vì con.”

Mặc Tạp tắt ti vi, cười cười: “Vậy cảm ơn mẹ. Mẹ, mẹ xem mẹ biến tình yêu của con thành cái gì rồi nè.” Mặc Tạp đi vào phòng ngủ, không muốn có bất kỳ cái vớ vẩn nào với Cung Dung. Cậu không có khí lực và tâm tình để cãi vã. Cậu lấy điện thoại di động ra, lại nhớ dây số điện thoại của Thần Cách; muốn chơi game, lại nhớ tới cảnh trước đây Thần Cách chơi trò “Là đàn ông phải qua 100 tầng”; cậu muốn thay quần áo, lại nhớ đến cảnh Thần Cách ném cái áo khoác ình lúc cậu bị mắc mưa. (Không nhớ thì đọc lại chương “Khoảng cách 2 mét” ^^) Bất tri bất giác, Thần Cách chiếm đoạt tất cả suy nghĩ của cậu, không có lúc nào mà Thần Cách không xuất hiện trong đầu Mặc Tạp.

Cậu không có dũng khí đi tìm Thần Cách lần nữa, không có năng lực chịu đựng khi Thần Cách lướt qua trước mặt cậu mà rời đi một lần nữa.

Nhớ lại nhiều như vậy, phải đi xử lý thế nào đây?

Mặc Tạp ngã xuống giường, chiếc giường bị đè ép phát ra tiếng rên rỉ đau đớn. Dạ dày Mặc Tạp bị một trận co quắp, cậu đặt tay ấn nhẹ vào chỗ đó. Thần Cách mang đi tất cả những gì có thể mang đi của cậu, để lại thân thể trống rỗng này, không có tim, không có linh hồn, không có tư duy. Với một cái thân thể như thế thì phải sống tiếp như thế nào đây?

Có một loại tình yêu, rất đặc biệt.
Cả hai người đều có cấu tạo thân thể giống nhau.
Có một loại tình yêu, rất nhỏ bé.
Một khi công khai rồi, sẽ bắt đầu trở nên nặng nề.

72. Chương 72: Chuyện Mạc Tạt Không Biết

Chương 72: Chuyện Mạc Tạt không biết

Không khí rét lạnh, gió thổi qua, Mạc Tạt co rúc cổ, hai lòng bàn tay chà sát với nhau để lấy một chút ấm áp. Lúc cậu đi ra khỏi phòng làm việc thì phát hiện một bóng người ở cầu thang bộ. Cậu ngẩn người ra.

An Na quay đầu lại nhìn Mạc Tạt: “Hi~ đã lâu không gặp.”

Nhân viên của công ty thường đi thang máy, cho nên nơi này (cầu thang bộ) cơ hồ không có ai. An Na ngồi ở trên lan can của cầu thang, gác hai chân, không lộ vẻ gì, cũng không nhìn Mạc Tạt mà nhìn chăm chăm vào vách tường trắng như tuyết.

“Nói đi, các cậu có chuyện gì?”

Mạc Tạt dừng thật lâu, đem toàn bộ chuyện kể từ đầu đến đuôi cho An Na nghe. An Na không lên tiếng, nghe Mạc Tạt tự thuật xong, sau đó hỏi một vấn đề không liên quan: “Buổi tối cuối cùng mà các cậu vẫn còn vui vẻ với nhau, cậu có nói gì với Thần Cách không?”

(Tự thuật = tự kể lại)

Mạc Tạt đối với vấn đề không giải thích được này có chút không hiểu, nhưng vẫn cố gắng nhớ lại, sau đó lắc đầu: “Tôi không nhớ rõ mình có nói chuyện gì kỳ quái hay không. Tôi chỉ nói là mặc dù không thích công việc này, nhưng vì mẹ nên tôi phải chấp nhận, dẹp bỏ nguyện vọng mở một cửa hàng nhỏ bán bánh sang một bên. Chỉ vậy thôi.”

“Gần đây Thần Cách không có đi học. Thầy giáo đang tìm cậu ấy, chúng tôi cũng đang tìm cậu ấy. Chẳng qua là cậu ấy trốn trong phòng, chưa kịp ngủ thì một đêm đã hết. Mạc Tạt, cậu làm tất cả những chuyện này là muốn tốt cho Thần Cách. Cậu không muốn để cho Thần Cách có nhiều phiền toái nữa. Cậu muốn tự xử lý vấn đề này. Theo như cậu biết, cậu đúng, cậu mới là người bị hại. Chuyện xảy ra giữa cậu và mẹ cậu, rõ ràng đã giải thích với Thần Cách, nhưng cậu ấy ngược lại không thể hiểu cậu, còn tổn thương cậu. Cậu cảm giác mình cũng đã thấp giọng hạ mình đi tìm Thần Cách, cậu ấy lại đối xử với cậu như thế. Cậu không hiểu tại sao phải biến thành như vậy. Trong lòng cậu thật ra thì cũng có trách cứ Thần Cách đã không chịu hiểu, quá ích kỷ, đúng không?”

Mạc Tạt không nói lời nào, An Na không nhẹ không nặng nói ra suy nghĩ của mình.

“Đúng vậy, tôi thừa nhận cậu chịu khổ, bị thương, bị thái độ của Thần Cách hành hạ. Cậu rất đáng thương. Nhưng mà, Mạc Tạt, cậu thật hồ đồ. Cậu có biết điều thật sự khiến cho Thần Cách phải đau khổ chính là cái gì không? Cậu cho rằng mình đủ kiên cường, có thể giải quyết chuyện này, một mình cậu có thể làm được sao? Cậu có biết không, lúc mẹ cậu mới bắt đầu đưa ra những điều kiện kia, lúc mẹ cậu ép buộc cậu phải làm theo, cậu chỉ cần quả quyết cự tuyệt yêu cầu này, cậu chỉ cần nói một câu nói, Thần Cách, chúng ta bị phát hiện rồi. Chỉ đơn giản là một câu nói như vậy, mọi chuyện cũng sẽ không tồi tệ như bây giờ. Cho tới bây giờ, Thần Cách chưa từng yêu cầu nhiều về cậu. Thần Cách chỉ là muốn vào những lúc cậu cần nhất, có thể làm chút gì cho cậu. Mà mỗi lần vào lúc cậu cần nhất, cậu lại Thần Cách đẩy ra. Cậu đang bảo vệ Thần Cách, đồng thời cũng đang tổn thương cậu ấy. Tình yêu vốn chính là chuyện của hai người mà.” An Na lẳng lặng nhìn biểu cảm của Mạc Tạt, một lúc lâu lại nói tiếp: “Bị người nhà phát hiện đối với Thần Cách mà nói thì nhằm nhò gì chứ. Cậu ấy là Thần Cách, cậu ấy là Thần Cách của cậu mà, cậu ấy sẽ giải quyết tốt mọi chuyện. Người ngoài nhìn các cậu bằng thái độ gì, Thần Cách có bao giờ quan tâm đến

chưa? Nếu như cậu thấy Thần Cách và Tô Thụy ở chung một chỗ, mà Thần Cách nói cho cậu biết, cậu ấy làm như vậy là bởi vì ba mẹ cậu ấy yêu cầu, cậu ấy là vì cậu, cậu tự hỏi lòng thử xem, chính bản thân cậu trong lòng cũng sẽ không có một chút suy nghĩ gì tiêu cực sao?”

Thì ra là, mọi chuyện là như vậy. Đây chính là vấn đề Thần Cách thấy rõ mà mình không thấy rõ. Đều bởi vì yêu, đều bởi vì đối phương, lại bị tình yêu sắc bén làm cho bị thương: “Nhưng mà, tại sao Thần Cách không nói cho tôi biết?”

“Cậu còn không hiểu rõ Thần Cách sao? Từ lúc cậu giấu Thần Cách chuyện của ba cậu, chuyện cậu bị đánh thì Thần Cách vẫn đang chờ cậu hiểu rõ vấn đề. Cậu ấy cho là không nói ra, cậu cũng có thể hiểu. Cho dù Thần Cách không nói ra, Thần Cách đối xử với cậu tốt như vậy, chẳng lẽ cậu cũng không cảm giác được sao?”

Tay An Na đặt trên lan can, mà sát qua lại: “Dĩ nhiên, tôi thừa nhận là mình có chút thiên vị, có thể thiên vị Thần Cách một chút. Nhưng mà, bởi vì cậu nghĩ là cậu chủ động đi tìm Thần Cách mà Thần Cách lại không hiểu chuyện tổn thương cậu. Cho nên tôi sẽ nói cho cậu biết một số chuyện, những chuyện mà cậu không biết.”

Mạc Tạp không hiểu nhìn An Na, còn có chuyện gì mà mình không biết sao?

“Một tuần lễ trước, cậu biết tại sao Thần Cách không gọi điện thoại cho cậu không? Bởi vì cậu ấy bề bộn nhiều việc, bận rộn đến nỗi ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có. Tôi thấy cũng đau lòng. Biết tại sao Thần Cách bận rộn như vậy không? Bởi vì cậu ấy nhận giải quyết một vụ kiện, giúp công ty khác thiết kế đồ. Biết tại sao Thần Cách muốn nhận những vụ án này không? Bởi vì cậu ấy gần đây bắt đầu muốn kiếm tiền; Biết tại sao cậu ấy muốn bắt đầu kiếm tiền không? Bởi vì cậu ấy không muốn dùng tiền trong nhà, muốn dùng tiền của mình để giúp một người thực hiện nguyện vọng. Biết là nguyện vọng gì không? Cậu ấy muốn giúp một người mở một cửa hàng nhỏ. Biết cửa hàng nhỏ sẽ được mở ở đâu không? Mở ở một ngọn núi gần một ngôi chùa mà người đó từng dẫn cậu ấy đến.” Cuối cùng An Na đem ánh mắt chuyển qua Mạc Tạp trên mặt đang không có chút huyết sắc nào: “Một vấn đề cuối cùng, vậy cậu biết người đó là ai không?”

Mạc Tạp lui một bước, đứng ở trên đất, lời của An Na khiến cho cậu không cách nào suy tính, vị trí buổi tìm lại bắt đầu phát đau.

“Cậu cảm thấy Thần Cách không hiểu chuyện, nhưng vì cậu mà Thần Cách làm những chuyện cơ hồ cho tới bây giờ cậu ấy sẽ không làm. Thần Cách bận rộn, bận rộn, bận rộn đến cuối cùng lại nhận được điện thoại của mẹ cậu. Mẹ cậu nói cho Thần Cách biết, cậu đã nghĩ thông suốt, cậu muốn cùng hẹn hò với người khác. Dĩ nhiên, Thần Cách không tin lời như thế. Tiếp theo Thần Cách thấy được cậu, thấy được cậu ở cùng người khác, hai người lại ôm nhau nữa. Sau đó cậu nói cho Thần Cách biết, cậu là vì Thần Cách. Đây đối với Thần Cách mà nói đơn giản là sự châm chọc rất lớn. Thần Cách vì cậu một ngày một đêm khổ cực như vậy mà cậu lại đi cùng cô gái khác. Cậu còn cho rằng Thần Cách đang ghen, lòng dạ Thần Cách quá nhỏ nhen. Cậu chính là không hiểu Thần Cách thật sự muốn cái gì. Cậu có từng nghĩ tới lời này rất buồn cười không? Mẹ cậu đưa ra điều kiện này có quá tàn nhẫn không? Đúng vậy, cậu đi tìm Thần Cách, cậu chẳng qua là giải thích cho cậu ấy nghe thôi. Cậu căn bản cảm giác mình làm như vậy là không có lỗi gì, cậu cũng không biết vấn đề nằm ở chỗ nào. Trong lòng cậu thậm chí còn trách cứ Thần Cách không hiểu mình. Kế tiếp, thân thể bị tổn thương của Thần Cách hại cậu, còn cậu thì lấy đau đớn của Thần Cách.”

Đây là lần đầu tiên Mạc Tạp nghe được An Na nói nhiều lời như thế. Vì Thần Cách. Những góc khuất của Thần Cách, An Na thấy được mà mình lại không thấy được.

Đáp ứng cái điều kiện ngu xuẩn đó là mình. Biết rõ Cung Dung đang uy hiếp mình mà mình lại mềm lòng, mắc thêm lỗi lầm nữa, sau đó lại đem lỗi lầm này đẩy tới trên người của Thần Cách. Tôi đây làm tất cả đều là vì cậu, tại sao cậu lại như vậy? Cậu tại sao phải tàn nhẫn như vậy? Cậu tại sao phải lạnh lùng như vậy? Mà đêm đó Thần Cách bại lộ ra đau đớn trước mặt mình, mình lại không thấy. Thần Cách nói không sai, từ lúc mình bắt đầu khuất phục, đáp ứng điều kiện của Cung Dung, hành động của mình chính là phản bội.

“Dĩ nhiên, Thần Cách cũng có hơi quá, nhưng mà bởi vì cậu đặc biệt hơn so với những người khác, cho nên cậu ấy mới đối xử với cậu như vậy.”

“Bây giờ mới nói những chuyện này không phải là quá muộn rồi sao? Thần Cách đã không cần tôi nữa.” Mạc Tạp lẩm bẩm nói.

“Thần Cách sao lại có thể không cần cậu chứ. Cậu là Mạc Tạp mà. Thần Cách có thể không cần cả thế giới, cũng sẽ không bao giờ không cần cậu. Cậu nghĩ thử xem, lúc Thần Cách hôn mê, cậu không có đến bệnh viện. Thần Cách biết trong lòng cậu có nỗi khổ, Thần Cách biết khi đó trong lòng cậu có khó chịu, cho nên căn bản đã không trách cậu; cậu có nhớ không, lúc trước cậu bị người trong lớp ném trái bóng rổ trúng, máu mũi không ngừng chảy. Tất cả mọi người trong lớp không phải đã rất cười nhạo cậu sao? Chắc cậu cũng không có phát hiện, từ đó về sau, đám người trong lớp cậu đã không bao giờ cười nhạo cậu thêm nữa. Đó là do Thần Cách đã cảnh cáo bọn họ; Chẳng lẽ cậu cũng không cảm thấy kỳ quái, tự hỏi tại sao cậu lại được vào công ty dễ dàng như vậy sao? Tất cả đều là nhờ vào Thần Cách. Tôi cũng không rõ Thần Cách vì cậu mà đã làm bao nhiêu chuyện. Thần Cách sẽ không nói ra, đây là phương thức bảo vệ cậu của Thần Cách, không tiếng động nhưng có lực.”

Mạc Tạp cũng không cách nào khống chế nữa, đưa bàn tay lạnh như băng lên che kín mắt của mình. Tại sao? Tại sao có nhiều chuyện mình không biết như vậy? Mình thật ngu xuẩn mà.

“Thần Cách vẫn còn ở nhà sao? Tôi muốn đi tìm cậu ấy.” Mạc Tạp đứng lên muốn xông ra, bị An Na kéo lại. Cô lấy điện thoại di động ra, bấm gọi cho Thần Cách.

“Ừ!” Đầu kia là giọng nói miễn cưỡng của Thần Cách.

“Thần Cách, không, không xong rồi. Tổ đến công ty tìm Mạc Tạp, kết quả lúc chúng tớ ở cầu thang thì Mạc Tạp không cẩn thận bị té. Tớ, tớ đang ôm Mạc Tạp, cậu ấy đang bất động. Làm sao bây giờ?” An Na kinh hoảng nói, đầu kia cúp điện thoại.

An Na khôi phục biểu cảm, nhảy xuống: “Cậu ở nơi này chờ Thần Cách đi. Thần Cách nhất định sẽ tới rất nhanh.” Nói xong An Na đi ra ngoài, Mạc Tạp gọi An Na lại, giọng nói thành khẩn: “An Na, cảm ơn cô!”

An Na nhàn nhạt cười: “Cảm ơn cái gì, hạnh phúc của Thần Cách chính là hạnh phúc của tôi. Mạc Tạp, tôi thương Thần Cách, tựa như yêu đơn phương. Cho nên, tôi chờ một ngày, cậu có thể làm tôi bớt thương Thần Cách lại.”

Mạc Tạp cũng cười, dùng sức gật đầu một cái. An Na có thể thấy rõ tất cả của Thần Cách, mình lại không thể. Cũng may là An Na thông suốt đầu của mình, nếu không thì hiểu lầm sẽ càng ngày càng nghiêm trọng rồi.

An Na rời đi, không bao lâu thì Thần Cách tới. Trên khuôn mặt dễ nhìn khó nén được vẻ lo lắng. Khi Thần Cách thấy Mạc Tạp hoàn toàn không sứt mẻ đứng ở trước mặt mình, hẩn nhứ lại mi, xoay người chuẩn bị rời đi. Mạc Tạp bắt được vạt áo của Thần Cách. Lần này, cậu đã bắt trúng và giữ chặt. Đây là những lời Mạc Tạp chưa nói ra trong khoảng thời gian này: “Thật xin lỗi, là tôi không tốt. Nếu như có thể trở lại mấy ngày trước, tôi sẽ nói cho cậu nghe câu này. Thần Cách, mẹ tôi biết chuyện của chúng ta rồi, chúng ta phải làm sao?”

Thần Cách dừng lại, Mạc Tạp cảm nhận được hơi thở của Thần Cách. Cậu tiến lên một bước, từ phía sau lưng ôm lấy Thần Cách: “Đủ rồi, thật sự đã đủ rồi. Tôi không muốn xa cậu. Thần Cách, chúng ta rất yêu nhau, đúng không? Chúng ta cũng đã trải qua nhiều sóng gió, sao lại có thể bị chuyện nhỏ này làm cho rời xa chứ!”

Thần Cách đẩy tay của Mạc Tạp đang ôm lấy tay của mình ra, xoay người lại. Mạc Tạp ngẩng đầu lên: “Tôi thật sự, không thể không có cậu.”

Ánh mắt thâm thúy của Thần Cách nhìn thẳng vào Mạc Tạp. Thần Cách đưa tay ra, kéo Mạc Tạp lại. Mạc Tạp rơi vào trong ngực của Thần Cách. Hẩn ôm chặt lấy Mạc Tạp, giọng nói làm mềm nhũn lòng người, làm lòng của Mạc Tạp, linh hồn của Mạc Tạp, tư tưởng của Mạc Tạp, tất cả đều lâng lâng hạnh phúc: “Cậu sai lầm rồi, Mạc Tạp, cậu sai lầm rồi! Không thể không có cậu là tôi.”

73. Chương 73: Chúng Con Muốn, Chúng Con Muốn Sống Bên Nhau

Chương 73: Chúng con muốn, chúng con muốn sống bên nhau

The individual has always had to struggle to keep from being overwhelmed by the tribe. - Friedrich Nietzsche
(Mỗi cá nhân luôn luôn phải đấu tranh để không bị lấn át bởi đám đông. - Friedrich Nietzsche -)

Mạc Táp ngồi trên yên sau của xe đạp, ánh mắt trước sau không có rời khỏi Thần Cách, từ từ khôi phục lại cảm giác bình tĩnh. Chân thật mà giả dối. Thật ra thì, Thần Cách không nói, mình cũng nên biết. Bất kể là hai người có cái vĩa đến thế nào, bất kể Thần Cách có đi xa bao nhiêu, chỉ cần mình kêu tên của cậu ấy bằng sự chân thành trong nội tâm, cậu ấy sẽ quay đầu lại.

“Có lúc tôi nghĩ mình không nên thích cậu quá nhiều, bởi vì như vậy sẽ khiến tôi vô cùng khó chịu khi cậu không thêm để ý tới tôi. Nhưng có lúc tôi lại nghĩ mình có nên thích cậu nhiều hơn hay không, bởi vì như vậy mới có thể khiến cậu không thể bỏ tôi mà đi được.”

Mạc Táp không thấy rõ biểu cảm của Thần Cách. Cậu đưa hai ngón tay ra, nhẹ nhàng đặt lên trên lưng của Thần Cách, cảm nhận con người của Thần Cách. Cậu nói tiếp: “Thần Cách, cậu biết muốn quên được cậu khó khăn đến cỡ nào không? Cậu cho tôi toàn bộ là những kỉ niệm tốt đẹp để nhớ lại, không có bị thương, không có khổ sở, khiến cho tôi không tìm được bất kỳ lý do gì để có thể quên cậu.”

“Đó là do cậu chỉ nhớ kỹ những chuyện tốt đẹp, còn chuyện không tốt đẹp thì quên.”

“Cậu thật là không hiểu phong tình gì hết. Tôi nói tất cả đều là chuyện tốt thì đều là chuyện tốt, những chuyện không mấy vui vẻ coi như không tồn tại.”

Trong phòng khách vang lên tiếng gõ cửa, Cung Dung từ trên ghế salon đứng lên đi mở cửa. Mạc Táp đứng ở cửa, biểu cảm kỳ lạ. Cung Dung quan sát, suy đoán xem có chuyện gì, sau đó Thần Cách xuất hiện sau lưng của Mạc Táp khiến cho Cung Dung hiểu.

Cung Dung có chút kinh ngạc, bà không nghĩ tới Thần Cách lại dám tìm đến đây. Thần Cách đứng ở cửa, gương mặt đẹp trai không dính một hạt bụi. Khóe miệng Thần Cách nhẹ động đậy, tạo ra âm thanh: “Chào dì, quấy rầy dì rồi, chúng ta nói chuyện một chút đi.”

Cung Dung há miệng, không biết trả lời như thế nào. Thật lâu, bà mới để cho Thần Cách vào nhà. Không khí rất trầm lắng, Mạc Táp bị tầm mắt bén nhọn của Cung Dung làm cho sợ hãi, theo bản năng trốn ra sau lưng Thần Cách để né tránh. Cái hành động rất nhỏ này càng chọc giận Cung Dung: “Con né tránh cái gì? Con có dũng cảm dẫn cậu ta tới nhà, lại không có dũng cảm đối mặt với mẹ à? Uống công mấy ngày nay trong lòng mẹ cảm thấy có chút áy náy với con. Không ngờ, cho tới bây giờ con vẫn không chịu đứng trong lập trường của mẹ mà suy nghĩ. Nếu trong mắt và trong lòng của con chỉ có đàn ông, vậy trở về đây để làm gì? Để ẹ thấy mà càng khó chịu hơn sao?”

Mạc Táp không lên tiếng, tách ra khỏi Thần Cách. Mạc Táp đương nhiên có thể trả lời lại, phủ nhận ý của Cung Dung, nhưng bây giờ có Thần Cách ở đây, cậu cũng không nói gì, chỉ trông cậy vào Thần Cách.

“Dì à, dì không cần thiết phải nói Mạc Táp như vậy. Nếu con đã tới đây rồi, có chuyện gì thì dì cứ nói với con đi. Nếu như dì có thể thuyết phục con, con sẽ làm theo mong muốn của dì, vĩnh viễn rời xa Mạc Táp.”

Nghe được lời như vậy, Cung Dung sửng sốt, Mạc Táp có chút bối rối ngẩng đầu lên. Cậu dùng tay kéo kéo áo của Thần Cách, Thần Cách nghiêng đầu nói nhỏ: “Cậu gấp cái gì, nếu như chuyện nhỏ này có thể làm cho tôi thay đổi suy nghĩ, vậy thì cậu đi theo tôi cũng không có ý nghĩa.” Mạc Táp nhìn thấy Thần Cách tràn đầy tự tin mà chề môi. Nhưng mà tựa hồ chính xác là như vậy. Ngay cả lần trước khi hai người gây gổ, Thần Cách chẳng qua là rất tức giận mà thôi, hơn nữa cho tới bây giờ chưa từng nói lời chia tay với mình, dù chỉ là một lần. Là mình tình nguyện hiểu lời của Thần Cách như vậy. Khi Thần Cách lo lắng xuất hiện trước mặt Mạc Táp, trong lòng Mạc Táp đã hiểu. Từ đầu cho tới cuối cùng, Thần Cách không bao giờ muốn rời xa cậu một chút nào.

Cung Dung tìm một chỗ ngồi xuống, Thần Cách ngồi đối diện với bà. Ánh mắt của hắn không có một chút né tránh, mặt bình tĩnh chờ đợi câu nói kế tiếp của Cung Dung.

“Tiểu Cách, con phải hiểu, dì cũng không phải là không thích con. Nhưng mà vì chuyện này, bất kì người cha người mẹ nào cũng sẽ không chấp nhận được. Dì hy vọng con có thể hiểu được dì. Con đẹp trai, tốt tính như vậy, muốn chọn ai làm người yêu mà không được, sao lại phải chọn Mạc Táp chứ? Mạc Táp nhà dì căn bản là rất không thích hợp với con. Sau này con còn có tương lai, nếu như người khác nghe được con đã từng yêu một người đồng tính, dù con có tốt đến cỡ nào thì người ta cũng sẽ không thể chấp nhận được. Vì một người bình thường như Mạc Táp mà đánh mất tương lai, thật sự đáng giá không?” Cung Dung nói xong, trong lòng suy nghĩ. Bà thật sự không tìm được bất kỳ lý do gì khiến ột người giống như Thần Cách đây lại đi lên con đường ngược chiều này.

Tay trái của Thần Cách cầm cái ly đặt lên bàn lên, nhẹ nhàng nâng lên, nước từ trong ly chảy vào miệng. Uống xong, Thần Cách nhàn nhạt nói: “Dì à, nếu như con hỏi dì, tại sao dì phải một mình khổ sở nuôi dưỡng Mạc Táp lớn lên, đáng giá không? Chắc dì cũng sẽ cảm thấy câu hỏi thật kỳ quái. Chắc dì cũng chưa từng nghĩ đến chuyện này. Người đáng buồn nhất không phải là người liều mạng làm chuyện tốt cho người khác nhưng không được báo đáp lại, mà là người tự hỏi bản thân chuyện mình làm có đáng giá hay không, hay là ngược lại làm ô nhục con người mình. Chuyện tình cảm tại sao có thể dùng hai chữ đáng giá để hình dung được. Nó quá rẻ tiền. Lúc trước, trong lý trí, con nghĩ mình phải chọn một người yêu thật xinh đẹp, dịu dàng, hoàn mỹ, nhưng mà sau khi gặp Mạc Táp, trái tim con đã dè dặt lý trí. Người con yêu chắc chắn chính là cậu ấy, không thể thay đổi.”

“Tại sao ngay cả con cũng nói như vậy? Mạc Táp không hiểu chuyện, tại sao con cũng trở nên hồ đồ? Con nhìn lại kĩ một chút, hai người các con đều là đàn ông đó. Các con có thể sinh con sao? Các con có thể kết hôn sao? Các con có thể được tất cả mọi người chúc phúc sao? Các con không thể, các con thậm chí còn không thể quang minh chính đại đi trên đường nữa là. Con đừng trách dì nói chuyện khó nghe, hai người đàn ông yêu nhau, tình yêu này cũng giống như một loại bệnh tật, cực kỳ bệnh tật. Nó tồn tại với ý nghĩa chính là để cho tất cả mọi người chà đạp, làm cho người trong cuộc không ngóc đầu lên được, làm cho người nhà đau lòng mà thôi. Đến nay các con cũng chưa suy nghĩ một cách tường tận, chẳng qua là ích kỷ, muốn làm sao thì làm vậy, các con căn bản chưa từng nghĩ tới hậu quả. Những người không được bình thường sẽ bị cộng đồng xa lánh, cô lập. Xã hội này chính là như vậy, các con có thể lựa chọn con đường đúng đắn, được mọi người ủng hộ, nhưng mà chỉ vì tình cảm buồn cười này mà các con đã bỏ qua.”

Mạc Táp ngồi một bên, trước sau im lặng không lên tiếng, chẳng qua là lẳng lặng ngồi bên cạnh Thần Cách.

“Chuyện này con thừa nhận, chúng con muốn sống chung với nhau là rất ích kỷ, nhưng còn dì thì sao? Muốn chúng con xa nhau cũng không phải là ích kỷ sao? Chúng con là đàn ông, yêu nhau, chuyện này không ai hiểu rõ hơn chúng con. Còn về phần tình cảm buồn cười này, nó buồn cười ở chỗ nào? Cho dù có vì tình cảm này mà đánh mất tất cả, con cũng không cảm thấy không ngóc đầu lên được, cũng không cảm thấy có cái gì khác lạ để cho người khác phải phỉ nhổ chà đạp. Con nghĩ, người khác làm sao có thể hiểu được tình cảm này như hai chúng con? Một tình yêu, hai cách nhìn. Dì à, dì cũng đừng trách con nói chuyện có chút khó nghe. Con làm cho Mạc Táp thống khổ như vậy, còn dì thì sao?”

“Con~~” Cung Dung trợn mắt nhìn. Bị Thần Cách nói như vậy, cộng thêm gương mặt không động đậy kia làm cho Cung Dung có chút khó chịu: “Dì là mẹ của nó, chỉ có dì biết cái gì mới tốt nhất cho nó. Con chẳng qua là người ngoài mà thôi, con có tư cách gì ngồi ở đây dạy đời dì? Không sai, có lẽ bây giờ nó đang thống khổ, nhưng sau này nó sẽ hiểu.”

Lúc Mạc Táp nghe được Cung Dung nói ra cái từ người ngoài, cậu muốn lên tiếng nhưng bị ánh mắt của Thần Cách ngăn lại.

“Dì hiểu lầm con rồi. Con không phải tới đây để dạy đời dì, cũng không phải ép buộc dì đáp ứng cho chúng con sống bên nhau. Con nói chuyện đàng hoàng. Con muốn sống bên cạnh cậu ấy, căn bản không cần người nào cho phép. Con chẳng qua là hy vọng có thể làm cho Mạc Táp nhẹ lòng. Dì cứ trút hết tất cả bất mãn vào người con đi, rồi tạm thời bỏ qua cho cậu ấy.” Tay của Mạc Táp nắm thật chặt lại. Thì ra là Thần Cách tới đây cũng không phải là muốn dùng thái độ cường ngạnh buộc Cung Dung đồng ý, chẳng qua là để cho Cung Dung đừng gây áp lực ỉnh nữa. Tất cả những gì Thần Cách làm, cho tới bây giờ đều cân nhắc xuất phát từ cảm nhận của Mạc Táp.

74. Chương 74: Chúng Con Muốn, Chúng Con Muốn Sống Bên Nhau (2)

Chương 74: Chúng con muốn, chúng con muốn ở bên nhau (2)

“Đủ rồi, con làm như vậy là tốt ọi người sao? Con chỉ biết nói di, vậy con tốt hơn di ở chỗ nào đây? Con không phải là cũng ích kỷ đó sao? Không để ý tổn thương Mạc Tạp, cố ý muốn cùng sống bên cạnh nó. Con là con, Mạc Tạp là Mạc Tạp. Mạc Tạp so với con yếu hơn rất nhiều. Hai đứa cũng đã như vậy mấy năm rồi, muốn chịu đựng bao nhiêu lâu nữa? Con cần bản chỉ nghĩ cho bản thân mình thôi. Nếu có một ngày, Mạc Tạp không chịu nổi nữa, chẳng phải lúc đó cũng đã quá muộn rồi sao? Tất cả mọi người đều biết nó là một đứa đồng tính luyến ái, muốn bắt đầu lại cũng không có biện pháp.”

“Di à, di nghe con nói, nếu như có một ngày, con phát hiện Mạc Tạp thống khổ khi sống cùng con, con sẽ buông tay.”

“Người nào sẽ tin chuyện hoang đường này chứ!” Cung Dung có chút giễu cợt.

Thần Cách cũng không để ý, chăm chú nhìn Cung Dung: “Có tin hay không là ở di. Có lẽ rời xa cậu ấy, con sẽ rất khó chịu. Nhưng con sao có thể nhẫn tâm nhìn cậu ấy bởi vì sống chung với con mà thống khổ được? Di à, con đã giác ngộ được chuyện này, còn di? Để cho cậu ấy bất lực sống ở trong thống khổ là di. Chẳng qua là cậu ấy muốn an ủi di, để cho di không lo lắng chuyện này nữa. Có lẽ đúng như lời di nói, con là một đứa trẻ, cho nên thật sự không hiểu phương thức yêu của người lớn các người.” Thần Cách thẳng tắp nhìn Cung Dung, ánh mắt thậm chí có chút lửa đốt cháy người: “Di à, yêu, không phải là muốn cho người mình quan tâm vui vẻ sao? Nếu Mạc Tạp vui vẻ, di cần chi phải quan tâm đến hình thức vui vẻ của cậu ấy?”

Cung Dung đứng lên: “Xem ra chúng ta đã không còn gì để nói. Mạc Tạp, mẹ cũng không muốn dãi dòng với con nữa, cũng không muốn ép con nữa, tránh cho có người nói mẹ ác độc. Những lời tốt đẹp mẹ đã nói hết. Mẹ cho con hai lựa chọn, nếu như con chọn Thần Cách, con lập tức dọn đồ rời khỏi cái nhà này; nếu như trong lòng con còn có người mẹ nuôi con khôn lớn này, con hãy cắt đứt quan hệ với Thần Cách.”

“Mẹ, mẹ nói mẹ không ép con, nhưng lời của mẹ nói có chữ nào là không cưỡng bách con đâu chứ! Con sẽ không lựa chọn. Mẹ là mẹ con, mẹ ruột, con làm sao có thể không cần mẹ. Con là con trai mẹ, con ruột, mẹ nuôi con lớn như vậy, con có báo đáp cả đời cũng không đủ. Tất cả mọi chuyện con có thể nghe lời mẹ, nhưng duy nhất chỉ có chuyện này là không thể.” Mạc Tạp bắt tay của Thần Cách lại: “Mẹ, bất kể mẹ có thích hay không, có nguyện ý thấy hay không, có lẽ con đã làm ẹ mất thể diện, làm ẹ đau lòng, nhưng mà con và Thần Cách, chúng con muốn, chúng con ở bên nhau. Cho dù một ngày kia, cậu ấy chán nản con, không cần con nữa, con cũng sẽ không vì những gì mình đã nói hôm nay mà hối hận.”

Cung Dung hạ bả vai xuống, cười lạnh, vô lực nói: “Nói cho cùng, con không chọn, lại còn chứng minh ẹ thấy tình yêu quan trọng hơn tình thân. Thật là khờ, mẹ thật là uống công nuôi con. Mạc Tạp, dòng máu đang chảy trong người con là dòng máu của mẹ.”

Mạc Tạp cúi đầu, cậu không muốn nhìn dáng vẻ của Cung Dung. Trong lòng cậu khó chịu. Cho tới bây giờ cậu đều nghe lời của Cung Dung, chính là vì cố gắng khiến cho bà vui vẻ. Mà bây giờ, vui vẻ của cậu lại bị vui vẻ của Cung Dung lôi kéo, làm cậu thở không thông. Bị buộc phải ích kỷ, cậu chỉ biết tự trách mình. Trong tình cảnh phức tạp này không cách nào không ích kỷ, giống như thân thể giữa ao đầm.

“Di à!” Thần Cách lên tiếng gọi Cung Dung. Tầm mắt của Cung Dung hướng về Thần Cách. Thần Cách đưa tay nâng cằm Mạc Tạp lên: “Nhìn thấy không? Gương mặt này của con trai di. Mạc Tạp bò lên khỏi vực sâu của ba mình, lại lằm vào vực sâu của di. Cho tới bây giờ, cậu ấy đều nghe lời di. Di bảo cậu ấy làm gì, cậu ấy làm cái đó. Cậu ấy không thích đi học, di bảo cậu ấy đi, cậu ấy liền đi. Cậu ấy không thích học ngành luật pháp, di bảo cậu ấy học, cậu ấy không dám từ chối. Cậu ấy đem tuổi thanh xuân của mình giao phó cho di. Ý nghĩ của cậu ấy rất đơn giản, muốn cho di vui vẻ. Đúng vậy, di vui vẻ nhưng di lại không thấy được cậu ấy rất khổ sở gánh trên lưng kỳ vọng nặng nề, dây cột của di. Mà bây giờ, cậu ấy muốn vì mình mà làm trái ý di một lần, di lại không cam lòng. Cậu ấy thương yêu di như vậy, cậu ấy làm trái ý di, di liền tổn thương cậu ấy. Di rốt cuộc có đứng trên lập trường của cậu ấy mà suy nghĩ chưa? Đồng tính

luyện ái rốt cuộc ở trong lòng dì đáng xấu hổ lắm sao? Đáng xấu hổ đến mức dì tình nguyện hy sinh hạnh phúc con trai của mình sao?”

Cung Dung lắc đầu: “Không, căn bản không giống như những gì con nói. Dì đây là vì tốt cho nó.” Thần Cách tiếp tục, ngay cả Mạc Táp cũng muốn bảo Thần Cách đừng nói nữa.

“Vì tốt cho cậu ấy? Vậy cậu ấy tốt chưa?”

“Đủ rồi, cảm miệng cho tôi!” Cung Dung không cách nào khắc chế, mắng, cầm ly nước trước mặt mình lên, hắt nước về phía Thần Cách. Mạc Táp muốn đỡ cho Thần Cách nhưng bị Thần Cách đẩy ra. Nước còn hơi nóng văng vào trên người của Thần Cách, làm ướt tóc và quần áo của Thần Cách. Thần Cách chẳng qua là cười cười, lơ đãng.

“Cậu làm gì thế? Sao lại không tránh?” Mạc Táp rút khăn giấy bên cạnh ra.

Thần Cách cũng không trả lời vấn đề của Mạc Táp. Giọt nước chậm rãi rơi xuống từ trên tóc. Hắn nhìn Cung Dung: “Bây giờ trong lòng dì thoải mái hơn một chút nào chưa?” Lời này khiến cho Cung Dung không thể tin nhìn chằm chằm Thần Cách. Tại sao, Thần Cách, người mà mình nghĩ rằng vẫn còn là một đứa trẻ non nớt, lại suy nghĩ thấu hơn mình? Từ khi bắt đầu biết chuyện này, bà một mực không ngừng dè nén tức giận và bi ai của mình xuống. Rõ ràng Thần Cách có thể lấy phương thức nhẹ nhàng hơn để nói chuyện với mình, nhưng Thần Cách lại cố ý một mực chọc giận mình, chỉ là vì muốn mình trút hết bực tức, giận dữ vào trên người nó. Chính bà quả thật trong lòng cũng tốt hơn một chút.

“Chẳng lẽ, các người không sợ sao?”

Mạc Táp vừa giúp Thần Cách lau nước trên người, vừa nói: “Nói không sợ, đó là giả dối. Lời nói, biểu cảm của người khác khi nhìn thấy chúng con sống bên nhau, con rất sợ. Nhưng mà con càng sợ không có Thần Cách hơn. Nỗi sợ này dè nỗi sợ khác lại, cuối cùng con cảm thấy như nỗi sợ nào cũng giảm đi đáng kể.”

Cung Dung nhìn Mạc Táp đang không ngừng giúp Thần Cách lau khô quần áo, sau đó lại nhìn Thần Cách một chút. Bà hiểu, lúc cuộc chiến tranh này còn chưa bắt đầu đánh, bà đã sớm thua. Bà không thắng được Mạc Táp, càng không thể nào thắng được một người đàn ông giống như Thần Cách.

Thần Cách đứng lên, cúi đầu, giống như một đứa ngoan hiền, lễ phép. Đây là lần đầu tiên Mạc Táp thấy tư thái như vậy của Thần Cách. Thần Cách nói: “Dì, dì không cần lập tức đồng ý. Con sẽ chờ dì. Những lời cảm động bảo đảm con sẽ không nói. Con chỉ có thể nói cho dì biết, cậu ấy khó chịu, con cũng không thể vui vẻ được. Cho nên, con sẽ không cướp Mạc Táp đi khỏi dì, chẳng qua là thỉnh thoảng dì cũng nên cho con mượn cậu ấy một chút thôi.”

Cung Dung vắn mi. Cậu ấy khó chịu, con cũng không thể vui vẻ được. Lời này tựa hồ thảng trước Mạc Táp đã từng nói với mình. Hai người này, lại dùng vẻ mặt giống như nhau, quyết tâm giống nhau, vô tình lời vừa nói cũng giống nhau. Bà vô lực phát tay một cái: “Đầu tôi đau, không muốn tiếp tục nữa, về phòng ngủ trước.” Cung Dung đi về phòng, bỏ lại hai đứa trẻ trong phòng khách.

“Này, cậu hồ đồ quá. Nước rất nóng, có bị gì hay không?”

“Không bị sao hết!”

“Cái gì mà không có sao, để tôi xem một chút.”

“Thôi đi, không cần. Tôi đi trước, cậu ở lại chăm sóc dì đi!”

“Hừ, biết rồi, vậy vào buổi tối cậu nhớ gọi điện thoại cho tôi. Đúng rồi, cậu chờ một chút.” Mạc Táp chạy về phòng, lấy một xấp dây tiền trong túi ra. Cậu không cần xếp tiền ngay ngắn lại, nhét vào trong ngực Thần Cách: “Đây là tiền lương mấy ngày thực tập của tôi. Mặc dù có dùng một ít, nhưng mà còn dư lại cũng nhiều. Tôi cũng không có dùng đến số tiền dư này, cậu cầm lấy đi!”

Thần Cách cau mày nhìn chằm chằm số tiền kia: “Để làm gì?”

“Cái gì mà làm gì. Này, Thần Cách, cùng nhau để dành tiền đi, sau đó ở cùng nhau. Cậu thật đúng là hẹp hòi, muốn giúp tôi thực hiện nguyện vọng cũng không nói cho tôi biết. Vậy tôi cũng không cần nói cho cậu biết, nhưng mà mỗi một nguyện vọng của tôi đều có cậu trong đó.”

“Ngu ngốc!” Thần Cách đưa tay xoa xoa đầu của Mạc Tạp, sau đó cúi người hôn chớp mũi Mạc Tạp một cái.

“Hôn nữa đi!”

Thần Cách hôn lên trán Mạc Tạp.

“Hôn mắt nữa!”

“Hôn má nữa!”

“Hôn miệng nữa!” Mạc Tạp nhón chân lên, hai tay nắm cánh tay của Thần Cách. Thật lâu, Mạc Tạp bị buông ra có chút thở không nổi, cậu chậm rãi nói: “Tôi không cần cậu lời ngon tiếng ngọt. Mới vừa bị cậu hôn mắt, má, miệng, bây giờ tôi có thể cảm thụ tình yêu này rõ ràng rồi.”

We can easily forgive a child who is afraid of the dark; the real tragedy of life is when men are afraid of the light. - Plato -

(Chúng ta có thể dễ dàng tha thứ ột đứa trẻ sợ bóng tối; bi kịch thực sự của cuộc sống là những người sợ ánh sáng. - Plato -)

75. Chương 75: Quảng Lý Và An Na (chương Bg Đặc Biệt 2)

Chương 75: Quảng Lý và An Na (Chương đặc biệt 2)

Ít nhất sau khi trải qua chuyện lần trước, Quảng Lý chắc cũng đã nhận ra được chút chút. Điều này là Mạc Tạp tự cảm nhận được. Nhưng mà tựa hồ như bộ não ngu độn của Quảng Lý căn bản không có chứa cái gọi là tình yêu.

Tỷ như bây giờ, khi Mạc Tạp, Thần Cách, An Na đẩy cửa phòng 1802 ra, liền thấy Quảng Lý và một người lạ không quen biết ở chung với nhau, hơn nữa còn là nữ sinh. Đây là lần đầu tiên Mạc Tạp vào căn phòng của Quảng Lý. Nó rất xóc xệch, cho dù có một thi thể chết khô ở trong đây, trừ phi bốc mùi, nếu không cũng sẽ không phát hiện. Khắp nơi đều là hàng đồng bức tranh đã vẽ hoàn thành và không hoàn thành. Quần áo để tứ tung trên ghế salon, giày dép thì vứt bừa trước cửa phòng. Điều này cũng khó trách Thần Cách, cho tới bây giờ cũng không dám đi lại gần phòng của Quảng Lý, chứ đừng nói tới chuyện bước vào, trừ khi có tình huống đặc biệt.

Quảng Lý thấy ba người: “Các cậu sao lại vào đây?”

Mạc Tạp vỗ đầu che mặt, liền mắng xối xả: “Bây giờ không phải là lúc quan tâm chuyện này. Cô gái này cậu lấy ở đâu ra vậy? Sao cậu lại dẫn về nhà?” Mắng xong, Mạc Tạp ý thức được mình không nên nói vậy. Cậu lén nhìn An Na một cái, trên mặt An Na không lộ vẻ gì, chẳng qua là ngoe đầu đứng nhìn sắc mặt ngượng ngùng của cô gái ở trong căn phòng Quảng Lý một chút, sau đó lại nhìn lướt qua Quảng Lý.

“Thật là một cô gái ngu xuẩn!” An Na có chút giễu cợt, động đây khoe miệng, xoay người rời đi.

Mạc Tạp cảm thấy không ổn. Kể từ lúc An Na một lần lại một lần giúp đỡ cậu, cậu luôn quý trọng, cảm kích An Na. Cậu luôn muốn tìm cơ hội giúp An Na làm một chút việc, nhưng sự thật trước mắt cũng đã như vậy. Cậu hiểu, câu nói kia của An Na không phải là đang nói cô gái kia, mà là đang tự chỉ mình.

Cô gái kia càng lúng túng, có chút tức giận: “Cô ấy tại sao lại vô duyên vô cớ mắng chửi người vậy?”

Quảng Lý nhún nhún vai: “Người phụ nữ nào mỗi tháng cũng sẽ có một lần. Đoán chừng lần này cô ấy đang bị, máu làm ướt băng nên nổi cáo.”

Mạc Tạp thiếu chút nữa là xông lên bắt lại cổ áo của Quảng Lý, nhấn mạnh đầu của hắn xuống đất. Người này bình thường vô cùng thông minh, tại sao trong chuyện tình cảm với An Na lại ngu xuẩn như thế?

“Lần này tới phiên cậu.” Mạc Tạp hướng Thần Cách nháy mắt mấy cái, ý bảo lần này đến phiên hắn đi an ủi An Na.

Thần Cách không lên tiếng, đi lên phía trước hướng Quảng Lý dương dương cầm: “Quảng Lý!”

“Sao?”

“Xoay qua chỗ khác!”

“Được!”

Quảng Lý xoay qua chỗ khác, đưa lưng về phía Thần Cách. Thần Cách đưa tay hung hăng vỗ vào ót của Quảng Lý. Âm thanh vang lên, ngay cả Mạc Tạp nghe cũng kinh hãi. Quảng Lý lảo đảo một bước về phía trước. Thần Cách dùng khước mắt quét nhìn cô gái kia một cái, vừa đi tới cửa vừa nói: “Lúc học trung học đệ nhất cấp, tôi nên quả quyết xử lý mạng của cậu mới đúng.”

Quảng Lý mặt vô biểu cảm, sờ cái ót vừa bị đánh đau một cái: “Vậy tại sao cậu còn để cho tớ sống ở cái thế giới tàn nhẫn này nhiều năm như vậy? Nếu như khi đó tớ chết, bây giờ cũng sẽ không ăn nhiều thực phẩm chứa chất tạo nạc, phẩm màu, đường hóa học như vậy.”

Quảng Lý thật là có lòng rãnh rỗi khi nói ra chuyện này.

“Đó là vì An Na.”

“Vậy cậu cũng có thể giết An Na mà, làm đám tang chung ột đôi nam nữ luôn.”

“Đừng có nằm mơ, giữ lại mạng của cậu là bởi vì cậu còn có chuyện nhất định phải làm.”

“Chúng ta tình cảm nhiều năm như vậy, mạng nhỏ của Mạc Tạp và Khu Dương đều là của cậu. Ít nhất cậu cũng nên nhường mạng của An Na cho tớ chứ. Âm phủ lạnh như vậy, một mình đi xuống dưới không thú vị.”

Người này hôm nay cười giỡn đặc biệt nhiều, thật đúng là không biết chọn thời điểm, tình huống để giỡn. Mạc Tạp đứng một bên thì thầm.

“Nếu như cậu có thể liếm, có lẽ...”

Thần Cách người này cũng thật là, tại sao phải cùng với Quảng Lý cười giỡn như vậy? Hai người này thật là ngây thơ quá.

Thần Cách tới cửa, cửa phòng 1802 mở ra, An Na ở phía sau cửa, ngồi chồm hổm dưới đất. Thần Cách đứng bên cạnh cô, An Na ngẩng đầu lên, cười cười: “Cách, tớ đau dạ dày.”

Thần Cách không lên tiếng, đưa một cái tay ra, nhẹ nhàng đặt trên đầu An Na. Mà trong này, Mạc Tạp, đầu óc cũng nhanh chóng bị Quảng Lý làm tức giận. Hết lần này tới lần khác vào thời điểm này, Quảng Lý lại làm chuyện như vậy. Mạc Tạp thật muốn cầm cái giá vẽ bằng gỗ kia một lần lại một lần thọt chết hắn.

(@Phong: Cái giá đỡ để vẽ tranh của mấy ông họa sĩ á.)

“Cái tên biến thái chết người này, lại có bạn gái sao?”

“Không có! Cô ấy nói thích tôi vẽ, muốn xem một chút, cho nên tôi dẫn cô ấy tới đây.”

“Cậu có thể đừng quá tùy tiện như vậy được không?” Mạc Tạp kêu la.

Cô gái bị chuỗi chuyện liên tiếp làm cho khó hiểu, cầm túi xách của mình lên, hướng Quảng Lý lễ phép gật đầu một cái: “Cậu bây giờ chắc có chuyện, vậy tôi cũng không quấy rầy cậu.”

“Ừ!”

Chờ sau khi cô gái kia đi, Mạc Tạp không kiềm chế được. Mặc dù đã đáp ứng An Na là mình không được nhúng tay vào, nhưng bây giờ tay cậu đang nhột a. Khi cậu đang tính nói gì đó thì đồng thời lại thấy Quảng Lý ở trước mặt mình cười đồ.

“Cậu đang làm gì vậy?!”

“Cậu nhìn không thấy sao?”

“Cậu sao lại muốn cởi đồ?”

“Bởi vì tôi phải thay đổi quần áo.”

“Cậu không thể thay ở một nơi kín đáo hơn sao? Hơn nữa rèm cửa sổ cũng không kéo ra, cửa cũng không đóng!!!”

“Cho dù ai đó nhìn thấy được, cũng không sờ tới được.”

“Tôi còn ở chỗ này đây!!”

“Tôi đối với cậu không có hứng thú.”

Nước miếng của Mạc Tạp đều phải phun ra ngoài: “Cậu suy luận quỷ quái gì vậy? Có phải sai lầm rồi hay không? Đi vào phòng ngủ thay xong trở ra cho tôi. À, sao cậu thích mặc quần lót bốn góc có in họa tiết bông hoa trên đó như vậy?”

“Trừ tà!”

“Lão tử chỉ nghe qua màu đỏ có thể trừ tà, chứ chưa từng nghe qua bông hoa cũng có thể trừ tà.”

Quảng Lý đối với cơn phát điên của Mạc Tạp cũng không phản ứng nhiều lắm. Cái quần dài của hắn đã cởi xuống được phân nửa, chột vật đi trở về phòng ngủ. Mạc Tạp ôm tay đi qua đi lại trước cửa phòng ngủ: “Cậu thật sự phải nên chú ý tới những chuyện cậu không thèm để ý. Vào thời điểm này cậu nên đi giải thích mới đúng chứ, tại sao phải thay quần áo?”

“Hôm nay là sinh nhật của An Na.”

Mạc Tạp sững sốt, có chút kinh ngạc. Cậu thiếu chút nữa nói cho Quảng Lý chuyện này, cũng không nghĩ đến Quảng Lý lại biết. Cũng khó trách, hai người sống gần nhau nhiều năm như vậy mà.

“Này Quảng Lý, hôm nay là sinh nhật An Na, cậu có ý kiến gì không?”

“Có!”

“Thật sao?” Mạc Tạp cảm thấy may mắn, người này rất cục cựa cũng nghĩ rõ.

Từ trong phòng ngủ tiếp tục truyền ra giọng nói không mặn không nhạt của Quảng Lý: “Đặt một quả bom trong bánh sinh nhật của cô ấy, sau đó chúng tôi cùng chết.”

“Quảng Lý, cậu rốt cuộc muốn tức chết người nào?!” Mạc Tạp lao ra ngoài cửa phòng 1802 muốn tìm Thần Cách thương lượng. Chuyện này cứ để day dưa mãi cũng không phải là biện pháp. Quảng Lý thì có thể từ từ, nhưng An Na là một người phụ nữ, cô có bao nhiêu thời gian để phí sức với Quảng Lý đây? Nếu như sau này Quảng Lý vẫn một mực không có phát hiện ra, An Na không phải là quá đáng thương rồi sao?

Mạc Tạp đứng ở ngoài cửa, đang chuẩn bị đẩy cửa ra thì vô tình thông qua khe cửa cậu nhìn thấy được ở bên trong. Thân thể Mạc Tạp cứng đờ, miệng há ra, trợn to hai mắt. Cậu không dám tin tưởng những gì chính mắt mình thấy. Thần Cách ngồi trên ghế sa lon, An Na đứng trước mặt Thần Cách, nắm cổ áo của Thần Cách, cúi người, hai người càng dựa vào càng gần. Mạc Tạp không dám nhìn nữa, xoay người dựa vào tường, tay nắm quần thật chặt. Thần Cách và An Na lúc nào cũng có trông một tình cảm đặc biệt, là mình và Quảng Lý không cách nào vượt qua đi vào đó. Mà bây giờ An Na đối với Quảng Lý tâm tro ý lạnh, hết lần này tới lần khác Thần Cách an ủi cô. Hai người, cô nam quả nữ ở chung trong một căn phòng, khó tránh khỏi sẽ phát sinh chuyện “lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy”. Không, phải ngăn cản bọn họ. Đang lúc Mạc Tạp đau lòng, ề ề nghĩ như vậy, bên trong truyền tới một tiếng vang thật lớn. Mạc Tạp cuống quýt đẩy cửa đi vào. Cậu thấy Thần Cách vẫn còn ngồi trên ghế sa lon, tư thế không thay đổi. Gương mặt đó vẫn lạnh lùng như thường lệ. Mà An Na đã té ngã xuống, ngồi trong góc tường. Cô cố hết sức, dùng một tay chống đỡ vào tường để đứng lên, vuốt hông của mình.

Bây giờ là sao? Khi hai người họ hôn, chẳng lẽ xảy ra phản ứng hóa học, khiến một trong hai người bay lên?

“Các cậu đang làm gì thế?!”

“Làm gì là làm gì?” An Na không giải thích được nhìn Mạc Táp: “Tôi muốn thử một chút, qua nhiều năm như vậy tôi có thể đánh nhau với Thần Cách hay không. Vốn là muốn cho cậu ấy té rơi xuống đất, không nghĩ tới cậu ấy lại đá một cước vào bụng của tôi, đập tôi văng ra.” An Na đi tới trước mặt Mạc Táp, nắm cổ áo của Mạc Táp lên, đến gần. Chỉ trong một cái chớp mắt, Mạc Táp liền bị té, nằm trên đất, đau đớn gọi cha gọi mẹ. An Na cau mày: “Rõ ràng cũng rất hữu dụng!”

Mặt của Mạc Táp một bên đỏ, một bên trắng. Đúng vậy, cậu là một tên ngu xuẩn, cho rằng hai người bọn họ hôn nhau. Cậu chặt vật từ dưới đất bò dậy, chỉ Thần Cách quát: “Này, cậu có thể không dùng phương thức bình thường để an ủi An Na, nhưng cậu cũng không nên thẳng tay đánh cô ấy như vậy! Bây giờ cô ấy cần tình thương!!”

Thần Cách mặt vô hại: “Tôi đang xem ti vi, An Na đột nhiên xông lại đánh lén, tôi chẳng qua phản xạ tự nhiên mà thôi.”

Mạc Táp cứ như vậy mà tự hỏi, chẳng lẽ quan tâm những chuyện này chỉ có một mình mình sao? Đột nhiên Mạc Táp giống như nghĩ ra chuyện gì đó, gấp rút, nhảy cẫng lên nói cho hai người nghe: “Hay là làm cho Quảng Lý hiểu lầm hai người các cậu đang yêu nhau, kích thích hần một chút. Như vậy nói không chừng hần sẽ hoàn toàn nhận ra tình cảm của mình.”

“Nào cậu tàn à?” Một câu nói này, An Na và Thần Cách cơ hồ là đồng thời nói ra khỏi miệng.

“Các cậu là có ý gì?!” Mạc Táp không phục: “Lão tử cũng đã đè nén ghen tuông trong lòng mình xuống rồi, đem Thần Cách cho cô mượn dùng một chút. Ai có thể có đối xử tốt như vậy ngoài tôi chứ? Thật là không biết điều!” Mạc Táp nói ra những lời cảm động như vậy, cộng thêm một chút trách móc, cuối cùng cũng uống phí. Hai người kia căn bản không có nghe. An Na chuyển kênh: “Gần đây chương trình trên ti vi tựa hồ rất nhàm chán.”

“Hai người các cậu hãy nghe tôi nói!”

Mắt thấy hai người này hoàn toàn không thấy sự tồn tại của mình. Cái gì đây? Kế hoạch này của lão tử đơn giản chính là vô cùng hoàn hảo. Cậu lại chạy về phòng 1802, Quảng Lý kia chậm như rùa, vẫn còn đang thay quần áo. Cậu ở bên ngoài nuốt nước miếng một cái, sau đó hít đất mấy cái. Giọng nói của cậu tang thương: “Quảng Lý!”

“Người nào chết?”

“Không nên nói giỡn! Cậu biết vừa rồi tôi đã thấy cái gì không? Bọn, bọn họ, Thần Cách và An Na bọn họ đang hôn nhau. Cậu nói tôi phải làm sao? An Na là ân nhân của tôi, Thần Cách là người đàn ông của tôi, đây là hình ảnh tôi không muốn thấy nhất. Trước khi biết cậu, chắc tình cảm của bọn họ cũng rất tốt. Có phải là bọn họ đã sớm yêu nhau mà cậu không phát hiện hay không? Thần Cách đối với tất cả nữ sinh đều không để ý tới, nhưng lại đối xử với An Na rất đặc biệt. Có phải lúc Thần Cách thấy An Na buồn bã, cậu ấy mới hiểu được vị trí của An Na trong lòng mình phải không? An Na mới chính là người cậu ấy thật sự yêu sao? Hajz, tôi phải làm sao đây? Bọn họ ở gần nhau nhiều năm như vậy... Cậu biết không, lần trước An Na tới tìm tôi, cô ấy chính miệng nói cho tôi biết. Cô ấy nói hạnh phúc của Thần Cách cũng chính là hạnh phúc của mình. Cô ấy thương Thần Cách.” Lời này, An Na quả thật đã từng nói với Mạc Táp. Nhưng mà, An Na cũng nói rất nhiều, dĩ nhiên Quảng Lý cũng không cần phải biết.

Bên trong không nói gì. Thật lâu thật lâu, hơn mười phút trôi qua. Giọng nói nhàn nhạt của Quảng Lý lần nữa truyền tới, tựa hồ không có tình cảm gì: “Cô ấy nói như vậy sao?”

“Lừa cậu? Nếu như vậy thì tôi là cháu trai của cậu.”

“Như vậy à? Thì ra là An Na thích Thần Cách. Tôi còn tưởng rằng cô ấy bởi vì bộ ngực của mình quá nhỏ mà trở nên tự ti, không dám có bạn trai.”

Cửa mở ra, Quảng Lý đi ra, trên gương mặt tẻ liệt một chút phản ứng cũng không có. Có làm hay không? Kế hoạch của mình, chẳng lẽ đều vô ích?

“Trong lòng cậu có cảm thấy cái gì hay không?” Mạc Táp thử dò xét.

“Cảm thấy cái gì?”

Bó tay, hỏi cũng như không hỏi. Người đàn ông này đã hết thuốc chữa rồi. Mạc Táp tức giận bỏ lại Quảng Lý, đi về, vừa vào cửa liền nói với An Na: “Tiểu thư An Na, tôi thật xin lỗi cô. Đừng để ý tới tên khốn kiếp Quảng Lý đó nữa. Tôi sẽ dùng hết sức lực cố gắng giới thiệu cho cô những người đàn ông khác tốt hơn.”

Quảng Lý cũng đi vào, Mạc Táp quay đầu tròn trắng mắt nhìn Quảng Lý. Người đàn ông này, đoán chừng cái JJ bị tháo ra cũng sẽ không nháy mắt một cái mắt. Nhưng mà, hình như có cái gì đó không bình thường. Mạc Táp quan sát trên dưới Quảng Lý một cái. Có cái gì đó rất lạ, rất rất lạ. Lúc này, trong lòng Mạc Táp kinh ngạc. Mới vừa rồi không phải là không có phản ứng gì sao? Tên Quảng Lý này, hôm nay lại thay đổi, mang đôi giày thay vì mang dép như bình thường.

Quảng Lý nhìn Thần Cách và An Na ngồi ở trên ghế sa lon, đi tới, đứng che khuất ti vi, hướng về phía Thần Cách cong lưng 90 độ: “Thần Cách, tớ biết cậu rất tốt, thích hợp với tất cả phụ nữ. Nhưng mà, tựa hồ tớ muốn thử một chút. Thần Cách, mời cậu đánh với tớ một trận. Vô luận như thế nào cũng không thể nhường An Na cho cậu!”

76. Chương 76: Quảng Lý Và An Na (chương Bg Cuối Cùng)

Chương 76: Quảng Lý và An Na (Chương BG cuối cùng)

Đôi mắt của Thần Cách nhìn Quảng Lý giống như đang nhìn người điên: “Rốt cuộc cậu đang nói cái gì vậy?”

“Không phải là An Na thích cậu sao?” Quảng Lý ngẩng đầu lên.

Ánh mắt Thần Cách dời đến trên người Mạc Táp. Nhìn sắc này của Thần Cách, khuôn mặt Mạc Táp tươi cười hi ha.

“Tại sao?”

“Cái gì tại sao?”

“Tại sao không thể nhường An Na cho tôi?”

Quảng Lý sờ cảm một cái: “Chuyện này, chuyện này tớ cũng chưa có nghĩ tới.”

An Na ở một bên, vốn là có chút nói không ra lời. Nghe được Quảng Lý nói như vậy, cô có chút kích động. Cô ngồi, đầu ngang hông của Quảng Lý. An Na kéo đầu của hắn xuống đất: “Nếu không muốn chết, thì đừng nói chuyện hoang đường không có ý nghĩa này. Nếu không, bà đây còn tưởng rằng...” Nửa đoạn thoại sau, An Na không nói ra miệng.

“Cô cho rằng cái gì?”

“Tưởng rằng cậu vừa mới ăn J8 xong!” An Na nghiêng răng nói .

(@Phong: J8 là bộ phận sinh dục của nam giới.)

Quảng Lý dính xuống đất, mặt bị đè ép có chút biến hình: “Vật kia ăn rồi, không có dinh dưỡng gì!”

“Quảng Lý!”

An Na còn thiếu mỗi việc là không có nắm tóc của Quảng Lý lên. Ngay cả Mạc Táp vừa nhìn thấy cũng không ngừng lắc đầu. Trước kia cậu cảm thấy Quảng Lý thật đáng thương khi bị An Na để mắt tới. Bây giờ, Mạc Táp mới hiểu được, Quảng Lý người này rõ ràng chính là thiếu nợ An Na.

“Không tại sao hết! Dù sao chính là không thể nhường cô cho người khác. Thần Cách cũng không được.”

“Đừng nói những lời ngu ngốc một cách tự tin như vậy! Cái gì mà không tại sao hết? Tôi muốn biết tại sao. Nếu như cậu không nhường tôi cho người khác, vậy cậu muốn tôi phải thế nào?”

Một cô gái, cũng đã mạnh dạn đi vào vấn đề chính.

Quảng Lý bị lật lại, An Na níu lấy cổ áo của hắn, kéo phần thân trên của hắn lên một chút.

“Cô muốn biết tôi cũng không có biện pháp. Chuyện này tôi còn không biết nữa, sao nói cho cô nghe được?”

An Na không thể nhịn được nữa, một cước đánh tới chỗ hiểm trong quần Quảng Lý. Ánh mắt Mạc Tạp cũng phải trừng lòi ra ngoài. Không phải đâu, phía dưới của Quảng Lý làm bằng kim loại sao? Bị đánh như vậy cũng không phản ứng?!

Quảng Lý chăm chú nhìn An Na: “Không đánh trúng!”

Bây giờ ngay cả Mạc Tạp cũng muốn đánh Quảng Lý lần nữa, kiểm tra lại chỗ đó của hắn một chút. An Na đứng lên từ trên người Quảng Lý. Dáng vẻ của Thần Cách giống như không nhịn được nữa: “Ồn ào chết, này, bên cạnh, tới đây!”

Mạc Tạp bên cạnh đi tới, bị Thần Cách đẩy ngồi xuống.

“Nói một vài câu cho tôi nghe đi!”

“Nói gì?”

“Nói những câu ghê tởm!”

Mạc Tạp suy nghĩ một chút: “Wow~, hôm nay cậu thật là đẹp trai!”

“Lão tử kêu cậu nói câu ghê tởm, chứ không phải những câu dối trá.”

Mạc Tạp suy nghĩ một chút, giả vờ có chút ngượng ngùng, lấy ngón tay chọt chọt Thần Cách: “Ai nha, chết rồi. Hôm nay cậu bị kích thích sao? Tự nhiên kêu tôi nói ra câu như thế. Một chút tôi cũng không có chuẩn bị, rất xin lỗi.”

“Kêu cậu nói câu ghê tởm, chứ không phải kêu cậu làm động tác bệnh hoạn này.”

“Tôi thích cậu, tôi thích cậu, tôi thích cậu, tôi thích cậu, tôi thích cậu. Cái tên vô tình như cậu, lão tử muốn dùng câu này nói ra hàng vạn lần để giết chết cậu. Tôi thích cậu, tôi thích cậu, tôi thích cậu.” Lời của Mạc Tạp vang dội khắp phòng. Quảng Lý không hiểu nhìn Mạc Tạp và Thần Cách, sau đó lại nhìn An Na một chút. Chẳng lẽ khi này Mạc Tạp lừa gạt mình sao? Nhưng mà...

Thích, thích, thích, cái từ ngữ này chui vào đầu óc của hắn. Hắn đột nhiên chột hiểu ra, chống tay xuống đất, từ dưới đất đứng lên: “Thì ra là như vậy, mình thích An Na sao?” Quảng Lý mặt vô biểu cảm, tự lẩm bẩm. Những lời này quất mạnh vào lòng của An Na, thái độ của Quảng Lý càng quất vào lòng cô mạnh hơn. An Na siết chặt tay, muốn cho Quảng Lý một cú đấm: “Không nên nói câu này tùy tiện như vậy!”

Lần này Quảng Lý không có tránh né, mà là đánh trả. Hắn bắt tay của An Na đang đưa ra muốn đấm mình lại, ngoe đầu, nói như không có chuyện gì xảy ra: “An Na, tôi thích cô, cô cảm thấy tôi thế nào?”

Thế giới của người điên quả nhiên không giống với người bình thường. Chẳng lẽ trong từ điển của tên ngu ngốc này không có hai từ xấu hổ sao? Mạc Tạp nghĩ như vậy, có phải là hơi quá trốn rồi không?

Mặt của An Na từ từ chuyển sang màu đỏ nhạt. Long mi thật dài của cô nhẹ nhàng nhúc nhích, trong con ngươi màu đen hơi khuếch trương có chứa Quảng Lý. Những lời này cô chờ đã bao nhiêu năm, lúc nghe được, cảm giác rất hỗn loạn. Quảng Lý cũng cảm thấy tay của An Na có chút khẽ run, hắn nắm chặt tay của An Na: “Nếu như tôi có những điểm gì mà cô không thích, tôi sẽ thay đổi!”

“Vậy, không cho phép cả ngày lẫn đêm buồn bực ở trong nhà.”

“Có thể!”

“Vậy, không cho phép suy nghĩ lung tung, không được muốn chết nữa!”

“Có thể!”

“Không cho phép nhìn những cô gái khác.”

“Có thể!”

“Đàn ông cũng không được.”

“Chuyện này cô yên tâm. Bây giờ hình dạng của Mạc Táp thế nào tôi cũng không biết, nếu như không phải là mỗi lần gặp nhau ở bên ngoài cậu ta chào tôi trước, tôi cũng không biết cậu ta là ai.”

Mạc Táp cầm cái điều khiển ti vi chọi vào đầu của Quảng Lý.

“Không cho phép mang dép vào nhà!”

Lần này Quảng Lý do dự, An Na cười: “Cậu thật ngu ngốc, tôi đang đùa với cậu. Cậu là Quảng Lý. Đáng vẻ như thế mới đúng là Quảng Lý. Cái gì cũng không cần thay đổi.”

“Sao?” Cô gái này rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì? Một hồi thì tức giận, một hồi thì cười. Đối với chuyện tình cảm này, Quảng Lý có hơi bối rối, có rất nhiều chuyện cũng không hiểu.

Mạc Táp ngồi ở một bên bất bình nói: “Sao cậu có thể qua loa như vậy? Những năm qua An Na chịu bao nhiêu ủy khuất, cậu tùy tiện nói mấy câu như thế là được sao? Ít nhất cũng phải theo đuổi khoảng ba năm rồi hãy tỏ tình!”

“Này, có muốn sống chung không?” Quảng Lý không nhìn Mạc Táp, hỏi An Na.

“Muốn!” An Na trả lời rất đơn giản.

“Này An Na, cô có thể suy nghĩ kĩ một chút hay không?” Mạc Táp cảm thấy An Na quá dễ dãi. Nhưng mà, chính cậu hình như cũng không có tư cách nói người khác.

Có lẽ ngoài Mạc Táp ra, An Na sẽ bị người khác nghĩ rằng cô quá dễ dãi, nhưng mà An Na căn bản là vô lực, không thể cự tuyệt những lời này của Quảng Lý. Quảng Lý đột nhiên tỉnh ngộ, nhận ra tình cảm của mình. Cô cũng không muốn lãng phí nhiều thời gian hơn nữa, muốn sống chung với Quảng Lý, muốn quan hệ giữa hai người rõ ràng hơn.

“Xong chuyện rồi phải không? Vậy nhanh chóng rút ra ngoài, đừng cản trở tôi xem ti vi.” Thần Cách không nhìn được phát phát tay.

An Na quay đầu, nhìn Thần Cách cười cười. Đây là lần đầu tiên Mạc Táp thấy An Na cười đẹp như thế. An Na đứng trong ánh sáng của tình yêu mà trở nên rạng rỡ hơn. An Na tiến lên: “Thần Cách, thích cậu nhất, cảm ơn!” An Na cúi người xuống, hôn lên trên mặt của Thần Cách một cái sâu hoắm.

Mạc Táp phát điên: “An Na!!! Chớ được voi đòi tiên!! Hơn nữa tại sao lại cảm ơn cậu ấy? Cậu ấy rõ ràng chỉ ngồi ở một chỗ, đâu có nhúng tay vào chuyện này!”

Quảng Lý vừa kéo An Na ra ngoài, vừa chỉ trích: “Nghe tôi nói, cô đừng tùy tiện hôn người đàn ông khác.”

“Cậu ấy không phải là người đàn ông khác, mà là Thần Cách.”

“Vậy tôi là cái gì?”

“Cậu là người đàn ông của tôi!”

“Ừm, vậy tiếp theo chúng ta làm gì? Tôi muốn biết lúc trên giường cô sẽ có biểu cảm gì!”

Mạc Táp ở trong phòng cũng có thể nghe được cuộc trò chuyện biến thái ở bên ngoài.

“Này Thần Cách, cậu cũng học hỏi người ta một chút xíu đi. Thỉnh thoảng cậu cũng nên hỏi tôi một chút. Hỏi tôi câu ‘con người tôi có điểm nào cậu không thích, cậu cứ nói, tôi sẽ thay đổi’, giống như An Na hỏi Quảng Lý vậy. Tôi sẽ trả lời cậu.”

“Tôi nghĩ người nên thay đổi chính là cậu đó!”

“Cậu nói vậy là có ý gì? Chính là chê tôi có quá nhiều khuyết điểm sao?”

“Không phải vậy, tôi chỉ chê cậu không có ưu điểm thôi!”

“Thần Cách!” Mạc Táp nhào tới trên lưng của Thần Cách, đang chuẩn bị đưa tay siết cổ của Thần Cách, siết chết Thần Cách. Không ngờ Thần Cách lại giựt cù trở về phía sau, Mạc Táp ôm bụng té xuống ghế salon. Cậu đau đớn, nhe răng há miệng: “Không thể tin được nữa. Cậu thực sự đánh tôi.”

“Phản xạ tự nhiên thôi!”

77. Chương 77: Một Năm Rồi Lại Một Năm

Chương 77: Một năm rồi lại một năm

Kể từ sau ngày hôm đó, thái độ của Cung Dung là không phản đối, nhưng cũng không xác minh là đồng ý. Như vậy cũng đủ khiến Mạc Tạp mãn nguyện rồi.

Không khí rét lạnh xuyên thấu qua khe hở của cửa sổ thủy tinh màu đậm chui vào bên trong. Gió càn quét thể giới bên ngoài, phát ra âm thanh rì rào. Mây đen dày đặc trên bầu trời, bao phủ toàn bộ thành phố. Mưa ồn ào, ồn ào rơi xuống, rớt trúng lá cây làm nó lay động. Tiếng sấm không ngừng thét trên cao. Lúc này trong công ty trống rỗng chỉ còn dư lại một mình Mạc Tạp. Nhưng mà hôm nay thật đúng là kỳ quái, trời còn sớm mà nhân viên của công ty đã về hết, không thấy bóng dáng của ai hết dù chỉ là một người. Nhưng cậu cũng không nghĩ nhiều, ngay cả thời tiết hồng bét như vậy cậu cũng không có thời gian bận tâm nữa là. Một đồng lớn tài liệu dây cộm, nặng nề trước mặt làm cho cậu bể đầu sút trán. Gần đây lúc nào cậu cũng bận rộn với chuyện do luật sư Long giao phó, cho nên không có rỗi rảnh mà để ý tới chuyện bên ngoài.

“Này!”

Sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói, làm Mạc Tạp sợ hết hồn, quay đầu, trừng Thần Cách: “Muốn hù chết tôi à? Sao cậu lại tới đây? Cũng không nói một tiếng!”

“Thái độ này của cậu là sao? Còn chưa làm xong sao?”

Mạc Tạp gật đầu: “Thật là phiền phức mà, còn có rất nhiều chuyện chưa có làm xong. Tôi nghĩ hôm nay chắc không thể hoàn thành rồi.”

“Phải không?” Thần Cách miễn cưỡng tựa vào trên bàn làm việc của Mạc Tạp: “Hiếm lắm tâm tình tôi mới tốt như hôm nay, muốn dẫn cậu đi ra ngoài chơi.”

“Chú ý cách dùng từ một chút!!” Mạc Tạp lấy tay cầm bút trở Thần Cách: “Hơn nữa, thời tiết như thế thì có thể đi đâu được chứ? Bên ngoài mưa lớn như vậy, đi bơi lội sao?”

Thần Cách ném hai tấm giấy nhỏ tới trên bàn của Mạc Tạp. Thông tin trong tờ giấy trắng được in rất rõ ràng. Mạc Tạp nhanh chóng cầm lên, liếc mắt nhìn, có chút không dám tin tưởng. Cậu lấy ra điện thoại trong túi quần ra, mở lên xem lịch, đã là ngày 24.

Trên mặt của cậu ánh ra nụ cười nhàn nhạt: “Cậu vẫn còn nhớ.” Cậu nói đầu tiên nói rất bình tĩnh. Rất nhanh, bình tĩnh bị kích động, cảm động bao trùm, cậu từ chỗ ngồi đứng tung lên, ôm cổ của Thần Cách, áp mặt vào mảnh áo tràn đầy vị ngọt của Thần Cách, ma sát qua lại: “Không ngờ cậu vẫn còn nhớ rõ.”

“Làm phiền cậu tự trọng một chút. Muốn không nhớ rõ cũng không có biện pháp. Cậu cài đặt ghi chú trong điện thoại di động, tới ngày nó thông báo, nghe ồn ào chết.”

“Đáng đời cậu!”

Mạc Tạp nắm thật chặt thứ đang cầm trong tay. Hai tấm vé tham gia lễ hội giáng sinh mới tinh bị bóp nhăn nhó. Cậu nhớ lại tất cả những chuyện của năm ngoái.

Trên đường trở về, Mạc Tạp thấy Thần Cách để điện thoại ở cửa chắn gió, liền vội vàng cầm lấy: “Tôi phải thêm ghi chú vào điện thoại của cậu, tránh để cậu sang năm đem chuyện này quên mất.” Mạc Tạp nghiêm túc cầm điện thoại của Thần Cách: “Thiết lập mười đồng hồ báo thức, tôi cũng không tin nhắc nhở không giết chết cậu.”

“Cậu còn là trẻ con sao?”

Mạc Tạp không lên tiếng, cậu len lén nhìn Thần Cách một cái, sau đó liếc mạng lưu số điện thoại của mình vào điện thoại của hắn. Thấy điện thoại di động của mình có số gọi đến, Mạc Tạp không nhịn được có chút

kích động nhỏ, không cho tôi số điện thoại di động, tôi cuối cùng cũng có biện pháp có được, quấy rầy cậu cho chết luôn.

“Này, Thần Cách.”

“Gi?”

“Sang năm còn phải cùng nhau trải qua lễ Giáng sinh, đúng không?”

“Cậu còn phải nhắc nhở tôi bao nhiêu lần?”

“Tôi đây không phải sợ cậu quên sao? Nếu như khi đó cậu có bạn gái thì làm sao bây giờ?”

“Được được được! Bất kể sang năm có như thế nào, tôi cũng cùng cậu trải qua, được chưa?”

“Được!” Mạc Táp nhẹ nhàng cười.

“Hài lòng?”

“Hài lòng!”

(@Phong: Đọc lại chương 15)

“Bây giờ đi luôn sao?”

“Không phải cậu nói hôm nay cũng không thể đi sao? Vậy tôi cũng có thể nghỉ ngơi, gặp lại sau.”

Thần Cách đi ra ngoài, Mạc Táp hốt hoảng đem tài liệu trên bàn nhét lung tung vào trong ngăn tủ, đuổi theo sau Thần Cách: “Ai nói tôi không đi chứ! Đừng hòng thoát khỏi tôi. Tôi nhớ năm ngoái tôi có nguyên rửa, nếu như cậu không dẫn tôi đi đến chỗ đó, cả đời này cậu sẽ không có được vợ.”

Thần Cách liếc Mạc Táp một cái: “Bây giờ có đi hay không cũng không sao. Chẳng phải lời nguyên rửa này đã sớm thành sự thật rồi sao?”

“Cậu nói như vậy cũng đúng. Dĩ nhiên, cậu cũng không cần cảm thấy ủy khuất, lời nguyên rửa này cũng giúp cho tôi tiến tới với cậu.”

“Cũng vì như vậy, cho nên mới gọi là nguyên rửa.”

“Thần Cách!” Mạc Táp đi theo phía sau không hài lòng, rõ ràng mình cãi lộn cũng được lắm, gặp phải Thần Cách liền bại trận.

Hạt mưa lớn bằng hạt đậu dồn dập vỗ vào cửa sổ xe. Hai cây gạt nước ở trước xe không ngừng qua lại, phát ra tiếng vang ồn ào.

“Không ngờ mới đây mà đã một năm trôi qua, tựa như mới quen biết cậu vào hôm qua. Đơn giản chính là chuyện tình trong một cái chớp mắt.” Mạc Táp có chút khoái cảm, có lúc cảm thấy thời gian trôi qua với tốc độ nhanh như thế thật kinh người. Bất tri bất giác mình không còn là một đứa trẻ nữa; bất tri bất giác mình rời khỏi ghế nhà trường ra ngoài xã hội; bất tri bất giác mình vẫn ở bên cạnh Thần Cách như thế, bất tri bất giác mình đã sớm không thể vứt bỏ tình yêu này.

Thời gian cũng bất giác thay đổi tất cả mọi người. Bất kể là thay đổi theo chiều hướng tốt hay xấu, con người vẫn là không thể cản lại được.

Có những thứ luôn phải thay đổi, không thể giữ lại hình dạng ban đầu.

“Chớp mắt một cái nữa, chúng ta liền già. Cậu nói chuyện này có thể xảy ra hay không đây?”

“Chỉ có thể nói tốc độ chớp mắt của cậu quá chậm.”

“.....”

Khi đã đến nơi, mưa dần dần trở nên nhỏ lại, sắc trời mờ tối. Đêm lễ Giáng sinh một năm tổ chức một lần mới vừa bắt đầu. Thời tiết xấu như thế cũng không làm ảnh hưởng tới số lượng người tham gia. Mạc Táp đặt hai tay trên đỉnh đầu, ngần ưà đừng rơi vào mắt. Khắp nơi đều là đầu người nhón nháo, tiếng người nói chuyện ồn ào. Ánh đèn chiếu sáng khắp nơi. Cửa lớn được trang trí rất công phu, giống như cánh cổng

bước về thế giới huyền diệu. Hai bên cửa là những cây thông giáng sinh cao thấp khác nhau, sắp xếp theo hàng rất chỉnh tề, xung quanh cây thông còn có đèn chớp 10 màu. Đứng gần cây thông giáng sinh là bốn, năm ông già nô en đang cười khanh khách xết vé, trong tay còn cầm những món quà nhỏ để tặng cho khách.

Mạc Táp há miệng, quay đầu lại chỉ thấy Thần Cách thờ ơ với khung cảnh tuyệt vời như thế. Cậu khó có thể diễn tả nội tâm kích động trong giờ phút này. Mạc Táp và Thần Cách rất trái ngược với nhau. Thần Cách lạnh lùng che giấu, người này, trong lòng rốt cuộc tới đến cỡ nào đây? Thế giới sáng ngời như vậy cũng không chiếu sáng được hắn. Mạc Táp lộ vẻ tức giận, gấp gáp kéo Thần Cách chạy vào bên trong.

Tiếng nhạc sôi động, rót một chút thành phần vui vẻ vào tâm trạng của mọi người. Toàn bộ thế giới bên trong tựa hồ bị ông già nô en chiếm đoạt. Trò chơi cưỡi xe ngựa, các mặt hàng, đồ ăn được bày bán. Trên mặt của các đôi tình nhân, học sinh, vợ chồng, người thân cũng tràn đầy hạnh phúc trong ngày lễ. Còn có một số người mua một cái nón nôel màu đỏ đội trên đầu, trên mũi cũng có cái hột màu đỏ trông giống như chú hề. Trong không gian như thế này, Mạc Táp không thể nào thờ ơ được, cậu lắc lư thân thể chỗ này, múa múa tay chân ở chỗ kia.

Trong tay cậu cầm một que ghim bằng trúc. Que ghim bằng trúc này ghim nhiều viên tròn màu đen lại, tạo thành một hàng. Viên tròn này nằm trong cái miệng nhỏ nhắn của Mạc Táp, cậu vừa ăn vừa nói với Thần Cách: “Cậu nếm thử cái này một chút đi. Ăn thật ngon, cho tới bây giờ tôi chưa từng ăn. Bên kia còn có nhiều món hấp dẫn như vậy. Đến tại cậu, nếu sớm biết cậu sẽ dẫn tôi tới nơi này, lão tử sẽ nhin đối mười ngày nửa tháng.”

Thần Cách không muốn để ý tới Mạc Táp, chẳng qua là đưa tay ra, cầm cái nón của cái áo khoác của Mạc Táp trùm lên đầu bị ướt do mưa của cậu lại, sau đó trả tiền cho người bán hàng. Món này còn chưa ăn xong, Mạc Táp lại chạy đến một gian hàng khác. Cậu mua những vật nhỏ có chút kỳ kỳ quái quái, treo đầy khắp người. Không ít lần bị Thần Cách nhạo báng, nhưng mà cậu cũng không thèm để ý, dù sao cũng không phải tiền của mình, đối với cậu mà nói tốn bao nhiêu tiền cũng không đau không nhột.

Lúc này, một đám người bao quanh một nơi trước mặt, nơi này có vẻ vô cùng náo nhiệt. Mạc Táp tò mò kéo Thần Cách chen vào đám người, nhón chân lên, nhìn lên khán đài. Đám người xung quanh chật chội, giống như nước chảy không lọt. Mạc Táp bị chen lấn đến mức có chút không thể động đậy được. Ngay cả dưới chân, một mảnh đất trống cũng không có. Tất cả mọi người tò mò nhìn chăm chăm lên phía trên.

Trên khán đài, một người đàn ông trung niên ăn mặc khả ái, tóc chải dựng lên trời, cầm micro nói: “Hoan nghênh các bạn đã đến đây trong buổi tối ngày hôm nay. Vì hôm nay là lễ Giáng sinh, ban tổ chức có tổ chức trò chơi may mắn. Phần thưởng năm nay vô cùng phong phú. Trên màn hình này sẽ ngẫu nhiên hiện ra một dãy số. Nếu như dãy số này trùng với dãy số trên tấm vé vào cổng của các bạn, vậy thì các bạn là người may mắn nhận được giải thưởng. Mọi người đừng nên kích động, năm nay có 10 giải an ủi, mỗi giải 500 nguyên tiền mặt; giải ba là một bộ mỹ phẩm và hai bộ quần áo của những thương hiệu nổi tiếng; giải nhì là một cặp nhẫn kim cương; giải nhất chính là thứ mọi người sẽ thay ngay sau đây.” Người chủ trì kéo tấm màn màu xám tro ra, một chiếc xe thương hiệu mới xuất hiện trước mắt mọi người. Phía dưới khán đài lập tức trở nên ồn ào, người người đều háo hức muốn bắt đầu trò chơi.

Trò chơi may mắn bắt đầu. Mạc Táp muốn bỏ đi, nhưng mà không có biện pháp nào để đi. Xung quanh bị nhiều người bao phủ như vậy, không tiện đi. Trên màn hình xuất hiện một dãy số, người chủ trì kêu hơn một phút đồng hồ cũng không có ai lên nhận. Vượt quá thời gian cho phép, giải thưởng này bị hủy. Rất nhiều người cảm thấy đáng tiếc, tiếp tục nhìn lên khán đài, mong mình sẽ là người trúng thưởng tiếp theo.

Mạc Táp lặng lẽ nói với Thần Cách: “Thật ra thì, vừa rồi chính là tôi trúng thưởng.”

Thần Cách nghiêng đầu, cũng không có kinh ngạc bao nhiêu: “Vậy sao cậu không lên nhận thưởng?”

Mạc Táp cau mày một cái, cúi đầu nghĩ: “Tôi thấy, ai cũng tham lam, muốn có xe, muốn có nhà, muốn có kim cương, muốn tiền, muốn tuổi thanh xuân kéo dài mãi.”

“Cậu cho rằng mình là thánh nhân sao? Cậu không muốn mấy thứ đó?”

“Đương nhiên là muốn, nhưng mà, nếu như không có cậu, thì tất cả những thứ mà người khác hâm mộ đối với tôi đều không có giá trị. Ông trời rất công bằng, ỉn một thứ gì đó, đồng thời cũng sẽ cướp đi của mình

một thứ khác. Mặc dù suy nghĩ này của tôi có chút ngu xuẩn, nhưng mà tôi không muốn nhận thêm bất kỳ quà tặng nào nữa, vì tớ sợ người khác sẽ cướp cậu đi.”

“Suy nghĩ của cậu thật đúng là ngu xuẩn.”

Mạc Táp đảo cặp mắt tròn trắng. Mạc Táp bị đám người xung quanh đẩy về phía trước, có chút thất ổn, may mắn được Thần Cách kéo lại.

“Cậu cẩn thận một chút cho tôi!”

“Tôi không cần cẩn thận, nếu không tôi sẽ không có cơ hội được cậu lo lắng, đúng không?” Mạc Táp cười nheo mắt lại. Ánh đèn Giáng sinh chiếu vào trên người của hai người. Bọn họ đứng trong đám người, nắm tay nhau. Tình yêu của họ, tuy không làm cho người ta hâm mộ, nhưng nó lại có màu sắc sáng lạng nhất.

Một năm rồi lại một năm, trong thế giới nào đó, Mạc Táp và Thần Cách vẫn đang ngày từng ngày sống cuộc sống của riêng họ, rất an tĩnh, rất an tĩnh.

78. Chương 78:

Chương 78: Thế giới có chút ngọt

Mạc Táp đột nhiên thức dậy sau giấc mơ. Từ trên giường cậu ngồi dậy, mái tóc rối bù, nhìn quanh bốn phía. Sau đó cậu quỳ gối trên giường, bò bò, vừa luống cuống tay chân lục lọi, vừa lẩm bẩm: “Điện thoại di động đâu rồi? Máy giờ rồi? Điện thoại di động của mình đi lạc ở chỗ nào rồi?”

Bên này Mạc Táp không thấy bóng dáng của điện thoại di động đâu, cậu lại đưa tay ra mò mò dưới mông của Thần Cách, ý muốn nâng mông của Thần Cách lên, xem thử điện thoại di động có bị hấn nằm đè lên không. Ai ngờ sáng sớm như thế, đáp lại hành động thô lỗ là đối xử thô lỗ hơn. Cậu bị Thần Cách đá một cước, ngã trên giường. Mạc Táp rất nhanh lật người lại, đứng lên: “Cậu có thấy điện thoại di động của tôi ở đâu không? Bây giờ mấy giờ rồi?”

“Ồn ào chết đi được. Tôi ném trong tủ treo quần áo đó.” Lời của Thần Cách không có cảm giác tội lỗi chút nào.

“Cái gì?!!! Đồng hồ báo thức sao không reo lên vậy? Xong rồi, xong rồi, đi làm trễ rồi, bị trừ tiền lương rồi. Xong rồi, có lầm hay không? Sao cậu không gọi tôi dậy? Điều là do cậu làm hại.” Mạc Táp đứng lên, cậu không có nhiều thời gian để lý luận với Thần Cách. Cậu cố ý giẫm chân lên trên người của Thần Cách mà đi, sau đó nhảy xuống giường mở tủ treo quần áo ra, lấy điện thoại di động ra. Cậu vừa mới nhìn thời gian hiển thị trên điện thoại di động, mặt liền tức tối, miệng mắng to: “Cái gì? Hơn mười giờ!” Ngay cả nước bọt cũng phun ra ngoài.

Mạc Táp nhào tới trên người của Thần Cách. Hấn đang đang đắp chăn. Cậu vừa cào cấu, vừa cắn: “Đều là lỗi của cậu. Tôi xong đời rồi. Cho tới bây giờ, tôi chưa một lần đi làm trễ. Bằng thành tích hoàn hảo của tôi bị một người đàn ông có mùi như cậu phá hủy rồi. Tôi hận cậu.”

Thần Cách không nhịn được ngồi dậy: “Ồn ào chết!” Sau đó căn bản không có để ý tới Mạc Táp, rời giường bắt đầu tắm rửa. Toàn bộ buổi sáng Mạc Táp đều giống như con nít giận dỗi. Lúc Thần Cách đánh răng, cậu liền vọt tới bên cạnh hấn cướp bàn chải và kem đánh răng, không cho Thần Cách dùng; lúc Thần Cách rửa mặt, cậu liền xông tới cướp khăn lau của hấn; thậm chí lúc Thần Cách ăn điểm tâm, cậu cũng cướp ly sữa tươi của Thần Cách, uống một hơi cạn hơn phân nửa. Cậu lấy mu bàn tay lau miệng: “Để xem lần sau cậu còn dám chọc tôi nữa không.”

Thần Cách từ đầu đến cuối đều không có đáp lại quá một câu, giống như xem Mạc Táp không có tồn tại.

Mạc Táp nhét điện thoại vào trong cặp, vừa hận hận nhìn Thần Cách một cái: “Tôi quyết định, phải giận cậu một ngày, để cho cậu tự mình kiểm điểm điểm lại, cũng để cho cậu biết cảm giác mất đi tôi thì thế giới

này không chút màu sắc, nhảm chán đến cỡ nào.” Nói xong vừa hậm hực vừa đẩy ly sữa mới vừa bị mình uống một nửa đến trước mặt của Thần Cách. Sau khi thỏa mãn, cậu liền tức tốc chạy tới công ty.

(@Phong: Cái cặp cho người đi làm chứ không phải cặp học sinh nha. Loại cặp đen mà mấy người giám đốc, luật sư dùng đó.)

Nói về căn phòng ở lầu 19 mà Mạc Táp và Hác Suất cùng thuê để ở chung, bởi vì Hác Suất cũng đã đi thực tập làm huấn luyện viên thể dục - thể thao, chỗ đó có sắp xếp cho hẳn chỗ ở. Cho nên hai người thương lượng ngừng thuê, trả lại cho chủ chung cư. Mạc Táp không phải là không có chỗ để ở, hơn nữa mỗi tháng cậu cũng không cần bỏ tiền ra để trả tiền thuê phòng. Kể từ sau khi trả phòng, thỉnh thoảng cậu sẽ ở chung với Thần Cách, thỉnh thoảng sẽ trở về nhà mẹ. Thật ra thì từ chỗ Thần Cách ở đến công ty phải mất hơn bốn mươi phút đạp xe đạp, mà từ nhà cậu đến công ty chỉ tốn hơn mười phút. Nhưng mà cậu cũng không quan tâm, hơn nữa cậu cũng chia ra rất đều. Một tuần lễ bảy ngày, năm ngày ở nhà của Thần Cách, hai ngày còn lại trở về nhà mình.

Mạc Táp mới vừa chải chuốt đầu tóc xong, lại bị gió thổi làm cho bù xù, bởi vì cậu chạy xe quá nhanh. Lúc xuống xe, ngay cả chỉnh đốn lại quần áo cậu cũng không kịp làm, vội vã chạy vào bên trong công ty. Trong lòng cậu cầu nguyện ngàn vạn đừng để mình bị bất cứ người lãnh đạo nào bắt gặp.

Nhưng mà xui xẻo lại mỉm cười với cậu. Lúc cậu chờ thang máy, Chung Trác cũng đúng lúc vừa làm công chuyện xong, từ bên ngoài đi vào. Mạc Táp muốn tránh cũng không tránh thoát. Bây giờ cậu còn cầm cái cặp trên tay, đáng vẻ này hoàn toàn chính xác là của người đi làm trễ, muốn làm bộ cũng không được.

Cửa thang máy mở ra, Mạc Táp căng thẳng đi vào. Người trong thang máy càng ngày càng nhiều. Chung Trác chẳng qua là nhìn Mạc Táp một cái, Mạc Táp chột dạ, chân mềm nhũn: “Thật xin lỗi, tổng giám đốc Chung Trác. Đều do tôi nhất thời sơ sót, mới tới trễ.”

“Tới trễ? Tôi đang muốn hỏi cậu, rõ ràng đã xin nghỉ phép, còn chạy đến công ty làm chi?”

Chung Trác thốt ra lời này, Mạc Táp không hiểu cho nên hỏi: “Xin nghỉ? Tôi?”

“Không phải là cậu. Có người xin nghỉ giúp cậu.”

Mạc Táp lập tức liền hiểu là ai giúp mình xin nghỉ. Người này, xin nghỉ giùm cũng không nói cho người ta một tiếng. Lão tử liều chết liều sống chạy tới nơi này là vì cái gì? Không đợi Mạc Táp thông thả lại sức, Chung Trác lại hỏi: “Không phải cậu ngã bệnh sao?”

Mạc Táp lập tức che đầu của mình, làm bộ ho khan: “À, đúng vậy, ông xem, tôi cảm mạo đến nổi hôn mê đầu, quên mất cậu ấy đã giúp tôi xin nghỉ.” Mạc Táp vẫn còn thông minh, lập tức giả vờ bệnh để qua mắt người khác.

Lần này, Chung Trác càng không giải thích được, nhìn cậu, lời nói nhàn nhạt bật thốt lên: “Cảm mạo sao? Cái gì cảm mạo chứ. Cậu ấy nói cậu bị xuất tinh sớm, không rời giường nổi.”

“Cái gì?!” Mạc Táp không dám tin tưởng trọn mắt.

Toàn bộ người trong thang máy đều dùng một ánh mắt ý vị thâm trường liếc về phía mình, làm cho Mạc Táp không đất dung thân. Vào giờ phút này, cậu chỉ muốn trở về giết Thần Cách.

Thật vất vả ánh mắt của mọi người mới dời đi chỗ khác. Mạc Táp đi xuống bãi đậu xe, lập tức liền choáng váng mặt mày. Xe đạp đâu? Đi đâu rồi? Cậu cố gắng nhớ lại, phát hiện mình lúc này bởi vì quá vội vàng tựa hồ quên khóa xe đạp. Không phải đâu, chắc không xui xẻo như vậy đâu. Hôm nay đạp phải phân người sao? Cậu ủ rũ cúi đầu suy nghĩ, sau đó quyết định đi xe buýt trở về. Vừa vào cửa, cậu liền tê liệt té xuống: “Thần Cách, tôi cho cậu biết nè. Hôm nay tôi xui xẻo quá trời, xe đạp bị người ta ăn cắp rồi. Phải mua xe mới rồi, một hồi cậu theo tôi đi mua có được hay không?” Xem ra Mạc Táp đã quên mất sự kiện buổi sáng.

“Ừm~” Thần Cách đáp ứng nhanh như vậy làm cho Mạc Táp có chút giật mình. Theo như bình thường, người này phải nói những câu đại loại như là: bản thân cậu không có chân à, đáng đời... Hôm nay sao không nói? Uống nhiều nước tiểu quá nên trúng độc à? Lời này cậu nhất định là không dám nói ra khỏi miệng. Trước kia cậu có chút kiêu ngạo, cho rằng bất kể như thế nào, Thần Cách cũng sẽ không đánh mình. Bây giờ cậu mới biết, ai Thần Cách cũng đánh, lại còn ra tay rất tàn nhẫn nữa.

“Hôm nay cậu bị sao vậy?”

“Hôm nay tôi bị sao?”

“Đáp ứng dễ dàng như vậy, không giống cậu chút nào.”

“Tôi muốn đáp ứng như thế nào, mặc mớ gì tới cậu chứ?”

“Hi hi, sao lại nói như vậy chứ!”

Ở trên xe, Mạc Tạp vừa thắt dây an toàn, vừa nói: “Mua xe đạp thôi mà, cũng không cần đi đến chỗ nào xa xôi đâu. Tùy tiện mua một chiếc là được.”

Thần Cách không lên tiếng.

“Cậu đang lái xe đến đâu vậy?”

Thần Cách vẫn không lên tiếng.

Cảnh sắc chung quanh càng ngày càng quen thuộc. Đây không phải là nơi mình đã từng nói muốn mượn một căn nhà ở sao? So với lần cuối cùng mình thấy thật là thay đổi quá nhiều. Công trường đang thi công hỗn loạn khi nào được thay thế bởi một tòa nhà to lớn, xinh đẹp. Một mảng sân cỏ lớn và hồ nhân tạo. Mạc Tạp có chút kinh ngạc, ngồi trên xe bất động. Cho đến khi Thần Cách đứng bên ngoài gọi cậu, cậu mới phục hồi tinh thần lại. Cậu muốn hỏi cái gì đó, nhưng không biết bắt đầu hỏi từ đâu. Cho đến khi bị dẫn tới một căn nhà ở tầng 18, tầng này tổng cộng có ba căn hộ, mà Thần Cách lại móc chìa khóa ra, mở cửa của một trong ba căn hộ.

“Cậu, cậu đang làm gì vậy?”

Thần Cách nghiêng đầu: “Nơi này cách chỗ cậu đi làm cũng tương đối gần đó.”

“Tôi không phải muốn hỏi cái này. Cậu mua làm gì? Cậu mua khi nào?”

“Cái gì mà làm gì, cậu không tính đến tương lai à? Sau này sống chung tại đây.”

Mạc Tạp bắt lại tóc của mình, không cách nào khống chế nội tâm mê mông: “Cậu đột nhiên nói với tôi chuyện này, trong lòng một chút chuẩn bị cũng không có. Hơn nữa tôi chỉ nghĩ là sẽ thuê một phòng nhỏ thôi, không có dự tính mua nhà. Làm sao bây giờ? Đồ của tôi rất nhiều, phải tranh thủ dọn vào đây. Có muốn nói ẹ tôi biết hay không?” Mạc Tạp đã bắt đầu nói chuyện loạn xạ.

“Vấn đề tiền bạc cậu không cần lo.”

“Cậu muốn tôi lo, tôi cũng không lo được.” Mạc Tạp da mặt dày nói, vọt vào gian phòng trống rỗng, không phản ứng kịp: “Hi hi, giống như đang nằm mơ vậy. Cậu, người này, hôm nay sao lại tốt như vậy chứ. Tôi muốn bắt đầu cuộc sống mới. Không biết hàng xóm là ai nữa, chung sống có được hay không đây?”

“Cái đó không cần lo lắng, là Khu Dương và An Na.”

“.....” Không nghĩ tới chuyển đến nơi này cũng không thoát khỏi đám người âm hồn không tiêu tan kia.

Vào một buổi sáng, Mạc Tạp lần nữa từ trên giường thức dậy, đầu tóc bù xù, gương mặt dơ bẩn, tìm điện thoại di động khắp nơi. Thần Cách lại dậy sớm hơn cậu, đang ăn điểm tâm.

“Cậu làm gì không gọi tôi dậy?!” Mạc Tạp cầm bánh mì lên, nhét vào trong miệng.

“Cậu làm gì mà không tự mình thức dậy?!”

“Sáng hôm nay chắc người khóa cửa là cậu rồi, vẫn còn ngồi đây chậm chạp. Đừng hy vọng tôi chờ cậu, đi trước.” Mạc Tạp nói xong, đi tới sau lưng Thần Cách, vội vàng cúi đầu hôn một cái lên mặt của Thần Cách. Trên mặt của Thần Cách đều là vụn bánh mì. Cậu bị Thần Cách đẩy mặt ra: “Đừng làm mấy chuyện dư thừa như thế, đi mau!”

Đi ra khỏi phòng, cậu liền nghe được nhà kế bên phát ra tiếng đánh nhau đinh tai nhức óc. Rất nhanh, thi thể của Quảng Lý bị ném tới dưới chân của Mạc Tạp. Mạc Tạp nhảy tới, cửa nhà của Ngũ Khu Dương cũng

mở ra, hần miến cường bưng ly cà phê. Hai cô gái đi ra từ bên trong, mập mờ nháy mắt mấy cái với Ngũ Khu Dương: “Vậy chúng tôi đi trước, hẹn lại lần sau.”

“Cậu vẫn đưa một lúc 2 người về nhà sao? Cậu có liêm sỉ hay không?”

“Không có!” Nói xong hướng vào nhà Thần Cách nhìn một chút: “Thần Cách, hôm nay Mạc Táp lại đi làm, vậy tớ lập tức tới vụng trộm với cậu

”

Mạc Táp đã không lòng dạ nào quan tâm tới những chuyện này, ôm hận nhìn chằm chằm Ngũ Khu Dương mà đi vào gian nhà của mình, chiếm đoạt người đàn ông của mình, sau đó vội vã rời đi.

Ngày thực tập sắp kết thúc, bởi vì còn có một tháng nữa sẽ tốt nghiệp, cho nên Mạc Táp nghĩ ngợi đến chuyện phải trở về trường để lấy bằng tốt nghiệp, cộng thêm một chút bận tâm về chuyện tình cảm. Mỗi tháng công ty đều tổ chức hội nghị một lần. Chung Trác mặt nghiêm túc ngồi trên cái bàn tròn phía trước nhất nói: “Chúng ta phải phải hướng công ty ra thế giới. Không chỉ phát triển ở thị trường trong nước, chúng ta còn cần phải khẳng định thương hiệu của công ty ở thị trường nước ngoài. Các vị đang ngồi ở đây có đề nghị gì hay không?”

Mạc Táp đang thần thờ suy nghĩ chuyện Thần Cách rời giường cũng không gọi mình dậy. Cậu còn có chút hoảng hốt, đột nhiên bị Chung Trác gọi tên, cậu đứng lên, chỉ nghe mơ hồ hai chữ ở giữa. Cậu đột nhiên nghĩ đến Thần Cách, đột nhiên cười khúc khích đứng lên, đột nhiên bật thốt lên: “Thế giới của tôi, giống như có chút ngọt.”

“Rốt cuộc cậu đang nói chuyện hoang đường gì vậy?”

Giọng nói của Chung Trác làm cho Mạc Táp phục hồi tinh thần lại, bị dọa sợ đến sắc mặt tái nhợt: “Chuyện này, đây là nơi nào vậy?!” Cậu lập tức gật đầu, cúi người nói nhỏ: “Các vị, thật xin lỗi. Tổng giám đốc Chung Trác, tôi vừa nói nhầm thôi, thật xin lỗi.” Mạc Táp muốn chết, đặc biệt muốn chết.

79. Chương 79: Chuyện Xưa Kết Cục Là... (1)

Chương 79: Chuyện xưa kết cục là... (1)

Ánh mặt trời đã ló dạng, soi sáng vạn vật, làm không khí có phần ấm áp.

Cửa trường uy nghiêm, các chú bảo vệ thân thiện, thư viện hình bán nguyệt (nửa vòng tròn), phòng họp trống rỗng, phòng học của khoa luật, tấm bảng đen của khoa tài chính, người đến người đi trong sân thể dục, ghế nhựa màu xanh ở căn-tin... Tất cả, tất cả đều sắp trở thành một phần của quá khứ.

Mạc Táp mặc đồng phục tốt nghiệp, đứng ở trong đám người. Trên lễ đài, thầy hiệu trưởng chậm chạp phát biểu, ở phía dưới là tiếng đáp lại không lớn không nhỏ của sinh viên và giáo viên. Mạc Táp cúi đầu, nhìn mũi giày có chút bẩn của mình, trong lòng nửa buồn, nửa vui. Vui chính là rốt cục cũng có thể rời khỏi ngôi trường này. Buồn chính là, sắp phải mãi tạm biệt ngôi trường này. Lúc đầu, cậu cho rằng mình sẽ rất thoải mái khi rời khỏi ngôi trường đã trói buộc cậu suốt 4 năm qua. Những người bạn học mình không vừa mắt, những giáo viên không thích mình, cuộc sống khô khan, những giờ học tập nhàm chán, những bằng thành tích kém, những lúc không cách nào ức chế được tự ti..., những thứ này sẽ rời khỏi đây cùng với cậu. Có thứ biến mất, có thứ quên đi. Nhưng mà, cậu cũng không kiên cường đến như vậy.

Nơi đã trói buộc mình 4 năm cũng là nơi mình gặp Thần Cách; cái áo khoác mình không trả lại cho Thần Cách; mình té xỉu vào trong ngực Thần Cách; mình mắng Thần Cách thật to tại thư viện; mình nằm trên đùi của Thần Cách tại phòng học; tay chân mình luống cuống tại phòng ăn, mình bị Thần Cách bêu xấu ở cuộc thi chạy của trường; mình cười lên cười xuống tại phòng họp; mình bị cắn rái tay; mình bị nâng cầm lên; mình bị ôm lấy; mình bị nắm tay; mình bị hôn.

Thần Cách cởi áo khoác ra, ném tới trên đầu mình; Thần Cách ôm lấy mình khi mình bị ngất; Thần Cách không thèm nhìn mình khi bị mình mắng to tại thư viện; Thần Cách kéo đầu của mình xuống, đặt trên bắp đùi cậu ấy; Thần Cách không cho phép mình ăn mì ăn liền; Thần Cách ở trước mặt một đồng nữ sinh trong thao trường đi về phía mình; Thần Cách lạnh lùng nhìn mình cười lên cười xuống tại phòng họp; Thần Cách cắn rái tay của mình; Thần Cách nâng cằm mình lên; Thần Cách ôm chặt lấy mình; Thần Cách nắm tay mình; Thần Cách hôn mình.

Tại không gian này, có quá nhiều kỉ niệm, cậu lợm lặt lại từng mảnh kỉ niệm để an ủi bản thân.

Không có gì là mãi mãi cả, có bắt đầu thì sẽ có kết thúc. Đã từng rất sâu đậm, theo thời gian cũng sẽ dần dần phai đi.

Cho đến khi Mạc Tạp thật sự phải nói lời tạm biệt nơi này, cậu mới phát hiện, thì ra cậu rất lưu luyến nơi đây. Đoạn đường học sinh – sinh viên của cậu đã kết thúc, để lại Thần Cách một mình tiếp tục hoàn thành đoạn đường còn lại của hân.

Hôm nay học sinh ưu tú nhất của trường vì xảy ra chuyện đột ngột nên không thể lên phát biểu được. Thầy hiệu trưởng đứng trên lễ đài, nói chuyện trước kia, bây giờ, sau này. Giọng nói của thầy có chút bi thương. Thần Cách đứng bên ngoài lễ đài, toàn bộ thân thể lười biếng dựa vào trên tường, một tay đặt vào trong túi quần, một tay còn lại xuôi theo bên người. Một người đứng ở dưới ánh mặt trời, mặt trời soi rọi thân thể của hân, khuôn mặt dễ nhìn của hân, vẻ mặt lạnh lùng của hân.

Buổi lễ tốt nghiệp khá dài kết thúc. Sau khi thầy hiệu trưởng bước xuống khán đài, cả lễ đài an tĩnh bắt đầu náo nhiệt lên. Nhóm thì chụp ảnh kỉ niệm, nhóm thì nói chuyện phiếm, một số người thì vội vã ra về. Mạc Tạp cố gắng tìm đường đi ra khỏi đám người. Có lúc bạn học sẽ vô ý đạp lên chân của cậu, có lúc sẽ đụng trúng cậu, có lúc đèn flash của điện thoại loang loáng chiếu vào người cậu.

Lúc này Mạc Tạp nghe được nữ sinh chung quanh nghị luận: “Hả? Thần Cách sao lại tới đây?”

“Chẳng lẽ bạn gái của cậu ấy học năm thứ tư đại học? Sao tớ không nghe nói gì hết vậy? Tức chết, chưa kịp tỏ tình mà đã có người cướp mất rồi!”

“Cậu được chưa? Nếu như bạn gái của cậu ấy học năm thứ tư đại học cũng không sao. Chẳng phải đã tốt nghiệp rồi sao? Đoán chừng cũng sẽ nhanh chóng chia tay.”

Mạc Tạp nhón chân lên, ánh mắt xuyên thấu qua đám đông người náo nhiệt.

“Thần Cách!” Mạc Tạp kêu tên của Thần Cách, giọng nói vang dội lại rõ ràng, hấp dẫn không ít người chú ý. Học sinh trong trường từng bàn tán, không biết Mạc Tạp đã dùng cách gì mà có thể trở thành bạn bè với Thần Cách như bây giờ. Bọn họ cứ tưởng rằng chỉ có những người có cấp bậc như Ngũ Khu Dương, An Na và Quảng Lý mới có thể kết giao bạn bè với một người được cả trường mến mộ như Thần Cách.

Thần Cách thấy được Mạc Tạp, biểu cảm vẫn lãnh đạm như cũ. Thần Cách mở miệng, giọng nói phát ra, vượt một quãng đường, lọt vào tai của Mạc Tạp: “Tới đây!”

Mạc Tạp đi tới, biểu cảm cao thâm khó lường. Cậu quan sát Thần Cách một cái, nhếch môi cười, lộ ra hàm răng trắng nõn: “Tôi muốn làm cho cậu gặp một chút rắc rối, được không?”

Những lời này khẳng định không phải là hỏi thăm ý kiến, bởi vì không đợi Thần Cách trả lời, Mạc Tạp ở trước mặt mọi người, lao vào trong ngực của Thần Cách, trèo lên trên người của hân, hai chân kẹp hông của Thần Cách lại, một tay vòng qua cổ, một tay bắt lại cổ áo của Thần Cách. Cậu đưa đôi môi mềm mại lại gần đôi môi của Thần Cách. Nóng bỏng tiếp xúc lạnh như băng, triền miên quấn quýt, trao đổi hơi thở cho nhau.

Nụ hôn này, không phải là không có ẩn ý. Đây là một bằng chứng, một lời thông báo, một lời khẳng định rằng Thần Cách – người đàn ông đẹp trai hoàn hảo được mọi người mến mộ – là tình nhân, người yêu của Mạc Tạp – một người vô cùng bình thường.

Nóng bỏng rời khỏi lạnh như băng, Mạc Tạp lấy ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn môi của Thần Cách. Con ngươi màu đen của cậu nhìn thẳng vào trong mắt của Thần Cách. Cậu nhàn nhạt, nghiêm túc, êm ái nói:

“Thần Cách, tôi yêu cậu. Thời hạn không nhiều cũng không ít, tôi sẽ dùng quãng thời gian còn lại của đời mình để tiếp tục yêu cậu, chỉ một mình cậu.”

Khóe miệng của Thần Cách cử động, âm áp nở nụ cười.

“Câu trả lời của cậu đâu?”

Mạc Tập từ trên người Thần Cách nhảy xuống, ngọe đầu hỏi.

“Câu trả lời rất đơn giản, tôi sẽ chấp nhận để cậu yêu tôi đến hết thời gian còn lại của cuộc đời, chỉ để một mình cậu yêu tôi, được chưa?”

“Tuyệt đối được!”

Đây là lần đầu tiên, Mạc Tập ở trước mặt nhiều người như vậy, không chút kiêng kỵ bộc lộ ra tình yêu của mình.

“Đi thôi, chần chừ ở đây hoài, muốn để tôi chờ thêm bao lâu nữa đây?” Biểu cảm của Thần Cách lập tức liền thay đổi.

Mạc Tập đi theo ở phía sau: “Thức giục cái gì mà thức giục. Tôi có biết cậu ở đây chờ tôi đâu!”

Bỏ lại sau lưng là một đám người đang sôi trào. Mạc Tập phải về phòng học dọn dẹp ít đồ, trên đường, Mạc Tập không khỏi lo lắng nói: “Tôi đã gây họa cho cậu rồi, phải không? Tôi thì đã ra trường, còn cậu thì chưa, như vậy chắc có thể cậu sẽ bị những người đó nói bóng nói gió.” Bây giờ mới nói những lời như thế có phải quá muộn rồi không? Rõ ràng chính là muốn dọa sợ những cô gái có ý muốn theo đuổi Thần Cách, để bọn họ rút lui mà.

“Những người đó ăn thua gì đến tôi?”

Trong phòng học trống rỗng, tấm bảng đen phía trên bám đầy bụi bặm. Mạc Tập thu dọn đồ đạc, Thần Cách ngồi đọc sách trên bàn đối diện. Âm nhạc vang lên êm dịu, từ bên ngoài sân trường truyền vào bên trong phòng học.

It's amazing how you can speak right to my heart.

Thật không thể tin nổi! Cậu không cần mở miệng, cũng có thể trao đổi tâm ý với tôi.

Without saying a word, you can light up the dark.

Cậu không cần lên tiếng, cũng có thể xua đi bóng tối.

Try as I may I could never explain.

Vô luận tôi có cố gắng như thế nào, cũng không cách nào giải thích được.

What I hear when you don't say a thing.

Lúc cậu im lặng không nói, tôi vẫn nghe được giọng nói của cậu.

The ile on your face lets me know that you need me.

Má lúm đồng tiền trên mặt của cậu nói cho tôi biết rằng cậu cần tôi.

There's a truth in your eyes saying you'll never leave me.

Có một sự thật trong ánh mắt của cậu, rằng cậu sẽ không bao giờ ra xa tôi.

The touch of your hand says you'll catch me whenever I fall.

Cái chạm tay của cậu nói rằng cậu sẽ giữ tôi lại bất cứ khi nào tôi ngã.

You say it best when you say nothing at all.

Lúc cậu không nói gì hết, đó chính là lúc tôi cần phải lắng nghe cậu nói nhất.

All long day I can hear people talking out loud.

Cả ngày lẫn đêm, tôi đều bị bao vây bởi tiếng nói chuyện ồn ào của mọi người.
 But when you hold me near you drown out the crowd.
 Nhưng khi cậu ôm tôi, tôi có thể thoát khỏi đám đông người đó.
 Try as they may they can never define.
 Vô luận bọn họ có cố gắng như thế nào, cũng không thể phân biệt rõ ràng được.
 What's been said between your heart and mine.
 Bởi vì trái tim của cậu và trái tim của tôi đã đan chặt vào nhau, chẳng phân biệt được đâu là cậu, đâu là tôi.
 The ile on your face.
 Má lúm đồng tiền trên mặt của cậu.
 The truth in your eyes.
 Sự thật trong đôi mắt của cậu.
 The touch of your hand.
 Cái chạm tay của cậu.
 Let me know that you need me.
 Hãy để tôi biết rằng cậu cần tôi.
 You say it best when you say nothing at all.
 Lúc cậu không nói gì hết, đó chính là lúc tôi cần phải lắng nghe cậu nói nhất.
 You say it best when you say nothing at all.
 Lúc cậu không nói gì hết, đó chính là lúc tôi cần phải lắng nghe cậu nói nhất.
 You say it best when you say nothing at all.
 Lúc cậu không nói gì hết, đó chính là lúc tôi cần phải lắng nghe cậu nói nhất.
 “Mạc Tạt!” Thần Cách dùng một hình thái tuyệt vời nhất khẽ gọi, nhẹ thúc giục Mạc Tạt ngừng suy nghĩ.
 “Sao?”
 “Sau này cậu ngoan ngoãn ở nhà chờ tôi trở về, được không?”
 “Được, nhưng mà không được để tôi chờ quá lâu nha, chỉ một chút thôi đó.”

80. Chương 80: Chuyện Xưa Kết Cục Là... (2)

Chương 80: Chuyện xưa kết cục là... (2)

Thời gian vẫn đang trôi, mọi thứ vẫn đang dần thay đổi. Nơi này, mọi người bày bán thức ăn vặt nhiều hơn năm trước, có nhiều quán ăn mới khai trương. Mạc Tạt và Thần Cách sóng vai đi, thỉnh thoảng cánh tay sẽ đụng chạm nhau. Một mình Mạc Tạt đi qua con đường này đã không biết bao nhiêu lần, Mạc Tạt và Thần Cách đi qua con đường này đã không biết bao nhiêu lần.

Mạc Tạt nhìn vào tiệm bán đậu rang của ông chủ Trần, tự nhiên cười cười. Hôm nay, số lần cậu cười đặc biệt ít.

Cái bóng ở dưới chân hai người bị kéo dài ra, rất dài. Những chuyện vui vẻ, đau buồn trước kia ở nơi này dần dần hiện về trong đầu của Mạc Táp.

Con số thang máy càng lúc càng nhỏ, sau đó càng lúc càng lớn. Mạc Táp mở cửa phòng 1801 ra. Bởi vì nơi này gần trường học, cho nên Thần Cách lâu lâu cũng sẽ tới đây ở. Trong căn phòng tịch liêu cũng chỉ có tịch liêu, ngoài ra còn có hơi thở đặc biệt của Thần Cách.

“Này, đừng nói là cậu sẽ giấu tôi, dẫn phụ nữ về đây làm chuyện có lỗi nha. Nếu có như vậy thật, ông nội tôi cũng không biết được.”

Thần Cách nhún nhún vai: “Nếu không, cậu nghĩ phòng này còn có thể dùng để làm gì?”

“Cậu đó nha, đừng làm mấy chuyện đồi bại như vậy. Nếu không, cậu sẽ chết không được tử tế.”

“Cậu nói cẩn thận một chút. Là do cậu đề cập đến chuyện điên rồ này trước.”

“Cậu cũng phải biết lấy lòng tôi chứ. Đơn giản chỉ cần nói ‘tôi tuyệt đối sẽ không làm những chuyện này’ cũng được. Có cần phải kích động tôi như vậy không?”

“Vậy thì thật là ngại, tôi không biết nịnh bợ người khác.”

“Vậy tôi sẽ lắp đặt camera bí mật ở đây, mọi hành động của cậu đều bị tôi theo dõi.” Mạc Táp vừa nói, vừa ném túi đồ tới ghế sa lon, sau đó đi tới phòng ngủ. Cậu mở tủ treo quần áo ra, xem thử có bộ quần áo nào mà mình chưa đem về nhà mới không, sau đó thò đầu ra: “Thần Cách, hình như cậu bỏ quên 2 cái quần Jean ở đây.”

“Gì nữa đây? Cậu trộm một cái áo khoác của tôi, một cái áo sơ mi, bây giờ còn muốn trộm thêm một cái quần nữa cho trọn bộ luôn hả?” Thần Cách mở cửa sổ thông giữa phòng khách và ban công ra, ủa hề đi vào.

Mạc Táp kinh ngạc, không nghĩ tới Thần Cách lại biết chuyện này. Cậu có chút chột dạ: “Cậu đừng từ trộm khó nghe như vậy làm gì. Tôi đây không phải là vì cậu sao? Cái áo khoác đó bị rách không còn nguyên vẹn nữa rồi, cái áo sơ mi đó cũng bị dính màu quần lót của mẹ tôi rồi. Cậu cũng không cần hai món này nữa, đúng không? Tôi chẳng qua là có lòng tốt giúp cậu thu dọn mà thôi. Cậu chẳng những không cảm ơn tôi mà còn nói tôi ăn trộm. Tôi cũng không có biến thái như thế đâu.”

“Cậu không có biến thái sao?” Trong ánh mắt của Thần Cách đều là giễu cợt: “Vậy sao cậu không ném nó đi? Chẳng lẽ thỉnh thoảng cậu lại lấy ra để ngắm sao? Loại chuyện ghê tởm như vậy cũng làm được.”

“Cậu, cậu nói càn! Tôi là loại người bỉ ổi như thế sao?” Nói ra những lời này, ngay cả Mạc Táp mình cũng không có gì là phẫn khích.

“Muốn tôi xấu hổ giùm cậu sao?”

“Thật là không có biện pháp nói cho cậu hiểu. Thật là, rốt cuộc cậu xem tôi là người như thế nào đây?” Mạc Táp làm bộ tức giận, lấy cái túi đồ của mình để trên ghế salon, sau đó lại đi vào phòng ngủ. Thỉnh thoảng, cậu lại lén nhìn ra bên ngoài, xem có người hay không. Sau khi xác định Thần Cách không có ở đó, cậu mới lén lén nhét hai cái quần vào trong túi đồ của mình. Dù sao Thần Cách cũng không cần, mình làm như thế cũng không phải là phạm tội. Nhưng mà có hai cái quần, phải lựa thời cơ lấy thêm một cái áo khoác và một cái áo sơ mi nữa, như vậy mới trọn 2 bộ đồ đầy đủ.

Xem ra Thần Cách cũng không có nói oan cho Mạc Táp, người này đơn giản là có chút kì quái. Mạc Táp thích chiếm hữu đồ đạc của Thần Cách. Có lúc, cậu oán trách Thần Cách chiếm đoạt cả thể giới của mình, nhưng rõ ràng chính là Mạc Táp cứng rắn muốn mang tất cả những thứ liên quan tới Thần Cách vào thể giới của mình. Những thứ liên quan tới Thần Cách quá nhiều, làm vỡ thể giới nhỏ bé của cậu, trái tim của cậu.

Chiếc giường đã lâu không được dọn dẹp nên có hơi bừa bộn. Tầm chăn nằm nhăn nhó trên đó. Mạc Táp gấp tầm chăn lại gọn gàng, chỉnh tề, sau đó đặt sát lên đầu giường.

“Thần Cách?” Nửa ngày không nghe động tĩnh, Mạc Táp liền tìm kiếm Thần Cách.

Không có ai đáp lại, cậu đi ra khỏi phòng ngủ. Ở trong phòng khách cũng không có một bóng người, cậu ghé đầu, phát hiện Thần Cách đứng ở ngoài ban công. Thần Cách nhẹ dựa người vào lan can, khuỷu tay đặt ở phía trên. Gió thổi làm bay vạt áo của hắn, sợi tóc suôn mượt của hắn, thổi tan tất cả những gì thuộc về hắn, làm gọn sóng toàn bộ ban công. Gò má hoàn hảo như ẩn như hiện. Lòng của Mạc Tạp nhúc nhích không nhẹ không nặng. Cậu đi tới, đi tới bên cạnh Thần Cách. Mặt Thần Cách ngó ra bên ngoài không gian, mặt Mạc Tạp ngó vào bên trong phòng khách.

Hai người trở về nơi bắt đầu, tựa hồ như cái gì cũng không thay đổi, vừa tựa hồ như cái gì cũng thay đổi.

Mạc Tạp ngẩng đầu, nhìn lên ban công của tầng 19, hơi hí mắt lại. Trước kia mình đã từng, mình đã từng đứng ở chỗ đó nhìn Thần Cách - một người sạch sẽ, nhẹ nhàng, khoan khoái. Lúc đó mình thích thăm Thần Cách, len lén nhìn cậu ấy. Cứ như vậy mà mình xuất hiện một nguyện vọng nhỏ trong lòng, hy vọng rằng chỉ cần được an tĩnh ở bên cạnh cậu ấy là được. Nhưng mà hôm nay, mình được Thần Cách yêu, có thể nói chuyện này giống như một giấc mơ vậy. Gió nhẹ nhàng thổi tới, quấn chặt suy nghĩ của Mạc Tạp.

“Có lúc tôi nghĩ, có lẽ tôi đã thích cậu ngay từ lúc tôi chưa thấy mặt cậu. Đứng ở ban công trên kia nhìn cậu ở dưới, mặc dù không thấy được mặt của cậu, nhưng từ đó về sau cậu liền tồn tại ở trong đầu tôi, trong lòng tôi, trong giấc mơ của tôi với hình thức thoải mái nhất, thuần túy nhất.”

Mạc Tạp nói xong, thật lâu sau đó, Thần Cách cũng không có phản ứng.

Mạc Tạp thấp thỏm trong lòng, chẳng lẽ hôm nay mình nói nhiều quá, nên Thần Cách tức giận? Không phải đâu, người này cũng không phải hẹp hòi như vậy đâu.

“Có chuyện tôi không biết có nên nói hay không. Bây giờ trong trường có rất nhiều người biết chuyện của chúng ta, với tốc độ nhiều chuyện của bọn họ, chắc ba mẹ cậu sẽ sớm biết được chuyện này thôi.”

“Chuyện này cậu không cần lo lắng, bọn họ đã biết từ lâu rồi.”

“Vậy bọn họ...” Mạc Tạp còn chưa nói ra lo lắng của mình xong, Thần Cách đã lên tiếng trước: “Trước khi tôi tốt nghiệp, bọn họ sẽ không quản tôi. Không có chuyện gì đâu. Chuyện sau này, sau này sẽ giải quyết. Tôi dạy cho cậu một biện pháp.”

“Biện pháp gì?”

“Nếu như có ai đó muốn tổn thương cậu, cậu đừng nên cậy mạnh mà hãy bỏ chạy, chạy đến nơi an toàn nhất, chờ tôi giải quyết xong, tôi sẽ tới tìm cậu.”

Mạc Tạp nhìn bóng lưng của Thần Cách, lắc đầu một cái: “Sau này, tôi tuyệt đối sẽ không cậy mình mạnh. Tôi sẽ chạy, chạy đến trước mặt cậu. Trong phạm vi một mét gần cậu, chính là nơi an toàn nhất.”

“Cậu bị bệnh đầu to à? Thật nhúc nhích, như vậy tôi không dám bảo đảm cậu sẽ nghe được một số lời khó nghe.”

“Rốt cuộc cậu đang nói cái gì vậy? Chúng ta không biết được sau này sẽ như thế nào. Tôi không biết còn bao nhiêu người muốn chia rẽ chúng ta. Tôi không biết còn bao nhiêu chuyện sẽ làm khổ chúng ta. Tôi không biết còn bao nhiêu thực tế chèn ép chúng ta. Nói không khùng hoảng và bất an, đó là giả. Nhưng mà cho dù như vậy.” Mạc Tạp xoay người, nhìn về phía mặt trời. Cậu đặt tay lên ngực trái của Thần Cách, ngón tay luồn vào trong túi áo của Thần Cách: “Cho dù có như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không buông tay.”

Lại là một đoạn trầm mặc, điều này làm cho Mạc Tạp có chút áy náy: “Cậu xem, hôm nay tôi tốt nghiệp, liền trở nên đa sầu đa cảm. Biết rất rõ cậu rất sợ nghe những lời như thế, đều tại tôi, không nên nói những chuyện quá sến súa như thế này. Chắc cậu không muốn nhìn mặt tôi nữa rồi, tôi đáng bị vả miệng mà.”

Đang lúc Mạc Tạp bất an thì Thần Cách đột nhiên lên tiếng: “Làm sao bây giờ?”

“Cái gì mà làm sao bây giờ? Lúc nào cậu nói chuyện cũng đều không có đầu, không có đuôi. Tôi thông minh như thế cũng theo không thể hiểu được!!”

Mạc Tạp quan sát gò má của Thần Cách. Hắn cũng không vì lời oán trách của Mạc Tạp mà có phản ứng, nhưng cũng không thể nói là mặt vô biểu cảm. Mạc Tạp không biết nên dùng từ gì để hình dung Thần Cách lúc này. Rất kỳ quái, rất mới mẻ.

“Hôm nay tâm tình tôi có thể.”

Lại là một câu không giải thích được, Mạc Tạp chưa kịp la hét thì Thần Cách nói tiếp.

“Những lời kế tiếp, cậu tốt nhất nghe kĩ cho tôi!” Thần Cách đột nhiên xoay người, đối diện Mạc Tạp. Một tay nắm chặt tay của Mạc Tạp, một tay vòng qua đặt sau ót của Mạc Tạp, kê miệng lại gần tai của Mạc Tạp, hơi thở phun vào từng lỗ, từng lỗ chân lông của Mạc Tạp, phát ra giọng nói mê người: “Mạc Tạp, tôi yêu cậu. Xin lỗi, để cho cậu chờ lâu rồi.” Nói xong, Thần Cách khẽ hôn lên đỉnh đầu của Mạc Tạp.

Mạc Tạp cúi đầu, không cách nào thở được. Rốt cuộc đã bao lâu rồi? Mình cho rằng còn phải chờ thêm rất lâu, rất lâu nữa. Không ngờ... Chưa bao giờ mình nghe qua Thần Cách nói những lời như vậy. Cho tới bây giờ cũng không có, thậm chí ngay cả một câu thích cũng không có. Mà bây giờ, không báo trước chút nào, Thần Cách lại nói những lời ngọt ngào như vậy.

Mạc Tạp, tôi yêu cậu.

Mạc Tạp, tôi yêu cậu.

Những lời này điên cuồng tái diễn ở trong đầu của Mạc Tạp, làm hỗn loạn mỗi một mạch máu của cậu. Có cái gì đó muốn phun trào ra ngoài thân thể. Ngực của Mạc Tạp nặng nề phập phồng, đôi môi cũng run rẩy theo. Lời yêu của Thần Cách đốt cháy lý trí của cậu. Cậu không nghĩ rằng, lúc được nghe câu này một cách trực tiếp, cảm giác lại giống như toàn bộ thế giới đều rung chuyển.

Cái gì đang rơi ra từ trong khóe mắt vậy? Là nước sao? Sau cái chết của ba mình, Mạc Tạp chưa bao giờ khóc nữa, dù chỉ một lần. Bất kể là bị Trương Thành Nhân đánh, bị mẹ mắng, chia tay với Thần Cách... Mặc dù cậu vô cùng bi thương, nhưng cho tới bây giờ vẫn cố chấp không chịu khóc. Mà bây giờ, cậu cố gắng kìm lại cũng không được. Nhưng vì điều gì mà nước mắt lại không thể cầm lại được? Vẫn cứ rơi, không cách nào ức chế, không thể ngăn cản được. Giọt nước mắt lớn, nhỏ lướt qua khuôn mặt, rơi xuống đất, xuống mũi giày, xuống quần áo. Thân thể của cậu kịch liệt cử động, tiếng khóc thút thít dần dần biến thành tiếng khóc lớn như một đứa trẻ. Hành động này hù dọa Thần Cách. Hấn lui một bước, quan sát mặt của Mạc Tạp.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Tạp ướt đẫm nước mắt. Nước mắt giống như những tảng đá không ngừng rơi ra ngoài. Bả vai của cậu lay động theo từng tiếng nấc. Hình ảnh này khiến cho Thần Cách không thể giải thích hợp lý được. Đây là lần đầu tiên hắn thấy Mạc Tạp khóc, hơn nữa còn khóc rống lên giống như quỷ thể này.

Thần Cách tay chân có chút luống cuống, không ngừng dùng tay lung tung lau nước mắt cho Mạc Tạp, không ngừng mắng: “Cái tên ngu ngốc này, khóc cái gì mà khóc, chuyện này có cái gì hay đâu mà khóc. Cậu nín khóc cho tôi, nhanh lên một chút.”

Nhưng mà nước mắt là một đứa trẻ không nghe lời. Giọng nói của Mạc Tạp cũng có chút khàn khàn, nói chuyện giống như thở không được: “Nhưng, nhưng mà, tôi chính là muốn khóc. Không được sao? Cậu, cậu đột nhiên nói ra những lời như thế, tôi, tôi...” Lời nói không hoàn chỉnh.

“Cậu đừng ngu ngốc nữa. Lão tử thật không biết chuyện này có gì để mà khóc.” Bàn tay của Thần Cách ướm nhẹ nước mắt.

“Oa oa ~~ tôi ~~ thật là muốn khóc ~~ làm sao bây giờ ~~” Mấy năm nay Mạc Tạp không có khóc, bây giờ khóc rồi lại giống như mưa.

Thần Cách kéo Mạc Tạp về phía mình. Gương mặt ẩm ướt của cậu chôn vào trong ngực của Thần Cách. Nhịp tim rõ ràng, hơi thở ngọt ngào... Mạc Tạp đều cảm nhận được. Cậu nắm chặt áo của Thần Cách, nước mắt dính đầy trên người Thần Cách.

Cuộc sống trước kia của Mạc Tạp, lúc cậu chưa tròn 20 tuổi, là những chuỗi ngày lộn xộn, nhàm chán. Sau đó, Mạc Tạp bước sang tuổi 20, ông trời để cho cậu gặp được Thần Cách. Sau đó nữa, những chuyện bi thương, tự ti đều bị chặt bỏ. Cậu cũng không còn sống tẻ nhạt nữa, bởi vì cậu có Thần Cách.

Mạc Tạp yêu Thần Cách .

Thần Cách yêu Mạc Tạp.

Kết cục của chuyện xưa chính là không có kết cục. Cho đến, cho đến khi nào hai người này chết thì đó chính là kết cục của câu chuyện.

Hừ! Nhỏ giọng một chút, cẩn thận một chút, đừng làm hỏng khoảnh khắc bên nhau của hai người bọn họ.

81. Chương 81: Pn 1: Phải Được Hạnh Phúc

Hôm nay, à không, tối nay, Phong sẽ lần lượt update 6 phiên ngoại luôn, coi như là kết thúc @

Không khí mát mẻ tranh giành nhau tràn xuống thế giới, tầng mây thật dày trên bầu trời dần dần tản ra, nhường đường đi cho những tia nắng đầu tiên của ngày mới. Một tia sáng ló dạng, hai tia sáng ló dạng, vô số tia sáng ló dạng, êm ái chiếu sáng cả thành phố, soi rọi tới ban công, soi rọi tới khuôn cửa sổ thủy tinh, soi rọi tới hạnh phúc, cuối cùng nghịch ngợm rọi tới trên mặt Mạc Tạp. Lồng ngực của cậu phập phồng lên xuống, lông mi nhỏ nhẹ nhàng động đậy. Cái đồng hồ báo thức hình tròn, màu lam nhạt đặt ở đầu giường là một vật vô tri vô giác. Nó không ngừng réo lên, phát ra tiếng kêu ồn ào. Từ trong chăn, Thần Cách đưa bàn tay thon dài ra, lục lọi, nhấn nút tắt đồng hồ báo thức, căn phòng lại khôi phục an tĩnh.

Thần Cách mở mắt ra, mu bàn tay đặt ở trên trán, neho mắt lại nhìn cái đồng hồ báo thức một cái. Thần Cách là một người rất khó ngủ. Một khi bị đánh thức, hắn sẽ không cách nào ngủ lại được nữa. Hắn muốn ngồi dậy, phát hiện người bên cạnh đang nín lấy quần áo của mình. Hắn nghiêng đầu, Mạc Tạp đang cau mày, môi khẽ nhếch lên. Rõ ràng cậu ngủ rất say nhưng tay lại gắt gao nín chặt quần áo của Thần Cách lại. Đây cơ hồ đã thành thói quen ngủ của Mạc Tạp. Cậu đã bị Thần Cách mắng nhiều lần vì chuyện này, nhưng mà cậu vẫn như cũ, đến chết cũng không hối cải. Thần Cách kéo quần áo của mình ra, không những không kéo ra được mà còn bị nín lại chặt hơn.

Hắn khẽ cắn răng, dứt khoát cởi bỏ áo, trực tiếp đứng lên, ở trần đi vào phòng tắm. Chưa được vài giây lại đi ra, không nhìn được nhìn chằm chằm Mạc Tạp trên giường một cái: “Thật là.” Vừa nói vừa lấy đồ, sau đó đi vào phòng tắm một lần nữa. Tiếng nước ồn ào, ồn ào chảy xuống, nhưng không cách nào quấy rối đến giấc ngủ say của Mạc Tạp.

Khoảng một giờ sau, Mạc Tạp mơ mơ màng màng tỉnh dậy, đưa tay sờ vị trí bên cạnh một cái. Chỗ đó đã lạnh như băng. Cậu không mở mắt, nhưng lại mở miệng.

“Thần Cách, cậu đi đâu rồi?”

Không có trả lời.

“Thần Cách?”

Vẫn không có đáp lại.

Cậu tăng thêm âm lượng: “Thần Cách?”

“Ồn ào chết!” Rốt cục cũng có ngữ điệu lạnh lùng ở cách đó không xa đáp lại. Lúc này Mạc Tạp mới an tâm, trở mình lục lọi tìm đồng hồ báo thức, đưa tới trước mặt mình. Cậu mở mắt ra, từ trên giường bật ngồi dậy, gãi đầu một cái: “Cái gì? Đã trễ thế này sao? Cậu làm gì mà không đánh thức tôi dậy?”

“Cũng không có chuyện gì cho cậu làm, gọi cậu thức cũng vô ích.”

“Cậu không thể nói như vậy được a.” Mạc Tạp chân trần giẫm lên trên sàn nhà, đưa tay che miệng ngáp: “Có lúc tôi cảm thấy cậu lạnh lùng. Có phải muốn bỏ mặc tôi hay không? Tôi làm gì cậu cũng không quan tâm sao? Ít nhất cậu cũng nên để tôi học nấu cơm, giặt giũ quần áo, làm công việc nhà một chút chứ. Cái gì cũng không muốn cầu xin tôi làm, như vậy tôi rất áy náy đó.”

Thần Cách đang đọc tin tức trên máy vi tính, lạnh lùng trả lời một câu: “Mấy chuyện này phải dựa vào tự giác.”

Lời này một chút hiệu quả an ủi đều không có, càng làm cho Mạc Táp cảm giác mình rất vô sỉ. Cậu đi tới sau lưng Thần Cách, ôm vòng lấy bả vai của Thần Cách, dùng sức nặng đè xuống: “Cậu tìm người yêu chứ không phải người làm, không cần nhất định phải biết làm những chuyện này, đúng không?”

“Cậu cũng thật để ý đến chức năng của mình.”

“Tuy nói dạ dày là con đường ngắn nhất để giữ chặt trái tim của đàn ông, nhưng mà tôi không cần như vậy, chỉ cần giữ chặt cái phía dưới của cậu là đủ rồi. Nếu như cậu trắng hoa, ong bướm ở bên ngoài, tôi liền cắt cái đó, khiến cho cậu nửa đời sau khổ sở ở bệnh viện.” Mạc Táp không ngừng nói, thật ra cậu đang tìm cơ hội thử xem có thể dấu khẩu trắng Thần Cách một lần hay không.

“Nếu như cậu cắt cái đó của tôi, xem ra nửa đời sau cậu phải khổ sở ở trên giường rồi.”

Mạc Táp cắn cắn môi dưới, tương đối không phục: “Hèn hạ, lại uy hiếp tôi bằng chiêu gây ông đập lưng ông này.”

“Cám ơn khích lệ của cậu!”

“Tôi không muốn tiếp tục chuyện này nữa, đi dọn bữa ăn sáng đây.”

Văn chương thì dùng cụm từ “dọn bữa ăn sáng” vậy thôi, thật ra cũng chỉ là rót sữa tươi trong hộp vào trong ly, đem bánh mì được thái thành từng lát mỏng bỏ vào trong lò nướng, sau đó ném quần áo vào trong máy giặt, cuối cùng là đi phơi. Mạc Táp vốn cũng không có siêng năng như vậy đâu, nhưng mà vì Thần Cách có chút nhắc nhở nho nhỏ, vì vậy cậu liền dần dần dẹp bỏ lười biếng sang một bên.

Dĩ nhiên, đây cũng chỉ là chuyện bình thường. Chỉ cần là vì người mình yêu, liền tâm cam tình nguyện thay đổi.

Cửa phòng bị mở ra, Mạc Táp không cần quay đầu lại nhìn cũng biết là người nào. Không biết từ lúc nào, đám bạn bè biến thái đó của Thần Cách có được chìa khóa căn hộ của mình.

Trong tay An Na xách theo thực phẩm, Quảng Lý mang dép lười đi theo ở phía sau. Thần Cách đứng lúc từ phòng ngủ đi ra, chuẩn bị ăn điểm tâm. An Na hiềm ác liếc mắt nhìn thực đơn bữa sáng trên bàn trăm năm không đổi, lúc nào cũng là sữa tươi và bánh mì: “Có lười hay không? Thần Cách, thỉnh thoảng cậu cũng nói Mạc Táp một chút. Ngày nào cũng ăn những món này cậu không chán à?”

Quảng Lý cũng ngồi xuống: “Đói bụng.”

“Đói bụng thì đi ăn phân ngay đi!” An Na không thèm nhìn Quảng Lý một cái.

“Phân đã bị cuốn trôi hết.”

Thần Cách nhìn bữa ăn sáng bày trước mặt, nghe cuộc nói chuyện của hai người: “Hai người các cậu thử nói như vậy trong lúc tôi ăn một lần nữa thử xem!”

Mạc Táp đi ra phụ họa: “Đúng đó, đúng đó! Thần Cách, giết chết bọn họ đi, để thế giới của tôi thanh tịnh một chút.”

Ánh mắt An Na liếc về phía Mạc Táp, Mạc Táp căng da mặt cười: “Tiểu thư An Na, đừng hiểu lầm, bọn họ ở đây chính là Quảng Lý và Ngũ Khu Dương.”

Nhắc tào tháo, tào tháo liền tới. Ngũ Khu Dương mặc áo ngủ, ôm một cái gối đầu đi vào, ngay cả chào hỏi cũng không nói, liền đi thẳng vào phòng ngủ của Thần Cách và Mạc Táp. Hắn nằm trên trên giường, ngay tại vị trí mà Thần Cách thường nằm, còn dùng gối nằm của Mạc Táp để lót chân. Mạc Táp hô hấp thật sâu, nhẫn nhịn. Cậu không muốn quá nghiêm túc với đám người kia, chỉ càng làm ình nội thương mà thôi.

An Na lấy thực phẩm trong bọc ni lon ra, chuẩn bị chế biến bữa ăn sáng: “Chờ 10 phút!” Nói xong cô khởi động khớp cổ, xăn tay áo lên, xăn ống quần lên. Mạc Táp trợn to hai mắt nhìn An Na, biết cô làm như vậy là để thuận tiện cho việc nấu ăn, nhưng mà người nào không quen biết cô còn tưởng rằng cô sắp đi hành nghề đặc biệt.

Quảng Lý dương dương cảm: “Thần Cách, xem Mạc Táp kia. Mạc Táp đúng là một tên hạ lưu, nhìn chăm chăm bắt đuôi của vợ tôi.”

“Tôi không có!!” Mạc Tạp la hét phản bác.

“Đẹp mắt không?” Thần Cách bình thản hỏi.

Mạc Tạp cứ tưởng Thần Cách đang hỏi thật lòng, liền không sợ chết liếc mắt nhìn: “Rất trắng, cũng rất dài.”

“An Na!” Thần Cách khẽ gọi: “Dùng đôi chân vừa trắng vừa dài của cô đánh hạ Mạc Tạp giúp tôi.”

Mạc Tạp liên tiếp lui về phía sau, đáng tiếc đã không còn kịp nữa. Chân của An Na quét tới, vừa vịn đá trúng vào người Mạc Tạp. Cậu không phục, trừng mắt muốn ăn thịt người. Không ngờ Thần Cách so với cậu còn hung tợn hơn: “Nhìn cái gì? Lão tử móc hết con mắt của cậu bây giờ.”

Ở bên trong phòng ngủ phát ra giọng nói lười biếng của Ngũ Khu Dương: “Mạc Tạp, cậu thật đúng là đáng thương. Thần Cách muốn chiếm cậu là của riêng mình, cho nên từ đó về sau bi kịch của cậu chính là phải phục vụ cho đàn ông, cắt đứt quan hệ với phụ nữ. Cậu xem, tôi thật rất tốt, vừa có thể giữ vững quan hệ mập mờ với Thần Cách, vừa có thể tùy tiện làm loạn ở bên ngoài. Cậu rất hâm mộ tôi phải không?”

“Cậu lo mà ngủ đi!!” Mạc Tạp hô hấp sâu, đây là phương pháp duy nhất cậu dùng để an ủi mình.

Chưa đầy 10 phút, An Na bưng ra bữa ăn sáng phong phú. Mạc Tạp vô cùng kinh ngạc, ngay cả một người phụ nữ tàn bạo như An Na cũng biết nấu ăn, như vậy không phải là mình đang bị đả kích sao?

Mạc Tạp nếm thử một miếng, bán cái móng, ăn rất ngon, dường như món nào cũng đều rất ngon.

“Trứng có chút mặn.” Thần Cách nói xong, An Na cầm lên chiếc đũa gấp một miếng trứng trước mặt Thần Cách nhai nhai: “Hình như là vậy, lần sau sẽ nêm nếm vừa miệng lại.”

“Trứng của tôi cũng có hơi mặn.” Quảng Lý cũng lên tiếng, An Na cầm lọ muối lên, đổ tất cả vào trong chén của Quảng Lý: “Ăn hết cho bà, thử xem có mặn nữa không!”

“Không mặn, mùi vị rất vừa miệng” Quảng Lý thức thời trả lời.

Mạc Tạp hiểu rõ nỗi khổ của Quảng Lý, vỗ vỗ bả vai của hắn. Những người phụ nữ biến thái như vậy đều dùng bạo lực để thống trị thế giới.

Cửa hàng bán bánh mì vẫn còn đang trùng tu, cho nên Mạc Tạp rảnh rỗi. Bây giờ đang là thời gian nghỉ hè, cho nên Thần Cách cũng rảnh rỗi.

“Các cậu hôm nay có đi ra ngoài không?” Quảng Lý hỏi.

“Có thể!” Mạc Tạp vẫn đang phân vân, không biết nên ở nhà hay là ra ngoài đi dạo.

Quảng Lý đưa cho Mạc Tạp cái USB: “In tài liệu trong này ra giúp tôi”

“Là gì vậy?”

“Tài liệu học tập!”

“Được, được!”

Kỳ quái, mình không có ấn tượng gì tốt đẹp với Quảng Lý. Từ lúc nào mà người này trở nên chính chắn vậy? Chẳng lẽ là từ lúc hẹn hò với An Na sao? Quảng Lý chịu thay hình đổi dạng, tình yêu thật đúng là vĩ đại.

82. Chương 82: Phiên Ngoại 2: Phải Được Hạnh Phúc

Không khí nóng bức bao phủ cả con đường, không có một bóng mát, không có một ngọn gió. Mạc Tạp cau mày, cúi đầu chỉ lo bước nhanh đi về phía trước. Thỉnh thoảng, cậu quay đầu thúc giục Thần Cách đi ở phía sau: “Cậu có thể tăng tốc độ lên một chút hay không? Trời rất nóng đó.”

“Ai bảo cậu kéo tôi đi cùng làm chi!”

“Là tôi có lòng tốt kéo cậu đi ra ngoài dạo. Cậu đã quen với việc hai chúng ta lúc nào cũng gần nhau, nếu tôi bỏ cậu lại một mình trong nhà, cậu nhất định sẽ cô đơn, trống trải, chán nản.”

“Cậu suy nghĩ nhiều quá rồi đấy!”

“Ý của cậu là chính là, không có tôi cậu vẫn ổn sao?” Mạc Táp đi lùi về phía sau, đứng trước mặt Thần Cách.

“Vấn đề này cậu có thể tự mình phán đoán.”

“Nếu như tôi có thể phán đoán được, vậy còn hỏi cậu làm gì?” Giữa không khí cực nóng bức còn lớn tiếng nói chuyện như vậy, đơn giản chính là nóng nực càng thêm nóng nực.

Thần Cách nhìn chằm chằm khuôn mặt hơi đỏ và mồ hôi trên chóp mũi của Mạc Táp: “Cậu cảm thấy rất nóng nực, phải không?”

Đây là đang quan tâm mình sao, Mạc Táp trề môi: “Dĩ nhiên nóng nực.”

“Vậy thì cầm miệng! Kêu la trên đường như vậy, không nóng mới là lạ.”

Xem ra Thần Cách không phải là đang quan tâm mình, chỉ là muốn mình cầm miệng mà thôi. Mạc Táp đảo cặp mắt trắng, đột nhiên thấy được tiệm in, cậu lấy usb trong túi ra, đi vào: “Ông chủ, làm phiền ông giúp tôi in tài liệu học tập trong này ra.”

Mạc Táp thấy Thần Cách đứng ở bên ngoài. Trời nóng như vậy, hẳn tựa hồ không chuẩn bị đi vào. Lúc Mạc Táp dời tầm mắt khỏi Thần Cách, quay vào, cậu liền thấy ông đang dùng ánh mắt kì lạ nhìn mình, cậu có dự cảm gì đó không được tốt cho lắm.

“Tài liệu học tập sao? In màu sắc rực rỡ hay là in trắng đen?”

Tài liệu học tập cũng có chia ra màu sắc rực rỡ với trắng đen nữa à? Không phải toàn là chữ thôi sao: “Trắng đen là được.”

“Nhưng mà, nếu như trắng đen thì không có rõ ràng. Tôi nói cậu nghe, tiểu tử, cậu có sở thích đặc biệt, dĩ nhiên chuyện này không liên quan đến tôi, nhưng mà cậu có thể tới những tiệm chụp hình để rửa những tấm hình này ra. Còn đằng này, cậu lại tới tiệm in, không phải là gây khó khăn cho tôi sao?”

Mạc Táp cuống quýt cúi đầu, cầm lấy con chuột máy tính, mở các tệp trong usb ra, mặt cậu chợt trở nên tái nhợt. Mấy cái này không phải là tài liệu học tập. Cái này, cái này, đây là những tấm ảnh chụp lại những biểu cảm quái dị của An Na. Mặc dù không thấy toàn bộ thân thể, nhưng mà có thể thấy được bả vai trắng nõn và gương mặt mê man của An Na. Không sai được, không sai được, Mạc Táp cuống quýt đóng tệp, rút usb ra, đơn giản là không dám nhìn ông chủ. Quảng Lý, cái đồ bán mông đó, thật không biết xấu hổ mà. Chết tiệt, hẳn lại gọi vô số tấm ảnh biểu cảm ở trên giường của An Na là tài liệu học tập. Mạc Táp hỏa tốc lao ra khỏi tiệm, cậu đang muốn oán trách với Thần Cách: “Thần Cách, tôi cho cậu biết, usb này chứa vô số tấm hình ghi lại biểu cảm của An Na...” Ông chủ và nhân viên tiệm in dõi ánh mắt theo nhìn Mạc Táp. Thần Cách chẳng qua là nhìn Mạc Táp một cái: “Xin giữ khoảng cách một chút. Hình như tôi không quen biết loại người hạ lưu như cậu.”

Mạc Táp trợn to mắt, tay run rẩy chỉ Thần Cách: “Hèn chi, hèn chi cậu không chịu đi vào. Cậu đã sớm biết có đúng hay không?? Sao cậu không nói cho tôi biết?!”

“Tôi không biết.”

“Vậy cậu...”

“Cậu có thể trách người nào được chứ? Chỉ có thể trách bản thân cậu là một tên ngu xuẩn. Quảng Lý nói đó là tài liệu học tập, cần in ra, chuyện như vậy cậu cũng có thể nghe lọt tai sao? Chỉ là học tập biểu cảm trên giường của An Na thôi. Nhưng mà, là đàn ông, ai cũng không tránh được chuyện này.”

Lời của Thần Cách làm cho đầu óc Mạc Táp tỉnh ngộ ra. Không ý thức được trong lời nói của Quảng Lý có gì đó bất thường là sơ sót của mình, nhưng mà... Mạc Táp nheo mắt lại, khó hiểu quan sát Thần Cách. Những lời Thần Cách vừa nói làm cho cậu hoang mang. Mạc Táp đưa tay vào trong túi quần của Thần Cách, lấy điện thoại của hắn ra. Cậu mở album hình lên, đơn giản là không nhìn không biết. Cậu vừa xem

vừa giật mình. Mạc Táp thiếu chút nữa giận đến muốn bạo lực, run rẩy không chịu nổi nhìn Thần Cách: “Xin cậu nói cho tôi biết, cậu chụp tấm hình này vào lúc nào? Tại sao trong điện thoại di động của cậu cũng có loại tấm hình biến thái này?!”

Trên khuôn mặt dễ nhìn của Thần Cách không có hốt hoảng chút nào, lấy lại điện thoại di động bỏ vào trong túi, nhún nhún vai: “Cậu có thể trách người nào được chứ? Ai biểu lúc trên giường cậu lại gắt gao nhắm mắt lại chứ.”

“Cậu không được đẩy trách nhiệm cho tôi. Lão tử nhắm mắt là bởi vì xấu hổ, chẳng lẽ phải trợn to hai mắt nhìn cậu sao? Cậu lại thừa dịp tinh thần tôi hoảng hốt, xâm phạm đến quyền riêng tư của tôi. Thần Cách, coi chừng lão tử đi kiện cậu.”

“Kiện tôi vì tội gì? Kiện tôi vì tôi đâm làm cho cậu ‘sung sướng’ à?”

“Cậu nói nhỏ thôi!”

“Nên nhỏ giọng là cậu!”

Rằng trong miệng Mạc Táp cũng mau chóng dài ra, cậu thật muốn nhào tới xé nát Thần Cách thành từng mảnh. Cậu nhìn quanh bốn phía, đôi mắt liên sáng rỡ lên như có ý tưởng gì đó rất hay. Cậu giơ chân lên, dùng sức đá vào bắp chân của Thần Cách, sau đó bỏ chạy với tốc độ ánh sáng. Nhưng cậu chạy chưa được bao xa, liền chạy vào trong tiệm bán thú cưng, gương mặt đặc ý: “Tới đây, cậu có dũng khí thì đi vào đi. Thế nào, không dám vào sao? Hajz, ngại quá, tôi quên mất, Thần Cách bị dị ứng với những loài động vật nhỏ nhắn như thế này.” Mạc Táp nói ma nói quỷ, làm cho tất cả mọi người trong tiệm dùng ánh mắt quái dị nhìn cậu.

“Đi ra!”

“Cậu cảm thấy tôi sẽ đi ra sao? Tôi đâu phải là tên ngốc. Cậu mau vào đây đi!” Mạc Táp đặc ý, khoái chí, còn đưa ngón tay giữa ra ngoắc ngoắc Thần Cách.

Lông mày của Thần Cách động đậy một cái. Lại dám giữa đường phố đông người dùng ngón tay giữa ngoắc ngoắc mình, người này quả nhiên là bị cưng chiều hư rồi. Thấy biểu cảm của Thần Cách thay đổi, Mạc Táp thu hồi ngón tay giữa của mình: “Tôi thật là đáng thương, phải trốn trong tiệm bán thú cưng như thế này để giữ an toàn ỉnh. Các cậu ai cũng bắt nạt tôi Quảng Lý cũng vậy, Ngũ Khu Dương cũng vậy. Tiểu thư An Na thì không nói đi, ngay cả cậu cũng... Tôi ở chỗ này, không đi đâu hết.” Xem ra vì muốn bảo vệ tính mạng, cậu đành phải dùng khổ nhục kế.

Nửa ngày, giọng nói của Thần Cách trở nên êm ái hơn một chút: “Được rồi, đừng sợ, tôi sẽ giúp cậu thu phục bọn họ. Được chưa?”

“Thật sao?!” Mạc Táp mừng rỡ.

“Có bao giờ tôi lừa gạt cậu chưa? Đi thôi, tôi dẫn cậu đi ăn cơm, sau đó về nhà.”

Mạc Táp lao ra khỏi tiệm bán thú cưng. Cậu không quan tâm đến ánh mắt người chung quanh, vô tư ôm lấy cánh tay của Thần Cách: “Tôi cũng biết, chúng ta mới là một phe.”

Giọng nói của Thần Cách lại khôi phục trạng thái lạnh lùng: “Cậu cho rằng chỉ có mình cậu biết dùng khổ nhục kế sao?”

Mạc Táp muốn chạy trốn, đã chậm, bị Thần Cách kéo lại.

“Không phải lúc này cậu nói...”

“Có bao giờ tôi lừa gạt cậu chưa. Khi này cậu đưa ngón giữa ra ngoắc ngoắc tôi, là có ý gì? Tôi nghĩ cậu nên thay đổi thái độ đối với người đàn ông của mình một chút.”

“Cậu bị cận thị à? Rõ ràng tôi cũng có đưa ngón trở ra nữa mà. Tôi dùng ngón tay giữa và ngón ta tạo thành chữ V, đây là một tư thế chụp hình rất phổ biến. Tôi làm như vậy, không phải là vì muốn để cho cậu chụp hình sao?”

“Phải không?”

Khẩu khí của Thần Cách căn bản là không có đem lời của Mạc Tịch bỏ vào trong tai. Mạc Tịch nhanh trí muốn tiếp tục nói dối: “Tôi thật không biết ngón giữa có ý nghĩ gì. Tôi cho rằng đó dùng để biểu đạt tình yêu của mình với cậu. Thật khó để tỏ tình với cậu giữa ban ngày như thế.”

“Phải không?”

“Cậu có biết thái độ không tin tưởng này của cậu đã kích tôi rất nhiều không? Rõ ràng chính là cậu mới lừa tôi. Cuộc sống sau này của tôi sẽ ra sao đây? Tôi ngày ngày sống trong bất nạt, ngày ngày sống trong những lời nói dối.”

“Được rồi, được rồi. Cậu cũng đừng giả bộ. Những chiêu hạ lưu kia cậu không dùng thì người khác cũng dùng. Nếu muốn qua mặt được tôi, cậu cần phải luyện tập kỹ lưỡng, sáng tạo hơn một chút.”

“Thời tiết nóng quá, hình như tôi bị say nắng rồi, choáng váng đầu quá.” Mạc Tịch sờ đầu một cái, hoàn toàn không nghe lời của Thần Cách.

“Lão tử cho cậu một cái tát, xem cậu ngất xỉu hay không ngất xỉu.”

“.....”

Ồn ào cũng đã ồn ào, đến lúc ăn cơm trưa, Thần Cách vẫn dẫn Mạc Tịch tới quán ăn mà Mạc Tịch thích nhất. Thần Cách gọi một ít món cay, Mạc Tịch lấy khăn giấy lau đôi đũa thật sạch, sau đó để ở bên trái của Thần Cách. Tất cả đều là thuận theo tự nhiên, không ai cố ý. Thần Cách vì Mạc Tịch mà đến những nơi như thế này ăn cơm, Mạc Tịch cũng vì Thần Cách mà trở nên sạch sẽ hơn.

Đang lúc ăn cơm, Mạc Tịch thần bí chạy đi ra ngoài một hồi, sau đó thần bí chạy về chỗ ngồi.

“Này, cậu không hiếu kỳ muốn biết tôi vừa làm gì sao?”

“Có gì tốt đâu mà biết. Không lẽ, cậu sao chép hình của An Na sang điện thoại của cậu?”

“Tôi không phải là người bỉ ỉ như vậy!!! Dù sao qua một thời gian ngắn nữa thì cậu sẽ biết.” Mạc Tịch bí hiểm.

Không cần đợi lâu, hai ngày sau, vừa rạng sáng, Thần Cách liền bị đánh thức bởi âm thanh kinh thiên động địa từ phòng bếp truyền tới. Mạc Tịch đứng trong phòng bếp, quần áo dính đầy dầu mỡ. Cậu còn thiếu ở chỗ là không đội cái nón giống như đầu bếp ở trên đầu. Cậu vừa nếm nếm thức ăn trong nồi, vừa xem cuốn sách hướng dẫn nấu ăn mà cậu lên mua mấy ngày trước. Rõ ràng cậu đã làm theo từng bước trong sách chỉ dẫn, nhưng mà kết quả món ăn không được ngon giống như ý muốn. Mạc Tịch có chút ảo não, còn tưởng rằng món này chỉ cần học mấy ngày là làm được. Nếu như mình nấu món này thật ngon, sau đó hai tay bưng ra để trước mặt Thần Cách, nói không chừng cậu ấy sẽ cảm động đến rơi lệ.

Cậu nổi giận, cầm cái sạn lên, dùng sức gõ vào nồi mấy cái, sau đó lắc đầu. Cậu đổ thức ăn hồng bét đi, bắt đầu nấu lại: “Mở lửa, làm nóng chảo, đổ dầu vào.” Mạc Tịch lẩm bẩm trong miệng, đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, khóe mắt hình như vừa thấy một bóng người. Cậu quay đầu lại liền thấy Thần Cách tựa vào cửa. Thần Cách đã cao hơn một ít, đen hơn một ít do bị nắng ăn, gương mặt không dính một hạt bụi nào đã trưởng thành hơn, quần áo có chút xốc xếch, khóe miệng cong thành hình dáng của một nụ cười.

Mạc Tịch có chút hoảng hồn, rõ ràng mỗi ngày đều thấy người này, nhưng tại sao cho đến bây giờ mình mới phát hiện, Thần Cách sẽ đẹp hơn khi đột nhiên xuất hiện. Lúc đó, Thần Cách sẽ mang theo mị hoặc không thể cự tuyệt, làm cho lòng của Mạc Tịch nhảy loạn cào cào, không thể ẩn núp.

“Cậu thức dậy lúc nào vậy? Không một động tĩnh gì hết. Cậu muốn cười thì cứ tận lực cười đi. Tôi chính là người vô dụng như vậy.” Mạc Tịch biết, những món ăn cậu vừa mới đổ vào thùng rác sau lưng sẽ bốc mùi lên, thế nào Thần Cách cũng sẽ ngửi được.

Thần Cách không lên tiếng.

“Cậu nhìn cái gì mà nhìn dữ vậy?”

“Đang ngắm cảnh.”

Mạc Táp nhìn ra phía sau mình một chút, khó hiểu nói: “Rốt cuộc cậu đang nói cái gì vậy? Có cảnh gì đâu mà ngẩn?” Mạc Táp quay đầu lại, thấy Thần Cách vẫn chăm chăm nhìn vào mặt của mình, cứ nhìn chăm chăm như vậy

83. Chương 83: Phiên Ngoại 3: Phải Được Hạnh Phúc

Không bao lâu, Thần Cách nhìn quần áo có hơi dài trên người của Mạc Táp một chút: “Tôi hỏi cậu, cậu mặc quần áo của người nào vậy?”

“Xem cậu kia, quá hẹp hòi luôn. Nhiều quần áo như vậy cũng không nhường cho tôi một bộ nữa.”

“Cậu chú ý vào chảo dầu một chút!”

Chỉ lo nói chuyện, Mạc Táp cũng quên mất chuyện chính sự: “Đều tại cậu làm tôi phân tâm.”

“Để tôi xem, lúc cậu không phân tâm thì nấu ăn sẽ ngon như thế nào.”

“Đừng nói những lời làm tổn thương tự ái của tôi nữa. Tôi chỉ còn dư lại một chút xiu dưng khí thôi, sắp chống đỡ không nổi rồi đó. Vừa đọc sách hướng dẫn vừa nấu ăn rất phiền toái. Tôi làm được như vậy cũng coi như đã rất tốt. Cậu cho rằng tôi làm chuyện này là vì người nào chứ?”

“Vì người nào vậy?” Thần Cách đi tới, cầm sách hướng dẫn nấu ăn lên, tiện tay lật vài trang.

“Cậu biết rõ còn hỏi.”

“Tôi quả thật không biết.”

“Đừng giả bộ nữa, giả bộ cái gì mà giả bộ. Tôi còn có thể vì người nào chứ?”

“Mẹ cậu? An Na? Quảng Lý hay là Khu Dương?”

“Tôi, tôi làm chuyện này nhất định là vì người mình thích rồi.”

“Cậu thích người nào?”

“Tôi thích người nào, chính cậu trong lòng cũng biết rõ ràng.”

“Nói nghe một chút xem.”

“Cậu không có làm gì, không lẽ tôi tự nhiên vô cớ nói trắng ra là tôi thích cậu sao?”

“Cậu đã nói rồi.”

Mạc Táp giả vờ giận đẩy Thần Cách một cái.

“Cậu đang làm món gì vậy?”

“Nấu bò hầm, không nhìn ra à?”

“Thật đúng là không nhìn ra.”

“Phi tôi, cho thêm một ít tương ớt, bật lửa nhỏ lại, xào qua xào lại.” Thần Cách một bên xem sách, một bên đọc lên.

“Từ từ, cậu chậm một chút đi, tôi không làm kịp.”

“Đổ nước vào, thêm đường, thêm muối.”

“Lấy muối giúp tôi!” Mạc Táp nghiêm túc nhìn vào trong nồi, hướng Thần Cách đưa tay ra.

Thần Cách nhìn lên một đồng keo lớn keo nhỏ, tiện tay cầm lấy một keo đưa tới. Mạc Táp hơi nghiêng đầu sang nhìn, phát hiện không phải: “Cái đó là bột ngọt!!”

“Tôi làm sao biết được, hạt bột ngọt dài hơn hạt muối.”

“Đâu phải cái gì cũng giống nhau. Cậu đừng ở nơi này quấy rối tôi nữa, làm ảnh hưởng tới tiến độ của tôi rồi này.” Mạc Tạp đoạt lấy cuốn sách, đẩy Thần Cách ra khỏi phòng bếp. Thái độ chê bai như vậy làm cho Thần Cách có chút khó chịu, mình đi xem ti vi còn sướng hơn.

Bắt đầu từ ngày đó, Mạc Tạp không ngừng nghiên túc tiến hành thí nghiệm. Đầu tiên là rang cơm bình thường, sau đó là nướng bánh ngọt. Cậu dồi dào sự hăng hái. Ban đầu, cậu chỉ là muốn mở một cửa hàng bán bánh ngọt, hoặc là sôcôla gì đó. Trước kia, cậu từng xem qua một bộ phim điện ảnh “Sôcôla tình yêu”, cậu phát hiện sôcôla rất kì diệu và hữu ích. Đây là một loại bánh mang đến ọi người hạnh phúc. Nhưng mà phim là phim, thực tế vẫn là thực tế, trình độ của Mạc Tạp cũng có giới hạn. Bây giờ bắt tay vào làm rồi, cậu mới biết khó khăn đến cỡ nào. Cậu tưởng tượng, nếu như lúc cửa hàng của mình khai trương, nếu gặp phải một vị khách trưởng thành khó tính, chắc cậu sẽ bị ăn một cái tát rồi. Cung Dung nhiều lần khuyên bảo cậu: Con cho rằng bây giờ làm ăn rất dễ dàng à? Bây giờ mọi người tranh giành từng miếng ăn, rất khốc liệt, con cái gì cũng thua thiệt người ta thì làm sao làm ăn được? Còn phải chiêu đãi nhân viên, tìm khách quen... Lúc mở cửa hàng còn phải đi làm giấy chứng nhận đảm bảo an toàn vệ sinh, còn có nhiều giấy tờ khác nữa, rất phiền toái. Bây giờ mấy đứa nhỏ như con, ai cũng nghĩ kiếm tiền rất dễ dàng.

Những lời Cung Dung dạy bảo, Mạc Tạp nghe cũng như không nghe. Cậu quả thật có hơi nằm mơ giữa ban ngày, nhưng mà Thần Cách cho cậu quyền được nằm mơ giữa ban ngày. Thậm chí, có lúc Mạc Tạp cảm thấy Thần Cách giống như Tiểu Đình Đường của mình. Cậu muốn làm chuyện gì, hắn cũng chỉ đứng bên ngoài nhìn, chứ không can thiệp vào. Dĩ nhiên, hình dung như vậy, cậu chắc chắn sẽ không để cho Thần Cách biết được, nếu không Tiểu Đình Đường sẽ biến thành sát thủ. Từ mèo biến thành chó, đó cũng không phải là quá đột phá.

(@Phong: Tiểu Đình Đường là ai Phong không biết. Có thể là nhân vật trong một tác phẩm nào đó, có thể là điển tích, điển cố.)

Trước kia, báo ứng rơi vào trên người của Thần Cách. Kể từ khi Mạc Tạp bắt đầu cuộc nghiên cứu “học đỉnh hồng”, Thần Cách được chỉ định là người thử món ăn. Ngày hôm đó, khi Mạc Tạp tranh thủ dậy sớm chuẩn bị nướng chút bánh ngọt nữa, Thần Cách cũng đã ngồi ở trước cửa mang giày vào.

“Cậu đi đâu vậy? Ăn rồi hãy đi.”

“Ăn rồi liền không đi được nữa.”

“Tôi biết mới bắt đầu có chút khó khăn, nhưng mà dần dần sẽ quen thôi.”

“Tôi không có thói quen đó.”

“Làm gì có khoa trương như cậu nói chứ? Mặc dù chưa nói được là ngon nhưng mà cũng đâu có khó ăn đâu.”

“Mạc Tạp, cậu hãy nghe tôi nói.” Thần Cách tỉnh táo nhìn chăm chú vào Mạc Tạp, nhàn nhạt mở miệng: “Thật sự là rất khó ăn.”

“Hôm nay khăng định so với hôm qua có tiến bộ hơn một chút. Cậu vào ăn thử một chút đi.”

Thần Cách nhìn một đồng lớn bánh nướng trong phòng bếp. Nếu như bình thường, khuôn mặt Mạc Tạp tươi cười hi ha không có nghiêm túc, có lẽ Thần Cách đã sớm chôn xác vào trong đồng bánh nướng này rồi. Nhưng hết lần này tới lần khác, Mạc Tạp đều nghiêm túc, đáng vẽ so với ngày thường quả thật rất tương phản. Thần Cách quyết định đem nỗi thống khổ của hắn phân chia ra, hắn gõ cửa hai nhà kế bên.

“Chuyện gì vậy?”

“Ăn cái này đi.”

Thần Cách tự mình tìm đến ba người, ba người liền lui về phía sau một bước dài. Ngũ Khu Dương nắm chặt cửa phòng không chịu buông tay: “Không ngờ ngày này lại tới nhanh như vậy, cậu quyết định muốn độc chết chúng tớ.”

“Ít nói nhảm.”

Ngay cả An Na cũng che bụng: “Thần Cách, kinh nguyệt của tớ tới rồi, không có muốn ăn.”

Quảng Lý nghiêm túc quan sát phía dưới An Na: “Tối kì kinh nguyệt rồi sao? Sao không nói cho tôi biết, để tôi còn đi mua giúp.”

An Na vừa nhấc đầu gối vừa trực tiếp tát vào mặt của Quảng Lý.

Thần Cách mặt lạnh, khởi động khớp xương tay: “Tôi không miễn cưỡng mọi người.”

Cái này mà nói không miễn cưỡng sao? Ngũ Khu Dương không cam lòng đi theo ở phía sau. Nói không miễn cưỡng mà lại chuẩn bị tư thế đánh người như thế sao? Thần Cách đúng là ma quỷ giả dạng người. Thấy có nhiều người muốn thử bánh do mình làm như vậy, Mạc Tạp đương nhiên là rất phấn khích. Cậu kêu tất cả bọn họ ngồi xuống. Ba người này chưa từng thử qua tay nghề đầu bếp của Mạc Tạp, cho nên trong lòng không thấp thỏm, chỉ có thể âm thầm quan sát biểu cảm của Thần Cách mà suy đoán. Nhưng mà, Thần Cách căn bản không có bất kỳ biểu cảm gì có thể quan sát.

Mạc Tạp bưng bánh ngọt lên. Nhìn bên ngoài, bánh ngọt rất là đẹp mắt. Ngũ Khu Dương và An Na thở phào nhẹ nhõm. Từ đầu chí cuối, Quảng Lý cũng không có nói một tiếng.

“Thần Cách, cậu thật sự làm tớ sợ muốn chết. Rõ ràng nhìn rất hấp dẫn, tớ còn tưởng cậu bắt chúng tớ ăn quái vật nữa chứ.”

Mạc Tạp nghe được khích lệ, mặt liền tươi cười sáng lạn rớt: “Tôi đã nói rồi, Thần Cách lúc nào cũng là một người không am hiểu nghệ thuật mà. Ném thử một chút đi.”

Ba người xẻ chiếc bánh ngọt ra, mỗi người lấy một miếng, bỏ vào trong miệng. Trong nháy mắt, An Na liền phun ra, vỗ đầu che mặt mắng: “Cậu ghét tôi thì có thể nói thẳng, không cần cố ý bỏ phân vào trong đây rồi cho tôi ăn dẫu. Chỉ biết trả thù bằng những chiêu rẻ tiền, hèn hạ!”

“Cô quá khoa trương rồi!!” Mạc Tạp kêu la.

Ngũ Khu Dương xanh cả mặt, cũng muốn phun ra nhưng bị Thần Cách một tay nâng cằm, một tay khác đè đầu lại. Hắn bị buộc phải nhai, Ngũ Khu Dương rưng rưng nhìn Thần Cách, trong miệng miễn cưỡng phát ra giọng nói mơ hồ: “Thần Cách, vì tại sao?!”

“Ăn nhiều một chút!” Theo như những gì Thần Cách hiểu Mạc Tạp, nếu như chưa ăn xong, với quan niệm không thể lãng phí thức ăn, những miếng bánh còn dư lại Mạc Tạp sẽ để cho Thần Cách ăn.

“Tại sao? Tại sao?” Vẫn còn hỏi.

“Cậu thích tôi không phải sao? Vậy chắc cậu cũng đã chuẩn bị vì tôi mà hy sinh rồi.”

Chỉ có Quảng Lý, chỉ có Quảng Lý, ngồi im lặng ăn hết một miếng lại thêm một miếng, Mạc Tạp không thể tin nổi nhìn chằm chằm Quảng Lý, cảm động: “Quảng Lý, cậu có thể ăn nhiều như vậy sao?”

“Ừ, đói bụng.”

“Căn bản là không quá khó ăn, đúng không? Bọn họ thật là khoa trương mà.”

“Không biết, lần trước An Na bỏ quá nhiều muối vào phần điểm tâm, làm cho tôi tạm thời mất vị giác.”

Thần Cách dùng tay đẩy cái mâm bánh ngọt tới trước mặt của Quảng Lý: “Vậy thì ăn hết đi!”

Ba người rời đi, Mạc Tạp lại nghiêm túc nghiên cứu cuốn sách mới mua. Ý chí của cậu không bị phản ứng và châm chọc của mọi người đánh ngã. Cậu vô cùng cố gắng. Rất nhanh cậu ảo não đặt cuốn sách lên trên đầu: “Tôi có nên mở cửa hàng bán bánh không đây? Giống như một đứa ngốc vậy, làm việc gì cũng không thể tập trung tinh thần, bình tĩnh được.”

“Không sao!” Thần Cách cầm sách của mình lên, ngồi trên ghế sa lon. lật tới trang lần trước hắn chưa đọc xong: “Cậu có thể làm cho những người chúng ta không ưa ăn, độc chết bọn họ cũng được.”

Mạc Tạp hướng Thần Cách nhướn mũi lại, hai tay vịn chặt cuốn sách trên đầu mình. Thời tiết nóng nực càng làm cho cậu nóng nực hơn. Làm chuyện gì cũng vậy, quan trọng nhất chính là kiên nhẫn. Cậu nhìn Thần Cách nhàn nhã ngồi trên ghế sa lon một chút. Hắn giống như gió mát thổi giữa mùa hè. Chỉ đơn giản ngồi trên ghế sa lon như vậy, chỉ đơn giản xem sách như vậy, cũng trở thành một phong cảnh tuyệt đẹp. Mạc Tạp nghiêng đầu, sách trên đầu rớt xuống. Cậu xông tới, quỳ gối trên sàn nhà trước mặt Thần

Cách, đưa tay vớt bỏ cuốn sách hần đang cầm sang một bên, để lại bờ vai của hần, dùng sức hôn môi của hần. Thật lâu cậu mới buông môi ra, lấy được hai chữ hài lòng: “Được rồi, tôi bình tâm lại rồi, tiếp tục, tiếp tục.”

Thần Cách dùng ngón tay nhẹ đưa mấy mẩu bánh vụn mà lúc Mạc Tạp hôn vô tình để lại trên mặt mình, cho vào trong miệng, cau mày lại phun ra: “Có thể giúp cậu bận rộn là được rồi. Nhưng mà, cậu cũng giúp tôi một chuyện, sau này muốn nhờ người ném thử thì đi tìm Quảng Lý.”

84. Chương 84: Phiên Ngoại 4: Phải Được Hạnh Phúc

Mạc Tạp đang mơ mơ màng màng, bỗng nhiên cảm giác như Thần Cách đang gọi mình. Ban đầu, cậu nghĩ rằng là mình nghe nhầm, nhưng ngay sau đó tiếng gọi này càng ngày càng rõ ràng và lạnh lùng. Sau đó, cậu cảm giác mình giống như bị một tên súc sinh khiêng lên, sau đó nữa cậu nghe được tiếng nước chảy. Khi cậu bị một người vô tình ném vào trong bồn tắm, cậu mới hoàn toàn mở cặp mắt ra.

“Cậu làm gì vậy?!”

“Tắm nhanh lên một chút, xong rồi thì trong 1 giờ phải quét dọn nhà cửa sạch sẽ.”

“Cái gì? Sau lại gấp như vậy chứ? Chờ tôi tỉnh ngủ rồi làm không được à?”

“Không được, đừng chậm chạp đó!”

“Cậu đòi mạng sao? Mấy ngày trước tôi còn khen cậu để mặc cho tôi ngủ khi nào thức cũng được, chưa được bao lâu liền thay đổi.”

“Ồn ào chết, cậu đừng làm tôi phải động thủ!”

Thần Cách xắn tay áo lên, bôi dầu gội lên đầu và sữa tắm lên trên thân thể của Mạc Tạp, sau đó vô cùng thô lỗ kì cọ khắp người của Mạc Tạp. Mạc Tạp bị kì cọ vừa đau lại vừa nhột, một hồi thì nhe răng há miệng, một hồi lại không thể nhịn được cười. Cuối cùng cậu đẩy tay của Thần Cách ra, dùng tay hất bọt trắng xóa trên người mình đến trên quần áo sạch sẽ của Thần Cách: “Sao cậu không trực tiếp ném tôi vào trong máy giặt quần áo luôn đi. So với cậu thì nó dịu dàng hơn rất nhiều. Được rồi, tự tôi tắm.”

Thần Cách nhìn đồng hồ đeo trên tay một cái, giới hạn thời gian: “Cho cậu năm phút.”

“Rốt cuộc cậu đang gấp cái gì?”

Không để ý tới oán trách của Mạc Tạp, Thần Cách đi ra ngoài. Quả nhiên, năm phút không nhiều cũng không ít, Thần Cách liền đẩy cửa đi vào. Mạc Tạp vẫn còn đang vừa thông thả tắm, vừa huyết sáo, thấy Thần Cách đi vào, khuôn mặt tươi cười ngênh lên: “Một chút nữa là xong rồi, đừng nóng vội. Tôi đang tắm, vậy thì phải rửa sạch sẽ một chút.”

Thần Cách lấy điện thoại di động ra: “Cho cậu một phút, nếu không tôi chụp hình.”

Mạc Tạp đỏ mặt, hốt hoảng lấy tay che, phát điên gỡ cái khăn trên đầu xuống, ném tới, Thần Cách mau chóng tránh né: “Còn có bốn mươi giây nữa.”

“Cậu đi ra ngoài trước đi. Lập tức, tôi lập tức sẽ đi ra.”

Thần Cách lại đi ra ngoài. Không bao lâu, Mạc Tạp quả nhiên đi ra, tóc còn đọng lại vài giọt nước. Cậu dùng khăn quần hạ thân lại, che đi những gì nên che. Giống như một người đàn ông trung niên, Mạc Tạp một tay che miệng ngáp, một tay khác vỗ vỗ bụng của mình: “Tắm vào buổi sáng quả nhiên rất thoải mái.”

“Tên tiểu tử cậu nghe không hiểu tiếng người có phải hay không? Nhanh lên một chút cho tôi, mặc quần áo chỉnh tề vào, sau đó dọn dẹp phòng ốc.”

“Cậu bị trúng tà sao?”

Thần Cách cầm quần áo của Mạc Táp lên, liền hung hăng mặc vào cho Mạc Táp. Mạc Táp giống như một đứa trẻ: “Phải đi ra ngoài sao? Hôm nay cậu muốn đi gặp ai à?”

“Nói nhiều, mẹ cậu.” Thần Cách lạnh lùng đối phó.

“Cậu, người này, sao lại thô lỗ chứ? Tôi chẳng qua là hỏi một chút, sao cậu lại thô tục mắng tôi?”

“Giơ tay lên!” Mạc Táp giơ tay lên, thọt qua tay áo. Thần Cách dứt khoát lột cái khăn bên dưới hạ thân của Mạc Táp ra.

“Này, đừng như vậy.”

Thần Cách ném cái quần bốn góc tới trước mặt Mạc Táp: “Tự mặc vào.”

“Hôm nay cậu không đánh tôi, cũng không nói những lời độc ác tổn thương tôi. Cậu không còn hứng thú với tôi nữa sao?” Mạc Táp chất vấn.

Thần Cách nắm miệng của Mạc Táp: “Nói ít lại, làm việc nhiều hơn.”

Mạc Táp mặc quần áo tử tế xong, liền bắt đầu dựa theo phân công mà dọn dẹp phòng ốc. Khá bận rộn nên không có thời gian dọn dẹp nhà cửa, bây giờ nơi này không còn là chỗ ở nữa, mà là bãi rác. Xem ra Thần Cách đã không chịu được nữa, nên hôm nay mới nhắc nhở mình dọn dẹp. Mạc Táp nhanh chóng dọn dẹp, lúc hoàn thành đã là tám giờ.

“Vừa kịp!” Thần Cách lần nữa nhìn đồng hồ đeo tay một cái.

“Vừa kịp cái gì?” Mạc Táp hỏi xong đúng lúc ở phía ngoài cửa vang lên tiếng chuông. Cậu hỏi: “Ai tới vậy?”

“Mẹ vợ tới.” Thần Cách đứng lên mở cửa, ngoài cửa truyền đến giọng nói quen thuộc với Mạc Táp: “Mẹ còn tưởng rằng các con chưa thức dậy nữa. Không nói gì mà đột nhiên tới đây, có quấy rầy đến con không?”

“Mẹ!!! Sao mẹ lại tới đây? Sao lại không cho chúng con biết một tiếng?”

“Khẩu khí này của con là sao? Thấy bà già này liền khó chịu như vậy sao?” Cung Dung trợn mắt nhìn.

Nhưng mà Mạc Táp tương đối khiếp sợ, có nghĩ cậu cũng không nghĩ ra nguyên nhân mẹ mình đột nhiên mới sáng sớm đã tới đây. Hơn nữa, theo như lời mẹ nói, bà cũng không có nói cho Thần Cách biết trước, vậy tại sao Thần Cách lại biết được? Thì ra là khi này cậu ấy không phải là mắng thô tục. Thật may, thật may mà. Mạc Táp thật muốn nhào tới trong ngực Thần Cách, lớn tiếng than thở: Chồng ơi, chồng thật đáng yêu. Nếu như nhà cửa lộn xộn giống như ngày hôm qua, khẳng định bị chửi đến cầu huyết lâm đầu.

Cung Dung trực tiếp đi vào trong nhà, nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút. Đây là lần đầu tiên bà tới nơi này. Đối với chuyện của Mạc Táp và Thần Cách, Cung Dung vẫn rất mâu thuẫn. Một mặt bà đã thừa nhận Thần Cách, mặt khác lại luôn muốn tìm được nguyên do chính đáng để đoạt Mạc Táp lại về tay mình. Dù sao Mạc Táp đưa con bất hiếu này, cả ngày lẫn đêm trong miệng đều là Thần Cách như thế này, Thần Cách như thế kia, hoàn toàn phá vỡ thế thăng bằng của một người mẹ. Vốn là hôm nay bà muốn làm cho bọn họ trở tay không kịp. Bây giờ những đám thanh niên trẻ tuổi không có người lớn quản giáo sẽ rất dễ dàng sa vào các tật xấu. Nếu như bà thấy căn phòng này lộn xộn hoặc là có cái gì đó kì lạ, bà sẽ có được lý do để dạy dỗ bọn họ một bữa, sau đó thì lấy cớ bởi vì cuộc sống ở nơi này không tốt cho Mạc Táp, mang Mạc Táp về nhà ở cùng mình một thời gian ngắn. Nhưng mà Cung Dung đều không đạt được mục đích, bởi căn phòng này gọn gàng, ngăn nắp một cách dị thường, ngay cả Mạc Táp cũng sạch sẽ dị thường.

Lùi thời gian vào buổi sáng, Cung Dung phải quyết tâm lắm mới có thể bò dậy khỏi giường sớm như vậy. Bà nhanh chóng chuẩn bị rồi đi xuống dưới lầu đón xe. Cung Dung vừa đúng lúc gặp mẹ của Hác Suất đi mua thức ăn trở về. Mẹ Hác Suất lập tức hẹn Cung Dung buổi trưa chơi đánh mạt chược, Cung Dung từ chối, nói là phải đi thăm con trai một chút.

Hác Suất mắc tiểu nên thức dậy để đi, trong lúc vô tình nghe được mẹ hắn nói với ba hắn chuyện Cung Dung mới sáng sớm đã đi thăm con trai. Theo như Hác Suất biết, hai mẹ con bọn họ tính tình âm hiểm, nếu như có biểu hiện khác thường khẳng định không phải là chuyện gì tốt. Vì vậy Hác Suất đã nhắn tin cho Thần Cách biết.

“Thần Cách, hôm nay hình như dì Cung Dung muốn đến nhà các cậu đó. Không biết thông báo cho cậu như vậy có được gì không nữa?”

Không bao lâu thì có tin nhắn trả lời.

“Ừ, được rồi, có thưởng.”

“Tạ Hoàng thưởng.”

Cung Dung có chút không cam lòng ngồi xuống: “Các con thức dậy cũng thật sớm.”

“Dĩ nhiên rồi mẹ. Cuộc sống của chúng con như vậy làm cho không ít bọn thanh niên trẻ tuổi phải tự ti, vì chúng con lúc nào cũng ngủ sớm dậy sớm.” Mạc Tập tự khen mình một cách hự cấu, lại nói tiếp: “Đúng rồi, mẹ, gần đây con học tập nấu ăn. Mẹ ngồi đây đi, con làm ẹ nếm thử một chút.”

“Thật hay giả đây?” Cung Dung có chút hoài nghi.

Sau khi Mạc Tập hào hứng đi vào phòng bếp, Thần Cách nói: “Mẹ à, dậy sớm như vậy chắc là chưa có ăn sáng rồi, con đi xuống dưới mua ẹ nha.”

“Sao? Nhưng Mạc Tập không phải nói...”

Thần Cách không lên tiếng, chẳng qua là cho Cung Dung một nụ cười ý vị thâm trường, sau đó liền ra khỏi cửa.

Không bao lâu, Mạc Tập liền đem món ăn mới làm xong ra, để trước mặt Cung Dung. Món ăn được trang trí rất đẹp mắt. Cùng lúc đó, Thần Cách cũng về tới.

Cung Dung nhìn Mạc Tập một chút, có chút phấn khích. Được ăn món ăn do chính con trai mình tự tay làm, đó là chuyện rất hạnh phúc.

Bà cầm bánh mì lên, bỏ vào trong miệng, chỉ cắn một cái, liền ói ra trên bàn: “Đây là cái quái quỷ gì vậy?” Ngay cả uống mấy ngụm nước, cũng không cách nào hòa tan mùi vị trong miệng.

Cung Dung lần nữa nhìn Mạc Tập, có chút khổ sở. Được ăn món ăn do chính con trai mình tự tay làm, đó là chuyện rất thống khổ.

Mạc Tập vô cùng không hài lòng với phản ứng của Cung Dung, chỉ trích: “Mẹ là mẹ ruột của con, dù ít dù nhiều cũng nên khích lệ con một chút đi. Đây là thái độ gì?”

Cung Dung cũng không có khách khí: “Con là con ruột của mẹ, lần đầu tiên tới nhà các con, con liền muốn độc chết mẹ sao?”

85. Chương 85: Phiên Ngoại 5: Phải Được Hạnh Phúc

Mạc Tập đi xem tiến độ sửa sang cửa hàng như thế nào, có thể đến buổi trưa mới về nhà. Lúc cậu đang chuẩn bị cầm cái chìa khóa đi ra mở cửa, cửa của hai nhà kế bên cũng đồng thời mở ra. Ngũ Khu Dương và Quảng Lý trong tay xách theo thùng nước đang chuẩn bị hắt tới thì phát hiện Mạc Tập liền ngừng tay. Mạc Tập bị trận thế này làm cho sợ không nhọc: “Hai, hai người muốn làm gì?”

Ngũ Khu Dương có chút thất vọng: “Hajz, thì ra là Mạc Tập. Chúng tôi còn tưởng là Thần Cách.”

“Cậu nói cái gì? Tôi lập tức đi tố cáo, lại dám có mưu đồ bắt chính với người đàn ông của tôi.”

An Na đưa tay ra siết chặt: “Với tình hình này, xem ra, tiểu đệ đệ của cậu chắc không dùng được nữa rồi.”

Mạc Tập lập tức run dúi: “Tiểu thư An Na, chỉ đùa một chút thôi, cần gì phải nghiêm túc thế? Các cậu đang đùa giỡn à?”

“Nghỉ hè ở nhà nhàm chán quá. Tính thử xem một thùng nước lạnh có thể làm Thần Cách bị cảm mạo hay không.” Ngũ Khu Dương trả lời.

“Các cậu quá ngây thơ rồi đó!!! Các cậu bao nhiêu tuổi rồi? Suy nghĩ trưởng thành hơn có được hay không? Thật không biết nói các cậu thế nào nữa!” Mạc Tạp mở cửa, khinh bỉ nhìn bọn họ một cái: “Tốt nhất nên tỉnh táo lại. Đây là chuyện người bình thường nên làm sao? Thật là không biết các cậu nghĩ gì trong đầu nữa.”

“Cuộc sống cần niềm vui thú.”

“Cuộc sống không cần niềm vui thú cấp thấp.” Mạc Tạp đóng cửa thật mạnh.

Quả thật mình chỉ thấy Thần Cách bị cảm mạo đúng một lần, chứ đừng nói tới những bệnh khác. Người này thể chất cũng tốt đấy. Mạc Tạp lại nghĩ tới cảnh mình chăm sóc cho Thần Cách lúc hắn bị cảm mạo, khóe miệng cậu có chút vui vẻ.

Thỉnh thoảng, Mạc Tạp sẽ nhớ tới những chuyện xảy ra giữa cậu và Thần Cách, đặc biệt đều là những chuyện vui vẻ.

Thần Cách, người này có lúc nói ra những lời làm Mạc Tạp vui vẻ, cũng có lúc muốn phát điên kêu la. Mạc Tạp thỉnh thoảng sẽ nhìn Thần Cách phát thần. Thần Cách không phải là không có phát hiện, chẳng qua là không muốn để ý tới mà thôi. Cuối cùng, Thần Cách cũng dùng ngón tay búng ót của Mạc Tạp một cái: “Xin cậu đừng lộ ra dáng vẻ phóng đảng như vậy.”

“Ánh mắt đỏ của cậu là sao đây? Tôi đây là một người trong sáng, tinh khiết.”

“Mấy con chó ở lầu dưới nghe được lời này cũng sẽ ói.”

Đúng là ác mồm, cái người lạnh lùng này, đáng ghét! Lúc cậu nghĩ như vậy, Thần Cách đã đứng lên, chuẩn bị ra cửa.

“Đi đâu đây?”

“Xuống dưới lầu mua chút đồ.”

“Chờ tôi một chút, tôi sẵn tiện đem bọc rác xuống dưới luôn.” Rõ ràng có thể bỏ vào trong thùng rác ở bên ngoài nhà, cậu không cần tốn công đi xuống dưới. Không nói nhưng ai cũng biết trong lòng Mạc Tạp nghĩ gì, là muốn đi cùng Thần Cách.

Thần Cách cũng không có châm chọc Mạc Tạp, hai người nhấn nút thang máy, con số quen thuộc, từ 18 xuống 1. (lầu 18 xuống lầu 1)

“Có phải cậu thích số 18 không? Sao lần nào mua nhà hay thuê phòng cũng đều chọn ở lầu (tầng) 18 vậy?”

“Bởi vì số 18 ý nghĩa cho sự phát tài.”

Mạc Tạp cười đau bụng, dựa vào tường thang máy: “Sao bây giờ tôi mới phát hiện cậu là người mê tín dị đoan như vậy chứ? Cái gì mà phát tài chứ? Cậu mới bấy lớn, có kinh doanh gì đâu. Tôi mắc cười quá!”

Thần Cách không nhúc nhích: “So với cậu thì trẻ hơn nhiều.”

“Đừng dùng tuổi tác để đâm vào nỗi đau của tôi.”

“Tôi không chỉ muốn đâm một lần, mà muốn đâm đến khi cậu chết mới thôi.”

“Vậy ý cậu chính là chê tôi già sao?”

“Không phải là chê cậu già, vì sự thật cậu lớn tuổi hơn tôi.”

“Cái tên bất hiếu này, sao lại không tôn trọng trưởng bối?!”

“Cái người không biết xấu hổ này, sao lại bỏ đi dụ dỗ trẻ vị thành niên?”

Mạc Tạp cứng miệng, cậu suy nghĩ một chút. Lão tử không tin, nhất định mình sẽ tìm được cơ hội làm cho Thần Cách không thể mở miệng móc họng mình được. Xuống lầu dưới, Thần Cách mở nắp thùng rác lên, Mạc Tạp ném cái bọc rác màu đen vào.

“Được rồi, cậu trở lên nhà đi.”

“Không có cậu, ai muốn về nhà chứ! Tôi đi mua với cậu.”

“Thật đúng là nhâm tính.”

(Nhâm tính: tính tình thất thường.)

Trên đường mua đồ về, đột nhiên trời nổi mưa. Mạc Tạp ôm trái dưa hấu mua ở siêu thị vào trong ngực, cùng Thần Cách đi về nhà. Ba người khác đã ngồi ở bên trong, Mạc Tạp thấy có trách hay không. Đám người này, trước kia, vào giờ nghỉ trưa thường tụ họp trong phòng họp của hội học sinh. Bây giờ, đang nghỉ hè, bọn họ cũng sẽ theo thói quen mà tụ họp lại với nhau, vào khoảng 6 hay 7 giờ gì đó. Thật ra thì thời gian tụ họp cũng không cố định.

Thấy Thần Cách mắc mưa, ánh mắt ba người liền lấp lánh lên: “Thế nào? Mắc mưa, nếu cơ thể không khỏe, bị cảm thì phải làm sao bây giờ?” Giọng nói là quan tâm, nhưng mà Mạc Tạp thấy rõ ràng trong mắt bọn họ có niềm vui sướng, có tàng hình cũng không giấu được. Mạc Tạp dùng dao xẻ trái dưa hấu ra. An Na liền lấy miếng lớn nhất, vừa ăn vừa đứng lên. Người phụ nữ này, cho tới bây giờ chưa thấy có điểm gì giống với hình tượng của một người phụ nữ cả. Thật may là có Quảng Lý chịu hốt An Na.

Mạc Tạp sợ những người khác cướp mất miếng dưa hấu lớn, vì vậy cậu rất nhanh để miếng dưa hấu lớn nhai ở trước mặt Thần Cách: “Miếng dưa hấu này là của Thần Cách. Các cậu ai cũng không được động vào, nếu không tôi chém đứt tay của kẻ đó.” Nói xong, cậu cắn miếng dưa hấu đỏ chót đang cầm trong tay, nhả hạt đen vào trong thùng rác: “Tôi nói cho các cậu biết, Thần Cách rất mê tín dị đoan. Chọn nhà ở lầu 18 là vì muốn phát tài. Ha ha ha, buồn cười quá đi.”

Cũng chỉ có một mình Mạc Tạp ở đây tự mình đa tình, cười cười. Ngũ Khu Dương liếc mắt: “Không hiểu thì đừng nói càn. Đó là một thói quen, quen với con số 18. Chắc cậu không biết, từ nhỏ cho tới bây giờ, Thần Cách luôn đi cắt tóc tại một tiệm duy nhất. Cậu ấy là một người hoài niệm, cho nên mới thích cái loại người thích mặc đồ cũ như cậu.”

“Ôi vào cậu một đồng nước miếng. Thôi, trời mưa cũng không có ảnh hưởng gì nhiều, chúng ta chơi trò gì đây?”

Không một người nói chuyện, Mạc Tạp nói tiếp: “Nếu như ai có thể mắng Thần Cách, tôi liền...” Mạc Tạp giống như một tên gian thương, cười đầy dã tâm.

(Gian thương: Người buôn bá gian lận...)

“Cậu liền làm gì? Bộ dạng rách rưới kia của cậu có thể cho tôi thứ gì?”

Mạc Tạp ngoắc ngoắc ngón tay, kêu ba người lại. Bốn người bọn họ bắt đầu mở cuộc họp kín.

“Tối hôm nay tôi sẽ bật máy điều hòa trong phòng của Thần Cách ở nhiệt độ thấp nhất, thừa dịp Thần Cách ngủ kéo tấm chăn của Thần Cách ra, làm cho cậu ấy bị cảm mạo. Được không?” Mạc Tạp, cậu quá độc ác.

“Đồng ý!” Ba người không chút suy nghĩ liền cùng nhau đồng ý.

Người trong cuộc – Thần Cách, căn bản cũng không cảm thấy hứng thú. Chiêu mượn dao giết người này của Mạc Tạp rất lợi hại. Cậu rất tự hào, ai bảo Thần Cách – cái tên bại hoại này lúc nào cũng lấn áp mình.

Mạc Tạp dùng dao gọt trái cây gõ bàn một cái: “Chuẩn bị ~ bắt đầu.”

Ngũ Khu Dương bắt đầu trước tiên, vuốt vuốt tóc, chỉ Thần Cách: “Cái tên phụ bạc này, không biết xấu hổ là gì.”

Cái này mà là lời mắng người sao? Quá nhẹ rồi, một chút kỹ thuật mắng người cũng không có, Mạc Tạp ngồi bên cạnh lắc đầu.

Nếu là bình thường, Thần Cách chắc chắn sẽ không quan tâm đến những những trò hại não như vậy rồi, nhưng mà ai bảo hôm nay Thần Cách cũng có hơi nhàm chán. Cậu thoát khỏi game, tắt điện thoại, để bên

cạnh, ngẩng đầu nhìn chăm chăm Ngũ Khu Dương: “Cho dù cậu tóc ngắn hay tóc dài, cũng đều xấu như nhau.”

Một câu nói cũng làm Ngũ Khu Dương nhanh chóng muốn khóc.

Tóc là nhược điểm của Ngũ Khu Dương. Từ trong miệng Thần Cách nói ra hai chữ xấu xí, càng là nhược điểm của nhược điểm. Ngũ Khu Dương che buồm tim của mình: “Đau, tôi đau.”

Lần này đến phiên An Na, Mạc Táp rất có kỳ vọng với cô, bởi tài độc lưỡi của An Na cũng thuộc hàng đẳng cấp. Cậu cho An Na một ánh mắt khích lệ.

An Na gơ chân lên, đặt trên bàn để trà, mặt hung tợn: “Thần Cách, sao cậu đáng ghét quá vậy?”

“Tránh qua một bên đi.” Thần Cách chắc chắn sẽ không mắng An Na, chỉ dùng một câu nói để đuổi An Na.

Mạc Táp thiếu chút nữa là dùng dao đâm vào đầu của mình rồi. Tư thế giống, biểu cảm giống, nhưng lời nói không giống như đang chửi người chút nào. Còn Thần Cách, mắng chửi người lại thân mật như vậy, là có ý gì?

Xem ra chỉ có Quảng Lý, Ngũ Khu Dương và An Na đã quá yêu Thần Cách rồi, trông cậy vào bọn họ cũng tốn công.

Quảng Lý dùng gương mặt tê cứng nhìn chăm chăm Thần Cách, suy nghĩ thật lâu: “Bộ quần áo này của cậu không tệ, lần sau cho tôi mượn mặc đi.”

Mạc Táp nắm tóc của mình, đưa tay chỉ Quảng Lý: “Cậu căn bản không phải là mắng chửi người!!! Là mượn đồ!!”

“Vậy sao? Cho tới bây giờ tôi vẫn chưa mắng chửi người khác lần nào.”

Nói tới mới nhớ, Quảng Lý trừ nghiêm túc và nói những câu ngu xuẩn, cho tới bây giờ cũng chưa thấy hắn động thủ hay là mắng chửi người nào, dù chỉ là một lần. Cái tên ngu ngốc này căn bản cũng sẽ không mắng chửi người. Mạc Táp liên tục lắc đầu. Ba người này cho tới bây giờ cũng chưa có mắng Thần Cách lần nào. Xem ra mình đánh giá cao bọn họ quá rồi. Mạc Táp hít sâu một hơi, đứng lên, chỉ Thần Cách: “Để tránh cho cậu nói chúng tôi nhiều người ăn hiếp một người. Lần này nhường cậu, cậu nói trước đi, sau đó thì chuẩn bị, lão tử sẽ khiến cậu tè ra quần.”

Thần Cách dùng tay phải chống cằm, ngoe đầu, thật lâu mới nhân nhật nói một câu: “Này, hôm nay cậu thật đáng yêu.”

Mạc Táp hôn mê, trong đầu vật gì cũng xoay vòng vòng. Cậu nín lấy quần áo của mình, đỏ mặt, nhìn Thần Cách kêu la: “Trước mặt nhiều người như vậy, cậu nói cái gì vậy? Tôi trở về phòng ngủ.” Mạc Táp chạy như bay trở về phòng của mình, dùng sức khóa cửa lại.

Ba người đưa mắt nhìn Mạc Táp trở về phòng giống như đang nhìn một tên ngu ngốc. Tiểu tử này thông minh sao? Còn nói chúng tôi, bản thân cậu mới nghe Thần Cách nói một câu thôi mà đã bị hạ gục rồi.

Thần Cách lần nữa cảm điện thoại di động lên: “Đúng là tài năng kém cỏi.”

Thời tiết bị một trận mưa giáng xuống, nên ban đêm, nhiệt độ có hơi lạnh. Mạc Táp bị không khí lạnh làm cho thức giấc. Cậu nhìn đồng hồ, mới 10 giờ, ngay cả Thần Cách cũng ngủ. Nước mũi của Mạc Táp chảy xuống, cậu mơ hồ nhìn Thần Cách, cầm cái điều khiển máy điều hòa không khí lên, chỉnh nhiệt độ xuống mức thấp nhất. Cậu đắp chăn cho Thần Cách kỹ càng, sau đó nhắm mắt định ngủ. Chưa được mười giây, cậu lại quay đầu nhìn Thần Cách, đắp chăn cho Thần Cách một lần nữa. Cậu muốn tắt máy điều hòa không khí, nhưng cái điều khiển không biết đi đâu rồi. Mí mắt Mạc Táp rất trầm, lim dim liền ngủ thiếp đi

86. Chương 86: Phiên Ngoại 6: Phải Được Hạnh Phúc

Nửa đêm, Mạc Tịch nửa ngủ nửa tỉnh, khó chịu lăn qua lộn lại trên giường. Thân thể cậu ra mồ hôi mịn, cổ họng thì khô khốc, đau đớn, còn có hơi ngứa một chút. Trong lúc vô tình, cánh tay của cậu đề lên trên cánh tay của Thần Cách. Nhiệt độ nóng đốt người làm cho Thần Cách mở mắt ra, mơ hồ cảm tay của Mạc Tịch, sau đó sờ sờ trán của Mạc Tịch. Hắn ngồi dậy, mở đèn đầu giường lên.

Căn phòng đen nhánh đột nhiên sáng lên, Mạc Tịch chói mắt, động dậy, cậu muốn đưa tay ngăn cho ánh sáng không chiếu vào mắt, bị Thần Cách nắm lại: “Mạc Tịch!”

“Sao? Chuyện gì?” Giọng nói của Mạc Tịch có chút vô lực.

“Đứng lên, chúng ta đến bệnh viện.”

“Đến bệnh viện làm gì?”

“Cậu bị sốt rồi.”

“Làm gì có. Tôi thật là khát.”

Thần Cách rót nước, đưa cho Mạc Tịch. Mạc Tịch chắt vật ngồi dậy, cục xương ở cổ họng nhẹ động dậy. Cậu uống nước xong, liếm liếm đôi môi khô khốc: “Không sao, ngủ đi.”

“Không được! Đứng lên cho tôi!”

Mạc Tịch bấu môi, không có khí lực tranh luận nhiều thêm nữa. Cậu cảm thấy cái ót bắt đầu có chút đau đớn. Thần Cách thay quần áo, tìm một cái áo khoác khoác lên trên người Mạc Tịch. Mạc Tịch ngồi trên mép giường, gật gù, thông qua đôi mắt mơ hồ cậu lại thấy Thần Cách ngồi chồm hổm dưới đất giúp cậu mang giày. Mạc Tịch tự lẩm bẩm: “Xem ra tôi quả nhiên là ngã bệnh rồi, cho nên mới xuất hiện ảo giác.” Cậu ngồi trên mép giường, hướng về phía Thần Cách đưa hai tay ra: “Công tôi đi!”

Thần Cách xoay người, khom lưng đứng trước mặt Mạc Tịch. Mạc Tịch nhào lên trên lưng của Thần Cách, Thần Cách đứng lên: “Này, sao rồi?”

“Cảm giác rất tốt.” Mạc Tịch an tâm nằm trên lưng của Thần Cách.

“Ngu ngốc, không phải hỏi cậu chuyện này.”

Bệnh viện cách chỗ này cũng không xa. Ánh sáng đèn đường trong treo, lạnh lùng chiếu xuống đất, soi sáng con đường trong đêm khuya. Trên tòa nhà cao ốc gần đó có hai căn phòng vẫn còn sáng đèn. Thần Cách công Mạc Tịch, trong đêm khuya, gió còn chưa kịp thổi khô ẩm ướt trên đường phố. Mạc Tịch giống như một con mèo, co rúc trên lưng của Thần Cách. Áo khoác của Thần Cách bao bọc lấy cậu, cái mũ của áo khoác che mắt của cậu lại. Ý thức của Mạc Tịch tuy rất hỗn loạn, nhưng thính giác vẫn còn rất nhạy bén. Tiếng tim đập, tiếng hít thở tiếng bước chân... của Thần Cách, cậu đều nghe được. Cậu vui mặt lại gần sát cổ của Thần Cách hơn. Cảm giác lạnh lạnh hóa giải nhiệt độ nóng ran của cậu: “Đừng quan tâm, chậm một chút.”

“Cậu thật sự là người tôi cần phải quan tâm.”

“Cậu thật đúng là người biết quan tâm đến người yêu.” Mạc Tịch cười cười, mạnh miệng.

Có lẽ bệnh tật làm cho người ta trở nên nhu hòa. Thân thể Mạc Tịch hư nhược nằm trên lưng Thần Cách. Miệng Mạc Tịch chôn trong quần áo của Thần Cách: “Thần Cách!”

“Ừ!”

“Được cậu yêu thương như vậy, tôi sẽ trở nên hư hỏng.”

“Đừng nói lung tung nữa. Thân thể nóng như vậy, khó chịu liền nói cho tôi biết đó nha.” Thần Cách cảm nhận được nhiệt độ nóng ran của Mạc Tịch trên lưng một cách rõ ràng. Hắn giữ chặt Mạc Tịch, bước nhanh hơn.

Mạc Tịch lắc đầu: “Cậu cảm nhận được, đó là ấm áp của lòng tôi.”

Bệnh viện tựa hồ so với đêm khuya không giống nhau. Bệnh viện mở đèn sáng choang, còn đêm khuya thì tối mịt. Bệnh viện người đến người đi, phá vỡ màn đêm yên tĩnh ở bên ngoài. Thần Cách lấy sổ thứ tự, bởi vì là buổi tối cho nên bác sĩ trực hơi ít, còn phải chờ một lát nữa. Mạc Tạp và Thần Cách ngồi trên hàng ghế lạnh như băng chờ đến lượt khám bệnh, nhìn những người đang lo lắng ở cửa, những người lớn dễ dàng trẻ nhỏ, những người già ngồi trên xe lăn, những cặp tình nhân gây gổ, những người phụ nữ khóc thút thít, những người đàn ông hút thuốc lá, bệnh nhân nằm trên băng ca được đẩy tới phòng cấp cứu.

Những hình ảnh này, đều là một phần của cuộc sống.

Mạc Tạp hiểu, cuộc đời của mỗi người đều vội vàng trôi đi. Có bi thương, có vui vẻ, mới gọi cuộc sống. Bất kể là ở đâu, giai đoạn nào, cũng không thể trách cứ hay đổ lỗi cho ai. Mạc Tạp xem qua rất nhiều chương trình xã hội và pháp luật. Những tên phạm nhân đó trách ba mẹ ly hôn, trách bạn học đối với mình không tốt, trách xã hội này không công bằng. Nhưng người mà họ cần trách, đó là chính bản thân mình. Bạn không thể quyết định cuộc sống giàu sang hay nghèo khổ, mình xinh đẹp hay xấu xí, nhưng bạn có quyền quyết định mình sẽ trở thành người xấu hay người tốt. Chuyện mình tự gây ra, lại đi trách người khác, người khác quan tâm sao? Chỉ càng làm cho họ thêm cười nhạo bạn mà thôi.

Lúc khổ sở nên suy nghĩ đến hạnh phúc.

Lúc hạnh phúc phải biết quý trọng hạnh phúc.

Tranh thủ lúc còn sống trên thế giới này, cố gắng làm mình vui vẻ, là đủ rồi.

Muốn lòng mang cảm kích.

Mạc Tạp đặt tay vào trong túi quần của Thần Cách, tựa đầu vào vai của Thần Cách. Cho dù mọi người ở bệnh viện rất bận rộn, nhưng mà hình ảnh của hai người nổi bật như vậy, cho nên không tránh khỏi bị người khác chú ý tới. Mạc Tạp nhắm mắt lại, không nhìn về mặt của bọn họ. Đây là do Thần Cách dạy cậu, lúc không muốn nhìn thấy việc gì đó, cứ nhắm mắt lại.

“Những lời cam kết cũng chỉ là lời nói. Cậu nói thử xem, sau này chúng ta, tất cả tình cảm dành cho nhau có thể biến mất không? Thêm nữa, những lời cam kết của cậu đối với tôi có vì vậy mà phai nhạt rồi mất hẳn luôn không?”

Thần Cách cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng của Mạc Tạp từ bả vai của mình: “Nếu như những lời cam kết cũ không còn, vậy tôi sẽ cho cậu những lời cam kết mới.”

“Ừ!”

“Mạc Tạp!”

“Sao?” Mạc Tạp bắt đầu dần dần ngủ.

“Chúng ta phải cùng nhau đi thật xa, thật lâu. Hiểu chưa?”

“Hiểu.” Mạc Tạp mơ hồ trả lời, sau đó chìm vào giấc ngủ.

Đến lúc Mạc Tạp tỉnh lại lần nữa, cậu đã nằm trên giường bệnh, trên mu bàn tay cậu là ống truyền nước biển. Cậu nhìn quanh bốn phía một cái, Thần Cách mới vừa chớp mắt ngủ trên ghế salon bên cạnh. Bởi vì ghế sa lon có chút chật chội, Mạc Tạp đoán Thần Cách chắc chắn ngủ không thoải mái. Bệnh viện này không thể so sánh với bệnh viện lần trước.

Mạc Tạp cẩn thận xuống giường, đẩy giá treo lọ nước biển đi. Cậu đắp cái áo khoác khi nãy lên trên người Thần Cách, sau đó chui vào trong ngực Thần Cách. Không gian ghế salon đã nhỏ hẹp nay càng nhỏ hẹp hơn.

“Này, cậu làm gì thế? Trở về trên giường ngủ đi.”

“Tôi cũng muốn ngủ ở nơi này.”

“Rất chật chội, đi mau lên!”

“Tôi là bệnh nhân, đừng mắng tôi. Tôi chen vào bên trong, cậu phải ôm tôi chặt một chút, nếu không tôi sẽ té xuống.”

Thần Cách không thể làm gì hơn, ôm Mạc Tạp vào trong ngực. Cái áo khoác đắp lên trên người của cả hai người. Thần Cách cẩn thận để không đụng phải cái tay đang gắn ống truyền nước biển của Mạc Tạp. Mạc Tạp hôn khước miệng Thần Cách một cái, nụ cười từ trong mắt tán ra: “Cám ơn cậu đã công tôi tới đây; cám ơn cậu đã giúp tôi lấy sổ thứ tự khám bệnh; cám ơn cậu đã cho tôi mượn bờ vai; cám ơn cậu đã ở đây để canh chừng tôi; cám ơn cậu đã nhường ghế sa lon cho tôi ngủ; cám ơn cậu đã cẩn thận để không đụng tay của tôi; cám ơn cậu đã đến thế giới này của tôi, hơn nữa còn nguyện ý ở lại; cám ơn cậu, người tôi yêu thương nhất.”

“Cái gì mà cám ơn với không cám ơn. Cậu ngu ngốc sao?”

“Tôi hỏi cậu một câu, cậu đừng mắng tôi ngốc nữa. Cậu nói thử xem, nếu như cậu không phát hiện tôi bị sốt cao, sang ngày hôm sau, bệnh tình ngày càng nghiêm trọng, tôi liền qua đời. Chuyện này có thể xảy ra không?”

“Sẽ không.”

“Tại sao?”

“Không có sự cho phép của tôi, ai cũng không thể dẫn cậu đi.”

“Vậy, lần trước Ngũ Khu Dương dẫn tôi đi mua đồ đó, vậy cậu sẽ giết chết hắn sao?”

“Cậu lấy tinh thần ở đâu mà nói ra những lời nhảm nhí này vậy? Ngủ đi.”

“Tôi ngủ không được.”

“Này, ngủ cho lão tử, đừng lộn xộn, té xuống bây giờ.”

Ghế sa lon chật chội, ống truyền nước biển nhẹ nhàng đung đưa, hai cơ thể quấn quít lấy nhau, Mạc Tạp nằm trong ngực Thần Cách cười không ngừng, Thần Cách ôm Mạc Tạp thật chặt để tránh cho cậu ấy té xuống nền gạch.

Lúc mới gặp cậu, tôi đã biết cậu rất ngọt ngào, biến thế giới của tôi tràn đầy mùi hương của cậu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-gioi-co-chut-ngot>